

VÁMPÍRKRÓNIKÁK

Anne Rice

LESTAT, A VÁMPÍR

Karen O'Briennek és Karen Daviau-nek

**Belvárosi, szombat éjszaka a huszadik században
1984**

Lestat vagyok, a vámpír, és halhatatlan vagyok. Többé-kevésbé. A napfény, a huzamosabb ideig lobogó tűz heve elpusztíthat. De az is lehet, hogy nem. Termetem öles, ami igencsak hatásos volt 1780 körül, ifjú halandó koromban. Bár ma se rossz. Majdnem vállamig omló, csigás, dús, szőke hajam fehérnek látszik a neonfényben. Szemem szürke, de átveszi a környezet kék és ibolyaszínét. Elég rövid, keskeny orrom van és formás szám, amely csak egy cseppet túlméretezett az arcomhoz képest. Nagyon kegyetlen vagy nagyon jószágos tud lenni, de mindig rendkívül érzéki. Általában egész arcom tükrözi indulataimat és hangulataimat. Él az arcom.

Vámpírmérszemetem feltűnően fehér és fényes bőrömön mutatkozik meg, amelyet mindig be kell púdereznem a kamera előtt. Ha pedig vérre szomjazom, magam vagyok az iszonyat – bőröm megfonnyad, ereim kötélként feszülnek csontjaimon. De nem hagyom, hogy idáig jussak. A köröm az egyetlen megbízható jele annak, hogy nem vagyok ember. Egyébként ez minden vámpírra jellemző. Olyan a körömünk, mint az üveg. Vannak, akik meg is látják, még akkor is, ha nem vesznek észre semmi mást. Pillanatnyilag az vagyok, amit Amerikában a rock szupersztárjának szoktak nevezni. Első albumom négy millió példányban kelt el. Most utazom San Franciscóba, zenekarom kontinentális méretű hazai turnéjának nyitányára. Az MTV-ből, a rockzene kábelcsatornájából két hete éjjelnappal az én klipjeim folynak. De mennek Angliában is a Popszuperben, meg a kontinensen, talán még Ázsiában és Japánban is. Összes klipem gyűjteményes videokazettáit világszerte árulják.

Továbbá én vagyok a szerzője a múlt héten megjelent önéletrajznak.

Ami az önéletrajzomban használt angol nyelvet illeti, első tanítóm az a hajós volt, aki kétszáz éve csurgott le a Mississippin New Orleansig. A többi az angol nyelvű íróktól tanultam, Shakespeare-től Mark Twainen át H. Rider Haggardig, kiket évtizedek alatt elolvastam. Az utolsó löketet a huszadik század elején kaptam, a Fekete Maszk bűnügyi sztorijaiból. Ezek a krimik – Sam Spade kalandjai Dashiell Hammett-től – voltak utolsó olvasmányaim, mielőtt a szó szoros és átvitt értelmében elvonultam volna a föld alá. Ez 1929-ben történt, New Orleansban.

Írás közben át szoktam csúszni olyan mondatokba, amelyek a tizennyolcadik században voltak természetesen. Franciás hangsúlyom ellenére úgy beszélek, mint egy hajósba ojtott Sam Spade nyomozó, úgyhogy remélem, elnézéssel lesznek irányomban, amikor stílusom egyenetlennek mutatkozik, és amikor hébe-korba ripityára töröm egy-egy jelenet tizennyolcadik századi hangulatát.

A huszadik századba tavaly jöttem vissza.

Két dolog hozott ki a föld alól.

Elsősorban az erősített hangok, amelyek akkortájt kezdtek el bömbölni, mikor aludni dőltem.

Természetesen a rádiók, fonográfok és a későbbi televíziók hangjára gondolok. Hallottam a rádiókat az autókban, amelyek nyughelyem közelében átrobtak a régi kertvároson. Hallottam a fonográfokat és a tévéket a szomszéd házakból.

Mármost ha egy vámpír, ahogy mi szoktuk mondani, a föld alá vonul, vagyis fölhagy a vérivással, és csak úgy fekszik a földben, hamarosan túlságosan elgyengül ahhoz, hogy feltámaszthassa magát, és álmódú állapotba merül.

Eme állapotban renyhén ittam magamba a hangokat, melyek különböző képeket ébresztettek bennem, ahogy alvó halandókban szoktak. Ám az eltelt ötvenöt év valamelyik pillanatában elkezdtem „emlékezni” a hallottakra, odafigyeltem a szórakoztató műsorokra, a hírekre, a slágerek dallamára és szövegére.

Apránként felfogtam, mennyit változott a világ. Kezdtem számon tartani a háborúkról és találmányokról szóló híreket, az új beszédfordulatokat.

Aztán rájöttem valamire, mégpedig arra, hogy nem álmodom. Gondolkoztam a hallottakon. Éber voltam. Feküdtem a földben és eleven vérre szomjaztam. Kezdtem hinni, hogy talán már beforrtak az összes sebeim.

Netán még erőm is visszatért, esetleg gyarapodott is., mint ahogy akkor esett volna, ha nem kapok sebet. Bizonyosságot akartam.

Állandóan azon jártattam az eszem, hogy embervért iszom.

A másik, ami visszahozott – a döntő dolog –, az az volt, hogy hirtelen feltűnt a közelemben egy fiatal rockzenekar, akik úgy hívták magukat, hogy elszabadult Lucifer.

A Hatodik utca egyik házának manzárdjába költöztek – saroknyira se voltak tőlem, ki a saját házam alatt szunyókáltam a Prytanián, a Lafayette temető mellett –, és valamikor 1984-ben kezdték el gyakorolgatni a zenéjüket.

Hallottam vinnyogó elektromos gitárjaikat, lázas éneküket. Volt olyan jó, mint az, ami a rádióból és a magnókból jött, sőt a legtöbbjénél még dallamosabb is. Volt benne valami romantikus, a döngő dobszó ellenére. Az elektromos zongora úgy szólt, mint a spinét.

Elcsíptem képeket a muzsikások gondolataiból. Ebből megtudtam, milyenek, mit látnak egymáson és a tükörben. Nyúlánk, ruganyos, egészen kedves ifjú halandók voltak, elragadóan hímnősek, ruházódásukban, mozgásukban cseppcsekét még vadak is: két hím és egy nőstény.

Ha rázendítettek, elnyomták körülöttem a legtöbb erősített hangot. De ez épp így volt tökéletes.

Fel akartam kelni, és be akartam lépni az Elszabadult Luciferbe. Dalolni, táncolni akartam.

Azt már nem tudom, hogy a nagy ötlet kezdettől ott rejtett-e a kívánság mögött. Inkább csak olyan heves fellobbanás volt, elég erős, hogy kihozzon a föld alól.

Megbűvölt a rockzene világa, az, hogy énekesek sikítozhatnak jóról és rosszról, kikiálthatják magukat angyalnak vagy ördögnek, a halandók pedig fölpattannak és ünneplik őket. Néha olyanok voltak, mint a megtestesült örület. És technikailag is káprázatos volt a mutatványuk: olyan barbár és intellektuális, amelyet szerintem sose látott még a világ.

Az örült szöveg persze csak metafora volt. Nem hittek ezek se angyalokban, se ördögökben, akármilyen jól alakították is a szerepüket. A régi olasz commedia játszóik voltak ilyen botrányosak, ilyen ötletesek, ilyen buják.

Ám teljesen új volt a szélsőséges szertelenség, brutalitás és kihívás, meg az, ahogyan magukhoz ölelték az egész világot, a koldusszegénytől a kő-gazdagig.

Az egész rockzenében volt valami vámpírszerű. Túlvilágian csengett még annak is, aki nem hitt a túlvilágban. Arra célzok, ahogyan a villamosság a végtelenségig ki tud tartani egyetlen hangot, ahogy rétegezi a harmóniát harmóniára, míg végül úgy érzed, felolvadsz a hangban. És oly ékesszólóan beszélt a rémületről ez a zene. Egyszerűen nem született még hozzá fogható.

Igen, közelebb akartam lenni hozzá. Csinálni akartam. Talán híressé is akartam tenni Elszabadult Lucifer ismeretlen kis bandáját. Készen álltam az eljövételre.

Többé-kevésbé egy hetembe került fölkelnem. Földi állatkák vérén élődtem, ha sikerült elcsípnem őket. Aztán elkezdtem kivájni magam a felszínre, ahol már szólíthattam a patkányokat. Ezután nem volt nehéz elkapni a macskákat, és végül természetesen az emberáldozatot, bár sokáig kellett várnom arra a fajtára, amit akartam – emberre, aki más halandókat ölt, és nem volt lelki furdalása. Jött is egy, épp ott ment el a kerítés mellett: mákos szakállú fiatalember, aki másokat öldökölt valahol messze, a világ túlsó végén. Igazi gyilkos volt. Ő, az az első kóstoló az emberi vergődésből és az embervérből!

Ruhát lopni a szomszéd házából, némi ékszert és aranyat venni magamhoz a Lafayette temetőbeli rejtékhelyről már igazán nem volt gond.

Persze hogy időnként rettenetesen féltem. A vegyszerek és a benzin bűzétől felfordult a gyomrom. A légkondicionálók zöngicsélése és a szuperszonikus gépek nyűszítése hasogatta a fületem.

Talponlétem harmadik éjszakáján azonban már magam is meglehetősen zajt ütve robogtam New Orleanson át egy nagy fekete Harley Davidson motorkerékpáron. Gyilkosokat kerestem étkemül. Pazar, fekete bőrruhát viseltem, melyet áldozataimról húztam le, és repesztés közben apró Sony sétálómagnó töltötte zsebemből fejembe parányi fülhallgatókon át Bachtól a fuga művészetét, sztereóban. Megint Lestat voltam, a vámpír. Megint akcióba léptem. Megint az én vadászterületem volt New Orleans.

Ami erőmet illeti, nos, az körülbelül háromszorosra volt a régiek. Képes voltam felugrani az utcáról egy háromemeletes ház tetejére. Képes voltam letépni az ablakról a vasrácsot. Ketté tudtam hajtani egy rézpennyt. Ha akartam, hallottam, mit beszélnek és mit gondolnak tőlem több saroknyira az emberek.

Egy hét múlva volt csinos ügyvédnőm egy belvárosi acél-tüveg felhőkarcolóban, kinek segítségével lett születési anyakönyvi kivonat, társadalombiztosítási kártyám és jogosítványom. Régi vagyonom tetemes hányada ekkor már útban volt a halhatatlan Bank of London és a Rothschild-bankház titkosított számláiról New Orleans felé.

De még ennél is fontosabb volt a felismerések zuhataga. Rájöttem minden igaz, amit az erősített hangok mondtak a huszadik századról.

Ezt láttam, míg csatangoltam 1984-ben New Orleans utcáin:

Végre elhamvadt a gyászosan sötét ipari világ, amelyben nyugodni tértem, a régi polgári prűdéria és konformizmus elvesztette hatalmát az amerikai lélek fölött.

Megint olyan vakmerők és buják lettek az emberek, mint annak idején, még mielőtt a tizenharmadik század végén kitört a harmadik rend nagy forradalma. Sőt külsőre is olyanok voltak, mint akkor.

A férfiak nem viselték már Sam Spade uniformisát: az inget, nyakkendőt, szürke öltönyt, szürke kalapot. Újra kiöltöztek selyembe-bársonyba és ragyogó színekbe, mintha ragyogóan is éreznék magukat. Nem kellett már rómaiásan kurtára vágatniuk a hajukat: olyan hosszúra eresztették, amekkorára akarták.

És a nők – ő, a nők fenségesek voltak! Bokorugró szoknyára és leplekre vetkőztek a langy tavaszban, mint az egyiptomi fáraók idején, és ha úgy tartotta kedvük, viseltek hullámozó idomaikra tapadó férfinadrágot és -inget. Festették és arannyal-ezüsttel cicomázták magukat még a szatócsoshoz is. De az se volt baj, ha rózsásra mosakodva, dísztelenül jártak. Fürtjeiket göndörítették, mint Marié Antoinette, vagy lenyírták, esetleg szabadon lobogtatták.

Talán először a történelem folyamán, ugyanolyan erősek és érdekesek voltak, akár a férfiak.

És ez még csak az amerikai köznép volt! Nem is a gazdagok, kiknek köreiben mindig is uralkodott az a fajta hímnősség, a létezésnek az az élvezete, melyet a harmadik rend forradalmárai dekadenciának bélyegeztek annak idején.

Immár mindenki dúskálhatott a régi arisztokrácia bujaságában. Ezt ígérte a harmadik rend forradalma, és most mindenkinek joga volt a szerelemhez, az élvezetnek és a szép dolgokhoz.

Palotákká változtak a nagyáruházak, hol úgyszólván keleties fényűzés uralkodott: olvatag színű kárpitok között, titokzatos zenére, borostyánszín fényben mutogatták a portékát. Az éjjel-nappali specerájok vakító tükörpolcain úgy ragyogott a zöld és a lila sampon, mint a drágák. A pincérenők bőrrel kárpitozott, fényes automobilon jártak dolgozni. Munka után a házuk mögötti fűtött medencéjükben úszkáltak a rakodók. Mérték utáni, elegánsan szabott ruhába öltöztek a nap végeztével a takarítónők és vízvezetékszerelők.

Majdnem teljesen eltűnt a szegénység és a szenny, amelyben ösödők óta osztozik a föld minden nagyvárosa.

Már nem estek össze a sikátorokban az éhezéstől haldokló bevándorlók. Nem voltak nyomoréknegyedek, hol nyolcasával-tízeseivel háltak egy szobában. Senki se öntötte az utcára a mosogatólét. Annyira megfogytakoztak a koldusok, a nyomorékok, az árvák, a gyógyíthatatlan betegek, hogy nem is lehetett látni őket a patyolat utcákon.

Rendszeresen ettek húst, hallgattak rádiót és mosattak ruhát még a parkok padjain és a buszmegállókban alvó iszákosok és ügyefogyottak is. Ám ez csak a felszín volt. Engem azok a mélyebb változások ejtettek ámulatba, amelyek elindították ezt a félelmetes áramlatot. Az idővel például valami egészen varázslatos dolog történt. A régit nem váltotta föl gépiesen az új. Ugyanazt az angol nyelvet beszélték, mint a tizenkilencedik században. Még a régi argó („tisztá a levegő”, vagy „kihúzta a lutrit”, vagy „ez van”) is „ment”, ugyanakkor közszájon forogtak olyan elbűvölő új kifejezések, mint „magát agymosták”, „ez olyan freudi” és „lila gőzöm sincs”.

A művészetben és a szórakoztatásban újra felhasználták minden századot. A zenészek csak úgy játszottak Mozartot, mint dzsesszt és rockot; az ember az egyik este Shakespeare-t nézett, a másikon egy új francia filmet. A neonfényes óriás áruházban vehettél kazettán középkori madrigált és hallgathattad sztereóban, miközben óránként kilencven mérfölddel robogtál hazafelé a gyorsforgalmin. A könyvesboltban a reneszánsz poézist együtt kínálták Dickens vagy Ernest Hemingway regényeivel. Az asztalon egymás mellett hevert a szex kézikönyve és az egyiptomi Halottak könyve. Néha már kápráztatnak tűnt ennyi gazdagság és tisztaság. Azt hittem, az én eszemmel van valami nagy baj.

Elhűlve bámultam a kirakatokban a számítógépeket és telefonokat, amelyek színben-formában olyan kiforrottak voltak, mint a

természet legkülönlegesebb kagylóhéjai. Halhatatlan tengeri szörnyeket idéző, gargantuai ezüst limuzinok zsonglörködtek a francia negyed szűk utcáin. Az ódon Kanális utca rogyadozó téglaházai fölött sziporkázó irodaházak tornyai döftek az éjszakai égboltnak, akár az egyiptomi obeliszknek. A légkondicionált hotelszobákban feltartóztatlanul patakzott a számtalan tévéműsor képadata.

Nem káprázat – ez a század minden értelemben a civilizáció kiteljesedése.

És e váratlan csodában nem csekély része volt a szabadságukban és gazdagságukban kéjtelmes emberek ártatlan kíváncsiságának. A keresztény isten ugyanolyan halott volt, mint a tizenharmadik században. És nem jött új tételes vallás a régi helyébe.

Sőt e kor legegyszerűbb emberét is erőteljes világi erkölcs kormányozta, mely volt olyan hatalmas, mint bármelyik általam ismert vallás erkölcs. Az értelmiség volt a zászlóvivő, ám a köznép is oly szenvedélyesen törődött Amerika-szerte a „békével”, a „szegényekkel” és a „bolygóval”, akár-ha misztikus láng fűtötte volna.

Ki akarták seprűzni a századból az éhínséget. Ki fogják irtani a betegségeket, kerül, amibe kerül. Vadul vitatkoztak a halálra ítélt bűnözők kivégzéséről, a meg nem született gyermekek elhajtásáról. Oly hévvel harcoltak a „környezetszennyezés” és az „atomháború” réme ellen, mint ahogy hajdanán a boszorkányokat és eretnekeket üldözték.

A nemiség nem volt többé babona és félelem tárgya. Megfosztották utolsó vallási felhangjaitól is. Ezért járkáltak felpucéran az emberek. Ezért csókolóztak-ölelkeztek az utcán. Most etikát emlegettek, felelősséget és a test szépségét. A nemzést és a nemi betegségeket megbabolázták.

Ah, a huszadik század! Ah, te forduló nagy kerék!

Legvadabb álmaimat is túlszárnyalta ez a jövő, mely bolondot csinált hajdankorok zordon prófétáiból.

Sokat törtem a fejem ezen a bűntelen világi erkölcsön, ezen a derűlátáson, ezen a fényesen kivilágított világon, hol az emberélet becsesebb volt, mint valaha.

Egy tágas hotelszoba borostyán félhomályában néztem az Apokalipszis, mostot, e lélegzetelállító hozzáértéssel csinált filmet a háborúról. Minő szimfóniája a színeknek és hangoknak, mely a nyugati világ ösöreg küzdelmét zengi a gonosz ellen! „Meg kell barátkoznod az iszonyattal és az erkölcsi terrorral” – mondja az örült parancsnok a kambodzsai sötétlő erdőben, mire a nyugati ember azt válaszolja, amit mindig: Nem!

Nem! Az iszonyatot és az erkölcsi terrort sohasem lehet elszabadítani. Nincs becsük. A gonosznak itt nincs helye.

Ami nemde nem azt jelenti, hogy nekem itt nincs helyem.

Legfeljebb talán az ördögtagadó műfajokban – vámpíros képregényekben, rémregényekben, ósdi rémmesékben – vagy a rock csillagainak mennydörgő dalaiban, kik azt a harcot dramatizálják, amelyet minden halandónak önmagával kell megharcolnia.

Egy óvilági szörnynek ennyi is elég, hogy visszamenjen a föld alá. Hogy ilyen ordítóan ne legyen helye a világban, ez épp elég neki, hogy leboruljon és sírjon, vagy – ha jól belegondolunk – hogy felcsapjon rockénekesnek...

De hol volt a többi óvilági szörny? Miként létezhet a többi vámpír ebben a világban, ahol minden halottat óriás számítógépek tartanak nyilván, és hűtött kriptákban tárolják a tetemeiket? Talán a sötétben bujkálnak, mint undok bogarak, ahogy mindig csinálták, akár mennyit filozofáltak és akárhány bokorba gyűltek is.

Nohát, egyszer ereszem ki a hangom Elszabadult Lucifer kis bandájával, majd kicsalok én őket egykettőre a fényre!

Folytattam tanulmányaimat. Szóba elegyedtem a halandókkal a buszmegállóban, a benzinkútnál és az elegáns bárokban. Könyveket olvastam. Divatos butikok csillámló álomszerelései cícomáztam magam. Viseltem fehér kámszanyakú pulóvert, ropogós khakiszinű szafarikabátot vagy fényes, szürke bársonyblézert, kasmírsállal. Arcomat púdereztem, hogy kibírjam az éjjel-nappali nagyáruházak, hamburgercsárdák, vigalmi negyednek titulált karneválos főutcák kémiai fényeit.

Tanultam. Szerettem.

Csak az az egy baj volt, hogy gyéren cseperészték a gyilkosok, kiken élhettem volna. A valahai gégemetsző latrok és folyóparti veszedelmes lebujaik ügyszólván kiveszték az ártatlanság és a bőség, a nyájasság és vidorság és a teli gyomrok e ragyogó világából. Így hát meg kellett dolgoznom a megélhetésért. De hát én mindig vadász voltam. A füstös-félhomályos biliárdtermeket, hol egyetlen lámpa fénye hull a zöld posztó köré gyűlő tetovált bűnözőkre, ugyanúgy szerettem, mint a nagy betonszállodák selymes fényes lokáljait. Egyre többet tanultam meg gyilkosaimról: a narkós passzerekről, stricikről, motoros bandákról.

És még keményebben megfogadtam, hogy nem iszom ártatlan vért.

Végül eljött az óra, hogy megvizitsem régi szomszédaimat, elszabadult Lucifer bandáját.

Fél hét volt egy ragadosán meleg szombati estén, amikor becsöngettem a padláson a zenestúdióba. Ott heverték a csodaszép fiatal halandók, szívárványszín selyemingben, repedő zsávolynadrágban, szívták a hasissal kevert cigarettát, és szidták a rohadt balszerencsét, hogy Délen így „levágják” őket.

Hosszú, tiszta sörényükkel, macskamozgásukkal olyanok voltak, akár a bibliai angyalok. Egyiptomi ékszereket viseltek, és még a gyakorláshoz is kifestették az arcukat és a szemüket.

Ha csak rájuk néztem – Alexre, Larryre és az inycsiklandó kis Balhész Bébiére –, már elfogott az ujjongó imádat.

És egy baljós pillanatban, amikor megállni látszott alattam a föld, elmondtam, ki vagyok. Nem volt újdonság nekik a „vámpír” szó.

Abban a Tejútban, hol ők ragyogtak, ezer énekes viselt színpadi agyarakat és fekete köpenyt.

Mégis oly különös volt fennhangon kimondani halandók előtt a tiltott igazat. Kétszáz év alatt egyszer se árultam el senkinek, aki nem viselte a mi jegyünket – még áldozataimnak se, mielőtt lecsukódott volna a szemük.

Most pedig tisztán és érthetően közöltem e helyes fiatal teremtményekkel. Megmondtam, hogy velük akarok énekelni, és ha bíznak bennem, gazdagok és híresek leszünk; hogy az emberfölötti és gátlástalan nagyra törés hullámán repítem őket e szobákból a nagyvilág csúcsaira.

Elködösülő szemmel néztek rám, aztán a kis huszadik századi szoba összes gipszelt papírmásé fala az ő nevetésüket visszhangozta.

Türelmes voltam. Miért ne lettem volna? Oly démon vagyok, ki majdnem minden emberi hangot vagy mozdulatot mimelni képes.

Miként is várhattam, hogy megértsék? Odamentem az elektromos zongorához, játszani és énekelni kezdtem.

Először a rock slágereit utánoztam, aztán visszajöttek a régi dallamok és versek – a lelkem mélyére temetett, de soha nem feledett francia dalok –, és én brutális ritmusba tördeltem őket, miközben egy zsúfolt, több száz évvel ezelőtti, kis párizsi színházat láttam magam előtt. Ijesztő szenvedély dagadt bennem. Lelki egyensúlyomat fenyegette. Gyorsan végzetessé fajulhatott. Ám én csak énekeltem, döngtettem az elektromos zongora síkos fehér billentyűit, és valami felszakadt odabent. Nem baj, hogy e körém gyűlt kedves halandók sose tudhatják meg, mi.

Elég volt, hogy ujjongtak, hogy szerették a csapongó kísérteties zenét, hogy sikítottak, mert már látták a gazdagságot, az eddig

hiányolt hajtóerőt. Bekapcsolták a magnetofont, elkezdtünk zenélni és énekelni, „rögtönözni”, ahogy ők mondták. Vérük illatában és dalaink harsogásában úszott a stúdió.

Ekkor jött a sokk, melyre legvadabb álmaimban sem számítottam – ami volt oly rendkívüli, mint e lényeknek tett kis vallomásom. Olyan elsőprő volt, hogy ki is söpörhetett volna világukból, vissza a föld alá. Az álomba ugyan nem merültem volna vissza, de az Elszabadul Lucifertől bizonyára elszakadok, hogy néhány évi csatangelőssel próbáljak kilábalni hűdöttségemből.

A férfiaknak – Alexnek, a nyúlánk, törékeny dobosnak és Larrynek, szálasabb, szőke bátyjának – ismerősen csengett a nevem.

Nemcsak ráismertek, de kapcsolatba is hozták azokkal az információkkal, melyeket rólam olvastak egy könyvben.

Szerintük egyébként cuki, hogy nem akármilyen vámpírnak állítom magam. Vagy Drakula grófnak. Mindenki torkig van Drakula gróffal. Bámulatosnak találták, hogy egyenesen Lestat vámpírnak állítom magam.

– Lestat vámpírnak állítom magam? – kérdeztem. Nevettek túlzásaimon, franciás hangsúlyomon.

Elnéztem őket egy hosszú percig, próbáltam letapogatni gondolataikat. Azt persze nem vártam, hogy igazi vámpírnak higgyenek. De hogy könyvben olvassanak vámpírról, kinek oly szokatlan neve van, mint nekem? Mi ennek a magyarázata?

Máris kezdtem elveszíteni önbizalmamat. Ha pedig én elveszítem az önbizalmamat, elszívárogoz a hatalmam. Mintha összeszűkülne volna a kis szoba. Volt valami rovarszerű és baljós a hangszerekben, az antennában, a huzalokban.

– Mutassátok azt a könyvet! – mondtam.

Áthozták a szomszédból: puha papírkötésű, salátává olvasott kis „regény” volt. Kötése elengedett, a borító felszakadt, gumiszalag fogta össze.

Síri hideg futott végig a hátamon a borító láttán. Interjú a vámpírral. Valami halandó fiúról szólt, aki rávesz a mesélésre egy halhatatlant.

Engedelmeikkel élve átmentem a szomszéd szobába, elnyúltam ágyukon, és olvasni kezdtem. Amikor feléig értem, fogtam a könyvet, és elhagytam a házat. Sóbálványként álltam egy utcai lámpa alatt, amíg be nem fejeztem, aztán gondosan eltettem kabátom zsebébe.

A hetedik éjszakáig nem mentem vissza a zenekarhoz.

Ezt az időt megint átcsatangoltam mennydörgő Harley Davidson motorkerékpáron, Bach teljes hangerőre állított Goldberg-variációinak dallamára, és arról faggattam magam: no, Lestat, akkor most mit fogsz csinálni?

Egyébként kettőzött elszántsággal tanultam. Elolvastam a rock papírkötésű vastag történetét és lexikonjait, a sztárok krónikáját.

Lemezeket hallgattam, és némán tanulmányoztam a koncertek videóit. És mikor üres és mozdulatlan lett az éjszaka, újra és újra elolvastam az Interjú a vámpírral-t, aztán a szégyenletes harag egy pillanatában miszlikre téptem.

Végül döntöttem.

Felkerestem ügyvédnömet, Christine-t a felhőkarcolóban, abban az elsötétített irodában, ahol csak a belváros fényei világítottak.

Bájos látványt nyújtott az üvegfal előtt, amelyen túl ezernyi fáklya fényétől izzó sötét épületek alkottak nyers és barbár tájképet.

– Nem elég, ha csak sikeres lesz a bandám – mondtam. – Olyan híresnek kell lennünk, hogy az isten háta mögött is ismerjék a nevemet és a hangomat.

Christine óva intett, hogy a vagyonomat kockáztassam – higgadtan, okosan, ahogy jogászok szokták. Én azonban megszállott magabiztossággal folytattam, és éreztem, hogyan csábul, miként olvad lassacskán a józan esze.

– A videókhoz a legjobb francia rendezőket – mondtam. – New Yorkból és Los Angelesből szerződtesd őket. Pénz bőven van rá.

Stúdiókat, ahol dolgozhatnak, itt keress. Kellenek fiatal technikusok, akik megcsinálják a keverést. Ebből is a legjobbat. Nem számít, mibe kerül. Az számít, hogy maradjon titokban a kinyilatkoztatás percéig. Hogy az album és a filmjeink egyszerre jöjjenek ki a könyvemmel.

Végül már szédült a feje a gazdagság és a hatalom álmaitól. Repült a tolla, úgy jegyzetelt.

És miről álmodtam én, míg öhözzá beszéltem? Egy sosem volt forradalomról, szerte a világban élő fajtámhoz intézett, hatalmas és rettenetes felhívásról.

– Ami a videókat illeti, olyan rendezőket kell találnod, akik megvalósítják látomásaimat. A filmek alkossanak sorozatot. Ugyanazt a történetet kell elmondaniuk, mint amit meg akarok írni. A dalok közül már megvan egy csomó. Szerezd be a legjobb szintetizátorokat, erősítőket, elektromos gitárokat hegedűket. A többi részlettel – a vámpírelmezek tervezésével, a popzenei tévécsatornáknak készített demókkal, friscói első nyilvános fellépésünk rendezésével – majd később foglalkozunk. Mindennel a maga idejében. Most az a fontos, hogy intézd el a telefonokat, szedd össze az összes információt, ami a starthoz kell.

Csak azután mentem vissza az Elszabadul Luciferhez, amikor nyélbe ütöttük és aláírtuk az első szerződéseket, kitéztük az időpontokat, stúdiókat béreltünk, postáztuk és nyugtáztuk az engedélyeket.

Aztán Christine elkísért, és bőhöm nagy limuzinnal mentünk az én édes muzsikusaimeért, Larryért, Alexért és Balhés Bébiért. Volt pénzünk, mint a pelyva, már csak alá kellett írunk a papírokat.

Pezsgőt töltöttem szikrázó metszett poharaikba a csendes kertvárosi utca álmos tölgyei alatt:

– Lestatra, a vámpírra! – énekeltük a holdvilágnál. Ez lesz az új neve a bandának, címe a könyvnek, amelyet írni fogok. Balhés Bébi átnyalábolt ínycsiklandó karocskáival. Érzelmesen csókolóztunk, áradó kacagás és bor mellett. Ó, az ártatlan vér illata!

És amikor kiszálltak mind a bársonnyal bélelt automobilból, én egyedül indultam a balzsamos estében a St. Charles sugárút felé, és a veszélyen töprenkedtem, mely kis halandó barátaimra fenekedik.

Persze nem énmiattam. Ám ha vége szakad a hosszú titkolózásnak, ott fognak állni a nemzetközi rivaldafényben, ártatlanul és tudatlanul, végzetes és vakmerő sztárjuk oldalán. Én minden eshetőségre felkészülve adok melléjük testőröket és fullajtárokat.

Amennyire tudom, oltalmazom őket a többi halhatatlantól. Ha csak kicsit is megőriztek régi önmagukból a halhatatlanok, akkor sohasem alacsonyodnak le emberi erővel való ily közönséges túlekedésig.

Foncsorozott pápaszem mögé rejtőztem, míg mentem a nyüzsgő sugárúton, aztán fölszálltam a belvárosi rozoga vén St. Charles-villamosra.

Besodortattam magam a kora esti tömeggel az elegáns kétszintes De Ville-könyvesházba, ahol a polcon ott vigyorgott a kis papírkötésű Interjú a vámpírral.

Ugyan hány magunkfajta „szúrhatta ki”? A halandók egyelőre nem számítanak, azt hiszik, fikció. De a többi vámpír? Mert ha van törvény, ami vámpíroknak szent és sérthetetlen, akkor az az, hogy nem beszélsz rólunk halandóknak!

Embernek sohasem mondd el titkainkat, hacsak nem erőnked akarod átnyújtani Sötét Ajándokul. Sohasem nevezel meg más halhatatlanokat. Sohasem árulod el, hol lehet rejtékhelyük.

Szeretett Louis-m, az Interjú a vámpírral narrátora mindezt elkövette. Sokkal többet fecsegett ki annál a csekélyke titkos vallomásnál, amit én súgtam dalnokaimnak. Elmondta olvasók százezreinek. Épp csak hogy térképet nem rajzolt, beikszelve rajta New Orleansban azt a helyet, ahol én aludtam, noha nem világos, mit tudott róla, és hogy egyáltalán mit akart ezzel az egésszel.

Nem érdekes, a többiek úgylis üzőbe veszik érte. És – főleg ma – nagyon egyszerű módjai vannak egy vámpír elpusztításának. Ha Louis még mindig létezik, akkor kitagadott, kire fajtánk úgy fenekedik, amire halandó sose lenne képes.

Egyel több ok, hogy amilyen gyorsan csak lehet, híressé tegyem könyvvel és zenekarral Lestatot, a vámpírt. Meg kell találnom Louis-t. Beszélnem kell vele. Az az igazság, hogy amikor elolvastam beszámolóját, vágyakozni kezdtem utána, romantikus illúzióira, még aljasságára is. Vágytam úrias rosszmájúsága, testi mivolta, csalárdan lágy hangja után.

Természetesen gyűlöltem a hazugságokért, amelyeket összehordott rólam, ám a szerelem jóval erősebb volt mint a gyűlölet. Ő osztotta meg velem a tizenkilencedik század sötét és regényes éveit, olyan társam volt, amilyen halandó sohasem lehet.

És vágytam rá, hogy megírjam neki az én történetemet, nem azért, mintha a rosszhiszemű Interjúra, akartam volna riposztolni, hanem mert azt szerettem volna elmesélni, mit láttam és tanultam, mielőtt eljöttem volna hozzá; azt a történetet, amelyet korábban nem mondhattam el neki.

Most már egyébként sem számítanak a régi törvények.

Mindent meg akartam szegni. Nemcsak Louis-t, de minden démont, kit valaha ismertem és szerettem, meg akartam szóltatni könyvemmel és zenémmel. Meg akartam találni az elvesztetteket, fel akartam ébresztetni azokat, kik hozzám hasonlóan alszanak. Zsengék és öregek, gyönyörűek és gonoszak, örültek és szívtelenek – mind jönni fognak hozzám, ha megnézik ezeket a klipeket, és hallják ezt a zenét, ha látják a könyvet a boltok kirakatában, és tudni fogják, hol keressenek. Lestat leszek, a rock szupercsillaga.

Gyertek csak San Franciscóba első fellépésemre! Ott leszek!

Ám volt még egy oka a kalandnak – még veszélyesebb, még élvezetesebb, még eszelősebb.

Louis meg fogja érteni. Nála is ez lehetett az interjú és minden vallomása mögött. Azt akartam, hogy a halandók tudjanak rólunk. Közhírré akartam tenni, úgy, ahogy elmondtam Alexnek, és Larrynek, Balhész Bélinek és Christine-nek, az én édes ügyvédemnek. Nem számít, hogy nem hitték el. Nem számít, hogy művészkedésnek vélték. Az számít, hogy két évszázad rejtése után megint láthatnak a halandók! Hangosan elmondtam a nevem. Elárultam, ki vagyok. Itt vagyok!

Ezzel máris messzebb mentem, mint Louis. Az ő meséjét minden furcaságával egyetemben kitalálásnak tartják. Ugyanúgy nem nyugtalanítja a halandókat, mint a régi párizsi Vámpírszínház jelenetei, hol a pokolfajzatok úgy tettek, mintha színészek lennének, akik úgy tesznek, mintha pokolfajzatok lennének egy gázlángokkal megvilágított, távoli színpadon.

Én ki fogok lépni a kamerák elé a reflektorfénybe, kinyújtom jéghideg ujjaimat, és megérintek ezernyi forrón markoló kezet. Halálra rémítem őket, ha lehet; elbűvölöm, rávezetem őket az igazságra, ha tudom.

Képzeld el, csak képzeld el, hogy amikor egyre szaporodnak a tetemek, amikor a hozzám legközelebb állók kezdenek odafigyelni rá, mit sugdos nekik a gyanú – csak annyit képzeljenek el, milyen az, amikor a művészet megszűnik művészet lenni, és valóság lesz belőle!

Azt akarom mondani, hogy ha tényleg elhiszik, ha valóban felfogják, hogy még mindig itt ólálkodik a földön az óvilági démon, a vámpír – ő, mily nagy és dicső háború veszi majd kezdetét akkor!

Tudni fognak rólunk, üzőbe vesznek bennünket, és úgy csatáznak velünk e villogó nagyvárosi vadonban, ahogy sose csatázott még legendák szörnyeivel az ember.

Hogyne imádnám már a gondolatát is! Hát nem megéri kockáztatni a legnagyobb veszélyt, a legcsúfosabb és leggyászosabb vereséget? Olyan élő leszek még a pusztulás pillanatában is, mint még soha!

Bár igazság szerint nem gondolom, hogy erre valaha is sor kerülne – mármint hogy a halandók higgyenek bennünk. Halandóktól én sose félttem.

Az a másik háború, az fog kirobbanni, amelyben vagy egyesülünk mi mind, vagy népem támad ellenem.

Ez az igazi indítéka Lestat-nak a vámpírnak. Erre játszom én. Bár az a másik bűbajos lehetőség, a kinyilatkoztatás és a katasztrófaé... az lenne még csak az igazi pikáns csemege!

Otthagytam a sivár és komor Kanális utcát, és visszamentem szobámba francia negyed ósdi szállodájának emeletén. Csendes volt és nagyon kedvemre való az ablak alatt elnyúló Vieux Carré, és a keskeny sikátorokban régi ismerőseim, a spanyol stílusú házak.

Levetítettem magamnak az óriás képernyőn annak a gyönyörű Visconti-filmnek, a Halál Velencében-nek a videóját. Egyszer csak azt mondja az egyik színész, hogy a gonosz nélkülözhetetlen. Étek a lángésznek.

Ezt nem hiszem, ámbar szeretném, ha igaz lenne. Akkor lehetnék egyszerűen Lestat, a szörny, ugyebár. És én mindig olyan jó voltam szörnyeknek! Eh, hagyjuk...

Új lemezt csúszttattam a táska szövegszerkesztőbe, és elkezdtem írni életem történetét.

Az ifjú Lestat vámpír tanulóévei és kalandjai

1. RÉSZ. Lelio ébredése

1

Huszonegy éves voltam azon a télen, amikor kilovagoltam, hogy megöljek egy farkasfalkát.

Ez apám auvergne-i birtokán történt, tíz-egynéhány évvel a nagy forradalom előtt.

A legcudarabb tél volt, amire emlékeztem; a farkasok el-elragadták a parasztjaink birkáit, sőt éjente a falu utcáin kóboroltak.

Keserű évek voltak azok nekem. Apám volt a márk, én pedig hetedik fia, a legifjabb a három közül, akik megélték a férfikort. Nem volt jussom se rangra, se földre. Nem volt semmi kilátásom. Gazdagabb családban talán a fiatalabb fiúk is reménykedhetnek valamiben, de mi rég feléltük a vagyonunkat. Idősebb fivérem, Augustin, minden javaink jogos örököse, rögtön az esküvő után nyakára hágtott hitvese csekély hozományának.

Apám kastélya, birtoka és a közeli falu – ennyiből állt a világom. Pedig nyughatatlannak születtem – én voltam az álmodó, a haragvó,

a háborgó. Nem akartam a tűz mellett üldögélve emlegetni régi háborúkat és a Napkirályt. Nem érdekelt a történelem. így hát abban az ősdi, sötét világban én lettem a vadász. Én hoztam a fácánt, a szarvast, a hegyi patakokból a pisztrángot – ami kellett és ami akadt – a család asztalára. Ez lett az életem, amit nem osztottam meg senkivel, és nagyon jó volt, hogy magamra vállaltam, mert voltak olyan évek, amikor enélkül akár éhen halhattunk volna.

Vadászni az ősi birtokon, ez persze nemesemberhez illő foglalatosság, amihez egyedül nekünk volt jogunk. Az én erdőmben a leggazdagabb polgár sem sütogethette a puskáját. Bár nem is kellett sütogetnie, hisz volt pénze.

Kétszer próbáltam megszökni ebből az életből, mindkétszer törött szárnyakkal hoztak vissza. De erről majd később szólok.

Most a hó jár az eszemben, a hegyek és a farkasok, amelyek rémítették a falusiakat és elhurcolták a birkáimat. Meg az akkori francia mondás, hogy Auvergne az isten háta mögött van, és onnan még egy óra lóháton. Ezt úgy kell érteni, hogy mivel én voltam az úr, az egyetlen úr, ki lovon járhatott és tüzfegyvert használhatott, a falusiak magától értetődően jöttek hozzám, nekem panaszkodtak a farkasokra, és tőlem várták, hogy ejtsem el a bestéket. Az én dolgom volt.

Egy cseppet se féltem a farkasoktól. Soha életemben nem láttam és nem hallottam, hogy farkas rátámadt volna emberre. Mérget is kitehettem volna nekik, de olyan kevés volt a hús, hogy nem lehetett ilyesmire pocskolni, így hát egy jéghideg januári reggelen fölfegyverkeztem, hogy egyenként öljem le a toportyánokat. Volt három kovás puskám, egy kitűnő kovás karabélyom, és vittem még a muskétáimat és apám kardját. Mielőtt ellovagoltam volna a kastélyból, kiegészítettem e kis arzenált egy-két olyan ősdi fegyverrel, amelyeket még sose forgattam.

Kastélyunk tele volt ócska páncélokcal. Őseim, amióta felvették a keresztet Szent Lajos oldalán, számlálhatatlan nemes háborúban verekedtek. A sok csörömpölő bádog mellett bőven lógott a falakon dárda, harci szekerce, csatacsillag és buzogány. Jó nagy tüskés buzogányt akasztottam le azon a reggelen, és mellé egy kiadós csatacsillagot, láncon lógó vasgolyót, amivel iszonyút lehet ütni a támadóra.

Mármost ne feledjék, ez a tizenharmadik században történt, amikor a fehér parókás párizsiak magas sarkú selyemtopánban pipiskedtek, burnótot szipáskoltak, és himzett zsebkeendővel szárogatták orrukat.

Én pedig szöges nyakörvet viselő két leghatalmasabb szelindek társaságában, nyergemre szíjazott ősdi fegyverekkel indultam vadászatra, nyersbőr csizmában, szarvasbőr zekében.

Így is éltem. Mintha a középkorból maradtam volna itt. Eleget láttam a postakocsi piperés utasait, hogy ezzel tisztában is legyek. A fővárosi arisztokraták „nyuszifogónak” hívtak bennünket, vidéki uraságokat. Mi persze visszacsúfolhattuk őket király és királyné lakájának. Kastélyunk megvolt vagy ezeréves, és a mi ősi tornyainkat még a nagy Richelieu bíborosnak sem sikerült lerontania, akkor, amikor éppen a magunkfajta ellen viselt hadat. De mint mondtam, nemigen érdekelt a történelem. Boldogtalanul, dühösen ügettem fölfelé a hegyekbe. Nagy kedvem volt verekedni a farkasokkal. A falusiak szerint öten alkották a falkát, nekem pedig tüzfegyvereim voltak, és két olyan kutya, amelyek pillanat alatt el tudták roppantani a toportyán gerincét.

Szóval úgy egyórai lovagolás után megérkeztem egy kis völgybe. Annyira ismertem, hogy még hóban se téveszthettem el. Ahogy indulnék a széles tar síkon a lombja vesztett erdő felé, meghallom az első üvöltést.

Rá egy pillanatra megszólalt a másik, aztán a harmadik. Olyan egyszerre orgonáltak, meg nem tudtam volna mondani, hányan vannak, csak annyit tudtam, hogy megláttak, és most egymást hívogatják gyűlésbe, pont, amint reméltem.

Félelem egy csepp se volt bennem, ám mégis éreztem valamit, amitől minden szál szőr felállt a karomon. Teljesen kihaltak tűnt a határtalan vidék. Ráparancsoltam ebeimre, hogy hagyják abba a morgást és jöjjenek utánam. Homályosan sejtettem, hogy jobb lesz minél hamarabb tisztulnom a nyílt terepről, be a fák közé.

Kutyáim mély hangú riadójelüket hallatták. Hátrasandítottam, és mögöttünk pár száz ölnyire megpillantottam a farkasokat, amint egyenesen felénk suhannak a havon át. Három óriási termetű szürke farkas volt, rajvonalban közeledtek.

Vágtatni kezdtem az erdő irányába.

Úgy is látszott, hogy könnyedén elérem, még mielőtt a három toportyán a közelemben férközhetne, csak hát a farkas nagyon agyafúrt jószág. Ahogy nyargalok lóhalálában a fák iránt, meglátom a falka maradványát: öt kifejlett állatot, amint balról akarnak elébem térülni. Ez bizony csapda volt. Sose jutok be az erdőbe, és a falka nyolc vadat számlált, nem ötöt, ahogy a falusiak állították.

Még akkor sem volt annyi eszem, hogy megijedjek. Meg se fordult a fejemben, hogy ezek az állatok nyilvánvalóan ki lehetnek éhezve, ha idemerészkedtek a falu közelébe. Ösztönös tartózkodásuk az embertől nyomtalanul elpárolgott.

Felkészültem a harcra. A csatacsillagot az övembe szűrtam, a karabéllyal célba vettem és le is szedtem tőlem néhány ölnyire egy nagy himet, úgy, hogy még maradt időm újratölteni, miközben kutyáim és a falka egymásnak ugrottak.

A tüskés orv miatt nem kaphatták el az ebek nyakát. Az egyik farkas nyomban az első összecsapásban oda is veszett a sinkorának hatalmas állkapcái között. Löttem, és leszedtem egy másikat.

Addigra a falka körbefogta a kutyákat. Én löttem és löttem, igyekezve, hogy olyan gyorsan töltsek újra, ahogy bírok, és ne a kutyákat találjam, de láttam, hogy a kisebbik szelindek törött hátsó lábakkal roskad össze. Vér omlott a hóra, a falka szétszaggatta a haldokló állatot. Másik kutya állta a hajrát, ám a farkasok két perc alatt feltépték a hasát, és megölték.

Mármost, mint mondtam, ezek a sinkorának félelmetes fenevadak voltak. Magam tenyésztettem és neveltem őket. Külön-külön megütötte mindegyik a mázsát. Mindig velük vadásztam, és noha most csak kutyának emlegetem őket, megvolt a maguk neve. Látván halálukat, először hasított belém a felismerés, mire vállalkoztam, és mi jöhet még ezután.

Alig néhány perc alatt játszódtott le az egész.

Néhány farkas kiadta a párját, az ötödik harcképtelenné nyomorodott. Így is maradt három, melyek közül az egyik félbeszakította a förtelmes tort kutyáim tetemén, és ferde szemét rám szögezte.

Kilöttem a karabélyt, elhibáztam. A farkas felém rontott, lovam felágaskodott.

Mintha jelt kaptak volna, a másik két farkas is otthagya a friss prédát, és megfordult. Keményen megrántottam a kantárt, és engedtem a lovamat, hadd vágtasson az erdő oltalmába.

Akkor se néztem hátra, mikor hallottam a morgást és a csattanást, csak hogy utána a fog is belekapott a bokámba. Előrántottam a másik muskétát, balra fordultam, tüzeltem. Mintha leült volna a farkas, de túlságosan gyorsan eltűnt a szemem elől. Kancám megint felágaskodott. Hátsó lábai megroggyantak, kis híján lezuhantam róla.

Már majdnem ott jártunk a fáknál. Leugrottam a lóról, mielőtt összeesett volna. Volt még egy töltött puskám. Megfordultam, két kézre fogtam a fegyvert, közvetlen közről rásütöttem a nekem rontó farkasra, és letaroltam a koponyája tetejét.

Két állat maradt. A ló mély, hörgő nyerítése harsogó sikollyá dagadt, a legszörnyűbb hanggá, amit élőlénytől hallottam valaha. A két

farkas lerántotta.

Meggörnyedve inaltam a sziklákon a fák felé. Ha újrátölthetném a fegyvert, az erdőből leszedhetném őket. Ám egyik fa sem nyújtotta olyan alacsonyra az ágait, hogy elérhettem volna őket.

Felugorva próbáltam elkapni egy ágat, de megcsúsztam a jeges havon, és akkor estem hanyatt, amikor már közeledtek a farkasok. Nem volt idő megtölteni egyetlen tűzfegyveremet. Maradt a csatacsillag és a kard, mert a buzogányt rég elhagytam.

Feltápaszkodtam, és közben mintha az járt volna a fejemben, hogy most valószínűleg meg fogok halni. De még akkor se jutott eszembe, hogy föladjam. Őrült voltam, eszeveszett. Majdnem vicsorítottam én is, ahogy szembefordultam a két toportyánnal, és farkaszemet néztem a közelebbivel.

Szétvettem a lábam, hogy biztosabban álljak. Bal kezemben a csatacsillaggal, kirántottam a kardot. A farkasok megtorpantak. Az első visszapillantott rám, aztán leszegte a fejét, és elügetett oldalra. A másik mintha láthatatlan jelre várt volna. Az első megint rám nézett azzal a hátborzongató nyugalommal, aztán előrelendült.

Megforgattam a csatacsillagot, a tüskés vasgolyó pörgött. Hallottam hörgő lélegzésemet. Térdem megrogyott, mintha előre akarnék vetődni. Célba vettem az állat állkapcsát, minden erőmből odasújtottam, de épp csak horzsoltam.

A farkas félreugrott. A másik hol előreszökkenve, hol elhátrálva keringett körülöttem. Felém lendültek, olyan közel, hogy sújtanom kelljen a pengével és a csatacsillaggal, aztán újra megfutottak.

Nem tudom, meddig csináltuk, de átláttam a stratégiájukat. Ki akartak fullasztani, és megvolt hozzá az erejük. Elszórakoztak velem. Forogtam, csaptam, hátráltam, kis híján térdre estem. Talán félóráig ha tartott, bár ilyenkor megszűnik az idő.

Már ingadoztam a lábamon, amikor végső kétségbeesésemben kijátszottam az utolsó kártyát. Sziklamereven megálltam, leengedett fegyverekkel. Ők pedig, ahogy reméltem, jöttek, hogy megöljenek.

Az utolsó pillanatban lendítettem meg a csatacsillagot, hallottam, amint csontot zúz a golyó, láttam jobb oldalt a hátranyakló fejet, és a széles pengével felhasítottam a farkas torkát.

A másik már ott volt mellettem. Agyara beletépett a nadrágomba. Még egy pillanat, és kifecamítja a lábamat. Ámde én belecsaptam a pofájába a csatacsillaggal, és kiütöttem a szemét. Elengedett. Hátraszökkentem, így elég helyem lett, hogy ismét használhassam a kardot,

Ezzel

A amelyet

falka markolatig merítettem
vége
elpusztult. az

Én állat mellébe.
volt.
éltem.

Már csak a tulajdon lélegzetemet és a néhány lépésnyire haldokló kancám fülsértő sikolyát lehetett hallani a hóborította, kihalt völgyben.

Nem tudom, ép eszemnél voltam-e. Nem tudom, gondolatok voltak-e egyáltalán, amelyek átvillantak rajtam. Legszívesebben levágtam volna magamat a hóba, aztán mégis otthagytam a döglött farkasokat, és elindultam a haldokló kanca felé.

Amint a közelébe értem, fölemelte a fejét, erőlködött, hogy föltápaszkodhassék mellső lábaira, és újból azt a rimánkodó, fülrepesztő, visszhangos jajsztót hallatta, amely mintha fölkiáltott volna az égbe. Én pedig álltam a fehér hóban, bámultam kapálózó mellső lábait, megtöretett sötét testét, melyből már elszállni készült az élet, égne emelt orrát, lesunytt fülét, óriási, ártatlan szemét, amelyet körbe forgatott, míg torkán felszakadt a harsogó nyerítés. Akár egy bogár, amelyet félig beletapostak a padlóba, csakhogy ő nem bogár volt, hanem az én vergődő, szenvedő kancám. Megint fel akart állni.

Lecsatoltam a nyeregről a karabélyt, és megtöltöttem. És miközben ő a fejét dobálva, egy utolsó éles sikollyal még egyszer megpróbált fölemelkedni, átlöttem a szívét.

Nem szenvedett tovább. Mozdulatlanul elnyúlt a hóban, patakzott belőle a vér. A völgy elcsendesült. Vacogtam. Ronda, fuldokló hangot adtam, csak később döbrentem rá, hogy dől belőlem az okádék. Elborított a farkasok szaga és a vérszag. Majdnem elestem, mikor lépni próbáltam.

De minden tétozás nélkül visszamentem a döglött farkasok közül ahhoz, amelyik majdnem megölt, az utolsóhoz, a nyakamba kanyarítottam, és elindultam az ösvényen hazafelé. Két órán át mehettem.

Ezt megint nem tudom, ám hazatérés közben ismét átvonult az agyamon minden, amit tanultam vagy éreztem, míg küzdöttem a farkasokkal. Ahányszor megbotlottam és elestem, mindannyiszor keményebb és rosszabb lett bennem valami.

Azt hiszem, mire odaértem a kastély kapujához, nem voltam többé Lestat. Valaki más dülöngélt be a csarnokba, vállán a kihűlt tetemmel. A tűz éles fénye bántotta a szememet. Teljesen kimerültem.

Noha megszólaltam, látván, hogy fivérem fölemelkednek az asztaltól, anyám megérinti apám vállát, aki már akkor vak volt, de hallani akarta, mi történt, már nem tudom, mit mondtam. Színtelen fahangon beszéltem el a történeteket, úgy rémlik, nagyon egyszerű szavakkal.

– És aztán... és aztán... – Valahogy így.

Augustin fivérem hirtelen félbeszakította egyhangú darálásomat. Alakját körülrajzolta a tüzes háttér, ahogy fölállt és elindult felém.

– Maga kis gazfickó – mondta hidegen. – Hol ölt meg maga nyolc farkast? – kérdezte mérhetetlen undorral.

Ekkor valami fontos dolog történt, mert alighogy kimondta e szavakat, már észbe is kapott, hogy baklövést követett el.

Talán az arcom tette. Talán anyám suttozó megbotránkozása, vagy hogy a másik fivérem meg sem szólalt. Bárhogyan is, egyetlen szempillantás alatt a legsajátosabb zavar ömlött el Augustin arcán.

Makogott valamit, hogy minő hihetetlen, meg is halhattam volna, hogy a cselédek tüstént melegítsenek levest, meg ilyesmi, de hiába.

Azt, ami abban az egyetlen pillanatban történt, már nem lehetett jóvátenni. Ezután csak arra emlékszem, hogy egyedül fekszem a szobámban. Nem voltak ott a kutyák, hogy mellettem háljanak, ahogy telente szokták, mert odavesztek. Noha be sem volt fűtve, úgy, ahogy voltam, mocskosan, véresen bebújtam a dunna alá és mély álomba merültem.

Napokig nem mozdultam ki a szobából.

Tudtam, hogy a falusiak fölmentek a hegyekbe, megtalálták a farkasokat, és lehozták őket a kastélyba, mert Augustin elmondta, de én

nem válaszoltam.

Talán egy hét telt el így. Amikor el bírtam viselni magam mellett más kutyát, lementem az ólhoz, és felhoztam két kölyköt, máris természetes állatokat. Attól fogva ők voltak a társaságom, éjente közöttük aludtam.

A cselédek jöttek-mentek, de nem szóltak hozzám.

Aztán csendesen, majdnem loppal bejött az anyám.

Este volt. Az ágyon ültem, az egyik kutya mellettem nyújtózkodott, a másik az ölemben. Pattogott a tűz.

Akkor végre, ahogy vártam is, bejött az anyám.

Felismertem jellegzetes mozgását az árnyak között, és noha mindenki másra ráordítottam volna: „Ki innen!”, neki nem szóltam semmit.

Mérhetetlen rajongással imádtam. Nem hiszem, hogy rajtam kívül bárki is szerette volna. Különösen azért volt kedves nekem, mert sohasem mondott hétköznapi dolgokat.

„Csukja be az ajtót”, „Egye meg a levesét”, „Rendesen üljön”; ilyet ő soha nem ejtett volna ki a száján. Folyton olvasott, tulajdonképpen ő volt az egyetlen tanuk ember az egész családban, és ha mondott valamit, annak mindig megvolt a veleje. Úgyhogy most se haragudtam rá.

Épp ellenkezőleg, kíváncsi voltam: vajon mit mondhat, és mit számíthat az nekem? Nem kívántam a jelenlétét, gondolni se akartam rá. Néztem tovább a tüzet, nem fordultam felé.

Holott mélyről fakadt megértés uralkodott közöttünk. Amikor megpróbáltam elszökni ebből a házból, és visszahoztak, utána ő mutatta meg az utat, amelyen elmenekülhettem a fájdalom elől. Csodákat művelt velem, noha körülöttünk ezt senki se vette észre.

Először akkor avatkozott közbe, amikor tizenkét éves voltam. Az öreg plébános, miután megtanított némi poézisre, meg egy-két latin antifónára, el akart küldeni a közeli kolostor iskolájába.

Apám azt mondta: nem. Hogy én minden szükségeset megtanulhatok itthon a háznál. Ekkor azonban anyám kikelt könyvei közül, és hangosan fölemelte mellettem pörös szavát. A fiú, mondta, menni fog, ha menni akar, azzal eladta egyik ékszerét, hogy legyen miből ruhát és könyveket venni nekem. Minden ékszerét egyik olasz nagyanyjától örökölte, és mindnek meg volt a maga külön története. Nehezen vált meg tőle, de habozás nélkül megtette.

Apám dühöngött, és közölte anyámmal, hogy ha még mindig látna, nem fordulhatna elő ilyesmi. Bátyáim nyugtatgatták, hogy öccsük úgyse messze. Rohanvást jövök én haza, mihelyt olyasmit kell tennem, ami kedvem ellenére nagyon.

Nem jöttem haza rohanvást. Megszerettem a kolostori iskolát. Szerettem a kápolnát és a himnuszokat, a könyvtárat és a régi kötetek ezreit, a napot részekre tagoló harangok szavát, az ismétlődő szertartásokat Szerettem a tisztaságot, az általános rendet és gondozottságot, a folytonos munkálkodást a nagy házban és a kertekben.

Elmondhatatlanul örültem még annak is, ha megfenyítettek, ami nem fordult elő sűrűn, mert valaki életemben először jobbitani, tanítani akart. Egy hónap múlva kijelentettem, hogy elhivatást érzek, és be akarok lépni a rendbe. Ott akartam leélni életemet, ebben a pátyolat kolostorban, a könyvtárban akartam írogatni a pergamenre, meg akartam tanulni olvasni a régi könyveket. Örökre ott akartam maradni azoknál az embereknél, akik hittek benne, hogy tudok jó is lenni, ha akarok.

Szerettem ott lenni, és volt még ezenkívül valami rendkívül szokatlan dolog: az, hogy ott nem szomorítottam és nem haragítottam meg másokat.

A rendfőnök atya tüstént írt apámnak, és kérte a beleegyezését, én pedig komolyan hittem, hogy apám boldog lesz, ha megszabadulhat tőlem.

Három nap múlva beállítottak fivéreim, hogy hazavigyenek. Sírtam, könyörögtem, hogy maradhassak, de a rendfőnök atya nem tehetett semmit.

Amint hazaértünk a kastélyba, fivéreim elvették a könyveimet, és bezártak. Fel nem foghattam, miért haragszanak annyira. Olyasmire célozgattak, hogy bolond módjára viselkedtem. Én sírtam, mint a záporosó.

Körbe-körbe jártam, öklömmel csapkodtam a bútorokat, és rugdaltam az ajtót.

Akkor bejött Augustin bátyám, és megpróbált a lelkemre beszélni. Előbb csak kerülgette a forró kását, de végül kibökte, hogy egy nagy francia família fia nem csaphat föl szegény tanító barátnak. Hogy tévedhettem ekkorát.” Azért küldtek oda, hogy megtanuljak írni és olvasni. Miért kell nekem mindig átesni a ló másik oldalára? Miért viselkedem örökösen úgy, mint egy vadember?

Ami tisztességes egyházi kilátásaimat illeti, ebben a családban, ugyebár, én vagyok a legfiatalabb fiú. Ne felejtsem el, hogy kötelességeim vannak unokaöcséimmal és -húgaimmal szemben.

Értsd: nincs annyi pénzünk, hogy igazi karriert csinálhassak a klérusban, püspök vagy bíboros lehessenek, ahogy nevünkhöz illő, szóval itt kell leélnem az életemet, írástudatlanul és szegényen. Most pedig menjek le a nagyterembe, és játsszak atyámmal egy parti sakkot. Miután ezt felfogtam, sírtam még a vacsoraasztalnál is, érthetetlenül motyogva, hogy ez a ház egy „káosz”, mire visszazavartak a szobámba. Aztán bejött az anyám.

– Nem is tudja, mi a káosz! – mondta. – Miért használ ilyen szavakat?

– De tudom! – feleltem. Elkezdtem magyarázni, hogy itt minden rohad a kosztól, a kolostor meg tiszta és rendes, olyan hely, ahol el lehet valamit élni, ha nekidurálja magát az ember.

Anyám nem vitatkozott. Bármennyire ifjú voltam is, tudtam, hogy kedvére vannak szokatlan szavaim.

Másnap reggel elvitt magával.

Félnapi utazás után megérkeztünk a szomszéd földesúr szépséges kastélyába, ahol a felnőttek levittek a kutyaólhöz, és anyám azt mondta, válasszak magamnak kiskutyákat az alomból.

Még sose láttam olyan kedves és megható lényeket, mint azok az apró sinkoránok. A nagy kutyák pedig úgy pillogtak ránk, akár az álmos oroszlánok. Elragadóak voltak!

Annyira izgultam, hogy alig bírtam választani, az uraságnak kellett segítenie. Egész úton ölemben tartottam a kosarat, benne a kiválasztott apró kant és szukát.

Ugyanabban a hónapban anyám megvásárolta első kovás muskétámat és első jó hátaslovamat.

Sose mondta, miért csinálja, de én a magam módján értettem, miért kapom. Fölneveltem, betanítottam a kutyákat, akik sok kis erős szelindekkel ajándékoztak meg.

Ezekkel az ebekkel igazi vadász lett belőlem, és tizenhat éves koromra már kint éltem a mezőn.

Otthon csak nyűg voltam a család nyakán. Senki se hallgatott rám, mikor azt hajtogattam, hogy rendbe kellene szedni a szőlőst, újra be kellene vetni az ugart, vagy le kellene fogni a bérlők kezét, hogy ne lopjanak még többet.

Nem értem el semmit. Azt hittem, belepusztulok ebbe az eseménytelen posványba.

Minden ünnepen elmentem a templomba, csak hogy kiszakadjak az egyhangúságból. De ott voltam minden falusi vásáron is, mohón bámészkodtam ritka látványosságok között, mindenben, ami szint jelentett a szürkeségben.

Lehet, hogy ugyanazok a kóklerek, mimesek és akrobaták szerepeltek minden évben, de mit bántam én! Ez is több volt, mint az évszakok váltakozása vagy az üres fecsegés a régi dicsőségről.

Abban az évben azonban, amikor betöltöttem a tizenhatot, olasz komédiások jöttek, festett kocsijuk hátuljában páratlanul pazar színpaddal, melyen a régi olasz komédiát adták elő Pantalónéről és Pulcinelláról; szerepelt még benne Lelio és Isabella, az ifjú szerelmespár, az öreg doktor meg a többiek.

Magamon kívül voltam az elragadtatástól. Sose láttam még ilyen ötleteset, szellemeset, élettől duzzadót. Imádtam még azt is, mikor érthetetlen gyorsasággal hadarták a szavakat.

Amikor a trupp befejezte az előadást, és ami pénzt csak tudtak, összeszedtek a tömegtől, én ott lógtam rajtuk a fogadóban, és mindőjüknek fizettem a bort – pedig nem is engedhettem meg magamnak –, csak hogy beszélhessek velük.

Kimondhatatlanul szerettem ezeket a férfiakat és nőket. Elmagyarázták, hogy minden színész egy életre kapja a szerepet, és hogy ők nem tanulják a szöveget, hanem a színpadon rögtönöznek. Tudod a neved, ismered, érted a karakteredet: úgy beszéltetted és azt csináltatod vele, amit szerinted mondanía és csinálnia kell. Ez benne a zseniális.

Úgy hívták, hogy commedia dell'arte.

El voltam bűvölve. Fülig beleszerettem a lányba, aki Isabellát adta. Felszálltam a kocsira a komédiásokkal, megnéztem minden jelmezt és festett díszletet, és mikor megint visszamentünk egy italra a fogadóba, engedték, hogy eljuttassam Leliót, Isabella ifjú szerelmesét, tapsoltak, és azt mondták, hogy van tehetségem. Én is tudnám úgy csinálni, ahogy ők.

Először hízelgésnek véltem, de valamiért nem is volt fontos, hogy hízelegnek-e vagy se.

Másnap reggel pedig, amikor a kocsi kidöcögött a faluból, én is ott voltam rajta. A hátuljában lapultam, batyuba kötött minden motyómmal és néhány piculámmal, amit sikerült félretennem. Színész akartam lenni.

Mármost a régi olasz komédia Leliója csinos ábrázatú személy; mint mondtam, ő a szerelmes ifjú, aki nem visel álarcot. Ha van modora, tartása, előkelő fellépése, annál jobb, mert az is hozzátartozik a szerephez.

Nohát, a trupp úgy vélte, hogy én bírok mindezen adományokkal. Rögtön tanítani is kezdtek a következő fellépésre. Az előadás előtti napon a többiekkel együtt én is hirdettem a színdarabot a városkában, amely bizonyosan jóval nagyobb és érdekesebb volt a mi falunknál.

A mennyekben jártam, ám sem az utazás, sem az előkészületek, sem színésztársaim nyájassága nem töltött el ahhoz fogható ujjongással, mint amit akkor éreztem, mikor ott állhattam végre azon a kis deszka színpadon.

Lángolva kurizáltam Isabellának. Soha életemben nem pörgött ilyen gyorsan és csípősen a nyelvem. Hallottam, hogyan verik vissza hangomat a kőfalak. Hallottam a felém hullámzó nevetést. Majdnem úgy kellett leráncigálni a színpadról, hogy befogjam a szám, de mindenki tisztában volt vele, hogy nagy sikert arattunk.

A színészné, ki imádottnak adta, a maga sajátos és bensőséges módján avatott fel azon az éjszakán. Karjaiban szunnyadtam álomba, és elalvás előtt hallottam, amint mondja, hogy Párizsban még fellépünk a saint-germaini vásáron, aztán otthagyjuk a truppot, a fővárosban maradunk, a Templom bulváron fogunk játszani, meg se állunk a Comédie Française-ig, és egyenesen Marie Antoinette és Lajos király előtt fogunk szerepelni.

Mire felébredtem, ő elment a többi színésszel, és én a fivéreimet láttam magam előtt.

Sose tudtam meg, lefizették-e barátaimat, vagy csak elijesztették őket. Valószínűleg az utóbbi történhetett. Bárhogyan is, engem hazavittek megint.

Családom természetesen el volt szörnyedve. Az még csak megbocsátható, ha valaki tizenkét esztendő fővel fel akar csapni szerzetesnek. De a színház ördögösségtől szennyes! Még a nagy Molière se kaphatott keresztényi temetést. Én pedig elszököm egy rakás toprongyos tálján csavargóval, fehérre mázolom a képemet, és velük ripacskodom a téren, pénzért!

Rettenetesen eltárgáltak, és mikor átkoztam mindőjüket, ahányan csak voltak, akkor megint megverték.

De az volt a legfájdalmasabb büntetés, hogy látnom kellett anyám arcát. Még neki se árultam el, hová megyek. Megsebeztem, pedig korábban sose tettem ilyet.

Ám ő sohasem hánytorgatta föl ezt.

Bejött és hallgatta, hogyan sírok. Könnyes volt a szeme, és tőle szokatlan meghittséggel vállamra tette kezét.

Nem mondtam el neki, milyen volt az a néhány nap. Azt hiszem, anélkül is tudta. Valami varázslat megint elkopott, és anyám újból dacolt apámmal. Véget vetett a büntetésnek, a verésnek, a tilalmaknak.

Az asztalnál maga mellé ültetett. Beszélt hozzám, társalkodott velem, mi egyáltalán nem volt jellemző reá, addig, míg meg nem enyhítette és el nem oszlatta a család haragját.

Végül pedig, mint akkor rég, ismét eladta egy ékszerét, és megvásárolta nekem a finom mívű vadászpuskát, amellyel megöltem a farkasokat.

Drága, pompás fegyver volt – minden nyomorúságom ellenére is égtem a vágytól, hogy kipróbálhassam. Anyám egy fényes szőrű, gesztenyepej kancával is megtetézte ajándékát, a leggyorsabb és legerősebb hátassal, amit ismertem. De mindez eltörpült a vigasz mellett, melyet adott nekem.

Ám szívemben továbbra is megmaradt a keserűség.

Sose felejtettem el, milyen volt Lelióknak lenni. Kicsit kegyetlenebbé tettek a történetek, és soha, de soha nem mentem el többé a falusi vásárra. Tudomásul vettem, hogy sose szabadulok innen, és ahogy erősödött kétségbeesésem, úgy éreztem mind fölöslegesebbnek magamat.

Én voltam az egyetlen, aki tizennyolc esztendő fővel némi istenfélelemre szoktattam cselédeinket és bérlőinket. Egyedül szereztem be magunknak az ennivalót. Valami különös örömöm telt benne. Nem tudom miért, de szerettem asztalhoz ülni azzal a gondolattal, hogy mindenki azt eszi, amit tőlem kap.

Ezek a pillanatok kötöttek össze anyámmal. Ezekről szerettük egymást a többiek előtt észrevehetetlen, és valószínűleg ismeretlen szeretettel.

És most ő jött el hozzám e különös pillanatban, amikor előttem is érthetetlen okokból nem bírtam volna el senki mást magam mellett. Szememet a lángokra szögezve alig láttam, amint az ágyamhoz jön, és leül mellém a szalmazsákra.

A tűz pattogása, és a mellettem alvó ebek szuszogása hallatszott csupán a csöndben.

Aztán ránéztem anyámra, és megdöbbenem.

Egész télen köhécselt, és most valóban betegnek tűnt. Szépségén, amely mindig nagyon fontos volt nekem, először látszott, hogy

sebezhető. Szögletes arca volt és tökéletes járomcsontjai: igen magasak, szélesek, ám finomak. Az álla erős, de elbűvölően nőies. És nagyon tiszta, kobaltok szeme volt, amelyet sűrű, hamvas pillák árnyékolnak.

Ha volt benne bárminemű hiba, talán csak az, hogy túlságosan aprók, túl cicásak voltak a vonásai, ami kislányossá tette. Szeme még összébb húzódott, amikor haragudott, és puha szája gyakran megkeményedett. Nem biggyedt le, sohasem torzult el, olyan volt, akár egy pici rózsabimbó. De olyan feltűnően sima és keskeny volt az arca, hogy ha nagyon elkomolyodott, a szájának meg se kellett változnia, anélkül is kegyetlennek tűnt.

Most mintha megroppant volna egy kicsit, bár én még mindig gyönyörűnek láttam, s az is volt. Szerettem ránézni. Sűrű, szőke haja volt, amit én is örököltem.

Tulajdonképpen őrá hasonlítok, ha csak felszínesen is. Csakhogy az én vonásaim vaskosabbak, nyersebbek, szám mozgékonyabb és időnként nagyon kíméletlen. Nekem van humorérzésem, ami látszik is az arcomon: mindig készen állok a kópéságra, és még a legboldogtalanabb percben is képes vagyok szinte hisztérikusan hahotázni. Anyám nem nevet gyakran. Tud jéghideg is lenni, de mindig megőrzi kislányos kedvességét.

Szóval ránéztem, ahogy ott ült az ágyon – azt hiszem, meg is bámultam –, ő pedig azonnal megszólalt.

– Én tudom, milyen ez – mondta. – Most gyűlöli őket. Azért, amit kiállt, és amit ők nem tudnak. Nincs annyi fantáziájuk, hogy elképzeljék, mi történt magával ott fönt a hegyekben.

Fagyos örömet éreztem szavaiból. Némán helyesltem, amit ő tévedhetetlenül meg is értett.

– Én is ugyanígy voltam, amikor első gyermekemet hoztam a világra – folytatta. – Tizenkét órája szenvedtem, úgy éreztem, beleestem a fájdalom törébe, ahonnan nincs más menekvés, mint hogy szülök vagy meghalok. Amikor véget ért, karjaimba vettem az ön Augustin fivérét, de senki mást nem akartam a közelemben. Nem azért, mert hibáztattam őket. Épp csak hogy annyit szenvedtem órákon át, leszálltam a pokolba, és vissza is jöttem. Ők nem szálltak le. És olyan csend lett mindenütt. Ebben a hétköznapi eseményben, egy közönséges gyermekszülésben megértettem, mit jelent a legmélységesebb magány.

– Pontosan – feleltem kissé megrendültén.

Nem válaszolt. Meglepődtem volna, ha azt teszi. Nem társalkodni akart, mikor elmondta, amit mondani jött. Ám a homlokomra tette kezét – tőle ez nagyon szokatlan gesztus volt –, és mikor végigmért, én is rájöttem, hogy még mindig a véres vadászruhát viselem, és beláttam,

Anyám milyen

hallgatott visszataszító

egy lehetek.

ideig.

Ahogy ültem és néztem őt a lángok fényében, oly sok mindent el akartam mondani. Szerettem volna megmondani, mennyire imádom. Ám elővigyázatos voltam. Anyámnak szokása volt félbeszakítani, ha szoltam hozzá, ezért rajongásomba haragos neheztelés vegyült. Mindig úgy láttam, hogy olasz könyveit olvassa, vagy leveleket írál Nápolyba, ahol felnőtt, de még ahhoz se volt türelme, hogy nekem vagy fivéreimnek megtanítsa az ábécét. Azután se változott semmi, hogy visszajöttem a kolostorból. Húszéves voltam, és nem tudtam többet írni-olvasni, mint néhány imádságot meg a nevemet. Látni se bírtam anyám könyveit; gyűlöltem, hogy úgy el tud merülni bennük.

És valami homályos okból azt is gyűlöltem, hogy ilyen szenvedéssel kell kicsikarnom belőle a legcsekélyebb gyöngédséget vagy érdeklődést.

Pedig akkor is ő az én megváltóm. Senki más, csak ő! Talán csak belefáradtam az egyedüllétbe, ahogy a fiatalok szoktak.

De most előjött könyvtára menedékéből, és figyelte rám.

Végül elhittem, hogy nem fog felállni és elmenni. Egyszerre azon kaptam magam, hogy beszélek.

– Anyám – mondtam halkán –, ez több annál. Még mielőtt megtörtént, már éreztem borzasztó dolgokat. – Anyám arca nem változott.

– Mármint néha azt álmodom, hogy meg tudnám ölni őket, ahányan csak vannak. Álmomban megölöm a fivéreimet és atyámat.

Megyek szobáról szobára és legyilkolom őket, mint a farkasokat. Érzem magamban, hogy öldökölni vágyom...

– Én is, fiam – mondta. – Én is. – Rám nézett, arcán a legsajátosabb mosoly sugárzott.

Előredőltem, hogy jobban lássam, és lehalkítottam a hangomat.

– Sikoltozom, mikor megtörténik – folytattam. – Látom, hogy eltorzul az arcom és hallom a tulajdon bögésemet. A szám olyan, mint egy o betű, és csak jön ki belőlem a jajveszékélés és a sikítózás.

Bólintott, ugyanazzal a megértő arccal. Mintha tűz lobbant volna fel a szemében.

– És a hegyekben, anyám, amikor a farkasokkal harcoltam... az is ilyen volt egy kicsit.

– Csak egy kicsit? Bólintottam.

– Úgy éreztem, nem is én vagyok az, aki öli a farkasokat. Most se tudom, ki van itt ön mellett – az ön Lestat fia-e, vagy a másik, a gyilkos.

Anyám sokáig hallgatott.

– Nem – mondta végül. – A farkasokat maga ölte meg. Ön, a vadász, a harcos. Erősebb itt mindenkinél, ez a maga tragédiája.

Megráztam a fejemet. Ez igaz, de mit számít? Nem elég magyarázat ennyi boldogtalansághoz. Csak hát mi haszna lett volna kimondanom? Anyám lesütötte a szemét egy darabig, aztán rám nézett.

– Ámde több lény is lakozik önben – folytatta –, nemcsak egy. Az ember és a gyilkos. Ne engedjen a gyilkosnak, csupán azért, mert gyűlöli őket. Nem kell magára vennie a gyilkosság vagy a téboly terhét, csak hogy megszabaduljon innen. Kell lenniük más utaknak is.

A két utolsó mondat szíven talált. Anyám nem köntörfalazott. Beleszédültem a sejtelmekbe.

Mindig is éreztem, hogy nem lehetek egyszerre jó ember, és az ellenük küzdő. Ha jó lennék, legyőznének. Feltéve, ha nem talállok érdekesebb indokot a jóságra.

Ültünk még némán pár pillanatig, oly meghittságbn, amely szokatlan volt még nekünk is. Anyám a tüzet nézve babrálta tarkóján koszorúba font sűrű haját.

– Tudja, én miről szoktam ábrándozni? – nézett rám megint. – Nem annyira gyilkosságról, mint oly zabolátlanságról, mely teljességgel semmibe veszi őket. Elképzelem, amint addig iszom a bort, míg részegségemben le nem tépem a ruháimat, és meztelenül fürdöm a hegyi pataokban.

Majdnem elnevettem magam, ám fenséges derű volt az. Ránéztem, egy pillanatig azt hittem, nem jól hallom. Ő azonban még nem fejezte be.

– Majd elképzelem, hogy lemegyek a falusi fogadóba és ágyamba fogadok minden férfit, aki arra jár: durva embereket, nagydarab

embereket, öregembereket, suhancokat. Csak fekszem ott, és magamba fogadom őket, egyiket a másik után, és valami mennyei diadalt érzek, magát a tökéletes szabadságot, és egyáltalán nem érdekel, mi van az ön apjával és a fivéreivel, élnek-e, halnak-e. Abban a pillanatban tökéletesen önmagam vagyok. Nem tartozom senkihez.

Szóhoz se jutottam a megbotránkozástól és a hüledezéstől, ugyanakkor pokolian neveltető is volt a gondolat. Istentelenül mulatságos volt elképzelni, mit szólna az apám, a fivéreim és a nagyképu falusi szatócsok.

Hogy mégse hahotáztam, az azért volt, mert úgy gondoltam, anyám meztelen képén csak nem illik nevetni. Azért nem tudtam teljesen csöndben maradni. Kurtán fölnyikkantam, ő bólintott egy félmosollyal, és fölvonta szemöldökét, mintha azt mondaná: értjük mi egymást.

A végén mégis kirobbant belőlem a kacagás. Öklömmel csapkodtam a térdemet és az ágy fájába vertem a fejem. Anyám is majdnem nevetett a maga csöndes módján.

Különös pillanat volt. Hogy így, csaknem brutálisan emberinek mutatkozott ott ez valósággal kiszakította környezetéből. Értettük egymást,

Kivonta és most
hajtűjét, az
és se nagyon
lebocsátotta számított, mennyire
fürtjeit
a neheztelek rá.
vállára.

Még talán egy óráig üldögéltünk némán. Nem kacagtunk, nem szóltunk többet; csupán a tűz lobogott, és anyám ott volt mellettem. Elfordult, hogy lássa a lángot. Gyönyörködtem arcélében, finom orrában, ajkában. Majd visszanevetett rám, és ugyanazon a szilárd, egyenletes

– hangon,
Sose minden
fogok szükségtelen felindulás
elmenni nélkül

innen. annyit mondott:
Halódom.

Elhűltem. Az a kis korábbi megrendülés semmi volt ehhez.

– A tavaszt még megélem, esetleg a nyarat is. De még egy telet már nem élek túl. Tudom. Ez a fájdalom a tudómban túlságosan gonosz.

Rémült kis nyögés szakadt fel belőlem. Úgy rémlik, előre is hajoltam, és azt mondtam: – Anyám!

– Ne többet – kérte.

Azt hiszem, gyűlölte, ha anyámnak szólongatják, de nem tehettem róla.

– Csak el akartam mondani valakinek. Hogy hangosan is halljam. A legnagyobb mértékben iszonyodom tőle. Félek tőle.

Szerettem volna megfogni a kezét, de tudtam, hogy nem tűrné. Viszolygott az érintéstől. Sohasem karolt át senkit. Így csak a tekintetünk

Megpaskolta ölekezett. Könnybe
a lábadt szemmel néztem rá.

kezemet.

– Ne gondoljon rá sokat – kérte. – Én se teszem, csak nagy ritkán. De föl kell készülnie, hogy ha eljön az idő, tudjon élni nélkülem is. Alighanem bajosabb lesz, mint képzelné.

Mondani

Anyám akartam
ugyanolyan valamit, de

csendesen nem
távozott, találtam a

ahogy szavakat.

jött.

Noha egyetlen megjegyzést sem tett ruhámra, szakállamra, ijesztő külsőmre, küldetett a cselédekkel tiszta ruhát, borotvát és meleg vizet, én pedig némán tűrtem, hogy rendbe szedjenek.

3

Lassan kezdtem erőre kapni. Nem emésztettem már magam a vadászat emlékével, hanem anyám szavain törtem a fejemet.

Elgondolkoztam „a legnagyobb mértékben iszonyodom” – szavakon, de nem tudtam mit kisütni belőlük, azon kívül, hogy tökéletes igazságuk van. Én is így éreznék, ha lassan halódnék. Akkor már jobb a hegyen a farkasokkal.

Itt azonban többről volt szó. Anyám némán boldogtalan volt mindig. Legalább annyira gyűlölte itteni tespedő és reménytelen életünket, mint én. Nyolc gyermeket hozott a világra, ötöt eltemetett, most halódott, és így fog meghalni.

Elhatároztam, hogy összeszedem magam, hátha ettől jobban fogja érezni magát, de hiába próbáltam, nem ment. Elviselhetetlen gondolat volt, hogy haldoklik. Járkáltam a szobámban, megettem az ételt, amit hoztak, de még mindig nem bírtam odamenni hozzá.

Akkor álltam csak talpra, amikor látogatókat kaptunk a hónap végén.

Anyám bejött, és szólt, hogy fogadnom kell a falusi kereskedőket, akik szeretnék megköszönni, hogy végeztem a farkasokkal.

– Vigye el őket az ördög!

– Nem úgy, le kell jönnie – intett anyám. – Ajándékot is hoztak önnek. Tegye a kötelességét.

Utáltam az egészet.

A csarnokban ott találtam a kiöltözött gazdag boltosokat, akiket mind jól ismertem.

De volt ott egy lélegzetelállító fiatalember is, akit nem tudtam rögtön hová tenni.

Olyan korombeli lehetett, meglehetősen magas, és mikor összenéztünk, eszembe jutott, kicsoda: Nicolas de Lenfent, a posztókereskedő

Most legidősebb
olyan fia,
volt, akit
mint Párizsba
egy küldtek tanulni.
látomás.

Fényes rózsaszín-arany brokátkabátot viselt, habos olasz csipkezsabóval, hozzá aranysarkú topánt. Csak a haja volt olyan, mint
rendesen: sötét, csigás és valahogy kisfiús, noha összekötötte a tarkóján egy vékony selyemszalaggal.

Párizsias jelenség volt, az a fajta, amely villámsebessen szokott átsuhanni a helyi postaállomáson.

És itt álltam én, elnyűtt gyapjúruhában, lehorzsolt bőrcsizmában, hetvenhétszer foltozott, megsárgult csipkéekkel.

Bókoltunk egymásnak, mivel láthatólag Nicolas volt a falu szószólója, és ő kigöngyölt a szerény, fekete gyapjúcsomagból egy
prémszegélyes, hosszú, vörös bársonyköpenyt. Pazar holmi volt. Felcsillanó szemmel tekintett rám, mintha egy uralkodóra nézett
volna.

– Esedezünk, uram, fogadja el ezt – mondta nagyon őszintén. – A legfinomabb farkasmállal prémeztük. Úgy gondoltuk, jól fog jönni
uraságodnak a téli vadászatokra ez a szőrmével szegett köpeny.

– És ezt is, uram – tette hozzá az apja, elővonva egy pár prémszegélyes, finom, fekete, őzbőr csizmát. – A vadászathoz, uram.

Kicsit meg voltam illetődve. Nekem akartak kedveskedni ezek az emberek, kiknek gazdagságáról én csak álmodhattam, és hódoltak
előttem, ahogy főnemesnek dukál.

Elvettem a köpenyt és a csizmát. Áradozva mondtam köszönetet, úgy, ahogy mindenkinek szoktam.

Ekkor hallom, hogy Augustin fivérem így szól a hátam mögött:

– Most aztán végképp lehetetlenül fog majd viselkedni!

Éreztem, hogy elvörösödöm. Felháborító, hogy képes ilyet mondani mások előtt! Nicolas de Lenfent azonban a legszívesebb érzelmekkel nézett rám.

– Én is lehetetlen vagyok, uram – súgta oda, miközben búcsúcsókot váltottam vele. – Méltóztatna megtisztelni azzal, hogy egyszer majd hallhassam, miként ölte meg őket? Csak a lehetetlen képes a lehetetlenre.

Még a kereskedőktől se hallottam ilyet. Megint fiúk voltunk egy pillanatra, és én hangosan fölnevettem. Nicolas apja zavarba jött. Fivérem abbahagyta a sutyorgást, Nicolas de Lenfent párizsias hidegvérrel mosolygott tovább.

Mikor elmentek, bevitettem anyámhoz a vörös bársonyköpenyt és az özbőr csizmát.

Anyám – szokása szerint – olvasott, és közben lankadtan babrált a hajában, melyet először láttam szürkének az ablakon beszűrődő fakó napfényben. Elmeséltem, mit mondott Nicolas de Lenfent.

– Miért lehetetlen? – firtattam. – Oly szenvedéllyel mondta, mintha ez jelentene valamit.

Anyám nevetett.

– De mennyire, hogy jelent – válaszolta. – Kegyeszettséget. – Egy pillanatra fölemelte tekintetét a könyvből, és rám nézett. – Tudja, milyen kis arisztokratának nevelték egész életében. Nos hát, alighogy elkezdett jogot tanulni Párizsban, már az első félévben fülig belehabarodott a hegedűbe. Hallott játszani egy olasz virtuózt, egyikét azoknak a csodálatos padovai lángelméknek, akik az emberek szerint eladják a lelküket az ördögnek. Erre Nicolas nyomban otthagyt csapot-paport, és elkezd leckéket venni Wolfgang Mozarttól. Eladta a könyveit. Semmit se csinált, csak hegedült és hegedült, amíg meg nem bukott. Zenész akar lenni. El tudja ezt képzelni?

– Az apja meg magánkívül van.

– Pontosan. Még a hegedűt is összetörte, pedig gondolhatja, mit jelent egy ilyen drága portéka a jó posztósnak.

Elmosolyodtam.

– Úgyhogy Nicolasnak most nincs hegedűje?

– De van. Tüstént elfutott Clermont-ba, és az óráját adta el, hogy másikat vehessen magának. Valóban lehetetlen fráter, ráadásul nem is

– játszik rosszul.

Hallotta?

Anyám értett a zenéhez. Nápolyban nőtt fel. Én csak a templomi kórust ismertem, meg a játszókat a vásárokon.

– Vasárnap hallottam, misére menet – mondta. – Az emeleti szobában játszott, a bolt fölött. Mindenki hallhatta. Az apja azzal fenyegetőzött, hogy letöri a kezét.

Felszisszentem ennyi kegyetlenségtől, és el voltam ragadtatva! Máris szerettem Nicolas-t, aki megteszi, amit akar.

–

– Persze sose lesz belőle

Miért semmi – folytatta anyám.

nem?

– Túl öreg. Húszévesen nem lehet elkezdni hegedülni. Bár mit tudom én? A maga módján elbűvölően játszik, és még a lelkét is eladhatja az ördögnek.

Kicsit kényelmetlenül nevettem. Olyan babonásan hangzott.

–

– Miért nem

Mi megy le

a a faluba és barátkozik

csudának össze vele?

tenném?

– Ugyan, Lestat. A fivérei tájékoznának, a vén kufár meg magánkívül lenne a boldogságtól. Hogy az ő fia és a márki úré!

– Ez nem elég ok.

– Járt Párizsban – mondta anyám. Merőn nézett rám egy hosszú percre aztán visszatért a könyvhöz, lustán borzogatva a haját.

Néztem, hogyan olvas. Gyűlöltem a könyvét. Szerettem volna megkérdezni, hogy van, mennyire kínozza ma a köhögése, de nem tudtam rászólni magam, hogy szóba hozzam.

– Menjen, Lestat, és beszéljen vele – mondta, rám se nézve.

4

Egy hétig tartott rávennem magamat, hogy találkozzam Nicolas de Lenfent-nal. Felöltöttem a prémszegélyes, vörös bársonyköpenyt, a prémszegélyes özbőr csizmát, úgy mentem a falusi kanyargós főutcán a fogadó felé.

Nicolas apjának üzlete éppen szemben volt a fogadóval, de magát Nicolas-t nem láttam és nem is hallottam.

Egyetlen pohár borra volt csak pénzem. Azt se tudtam, hogyan kell kérni. Ekkor odajött a fogadós, mélyen meghajolt, és elém tett egy flakával a legjobb borából.

Ezek az emberek persze mindig úgy bántak velem, ahogy az uraság fiának dukál, de azt is láthattam, mennyire megváltoztak a dolgok a farkasok óta. Elég sajátos módon ettől még magányosabbnak éreztem magam.

Alig töltöttem ki az első pohárral, amikor Nicolas tűnt fel a nyitott ajtóban, mint egy színes fénycsók.

Hála az égnek, most nem volt annyira pompásan öltözve, de egész lényéből áradt a pénz szaga. Selyem, bársony, vadonatúj bőr.

Ki volt pirulva, mintha futott volna, a haja szélfütt és kócos, a tekintete izgatott. Meghajolt előttem, várt, amíg meghívom az asztalomhoz, aztán megkérdezte:

– Milyen érzés volt megölni a farkasokat, uram? – Keresztbe font karokkal könyökölt az asztalon, és várakozón meredt rám.

– Miért nem ön mondja el, milyen érzés Párizsban, uram? – kérdeztem, de nyomban észbe is kaptam, hogy ez gúnyosan és gorombán hangzott. – Ne haragudjék, én tényleg szeretném tudni. Egyetemre járt? Csakugyan Mozarttól tanult? Mit csinálnak a párizsiak? Miről szoktak beszélni? Miket gondolnak?

Szeliden nevetett a kérdések áradatán. Én is elnevettem magamat. Intettem még egy pohárért, és odatoltam elé a palackot. – Mondja, járt a párizsi színházakban? Láta a Comédie Française-t?

– Többször – felelte kissé kényszeredetten. – Hanem bármikor befuthat a delizsánsz, és itt túl nagy lesz a láрма. Tiszteljen meg azzal, hogy utasít el, ha meghívom vacsorára az egyik emeleti szobába. Igen nagy öröömre szolgálna...

És még mielőtt úriemberhez illően tiltakozhattam volna, ő már meg is rendelt mindent. Felvezettek bennünket egy kezdetleges, de

kényelmes kis szobába.

Sose jártam még ilyen deszkafalú, apró szobában, és rögtön megszerettem. Már meg volt terítve az asztal, amelyen később fogják felszolgálni a vacsorát, a tűz valóban melegített, nem úgy, mint nálunk a kastélyban a bömbőlő lángok, és a vastag ablaküveg olyan tiszta volt, hogy látni lehetett a havas hegyek fölött a téli kék eget.

– Most elmondok mindent, amit tudni szeretne Párizsról – szólt szívélyesen Nicolas, kívárvá, hogy én üljek le elsőnek. – Igen, jártam

egyetemre. – Elfintorította az orrát, mintha ez olyan megvetendő dolog lenne. – És tanultam Mozartnál, aki közölte volna velem, hogy reménytelen vagyok, ha nem lett volna annyira szüksége tanítványokra. Mit parancsol, mivel kezdjem? A város bűzével vagy pokoli zajával? A mindent ellepő éhesek hemzsege tömegével? A sikátorokban lapító tolvajokkal, akik bármely pillanatban készek elválni a torkát?

Legyintettem. Nicolas mosolya egészen más volt, mint a hangja, a modora pedig nyílt és vonzó.

– Egy igazi nagy párizsi színházzal... – mondtam. – Azt írja le, hogy az milyen.

Négy teljes órát töltöttünk abban a szobában, és közben mást se tettünk, csak ittunk és beszélgettünk.

Nicolas borba mártott ujjal felvázolta az asztallapra a színházak alaprajzát, leírta az előadásokat, amelyeket látott, a híres színészeket, a körüti kis házakat, aztán leírta egész Párizst. Úgy felfűtötte a kíváncsiságom, hogy minden cinizmusát feledve mesélt a Cité szigetéről,

Sorbonne-ról, a

a diáknegyedről, a

Louvre-ról.

Majd elvontabb témákra tértünk át: mit írnak a lapok az eseményekről, miről vitatkoznak Nicolas diáktársai a kávéházakban.

Elmondta, hogy az emberek nyugtalanok, és gyűlölik a királyságot. Változtatni akarnak a kormányon, és nem fognak sokáig békében maradni. Beszélt a filozófusokról: Diderot-ról, Voltaire-ről, Rousseau-ról.

Nem értettem minden szavát, azonban gyors, néha csúfondáros mondataival lenyűgözően teljes képet rajzolt arról, ami történik.

Azon nem lepődtem meg, hogy a művelt elmék nem hisznek Istenben sokkal jobban érdekli őket a tudomány, és ki nem állhatják a főnemességet meg a papságot. Ez az ész kora volt, nem a babonáé, és minél többet beszélt Nicolas, annál többet értettem meg én.

Hamarosan már az Enciklopédiát fejtegette, a Diderot irányításával összeállított, hatalmas, tudományos kompilációt. Később áttért a szalonokra, amelyekben forgott, az ivászatokra, a színésznőkkel töltött estékre. Mesélt a nyilvános bálokról a Palais Royalban, hol Marie Antoinette is együtt táncol a néppel.

– Annyit mondhatok – fejezte be –, hogy itt, ebben a szobában, sokkal jobban hangzik, mint amilyen a valóságban.

– Nem hiszek önnek – mondtam barátságosan. Nem akartam, hogy abbahagyja. Azt szerettem volna, ha folytatja.

– Világi kor ez, uram – töltötte meg poharainkat az új palackból. – Nagyon veszedelmes.

– Mi ebben a veszedelmes? – kérdeztem fojtottan. – Az, hogy vége lesz a babonának? Mi lehet ennél jobb?

– Úgy beszél, mint egy igazi tizenhatalmadik századi ember, uram – mondta kissé méla mosollyal. – De most már semminek sincs értéke senki számára. Minden divat. Még az istentagadás is divat.

Világéletemben szkeptikus voltam, de korántsem bölcséleti megfontolásból. Családom egyetlen tagja sem vitte túlzásba az istenhitet, ha ugyan hittek egyáltalán. Persze azt állították, hogy hisznek, és el is jártunk a misére, de az kötelesség volt. Az igazi vallásosság régóta kihalt belőlünk, mint talán majdnem minden főnemesi családból. Még a kolostorban se hittem Istenben. A szerzetesekben hittem.

Megpróbáltam egyszerű szavakkal kifejtetni, hogy ne sértsem Nicolas-t, mert az ő családja olyan más volt.

Még az a nyomorult kapari apja (akit titkon csodáltam), még abban is lobogott a hit.

– De hogyan élhet ember hit nélkül? – kérdezte majdnem szomorúan Nicolas. – És a gyermek hogyan nézhet szembe a világgal nélküle?

Keztem sejteni, miért oly gúnyos és cinikus. Csak nemrég veszíthette el a régi hitet, és keserűen fájlalta ezt.

De bármennyire értett a maró gúnyhoz, valósággal áradt belőle a hatalmas energia, a zabolátlan szenvedély, és ez vonzott engem. Úgy éreztem, szeretem őt. Még két pohár bor, és képes leszek ilyen számárságokat fecsegni.

– Én mindig hit nélkül éltem – mondtam.

– Igen tudom. Emlékszik a boszorkányok történetére? Mikor megsiratta őket?

– Megsirattam a boszorkányokat? – Értetlenül néztem rá egy pillanatig. Ezek a szavak valami fájdalmasat, megalázót juttattak eszembe. Túl sok ilyen emlékem volt. Most arra emlékeztem, hogy megsirattam a boszorkányokat. – Nem emlékszem.

– Kisfiúk voltunk. A plébános imádkozni tanított bennünket, és kivitt arra a helyre, ahol valamikor elégették a boszorkányokat, és ott még mindig meg volt feketedve a föld.

– Az a hely! – borzongtam össze. – Az a szörnyű, szörnyű hely!

– Ön jajgatni kezdett, és sírva fakadt. El kellett küldetni a márkineért, mert a dajkája nem bírta lecsendesíteni.

– Borzalmas gyerek voltam. – Megpróbáltam fesztelenre venni a hangot. Most már persze emlékeztem: visítottam, hazavittek, mindenféle rosszakat áldottam a tűzről. Valaki borogatja a homlokomat, és azt mondja: „Lestat, ébredjen föl.”

Évek óta nem jutott eszembe ez a kis jelenet. Csak a helyre gondoltam, ahányszor a közelébe vetődtem: a fekete karókra, az élve elégetett

Nicolas férfiakra,

fürkészve asszonyokra,

nézett gyerekekre.

rám.

– Amikor édesanyja eljött önért, azt mondta, tudatlanságból és kegyetlenségből történt az egész. Nagyon haragudott a plébánosra, amiért

Bólintottam. elmesélte a régi történetet.

Ez volt az iszonyat netovábbja: hallani, hogy a nagy semmiért haltak meg, hogy ártatlanok voltak e rég elfeledett falusiak. „A babona áldozatai”, mondta anyám. „Nem is voltak boszorkányok.” Nem csoda, ha visítottam és visítottam.

– De az én anyám – folytatta Nicolas – másképp mondta el: hogy a boszorkányok szövetségre léptek az ördöggel, megüszkösítették a gabonát, farkas képében öldökölték a nyáját és a gyerekeket...

– Nem lenne jobb a világ, ha soha többé senkit sem égetnének meg Isten nevében? Ha soha többé nem művelnék ezt egymással istenfélelemből az emberek? Miért veszedelmes az a kor, ahol ilyen szörnyűségek nem fordulhatnak elő?

Káján kis fintorral hajolt közelebb.

– Ugye – ingerkedett – nem is sebeztek meg a hegyekben a farkasok. És nem is lett önből tudunkon kívül farkasember? –

Megsimogatta a vállamra vetett bársonyköpeny prémszegélyét. – Jusson eszébe, mit mondott a jó tisztelendő: annak idején sok farkasembert

Fölnevettem. is megégettek itt. Folytonos veszélyt jelentettek.

– Ha farkassá változnék, annyit mondhatok, nem lebzselnék itt gyerekeket öldösni. Elmennék ebből a nyomorult mocskos faluból, ahol még mindig boszorkányégetéssel ijesztgetik a kislányokat. Kimennék a párizsi útra, és meg se állnék, míg meg nem látom a városfalat.

– És rájönne, hogy Párizs is csak egy nyomorult fertő, ahol kerékkel tördösik a tolvajok csontjait a közönséges csűrhe mulatságára a Grève téren.

– Nem! – tiltakoztam. – Egy fényes várost látnék, hol nagy gondolatokat szül a köznép elméje, oly gondolatokat, melyek bevilágítanak a föld sötét zugaiba.

– Ah, ön álmodó! – mondta ő, de azért el volt ragadtatva. Kimondhatatlanul jóképű volt, mikor mosolygott.

– És megismernék olyan embereket, mint ön – folytattam –, kiknek vannak gondolataik és pergő nyelvük, hogy hangot is adjanak gondolataiknak, és együtt járnánk kávéházba, együtt iszogatónk, vagdosnánk egymást szilaj indulattal, és isteni önkívületben beszélénk át egész életünket.

Kinyújtotta karját, átnyalábolta a nyakamat és megcsókolt. Majd felborítottuk az asztalt, olyan csodálatosan be voltunk rúgva. – Az én uram, a farkasölő – súgta.

Amikor a harmadik flaska bort is kihozták, beszélni kezdtem az életemről, amit sose tettem még – arról, milyen volt mindennap elvágtatni a hegyekbe, oly messze, hogy ne is lássam apám kastélyának tornyait, elhagyni a szántóföldeket, belovagolni odáig, ahol szellemek járkálnak az erdőben.

Patakozottak belőlünk a szavak, és kiöntöttük egymásnak azt, mit szívünkben rejtegettünk, a magány ezer titkát, és fontos lett valamennyi szó, mint az anyámmal töltött ritka pillanatokban. Mikor vágyakozásainkra és elégedetlenségünkre került a sor, roppant nekibuzdulással mondogattunk egymásnak olyasmit, hogy „igen, igen”, meg „pontosan”, meg „tökéletesen értem, mire gondol”, meg „ó, igen, érezte, hogy nem bírja tovább”, és hasonlókat.

Még egy palackkal. Megint megraktuk a tüzet. És én könnyörögtem Nicolas-nak, hogy hegedüljön nekem. Rögtön haza is rohant a hegedűjéért.

Késő délutánra járt az idő. Ferdén hullottak be az ablakon a napsugarak, és perzselt a tűz. Nagyon részegek voltunk. Sose rendeltük meg a vacsorát, és azt hiszem, soha életemben nem voltam még ilyen boldog. Eldőltem a kis ágy hoporcsos szalmazsákján, és kezemet

Álla

alá fejem alá
szorította téve
a figyeltemtem
hegedűt, Nicolas-t,
pengetni amint
kezdte, előveszi
meghúzta a
a hangszert.
kulcsokat.

Aztán fölemelte a vonót, és erélyesen végigsuhintott a húrokon.

Felültem, hátamat nekivettem a faburkolatnak, és bámultam őt, mert nem hittem a fülemnek.

Rázendített. Hangokat tépett ki a hegedűből, és minden hang áttetsző volt és lüktetett. Szemét lecsukta, szája kissé eltorzult, alsó ajkát elhúzta; egész testét átadta a zenének, lelke is hallgatózón tapadt rá hangszerére, és engem ez legalább annyira megrázott, mint a dal.

Még sose hallottam ilyen muzsikát, ilyen nyerszet, heveset; tündöklő rövid hullámokban áradt a húrokból. Mozartot játszott. Olyan derűs, fűrgé és ígésző volt, mint minden, amit Mozart alkotott.

Amikor befejezte, rábámultam, és akkor vettem észre, hogy két kézzel markolom a fejemet.

– Valami baj van, uram? – kérdezte majdnem gyámoltalanul, én pedig felálltam, átnyaláboltam, megcsókoltam mindkét orcáján, és megcsókoltam a hegedűt.

– Ne urazz engem – mondtam. – Szólíts a nevemen. – Az ágyra vettem magam, karomra hajtottam arcomat, sírtam, és nem bírtam abbahagyni.

Odaült mellém, átölelt, faggatott, miért sírok, és noha nem bírtam megmondani, láthattam, hogy le van nyűgözve, amiért ilyen hatást gyakorolt rám a zenéje. Most nem volt benne semmi gúny vagy keserűség.

Úgy rémlik, ő vitt haza akkor éjszaka.

Másnap már reggel ott álltam a kacskaringós köves úton, apjának boltja előtt, és kavicsokkal dobáltam az ablakát.

Amikor kidugta a fejét, felkiáltottam:

– Nem akarsz lejönni, hogy folytassuk társalkodásunkat?

5

Attól kezdve, ha éppen nem vadásztam, Nicolas és „társalkodásunk” töltötte ki életemet.

Közeledett a tavasz, foltokban zöldelltek a hegyek, ébredezett az almáskert. Nicolas és én pedig mindig együtt voltunk.

Nagyokat sétáltunk a sziklás lejtőkön, a fűvön ülve költöttük el a napsütésben a kenyeret és a bort, elkészültünk délnek, át a régi, romos kolostoron. Amikor elviselhetetlenül berúgtunk és elviselhetetlenül zajosak lettünk, visszamentünk a fogadói szobába.

Ahogy múltak a hetek, egyre többet árultunk el magunkból a másoknak. Nicolas mesélt iskoláskoráról, gyereksége apró csalódásairól, azokról, akiket ismert és szeretett.

Én pedig kezdtem mesélni neki a fájdalomaimról – végül azt is elmondtam, hogyan büntettek, mikor megszöktem az olasz komédiásokkal.

Erre egy éjszakán került sor, mikor ismét a fogadóban ültünk, szokásunk szerint részegen. A részegségnek azon pillanatánál tartottunk, amelyet Arany Pillanatnak hívtunk: ilyenkor mindennek lett értelme. Mindig megpróbáltuk elnyújtani, addig, amíg valamelyikünk okvetlenül ki nem bökte: „Sehogy se találom a fonalat, szerintem elmúlt már az Arany Pillanat.”

Ezen az éjszakán, miközben az ablakból néztem a holdat a hegyek fölött, azt mondtam az Arany Pillanatban: nem is olyan borzasztó, hogy nem Párizsban vagyunk, nem az Operában vagy a Comédie-ben várjuk, mikor megy föl a függöny.

– Te és a párizsi színházak! – mondta Nicolas. – Akármiről beszéljünk, mindig a színháznál és a színészeknél lyukadsz ki...

Barna szeme nagyon nagy volt és bizakodó. Még részegen is nettül festett párizsi, piros bársonyakabátjában.

Színészek és a színésznők varázsolnak – vágtam rá. – Odaparancsoltak dolgokat a színpadra, kitalálnak, alkotnak. „a No ha majd meglátod, hogy folyik a festett képükön az izzadság a rivaldafényben!

Már megint! Es te, aki mindent földaltál a hegedülésért? Hirtelen borzasztóan elkomolyodott, és úgy sütötte le a szemét, mint aki

tulajdon vívódásai terhe alatt roskadozik. – Azt tettem – ismerte el.

Már az egész falu tudta, hogy háborúban áll az apjával. Nem akart visszamenni a párizsi iskolába.

– Életet adsz, mikor játszol! – érveltem. – A semmiből teremtesz valamit! Valami jó történik általad. Szerintem ez áldás.

– Muzsikálok, és boldog vagyok tőle. Mi ebben az áldás vagy a jó? Ellegyintettem a cinizmusát, ahogy szoktam.

– Én olyanok között élek évek óta, akik semmit se alkotnak, és semmin se változtatnak. A színészek és a muzsikások szentek az én szememben.

– Szentek? Áldás? Jóság? Lestat, el vagyok ájulva, hogy miket mondasz! Mosolyogtam, és megráztam a fejem.

– Nem érted. Én az emberek jelleméről beszélek, nem a hiedelmeikről. Azokról beszélek, akik nem fogadnak el egy értelmetlen hazugságot, csak azért, mert beleszülettek. Azokra célok, akik valami jobbat akarnak. Dolgoznak, áldozatokat hoznak, csinálnak valamit...

Ez megindította Nicolas-t, jómagam pedig kissé elcsodálkoztam, hogy én mondom ezt. Ugyanakkor azt is éreztem, hogy sebet ejtettem rajta.

– Áldott dolog ez – mondtam –, szentség. És jó is, akár van Isten, akár nincs. Ugyanúgy tudom, mint ahogy azt tudom, hogy odakint ott vannak a hegyek, és a hold süt.

Szomorúan nézett rám. Még mindig sebzettnek látszott. Egyelőre azonban nem gondoltam erre.

Anyámmal folytatott beszélgetésemre gondoltam, és arra az elvemre, hogy nem lehet egyszerre jónak lenni és a családommal is dacolni.

Ekkor

– De
megkérdezte,
De ha

te
mintha hinném

el
olvasna is,

is
a amit

hiszed mondtam...
gondolataimban:

ezt?

– Talán igen, talán nem – válaszoltam. Nem bírtam elviselni, hogy ilyen szomorúnak lássam.

Azt hiszem, leginkább ezért meséltem el neki, hogyan szöktem meg a komédiásokkal. Azt is elmondtam, amit még anyámnak sem árultam el a – a néhány nap boldogságot, amit a színészekről kaptam.

– Mármost hogy lehetne rossz ennyi boldogságot adni és kapni? Életet vittünk abba a városba a játékunkkal. Varázslat ez, én mondom neked Meg tudja gyógyítani a beteget, meg bizony.

A fejét rázta. Tudtam, hogy el szeretne mondani dolgokat, de az irántam érzett tiszteletből hallgat róluk.

– Nem érted, ugye?

– Lestat, a bűnt mindig jónak szokták érezni – szólt komolyan. – Nem látod? Mit gondolsz, miért ítélte el mindig az egyház a színészeket? A színház Dionüszosztól, a bor istenétől származik. Csak olvasd el Arisztotelésznél. Dionüszosz pedig kicsapongásra bírta az embereket. Te jónak érezted, hogy ott állhatsz a színpadon, mert zabolátlan volt és buja, a szőlőrfürt istenének örök szertartása

–

Nem, – és
Nicki. pompásan
Nem mulattál,
és hogy
ezerszer truccolhatsz
is apáddal...
nem.

– Lestat, mi társak vagyunk a bűnben – mondta, és végre elmosolyodott. – Mindig azok voltunk. Mindketten csúnyán és roppant szégyenletesen viselkedtünk. Ez köt össze bennünket.

Most rajtam volt a sor, hogy sebzetten és bánatosan nézzek. Az Arany Pillanat is visszavonhatatlanul el fog múlni – hacsak nem történik valami.

– Ugyan már – szóltam hirtelen. – Vedd a hegedűdet, kimegyünk az erdőbe, ahol senkit sem riaszt föl a zene. Megnézzük, van-e benne jóság.

– Te bolond vagy! – mondta ő. De azért nyakon fogta a bontatlan palackot, és legott indult az ajtó felé.

Én a sarkában.

Amikor kijött a házukból a hegedűvel, azt mondta:

– Menjünk az égetőhöz! Oda nézz, félhold van, jó erősen süt! Eljárjuk az ördögtáncot, és muzsikálunk a boszorkányok lelkeinek. Kacagtam. Részeg lehettem, ha belementem a dologba.

– Újraszenteljük a helyet – erősködtem –, jó és tiszta muzsikával. Hosszú évek óta nem jártam az égetőn.

A hold, mint Nicolas mondta, elég fényesen sütött, hogy látni lehessen az elszenesedett karók baljós körét és a földet, melyen száz évvel a boszorkányégetés után sem nőtt semmi. Elkerülték az erdő új sarjai. A szél szabadon járhatta a tisztást; odafönt, a sziklás meredélyhez tapadva sötéten borongott a falu.

Enyhe borzongás futott végig rajtam, ámde árnyéka volt ez csak a rettegésnek, amit gyermekfővel éreztem a borzasztó „elevenen sült meg” szavak hallatán, mikor elképzeltem azt a szenvedést.

Nicky fehér csipkés topánja világított a fakó fényben. Húzni kezdett egy cigányos nótát, és hegedülés közben körbetáncolta a tisztást.

Én egyelszenesedett, széles fatönkön ültem, és a palackból iszogattam. Szívem most is majd megszakadt a zenétől. Mi a bűn, gondoltam, legfeljebb az, itt kell leélnem az életem, ezen a rémes helyen. Azzal már sírtam is, némán és tapintatosan.

Egyszer csak ott volt Nicki, és vigasztalgatott, pedig én úgy éreztem,

is hallgatott el a zene. Ültünk egymás mellett, azt mondta, a világ tele van igazságtalansággal, mi pedig, én és ő, foglyok vagyunk Franciaországnak ebben a szörnyű zugában, de egyszer még kitörünk innen. Én pedig anyámra gondoltam a kastélyban, a hegy

tetején, és annyira elszibbadtam a fájdalomtól, hogy a végén nem bírtam tovább, és Nicki megint rázendített, és mondta, táncoljak és felejtsek el mindent.

Hát ezt tudod te, akartam mondani. Ez bűn? Hogy lehetne ez gonosz? Táncolt körbe-körbe, én pedig mentem utána. A hangok úgy röpködtek a hegedűből, mintha aranyból lennének. Szinte láttam a villanásukat. Jártam a nyomán, körbe-körbe, arra a sötétebb, szilajabb zenére, amelyet most húzott. Szétcsaptam a szőrmés köpeny szárnyait, és hátravetett fejjel néztem a holdra. Füstként gomolygott körülöttem a zene, és az égető nem volt többé. Az égbolt ívelt csupán a hegyek fölött.

Ettől kezdve még közelebb kerültünk egymáshoz.

Néhány éjszakával később valami egészen hallatlan dolog történt.

Későre járt. Megint a fogadóban voltunk. Nicolas szenvedélyesen hadonászva járkált fel-alá, és hangosan kimondta, ami egész idő alatt a fejünkben motoszkált: hogy el kellene szöknünk Párizsba, akár egyetlen garas nélkül, mert az is jobb, mint itt maradni. Még ha koldulnunk

Egyébként kell is majd

mindketten Párizsban! Annak is

erre jobbnak kell lennie.

számítottunk.

– Nagyon is sor kerülhet majd a koldulásra, Nicki! – figyelmeztettem. – Mert vigyen el az ördög, ha beállítok kérincselni a nagy házakhoz, mint szegény vidéki rokon.

– Gondolod, hogy ezt akarom? Komolyan mondom, hogy szökjünk el, Lestat. Űsse meg őket a guta, ahányan vannak.

Valóban így akartam elmenni? Atyáink nyilván ki fognak átkozni bennünket. Itt azonban végső soron értelmetlen volt az életünk.

Tisztában voltunk vele, hogy ez a szökés sokkal komolyabb lesz, mint régebbi futásaim. Már nem fiúk voltunk, hanem férfiak.

Atyáink tényleg ki fognak átkozni, és ez már olyasmi, amit nem vehetünk félvállról.

Ahhoz is elég tapasztaltak voltunk, hogy tudjuk, mit jelent a szegénység.

– Mit fogok csinálni Párizsban, ha éhesek leszünk? – kérdeztem. – Patkányokat lődözök vacsorára?

– Én, ha kell, majd hegedülök a Templom bulváron, te pedig járhatsz színházba! – Most már leplezetlenül ugratott. Mintha azt mondta volna, eddig tartott a lelkesedés, Lestat? – A te külsőddel egykettőre színpadra kerülhetsz a Templom bulváron.

Örültem, hogy „társalkodásunk” iránya megváltozott. Szerettem látni, amikor hitt benne, hogy megcsinálhatjuk. Cinizmusa nyomtalanul elpárolgott, akkor is, ha minden tizedik szavával a gutát emlegette. Hirtelen lehetségesnek látszott megcsinálni. Feltűzelt bennünket életünk értelmetlen volta.

Újból azzal hozakodtam elő, hogy a zene és a színjátszás jó, mert távol tartják a káoszt. A káosz a mindennapi élet értelmetlensége. Ha most kellene meghalnunk, az egész életünk nem lenne egyéb, mint egy nagy értelmetlenség. Az jutott eszembe, milyen értelmetlen, hogy anyámnak nemsokára meg kell halnia, és megsúgtam Nicolas-nak, mit is mondott: „A legnagyobb mértékben iszonyodom. Félek.”

Hát ha volt is Arany Pillanat, az már elmúlt, és most valami új volt készülóban.

Sötét Pillanatnak kellene mondanom, noha még mindig fennkölt volt és lidércfényes. Hadartunk, átkoztuk az értelmetlenséget, és mikor Nicolas végre leült, és a tenyerébe temette arcát, akkor én húztam meg derekasan a bort, és kezdtem el járkálni és hadonászni, mint ő.

Hangosan kifejtettem, hogy ha meg is halunk, valószínűleg akkor se kapunk rá választ, hogy miért éltünk egyáltalán. Alighanem még egy megrögzött ateista is azt képzei, hogy a halál válasz valamire. Mármint hogy létezik-e Isten, vagy nincs más, csak a nagy semmi.

– Hát épp ez az! – mondtam. – Abban a pillanatban egyáltalán nem is találunk semmit! Csak úgy megállunk. Úgy megyünk át a nemléthe, hogy nem tudunk meg semmit. – Láttam a világmindenséget, felrémlt előttem a nap, a planéták, a csillagok, az örökös fekete éjszaka, és kitört belőlem a kacagás.

– Érted ezt? Sose fogjuk megtudni, mi a gyehennáért volt az egész, akkor se, ha túl vagyunk rajta! – ordítottam az ágyon eldőlt Nicolas-nak, aki bólogatott, és a flaskából szopta a bort. – Meg fogunk halni, és még akkor se fogjuk tudni. Soha nem fogjuk tudni, és ez az egész értelmetlen–, így fog eltartani örökké, de azt mi már soha többé nem láthatjuk. Fikarcnyi hatalmunk sincs, hogy valami értelmet képzelhessünk neki. Csak úgy elmegyünk és meghalunk, meghalunk, meghalunk, és sose fogjuk megtudni!

Már nem nevettem. Álltam dermedten, és most fogtam föl, mit is mondtam.

Nincs ítélet napja, nincs végső magyarázat, nincs fényes pillanat, amikor minden rettentő rosszak megigazulnak, s a szörnyűségek jóvátételnek.

Sohasem

Senki bosszulják

sem meg a

fog máglyahalált

mondani halt boszorkányokat.

semmit!

Nem, nem is értettem abban a pillanatban. Láttam! És egyetlen hang jött ki belőlem: – Ó! –, és azt mondtam megint: – Ó! –, és mondtam, egyre hangosabban és hangosabban és hangosabban, és elejtettem a borospalackot. A fejemhez kaptam, és csak mondtam, és láttam magam tátogni olyan tökéletesen kerekre nyitott szájjal, ahogy anyámnak meséltem, és mindegyre mondtam: – Ó, ó, ó!

Úgy mondtam, mintha abbahagyhatatlan szörnyű csuklás fogott volna el. Nicolas pedig megmarkolt, rázni kezdett és rám kiáltott:

– Lestat, hagyd abba!

Nem bírtam abbahagyni. Az ablakhoz rohantam, kikallantyúztam, félrecsaptam a vastag üvegtáblát és felbámultam a csillagokra. De nem bírtam látni őket. Nem bírtam elviselni az ürességet, a csendet, azt, hogy egyáltalán nincs válasz. Ordítani kezdtem, Nicolas visszaráncigált a párkányról, és bezárta az ablakot.

– Nincs semmi baj – hajtogatta. Dörömböltek az ajtón. A fogadós volt, azt kérdezte, hogy viselkedhetünk így.

– Reggelre nem lesz semmi baj – hajtogatta Nicolas. – Most csak aludj.

Mindenkit felvertünk. Képtelen voltam csöndben maradni. Megint kitört belőlem az a hang. Sarkamban Nickivel kirontottam a fogadóból, végig a falusi utcán, fel a kastélyhoz, be a kapun, fel a szobámba, miközben Nicolas hiába próbált lépést tartani velem.

– Aludj, arra van neked szükséged – mondogatta kétségbeesetten. A fálnak fordulva feküdtem, fülemre tapasztott kezekkel, és csak jött

–

Reggelre belőlem

Reggelre a

jobb

se hang:

lesz –

–

lett Ó,

ígérte ó, ó!

Nicolas.

jobb.

Estére sem, sőt igazság szerint még rosszabb is lett a sötétben.

Úgy járkáltam, beszéltem, gesztikuláltam, mint egy elégedett emberfajzat, de meg voltam rogyanva. Reszkettem, vacogott a fogam. Nem bírtam abbahagyni. Iszonyodva bámultam mindenre. Féltam a sötétől. Féltam a csarnokban a régi páncélruháktól.

Megbámultam a buzogányt és a csatacsillagot, amelyeket magammal vittem a farkasvadászatra. Belebámultam a fivéreim arcába.

Megbámultam mindent és minden szín, fény és árnyék mögött ugyanazt láttam: a halált. Csak nem olyan volt, amilyennek korábban képzeltem, hanem olyan, amilyennek most láttam. Igazi halál, totális halál, elkerülhetetlen, visszafordíthatatlan, semmit el nem döntő halál!

Ebben az elviselhetetlen zaklatottságban olyat tettem, mit még soha. A környezetem felé fordultam, és fáradhatatlanul kérdezgettem őket.

– Hisz ön Istenben? – faggattam Augustin fivéremet. – Hogy tud élni, ha nem hisz?

– Hisz valamiben egyáltalán? – kérdeztem vak apámat. – Mondjuk, ha ebben a pillanatban meghalna, mit gondol, mit látna: Istent vagy a sötétiséget? Mondja el!

– Maga megbolondult, világegyetében bolond volt! – üvöltötte. – Ki innen! A tébolyba kerget mindnyájunkat!
Nagy nehezen feltápáskodott, hisz nyomorék és vak volt, hozzám vágta a poharát, és természetesen elhibázott.
Anyámra képtelen lettem volna ránézni. Nem bírtam mellette lenni. Nem akartam gyötörni a kérdéseimmel. Lebaktattam a fogadóba.
Az égetőre gondolni se mertem. Oda nem mentem volna a falunak abba a végébe, semmi pénzért! A fülemre tapasztottam a kezemet és lehunytam a szemem. „Távozz tőlem!” – hessegettem el a gondolatot, mikor eszembe jutottak azok, akik így haltak meg, és soha, de soha nem értettek semmit. Másnap se lett jobb. A hét végére sem.
Ettem, ittam, aludtam, de minden éber pillanatom maga volt a félelem és a fájdalom. Lementem a falusi plébánoshoz, és megkérdeztem, hiszi-e, hogy az ostya valóban Krisztus testévé változik úrfelmutatáskor, és hebegő válaszából, riadt tekintetétől jobban kétségbeestem, mint valaha.
– Hogy bírtok élni, szuszogni, mozogni, mindenfélét csinálni, mikor tudjátok, hogy nincs magyarázat? – őrvongtam végül. Mire Nicolas azt mondta, talán a zenétől jobban érzem majd magam, hegedülni fog nekem.
Féltem a zene erejétől, mégis kimentünk a gyümölcsösbe, és Nicolas a napsütésben eljátszott minden dalt, amit tudott. Ültem

keresztbe font karokkal, felhúzott térdel, fogam vacogott, noha forrón tűzött a nap, sugarai villogtak a fényes kis hegedűn. Nézem, mint hajlong a zenére a mellettem álló Nicolas; varázslatosán duzzadtak a nyers, tiszta hangok, megtöltötték a gyümölcsöskertet és a völgyet, pedig nem is volt varázslat, és a végén Nicolas átölelt, és csak ültünk ott némán, és ő annyit szólt nagyon szelíden:

– Lestat, higgyél nekem, el fog múlni!

–

Mosolyogva Játssz még!

bólintott. – kértem.

Kíméljük – A

szegény zene ártatlan.

tébolyultat.

Én tudtam, hogy nem fog elmúlni, semmi az égvilágon nem feledtethette velem, ámde kimondhatatlanul hálás voltam a muzsikáért: azért, hogy ebben az iszonyatban is létezhet ilyen csodaszép.

Nem érthetsz semmit, és nem változtathatsz semmin, de mindig muzsikálhatsz így. Ugyanazt a hálát éreztem, mint mikor a falusi gyerekek táncát néztem, ahogy emelgették a karjukat, megrogyasztották a térdüket, és pörögtek nótáik ütemére. Elsírtam magam a láttukon.

Becsámborogtam a templomba, letérdeltem, nekidőltem a falnak, felbámultam az ódon szobrokra, és ugyanazt a hálát éreztem, mikor láttam a finoman faragott ujjakat, orrokat, füleket, arcokat, a köntösök mély redőit, és nem bírtam abbahagyni a sírást.

De legalább itt van nekem ez a szépség. Ez a jóság.

A természetet viszont egyáltalán nem láttam szépnek. Elég volt egyetlen magányos nagy fa a mezőn, hogy remegve feljadjuljak. Zene kellett

És mondjak valamit? Sohase múlt el, soha... a

6 gyümölcsösbe.

Mi okozta? Az éjszakai ivászat és a beszélgetés, vagy anyám miatt volt, aki meg fog halni? A farkasoknak volt hozzá közik? Az f égető bűvölte volna meg a képzeletemet? Nem tudom. Olyan volt, mintha odakintről látogatott volna meg valami. Az egyik percben még gondolat volt, a következőben valóság. Azt hiszem, az ilyesmit nem lehet hívadni, csak hívogatni.

Idővel persze enyhült, ám az ég sohasem lett már ugyanolyan kék. Mindörökre megváltozott a világ, és még a legmámorosabb öröm perceiben is ott lappangott a sötétség, gyarlóságunk és reménytelenségünk tudata.

Talán megérzés volt. Bár én nem hinném. Komolyabb volt ez holmi megérzésnél, amiben egyébként sem hiszek.

De hogy folytassam, mindeme nyomorúságok közepette távol tartottam magamat anyámtól. Nem akartam ilyen szörnyűségeket mondani neki a halálról és a káoszlól, ő azonban mindenkitől azt hallotta, hogy elment az eszem.

Végül a nagybőjt első vasárnapján felkeresett.

Egyedül voltam a szobámban. Szürkületkor az egész ház lement a faluba, ahhoz a nagy örömtűzhöz, amit minden évben meg szoktak gyújtani ezen az estén.

Én mindig utáltam ezt az ünnepet. A hátam borsódzott a bőgő lángoktól, a dalolástól-táncolástól, a fáklyás parasztoktól, akik a végén furcsa nótákat gajdolvá járták a gyümölcsöst.

Kis ideig volt egy plébánosunk, aki azt mondta, hogy ez pogányság, de elég hamar útilaput kötöttek a talpára. A mi hegyi parasztjaink ragaszkodnak a régi szertartásokhoz. Ez azért van, hogy a fa gyümölcsözzék és a bokrosodjék. Én viszont leginkább ilyenkor véltem látni azt az emberfaját, amelyik képes megégetni a boszorkányokat.

Mostani lelkiállapotomban különösen rémülődöttem tőle. Ültem a magam kis tűzénél, és küzdöttem magammal, hogy ne menjek oda az ablakhoz és ne bámuljak le a nagy tűzre, amely legalább annyira vonzott, mint taszított.

Bejött anyám, betette maga mögött az ajtót, és azt mondta, hogy beszélnie kell velem. Mindezt nagyon gyengéden.

– Az én halódásom művelte ezt önnel? – kérdezte. – Mondja meg, ha igen. És adja ide a kezét.

Még meg is csókolt. Elveszett kifakult pongyolájában, és zilált volt a haja. Látni se bírtam azokat az ősz csíkokat. Fonnyadozott.

Megmondtam az igazat, hogy nem tudom, aztán elmagyaráztam valamit abból, ami a fogadóban történt. Próbáltam kiszűrni belőle az iszonyatot, a sajátos logikát. Igyekeztem, hogy ne hangozzék olyan visszavonhatatlanul.

Anyám végighallgatott, aztán így szólt:

– Micsoda harcos maga, fiam! Sose nyugszik bele! Akkor se, ha ez az emberiség közös sorsa.

– Nem bírom! – mondtam nyomorultul.

– Szeretem, hogy ilyen. Anyyra önre vall, hogy ezt látja egy fogadói kis szobában, éjszaka, borozás közben. És mily tökéletesen jellemző, hogy kikel ellene, úgy, ahogy minden ellen!

Megint sírva fakadtam, noha tudtam, hogy nem tört pálcát fölöttem. Elővett egy zsebkendőt, és aranyakat hajtogatott ki belőle.

– Túl fog jutni rajta. Első ízben szembesül azzal, hogy a halál elveszi az élet ízét, ám az élet fontosabb mint a halál. Hamarosan be fogja látni ön is. Most pedig figyeljen rám. Idehívtam a doktort és azt az öregasszonyt a faluból, aki nála is jobban ért a gyógyításhoz. Mindkettőnek az a véleménye, hogy már nem élek sokáig.

– Hagyja abba, anyám! – kiáltottam. Tudtam, hogy önzés, de nem bírtam fékezni magam. – És ez most nem ajándékozásra való idő.

Tegye el azt a pénzt!

– Üljön le – mutatott a kandalló melletti padra. Kelletlenül szót fogadtam. Odaült mellém.

–

–

– Tudom,

Úgy hogy

Nem

érti, Nicolas-val

amíg a
megyek,

meg szökést

nem fontolgatják.

anyám...

halok?

Nem feleltem. űl nem tudom mondani, milyen lelkiállapotban voltam. Reszkettem, fájt a lelkem, és akkor arról beszéljek, hogy ez az élő, lélegző asszony egyszer csak nem fog élni és nem fog lélegezni tovább, oszlásnak indul, el fog rothadni, lelke alápörög egy szakadékba, és az égvilágon semmit sem fog számítani, hogy mennyit szenvedett életében? Arcocskája olyan volt, mintha fátyolra festették volna.

A távoli faluból elmosódottan idehallatszott a falusiak danászása. – Menjen Párizsba, Lestat! Tegye el ezt a pénzt, ez mindenem, ami a családomtól maradt. Párizsban akarom tudni magát, mire az én időm lejár. Abban a tudatban akarok meghalni, hogy maga Párizsban van.

Elképedtem. Az jutott eszembe, milyen sebzett volt az arca, mikor évekkel ezelőtt visszacipeltek az olasz trupptól. Sokáig néztem.

Szinte haragos volt, annyira meg akart győzni.

– Rettegek a haláltól – mondta csaknem szárazon. – És esküszöm, bele fogok örülni, ha úgy jön el értem, hogy maga még mindig

nincs Párizsban, és nem szabad.

„Komolyan így gondolja?” – faggattam a tekintetemmel.

– Én ugyanúgy fogtam itt magát, mint az apja – folytatta ő. – Nem büszkeségből, hanem önzésből. Most vezekelni akarok érte. Látni akarom, ahogy elmegy. Nem érdekel, mit csinál Párizsban, felőlem énekelhet, míg Nicolas húzza, vagy hányhat cigánykereket a saint-germaini vásáron. De menjen, és tegyen, amit akar, legjobb belátása szerint.

Megpróbáltam magamhoz ölelni. Először megmerevedett, ám aztán elgyengült, hozzám simult, és annyira fölengedett, hogy azt hiszem, abban a pillanatban értettem meg, miért volt mindig annyira tartózkodó. Sírt, amit sose láttam tőle, én pedig minden gyötrelmével egyetemben is szerettem ezt a pillanatot, noha restelkedtem is miatta. Szorosan öleltem magamhoz, talán meg is csókoltam, kárpótlásul minden el nem tűrt régi csókért. Akkor olyanok voltunk, mint ugyanazon egész két része.

Anyám megnyugodott, és mintha visszahúzódott volna önmagába. Elengedett, és lassan, de nagyon határozottan eltolt magától. Sokáig beszélt. Dolgotat mondott, melyeket akkor nem értettem. Hogy milyen mennyei gyönyör volt utánam néznie, ha elvágtattam vadászni, és hogy ugyanezt a gyönyört érezte, amikor dühbe hoztam mindenkit, és ordítva faggattam apámat és fivéreimet, miért élünk úgy, ahogy élünk. Hátborzongató volt hallani, mikor azt fejtegette, hogy én az ő titkos része vagyok, oly szerv, mellyel általában nem szoktak bírni asszonyok.

Maga a férfi, ki bennem van. Ezért fogtam itt, mert félttem maga nélkül élni és ha most elküldöm, csak azt teszem, amit rég meg kellett volna

Kicsit meg voltam botránkozva. Sose gondoltam volna, hogy asszony ilyet mondhat vagy érezhet.

– Nicolas apja ismeri terveiket – folytatta. – A fogadás kihallgatta önöket. Most azonnal távozzanak. Szálljanak fel a hajnali delizsánszra. Írjon majd ha megérkezik Párizsba. Az Aprószentek temetőjénél, a saint-germaini piac mellett vannak írkokok. Olyat keressen, aki tud olaszul. Akkor senki sem fogja tudni elolvasni a levelét rajtam kívül.

Már elment, de én még mindig nem hittem, ami történt. Álltam, és hosszan bámultam magam elé. Bámultam ágyamon a szalmazsákot, a két kabátomat, a vörös köpenyt és egyetlen pár bőrcsizmámat a kandalló mellett. Kibámultam a keskeny lőrés ablakon a születésem óta ismert, feketén dalmahodó hegyekre. Egy drága pillanatra elhátrált előlem a sötétség, a homály.

Majd lerohantam a lépcsőn, le a hegyen a faluba, hogy megkeressem Nicolas-t, és elmondjam neki, hogy megyünk Párizsba! Megcsináljuk! Ezúttal senki se tarthat vissza!

A családjával nézte az örömtüzet. Amint meglátott, átnyalábolta a nyakamat, én átkaroltam a derekát, kivonszoltam a tömegből, el a lángoktól, a legelő túlsó vége felé.

Üdezölden illatozott a levegő, ahogy csak tavasszal szokott. Még a falusiak se kántáltak olyan rémesen. Táncra perdültem.

– Hozd a hegedűdet! Húzz egy nótát Párizsról, mert odamegyünk. Hajnalban utazunk!

– És mit eszünk Párizsban? – dalolta, pusztá kézzel cincogva egy láthatatlan hegedűn. – Lősz majd patkányt vacsorára?

– Ne kérdezd, mit teszünk, ha odajutunk! Előbb jussunk oda!

7

Álltam a déli nyüzsgésben nem egészen két héttel később a leghihetlenebb tétlenebb piacon, az Aprószentek hatalmas köztemetőjében, ódon bolthajtások meg bűzölgő nyitott sírok között, és egy olasz írkok fölő hajolva diktáltam a bűzben-ricsajban első levelemet anyámnak.

Igen, épségben megérkeztünk, éjjel-nappal tartó utazás után, a Cité szigetén volt lakásunk, kimondhatatlanul boldognak éreztük magunkat, Párizs pedig olyan meleg volt és gyönyörű és pompázatos, hogy azt el sem lehet képzelni!

Bárcsak én ragadhattam volna tollat, hogy magam írhassek neki!

Bárcsak én mondhattam volna el, milyenek ezek a büszke paloták, koldusoktól, házalóktól, nemesektől nyüzsgő, tekervényes, ódon utcák, három- és négyemeletes házak a népes körutakon!

Bárcsak lefesthettem volna anyámnak a fogatokat, az aranyos-üveges dübörgő batárokat, amint utat törnek maguknak a Pont Neufön vagy a Notre-Dame hídján, és elhúznak a Louvre, a Palais Royal mellett!

Bárcsak bemutathattam volna az embereket, a hímezett harisnyás, ezüst sétatálcás urakat, kik pasztellszín topánban lábálják a sarat, a selyem és muszlin abroncsszoknyájukban ringó, felgyöngyözött parókájú hölgyeket, Marié Antoinette királynét, amint vakmerőn végigsétál a Tuileriák kertjén!

Anyám persze évekkel a születésem előtt látta már mindezt. Élt Nápolyban, Londonban és Rómában is az apjával.

De én azt szerettem volna elmesélni, amit tőle kaptam: hogy milyen érzés hallani a Notre-Dame kórusát, befurakodni Nicolas-val a dugig tömött kávéházakba, szóba elegyedni régi diáktársaival egy angol kávé mellett, felöltözni Nicolas elegáns ruháiba – rám tukmálta őket –, megállni a Comédie Française rivaldjá előtt, és imádatlalt tekinteni föl a színészekre.

Most azonban azt írtam meg, ami talán a legfontosabb: annak a Cité szobának a címét, melyet otthonunknak neveztünk, és a jó hírt: „Elszegődtem tanulni egy igazi színházhoz, és meglehetősen kilátásom van rá, hogy hamarosan fel is lépek.”

Azt elhallgattam, hogy hat emeletet kell megmászunk a szobánkig, hogy ablakaink alatt férfiak és asszonyok rikácsolnak és verekednek a sikátorban, a pénzünk máris elfogyott, mert nekem látnom kellett minden balettet és drámát; az intézmény, melynél dolgozom, rozzant kis bulvárszínház s egy grádiccsal jobb a vásári deszkaemelvénynél, nekem pedig az a dolgom, hogy segítsék öltözködni a színészeknek, jegyet áruljak, felsöpörjek, és kidobjam a hőbörgőket.

De én újra a paradicsomban éreztem magam, és Nicolas szintúgy, noha egyetlen tisztességes zenekar sem akarta szerződtetni, így tehát a színház kis malacbandájában szólózott, míg én dolgoztam, ha pedig végképp le voltunk égve, kiállt hegedülni a bulvárra, én pedig kalapoztam. Nem voltunk szégyenlősek!

Minden este rohanva vettük a lépcsőket egy palack olcsó borral és egy finom, puha, párizsi veknival, ami ambrózia volt az auvergne-i kenyérhez képest. Egyetlen faggyúgyertyánk fényében a padlás a legpompásabb helynek tűnt, ahol valaha megfordultam!

Mint már mondtam, a fogadó kivételével szinte nem is láttam faburkolatú szobát. Ennek a szobának bevakolták a falait és a plafonját!

Igazi párizsi volt! Fényezett deszkapadló volt benne, sőt még egy parányi kis kandalló is, új kürtővel és igazi huzattal!

Mit számított, ha göcsörtös szalmazsákon háltunk, és a szomszédság verekedésére riadtunk álmunkból! Párizsban ébredtünk, kart karba öltve csellengtünk az utcákon és a sikátorokban órákon át, beleselkedtünk ékszerekkel, asztalneművel, kárpitokkal, szobrokkal tömött, hihetetlen gazdagságú üzletekbe. Élveztem én még a bűdös húspiacokat is, meg a város zörgését-dübörgését, az ezernyi napszámos, klerikus, iparos fáradhatatlan nyüzsgését, a beláthatatlan sokaság jövés-menését.

Nappal szinte el is felejtettem a fogadói látomást és a sötétséget, addig, amíg meg nem láttam egy otthagyt hullát valamelyik mocskos sikátorban, vagy oda nem cseppentem egy nyilvános kivégzésre a Grève téren, s mindig odacseppentem egy nyilvános kivégzésre a Grève téren, hogy aztán borzongva, szinte nyúszítva támoogyjak el. Megörjített, majdhogy De e nem háborodtam. De Nicolas nem ismert könyörületet.

Lestat, ne beszélj nekem az örökkévalóról, a megváltoztathatatlanról, megismerhetetlenről! – Azzal fenyegetett, hogy elver, ha rákezek.

És akár láttam kivégzést, akár nem, akár csodálatos volt a nap, akár rémes, mikor beállt a szürkület, amelyet jobban gyűlöltem, mint valaha, újból elfogott a reszketés, és egyetlen dolog menthetett meg tőle: a fényesen kivilágított színház melege és izgalma. Mindig úgy igyekeztem, hogy szürkület előtt odabent lehessek a biztonságban.

Mármint az akkori Párizsban a bulvárszínházak egyáltalán nem is voltak törvényes intézmények. A kormány csupán a Comédie Française-t és a Théâtre des Italiens-t engedélyezte; csakis ezek játszhattak komoly darabokat. Ez egyformán vonatkozott a tragédiára és a komédiára, Racine-re, Corneille-re és a ragyogó Voltaire-re.

De a régi olasz commedia, amelyet én úgy szerettem, Pantalone, Arlecchino, Scaramuccio és a többiek továbbra is együtt ágáltak a saint-germaini és a saint-laurent-i vásárokon a kötéláncosokkal, akrobatákkal, csepűragókkal és bábjátékosokkal.

Ezekből a vásárokból nőttek ki a bulvárszínházak. Az én időmre, a tizennyolcadik század utolsó évtizedeiben végleg gyökeret vertek a Templom bulváron. Bár a szegényeknek játszottak, akik nem engedhették meg maguknak az előkelő játékszíneket, főlős számban vonzották a tehetős látogatókat is. Főnemesek és gazdag polgárok szorongtak a páholyokban, hogy lássák a körüli mutatványokat, amelyek sziporkáztak az élettől meg a tehetségtől, és nem voltak olyan pedánsak, mint az isteni Racine vagy a nagy Voltaire darabjai. Olasz komédiát játszottunk, úgy, ahogy tanultam, nem fukarkodva a rögtönzéssel. Más és új volt minden este, és mégis ugyanaz. Énekeltünk is, meg csináltunk mindenféle számárságot, nemcsak azért, mert a nép szerette, hanem mert muszáj volt: nem engedhettük, hogy azzal vádoljanak, csorbítjuk az állami intézmények monopóliumát a komoly színjátszásra. Maga a ház alig háromszáz férőhelyes, rozszant deszkahodály volt, de azért elegáns kis színpaddal, kellékei, pompás, kék bársonyfüggönye, és a páholyokat is el lehetett függönyözni. A színészek és színésznők pedig rutinosak voltak és igazi tehetségek. Nekem legalábbis úgy tűnt.

Még ha nem kínzott volna ez az új keletű iszonyat a sötétségtől, a „halandóság nyavalyája”, ahogyan Nicolas nevezte csökönnyösen, akkor is csodálatosan izgalmas lett volna átlépni a színészbejáró küszöbét.

Hol ennek, hol annak szurkolva, minden este öt-hat órán át éltem egy harsogó-kacagó-pörlekedő kis világban. Mindenki bajtárs volt, sőt barát, a kulisszák mögött. Talán egy kis hajóhoz hasonlíthatnám a nyílt óceánon, hol senki sem vonja ki magát, hanem együtt húzzuk az evezőt. Isteni volt!

Nicolas valamivel kevésbé volt lelkes, bár erre számítottam is. Ha lehet, még maróbban gúnyolódott, amikor gazdag diáktársai meglátogatták, hogy lelkére beszéljenek. Hóbortosnak tartották, amiért így él. Arra pedig, hogy én a mágnásember művésznöket sámfázok bele a jelmezükbe és lavórt öntögetek, egyszerűen nem találtak szavakat.

Persze ezek a fiatal polgárok mind arisztokraták szerettek volna lenni, rangat vásároltak, és ha csak tehették, nemesi családból nősültek. A történelem egyik apró fintora, hogy vastagon belekeveredtek a forradalomba, és épp azt az osztályt segítettek eltörölni, amelyhez igazából tartozni szerettek volna.

Engem nem érdekelt, látjuk-e még Nicolas barátait valaha. A színészek nem ismerték a családomat, én pedig az egyszerű és semmitmondó Lestat de Valois-ra cseréltem igazi nevemet, a de Lioncourt-t.

Megtanultam mindent, amit lehet: memorizálást, némajátékot. Folyton kérdezgettem. Csak akkor hagytam abba késő éjszakába nyúló tanulmányaimat, amikor Nicki eljátszotta a hegedűszólót. Fölállt székéről az apró zenekarban, a lámpa kihasította alakját a többiek közül, és rázendített egy szonatinára, amely épp oly édes és rövid volt, hogy elbájolja a házat.

Közben mindig az én pillanatomból álmodtam, amikor az öreg színészek, akiktől tanultam, akiket szidtam, utánóztam, és úgy sündörögtem körülöttük, mint egy lakáj, egyszer csak azt mondják: „Na jó, Lestat, ma este te játszod Leliót. De tudnod kell ám, hogyan csináld.” Augusztus végén ez is bekövetkezett.

Párizsban ekkor volt a legnagyobb a forróság, balzsamosan enyhék voltak még az éjszakák is. A publikum izgett-mozgott, és plakátokkal, zsebkendőikkel legyezte magát. Arcomon olvadozott a vastagon felkent fehér festék.

Papírmásé kardot viseltem, és Nicolas legjobb bársonykabátját. Reszkettem, mielőtt kiléptem volna a deszkákra, és az járt a fejemben, hogy az elitelt is ezt érezheti a kivégzés előtt.

De ahogy kiléptem, megfordultam és lenéztem a pukkadásig tömött nézőtérre, a legfurcsább dolog történt. A félelem elpárolgott. Küldtem egy ragyogó mosolyt a publikumnak, és nagyon lassan meghajoltam. Úgy fixiroztam a bájos Flaminiát, mintha először látnám. Őt kellett meghódítanom. Úgy hát kezdődjek a hancúr!

Enyém volt a színpad, akárcsak sok-sok évvel ezelőtt abban a távoli kis mezővárosban. Ágáltunk, poroltunk, csókolóztunk, bohóckodtunk a szilajon, a ház pedig dőlt a kacagástól.

A figyelem olyan volt, mint egy ölelés. A nézőtér felmorajlott minden mozdulatunkra, minden mondatunkra – szinte túlságosan is könnyen ment –, és mi el is húztuk volna még egy félórát, ha a többi színész, akik alig várták, hogy ők is bevághassanak, le nem zavarnak a színpad mögé.

A közönség felállt, úgy tapsolt nekünk. És ez nem az a vidéki nézősereg volt ám a szabad ég alatt! Párizsiak ordították Lelióknak és Flaminiának, hogy vissza, vissza!

Megtántorodtam a kulisszák árnyékában, és majdnem elájultam. Egy pillanatig nem láttam mást, egyedül a közönséget, amint engem bámul a rivalda fölött. Mentem volna vissza a színpadra. Elkaptam Flaminiát, megcsókoltam, ő pedig szenvedélyesen visszacsókolt. Aztán Renaud, az öreg igazgató elvonszolta.

– Na jó, Lestat – mondta olyan hangon, mintha orrolna valamiért. – Na jó, egészen tűrhetően csináltad. Mostantól megengedem, hogy rendszeresen föllépj.

De mielőtt ugrálni kezdek volna örömben, körénk csődült a fél társulat, és Luchina, az egyik színésznő, haladéktalanul átvette a szót.

– Na ne már, még hogy megengeded! Ő a legcsinosabb aktor az egész Templom bulváron, ezért te rendesen szerződtetni fogod, és ugyanezért rendes gázsit is adsz neki, és dehogyis nyúl többé partvishoz vagy porrongyhoz! – Elszörnyedtem. Alighogy elkezdődött, már érjen is véget karrierem? Meghökkenésemre Renaud elfogadta Luchina összes feltételét. Persze roppantul hízelgett, hogy

csinosnak neveztek, bár mint annak idején, most is beláttam, hogy Leliónak, a szerelmesnek, bizonyos stíllal kell bírnia. Vérteli arisztokratának tehát tökéletesen passzol a szerep.

Ám ha azt akarom, hogy valóban észrevegyen a párizsi közönség, és a Comédie Française-ben is rólam beszéljenek, akkor többnek kell lennem holmi örgrófi család színpadig bukott aranyhajú angyalánál. Nagy színésznek kell lennem, és én pontosan az akartam lenni.

Hatalmas ivázzal ünnepeltük meg azt az éjszakát. Az egész trüppöt odacsódtítottuk a lakásunkra, én kimásztam a csúszós háztetőre, kitártam karjaim Párizsra, Nicolas pedig addig hegedült az ablakban, míg föl nem vertük az egész szomszédságot.

Mámorító volt a zene, a sikátorokban mégis acsarogtak és rikácsoltak, serpenyőket és fazekakat püföltek az emberek. Rá se rántottunk. Táncoltunk, daloltunk, mint az égetőn. Majdnem kiestem az ablakon.

Másnap, flaskával kezemben, az egész történetet lediktáltam a napfényben és bűdösségben úszó Aprószentek olasz írnokának, és gondom volt, hogy a levelet azonnal postázzák anyámnak. Szerettem volna a szívemre ölelni minden járókelőt. Lelio voltam! Színész voltam!

Szeptemberre kiírták a nevem a falragaszokon. Ebből is küldtem anyámnak.

De nem ám commédiát játszottunk, hanem egy híres szerző bohózatát, mely a drámaírói szakma általános bojkottja miatt nem kerülhetett a Comédie színpadára.

A nevét persze nem árulhattuk el, de mindenki tudta, hogy ő írta, és az udvar fele ott nyomakodott Renaud Komédiájában.

Nem a címszerepet alakítottam, hanem az ifjú szerelmet, megint egy igazi Leliót, aki majdnem jobb volt a címszerepnél, akit én lejátszottam minden jelenetben, amelyben színre léptem. Nicolas tanított be a szerepre és közben egyfolytában ordított velem, amiért nem tanultam meg olvasni. És a szerző a negyedik előadásra extra sorokat írt nekem!

Nickinek is megvolt a maga pillanata a közjátékban, amikor egy lenge kis Mozart-szonátával bűvölte oda a székhez a publikumot.

Még a diák barátai is visszatértek. Meghívásokat kaptunk házi bálókra. Pár naponta elrobogtam az Aprószentekhez, hogy írassak anyámnak, végül pedig küldtem neki egy kivágást a Spectator nevű angol újságból, melynek írója dicsérte kisded játékunkat, ámde különösen a szőke fűrtű selmát, ki a harmadik és negyedik felvonásban rabol hölgyi szíveket. Elolvasni persze nem tudtam a kivágást, az úriember azonban, aki behozta, azt mondta, nagyon hízelgő, és Nicki is esküdözött, hogy az.

Amikor eljött az ősz, és lehültek az éjszakák, a prémszegélyes, vörös köpenyt viseltem a színpadon. Még a vaksik is láthatták a karzat leghátsó sorából. Már ügyesebben bántam a fehér alapozóval, itt-ott árnyaltam, hogy érvényre juttassam vonásaimat, és noha szemem körbe volt rajzolva feketével és kissé pirosítottam ajkamat, egyszerre voltam meghökkentő és emberi. A hölgyközönség soraiból szerelmes levélkéket írkáltak nekem.

Nicolas reggelente egy olasz maestrónál tanult hegedülni. Most már volt pénzünk rendes ételre, tűzifára, szénre. Anyámtól hetente kétszer kaptam levelet, azt írta, javul az állapota. Nem köhög olyan csúnyán, mint tavaly télen. Nincsenek fájdalmai. Atyáink azonban kitagadtak bennünket, és még a nevünket sem szabad kiejteni előttük.

Túlságosan boldogok voltunk, hogy ezen rágódjunk. Ám a sötét rettegés a „halandóság nyavalyája” sűrűbben látogatott, amióta beállt a hideg.

Párizsban cudarabb a tél, nem olyan tiszta, mint a hegyekben. Éhes nincstelenek vacogtak a kapuk alatt, a kövezetlen görbe utcákon vastagon állt a bűdös latyak. Láttam mezítlábas gyerekeket, és megszorodtak az otthagyt hullák. Sose örültem még ennyire a prémes köpenynek. Nicolas-t is belecsavartam, és összebújtunk, ha elmentünk valahová. Szorosan összeölelkezve sétáltunk hóban és esőben.

Akármilyen hideg volt is, nem találok szavakat azokra a boldog napokra. Épp olyan volt az élet, amilyennek lennie kéne. Tudtam, hogy nem sokáig maradok Renaud színházánál. Mindenki ezt mondta. Nagy színpadok lebegtek a szemem előtt, londoni, itáliai, sőt amerikai turnék egy híres társulattal. De azért nem volt okom kapkodni. Kupám színig telt.

8

Októbertől azonban, amikor Párizsban már fagyott, rendszeresen fölűnt a nézőtéren egy különös arc, amely mindig megzavart. Néha majdnem belesültem miatta a szövegbe. Aztán pedig úgy eltűnt, mintha csak képzeltem volna. Már két hete jött-ment, amikor szóba hoztam Nickinek.

Ostobán

–

Van éreztem

ott magam,

lent és nehezen

valaki, találtam

aki a

engem szavakat.

figyel.

– Mindenki téged figyel – mondta Nicki. – Nem ezt akarod? Kissé szomorú volt ma este, és válasza némileg élesre sikerült.

Korábban, begyűjtés közben odavetette, hogy sose fogja sokra vinni a hegedűvel. Hiába van rá füle és készsége, túl sok mindent nem tud. Az viszont biztos, hogy énbőlőlem nagy színész lesz. Mondtam, hogy számárság, de azért árnyék borult lelkemre. Anyám jutott eszembe, aki azt mondta, hogy Nickinek már túl késő.

Nem irigykedik, mondta. Annyi az egész, hogy egy kicsit boldogtalan.

Elhatároztam, hogy ejtem a titokzatos arc témáját. Megpróbáltam kiagyalni valamit, hogy bátorságot öntsek Nickibe. Eszébe juttattam, mennyire megindítja játéka a közönséget; még a színpadok mögött is megállnak hallgatóni a színészek. Vitathatatlanul tehetséges volt.

– De én nagy hegedűs akarok lenni! És attól félek, sose leszek az. Amíg otthon voltunk, hitegethettem magam, hogy így kell lennie.

– Nem adhatod fel! – tiltakoztam.

– Hadd legyen őszinte, Lestat! Neked könnyen mennek a dolgok. Amit Kiszemelsz, azt meg is szerzed magadnak. Tudom, mi a véleményed az évekről, mialatt otthon sanyarogtál. De ha egyszer a fejedbe vettél valamit, azt keresztül is vitted. Azon a napon indultunk

– el

Csak Párizsba,

nem mikor

bántad te elhatározad,

meg, hogy

hogy megyünk.

eljöttünk?

– Természetesen nem! Csak azt akarom mondani, hogy te lehetségesnek tartasz olyan dolgokat is, amelyek lehetetlenek! Nekünk, többieknek legalábbis azok. Mint például farkasokat ölni...

Végigfutott rajtam a hideg, mikor ezt mondta, és valamiért megint az a nézőtéri, titokzatos arc jutott eszembe. Az, aki figyel. Valami köze van a farkasokhoz. Valami köze van Nicki érzéseihez. Eh, számárság! Megpróbáltam elintézni egy vállrándítással.

– Ha te kezdtél volna el hegedülni, akkor mostanára nyilván már az udvar előtt játszanál.

– Nicki, ne mérgezd magad ilyen beszédekkel – kértem halkán. – Az ember nem tehet meg mindent, de iparkodjék megszerezni, amit

akar. Tudod, hogy minden ellened szólt, amikor elkezdted. Nincs itt semmi baj... kivéve...

– Tudom.

Igen. – Mosolygott.

Adj –

értelmet Kivéve

az az értelmetlenséget.

életednek,

tedd A halált.

jóvá...

– Ó, ne kezd már megint a jóságot! Te és a te nyavalyáid! A halandóság, a jóság! – A tüzet nézte, majd tüntetőén fitymáló arccal fordult vissza hozzám. – Ilyen színészeket és csepürágókat, mint mi, még csak szentelt földbe sem szabad temetni. Kivetettek vagyunk.

– Istenem, legalább hinni tudnád, hogy jól mívelünk, amikor elfeledtetjük másokkal a bánatukat, segítünk nekik, hogy megfeledkezzenek róla egy kis időre, hogy...

– Miről? Hogy meg fognak halni? – Rendkívül gonoszán mosolygott. – Gondoltam én, Lestat, hogy teljesen meg fogsz változni, ha egyszer itt leszünk Párizsban.

– Ami számárság volt tőled, Nicki! – Most már haragudtam rá. – Én jót cselekszem a Templom bulváron. Érzem...

Elhallgattam, mert megint azt a titokzatos arcot láttam magam előtt, és meglegyintett valami sötét sejtelem, talán előérzetféle. Az volt a különös, hogy még az a meghökkentő arc is mosolygott. Igen, mosolygott... örült...

– Lestat, én szeretlek téged – mondta komolyan Nicki. – Úgy szeretlek, ahogy kevés embert életemben, de te tényleg sült bolond vagy ezekkel

Nevettem. az ideáiddal a jóságról.

– Nicolas, én tudok élni Isten nélkül. Én még azzal a gondolattal is el tudok élni, hogy azután nem lesz élet. De azt hiszem, nem bírnám ki, ha nem hihetnék a jóság lehetőségében. Ahelyett, hogy csúfolódsz, miért nem árulod el, miben hiszel te?

Én úgy látom, hogy van gyöngesség és van erő. Van jó művészet és művészet. Én ebben hiszek. Amit jelenleg üzünk, az elég rossz művészet, és semmi köze a jósághoz!

„Társalkodásunk” itt átcsaphatott volna veszekedésbe, ha elmondom, mit gondolok a polgári nagyképűségről. Én ugyanis feltétlenül hittem, a mi munkánk Renaud-nál sok tekintetben jobb mint amit az előkelő házakban láttam. Csupán a keret volt kevésbé hatásos. Miért nem tud megfeledkezni egy polgári úriember a külsőségekről? Hogyan képes csupán a felszínt látni? Mélyen beszívtam a levegőt.

– Ha létezik a jóság – folytatta –, akkor én az ellenlábas vagyok. Gonosz vagyok, és kéjelgek benne. Fittyet hányok a jóságnak. És ha tudni akarod, nem azoknak a feleszüeknek a boldogítására hegedülök, akik odacsődülnek Renaud-hoz. Magamnak hegedülök, Nicolas-nak.

Nem akartam többet hallani. Ideje volt lefeküdni. Megsebzett ez a kis diskurálás. Ezt Nicolas is tudta. Ahogy húztam volna le a csizmámat, fölállt, odajött, és leült mellém.

– Ne haragudj! – kérte megtört hangon. Annyira más volt, mint egy perce, hogy fölkaptam a fejem. Oly ifjú volt és szerencsétlen, hogy akaratlanul átkaroltam, és azt mondtam, ne rágódjék többé ezen.

– Te sugárzol, Lestat – mondta –, és ez mindenkit odavonz hozzád. Sugárzol haragodban vagy csüggedésedben is...

– Poézis – ütöttem el. – Fáradtak vagyunk.

– Nem, ez így van! – tiltakozott. – Olyan fény van benned, hogy szinte vakít. Bennem azonban nincs más, mint sötét. Néha azt hiszem, a sötétség mételyezhetett meg azon az éjszakán, mikor sírni és reszketni kezdtem a fogadóban. Olyan gyámoltalan voltál, olyan készületlen. Én próbálom távol tartani tőled a sötétséget, mert szükségem van a világosságra. Rettenetesen szükségem van rá, de neked nincs szükséged a sötétségre.

– Te meghibbantál! Ha láthatnád magad, hallhatnád a hangod, a zenéd -amit természetesen csak magadnak játszol –, akkor nem látnál sötétséget, Nicki. Fényt látnál, ami csak a téid. Komor, az igaz, ámde akkor is ezer mintába szövődik benned a fényesség és a szépség. Másnap este különösen jól ment az előadás. Pezsgett a publikum, és ez extra mutatványokra ösztökélt bennünket. Új táncot rögtönöztem, ami valamilyen okból sosem volt hatásos a próbán, a színpadon azonban csodálatosan bejött. Nicki is szenzációsan játszott: az egyik szerzeményét adta elő.

Ám az előadás vége felé megint kiszúrta azt a titokzatos arcot. Még jobban megdöbbenett, mint máskor, majdnem kiestem a dalom ritmusából. Egy pillanatig forgott körülöttem a világ.

Beszélnem kellett róla, amikor egyedül maradtunk, arról a különös érzésről. Úgy rémlett, elaludtam, és álmokat látok a színpadon. Poharainkat egy hordócska tetejére téve ültünk együtt a kandalló mellett. Nicki épp olyan fáradtnak és csüggetegnek látszott a tűz fényében akárcsak tegnap este.

Nem akartam háborgatni, de nem bírtam elfelejteni azt az arcot.

– No hát, milyen? – kérdezte Nicolas. A kezét melengette. Láttam válla fölött az ablakon túl a behavazott háztetőket, és ettől még jobban fáztam. Nem volt nyemre ez a társalkodás.

– Az a legrosszabb, hogy nem látok mást, egyedül az arcot. Valami fekete köpeny lehet rajta, esetleg csuklya is. Olyan, mintha maszk lenne, feltűnően fehér és furcsán éles. Vagyis olyan hangsúlyosak a vonásai, mintha utánahúzza volna őket fekete festékkel. Látom egy percig. Valósággal izzik. Mikor megint odanézek, sehol senki. Bár ez így túlzás, ennél azért sokkal rejtélyesebb, és mégis...

Nickit láthatólag ugyanúgy fölzaklatta ez a leírás, mint engem. Egy szót se szólt, ám az arca fölengedett, mintha elfeledte volna a bánatát.

– Nos, nem akarom táplálni reményeidet – mondta nagyon kedvesen és őszintén –, ám lehet, hogy valóban egy maszkot látsz. Talán a Comédie Française-től jött, mert látni akarja, hogyan játszol. Megráztam a fejemet.

– Bárcsak úgy lenne, de ilyen álarcot nem visel senki. És mondom neked még valamit.

Figyelt. Észrevettem, hogy rá is átragadt valami a félelmeimből. Fogta a borosüveget, és töltött egy kicsit a poharamba.

– Akárki is az – mondtam –, tud a farkasokról.

Miről?

– Tud a farkasokról. – Nagyon bizonytalan voltam. Mintha egy majdnem elfelejtett álmot meséltem volna. – Tudja, hogy otthon megöltém a farkasokat. Tudja, hogy az ő prémjükből van a köpenyem szegélye.

– Miről beszélsz? Eszerint beszéltél vele?

– Hát hiszen épp ez az, hogy nem! – válaszoltam. Olyan zűrzavaros, olyan homályos volt az egész. Megint elfogott a szédülés. – Épp ezt próbálom közölni veled. Sose beszéltem vele, sose voltam a közelében. De ő tudja.

Ó Lestat! – Hátradőlt a padon, és a legsimogatóbb mosolyát küldte. – Legközelebb kísérteteket fogsz látni. Minden ismerősöm közül

neked van a legszínesebb fantáziád.

Nincsenek kísértetek – válaszoltam halkán. Rosszalóan néztem aprócska tűzünket, és néhány széndarabot vettem a parázsra. Nicolas-ból elszivárgóit minden jókedv.

– Hogy a pokolba tudhat a farkasokról? És te hogy...

– Már mondtam, hogy nem tudom! – Ültem, töprengtem, hallgattam. Talán egy kicsit utálkoztam, hogy milyen nevetséges az egész. És ahogy ültünk ott némán, és csak a tűz pattogott és lobogott a szobában, olyan tisztán hallottam a Farkasölő nevet, mintha fennszóval

Pedig mondta
nem volna
mondta valaki.
senki.

Nickire néztem, de azt kellett látnom, hogy meg se moccan a szája. Azt hiszem, falféher lett az arcom. Nem a halál iszonyata töltött el, mint oly sok éjszakán, hanem egy tőlem tökéletesen idegen érzés: a félelem.

Ültem, túlságosan elbizonytalanodva, semhogy bármit mondhattam volna, és ekkor Nicolas megcsókolt.

– Menjünk lefeküdni – szólt szelíden.

II. RÉSZ Magnus öröksége

1

Hajnali három óra lehetett; hallottam álmomban a templomi harangszót.

Mint minden épeszű ember Párizsban, mi is keresztrudat tettünk az ajtóra, és bereteseltük ablakainkat, ami nem mentes minden kockázattól egy széntüzelésű szobában, ámde a tetőről kényelmesen el lehetett jutni ablakunkhoz. Úgyhogy bezárkóztunk.

A farkasokról álmodtam. A hegyekben voltunk, ők körülvettek, én pedig a középkori ócska csatacsillagot lengettem. Aztán megint megdöglöttek, és jobbra fordult az álom, bár egy csomó mérföldet kellett kutyagolnom a hóban. A ló jajgatott. Kancám undok bogárrá változott, amelyet félig beletapostak a kőpadlóba.

– Farkasölő – mondta egy hang fojtottan és elnyújtottan. Suttogása hívás volt, ugyanakkor hódolat.

Kinyitottam a szemem, legalábbis úgy gondoltam, hogy azt teszem. Valaki állt a szobában: magas, görnyedt alak, háttal a kis kandallónak. A rácson még mindig izzott a parázs. A törzset láthatóvá rajzolta a fény, amely kihunyt, mielőtt a vállakhoz és a fejekhez ért volna. De én tudtam, hogy egyenesen a fehér arcba nézek, amelyet a színházi nézőtéren láttam, és ébredező, élesedő agyam azt is felfogta, hogy a szoba be van zárva, Nicolas fekszik mellettem, ez az alak pedig az ágyunk fölött áll.

Hallottam Nicolas lélegzését. Belenéztem a fehér arcba.

– Farkasölő – hallottam újra, holott nem mozgott a száj. Közelebb húzódott, és láttam, hogy nem visel álarcot. Fekete szeme volt, szűrős, fürkész fekete szeme, fehér bőre, és valami visszataszító szagot árasztott magából: nyirkos szobában penészedő ruhák szagát. Úgy rémlik, fölemelkedtem. Vagy talán fölemeltek. Mindenesetre a talpamon álltam. Az álom úgy hullott le rólam, mint a ruhák. A falhoz hátráltam.

Az alak az én vörös köpenyemet tartotta a kezében. Kétségbeesetten gondoltam kardomra, muskétáimra. Ott voltak a padlón, az ágy alatt. Akkor a valaki rám dobta a prémszegélyes, vörös bársonyköpenyt, és elkapta a galléromat.

Előre rántott, átrepültem a szobán. Nicolas-ért ordítottam. – Nicki, Nicki! – rikoltottam, ahogy a torkomon kifért. Láttam a félig nyitott ablakot. Hirtelen szilánkokra fröccsent az üveg, és kitört az ablakkeret fája. Keresztülszálltam a sikátoron, hat emelet magasan a föld felett.

Üvöltöttem, rugdostam a valakit, aki a vörös köpenynél fogva vitt. Vergődve igyekeztem szabadulni.

De már a háztetőt repültük át, és máris emelkedtünk, föl-föl, egy téglafal mentén! A lény karján himbálóztam, majd váratlanul leestem valami magasnak a tetejére.

Egy darabig feküdtem, és néztem odalent a hatalmas körben szétterülő Párizst: a fehér havat, a kéményfedőket, a templomok tornyait és az ereszkedő eget, majd felálltam, és a prémszegélyes köpenyben botladozva futásnak eredtem. Odarohantam a tető széléhez és lenéztem, de csak szárazos mélységet láttam magam alatt. Szaladtam a másik végébe, ugyanaz. Majdnem lezuhantam!

Reményvesztetten, zihálva fordultam meg. Szögletes toronyféle alig ötven láb széles tetején álltunk. Semerre se láttam magasabb épületet. Az alak engem bámult és nevetett; reszelősen, fojtottan, ugyanúgy, ahogy suttogott.

– Farkasölő! – mondta ismét.

– Pokolba veled! – süvöltöttem. – Ki az ördög vagy? – Ököllem estem neki veszett dühömben.

Nem mozdult. Megütöttem. Mintha téglafalat csépeltem volna. A szó szoros értelmében visszapattantam róla, elcsúsztam a hóban, aztán feltápászkodtam, és újra támadtam.

Hangosabban, egyre hangosabban, tüntető gúnnyal kacagott, ugyanakkor olyan leplezetlen gyönyörűség érzett a hangján, ami örjítőbb volt mint a gúny. Odarohantam a torony szélére, majd visszafordultam hozzá. – Mit akarsz tőlem? Ki vagy te?

És mikor megint csak azzal a tébolyító nevetéssel válaszolt, ismét neki-ugrottam, ezúttal az arcát és a nyakát véve célba. Amikor letéptem csuklyáját begörbített ujjaimmal, megláttam fekete haját és emberforma fejét. Puha volt a bőre, de ugyanúgy nem bírtam megmoccanom, mint azelőtt.

Kicsit hátrált, játékosan fölemelte karjait, úgy lökdösött előre-hátra, mint felnőtt férfi az apró gyermeket. Dühöngve akartam sebet ejteni rajta, ő azonban szemmel nem követhető gyorsasággal, játszi könnyedséggel forgatta fejét jobbra-balra, és én csak a puhán sikamlós fehér bőrt, meg talán egyszer-kétszer a finom szálú, fekete haját éreztem ujjaim alatt.

Derék, bátor kis Farkasölő – mondta, és most mélyebb, zengőbb volt a hangja.

Megálltam, zihálva, verejtékezve bámultam merev arcába, gúnyosan vigyorgó szájára, melyeket a színházban futólag láttam csupán.

– Ó Uram, irgalmazz, irgalmazz! – könyörgtem hátrálva. Lehetetlen, hogy ily arc mozogni tudjon, ennyi szenvedéllyel nézhessen rám, mint ez. – Uramisten!

– Miféle isten az, Farkasölő? – kérdezte a lény.

Hátat fordítottam neki, félelmetes üvöltés szakadt föl torkomból. Keze acélkapocsként markolta vállamat, és mikor utolsó kétségbeesett kísérletként kapálózni kezdtem, megpördített, hogy a szeme, a nagy, sötét szeme épp szemközt legyen az enyémmel.

Csukott szája még mindig mosolygott, aztán lehajolt, és foga megszúrta a nyakamat.

Mint fekete víztükröt áttörő elmerült tárgy, úgy jött vissza gyerekesékből, régi regékből a neve.

– Vámpír! – sikoltottam kétségbeesetten még egyszer utoljára, és maradék erőmmel megtaszítottam. Aztán csend lett és nyugalom. Tudtam, hogy még mindig a tetőn állunk. Tudtam, hogy a lény karjaiban csüngök, mégis úgy tűnt, mintha fölemelkedtünk volna, súlytalanul utaznánk a sötétségen át, még könnyedebben, mint idefelé. – Igen, igen – akartam mondani –, az vagy.

S egy mindent átítató, hatalmas zengés visszhangzóit körülöttem, talán egy nagyon lassan, szabályos ütemben megütött mély gongé; hangja végiglüktetett rajtam, hihetetlen örömmel telítve minden porcikámat.

Mozgott a szám, mégse adtam hangot, de nem is volt fontos. Kristálytisztá lett minden, amit mondani akartam valaha, és itt ez volt a fontos, nem az, hogy szavakba is öntsem. Annyi idő volt, oly sok drága idő, hogy elmondhassak mindent és megtehessek akármit. Nem kellett sietni.

Elragadtatás. Érthetőn kimondtam, pedig nem tudtam beszélni, meg se bírtam mozdítani a számát. Majd észrevettem, hogy már nem lélegzem, de valaki mégis lélegeztet. Helyettem lélegzett a gong ütemére, amelynek semmi köze nem volt a testemhez. Szerettem ezt az ütemet, ahogy zengett és zengett, és nem kellett lélegeznem, beszélnem, és nem kellett tudnom semmiről.

Anyám mosolygott rám, és én azt mondtam: „Szeretlek”, és ő azt felelte: „Igen, mindig is szerettelek...” A kolostor könyvtárában ültem, tizenkét esztendő voltam és a szerzetes így szólt: „Nagy tudós...”, és éj, felnyitottam a könyveket, és mindent el tudtam olvasni, latinul, görögül, franciául, és kimondhatatlanul gyönyörűek voltak az iniciálék. Odafordultam Renaud közönségéhez, és láttam, hogy mindenki áll, és egy nő leengedi festett legyezőjét, és láttam, hogy Marie Antoinette az. „Farkasölő” mondta, és Nicolas rohant felém, kiáltozva, hogy jöjjenek vissza. Csupa aggodalom volt az arca, a haja kócos, a szeme vérben forgott. El akart kapni „Távozz tőlem, Nicki!” mondtam neki, és fájdalommal, igazi fájdalommal döbbsentem rá, hogy enyészőben a gong hangja.

Jajgattam, könyörögtem. Ne hagyd abba, kérlek, kérlek! Nem akarom., nem... kérlek...

– Lelio, a Farkasölő – mondta a valaki. A karjaiban tartott, én pedig sirattam a megtört bűvöletet.

– Ne, ne!

Testemet ólomsúllyal húzta a fuldokló jaj, baj, fájdalom. Akkor fölnyaláboltak, a lény a vállára dobott, és átfogta a térdemet.

Uram, oltalmaz engem, akartam mondani, minden csepp véremmel ezt akartam mondani, de nem mondhattam, és megint ott volt a mélyben a sikátor, megint jött a százöles zuhanás, Párizs ijesztően megdőlt, szél süvöltött a hó felett.

2

Felébredtem, és nagyon szomjúhoztam.

Rengeteg fehérbort szerettem volna inni, olyan hideget, mint ősszel szokott lenni, amikor felhozzák a pincéből. Valami édeset és bő levűt kívántam, olyasmit, mint az érett alma.

Belém hasított, hogy talán elvesztettem az ép eszemet, bár nem tudtam, miért.

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy késő délutánra jár. Bár reggel is lehet ilyen sötétes, de ahhoz túl sok idő telt el. Este volt.

Hópaplanos erdőket és dombokat láttam a nagy, kökeretes ablak vastag rácsán túl, és a messzeségben a város apró háztetőit és tornyait. Utoljára akkor tetszett ilyennek, amikor megérkeztem a postakocsin. Behunytam a szemem, de megmaradt a látomás, mintha fel se nyitottam volna pilláimat.

Nem látomás volt. Létezett. A szobában meleg volt, a nyitott ablak ellenére is. Fűtöttek benne, éreztem a szagát, de a tűz már kialudt. Megpróbáltam észhez térni, de nem bírtam másra gondolni, mint a hideg fehérborra és egy almával teli kosárra. Láttam magam előtt az almákat, éreztem, hogyan szökdécelek alá ágról ágra, és körülöttem minden a frissen nyírott fűtől illatos.

Vakítóan süt a nap a zöld mezőkre. Csillog Nicolas barna haja és a sötétre lakkozott hegedű. A zene fölsohan a puhán gomolygó fellegekbe.

Újból Az égen

kinyitottam kirajzolódik apám

a kastélyának oromzata.

szemem.

Tudtam, hogy Párizstól sok mérföldre fekszem egy magas toronyszobában.

És pontosan velem szemben, egy durván összeeszkábált kis deszkaasztalon ott volt egy palack hideg fehérbor, úgy, ahogy megálmodtam.

Sokáig néztem, bámultam hidegtől párás oldalát, és nem bírtam elhinni hogy érte nyúlhatok és ihatok belőle.

Soha életemben nem voltam ennyire szomjas. Egész testem szomjúhozott. És olyan gyöngé voltam. Enyhe lázam is volt.

A szoba is velem mozdult, amikor mozogtam. Az ablakban megcsillant az ég.

Végül odanyúltam a palackért. Kihúztam a parafa dugót, beszívtam fanyar, fenséges aromáját, és ittam, ittam megállás nélkül. Nem érdekelt, mi fog történni velem, vagy hol vagyok, vagy miért tették ide a palackot.

Fejem előreesett. A palack majdnem kiürült, a fekete égről eltűnt a távoli város, csupán apró fénytócsa maradt a helyén. A fejemhez kaptam.

Ágyam, amelyen aludtam, csupasz kő volt, szalmával felhíntve. Lassan kezdett derengeni, hogy talán börtönben vagyok.

De a bor! Az túl jó volt börtönhöz. Ki adna rabnak ilyen italt, hacsak nem kivégzés előtt?

Most egy másik illat csapta meg az orromat, dús, ellenállhatatlan s oly zamatos, hogy felnyögtem. Körülnéztem, illetve csak próbáltam körülnézni, mert még a mozgáshoz is gyöngé voltam. De az illat forrása ott volt mellettem, egy nagy tál erőleves képében. Nem sajnálták belőle a marhahúst, és láttam, hogy gőzölög. Még mindig forró volt.

Azonnal két kézre fogtam, és ittam, gondolkodás nélkül, mohón, akár a bort.

Még sohasem ettem ehhez a sűrűre főzött húspárlathoz foghatóan laktató ételt. A tál kiürült, én pedig majdnem csömörig tetlen hanyatlottam vissza a szalmára.

Mintha mellettem megmoccant volna a sötétben valami. Bár nem voltam biztos benne. Üveg csendült.

– Még egy kis bort – szólt egy hang. Ismertem ezt a hangot.

Fokozatosan eszembe jutott minden. A falmászás, a szűk, szögletes toronytető, az a mosolygó fehér arc.

Nem, ez lehetetlen, gondoltam egy pillanatig, csak lidércnyomás lehetett. Nem így volt. Megtörtént. Hirtelen fölillant agyamban az elragadtatás, a gong zengése, és úgy szédültem, mintha megint ájulás kerülgetne.

Megállítottam magam. Nem engedem, hogy még egyszer megtörténjék. Végigborzongatott a félelem, moccanni se mertem.

– Még egy kis bort – szólt újból a hang.

Kissé elfordítottam a fejem. Bontatlan friss palack rajzolódott ki az ablak fénylő izzásában.

Újra éreztem a szomjúságot; ezúttal még kínzóbb lett a sós levestől.

Megtöröltem a számát, majd a palackért nyúltam, és ittam megint. Nekihanyatlottam a köfalnak, erőlködtem, hogy lássak valamit a sötétben félíg-meddig rettegve, mert tudtam, mit kellene látnom, persze már nagyon részeg voltam. Láttam az ablakot, a várost. Láttam a kis asztalt. És ahogy lassan végigjártattam tekintetemet a szoba homályos zugain, megláttam őt. Már nem viselte csuklyás fekete köpenyét, és nem ült, de nem is állt emberek módjára. Inkább mintha pihenni telepedett volna le, egyik pipaszár lábát térdben behajlítva, a másikat hosszan kinyújtva az ablak köből faragott széles párkányán nyugtatta. Kezét maga mellett lógatta.

Ernyednek, halottnak tűnt, arca azonban ugyanolyan élénk volt, akárcsak tegnap éjszaka. Fehér húsát mintha óriási fekete szeme gyűrte volna mély redőkbe, orra hosszú volt és vékony. Pojácavigyorra húzott vértelen szájából kiálltak a hegyes szemfogak, magasra csúszott fehér homloka fölött csillogó, sűrű haja ezüst-fekete patakokban omlott vállára és karjaira. Azt hiszem, kacagott.

Én túl voltam a rettegésen. Már sikoltani se bírtam. Elejtettem a borosüveget. A palack végiggurult a padlón. De amint megpróbáltam mocorogni, összeszedni, kikanalazni magamat a kásás részegségből, nyomban életre keltek nyurga vékony tagjai. Közeledett. Nem jajveszékelt. Fojtottan fölördítettem a dühös iszonyattól, lehengeredtem az ágyról, átestem az asztalkán, és futottam előre, ahogy bírtam.

Ám ő megragadott hosszú, fehér ujaival, amelyek ugyanolyan erősek és hidegek voltak, mint előző éjszaka.

– Engedj már el, a francba, a francba, a francba! – hebegtem. Az ész azt tanácsolta, hogy rimázkodjak, és én meg is próbálkoztam vele. – Csak el akarok menni. Kérlek, engedj már ki! Muszáj. Engedj el!

Szája hirtelen szétszaladt beesett, baljós fehér arcában, mély hangú, dübörgő hahotára fakadt, és abba sem akarta hagyni. Vergődtem, hasztalanul taszigáltam, ismét könyörögtem, badarságokat, bocsánatkéréseket makogtam, aztán azt kiáltottam: – Uram, segélj! – mire ő a számra csapta szörnyű mancsát.

– Erről ne többet énelőttem, Farkasölő, különben a pokol farkasaival etetlek föl – fintorgott megvetően. – Jó lesz? Válaszolj! Na?

Bólogattam, mire meglazul a szorítása.

Most megnyugtatón csengett a hangja. Ha beszélt, nemhogy értelmesnek, de agyafúrtnak tűnt.

Felemelte a kezét, és megsimogatta a fejemet. Összerándultam.

– Hajad a napot – sügta –, szemed az égbolt kékjét örzi mindörökké. – Majdnem merengve nézett rám. A lehelete és a teste szagtalan volt. A ruhája árasztotta a penészes bűzt.

Moccanni se mérészeltem, noha már elengedett. A ruházatát bámultam Sonkaujjú, nyakban ráncolt, foszlott selyeming.

Gyapjúharisnya, rövid rongyos nadrág.

Sommásan, úgy öltözködött, ahogyan több száz évvel ezelőtt volt szokás. Anyám szobájában láttam ilyen ruhákat, a falikárpitokon, Caravaggio-képeken, La Tour-festményeken.

– Tökéletes vagy, én Lelióm, én Farkasölőm! – állapította meg, akkorára nyitva nagy száját, hogy láttam apró, fehér szemfogait. Más foga nem is volt. Összeborzongtam, és lerogytam a padlóra.

Ő azonban könnyedén, fél kézzel fölkapott, és gyengéden lefektetett az ágyra.

Fölsandítottam rá, és közben lázasan imádkoztam magamban. Istenem, segíts, Szüzanyám, segíts, segíts, segíts!

Mi volt ez, mit láttam? Amit előző éjszaka? A vénkor maszkja e vigyorgó lény időtől bélyeges arcán, mely mégis megkövült volt és olyan kemény, mint a keze. Nem volt élő. Szörnyeteg volt. Vámpír, sírból kikelt, értelemmel bíró, vérszívó hulla!

S tagjaitól vajon miért iszonyodtam annyira? Embernek tűnt, ám nem úgy mozgott, mint egy ember. Láthatólag mindegy volt neki, hogy járni, mászni, görnyedni vagy térdelni kell. Undorodtam tőle, mégis lenyűgözött. Igen, be kell ismernem, lenyűgözött. Ámde túl nagy veszélyben forogtam, semhogy belefeledkezhettem volna e különös lelkiállapotba.

Mély hangon hahotázott, miközben szétvetett térdekkel, ujjait arcomon nyugtatva, sarlóvá görbedve hajolt felém.

– Úúúúgy bizony, kedvesem, nem vagyok szép látvány! – Még mindig suttogott, hosszan, húzva szedte a levegőt. – Vén voltam, mikor megszülettem. Te viszont makulátlan vagy, én Lelióm, kék szemű ifjam, és rivaldafény nélkül még gyönyörűsegebb.

Hosszú, fehér kezével ismét beletúrt hajamba, megemelte, visszahullajtotta a fürtöket, és felsóhajtott.

– Ne sírj, Farkasölő! Kiválasztott vagy, és olcsó kis diadalaid a Komédiumban semmivé lesznek, mihelyt ez az éj véget ér.

Újból az a mély hahota.

Akkor nem kételkedtem benne, legalábbis abban a pillanatban nem, ez itt az ördög küldötte, hogy van Isten és ördög, és alig néhány órája leomlott védősáncaimon túl a sötét lények és förtelmek hatalmas birodalma terpeszkedik, amely valahogyan átszippantott magába.

Nyilvánvalóan azért bűnhődöm, ahogyan éltem, mégis olyan képtelennek tűnt az egész. Világszerte milliók hisznek úgy, mint én. Mi a ménkűek történik éppen velem? Feltartóztathatatlantul kezdett alakot öltetni a gyászos lehetőség, hogy a világ semmivel sem lett értelmesebb, és ez csak egy iszonyattal több...

– Távozz, Istennek nevében! – ordítottam. Most hinne kellett Istenben. Kellott. Csupán ez volt az egyetlen reményem.

Nekigyürköztem, hogy keresztet vessek.

Egy

Nézte, pillanatra

 hogyan kerekre

 vetek tágult

keresztet. a

Hallgatta, szeme

 miként a haragtól,

 szólítom de

 Istent nem

újra

és mozdult.

újra.

Csak mosolygott. Szakasztott olyan volt az arca, mint egy színházi maszk, a proscéniumpáholyból nézve.

Görcsösen, gyerekesen zokogni kezdtem. – Akkor – mondtam – az ördög uralkodik az égben, és az ég a pokol... – Hívtam minden szentet, akit csak egy kicsit is szerettem valaha.

Keményen arcul csapott. Majdnem leestem az ágyról a padlóra. A szoba megpördült. Savanyúan böffent föl bennem a bor.

Majd ismét elkapta a nyakamat.

– Igen, harcolj csak, Farkasölő! – biztatott. – Ne menj a pokolba küzdelem nélkül! Gúnyold csak Istent!

– Én nem gúnyolom! – tiltakoztam. Megint maga felé húzott.

Olyan vadul küzdöttem vele, mint soha senkivel, még a farkasokkal sem. Ütöttem, rúgtam, téptem a haját. Akár egy székesegyház életre

És kelt vízköpőjével is verekedhettem

csak volna, olyan erős volt.

mosolygott.

Most minden kifejezés lefoslott hirtelen megnyúlt ábrázatáról. Orcái behorpadtak, szeme szinte csodálkozóra tágult, és kitátotta a száját. Alsó ajka visszahúzódott, megláttam a szemfogakat.

Légy átkozott, átkozott, átkozott! – Ordítottam és bögtem. Ő pedig közelebb fészkelte magát, és belém harapott.

Most nem, őrzöm, most nem. Azért sem fogom érezni. Ellenállok. Most küzdeni fogok a lelkemért.

De újra megtörtént.

Kívül került rajtam az édesség, a lágyág, a távoli világ, különös módon még a szörny rútsága is, mintha ablakon szétkent rovar lenne amelytől nem borzadunk, mert nem bánthat. És megint az a gongszó, az az égi öröm, és akkor én megsemmisültem. Testetlen voltam és testetlen volt a kéj. Magam voltam a kéj, úgy siklottam alá sugárzó álmok képek hálójába.

Katakombát láttam, nyirkos üreget. Fehér vámpír kélt ki a sekély sírból Nehéz vasba volt verve, és ez a szörny hajolt fölébe, és én tudtam, hogy az ő neve Magnus, és ebben az álomban még halandó, híres és hatalmas alkimista. És kihantolta és megkötötte a szendergő vámpírt, ebben a szürkületi döntő órában.

S mikor az égen kihuny a fény, Magnus kiitta tehetetlen halhatatlan foglyából az átkozott és bűvös vért, amely őt is élőhalottá változtatta. Álnokul meglopta a halhatatlanságot. Sötét Prométheusz, fényes tűz tolvaja. Nevetés a sötétségben. Nevetéstől visszhangzik a katakomba. Századok mélyéről visszhangzik. Temetőbűz. És elragadtatás, ellenállhatatlan, határtalan elragadtatás, aztán vége.

Sírtam.

– A

Kérlek, szalmán

ne feküdtem,

hagyd és könyörögtem:

abba...

Magnus már elengedett, újra magamtól lélegeztem, és az álmok elenyésztek. Zuhantam és zuhantam, mellettem fölfelé tekeredett a csillagos mennybolt ékköves sötétbíbor fátyla.

– De ügyes! Mindig azt hittem, hogy az ég... igazi.

Kicsit megmoccant a szobában a téli hideg levegő. Éreztem arcomon a könnyeket. Elepedtem a szomjúságtól.

A messi távolból, vékony lába mellett mélyen lelógatott kezekkel Magnus tekintett le reám.

Mozogni próbáltam. Kitikkadtam. Egész testem szomjazott.

– Halódol, Farkasölő... Kék szemedből kihuny a fény, mert mindig elmúlik a nyár...

– Ne, kérlek... – Elviselhetetlen volt ez a szomjúság. Tátott szájjal ziháltam, gerincem ívbe feszült. Hát elérkezett az utolsó szörnyűség. Ilyen lesz a halál.

– Kérjed, gyermek – mondta Magnus, és arcát, melyről lehullott a vi-gyorgó maszk, teljesen átváltoztatta a részvét. Majdnem emberi lett, majdnem természetesen öreg. – Kérjed, és megadatik néked.

Gyerekkorom

– hegyi patakjai

Segíts! zubogtak a szemem előtt.

Kérlek!

– Megadom néked a vizek vizét – súgta a fülembé, és egyáltalán nem is fehérnek. Csupán öregember volt, aki itt ül mellettem.

Emberarca szomorú volt, majdnem szomorú.

Ám ahogy elnéztem mosolyát, szürke szemöldökét, már tudtam, hogy nem igaz. Nem volt ember. Ugyanaz az összörnyeteg volt, csak feltöltek az én véremmel!

– A borok borát – lehelte. – Ez az én Testem, ez az én Vérem. – Átölelt, magához vont. Nagy melegség áradt belőle, és mintha nem is a vér töltötte volna el, hanem az irántam való szeretet.

– Kérd, Farkasölő, és örökké fogsz élni! – mondta, de a hangja fáradt volt és fénytelen, a pillantása távoli és tragikus.

Fejem oldalra fordult; testem ólomsúlyú nyirkos tömegének nem parancsolhattam. Nem fogok kérni, kérés nélkül fogok belehalni.

Ekkor szétterült előttem az irdatlan reménytelenség, melytől úgy féltem, az üresség, melynek a neve halál, de én még mindig azt mondtam, hogy nem. Iszonyodva mondtam, hogy nem. Nem hajtok térdet a káosznak és az iszonyatnak. Azt mondtam: nem.

– Örökké tart az élet! – súgta ő. Fejem a vállára csuklott.

– Fafejú Farkasölő! – Megérintett a szája, meleg, szagtalan lehelet a nyakamon.

– Nem fafejú – suttogtam. Olyan gyöngé volt a hangom, hogy nem tudtam, hallja-e. – Bátor. Nem fafejú. – Minek hallgattam volna el? Mit számít már a hiúság? Mit számít bármi? És az, hogy fafejú, olyan ordenáré szó, olyan durva...

Főlemelte arcomat, átfogott a jobbjaival, majd bal keze körmével feltépte a tulajdon torkát.

Összerándultam a rémülettől, ő azonban a sebre szorította arcomat, és azt mondta:

– Igyál!

Hallottam fülhasogató jajszavam. A sebből patakzó vér megérintette cserepesre tikkadt ajkamat.

Szinte sercegetem a szomjúságtól. Belenyaltam a vérbe, és ekkor mintha korbáccsal vágtak volna végig rajtam. Szám kinyílt, és ráforrt a sebre. Ittam minden erőmmel a hatalmas forrásból, és tudván tudtam, hogy úgy fogja oltani szomjamat, mint még soha más.

Vér, vér, vér! Nemcsak a szomjúság szárazon zizegő kígyóját fejtette le rólam és csitította el, de minden epedésemet, vágyamat, nyomorúságomat és éhemet is.

Szélesebbre nyitottam, erősebben hozzátapasztottam a számat. Éreztem, amint a vér végigszalad a torkomon. Éreztem rám hajló fejét. Éreztem karjának szoros bilincsét.

Hozzátapadtam, éreztem inait, csontjait, keze formáját. Ismertem a testét Részegítően nyilallottak át bűnűségomon az érzések, s még erősebbek, még-hevesebbek lettek, amint belém hatoltak: szinte láttam is, amit éreztem.

De az volt mindennek a netovábbja, ahogy ömlött belém az édes-mézes vér, és én ittam és ittam.

Még, még, ennyit bírtam gondolni, ha gondolkoztam egyáltalán; mintha sűrű fényt kortyoltam volna, oly ragyogónak, oly vakítóan látta lelkem azt a piros patakot, mely ezerszeresen teljesítette minden reménytelen vágyamat.

Rogyadozni kezdett alattam a vámpír teste, az állványzat, melyen kapaszkodtam. Hallottam, hogyan zihál, mégsem állított meg.

Azt akartam mondani, hogy szeretlek, Magnus, én földöntúli mesterem, akkor is szeretlek, ha rémítő vagy, szeretlek, mindig is ezt akartam, akartam, de sosem kaphattam meg, és te megadtad nekem!

Azt hittem, belehalok, ha nem lesz vége, és nem lett vége, és én nem haltam bele.

Akkor váratlanul, szerető gyöngédséggel megcirógatta a vállamat, és ellenállhatatlan erővel lefejtett magáról.

Főljajdultam, hosszan, gyászosan, riasztó fájdalommal. Ő talpra állított. Még mindig magához ölelve, odavitt az ablakhoz, és én kétoldalt a könek támaszkodva kinéztem. Remegtem, a vér lüktetett ereimben. Homlokomat ráhajtottam a vasrudakra.

Messze odalent erdős domb emelkedett; halvány csillagfényben derengtek a fekete fák.
Azon túl a város végtelenbe nyúló apró fényei villogtak, de nem sötétségben, hanem valami ibolyalila puha párában. Színjátszóan villódzott a hó. Levendula-, mályva- és rózsaszínben sziporkáztak a háztetők, tornyok és falak.
Ez volt a hatalmas főváros.

Amikor hunyorítottam, láttam a millió ablak mindmegannyi fénycsöváját, és mintha ez nem lenne elég, az emberek félreismerhetetlen mozgólódását is láttam a csóvák mélyén. Apró halandók apró utcákon, összeérő fejek és kezek az árnyékban, egy magányos ember, nem több szél sodorta porszemnél egy fiatorony ormán. Millió lélek az éjszaka mozaikján, megszámlálhatatlan emberi hang lágy zsongása a levegőben. Kiáltás, ének, lenge zenefosztlányok, harangok tompa lüktetése.

Felnyögtem. Hajam mintha szellőtől ágaskodott volna, és hallottam önnön kiáltásomat, úgy, ahogy soha még. A város kialudt. Engedtem, hadd hunyjon, hadd oldódjanak vissza nyüzsgő embermilliói csodás játékába a lila árnyéknak és az enyésző fénynek. – Ó, mit tettél, mit adtál te nekem! – suttoztam.

Szavaim pedig mintha nem különültek volna el, hanem addig torlódtak a egymásba, míg hangom egyetlen óriási és folyamatos kiáltássá dagadt, még tovább szítva borzadályom és örömom.

Most nem számított Isten, már ha létezett egyáltalán. Fényeit rég kioltották, kincseit felprédálták annak a dögunalmas birodalomnak, amelyhez tartozott. Itt volt az élet lüktető tengelye, amely körül forgott a körmönfont világmindenség. Ah, körmönfontnak lenni, bennfentesnek... A szörnyeteg csoszogott a hátam mögött a kőpadlón. Megfordulván fehérnek és kiszívottnak láttam: olyan volt, mint önmaga héja. Szeme véres könnyektől volt szennyes, és elkínzottan nyúlt felém.

Magamhoz vontam. Úgy szerettem, ahogy el se tudtam volna képzelni azelőtt.

– Érted már? – susogta a szavakat összemosó, kísérteties hang. – Tíz halandóban együttvéve nincs annyi bátorság és lelkierő, mint amennyivel te fogadtad a Sötét Ajándokot, választott örökösöm. Minő gyermeke leéledsz a Sötétségnek!

Csókot leheltem szemhéjaira. Belefűrtam ujjaimat puha, fekete hajába. Már nem szörnyű, legföljebb különös és fehér lénynek láttam, ki mélyebb bölcsességet rejteget talán, mint odalent a sóhajtozó fák vagy a távolból szölongató, villódzó város.

Horpadt arca, hosszú nyaka, gólyalába... olyan természetes volt, hogy ilyen.

– Nem, fiókám – sóhajtotta. – Tedd el csókjaid a világnak. Az én időm elérkezett, és most már csak egyetlen szolgálattal tartozol nekem. Kövess.

3

Levezetett egy csigalépcsőn. Engem megbabonázott minden látvány. A durván faragott kövek mintha maguktól fénylettek volna, és furcsán szépek látszottak még a sötétben futkosó patkányok is. Majd kilakatolt egy vasszögekkel sűrűn kivert vastag ajtót, átadta nekem a nehéz kulcskarikát, és bevezetett egy üres, nagy szobába.

– Mint mondtam volt, most már örökösöm vagy. Tiéd e ház és minden kincsem. Ám előbb megteszed, amit parancsolok.

A rácsos ablakokból határtalan kilátás nyílt a holdfényes fellegekre. A puhán villódzó város felém tárta karjait.

– Ah, lesz még időd inni mindenből, amit látsz – mondta, és maga felé fordított. Egy hatalmas farakás mellett állt a szoba közepén.

– Jól figyelj, mert én most el foglak hagyni – bökött egykedvűen a farakásra –, és vannak dolgok, melyeket tudnod kell. Most már halhatatlan vagy. Természeted hamarosan elvezet első emberáldozatodhoz. Legyél gyors, és ne mutass irgalmat. De bármily édes legyen, hagyd abba a lakmározást, mielőtt áldozatod szíve megállna. Majd évek múltán leszel oly erős, hogy megérezd ama nagy pillanatot, egyelőre azonban tedd le a kupát, mielőtt fenéig ittad volna, mert nagy árat fizethetsz fennhéjázásodért.

– De miért hagysz itt? – akaszkodtam rá kétségbeesetten. Áldozatok, irgalom, lakoma... Úgy csapódtak belém e szavak, mintha testi mivoltomban ütlegelnének.

Oly sebesen húzódtott el tőlem, hogy belesajdult a tenyerem. Rábámultam kezemre, a különös fájdalomon hűledezve. Nem olyan volt, mint a halandó fájdalom.

Most megállt, és rámutatott a szembülső falra. Hatalmas kőkoloncot pillantottam meg, amely lábnyira állt ki a sima felületből.

–

– Ragadd

Nem meg

tudom! azt

– a követ,

tíltakoztam, és húzd

– ki

Nyomhat a falból.

vagy...

– Húzd ki! – bökött rá hosszú, csontos ujjával, és úgy fintorgott, hogy kénylen voltam nekiveselkedni.

Megökkenésemre játszva kiemeltem a követ: sötét üreg tátongott mögötte, akkora, amelybe egy hason kúszó ember beférhetett.

Magenus kotkodácsolva, szárazon nevetett, és bólintott.

Ez fiam, az út, mely kincseimhez vezet. Tégy velük és minden földi javaimmal azt, amit akarsz. Egyelőre azonban nekem kell teljesítenem fogadalmamat.

Újbóli elképedésemre két gallyat húzott ki a farakásból, s oly hevesen dörzsölte össze őket, hogy hamarosan fényes kis lángokkal égtek.

Ekkor rádobta őket a halomra; a kátrányos fából tüstént magasra csapott a láng, ragyogó fénybe vonva a bolthajtásos mennyezetet és a kőfalakat.

Felhördültem és hátraléptem. Büvöletes és rémítő volt az a sárga-narancsszín tombolás, a hőség pedig valami érthetetlen érzést keltett bennem. Nem az égéstől való ösztönös idegenkedés volt ez, nem! Fölséges volt a meleg, most először gondoltam bele, milyen hideg lehetek. Akár a jég, amit a tűz megolvasztott, én pedig majdnem nyüsztettem belé.

Magnus megint nevetett, azzal a kongó, sihegő nevetéssel, és táncra perdült a máglya mellett. Pipaszár lábaival olyan volt, mintha egy fehér emberarcú csontváz járná. Magasba lökte begörbített karjait, hajladozva, megrogyasztott térdel forgolódva kerülgette a tüzet.

– Mon Dieu! – suttoztam. Szédültem. Egy órája még elborzasztott volna a tánca, most lépésről lépésre sodródtam utána a lobogásban. Selyemrongyain, nadrágján, rojtos ingén fények robbantak.

– De nem hagyatsz itt így! – könyörögtem, és közben próbáltam megőrizni józan eszemet, megérteni, mit is mondott. Szörnyű volt a hangom. Iparkodtam halkabbra, lágyabbra fogni, olyanra, amilyennek lennie kellett volna. – Hová fogsz menni?

Mennydörgőt hahotázott. Combjait csapkodva még sebesebben járta, És úgy távolodott tőlem, kitárt karokkal, mintha magához akarná ölelni a máglyát.

A legvaskosabb hasábok még csak most fogtak tüzet. A szoba olyan mint egy óriás kemence, az ablakokon dőlt a füst.

– Ne a tűzbe! – Hátratántorodtam, nekizuhantam a falnak. – Nem mehetsz a tűzbe!

A félelem, a hang, a látvány ugyanúgy legázolt, mint az érzések, miket eddig átéltem. Nem állhattam ellen, nem dacolhattam velük. Félig nyüsztettem, félig sikoltottam.

– Dehogynem! – kacagott ő. – De mennyire hogy mehetek! – Hátravetette fejét, és vonított. – Hanem te, fiókám – torpant meg előreszögezett mutatóujjal –, most megígérsz nekem valamit! Ej, csak egy kis emberi szívesség, bátor Farkasölöm, vagy, noha szívem szakad belé, téged vetlek a tűzre, és nézek magamnak más utódot. Felelj! Szólni próbáltam, aztán bölintottam.

Láttam a tomboló fényben, hogy kezem kifehéredett. Alsó ajkamba beleszúrt valami, hogy majdnem feljajdultam. Már kihegyesedett a szemfogam! Szúrt, és én rémülten néztem Magnusra, aki csak vigyorgott, mintha élvezné a rettegésemet.

– Nos, ha elégtém – ragadta meg a csuklóm – és a máglya kialudt, akkor szét kell szórnod a hamvakat. Hallod, kicsinyem? Szórd szét a hamvakat! Különben visszajöhetek, és hogy minő alakban, azt fontolóra se merem venni. Hanem jól figyelj rám, ha tűröd, hogy visszajöjjek, még a mostaninál is ocsmányabb alakban, akkor megkereslek, és addig sütögetlek, míg ilyen bélyeges leszel, mint én, hallod?

Még mindig nem jött ki hang a számon. Ez nem félelem volt. Ez a pokol volt. A fogam egyre nőtt, egész testem zsiborgott. Lázasan bólogattam.

– Ah, igen! – bólintott mosolyogva. Mögötte tűz nyaldosta a mennyezetet, arca élét kirajzolta a fény. – Irgalmat kérek csupán, most, hogy alászállok a pokolba, ha ugyan van pokol, vagy a szelid enyészetbe, melyet bizonyosan nem érdelek. Ha meglátom végre a Sötétség Fejedelmét, már ha létezik, az arcába fogok köpni.

– Tehát szórd szét, mi elégett, ahogy parancsolom, és amint megvolt, vedd be magad rejtekembe ez alacsony furaton át, és legyen rá gondod, hogy helyretd a követ, amint odabent vagy. Ott túl megtalálod koporsómat. Abba vagy ahhoz hasonlóba bújj nappalra, különben a nap fénye el fog hamvasztani. Jól jegyezd meg szavaimat: a földön semmi nem árthat neked, egyedül a nap vagy egy ilyen máglya, és az is csak akkor, ismétlem, akkor, ha szétszórják poraidat.

Elfordultam tőle és a lángoktól. Sírni kezdtem, és szájamra tapasztott kezemmel fojtottam vissza magamba a zokogást.

Ő azonban odavonszolt a tűz mellett a kimozdított köhöz, és megint rámutatott.

– Kérlek, maradj velem, kérlek! – rimámkodtam. – Csak egy kicsit, csak még egy éjszakát, könyörgöm! – Megint megijedtem, olyan erős volt a hangom. Nem is az én hangom volt. Átöleltem, hozzátapadtam. Megmagyarázhatatlanul szépnek láttam nyúzott, fehér arcát, fekete szeme olyan különösen csillogott.

Fény táncolt haján, szemében, s megint arra a pojácamosolyra húzta a száját.

Mohó gyermek! A halhatatlanság már nem is elég, és hogy a világ lészen terített asztalod? Búcsúzó, kicsinyem. Tedd, amit mondok! Ne feledd a hamvakat! E kö mögött pedig a belső kamrát. Ott meglelsz mindent, ami kell, hogy virágozhass.

Nem akartam elengedni, ő pedig halkan nevetett fülembé, csodálva erőmet. – Remek, remek! – suttopta. – Gyönyörű Farkasölő, élj hát mindörökké adományaikkal, melyekkel gyarapítottalak.

Eltaszított, hogy beletántorodtam, majd oly hosszú és magas ugrással vetette magát a máglya közepébe, hogy úgy látszott, repül. Láttam, amint lehull. Láttam, amint a tűz belekap ruháiba.

Feje fáklyává változott, szeme hirtelen tágra meredt, szája fekete barlanggá nyílt a tűz fényében, és olyan dobhártyarepesztőn hahotázott, hogy befogtam a fületem.

Mintha négykézláb szökdécselt volna a máglyán. Azon kaptam magam, hogy túlördítom a nevetését.

Hányta-vetette fekete pipaszár végtagjait, aztán hirtelen összepöndörödött. Lobogott, harsogott a máglya, és a közepén már nem láttam mást, csak a tüzet.

Még mindig sírtam. Térdre roskadtam, eltakartam lehuny szememet, ám még így is egyre láttam a kilövellő szikrazáporokat, addig, amíg oda nem szorítottam homlokomat a kőpadlóhoz.

4

Mintha évek óta hevertem volna a padlón, várva, mikor huny ki a máglya üszke.

A szoba kihűlt. Hideg jött be a nyitott ablakon. Én sírtam és sírtam. Csengett a fülem a saját zokogásomtól, míg végül nem bírtam elviselni a hangomat. Az a tudat se vigasztalt, hogy ilyen lelkiállapotban megnő minden, a nyomorúság is.

Imádkoztam, újra és újra. Bocsánatért könyörögtem, bár magam se tudtam, mire kérek bocsánatot. Esengtem a Szűzanyához, a szentekhez. Addig motyogtam az Üdvözlégyeket, míg értelmetlen gajdolássá folytak össze.

Vérkönyeket sírtam, amelyek bemocskolták arcomat, mikor elmázoltam őket.

Majd végighasaltam a kövön, és már nem fohászokat motyogtam, hanem azt az értelmetlen rimámkodást, amellyel minden szentséget és nagyságot, létezőt vagy nem létezőt szoktunk a legkülönbözőbb neveken szölongatva ostromolni. Ne távozz el tőlem. Ne hagyj el engem. Az égetőn vagyok. Ez az égető. Ne engedj még mélyebbre esnem, mint estem ezen az éjszakán. Ne engedj, hogy megtörténjék... Lestat, ébredjen föl.

Mindegyre hallottam Magnus szavait: A pokolba, ha ugyan van pokol... A Sötétség Fejedelme, marha létezik...

Végül feltérdeztem, és a tenyeremre támaszkodtam. Mámoros voltam, szilaj, majdnem szédelegtem. Ránéztem a tűzre, láttam, hogy még mindig felszithatnám a paraszt, és belevehethném magam.

Erőltettem magam, hogy elképzeljem, mennyire fájna, és máris tudtam, hogy nem akarom megtenni.

Végül is miért tenném? Mit tettem, amivel kiérdemeltem a boszorkányok sorsát? Én egy percre se akartam a pokolba kerülni. Én aztán nem akartam odamenni, csak hogy arcába köpjek a Sötétség Fejedelmének, akárki legyen is az!

Sőt, ha kárhozott vagyok, akkor csak jöjjön értem ő, a beste kurafi! Mondja csak el, miért kell szenvednem. Igazán szeretném tudni! Ami az enyészetet illeti, azzal is várhatunk egy cseppet. Majd még meggondoljuk...

Lassanként idegenszerű nyugalom lett úrra rajtam. Sötét voltam, keserűséggel és növekvő elragadtatással eltelve.

Már nem voltam ember.

És ahogy ott kushadtam és bámultam a hunyó paraszt, hatalmas erő bontogatta bennem szárnyait. Gyerekes zokogásom lassan elcsendesült. Elkezdtem fölfedezni bőröm fehérségét, két gonosz kis szemfogam hegyességeit, körmeim lakkos csillogását a sötétben. Testemből eltűntek az ismerős kis sajgások. Jólesett a füstölő fa melege, mintha betakargattak vagy körülbugyoláltak volna. Telt és állt az idő.

Cirógatva legyezett a huzat. Lentről, a tompa fényben úszó városból hallottam az óraütő templomi harangok fojtott kórusát, ám az sem a halandó idő múlását mutatta, hanem zene volt, a legtisztább zene, én pedig hűdötten, tátott szájjal bámultam fektémből a vonuló felhőket.

Ekkor újfajta fájdalomat éreztem mellemben: olyan volt, akár a tüzes kéneső.

Végiggurult ereimben, pántként szorította fejemet, majd összegyülemlt a beleimben és a hasamban. Hunyorogtam, félrehajtottam a fejem. Rájöttem, hogy nem félek, inkább figyelek.

Aztán megláttam, mi okozta. A salak távozott belőlem kis patakban. Képtelen voltam visszatartani, de nem undorodtam még a

ruhámat szennyező bűdösségtől sem.

Sőt még a szobában futkosó patkányoktól sem, amelyek nesztelen talpacskaikon közeledtek a mocsokhoz.

Nem érhetek hozzám, még akkor sem, amikor rajtam másztak át salakot habzsolni.

Abban a sötétben egyszerűen nem tudtam elképzelni semmit – még a csúszó-mászó síri férget sem –, ami viszolyogtatott volna.

Máskáljanak akár kezemen-arcomon, most nem számít.

Nem ahhoz a világhoz tartoztam, amely visszaborzad az ilyesmitől. Mosolyogva állapítottam meg, hogy én vagyok ama sötét fajzat, kitől mások viszolyognak. Nevettem, lassan, édes gyönyörűséggel.

Bánatom azonban még mindig nem röpített el mindenestül, köröttem repdesett, akár egy gondolat, s e gondolatban igazság rejtőzött.

Holt vagyok, vámpír vagyok. Más lények fognak meghalni, hogy én élhessek; vérüket fogom inni, hogy létezhessek. Nicolas-t,

anyámat, rokonaimat nem látom soha többé. Egyetlen embert sem, kit ismertem és szerettem. Vért fogok inni, és örökké fogok élni.

Így lesz, és ami lesz, az méé csak a kezdet. Épphogy megszülettem, épphogy világra vajúdott az ismeretlen elragadtatás.

Feltápaszkodtam. Könnyűnek, hatalmasnak és furcsán zsibbadtnak éreztem magam. Odamentem a kialudt máglyához és

végiggáztam az égett fán.

Csontot nem láttam, mintha a pokolfajzat szétbomlott volna. Ami hamut összeszedhettem, tenyeremben odavittem az ablakhoz, és

amint elkapta a szél, búcsúszavakat susogtam Magnushoz. Vajon hallhatja még?

Végül nem maradt más, mint elszenesedett hasábok és korom, amit leporoltam a tenyeremről a sötétbe.

Ideje volt, hogy szemügyre vegyem a belső szobát.

A kő olyan könnyen kifordult, mint korábban. Belülről volt rajta – egy kampó, amelynél fogva behúzhattam magam után. Ahhoz azonban hasra kellett feküdnöm, hogy beférjek a keskeny, sötét járatba. Letérdeltem, bekukkantottam, de nem láttam fényt.

Egyáltalán nem volt bizalomgerjesztő.

Tudtam, hogy ha még halandó lennék, semmi se bírhatna rá, hogy bemásszak egy ilyen lyukba.

De a vén vámpír kereken megmondta, hogy a nap ugyanolyan biztosan elpusztít, mint a fény. Be kellett feküdnöm a koporsóba.

Megint elborított a félelem szökőárja.

Lehasaltam a kövön, és gyíkként tekergőztem be a járatba. Ahogy tartottam tőle, még a fejemet se bírtam fölemelni. Nem volt annyi

helyem, hogy megfordulhassak és megragadhasam a kőbe ütött kampót. A lábamat kellett beleakasztanom, úgy vergődtem előre,

magam után húzva a követ. Vaksötét. Alig ujjnyira emelhettem föl magam, a könyökömre támaszkodva.

Ziháltam, mindegyre dagadt bennem a félelem, majd megbolondultam a gondolatra, hogy a nyakam se tudom kinyújtani. Bele is

csaptam a fejemet a kőbe, mire elnyúltam és picsogtam.

Most meg mit csinálok? Oda kell érnem a koporsóhoz! Hagyd e nyafogást, szóltam rá magamra, azzal kúszni kezdtem, egyre gyorsabban és gyorsabban. Térdemet horzsolta a kő, kezem résekre és repedésekre tapintott, ezekbe kapaszkodva vonszoltam előrébb magamat, nyakam belefájdult, olyan görcsösen erőlködtem, hogy ne kapjam föl a fejemet a réműlettől.

Kezem hirtelen tömör szilába ütközött; minden erőmmel megtaszajtottam. – Elmozdult, s fakó fény szivárgott mögüle.

Kievickéltem a járatból, és egy apró szobában találtam magam. Alacsony, bolthajtásos mennyezete volt, a magas, keskeny ablakot az ismerős vaskos rács takarta, ám nem zárhatta ki a selymes violalila éjszakát, melynek fényében falba vágott, hatalmas kandallót láttam magam előtt, benne fát, melynek csak alá kellett gyújtani, mellette, az ablak előtt pedig egy kőből faragott ódon szarkofágot.

Prémszegélyes, vörös bársonyköpenyem hevert rajta. Egy durván faragott padon pedig olasz csipkével dúsan díszített, arannyal himzett, pompás vörösbársony öltözetet, vörös selyem térdnadrágot, fehér selyemharisnyát és piros sarkú topánt pillantottam meg.

Hátrasímitottam fűrtjeimét, felső ajkamról, homlokomról letöröltem a verejtéket. Véres volt a verejték, és mikor megláttam a

kezemet, furcsa izgalom lett úrrá rajtam.

Mi vagyok én, és mi ez itt? Bámultam egy darabig, aztán lenyaltam az ujjaimról. Olyan kéjes gyönyört éreztem, hogy össze kellett szednem magamat, csak utána tudtam odalépni a kandallóhoz.

Ahogy a vén vámpírtól láttam, fölemeltem két szál gyújtóst, majd addig dörzsöltem össze őket nagyon erősen és gyorsan, míg el nem tűntek a kicsapó lángban. Nem varázslat kellett hozzá, csupán ügyesség. Ahogy megmelegedtem, levettem mocskos ruháimat, ingemmel letöröltem az emberi salak utolsó nyomát, tűzbe dobtam, majd felöltöttem új köntösömet.

Vörös, harsogó vörös. Még Nicolas-nak sincs ilyen ruhája. Ez Versailles-ba való ruha. Gyöngyöket és parányi rubinokat is foglaltak a himzésbe. Az ing csipkéje valenciennes-i, amelyet eddig csak anyám esküvői köntösén láttam.

Vállamra vetettem a farkasprém palástot. Noha tagjaimból kiállt a didergés, úgy éreztem magam, akár egy jégszobor. Kemény, szikrázó, furcsán lassú volt még a mosolyom is, amint végignézegettem-tapogattam a ruhámat.

A lángok fényénél szemügyre vettem a szarkofágot. Egy öregember alakját faragták a tetejére. Rögtön láttam, hogy Magnus mása.

De itt békésen feküdt, pojjács vigyora elsimult, jámbor tekintettel fürkészte a mennyezetet, sörényét mélyen vésett hullámokba és csigákba rendezték.

Megvolt vagy háromszáz éves. Mellén összekulcsolt kezekkel feküdt hosszú köntösében, kőbe faragott kardjából valaki letörte a markolatot, és megcsönkította a hüvelyt.

Magam se tudom, meddig bámultam. Akkurátusán, sok fáradtsággal verték le róla.

Talán a keresztet akarták eltávolítani? Húztam egyet az ujjammal. Persze nem történt semmi, ugyanúgy, mint motyogó imáimtól se. Guggoltam

Megint szarkofág mellett, és odarajzoltam a porba egy keresztet.

semmi.

Hozzárajzoltam néhány vonással a Megváltó testét: karjait, behajlított térdét, előrebukó fejét. „Jézus Krisztus urunk” – róttam oda az egyedüli szavakat, amelyeket tisztességesen le tudtam írni a nevemen kívül, és megint nem történt semmi.

Kényelmetlenül sandítottam a szavakra és az apró keresztre, miközben megpróbáltam fölemelni a koporsó fedelét.

Nehezemre esett még új erőmmel is. Halandó ember nem bírta volna egyedül megtenni.

Zavarba hozott, hogy így kell veszködnöm. Ezek szerint erőm nem korlátatlan. Annyi bizonyosan nincs, mint a vén vámpírnak. Talán három-négy ember erejével ha bírtam; nem tudtam megállapítani.

Nekem ennyi is fenemód hatásosnak tűnt abban a pillanatban.

Belenéztem a szarkofágba. Árnyékos, keskeny árok volt, nem tudtam elképzelni benne magamat. Latin szavakat írtak a peremére, amelyeket nem tudtam elolvasni.

Ez fájt. Jobb szerettem volna, ha nincsenek itt a szavak. Attól féltem, letaglóz hasztalan vágyakozásom Magnus után. Gyűlöltem, amiért itt hagyott. Maró gúnnnyal hasított belém, mennyire szerettem őt, mielőtt a tűz-be ugrott volna, szerettem, mikor megtaláltam a vörös ruhát.

Szeretik egymást az ördögök? Járnak-e kart karba öltve a pokolban, olyanokat mondogatva egymásnak, hogy „ah, barátom, mennyire szeretem önt”? Akadémikus kérdés volt, mert nem hittem a pokolban, mindazonáltal köze volt a gonosz koncepciójához: a pokolban állítólag mindenki gyűlöli a másikat, úgy, ahogy az idvezültek gyűlölik a kárhozottakat, kivétel nélkül.

Így tudtam egész életemben. Hogy megijedtem gyerekkoromban, mikor arra gondoltam, mi lesz, ha én az égbe kerülök, anyám meg a pokolba, és akkor nekem gyűlölőm kell majd őt. Nem bírtam gyűlölni. És ha együtt lennénk a pokolban?

No hát, akár hiszek a pokolban, akár nem, azt most már tudom, hogy a vámpírok szerethetik egymást, és aki az ördögnek adja a lelkét, az még nem szűnik meg szeretni. Abban a röpké pillanatban legalábbis úgy tűnt.

De nem fakadok sírva megint, nem bírom már a sírást.

Arra a jókora faládára fordítottam tekintetemet, amely félig elrejtőzött a szarkofág fejrésze mögött. Nem volt lelakatolva. Korhadt fedele majdnem levállott a zsanérról, mikor felnyitottam.

Noha a vén mester mondta, hogy rám hagyja a kincsét, szemem-szám elállt a látványtól. A láda csordultig volt ékkövekkel, arannyal és ezüsttel. Volt ott megszámlálhatatlan köves gyűrű, gyémánt nyakék, gyöngysor, asztalnému, ércpénz és százsámra mindenféle drágaság.

Először az ujjaimat futtattam végig rajta, azután markoltam belőle. Elakadt a lélegzetem, olyan tűz lobbant a vörös rubinokban, zöld smaragdokban. Álmomban se láttam ilyen sziporkázást, ennyi gazdagságot. Maga volt a mesés Eldorádó, Dárius legendás kincse.

És most az enyém!

Alaposabban átvizsgáltam. Találtam közte romlandó holmikat: aranykeretükből kirohadt atlaszselyem álarcokat, csipkekendőket, rongyokat rájuk tűzött násfákkal és boglárokkal, kis darab aranycsengettyűs lószerszámot, gyűrűn áthúzott, foszló csipkét, burnótszelencét tucátjával, bársonyszalagos medálokat.

Ezt mind az áldozatairól tépte volna le Magnus?

Főlemeltem egy ékköves kardot, amely túlságosan nehéz volt a mi korunkhoz képest, és egy elnyűtt cipellőt, mely talán hamis gyémántcsatja miatt került ide.

Hát persze, hiszen azt vett el, amit akart. Ő mégis rongyokban, egy elmúlt kor foldozott gúnyáiban járt, és úgy élt itt, mint a régi korok remetéje. Nem értettem.

Ámde más tárgyak is akadtak itt: drágakövekből fűzött csodaszép olvasók, amelyeken még mindig ott csüngött a feszület.

Megérintettem az apró szentelt képmást, a fejemet csóváltam, és ajkamba haraptam, mintha azt mondanám, de borzasztó, hogy ezeket kellett ellopnia! Ugyanakkor fergetegesen mulatságosnak találtam ezt az újabb bizonyítékot arra, hogy Istennek nincsen hatalma fölöttem.

Ezen járt az eszem, próbálván eldönteni, olyan véletlen-e ez, mint amilyennek tetszik, amikor rátaláltam a kincsek között egy pompás gyöngyös kezitükörre.

Hanyagul belepillantottam, ahogy tükörbe nézünk, és ott láttam magamat, olyannak, mint egy ember. Csak a bőröm volt rendkívül fehér, akár az öreg démoné, szememben pedig a szokásos kékség helyén lágyan szívrávnáló kobalt és ibolya árnyalatok váltogatták egymást. Hajam fényesen ragyogott, és amikor beletúrtam, pattogott az új és idegen életerőtől.

Az ott a tükörben nem Lestat volt, hanem más anyagokból gyúrt mása. Húsz esztendőm csekély barázdái vagy eltűntek nyomtalanul, vagy pedig néhány, alig valamicskével mélyebb vonássá egyszerűsödtek.

Rámeredtem tükörképemre. Lázasan izgalommal töltött el önmagam felfedezése. Megdörgöltem arcomat, aztán a tükröt, és összepréstem ajkaimat, hogy ne kiáltsak.

Behunytam, kinyitottam a szemem, és nagyon nyájasan rámosolyogtam képre. Visszamosolygott. Az bizony Lestat volt, és egyáltalán nem látszott az arcán semmi rosszakarát. No jó, semmi túlzott rosszakarát, csak a szokott kópéság, lobbanékonyág. Akár angyal is lehetett volna, kivéve hogy mikor könnyek szöktek a szemébe, azok vékonykák voltak, és az egész képet pirosra színezte a szemre borult vérhályog. Meg ott voltak azok a gonosz fogacskái, amelyek az alsó ajkába mélyedtek, ha mosolygott, és ettől igencsak ijesztően nézett ki. Egész helyes pofa lett volna, ha nincs az az egyetlen borzasztó hibája!

De hiszen, kaptam észbe, én a saját tükörképemet nézem! Holott állítólag a szellemek és kísértetek, egyáltalán mindenki, aki eladta a lelkét az ördögnek, nem láthatja magát a tükörben.

Kéjes érzés futott végig a hátamon, hogy ezt mind tudtam magamról. Kéjes volt maga a gondolat is, hogy milyen lesz majd járkálni a halandók között. Máris szerettem volna Párizsba menni, hogy láthassam az élet csodáit, amelyeket eddig csupán futólag pillanthattam meg. Arcokat akartam látni, bimbózó virágokat és a pillangókat. Nickit akartam látni, hallani akartam, hogyan muzsikál – nem! Esküszöm, azt már nem! Van ezernyi más formája a zenének. Ahogy behunytam a szemem, szinte hallottam az opera zenekarát, az áriákat. Oly tiszta emlék volt, olyan zengő.

Mostantól semmi sem lesz ordenáré: sem az öröm, sem a kín, még a legszürkébb emlék sem. Valamennyi ebben az égi fényben fog tündökölni. Nincs többé bánkódás a múltakon.

Letettem a tükröt, kihúztam a ládából az egyik megsárgult, ócska csipke zsebkendőt, és felitattam a könnyeimet. Elfordultam, lassan leereszkedtem a tűz elé, gyönyörrel melengetve kezemet és arcomat.

Édes álomosság telepedett rám. Újra behunytam a szemem, és hirtelen visszazuhanтам abba a furcsa álomba a vért orzó Magnusról.

Visszatért a bűvölet is, megint elfogott ugyanaz a részeg ujjongás, mint amikor Magnus rám tapadt, összeforrt velem, és folyt belé a vérem. De hallottam az ódon katakomba padlóját karistoló láncokat is, láttam a védtelen vámpírt Magnus karjaiban. És még valamit láttam... valami fontosat. Egy jelet. Tolvajlását, hitelességét, az Istennel, ördöggel, emberrel dacoló fennhéjázását.

Ezen járt az eszem, félbren-félálomban, és az a höbörögött gondolatom támadt, hogy mindent elmondok Nickinek. Csak jussak haza, nyomban kitálatok neki mindent, az álomról, a lehetséges jelentéséről, és meg fogjuk beszélni...

Felpattant a szemem, akárha megütöttek volna. Az, ami ember volt bennem, tehetetlenül nézett szét a szobában, aztán megint elkezdett sírni, az újszülött pokolfajzat pedig túl fiatal volt még, semhogy megfékezhesse. Csukladozva szakadt föl belőlem a sírás, hiába tapasztottam be a számat.

Magnus, miért hagyta el engemet? Magnus, mit tegyek, hogyan folytassam?

Felhúzott térdemre fektettem arcomat, és lassan tisztulni kezdett a fejem.

Hát, bizonyosan példátlanul mulatságos lenne megjátszani a vámpírt, aki ilyen fényes ruhában jár és könyékig vájkal a drágaságokban. De te nem élhetsz így! Nem szipolyozhatsz ki más élőlényeket! Ha szörnyeteg vagy, akkor is van lelkiismereted... van Isten és ördög, jó és rossz. Nem élhetsz úgy, mintha nem hinnél benne... nem tehetsz olyat, amit... holnap teszel... megteszel... mit teszel meg?

Vért fogsz inni, nemdebár?

Mellettem a ládában parázsként villogott az arany és a drágakő, a rácsos ablakon túl ibolyaszínben vibráló fényt vetített a szürke fellegekre a messzi város. Milyen lehet a vérük? A tüzes halandóvér, nem a szörnyvér. Nyelvem hozzáért szájpaddlásomhoz, szemfogaimhoz.

Gondold meg, Farkasölő.

Feltápaszkodtam. Olyan könnyen ment, mintha akaratom emelne, nem izmaim. Fogtam a vas kulcskarikát, amelyet a külső kamrából hoztam magammal és elindultam, hogy fölfedezzem tornyom többi részeit.

6

Üres szobák. Rácsos ablakok. Végtelen éjszakai égbolt az oromzaton túl. Ezt leltem a föld felett.

Ám a torony alján, a pincelépcsőre nyíló ajtó előtt gyantás szövetnek volt a fáklyatartóban és egy tűzszerszám a mellette levő fiúlkében. A porban lábnyomok. A zárat vastagon beolajozták, könnyen nyílt, mihelyt megtaláltam a bele való kulcsot.

Odavilágítottam a fáklyával a szűk csigalépcsőre, és elindultam lefelé, enyhén émelyegve a mélységből feltörő szagtól.

Ismerős szag volt, ettől bűzlött minden párizsi temető. Az Aprószentekben olyan sűrű volt, mint a mérges gáz; ennek a felhőjében kellett vásárolni, írnokokkal alkudozni. Oszló hullák szaga volt.

A gyomrom ugyan felkavarodott, és hátrálnom is kellett néhány lépést, de annyira azért nem volt erős, meg az égő gyanta illata is enyhített rajta.

Mentem lefelé. Ha holt halandók vannak odalent, azoktól csak nem fogok elszaladni.

De az első alagsori szinten nem találtam tetemetek, csak egy tágas, hideg kriptát a lépcsőre nyíló rozsdás vasajtó mögött, közepén pedig három óriási kőszarkofágot. Emlékeztetett Magnus fönti cellájára, csak jóval nagyobb volt. Egyébként ugyanaz az alacsony, boltíves mennyezet, ásító kezdetleges kandalló.

Nyilvánvalóan más vámpírok is háltak itt valaha. Kriptába nem szokás kandallót rakni. Én legalábbis nem találkoztam még ilyennel.

De itt még kőpadok is voltak, a szarkofágok pedig akkurát olyan alakosak, akár a fenti.

Mindenen vastagon állt a sokesztendős por, és rengeteg volt a pókháló.

Most biztosan nem tanyáznak itt vámpírok. Az lehetetlen. Mégis nagyon furcsa volt. Hol lehetnek azok, akik valaha itt aludtak, ezekben a koporsókban? Elégették magukat, mint Magnus? Vagy még mindig megvannak valahol?

Odamentem, sorra felnyitogattam a szarkofágokat, de csak port találtam bennük. Más vámpíroknak, létezésükre utaló jeleknek semmi nyoma.

Kimentem és baktattam tovább a csigalépcsőn lefelé, noha egyre áthatóbb lett, és hamarosan elviselhetetlenné erősödött a bomlás szaga.

Egy lenti ajtó mögül áradt. Úgy kellett kényszerítenem magam, hogy közelebb óvakodjak. Halandóként is undorodtam volna tőle, de mi volt az mostani iszonyodásomhoz képest! Új testem el akart menekülni előle. Megálltam, mélyet lélegeztem, és ráparancsoltam magamra, hogy lépjek oda az ajtóhoz. Látni akartam, mit művelt odabent a pokolfajzat.

No hát, a bűz semmi volt a látványhoz képest.

A mély börtöncellában fereg- és bogármászta holttestek heverték egymáson, a bomlás különböző stádiumaiban. Patkányok ugrottak szét a fáklyafényre, lábamat súrolva nyargaltak ki a lépcsőre. Olyan hányingerem támadt, hogy összeszorult a torkom. Majd megfulladtam a bűztől.

Mégse tudtam levenni a szemem a hullákról. Volt itt valami fontos, valami rettenetesen fontos, amit észre kellett vennem! Hirtelen belém hasított, hogy az összes áldozat férfi – csizmájuk, rongyos ruhájuk elárulta őket –, és valamennyinek aranyszőke haja van, egészen olyan, mint az enyém. Néhányukon még föl lehetett ismerni az arcvonásokat, és mind fiatal volt, magas és karcsú. Aki pedig utolsónak került ide, az a nyirkosan áporodó hulla, amelynek karjai kilógtak a rácson, ő annyira hasonlított rám, hogy a testvérem lehetett volna.

Bávnál vonszoltam magam előre, addig, míg a csizmám orra hozzá nem ért a fejéhez. Lebocsátottam a fáklyát és majdnem felüvöltöttem. Kék volt a muslica lepte, nyálkás két szeme!

Hátrátanorodtam, azon rettegvé, hogy tüstént megmozdul, elkapja a bokámat. Tudtam is, miért. Ahogy hátráltam, felrúgtam egy tál rohadó ételt és egy korsót. A korsó felborult és eltört, okádékyszerű aludttej loccsant ki belőle.

Abronsként szorította mellkasomat a fájdalom. Folyékony tűzként böfönt fel bennem a vér, kilövellt a számon, szétfreccsent a falon. Ki kell jutnom az ajtón, különben összeesem.

Az émelygéstől ködös szemmel bámultam a vért. Megbámultam, milyen királyi bíborszíne van a fáklyafényben. Néztam, hogyan sötétedik, ahogy beissza a habarcs a kövek között. Élt a vér, édes illata pengeként hasított a hullabűzbe. Görcsös szomjúság söpörte földre a hányingert. Hátam meggörbödött, elképesztő ruganyossággal hajoltam mind mélyebbre, le a vérhez.

Közben villámgyorsan cikáztak gondolataim: ez az ifjú élt itt, ebben a cellában; a rohadó ételt és a tejet vagy táplálására, vagy kínzására tették ide. Itt is pusztult el, törbe esve a tetemek között, és mindvégig tisztában volt vele, hogy hamarosan ő is egy lesz a sok közül.

Uramisten, ezt elszenvedni! Ennyit szenvedni! És hányan jutottak még ugyanerre a sorsra, csupa szőke fiatalember!

Térdre hullottam és meggörnyedtem. Bal kezemmel leeresztettem a fáklyát, fejem belehajolt a vérbe, nyelvem úgy lövellt elő szájamból, mint a gyíké, és remegő elragadtatással lefetyelte a padlóról a vért. Ó, de finom!

Én műveltem ezt? Én nyaltam föl a vért, kétujjnyira a hullától? Az én szívem dagadt minden nyeletre, kétujjnyira ettől a halott fiútól, akit Magnus hurcolt ide, ugyanúgy, mint engem? Ettől a fiútól, akit aztán halálra ítélt halhatatlanság helyett?

Lángnyelvként vibrált a förtelmes cella, és én nyaltam a vért. A halott haja hozzáért homlokomhoz, szeme tört kristályként meredt rám.

Engem miért nem zártak a cellába? Miféle próbát álltam ki, hogy most nem én rázom üvöltve a rácstól, miközben lassan közeledik felém a falusi fogadóban megsejtett iszonyat?

A vér végigborzongott végtagjaimon. A hang pedig, melyet hallottam -a dicső hang, oly igéző, mint a vér karmazsinja, a fiú szemének kékje, a muslica fénylő szárnya, a csúszó fereg opálja, a szövetnek lángja –, a tulajdon nyers és torokhangú sikoltásom volt.

Elejtettem a fáklyát, föltérdeltem, félrelökve az öntárgyért és a korsó cserepeit. Talpra ugrottam, és rohantam fel a lépcsőn. Amikor bevágtam a pinceajtót, a torony tetejéig hallatszott a sikoltozásom.

Belevesztem ebbe a hangba, amelyet a kőfalak visszaküldtek hozzám. Nem bírtam abbahagyni, nem bírtam becsukni, eltakarni a számat.

A rácsos ajtón és odafent a tucatnyi keskeny ablakon át azonban már látni lehetett a közeledő hajnal fényét. Sikoltozásom elhalt. A kövek felizzottak, forró gőzként szivárgott körülöttem a fény, perzselte szemhéjamat.

Nem tudtam, hogy futok, csak tettem: föl, föl, a belső szobába!

Amikor kijöttem a járaton, már tompavörös fénytől parázslott a szoba. Mintha mozogtak volna a ládából kicsorduló ékszerek. Vaksin emeltem föl a szarkofág tetejét.

Gyorsan a helyére zökkent. Arcom és kezem nem fájt többé. Nyugalomban voltam és biztonságban, a félelem és a bánat beleolvadt a feneketlen hűvös sötétségbe.

7

A szomjúság ébresztett föl.

Rögtön tudtam, hol vagyok és mi vagyok.

Nem álmodtam édes halandó álmokat behűtött fehérborról, sem üdezöld füről apám gyümölcsösében, az almafák alatt.

Megtapogattam szemfogaimat a keskeny kőkoporsó sötétjében, és úgy találtam, hogy veszedelmesen hosszúk és éhesek, mint apró késpengék.

És egy halandó járt a toronyban. Noha még a külső kamra ajtajánál sem tartott, én hallottam gondolatait.

Hallottam szörnyülködését, amikor nyitva találta az ajtót. Még sose fordult elő ilyesmi. Hallottam félelmét, mikor meglátta a padlón a kihamvadt üszköt, és felkiáltott: – Gazda! – Cseléd volt, ráadásul álnok fajta.

Elbűvölő volt ez a hang nélküli agylehallgatás, de zavart közben valami. A szaga!

Felemltem a kőkoporsó tetejét, és kimásztam. A szag gyenge volt, ám szinte ellenállhatatlan. Az első szajha volt ilyen pézsmaszagú, kinek ágyában először töltöttem ki szenvedélyemet. Olyan volt, akárcsak télvíz idején, többnapos koplalás után a sült szarvashús.

Mint újbor, ropogós alma, köveken harsogó víz, melyet tenyeremből szűröcsölök egy tikkasztó napon; csakhogy még ezeknél is sokkalta zamatosabb. Engem pedig kimondhatatlanul mohóbb és egyszerűbb éhség gyötört.

Úgy másztam át a titkos alagúton, mintha úsznék a sötétben. Kilöktem a követ a külső kamrába, és fölegyenesedtem.

Ott állt a megdöbbenéstől fehér halandó, és engem bámult.

Öreg, fonnyadt ember volt – mint agya gubancos képzeiből megtudtam, istállómaster és kocsis. Ezúttal bosszantóan zavaros volt a hallás.

Majd úgy csapott meg rosszindulata, akár a kohó láng. Nem lehetett féleérteni. Szeme végigpásztázta arcomat, alakomat. Gyűlölete forrt, hánytorgott. Ő szerezte be szép ruháimat. Ő látta el a börtönben a szerencsétleneket, amíg éltek. Hogyhogy én nem vagyok ott?, kérdezte hangtalan méltatlankodással.

Képzeltetik, mennyire megszerettem ettől! Szét tudtam volna morzsolni a pusztát két kezemmel.

– A gazda! – szólt kétségbeesetten. – Hol van? Gazda!

Mit képzelt ez, miféle gazdát szolgál? Nyilván azt hitte, valami király varázslóját. Most viszont enyém volt a hatalom. Mindent összevetve nem tudott annyit, aminek hasznát vehettem volna.

Alighogy ezt akarata ellenére kihámoztam, fölittam agyából, máris elbűvöltek arcán és kezén az erek. Szagától megittasodtam.

Éreztem szívének tompa lüktetését, megképzett előttem, milyen ízű lehet a vére: kiérlelt, dús és forró.

– A gazda elment, elégett a tűzben – dűnnyögtem furcsa fahangon, és lassan elindultam felé.

Előbb a megfeketedett padlóra, aztán a megfeketedett mennyezetre sandított. – Nem, ez hazugság! – mondta. Fel volt háborodva, haragja lángként vibrált szememben. Éreztem agyának keserűségét, hasztalan okoskodásait.

Ah, hát ilyen is lehet az élő hús! Szemérmetlen étvágy kerített hatalmába.

Tudta. Valami ösztönös-eszelős módon megérezte. Még egyszer utoljára gonoszul sandított rám, és rohanvást igyekezett a lépcső felé.

Tüstént elkaptam. Élvezet volt elkapni, olyan könnyű volt. Egy pillanat alatt beértem, a következő percben tehetetlenül csüngött kezemben. Magasra emeltem, lába nem érte a padlót, görcsösen rugdalt felém.

Olyan könnyedén tartottam, mint erős férfi a gyermeket. Így aránylottunk egymáshoz. Agyában lázas összevisszasággal cikáztak a gondolatok. Nem tudta eldönteni, merre meneküljön.

A látvány elfojtotta a gondolatok gyenge zümmögését.

Dehogyan volt a szeme a lélek tükre, legfőlőbb egy ingerlő színű, kocsonyás golyó, teste pedig egy rángatózó, véres húsdarab, melyet meg kell kapnom, vagy végem van.

Ijesztő dolog, hogy étkem él, hogy ezeken a csapkodó kezeken és ujjakon át kell kiáradnia a drága vérnek. Aztán egyszer csak a legnagyobb rendben valónak tűnt az egész. Volt, aki volt, én is voltam, aki voltam, és én most torozni fogok rajta.

Odarántottam a számhoz, feltéptem kidagadó nyaki ütőerét. A vér nekilövellt szájpadlásomnak. Halkan megnyikkant, úgy szorítottam magamhoz. Nem olyan égető nedű volt, mint a mester vére, nem is sziklabörtönben felnyalt, édes bájital. Nem, ez maga volt a folyékony fény, de még annál is ezerszer finomabb. Érezni lehetett rajta a szivattyúzó emberi szív sűrű, forró, szinte füstös zamatát. Fejem a vállaim közé süppedt, majdnem doromboltam, míg ujjaimat mélyebbre vágtam a húsába. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy az utolsó pillanat előtt ellökjem magamtól. Hogy szerettem volna érezni amint megáll a szíve! Hogy szerettem volna hallani, amint lassulnak, elhalnak a dobbanások, tudni, hogy ő most az enyém!

Csakhogy nem mertem.

Nehézkesen kisiklott karomból, szétvetett tagokkal elterült a kövön szeme fehérje kivillant félig csukott szemhéjai alól.

Álltam néma áhítattal, és meredten bámultam haláltusáját. Látnom kell minden apró részletet! Hallottam, amint kiadja páráját, láttam, amint a test vergődés nélkül elnyugszik a halálban.

A vér átmelegített. Éreztem lüktetését az ereimben. Arcom égette tenyeremet, látásom hatalmasan kiélesedett. Elképzeltetetlenül erős

voltam.

Felnyaláboltam a hullát, levonszoltam a torony csigalépcsőjén, és bedobtam a bűzlő börtönbe, hogy ott rohadjon a többiekkel.

8

Ideje volt elindulni és kipróbálni hatalmamat.

Megtömtem erszényemet és zsebeimet annyi pénzzel, amennyi még nem volt kényelmetlen, felcsatoltam egy nem túl ómódi ékköves kardot, aztán lesiettem, és bezártam a vaskaput magam után.

A torony egy romba dőlt ház utolsó maradványa volt. Lószagot fogtam a szélben – talán az állatok is így szoktak szagot fogni. Erős, nagyon kedves illat volt. Csendesen körbekerültem egy kezdetleges istállóhoz.

Egy szép, régi hintón kívül még négy fenséges, fekete kanca is állt odabent. Csodálatos módon nem féltek tőlem. Megcsókoltam sima oldalukat, hosszú, bársonyos orrukat. Annyira beléjük habarodtam, hogy képes lettem volna napokig tanulni őket új érzéseimmel. De most másra vágytam.

Ember is volt az istállóban, ahogy beléptem, nyomban megcsapott a szaga. Ő azonban mélyen aludt, és mikor fölráztam, láttam, hogy tompa eszű suhanc, aki nem veszedelmes.

– Mostantól én vagyok a gazdád – nyomtam markába egy aranypénzt –, ma este azonban nincs szükségem rád. Csak egy lovat nyergelj nekem.

Annyi esze azért volt, hogy közölje, az istállóban nincs semmiféle nyereg, majd visszamerült az álomba.

Sebaj. A fogatról levágtam az egyik hosszú kantárszíjat, magam dobtam föl a legszebb lóra, és elvágtattam, szőrén ülve meg a kancát. El nem mondhatom, milyen volt a száguldás, a hideg szél, az éjszakai égbolt magas kupolája. Testem összeolvadt az állatéval.

Hangosan kacagva röptem a havon, helyel-közzel még daloltam is. Olyan fehangokat vágtam ki, amilyenek még sose sikerültek, hogy aztán alávessem magam a fányló baritonba. Néha csak úgy rikkantottam örömben. Biztosan öröm volt. Örülhet egy szörnyeteg?

Magától értetődően szerettem volna belovagolni Párizsba, de tudtam hogy még nem vagyok kész. Annyi mindent nem tudtam még a hatalmamról! Így hát az ellenkező irányba nyargaltam, amíg el nem értem egy falucskához.

Sehol egy lélek. A kis templomhoz közeledve halandó harag és ingerültség égett keresztül különös, légies boldogságomon.

Gyorsan leugrottam a lóról, és megnyitottam a sekrestyét. A zár engedett. A hajón át odamentem a szentély rácsához.

Nem tudom, mit éreztem abban a pillanatban. Talán szerettem volna hogy történjék valami. Öldöklő kedvemben voltam. És nem csapott belém a villám. Rámeredtem az oltár felett a vörös tűzű örökmécsre. Felnéztem az üvegablakok fénytelen feketeségébe fagyott alakokra.

Kétségbeesésemben átléptem a szentélyrácsot, és rátettem kezemet a szentségházra. Felpattintottam a kicsi ajtószárnyakat, benyúltam, kivettem az ékköves szentségtartót. Nem, itt nem volt hatalom, nem volt semmi, amit érezhettem, láthattam vagy ismerhettem volna szörnyű érzéseimmel. Semmi sem válaszolt nekem. Ostya volt itt és arany, viasz és fény.

Meghajtottam fejem az oltár előtt. Olyan lehettem, akár a pap a mise közepén. Majd visszacsuktam mindent a szentségházba, szépen be is zártam, hogy senki se tudhassa meg a szentségtörést.

Aztán végigmentem a templom egyik oldalán, visszajöttem a másikon, és közben lenyűgözve bámultam a zordon szobrokat és festményeket. Észrevettem, hogy nemcsak a teremtés csodáját látom, de a faragás és festés folyamatát is. Láttam, miként veri vissza a fényt a lakkozás. Láttam a perspektíva apró hibáit, a kifejezőerő váratlan fellobbanásait.

Mi mindent megláthatnék a nagy mesterek képein! A vakolat legközönségesebb festett mintája is magához bilincselte tekintetemet. Majd letérdeltem, hogy a márvány cirádáit vegyem szemügyre, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy hason fekszem, és meredt szemmel figyelem a padlót az orrom előtt.

Kezdem elhagyni magam. Felálltam, vacogtam, sírtam egy kicsit, úgy néztem a gyertyákat, mintha élnének, és nagyon felfordult a gyomrom.

Ideje eltűnni innen, és bemenni a faluba.

Két órát töltöttem a faluban, és ezalatt alig látott vagy hallott valaki. Hihetetlen könnyedséggel vettem át magam a kerítéseken, szökkentem fel a földről az alacsony háztetökre. Két emeletet tudtam ugrani, és körömmel-lábujjakkal kapaszkodva a kövek közti habarcsba, képes voltam felmászni a házak oldalán.

Ablakokon leselkedtem. Láttam fodros ágyban alvó házassokat, bölcsőben szendergő csecsemőt, pislá fénynél varrogató öregasszonyokat.

Az épületek oly tökéletesek voltak, mint egy-egy babaház. Egyetlen játék sem hiányzott: voltak helyes székecskék, fényes kandallók, foltozott függönyök, gondosan felsikált padlók.

Úgy álmélkodtam rajongva a legegyszerűbb részleteken, mint aki még sose látott kampóra akasztott, keményített, fehér kötényt, kopott

És csizmát

az a

emberek... kandalló

ó, előtt, kancsót

azok az

csodálatosak ágy mellett.

voltak!

Fogtam szagot, de most nem kínzott, mert jóllaktam. Úgy csüggtem rózsaszín bőrükön, törékeny tagjaikon, célirányos mozgásukon, életük folyásán, mintha sose tartoztam volna közéjük. Megdöbbszörnek találtam, hogy öt ujjuk van mindkét kezükön. Ásítottak, sírtak, forgolódtak álmukban. Odáig voltam értük.

Ha pedig beszéltek, a legvastagabb fal sem zárhatta el tőlem a hangjukat.

De az volt a legizgalmasabb felfedezés, hogy hallottam ezeknek az embereknek a gondolatait, akárcsak a rossz cselédét, kit megöltem. Boldogság, nyomorúság, várakozás fodrozta a levegőt, hol gyöngén, hol ijesztő erővel; néha csak villanás volt, mely ki is hunyt, mielőtt tudhattam volna, merről jön.

De gondolatot olvasni, a szó szoros értelmében, nem tudtam.

A leglaposabb gondolatot is fátyol takarta előlem, és ha én merültem el tépelődéseimbe, a legforróbb szenvedély sem talált hozzám utat. A felindulás hozta el hozzám a gondolatot, kizárólag akkor, ha venni akartam, és voltak elmék, melyek még a harag tüzeiben sem

árultak el semmit.

E felfedezések szinte fájón megrendítettek, ugyanúgy, mint a minden dolgok közös szépsége, az ordenáriság magasztossága. Viszont azzal tisztában voltam, hogy oly szakadék ásít mögöttük, melybe menthetetlenül belezuhanhatok bármely pillanatban. Én ugyanis nem tartoztam a körmönfontság és az ártatlanság e meleg és lüktető csodái közé. Ők az áldozataim voltak.

Ideje volt elmennem a faluból. Eleget tanultam itt. Távozás előtt azonban egy utolsó vakmerőségre vetemedtem. Nem tehetek róla, egyszerűen meg kellett tennem.

felhajtottam vörös köpenyem magas gallérját, beléptem a fogadóba, keltem magamnak egy homályos zugot, és rendeltem egy pohár bort. Mindenki megbámult, nem mintha tudták volna, hogy természetfölötti lény időzik körükben. Bámulatuk a fényűzően öltözött úrnak szólt! Húsz percig maradtam ott, ízlelgetve az élményt. Senki, még a csaplár sem gyanított semmit! A borhoz persze hozzá se nyúltam. Egyetlen szippantással megállapítottam, hogy nem bírnám elviselni. A lényeg az volt, hogy bolonddá tudom tenni a halandókat! Forgolódhatok közöttük!

Újjongva léptem ki a fogadóból. A fákhöz érve futásnak eredtem. Úgy rohantam, hogy egybefolyt az erdő és az ég. Majdnem repültem.

Majd megálltam, szökdécseltem, táncra perdültem. Köveket szedegettem föl, és olyan messze dobtam őket, hogy nem láttam, hol esnek le. És mikor észrevettem egy hullott faágat, vastagot, nedvdúsat, fölkaptam, és úgy törtem ketté a térdemen, mint a venyigét. Ordítottam, aztán ismét torkom szakadtából énekeltem. Lerogytam a fübe és kacagtam.

Majd felpattantam, ledobtam köpenyem-kardom, és elkezdtem cigánykereket hányni. Úgy cigánykerekeztem, mint Renaud akrobatái. Aztán szakoztam, előre, hátra, előre, aztán duplát, aztán triplát, aztán kétőlelet ugrottam a levegőbe és talpra érkeztem vissza.

Ziháltam. Szerettem volna megismételni e mutatványokat, ámde közeledett a hajnal.

Alig észrevehető változás történt csak a levegőben, az égen, én azonban már tudtam, hogy harangoznak a pokolban. A pokol harangjai küldik haza a vámpírt halálos álmra. Ah, az olvatag égbolt, az elmosódó fiatornyok bubája! Ekkor az a furcsa gondolatom támadt, hogy a pokolban nyilván olyan erős lehet a fény, mint a napsugár, és hogy ez lesz az egyetlen napsugár, amit én még látni fogok.

De hát mit követtem el? Én nem akartam ezt, én nem adtam be a derekam. Még akkor is viaskodtam, mikor Magnus azt mondta, hogy halodom. Most mégis hallom a pokol harangjait. Francot érdekel.

Odaértem a templomudvarhoz. Már készültem hazalovagolni, mikor valami megzavart.

Megálltam, kezemben a kantárral, ránéztem az apró cinteremre. El nem tudtam képzelni, mi volt ez. Aztán megint jött, és akkor már tudtam. Határozottan éreztem valami láthatatlant a templom udvarán.

Olyan mozdulatlanul álltam, hogy hallottam a tulajdon vérem zakatolását.

A láthatatlan nem volt ember! Nem volt szaga. Nem szálltak föléle emberi gondolatok. Titkolózónak, tiltakozónak tűnt, és tudta, hogy itt

Képzelnédnek? vagyok. Figyelt engem.

Álltam, füleltem, nézelődtem. Elszórtan szürke sírkövek meredeztek a hóból. Valamivel távolabb díszes ódon kripták sorakoztak: nagyobbak a köveknél, de ugyanúgy pusztulófélben.

Úgy rémlett, a láthatatlan valahol a sírboltok tájékán ólálkodik. Most határozottan éreztem, amint elvonul a temetőszéli fák irányába.

– Ki vagy? – kérdeztem metsző hangon. – Felelj! – kiáltottam még hangosabban.

Nagy nyüzsgölődést éreztem a láthatatlan irányából. Bizonyosra vettem, hogy sebbel-lobbal távozik.

Utánarontottam a templomudvaron át, és még éreztem visszavonulását. Mégse láttam semmit a lombja vesztett erdőben.

Rádöbentem, hogy erősebb vagyok nála, és ő fél tőlem!

Fogalmam se volt róla, van-e teste, vámpír-e, mint jómagam, vagy valami testetlen.

– Az az egy biztos, hogy gyáva vagy! – közöltem vele.

Borzongás a levegőben. Az erdő mintha lélegzett volna egy pillanatig.

Kiforrott bennem hatalmam tudata. Nem féltem semmitől: se a templomtól, se a sötétségtől, se a pincebeli tetemeket mászó kukacoktól. Még ettől az erdőbe visszabújt, lidérces, furcsa erőtlől sem, amely mintha megint a közelben ólálkodott volna. Még az emberektől sem féltem.

Páratlan pokolfajzat voltam! Ha az alvilág lépcsőin ültem volna, térdemre könyökölve, és az ördög azt mondja, no, Lestat, válassz, mily démoni alakban akarsz a földön kujtorogni? – választhattam volna-e jobbat ennen alakomnál? Hirtelen úgy tűnt, egy másik életemhez tartozott minden szenvedés, és ilyesmi nem fog előfordulni velem soha többé.

9

Ma már csak nevetek, ha arra az első éjszakára, és főleg arra a pillanatra gondolok.

Másnap este, annyi arannyal, amennyit elbírtam, lóhalálában vágattam Párizsba. Napszálltakor ébredtem, és még akkor is tiszta azúr fényt árasztott az égbolt, mikor fölnyergeltem és elnyargaltam a városba. Szomjúhoztam.

Amilyen szerencsém volt, még oda se értem a városfalakhoz, amikor megtámadott egy útonálló. Nagy robajjal, pisztolyt sütögetve csörtetett ki az erdőből. Még láttam is a golyót, amint kiröptül a fegyver csövéből és elsüvít mellettem, aztán leugrottam a lóról, és rárontottam.

Erős ember volt, és én egészen elképedtem, hogy mennyire élvezem káromkodását és kapálózását. A gonosz cseléd, akit tegnap este kaptam el, öreg volt, ez azonban kemény és fiatal, és még a szúrós borostája is elbűvölő. Imádtam ütéseinek erejét. Csakhogy ez nem sport volt. Megbénult, amikor belevágtam fogamat ütőérébe. A kilövellő vér pedig, hát az maga volt a kéjmámor, oly mennyei, hogy tökéletesen el is felejtettem abbahagyni az utolsó szívverés előtt.

Együtt térdeltünk a hóban, amikor a villámcsapás erejével zúdult át belém a vérrel az élet. Hosszú ideig mozdulni se bírtam. Hát nem megszegtem máris a szabályokat? Akkor most jönni fog a halál? Nem úgy néz ki. Ez csak valami eszeveszett elragadtatás.

Meg egy szegény, halott gazfickó a karomon, aki, ha engedem, kiloccsantotta volna pisztolyával agyvelőmet.

Bámultam a sötétedő eget meg magam előtt azt a fényszikrás kusza nagy árnyékot, ami Párizs volt, de nem éreztem mást, mint meleget és gyarapodó erőt.

Eddig megvolnánk. Feltápázkodtam, megtörölgettem a számat, aztán messzire dobtam a hullát a szűz hóban, amennyire tudtam.

Erősebb voltam, mint valaha.

Még ácsorogtam egy darabig. Falhatnékom és gyilkolhatnékom volt, csak hogy sose múljk el a mámor. De nem fért belém több.

Lassacskán megnyugodtam, és megfordult a kedvem. Valahogy elkeseredtem, egyedül éreztem magam, mintha barátom vagy rokonom lett volna az útonálló, aki hűtlenül elhagyott. Nemigen értettem semmit, legföljebb azt, hogy az ivás összeforrasztott bennünket.

Rajtam volt a szaga, amit kedveltem, ő azonban ott feküdt pár rőfnyire a havon, melynek jégkérgé beszakadt súlya alatt, és arca-keze szürkének tetszett a kelő hold fényében.

A patvarba, hiszen meg akart ölni a kurafi!

Egy órán belül találtam belevaló ügyvédet a Marais-negyedben. Pierre Roget-nak hívták a nagyravágyó fiatalembert, aki teljesen kitárta nekem az agyát. Kapzsi volt, okos, körültekintő. Pont, amire szükségem volt. Nemcsak hogy olvashattam beszéd közben a gondolatait, de el is hitt mindent, amit mondtam.

Boldog volt, hogy rendelkezésére állhat egy saint-domingue-i örökös nő hitvestársának. Szívesen meggyújtotta volna az összes gyertyát, nemcsak azt az egyet, ha szemem nem sajgott volna még mindig a trópusi láztól. Ami drágaköveimet illeti, a legnagyobb tiszteletnek örvendő ékszerészekkel fog kapcsolatba lépni. Bankszámlák, váltók auvergne-i családomnak -hogysisne, tüstént! Hanem pokolian kellett koncentrálnom. Minden elvonta a figyelmemet – a bronz tintatartón álló gyertya füstös lángja, a kínai tapéta aranyozott mintája, Roget úr lenyűgöző kis ábrázata, apró, nyolcszegletű pápaüveg mögött villogó szeme. A foga olyan volt, mint a klavír billentyűje.

Táncoltak a szobában a tárgyak. Rézgomb szemekkel bámult rám egy láda. Az emeleten egy nő dalolt a csendesen duruzsoló tűzhely mellett, és mintha azt üzenté volna egy halk és felvillanyozó titkos nyelven: Jer hozzám!

Úgy látszik, ezentúl ez mindig így lesz. Össze kell szednem magam.

Még ma este kurír vigye a pénzt apámnak, fivéreimnek és Nicolas de Lenent-nak, a Renaud-féle Komédium muzsikusának, kinek csak annyit kell mondani, hogy Lestat de Lioncourt barátja küldi. Lestat de Lioncourt azt óhajtja, hogy Nicolas de Lenfent azon nyomban költözzék tisztes lakásba a Szent Lajos-szigeten, vagy valami más rendes helyen, amiben természetesen Roget-nak is segédkeznie kell, valamint tanuljon tovább hegedülni. Roget vegye meg Nicolas de Lenfent-nak a legjobb hegedűt, amit kapni lehet. Stradivari.

Végül pedig külön levelet kell írni anyámnak, Gabrielle de Lioncourt márkinének, olaszul, hogy senki más ne értse, és egy külön erszényt kell mellékelni hozzá. Ha el tudna utazni Dél-Itáliába, ahol született, talán megállna a sorvadása.

Valósággal szédelegtem a gondolatra, hogy anyám szabad lesz és elszökhet! Vajon mit fog szólni hozzá?

Egy darabig nem is hallottam, mit mond Roget. Elképzeltem anyámat most először úgy öltözve, ahogy egy márkinéhez illik, amint a tulajdon hatlovas hintójával kifordul kastélyunk kapuján. Eszembe jutott aszott arca, és úgy hallottam köhögését, mintha mellettem lenne.

– Még ma este küldje el neki a levelet és a pénzt. Nem számít, mibe kerül. Tegye meg. – Annyi aranyat hagytam ott, amennyiből anyám kényelemben élhet egy életen át, ha ugyan van még élete.

– És – folytattam – ismer olyan műtárgykereskedőt, aki képeket, kárpitokat árul? Olyat, aki még ma este hajlandó lenne kinyitni üzletét és raktárait?

– Hogyne, uram. Engedje meg, hogy kabátot vegyek. Máris mehetünk. Percek múlva útban voltunk a St. Denis külvárosba. Órákig élvezkedtem a földi gazdagság édenében, szemelgetve mindazt, ami kedvemre volt: szőfákat és székeket, porcelánt és ezüstöt, kárpitokat és szobrokat – minden az enyém volt, azt várta, hogy elvegyem. Ahogy vitték ki a drágaságokat az ajtón, hogy ládába csomagolva tüstént elindítsák őket délnek, úgy alakult át képzeletemben a kastély, ahol felnöttem. Kis unokaöcsémnek és -húgaimnak sosem álmódott játékszereket küldtem: parányi hajókat igazi vitorlákkal, aprólékos tökéletességgel kidolgozott babaházakat.

Tanultam minden tárgytól, amelyet megérintettem. Voltak pillanatok, mikor túlságosan lehengerlő, túl pazar lett már a szín és a tapintás. Befelé könnyeztem.

Egész idő alatt maradéktalan sikerrel játszottam volna az embert, ha nem követek el egy szerencsétlen baklövést.

Ahogy barangoltunk a raktárban, előbukkant egy patkány, az a pimasz városi fajta, és a közelünkben iszkolt el a fal mellett.

Rábámultam. Nem volt benne semmi különös, itt azonban, a gipsz, keményfa és hímzett kelme világában valóságos csodának tetszett.

Az emberek, akik persze félreértették, hadarva kértek elnézést, és toppantva próbálták elzavarni a patkányt.

Hangjuk összekavarodott fülemben, mint bográcsban a rotyogó gulyás. Egyedül arra bírtam gondolni, hogy milyen parányi lába van a patkánynak, hogy én még nem is vizsgáltam meg közelebbről sem patkányt, se más, melegvérű lényt. Elkaptam, ami sokkal könnyebben ment, mint hittem, és szemügyre vettem a lábát. Csepp körmeit akartam látni, a húst a lábujjai között. Az emberekről tökéletesen megfeledkeztem.

A hirtelen csöndre tértem magamhoz. A két férfi elképedve bámult rám.

Olyan ártatlan mosolyt küldtem feléjük, amelyet csak tudtam, elengedtem a patkányt, és folytattam a vásárlást.

Bár az emberek sohasem tették szóvá, én tanultam az esetből. Komolyan megijesztettem őket, ezután figyeltem.

Aznap késő este adtam ügyvédemnek még egy megbízást: küldjön a nevemben egy Renaud nevű színháztulajdonosnak száz aranyat és egy köszönő levelet.

– Nézzen utána, mi a helyzet a kis játékszínnel – utasítottam. – Derítse ki, vannak-e adósságaik.

Persze sose megyek a színház közelébe. Sejtteniük sem szabad, mi történt, nem fogom megmértelyezni őket. Egyelőre, ugyebár, megtettem mindent, amit tehettem, azokért, akiket szerettem.

Mire végeztem mindennel, mikor hármat mutatott a toronyóra a fehér háztetők fölött, és én olyan éhes voltam, hogy vért szagoltam mindenütt, egyszer csak ott találtam magam a néptelen Templom bulváron.

A piszkos hó latyakká olvadt a kocsikerekek alatt. Néztam a Komédium sárpettyes falait, tépett plakátjait. Még mindig ott piroslott rajtuk a fiatal halandó színész neve: Lestat de Valois.

Veszett orgiákban teltek a következő éjszakák. Úgy ittam Párizst, mintha vér lenne az egész város. Kora este lecsaptam a legrosszabb hírű negyedekre, tolvajokkal, gyilkosokkal kötözködtem néha játékból esélyt adtam nekik a védekezésre, aztán átföntam őket végzetes öleléssel, és ittam kipukkadásig.

Végigkóstoltam az ölnivalók választékát: nagy behemótokat, szíjas kicsiket, szőrmókokat, füstös képűeket, ám kedvencem a zsenge himpellér volt, ki ölni is képes néhány garasért.

Szerettem morgásukat és káromkodásukat. Néha fél kézzel tartottam őket, és nevettem dühöngésükön, aztán átdobtam késeiket a tetőn, és a falon zúztam szét pisztolyaikat. Erőm teljében úgy éreztem magam, mint egy macska, amelynek nem szabad ugrania. Azt az egyet utáltam, ha féltek. Ha egy áldozat igazán félt, rendszerint elveszítettem az érdeklődésemet iránta.

Idővel megtanultam késleltetni az ölést. Ittam ebből is egy kicsit, abból is egy kicsit, és a harmadikkal vagy a negyedikkel csináltam

meg a nagy halálugrást. Megsokszoroztam a vadászatot és a küzdelmet, hogy még nagyobb legyen a gyönyörűség. És ha arra az estére eleget vadásztam, és ittam annyit, amennyi hat egészséges vámpírnak is elég lett volna, a másik Párizs, a pompás mulatságok felé fordultam, amelyeket korábban nem engedhettem meg magamnak.

Előbb azonban mindig beugrottam Roget-hoz, hogy megtudjam, mi újság anyámról és Nicolas-ról.

Anyám levelei túláradtak az örömtől, hogy így rám mosolygott a szerencse. Megígérte, hogy már a tavasszal indul Itáliába, ha össze tud szedni annyi erőt. Egyelőre könyveket kért, természetesen, és párizsi újságokat, valamint kottákat a spinéhez, amelyet küldtem. És tudni akarta, valóban boldog vagyok-e? Megvalósítottam-e az álmaimat? Gyanakodott a gazdagságra. Én olyan boldog voltam Renaud-nál. Miért nem bízom benne?

Szenvedtem, amikor felolvasták a leveleit. Itt tényleg hazudoznom kell, pedig sose tettem – De anyámért megteszem.

Nickit pedig ismernem kellett volna annyira, hogy nem fogja beérni „ndékokkal és mesékkel. Egyfolytában azt firtatta, mikor láthat. Roget tartott tőle egy kicsit.

De mindhiába, mert az ügyvéd úgyse mondhatott semmit, kivéve azt, mit közöltem vele. Én pedig annyira ódzkodtam a Nickivel való találkozástól, hogy még azt se kérdeztem, melyik házba költözött. Lelkére kötöttem Roget-nak, intézkedjék, hogy Nicki tanuljon az olasz maestrónál, és meglegyen mindene, amit kíván.

Úgyszólván akaratom ellenére mégis a fülembé jutott, hogy Nicolas nem vált meg a színházról. Még mindig Renaud Komédiumában hegedül.

Ettől méregbe gurultam. Most mi az ördögnek csinálja ezt?

Mert szeretett ott lenni, azért. Mint ahogy én is szerettem. Nem kellett felhívni rá a figyelmemet. Mindenki testvér volt abban a kis kócerájban. Ne gondolj rá, milyen az, amikor fölmege a függöny, amikor elkezd tapsolni és hujtogatni a publikum...

Nem. Küldj a színháznak bort és pezsgőt ládászámra. Küldj virágot Jeanette-nek és Luchinának, akikkel a legtöbbet pöröltél és akiket a legjobban szeretted, és küldj még aranyos ajándékot Renaud-nak. Fizesd ki az adósságait.

De ahogy múltak az éjszakák és jöttek az ajándékok, Renaud kezdte kényelmetlenül érezni magát. Két héttel később mondta Roget, hogy Renaud-nak volna egy ajánlata.

Azt szeretné, hogy vásároljam meg a Komédiumot, őt tartsam meg igazgatónak, és adjak neki elég pénzt, hogy nagyobb szabású és látványosabb előadásokat vihessen színre. Az én pénzzemmel és az ő főrangosságával meg fogjuk csinálni a legnagyobb párizsi szennzációt.

Nem válaszoltam azonnal. Beletelt egy időbe, míg megemésztettem, hogy csakugyan lehet színházam, amely az enyém, ugyanúgy, mint a drágakövek a ládában, a ruhám a testemen, és a babaházak, amelyeket elküldtem unokahúgaimnak. Azt mondtam, nem, és becsaptam

Aztán az ajtót magam mögött.

viisszajöttem.

– Jól van, vegye meg a színházat, és adjon Renaud-nak tízezer aranyat, add csináljon, amit akar. – Ez egy vagyon volt. Magam se tudtam, miért teszem.

Elmúlik ez a fájdalom, el kell múltnia. Nekem pedig össze kell szednem a gondolataimat, be kell látnom, hogy én fölötte állok az ilyesminek. Végül is a legelső párizsi színházakban múltam az időt. A legi zsöllyékből néztem balettet és operát, Molière és Racine drámáit. A szi várvány színeiben játszó ruhákban, felgyűrűzött ujjakkal, legújabb divat szerinti parókában, gyémántcsatos, aransarkú cipellőben lebzseltem a rivaldánál, onnan bámultam a nagy színészeket és színésznőket.

Egy örökkévalóság állt előttem, hogy megittasodjak a verstől, a daltól a táncosnő karjának libbenésétől, a Notre-Dame nagy barlangjában bűgő orgonától, az óráimat számoló harangok szavától, és a hópehelytől, amint némán hullik az üres Tuileriákra.

Minden éjszakával veszítettem gyanakvásomból, és egyre fesztelenebbül viselkedtem a halandókkal.

Egy hónapba sem tellett annyi kurázsit összeszednem, hogy betoppanjak egy nagy bálra a Palais Royalban. Öléstől melegen, rózsásan, tüstént be is álltam a táncba. Egyáltalán nem gyanakodtak rám. Sőt inkább vonzónak találtak az asszonyok, én pedig élveztem forró ujjait, karjuk és keblük selymes érintését.

Majd belevetettem magam a körutak kora esti tolongásába. Renaud előtt elrohantam, más házakba tolokodtam be, bábjátékosokat, némajátékosokat, akrobatákat bámulni. Már nem menekültem az utcai lámpák elől. Kávéházakba jártam, kávét rendeltem, csak hogy érezzem melegét ujjaimon, és ha kedvem tartotta, szóba elegyedtem a halandókkal.

Még disputáltam is velük a királyság állapotáról. Eszeveszett buzgalommal igyekeztem elsajátítani a biliárdot és a kártyajátékokat.

Úgy tetszett, ha akarnám, egyenesen átmehtnék a Komédiumba, jegyet válthatnék, felsurranhatnék a karzatra, és láthatnám, mit adnak. Láthatnám Nicolas-t!

Nem tettem. Mi lelt, hogy oda akartam sündörögni Nickihez? Mert egy dolog idegeneket bolondítani, férfiakat és asszonyokat, kik sose ismertek, de mit látna Nicolas, ha a szemembe nézne? És ha a bőrömré? Egyébként is van nekem éppen elég dolgom.

Egyre többet tudtam meg természetemről és hatalmamról. A hajam például világosabb lett és dúsabb, ám egyáltalán nem nőtt tovább. A körmeim se, amelyek fényesebben csillogtak. Noha én lereszeltem őket, napközben visszánőttek olyan hosszúra, amekkorák halálom pillanatában voltak. Ezt ugyan nem láthatták az emberek, ám észrevettek mást: túlságosan színesen tündöklő szemem földöntúli ragyogását, bőröm halvány derengését.

Ha éhes voltam, erősebb lett a derengés, ami eggyel több ok volt a táplálkozásra.

Azt is megtanultam, hogy rabjaimmá tehetem az embereket, ha szúrón nézek rájuk és nagyon fegyelmezetten intonálok. Suttoghatok oly halkán is hogy a halandók nem hallják, ám akárhogy ordítsak vagy hahotázok nem fájditok vele más fület, csupán a sajátomat.

A mozgásommal is voltak bajaim. Képes voltam emberként járni, futni, táncolni, mosolyogni, gesztikulálni, ám a meglepetéstől, iszonyattól, bánattól úgy görnyedeztem és tekergőztem, akár egy akrobata.

Még arcjátékomban is hajlottam a szélsőséges túlzásokra. Egyszer éppen a Templom bulváron feledkeztem bele a gondolataimba – természetesen Nicki járt az eszemben –, mire felhúzott térdekkel lecsüccsentem egy fa alá, és két tenyerembe hajtottam arcomat, mint ijedt manó egy tündérmesében. Brokátkabátos, fehér selyemharisnyás urak nem szoktak ilyet csinálni a tizenhatalcadik században, legalábbis nem az utcán.

Máskor pedig, mélyen elmerülve a felületről visszaverődő fény változásainak elemzésébe, felpattantam, és térdemre könyökölve, törökülésben letelepedtem egy hintó tetején.

Ez meghökkenetette az embereket, és meg is riasztotta őket. Ámde ha bőröm fehérsége szúrt nekik szemet, sűrűbben előfordult, hogy egyszerűen csak elfordultak. Mint egyhamar rájöttem, magukat ámitották azzal, hogy minden megmagyarázható. Ilyen volt az

észjárás a racionális tizennyolcadik században.

Végül is jó száz éve nem volt már boszorkányper. Tudtommal Voisinnée volt az utolsó, a jósnőé, akit a Napkirály uralkodása alatt égettek meg.

Ez pedig Párizs volt, így hát ha véletlenül összezúztam a fölemelt kristály poharat, vagy benyitván, a falnak vágtam az ajtót, az emberek azt gondolták, részeg vagyok.

Viszont mindegyre előfordult, hogy válaszoltam kérdésekre, mielőtt egyáltalán feltették volna őket. Voltak átmeneti bódulataim, amikor csak bámultam a gyertyákat vagy a faágakat moccanás nélkül, míg az emberek meg nem kérdezték, rosszul vagyok-e.

Legjobban a nevetéssel gyűlt meg a bajom. Nevetőgörcsöket kaptam, és nem bírtam abbahagyni. Akármi kirobbanthatta belőlem a kacagást. A saját örjítően képtelen helyzetem is.

Ez még mostanában is könnyen előfordul velem. Nem változtat rajta veszteség, fájdalom, sorsom mélyülő tudata. Valamit mulatságosnak

Más talállok,
vámpirok elkezdek
mérgelednek kacagni,
is és
miatta. nem
De bírom
itt abbahagyni.
előreszaladtam.

Nyilván észrevették már, hogy eddig még nem esett szó más vámpirokról. Mégpedig azért, mert eggyel se találkoztam.

Egész Párizsban nem volt egy fia szál szellem rajtam kívül.

Halandók balról, halandók jobbról és néha-néha – épp akkor, mikor sikerült meggyőzőnöm magamat, hogy nem is történt semmi – újból éreztem azt az elmosódó és örjítően illékony láthatatlant.

Sohasem lett megfoghatóbb, mint azon az első éjszakán a falusi templom kertben, és kivétel nélkül mindig valamelyik párizsi temető szomszédságában bukkant fel.

Mindannyiszor megálltam, hátrafordultam, és megpróbáltam betájolni de hiába. Eltűnt, mielőtt bizonyosságot szerezhettem volna.

Magamtól sose találtam rá, és a városi temetők olyan förtelmesen büzlöttek, hogy nem akartam, nem bírtam bemenni.

Nem finnyáskodásból vagy saját pincebörtönöm rossz emlékei miatt. Úgy látszott, hozzátartozik a természetemhez, hogy iszonyodom a halál szagától és látásától.

Ugyanúgy nem bírtam kivégzést nézni, mint auvergne-i szepegő kisfiúként, és ha hullát láttam, eltakartam az arcomat. Azt hiszem, felháborított a halál, hacsak nem én idéztem elő. Igaz, szinte nyomban tágulnom is kellett halott áldozataimtól.

Visszatérve a láthatatlanhoz, kezdtem azon morfondírozni, nem egy másfajta kísértet-e, olyan, amelyik nem tud velem szóba állni.

Másrészt határozottan az volt a benyomásom, hogy figyel engem, sőt talán szándékosan adja tudtomra létezését.

Bármint volt is, vámpírral nem találkoztam Párizsban. Már arra is gondoltam, hogy egyszerre csak egy létezhet belőlünk, Magnus talán elpusztította a vámpírt, amelytől lopta a vért. Talán neki is meg kellett halnia, mihelyt továbbadta a hatalmát. És én is meg fogok halni, ha csinálók egy másik vámpírt.

Szamárság. Magnusnak irtózatoss ereje volt azután is, hogy nekem adta a vérét. A saját vámpírját is meg kellett láncolnia, mikor elorozta a hatalmát.

Óriás misztérium ez, mely örületbe hajt. Abban a pillanatban áldás volt a tudatlanság, és én Magnus segítségével nélkül is nagyon ügyesen ismerkedtem a dolgokkal. Talán épp ezt akarta. Talán ő is így tanult évszázadokkal ezelőtt.

Eszembe jutottak szavai, hogy a torony titkos kamrájában meglelek mindent, ami kell, hogy virágozhassak.

Repültek az órák, míg én a városban csatangoltam. Csupán akkor távoztam a halandók társaságából, ha el kellett rejtőznöm nappalra a toronyban.

Már azt kezdtem fontolgatni, hogy ha egyszer táncolok velük és biliárdozok velük és beszélgetek velük, akkor miért ne lakhatnék köztük, mint élő koromban? „Miért ne adhatnád, hogy közéjük tartozol? Miért ne térnél vissza az élet szövetébe, ott, ahol... micsoda? Mondd ki!” Közeledett a tavasz. Melegedtek az éjszakák, a Komédium új drámát tűzött műsorra, a felvonásközökben akrobatákkal. Rügyeztek a fák, és én minden éber percemben Nickire gondoltam.

Egy márciusi estén, miközben Roget anyám levelét olvasta, rájöttem, hogy én is tudok olvasni annyira mint ő. Nem is próbáltam, mégis megtanultam ezernyi forrásból. Hazavittém a levelet.

Már a belső kamrában se volt igazán hideg. Leültem az ablak mellé, és most először önállóan olvastam el anyám levelét. Szinte hallottam a hangját:

„Nicolas írja, hogy megvásárolta Renaud színházát. Most tehát az öné a körúti kis színház, hol annyira boldog volt. Megvan még ez a boldogság? Mikor válaszol nekem?”

Összehajtogattam és zsebre tettem a levelet. Vérvörösek szöktek a szemembe. Miért tud anyám oly sokat és mégis oly keveset?

11

A szél már nem csípett, és megint szaga lett a városnak. A piacok megteltek virágokkal. Elrohantam Roget-hoz, és bele se gondolva, mit művelek, kértem, mondja meg, hol lakik Nicolas. Csak egyetlen pillantást vetek rá, hogy lássam, egészséges-e, elég szép helyen lakik-e.

A ház a Szent Lajos-szigeten állt, és pontosan olyan impozáns volt, amelyet szerettem volna, de a rakpartra néző ablakok be voltak spalettázva.

Sokáig ácsorogtam és leselkedtem, miközben egyik fogat a másik után robogott át a közeli hídon. Látnom kell Nickit!

Kapaszkodni kezdtem a falon, mint odalent a faluban. Elképesztően könnyű volt. Sorra maradtak el az emeletek, még sose mertem ilyen magasra mászni. Végigfutottam a tetőn, és az udvar felől leereszkedtem, hogy megkeressem Nicki lakását.

Sok nyitott ablak után leltem meg a megfelelőt. Nicolas ott ült a fényben úszó vacsoraasztalnál Jeannette-tel és Luchinával, és ették a kései vacsorát, amelyet együtt szoktunk elkölteni, miután bezárt a színház.

Ahogy megláttam, visszahököltem az ablakkerettől, és behunytam a szemem. Le is zuhanhattam volna, ha jobb kezem nem markolja úgy a falat, mintha önálló akarattal bírna. Csak egy pillanatra láttam a szobát, de minden részlet belevésődött az agyamba.

Az a régi zöld bársonyruha volt rajta, amit az otthoni kanyargós utcákon nyűtt el, körülötte azonban mindenütt azt a gazdaságot

lehetett látni, amit tőlem kapott: a bőrkötésű könyveket a polcokon, egy intarziás íróasztalt, fölötte a festményt ovális keretben; az új fortepiano tetején ott csillogott az olasz hegedű.

Drágaköves gyűrűt viselt, melyet én küldtem neki, barna haját fekete selyemszalaggal fogta össze. Komoran könyökölt, és egy falatot sem evett a drága porcelántányérról.

Óvatosan kinyitottam a szemem, és megint ránéztem. A ragyogó fény érvényre juttatta mindazt, amit a természet ajándékozott neki:

finom, de erős tagjait, komoly, nagy, barna szemét és a száját, amely szólhatott akár gúnyos és csipkelődő szót, mégis csókonivalóan olyan volt, mint egy gyermeké.

Volt benne valami gyarlóság, amit én sose éreztem és értettem. És mégis lyan végtelenül intelligensnek tűnt az én kuszán engesztelhetetlen gondolatokat rejtegető Nickim, ahogy ott ült és a hadaró Jeannette-et hallgatta.

– Lestat megnősült – jelentette ki Jeannette. Luchina bólogatott. – Valami gazdag nőt vett el, és egyszerűen nem akarja az orrára kötni, hogy régebben közönséges színész volt.

– Én azt mondom, hagyjuk békén – vélte Luchina. – Megmentette a színházat a bezárástól, és eláraszt bennünket ajándékokkal...

– Nem hiszem – szólta keserűen Nicolas. – Ő nem restellne minket. – Fojtott harag izzott a hangjában, baljós fájdalom. – És miért így ment el? Hallottam, hogy engem hív! Az ablak darabokra tört! Mondom, hogy félig ébren voltam, hallottam a hangját...

Kényelmetlen csönd ereszkedett rájuk. A színésznők nem hitték, amit Nicolas mesélt eltűnéseiről a padlásszobából; ha megint elmondaná, csak még keserűbb és magányosabb lenne tőle. Éreztem a gondolataiból.

– Ti nem ismertétek igazán Lestatot – mondta majdnem gorombán, visszazökkenve a halandókkal lehetséges társalgásba. – Lestat mindenkinek az arcába köpne, aki restelkedne miattunk! Pénzt küldözget. Mit kezdjek vele? Játssz velünk!

A lányok, e földön járó teremtmények, nem válaszoltak. Nem akartak rosszat mondani a titokzatos jötevőre. Ahhoz túlságosan pazarul mentek a dolgok.

A csend nyúlt, éreztem benne Nicki szorongásának mélységét. Láttam, mintha belenézne a koponyájába. Nem bírtam tovább.

Képtelen voltam a tudta nélkül kotorászni tovább a lelkében. Akaratlanul mégis megsejtettem egy hatalmas titkos tartományt, mely zordonabb volt, mint álmodtam. Nicki szavai elárulták, hogy e sötétség, melyet iparodon elrejtteni előlem, hasonlatos a fogadóban látott sötétséghez.

Szinte láttam ezt a tartományt. Ott volt az elméje mögött, mint egy kapu, mely a végtelen káoszra nyílik.

Ijesztő volt. Nem akartam látni. Nem akartam érezni, amit ő érez! Itt most az a fontos, hogy mit tehetek érte. Mit tehetnék, hogy egyszer s mindenkorra megszabadítsam e kínszenvedéstől?

Úgy szerettem volna megérinteni – a kezét, a karját, az arcát. Új, halhatatlan ujjaimmal akartam érezni a húsát. Suttogva csúszott ki a számon – Élő. – Igen, te élő vagy, és ez azt jelenti, hogy meghalhatsz. Mily légius minden, mit benned látok: apró mozdulatok, meghatározhatatlan színek elegye, mintha nem is test lennél, hanem hőség és fény. Magad vagy a fény de mi vagyok én most?'

Halhatatlanul is pernyeként pöndörödöm össze ebben a tündöklésben A hangulat megváltozott. Luchina és Jeannette udvariasan elbúcsúztak Nicholas rájuk se hederített. Az ablak felé fordult, és fölállt, mintha egy titokzatos hang hívná. Leírhatatlan volt az arca. Tudta, hogy ott vagyok!

Azonnal felrohantam a csúszós falon a tetőre.

Ám még ekkor is hallottam őt magam alatt. Lenéztem, láttam csupasz kezét az ablakpárkányon, és elért hozzám rémülete a csöndön át. Érezte hogy én vagyok ott! Érezte láthatatlan jelenlétemet, ahogyan én éreztem a temetőben a láthatatlant. Hogy lehetne itt Lestat? Ezen emésztődött magában.

Tehetetlen voltam a felindulástól. Odatapadtam a csatornához, éreztem, hogy a lányok elmentek, és ő egyedül maradt. Egyre azon tűnődtem, hogy mi az ördögöt érezhetett meg Nicolas?

Mert én már nem Lestat voltam, hanem a démon, a hatalmas és torkos vámpír. És ő mégis megérezte engem, Lestatot, az ifjút, akit ismert!

Más ez, mint amikor a halandó belenéz az arcodba, és zavartan kiböki a neved. Nicolas az én szörnyénemben ismert föl valamit, amit ismert és szeretett.

Abbahagytam a fülelést, csak feküdtem ott a tetőn. Mégis tudtam, hogy ő mozog odalent. Tudtam, hogy fölemeli a hegedűt a fortepianóról, és tudtam, hogy megint az ablakban áll. Befogtam a fülemet.

Mégis hallottam. Kiemelkedett a hangszerből és kettéhasította az éjszakát, mint egy csillogó elem: nem levegő, nem fény, nem anyag; valami, ami meg sem áll a csillagokig.

Nicolas lecsapott a húrokra. Szinte láttam, hogyan leng előre-hátra, fejét a hegedűre hajtva, mintha át akarna folyni a zenébe, míg végül minden gondolata elenyészett, és nem volt más, mint hang.

Hosszú, vibráló hangok, hátborzongató glissandók; a hegedű a maga nyelvén dalolt, és hamis lett mellette minden beszéd. Ám amint erősödött a dal úgy lett hangosabb a kétségbeesés, mintha iszonytató véletlenség lenne minden szépség; bolondozás, mely úgysem igaz.

Ebben hitt, ez az, amiben mindig is hitt, miközben én egyre a jóságot emlegettem? A hegedűvel üzent-e meg? Szándékosan hallatta ezeket a hosszú tiszta, folyékony hangokat, hogy kimondja: a szépség semmi, mert a benne ásitó kétségbeesésből fakad, amelyhez semmi köze, mert a kétségbeesés nem szép, így tehát a szépség borzalmas fintor csupán?

Nem tudtam rá a választ, de a hang szokás szerint most is átlépett Nicolas-n. Fölébe nőtt a kétségbeesésnek. Könnyedén olvadt át lassú dallamba, mint medrét keresgélő hegyi patak. Dúsabb, sötétebb lett, volt benne valami zabolátlan és fájó, szívszakasztó és hatalmas. Hanyatt dőltem a tetőn, és néztem a csillagokat.

Fénylő tűhegyek, amelyeket halandók nem is láthatnak. Fantomfelhők. A csupasz, átható hang egyre fokozta a gyönyörűséges feszültséget,

Nem aztán elhallgatott. mozdultam.

Szótlanul tudomásul vettem, mit mondott a hegedű. Nicki, ha beszélhetnék megint... Ha folytathatnánk „társalkodásunkat”...

A szépség nem árusítás, aminek te képzelsz, inkább ismeretlen föld, hol ezer végzetes baklövést követhetünk el. Sötétlő és közömbös erdő, hol nincs jelzőtáblája a jónak és a rossznak.

A civilizáció minden rafinériája, a vonósnegyes lélegzetelállító tökéletessége, a Fragonard-festmények pompája ellenére a szépség vad. Ugyanolyan veszedelmes és törvényt nem ismerő, mint a föld volt korszakokkal azelőtt, hogy az ember fejében megszületett az első összefüggő gondolat, vagy felröptetett volna agyagtábláira az első etikai szabályokat. A szépség Sötétlő Erdő.

Akkor miért fáj úgy Nicolas-nak, hogy a legreménytelenebb muzsika is át van itatva szépséggel? Miért lesz tőle sebzett és cinikus, bánatos és bizalmatlan?

A jó és a rossz fogalmát az ember alkotta. És az ember valóban jobb a Sötétlő Erdőnél.

Ám Nicki talán valahol mélyen a mindenség ama harmóniájáról álmodik, melyről én mindig tudtam, hogy lehetetlen. Ő nem a jóságról álmodik, hanem az igazságról.

Csak hogy most már nem vitathatjuk meg soha többé. Soha többé nem mehetünk a fogadóba. Bocsáss meg, Nicki. A jó és a rossz még mindig létezik és létezni is fog, ám a mi „társalkodásunk” örökre véget ért.

De mikor lemásztam a tetőről és némán elosontam Szent Lajos-szigetéről, már tudtam, mit akarok tenni. Magamnak se vallottam be, de tudtam.

Később járt, amikor másnap este megérkeztem a Templom bulvárra. A Cité szigeten jól belaktam. Renaud Komédiájában már ment az első felvonás.

12

Úgy öltöztem, mintha az Udvarhoz készülnék, ezüstbrokátba, hosszú, levendulalila bársonykabátba. Cizellált ezüstmarkolatú új kardot vettem hozzá, meg a szokásos ékes, nehéz cipőcsatokat, a szokásos csipkét, kesztyűt, háromszögletű kalapot. Bérelt hintón hajtottam a színházhoz.

De miután kifizettem a kocsi, hátrakerültem a sikátorba, és úgy nyitottam ki a színészbejárót, ahogy szoktam.

Rögtön átölelt a régi légkör: a zsíros arcfesték, az átizzadt-agyonparfümözött olcsó jelmezek meg a por szaga. Láttam a díszletek rendetlen összevisszaságán túl a fényesen kivilágított színpad egyik szeletét, és hallottam a nézőtér hahotázását. Bohócnak öltözött, piros harisnyás-sapkás, aranycsengettyűkkel pitykézett nyakörvet viselő akrobaták várták a felvonásközt.

Elbódultam, meg is rettentem egy pillanatra. Szűknek és veszedelmesnek rémlett a hely, de mily csodálatos volt idebent lenni megint! Egyre bánatosabb lettem, vagyis pontosabban szólva egyre rémültebb.

Luchina észrevett és fölvisított. Kivágódtak a rendetlen kis öltözők ajtajai. Renaud odacsörtetett hozzám, és vadul rázta a kezem. Ahol egy perce meg csak deszka volt és függöny, ott most izzadó és tulitarka képű, izgatott emberek nyüzsögtek, én pedig visszahőköltem egy füstölő gyertya elől:

– A szemem... oltsátok el...

– Fújd el a gyertyát, nem látod, hogy fáj a szeme? – káralt Jeannette, és cuppanós csókot nyomott az arcomra. Mindenki körülöttem hemzsegett, meg az akrobaták is, holott nem ismertek, és az öreg díszletfestők és ácsok is, kiktől oly sokat tanultam. – Hívjátok csak Nickit! – rikkantott Luchina, és én majdnem felkiáltottam: Ne!

A kis ház beleremegett a tapsba. A függőnyt összehúzták, az öreg színészek nyomban rám rontottak, Renaud pezsgőért kurjantott. Eltakartam a szemem, akárha baziliszkusznak lennék, mely egy pillantásával megölheti a halandókat, mert éreztem, hogy könnyes, és tudtam mielőtt mások észrevették volna, hogy véres könnyek ezek. Le kell törölnöm őket! Ám a színészek annyira körülvettek, hogy még a zsebkendőmet se tudtam előhalászni. Ekkor ijesztő, váratlan elgyöngüléssel átöleltem Jeannette-et, Luchinát, és arcomat Luchina arcához szorítottam. Mint madárkák, olyanok voltak, légies csontjaikkal, szárnyként repeső szívükkel, én pedig egy másodpercig vámpírfüllel hallgattam vérüket, ami valóságos trágárság volt. Elzártam fülemet szívük zakatolása elől, csak az ölelésekre és puszkira figyeltem, szorítottam őket, míg csókolgattak, és beszívtam púderes bőrük illatát.

– Nem is tudod, mennyire aggódtunk miattad! – bömbölte Renaud. – És miket nem meséltek a jó szerencsédről! Hé – ütötte össze a tenyerét –, ide mindenki! Itt van Valois úr, ki e hatalmas műintézmény tulajdonosa... – és mondott még egy csomó fontoskodó és vicces dolgot, odavonszolva az új színészeket és színésznőket, kik kezemet és gondolom, lábamat is csókdosták. Én csak kapaszkodtam a két lányba, mintha szétrobbannék, ha elengedem őket, és aztán meghallottam Nicki hangját. Tudtam, hogy háromarasnyira ha áll tőlem, és annyira örül, amiért lát, hogy elröppent minden sértettsége.

Nem nyitottam ki a szemem, de éreztem, amint keze megérinti az arcomat, majd rátapad a tarkómra. Biztosan utat engedtek neki. Mikor átölelt, végigborzongott rajtam egy kis rémület, ám itt gyöngye volt a fény, én pedig telefájtam magam, hogy melegnek és emberszabásúnak tűnjek. Reménytelenül elmerengtem rajta, hogy azt se tudom, kihez fohászkodjak, sikerüljön az altatás. Aztán egyszer

Kinyitottam csak ott volt

a Nicolas, és

szemem, engem már

és nem érdekelt semmi.

ránéztem.

Hogyan mondjam el, milyennek látjuk mi a halandókat! Iparkodtam visszaadni belőle valamicskét, amikor Nicki fényből és mozgásból elegyedő tegnap éjszakai szépségét ecseteltem. Maguk el nem tudják képzelni, milyen az, amikor ránézünk az élő húsrá. Mozgás- és színminták változatainak miriádjaiból épül fel az élő, kire koncentrálnunk. Ez a sugárzás elválaszthatatlan a hús illatától. Nekünk tulajdonképpen gyönyörű minden ember, még az öregek, a nincstelenek, a megszorítottak is, akiket nem is szokás észrevenni az utcán. Olyanok, akár a fésző bimbók, bábjukból bontakozó pillangók.

Ezt mind láttam Nickin, és beszívtam lüktető vére illatát. Egy bódító pillanatig szeretetet éreztem, csak szeretetet, amely eltörölte a lényemet kiforgató szörnyűségek összes emlékét. Valótlannak tűnt minden gonosz elragadtatás, az új erő. Talán ájtott valami mélységes öröm is, hogy kételyeim ellenére még mindig képes vagyok szeretetre, és egy tragikus győzelem most nyert igazolást. Kábított a régi halandó melegség. Legszívesebben, nekem legalábbis úgy tűnt, behunytam volna a szemem, és őt is magammal sodorva siklottam volna ki az öntudat állapotából.

Ámde mocorogni kezdett bennem valami, és oly gyorsan kapott erőre, hogy elmémnek vágatva kellett versenyt futnia vele és elfojtania, mielőtt felfekhetlenné izmosodna. Nickit akartam. Ugyanúgy akartam, mint minden áldozatot, akivel valaha is megküzdöttem a Cité szigetén. Azt akartam, hogy folyjék át belém a vére. Az íze kellett, a szaga, a melege.

A kis ház rengett az ordítózástól és a nevetéstől. Renaud rákiáltott az akrobatákra, hogy kezdjék az intermezzót, Luchina felbontotta a pezsgőt. Bennünket mindenből kizárt az ölelés.

Kényszeredetten húzódtam el teste forróságától, noha úgy tűnt, meg se moccanok. Hirtelen örjítőnek találtam, hogy az egyetlen, akit annyira szerettem, mint anyámat és a fivéreimet, akinek életem folyamán egyedül sikerült kicsiholnia belőlem a gyengédséget, az egy bevehetetlen erő, ki tudatlanságában keményen ellenáll vérszomjammal, holott a többi áldozat mily könnyen meghódolt nekem!

Ez volt az, amiért lettem. Ez volt az ösvény, melyen járnok rendeltetett. Mit számítottak most a többiek – a tolvajok és gyilkosok, kiket levágtam a párizsi rengetegben? Én ezt akartam. Agyamba belerobbant halálának félelmetes lehetősége. Csukott szemem előtt megint vérvörös lett a sötét. Nicki lelke, amint kiürül belőle az utolsó pillanatban, és életével együtt nyújtja át ellentmondásait!

Moccanni se bírtam. Mintha ömlött volna belém a vér. Ajkamat ráhajtottam a nyakára. „Vedd őt!”, kiáltotta minden porcikám, „röptsd el innen, és lakomázz rajta, amíg...” Meddig?

Amíg meg nem hal!

Kitéptem magam, és eltoltam őt. A sokaság harsogott és kerepelt. Renaud az akrobatákkal ordította, akik egyre csak bámészkodtak.

Odakint a publikum ütemesen tapsolva követelte a felvonásközi mulatságot. A zenekar a mutatványt kísérő vidám dalocskát cincogta. Csont és hús bökött és löködött; taglóra érettek szaga áradt, akár egy vágóhídon. Émelyegni kezdtem ennyi tömény emberségtől.

Nicki mintha kizökölt volna egyensúlyából, és mikor tekintetünk találkozott, éreztem a belőle áradó vádakat. Éreztem, hogy boldogtalan, és ami még ennél rosszabb, csaknem kétségbeesett.

Átnyomakodtam mindenkin, el a csilingelő akrobaták mellett, és magam se tudom, miért, a kulisszák felé indultam a színészbejáró helyett Látni akartam a színpadot. Látni akartam a közönséget. Mélyebben meg akartam mártózni valamiben, amire nem volt nevem és szavam.

Háborodott voltam abban a pillanatban. Itt értelmetlenség akaratot vagy szándékot emlegetni.

Ziháltam; szomjúságom, mint egy macska, tépő karmokkal törekedett szabadulni. Nekidőltem a függöny melletti gerendának, Nicki pedig, sértetten, mindent félreértve, megint utánam jött.

Szabadjára engedtem a szomját. Hagytam, tépje csak bensőmet. Csüggttem a gerendán, és egyetlen hatalmas képben láttam minden áldozatomat Párizs csatornatöltelékeit, és tudtam, ki vagyok valójában, és hogy örült, hazug dolgot művelek. Sült bolond vagyok én, hogy még mindig ezzel a vacak etikával bajmolódom! Még hogy csak bűnösöket – szóval idvezülni szeretnék mindenek ellenére? Minek képzelem én magamat, erénydús társnak a párizsi bírák és hóhérok mellett, kik oly bűnökért sújtanak le a szegényre, miket a gazdag naponta elkövet?

Csorba pitliből ittam én az erős szeszt, ám most maga az oltár papja áll előttem, és aranykehelyben nyújtja a bort, mely a Bárány Vére.

– Lestat, mi a baj? Mondd el nekem! – hadarta Nicki, mintha attól tartana, hogy a többiek meghallják. – Merre jártál? Mi történt veled? Lestat!

– Mars a színpadra! – mennydörgött Renaud a szájukat tátó akrobatákra, ők pedig kitrappoltak mellettünk a rivalda füstös fényébe, és szaltózni kezdtek.

A hangszerek csicseregtek, akár a madarak. Csengők csilingeltek, lángoltak a piros ruhaujjak.

– Na, mutassatok már valamit, valami igazit! – kötődött a zabolátlan tömeg.

Luchina megcsókolt, én rámeredtem fehér torkára, tejszín kezeire. Láttam Jeannette arcának ereit, alsó ajka közeledő puha párnáját. Felhajtottuk a pezsgőt a tucatnyi kis pohárból. Renaud valami beszédfélét mondott „társas viszonyunkról”, és hogy a ma esti kis bohózat csak a kezdet, hamarosan mi leszünk a legpazarabb színház az összes körutakon. Hirtelen láttam magam Lelio jelmezében, és hallottam a dalocskát, melyet Flaminianak daloltam térden állva.

Előttem kicsi halandók szökdecselek lomhán, a publikum pfújolt, mikor az akrobaták vezetője egyetlen mozdulatot tett az alfelével.

Nem is akartam, mégis kint voltam a színpadon.

A közepén álltam, sütött a rivalda, a füst marta a szemem. Rámeredtem a zsúfolt karzatra, a páholyokra, a nézőtér soraira. Hallottam, amint rávakkantok az akrobatákra, hogy kotródjanak.

A hahota megsiketített. Rengés, vulkánkitörés volt minden üdvözlő hujjogtatás, és minden arc mögött ott vigyorgott a koponya. Lelio dalocskájának egyik töredékét zümmögtem, azt, amelyik az utcára is elkísért, édes, drága Flaminia, addig, míg tagolatlan hangokká mosódtak a szavak.

Pocskondiázások hasítottak át a ricsajon.

– Lássuk a mutatványt! – és – Elég csinos vagy, de most már lássunk is valamit! – A karzatról odavágott valaki egy félig evett almát. Éppen a lábam mellett puffant.

Kikapcsoltam és ledobtam a lila kabátot, majd az ezüstkardot.

A dal értelmetlen dudorászássá enyészett, ám fejemben bolond versek dübörögtek. Láttam vad kegyetlenségét a szépségnek, úgy, mint tegnap éjszaka, mikor Nicki játszott, és az ész reményvesztett álmának tűnt az erkölcsi világ, melynek semmi esélye a buja és bűzlő dzsungelben. Inkább láttam, mint értettem e látomást, csakhogy én is odatartoztam, oly természetes, mint a macska, mely elbűvölően szenvtelen pofikával vágja karmait a visító patkány hátába.

– De még mennyire csinos a Zord Halál – motyogtam –, elfújhat ám minden „kurta lángot”, minden lepke lelket, ki itt emészti a levegőt.

Már nem tudtam utánanyúlni a szavaknak. Talán átúsztak egy másik szférába, melynek istene értett mindent: a kobra bőrének mintáját, a Nicki hegedűjéből lávázó muzsika nyolc dicső alaphangját, csak azt az egyetlen elvet nem, amely túl van rúton és szépen: „Ne öl!”

A homályból zsiros ábrázatok százai bámultak vissza rám: slamos parókák, hamis ékszerek, mocskos cicomák, vízenyösen rengő hús görbe csontokon. A karzaton rongyos koldusok fütyögtek és hujjogtak, púposok, félszeműek, bűdös mankókon bukácsolók, foguk akár a koponyáé, melyet sír sarából dob föl az ásó.

Kilöktem karjaimat, megroggyantottam térdemet, és pörögni kezdtem fél lábon, mint az akrobaták és táncosok, körbe-körbe, könnyedén, egyre sebesebben, aztán hátravetődtem, cigánykerekekkel folytattam, aztán szaltókkal, utánózva mindent, amit valaha láttam vásári mutatványosoktól.

Legott kitört a taps. Olyan ügyes voltam, mint egykor a faluban. Fojtogatott a szűk színpad, a mennyezet lenyomott, a füst körém zárult. Megint visszajött Flaminia dalocskája, azt énekeltem hangosan, míg pörögtem, ugráltam, aztán fölnéztem a plafonra, rugóztam és ugrottam.

Pillanat alatt elértem a gerendákat, és nesztelen kecsességgel hullottam vissza a deszkákra.

A publikum felhőrdült. Hüledezett a kised csődület a kulisszák mögött. Lent az árokban összehajoltak a zenészek, kik egész idő alatt hallgattak. Jól látták, hogy nincs ott kötél.

Én azonban a közönség örömeire ismét fölszárnyaltam, ám ezúttal szaltóztam is, míg oda nem értem a festett boltívhez, honnan még lassabb még bonyolultabb fordulatokkal ereszkedtem alá.

Ordítás, ujjongás tört át a tapsviharon, ám a kulisszák mögött meg se mukkantak. Nicki a legszélén állt, ajka némán formálta nevemet.

– Ez csalás, biztosan valami trükk! – hallottam minden irányból a feltételezést. Szomszédok faggatták egymást, vajon mindenkinek ez-e a véleménye. Egy pillanatra fölvillant Renaud tátott szája, hunyorgó szeme.

Akkor már ismét táncoltam. A publikumnak ezúttal nem volt fontos a kecsesség. Erezhettem, mert a tánc paródiáját jártam, minden mozdulatot olyan szélesre, hosszúra, lassúra fogva, amire halandó táncos nem lett volna képes.

Valaki felordított a kulisszák mögött; lepisszegték. Apró kiáltások törtek fel a zenekari árokból és az első sorokban. Az emberek sugdolóztak, egyre kinosabban érezték magukat, ám az alja nép a karzaton csak tapsolt tovább.

Hirtelen a közönség felé lódultam, mintha neveletlenségéért akarnám pirongatni. Többen annyira megszeppentek, hogy felálltak, és az

átjáró felé törtettek. Az egyik kürtös elejtette hangszerét, és kikecmergett az árokból.

Láttam az arcukon a felindulást, sőt a haragot. Miféle trükk ez? Hirtelen nem volt már mulattató, nem értették, mi a forszsa, és komolyságomban

És volt valami ijesztő. Egy

a rettenetes pillanatig éreztem tehetetlenségüket.

végzetüket.

Nem voltak egyebek húsba és rongyokba béklyózott, csörömpölő csontvázak hordájánál, mégis süttött belőlük a bátorság, és törhetetlen büszkeséggel rikoltoztak felém.

Figyelmet kérve lassan fölemeltem a kezemet, majd torkom szakadtából rázendítettem Flaminiához, az én édes Flaminiámhoz szóló dalocskámra, a buta kis kupléra, amely átcsőrgedezett egy másik kupléba, és egyre jobban kieresztettem a hangomat, míg az emberek föl nem pattantak, és el nem kezdtek sikoltozni, de én mind harsányabban énekeltem, elfojtva a többi hangot. Láttam, míg bögtém kibírhatatlanul, amint százával ugranak talpra, fülükre tapasztott kézzel, felrúgva a padokat.

Szájuk hangtalan sikolyra torzult.

Pokoli zsivajjal, visítva, káromkodva, bukácsolva könyökölték magukat az ajtók felé. A függönyöket letépték. Volt, aki leesett a galériáról, annyira igyekezett az utcára. Abbahagytam a rettentő dalt.

Alltam, néztem őket a visszhangzó csendben, az izzadó, sután vergődő, gyöngé testeket. Szél süvöltött a nyitott ajtókon át, különös hidegség áradt el tagjaimon, és mintha üvegből lett volna a szemem.

Oda se nézve fölvettem és felkötöttem kardomat, ujjamra akasztottam gyűrött, poros bársonykabátomat. Ez is olyan groteszk volt, mint minden, amit tettem. Mintha már az sem számított volna, hogyan próbálja Nicolas kitépni magát két színész markából, akik az életét féltették, mikor a nevemet ordította.

Az általános ribillióban megakadt a szemem valamin, mintha legalábbis fontos lett volna – és igenis, borzasztóan fontos volt! –, hogy az egyik páholyban áll egy alak, aki nem tolakodott kifelé, nem is moccant.

Lassan megfordultam és ránéztem, mintha azt kérdezném, hogy merészelsz itt maradni? Öregember volt, konok megbotránkozással fürta belém tompaszürke szemét, amit én kihívó pillantással és teli szájú, harsogó röhögéssel viszonztam, addig srófolva a lelkemből fölszakadó hangot, míg a kevés ott maradtak is fülüket befogva kushadtak le, de még az előre rontó Nicolas is meggörnyedt, és két kézzel markolta fejét.

Az az ember azonban csak állt ott a páholyban, zordonan, méltatlankodva, öregén és nyakasan, szemöldökét összevonva szürke parókája alatt.

Dobbantottam, átugrottam az üres színházat, és pontosan ölébe érkeztem a páholyba. Eltátotta a száját, szeme iszonyatosan nagyra tágult.

A kor kivetköztette formájából, megrogyasztotta a vállát, összegöröcsölte a kezét, ám a lélekhez, mely szemében tükröződött, nem férhetett hívság és megalkuvás. Szája elkeskenyedett, álla megkeményedett. Előrántotta kabátja alól pisztolyát, és két kézzel fogva rám szögezte. ~ Lestat! – üvöltötte Nicki.

De a lövés eldőrdült, és a golyó telibe talált. Nem mozdultam. Ugyanolyan szilárdan álltam, mint az öregember. A fájdalom végigszántott rajtam, aztán megállt, és nyomában valami borzasztó húzást éreztem minden ereemben.

Felfakadt és patakzott a vér, úgy, ahogy még sose láttam patakzani. Átázta ingemet, folyt lefelé a hátamon. Egyre erősebb lett a húzás, meleg bizsergés terjengett mellemen és hátamon.

Az öreg megrendülten bámult. Kezéből kihullott a pisztoly. Feje hátraesett, szeme kifordult, megrogyant, mintha kiment volna belőle a lélek és elnyúlt a padlón.

Nicki fölnyargalt a lépcsőn, és hisztérikusan motyogva robbant be a páholyba. Azt várta, hogy holtan fog látni.

Én pedig ott álltam, és testemre füleltem ama rettentő magányban, mely azóta volt enyém, hogy Magnus vámpírrá tett. Tudtam, hogy már eltűntek a sebeim.

Selyemmellényemen, tépett kabátom hátán fölszáradt a vér. Testem lüktetett, ott, ahol a golyó átütötte, ereim még mindig húzódtak, de a lyuk nem volt többé.

Nicolas pedig, összeszedvén magát, látta, hogy sértetlen vagyok, bár esze azt mondta, hogy ez nem lehet igaz.

Félretoltam, és elindultam a lépcsőhöz. Utánam rohant, ellöktem. Kibírhatatlan volt a szaga, a látványa.

– Tágulj tőlem! – mondtam.

De ő visszajött, és átkarolta a nyakam. Arca megduzzadt, és valami rémes hang jött ki belőle.

– Eressz el, Nicki! – mordultam rá. Ha túlságosan gorombán rántom meg, kitépem a karját, eltöröm a gerincét.

Eltöröm a gerincét...

Valamit nyöszörgött és motyogott, és egy szívszakasztó pillanatig olyan rettentő volt a hangja, mint az én haldokló, megtörtetett állatomé,

Nem

A

tömeg

is az én

tudom,

sivalkodva kancámé,

hogyan

szóródott

szét odafent

ráztam

előlem,

le a

amikor hegyen,

magamról

kiléptem a

a

a hóban.

kezét.

bulvárra.

Renaud utánam rohant, bár megpróbálták visszatartani.

– Uram! – Elkapta a kezem, hogy megcsókolja, és bénultan meredt a vérré.

– Semmiség, kedves Renaud – ütöttem el, és csodálkoztam, milyen nyugodt és lágy a hangom. Már mondtam volna tovább, amikor megzavart valami, olyasmi, amire oda kellene figyelnem, gondoltam bizonytalanul, de mégis folytattam.

– Rá se hederítsen, kedves Renaud-m! Színpadi vér, trükk, semmi más. Csalás volt az egész. Új színházi műfaj, a groteszk drámája, igen, a groteszké.

Ekkor ismét megéreztem azt a zavaró valamit a hemzsegő-könyöklő tömegben, amely iparkodott közelebb – mindazonáltal nem túl közel – férközni hozzám. Nicolas hűdötten bámult.

– Maga csak folytassa a játékokat – mondtam, de alig bírtam összpontosítani szavaimra. – Akrobatákkal, tragédiákkal, civilizáltabb műfajokkal, ha úgy tetszik.

Bankókat rángattam ki a zsebemből, és az igazgató remegő kezébe nyomon Arany hullott az utcakőre. A színészek rettegő gyorsasággal kapkodták őket. Végighordoztam tekintetemet a tömegen, hogy lássam, honnan jött a furcsa zavar, egyáltalán mi volt ez. Nem Nicolas miatt volt, aki megtört lélekkel figyelt a kiürült színház ajtajából. Valami más volt, egyszerre ismerős és ismeretlen. És a sötétséghez volt köze.

– Fogadja fel a legelső mimeseket – makogtam –, a legjobb muzsikusokat, a legjelesebb díszletfestőket. – Újabb bankókat húztam elő.

Hangom, a vámpírhang, ismét fölerősödött, újra láttam a fintorokat és a fölkapott kezeket, ám előttem féltek befogni fülüket. – Tegyen, ahogy kedve tartja, nincsenek korlátok. NINCSENEK KORLÁTOK!

Kabátomat magam után vonszolva utat törtem magamnak, kardom csörömpölt, mert nem jól csatoltam fel. Valami sötét volt itt. Berontottam az első sikátorba, és futásnak eredtem. Akkor döbbsentem rá, mi volt az, amit hallottam, mi vonta el a figyelmemet: a láthatatlan, minden kétségen kívül, ő volt ott a tömegben!

Egyetlen dologból jöttem rá: most a hátsó utcákon futottam, gyorsabban, mint ember futhat, és a láthatatlan lépést tartott velem, és nem egy volt, hanem több!

Amikor már biztos voltam benne, hirtelen megtorpantam.

Mérföldnyire voltam a körüttől, egy görbe sikátorban, amely ugyanolyan szűk és fekete volt, mint a többi. És hallottam őket, még mielőtt jelentősegteljesen elharapták volna a szót.

Túlságosan nyomorult és kétségbeesett voltam, hogy velük játszodozzam. Túlságosan kába. Elordítottam a régi kérdést: – Kik vagytok? Szóljatok hozzám! – A közeli ablakokban megcsörrent az üveg. Halandók mocorogtak apró szobáikban. Errefelé nem volt temető. – Feleljetek, gyáva cenkek! Szóljatok, ha van hangotok, és egyszer s mindenkorra távozzatok tőlem!

Tudtam – bár meg nem mondhatom, miből –, hogy hallanak, és válaszolhatnának is, ha akarnának. Azt is tudtam, hogy amit hallottam, az közelségük és erejük elfojthatatlan hullámmása volt. De gondolataikat elleplezhették, és meg is tették. Eszerint volt tudatuk,

Hangosan és
kifűjtam voltak
a szavaik.
levegőt.

Belém sajdult hallgatásuk, ám ezerszerte jobban sajgott az, ami az imént történt. S mint már annyiszor, most is hátat fordítottam nekik.

Követtek. Ezúttal követtek, s bármint loholtam, lépést tartottak velem S nem is rázhattam le lélektelen, furcsa zizegésüket, míg oda nem értem a Grève térre, és be nem léptem a Notre-Dame székesegyházba.

Elbújtam jobb oldalt, egy sötét zugban, és a székesegyházban töltöttem ami az éjszakából még hátravolt. Éheztem a vérveszteség miatt, és ha ember jött a közelembe, mindannyiszor erős bizsergést és húzóást éreztem ott, ahol sebeim voltak.

Mégis vártam.

De mikor egy fiatal koldusasszony tűnt fel kisgyermekével, tudtam, hogy itt a perc. A nő észrevette az alvadt vért, s riadtan próbált volna átvinni a közeli Hotel Dieu ispotályba. Arca beesett volt a koplalástól, mégis fel akart nyalábolni vékony karjaival.

Addig néztem a szemébe, amíg meg nem üvegesedett a pillantása. Éreztem rongyai alatt duzzadó mellének melegét. Nekem tántorodott puha, zamatos testével, engedte, hogy odavonjam a véres brokátból és csipkéből rakott fészekbe. Megcsókoltam, bebújtam melegébe, félrehúztam torkáról a szennyes ruhát, és olyan ügyesen ittam ki, hogy álmos kicsinye semmit sem vett észre. Majd remegő, óvatos ujjakkal kibontogattam a gyermek rongyos ingét. Az is az enyém volt, az az apró torok.

Egyszerűen nincsenek szavaim arra a gyönyörűségre. Korábban azt a fajta elragadtatást éreztem, amit a nemi erőszak adhat. Ám ezek az áldozatok a szerelem önzetlenségével ajándékozták magukat nekem. Ártatlanságuktól, jóságuktól még melegebb, még ízesebb lett a vér.

Elnéztem utána őket, ahogy együtt szunnyadtak a halálban. Nekik ma éjszaka nem nyújtott menedéket a templom.

Igazat mondott a látomás a vad szépség sötétlő erdejéről. A világnak van értelme, sora és törvénye, ám ezek csak az esztétikumra vonatkoznak; a Sötétlő Erdőben az ártatlan a vámpír. A világról mindenféleképpen lehet mondani, ám csak az esztétikai elv igazolható és örök.

Készülődtem hazafelé. Ahogy kiléptem a kora hajnalba, tudtam, hogy leomlott az utolsó korlát étvágyam és a világ között.

Mostantól senkit sem oltalmaz meg tőlem az ártatlanság. És ez az én kedves barátaimra Renaud színházában, és az én szeretett Nickimre is vonatkozik.

13

Menjenek el Párizsból! Tépjék le a falragaszokat, csukják be az ajtókat; csendet és sötétséget akartam a rozzant kis játékszínben, hol halandó életem legnagyobb és legtartósabb boldogságát éltem át.

Szedhettem tucatnyi ártatlan áldozatot egy éjszaka, az se verte ki őket a fejemből és nem enyhítette fájdalmamat. Minden párizsi utca az ő küszöbükre vezetett.

Mérhetetlenül elszégyelltem magamat, mikor eszembe jutott, hogy megrémítettem őket. Hogy tettem ezt? Miért kellett ily erőszakosan bizonygatnom magamnak, hogy nem tartozom közéjük soha többé?

Nem! Megvásároltam Renaud színházát, csináltam belőle körüti szenzációt, és most be fogom zárni.

Nem mintha bármit gyanítottak volna. Elhitték a lapos, buta mentegetőzést, amit Roget tolmácsolt nekik, hogy csak most jöttem vissza a forró trópusi gyarmatokról, és fejembe szállt a jó párizsi bor. Az ügyvéd ezt jó sok pénzzel is megtette, hogy kiköszörölje a csorbát.

Egyedül Isten a tudója, mit gondoltak igazából. Mindenesetre másnap este folytatták a szabályszerű előadásokat, a Templom bulvár megcsömörlött sokasága pedig nyilván tucatnyi ésszerű magyarázatot lelt a ribillióra, mert sorok kígyóztak a gesztenyefák alatt.

Csak Nicki nem talált magyarázatot. Rettentően inni kezdett, abbahagyta a zenetanulást, és nem volt hajlandó visszatérni a színházba. Mindennek elmondta Roget-t, amikor az hívta. A legalja csehókba és kocsmákba járt, és egyedül kőszált éjnek évadján veszedelmes fertályokban. Legalább ez az egy közös bennünk, gondoltam.

Mindezt Roget mesélte, miközben én fel-alá járkáltam szobájában, biztos távolban az asztali gyertyától, hogy gondolataim rejtve maradjanak.

– A fiatalember nem sokra tartja a pénzt, uram – mondta az ügyvéd. Felhívta rá a figyelmemet, hogy neki mindig volt elég pénze. Egészen meg vagyok konfundálódva, olyanokat mond, uram. Nem tetszik ez nekem.

Flanel hálósipkájában, hálóingében Roget pontosan olyan volt, mint egy mesealak. Csupasz volt a lába, mert megint az éjszaka közepén vertem föl, arra se hagyva időt, hogy papucsot húzzon vagy megfésülje a haját.

– Miket mond?

– Boszorkányságot emleget, uram. Azt hajtogatja, hogy ön különös erővel bír. Voisinnéről beszél meg a Chambre Ardente-ről[1], tudja, arról a régi boszorkányról, akitől az udvari nemesség vásárolta a mérgeket meg a varázsszereket.

– Ki hisz el manapság ilyen számaríságot? – kérdeztem ártatlan álmélkodással, noha tarkómon égnek állt a haj.

– Késérő dolgokat mond, uram – folytatta az ügyvéd. – Hogy a maguk fajtája, így mondja, mindig is hozzáférhetett a nagy titokhoz. Váltig

– emleget valami falujukbéli

Az helyet, amit

én úgy hívnak, hogy égető.

fajtam?

– Úgy érti, a mágnások, uram – magyarázta némi zavarral Roget. – Ha valaki dühös, márpedig Lenfent úr dühös, akkor jelentőségre tesznek szert az ilyen dolgok. De ő nem súgja meg a gyanút másoknak. Csak nekem szokta elmesélni. Azt mondja, ön meg fogja érteni, miért ellenséges ön iránt. Ön nem volt hajlandó megosztani vele a felfedezéseit! Igen, uram, a felfedezéseit. Lenfent úr váltig Voisinnéról csácsog, meg hogy több dolgok vannak földön és egén, mintsem bölcselmünk felfogni képes. Azt mondja, már tudja, hogy ön miért sírt az égetőn.

Darab ideig rá se bírtam nézni Roget-ra. Milyen elragadóan romlott volt ez így, és hogy fején találta a szöveget! Mily bűbájos, mily tökéletesen mellékes. Nickinek a maga módján igaza volt.

–

– Ön, uram, a legjóságosabb

Ugyan, ember... – kezdte Roget.

kérem...

– Lenfent úr azonban olyan fantasztikus dolgokat hangoztat, amelyeknek a mi korunkban igazán nem lenne helye, vagyis hogy látta, amint önt átütí egy golyó, és ettől meg kellett volna halnia.

– A golyó nem talált el. Ne foglalkozzék ezzel tovább, Roget. Vigye el őket Párizsból, mindőjüket.

Vigyem el őket? – álmélkodott. – De hát ön oly sok pénzt ruházott ebbe a kis vállalkozásba...

– És? Kít érdekel? Küldje őket Londonba, a Drury Lane-re. Kínáljon Renaud-nak annyit, hogy berendezhessen magának egy saját londoni színházat. Onnan mehetnek Amerikába, Santo Domingóba, Nouvelle-Orleans-ba, New Yorkba. Tegye meg, uram. Nem érdekel, mibe kerül. Csukja be a színházamat, és vigye őket innen!

Akkor elmúlik a fájdalom, ugye? Akkor nem rajzanak majd körül a kulisszák mögött, nem gondolok többé Lelióra, a falusi fiúra, aki a vödreiket öntögette, és boldog volt tőle.

Roget ugyancsak megszeppent. Vajon milyen érzés lehet egy elegánsan öltözött futóbolondnak dolgozni, aki háromszoros pénzt fizet, hogy feledd a józan eszedet?

Sose tudom meg. Sose fogom megtudni, milyen lenne valamilyen módon, alakban, formában, embernek lenni ismét.

– Ami pedig Nicolas-t illeti – folytattam –, rá fogja beszélni, hogy utazzék Itáliába. Megmondom, hogyan.

– Uram, még arra is nehéz lenne rábeszélni, hogy váltson ruhát.

– Ez könnyebb lesz. Tudja, hogy anyám nagyon beteg. Nos, bírja rá Nicolas-t, hogy kísérje el Itáliába. Ez lesz a tökéletes megoldás. Konzervatóriumba nyugodtan járhat Nápolyban is, ahová anyám menne.

– Levelezik a márkinéval... nagyon ragaszkodik hozzá.

– Pontosan. Győzze meg, hogy anyám nem bírná ki az utazást nélküle. Tegyen meg helyette minden előkészületet. Ezt magának kell elintéznie, uram. Nicolas-nak el kell hagynia Párizst. A hét végéig adok önnek haladékot. Mire visszajövök, azt szeretném hallani, hogy Nicolas elment.

Sokat követeltem Roget-től, de nem tudtam mást kiagyalni. Nicki képzelgéseit a boszorkányságról senki sem fogja elhinni, efelől nem kellett aggódnom, ámde tudtam, hogy ha itt marad Párizsban, akkor szép lassan meg fog bolondulni.

Minden éjszakán úgy kellett megküzdennem magammal, hogy ne keressem föl, ne kockáztassak még egy találkozást.

Csak vártam, és tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy örökre elveszítem, ő pedig sohasem fog megérteni semmit. Én, aki valaha létezésünk értelmetlensége ellen tájékoztam, éppen én távolítom el őt magyarázat nélkül, aminek igazságtalanságától élete végéig szenvedni fog.

Még ez is jobb az igazságnál, Nicki. Most már talán jobban értem öncsalást. És ha el tudod vinni anyámat Itáliába, ha van még számára idő

Magam láttam, hogy Renaud Komédiúmat bezárták. A közeli kávéházban hallottam, hogy a trupp Angliába utazott. A tervnek legalább ez a része megvalósult.

Hajnal felé járt, amikor a nyolcadik éjszakán becsöngettem Roget ajtaján Hamarabb kinyitotta, mint vártam. Hökkentnek és riadtnak tűnt szokásos fehér hálóingében.

– Kezdem megkedvelni a hacukáját, uram – szóltam fáradtan. – Azt hiszem, fele ennyire se bíznék magában, ha rendes inget-nadrágot és kabátot hordana...

– Uram! – vágott a szavamba. – Egészen váratlan...

– Válaszoljon előbb. Renaud és a többiek örömmel mentek Angliába?

– Igen, uram. Mostanra Londonban vannak, de...

– És Nicki? Lement anyámhoz Auvergne-be. Mondja, hogy igazam van. Megtörtént.

– De uram! – kezdte, majd elhallgatott, és váratlanul anyám képét pillantottam meg agyában.

Sejthettem volna, miért, ha képes vagyok használni az eszemet. Ez az ember, tudomásom szerint, sose látta anyámat, hogyan képzelheti el? De nem használtam az eszemet. Hogy úgy mondjam, bomlófélben volt.

– Hogy ő... ugye, nem azt akarja mondani, hogy túl késő... – hebegtem.

– Uram, hadd vegyem föl a kabátomat – válaszolta ő érthetetlenül, és a csengőért nyúlt.

S fölmerült anyám képe; beesett, fehér arca oly élőnek tűnt, hogy nem bírtam tovább.

Elkaptam Roget vállát.

– Maga látta őt! Itt van!

– Igen, uram, Párizsban van. Most rögtön elviszem hozzá. Az ifjú Lenfent-től hallottam, hogy jön, de nem tudtam utolérni őnt. Sose tudom, hol lehet elérni őnt, uram. És tegnap megérkezett.

Annyira el voltam hűlve, hogy válaszolni se bírtam. Belesüppedtem a székbe. Anyám képei sisteregtek agyamban, kiégetve mindent, ami Roget-től jött. Anyám él, és itt van Párizsban. És Nicki nem ment el, hanem ott van mellette.

Roget odajött hozzám, és kinyújtotta kezét, mintha meg akarna érinteni. Uram, menjen előre, míg én öltözködöm. A márkiné a Szent Lajos-szigeten lakik, három hajóval jobbra Nicolas úrtól. Nyomban induljon. Sután néztem rá, nem is láttam. Anyámat láttam. Már

egy óra sincs napkeltéig, háromnegyed óra, amíg hazaérek a toronyba.

Holnap... holnap este... – valami ilyesfélét makogtam. – Holnap és holnap és holnap... – jutott eszembe Shakespeare Macbeth-jéhől.

– Uram, nem érti! Édesanyja nem fog Itáliába utazni. Neki ez volt az utolsó utazása, amikor idejött, hogy lássa önt.

Amikor nem válaszoltam, elkapott, és meg akart rázni. Sose láttam még ilyennek. Most fiú voltam, ő pedig férfi, aki megpróbált észre téríteni.

– Lakást szereztem neki. Ápolónővéreket, orvosokat, mindent, amit akar, de ők nem fogják életben tartani. Ön tartja őt életben, uram. Látnia kell önt, mielőtt lehunyja a szemét. Ne törődjék az órával, menjen hozzá. Még a márkinéhez fogható erős akarat sem tehet csodát.

Nem bírtam válaszolni. Nem volt egyetlen összefüggő gondolatom. Felálltam, odamentem az ajtóhoz, magam után vonszolva az ügyvédet.

– Most menjen el hozzá, és mondja meg, hogy holnap este ott leszek nála.

Roget a fejét rázta. Dühöngött, utálkozott, hátat akart fordítani nekem. Nem hagytam.

– Azonnal elmegy hozzá, Roget! – parancsoltam. – Üljön ott mellette, megértette? És úgy vigyázzon, hogy várjon – várjon rám, amíg megjövök! Figyelje, mikor alszik. Keltse föl, és beszéljen hozzá, ha úgy látja, hogy indulna. De ne hagyja meghalni, amíg oda nem érek!

III. RÉSZ Útravaló a márkinénak

1

Vámpírszóval élve, korai madár vagyok. Akkor kelek, amikor a nap épp hogy lesüllyedt a szemhatár mögé és az ég még mindig vörös fényben úszik. Sok vámpír elő se bújik addig, amíg be nem áll a teljes sötétség. Ebben óriási előnyben vagyok velük szemben. Valamint abban is, hogy ők legalább egy teljes órával hamarabb kénytelenek visszatérni a sírba. Ezt azért nem említettem idáig, mert nem tudtam róla, és csak az utóbbi időben lett fontos.

Másnap este még lángolt az ég, mikor én már úton voltam Párizsba.

A legtisztelتمéltóbb ruházatot öltöttem magamra, mielőtt befeküdtem volna a szarkofágba. Kergettem nyugat felé a napot a párizsi úton.

Mintha izzott volna az égbolt, olyan éles és riasztó volt a fény. Végre átdobrokoltam a Notre-Dame mögött a Szent Lajos szigetére vezető hídon.

Nem töprengtem rajta, mit tegyek vagy mondjak, miként leplezzem el magam anyám előtt. Annyit tudtam csupán, hogy látnom kell őt, magamhoz kell ölelnem, és vele kell lennem, míg még van idő. Egyszerűen nem fért a fejembe, hogy meg fog halni. Ez olyan elemi csapás, melynek több köze van az égő éghez. Pontosan úgy viselkedtem, mint a közönséges halandó. Azt hittem, ha teljesítem anyám utolsó kívánságát, akkor parancsolhatok az iszonyatnak.

Éppen kezdett elvérezni a szürkületben a fény, amikor megtaláltam a házat a rakparton.

Egészen stílusos volt; Roget ügyesen választott. Egy szolga várakozott az ajtóban és fölvezetett a lépcsőn. Két szobalányt és egy ápolónővért pillantottam meg, amikor beléptem a szalonba.

– Lenfent úr van nála, uram – mondta az ápolónővér. – Ragaszkodott hozzá, hogy felöltözve akarja fogadni önt. Az ablakhoz akart ülni, ahonnan láthatja a székesegyház tornyait, uram. Önt is látta, amikor átlövagolt a hídon.

– Oltsa el nála a gyertyákat, csak egyet hagyjon égve – utasítottam. És szóljon Lenfent úrnak és az ügyvédemnek, hogy jöjjenek ki.

Roget jött is rögtön, és utána megjelent Nicolas.

Ő is kicsípte magát anyám tiszteletére, tetőtől talpig ragyogó piros bársonyba, a régi csipkés ingébe, fehér kesztyűbe. Lesoványodott, csaknem üzött lett az italozástól, de ez csak még szebbé tette. Rosszindulat vágott felém a szeméből, megfájdult tőle a szívem.

– A márkiné némileg erőre kapott ma, uram – mondta Roget –, ám súlyos vérömlései vannak. A doktor szerint nem...

Elharapta a szót, és a hálószoza felé pillogott. Vettem a gondolatát Anyám nem éri meg a reggelt.

– Fektesse vissza az ágyba, uram, amilyen gyorsan tudja.

– Minek fektessem vissza? – mormoltam fásultan. – És ha annál a nyomorult ablaknál akar meghalni? Mi a fenéért ne?

– Uram! – rimánkodott halkan Roget.

Rá akartam förmedni, hogy menjen innen Nickivel együtt, ám ekkor valami történt bennem. Kiléptem a folyosóra, és a hálószoza felé néztem. Ott volt. Hatalmas változás zajlott bennem, nem bírtam moccanni, szólni. Anyám ott van, és csakugyan haldoklik.

Zümmögéssé olvadtak össze a lakás apró neszei. Elbájoló hálószoza tárult elém a kétszárnyú ajtón túl: aranyos függönyök a fehérre festett ágyon, a magas ablakokon; az ablaküvegen aranyos felhőpihéek vitorláztak. De valahogy olyan zavaros és rémes lett az egész fényűzés, amellyel én akartam körülvenni őt, ki azt várja, mikor hagyja cserben a teste. Bosszantotta vajon, vagy nevetett rajta?

Megjelent az orvos. Odajött a nővér, és mondta, hogy egyetlen gyertyát hagytak égve, amint parancsoltam. Tolakodó gyógyszerszag keveredett a rózsaparfum illatával, és rádöbbsentem, hogy hallom anyám gondolatait.

Agya tompán lüktetett várakozás közben. Csontjai annyira szúrták elsovadt húsát, hogy még a puha bársonyszékben, takaróba bugyoláltan is majdnem elviselhetetlen kín volt neki az ablaknál ülnie.

És mire gondolt a kétségbeesett várakozás közben? Lestat, Lestat és Lestat, hallottam. Ugyanekkor azonban:

„Fájjon csak minél jobban, mert csak akkor akarok meghalni, ha már iszonyatos lesz a kín. Ha az lesz, akkor örülni fogok a halálnak, és nem félek majd annyira. Azt akarom, hogy rettenetesen fájjon, mert akkor nem fogok félni.”

– Uram! – érintette meg a karomat az orvos. – Nem akar papot kérni.

– Nem... nem fog.

Anyám az ajtó felé fordította a fejét. Ha nem lépek be azonnal, akkor föl fog állni, akármennyire fáj is neki, és ő jön hozzám.

Úgy éreztem, nem bírok mozogni, mégis elvonszoltam magam az orvos és az ápolónővér mellett, beléptem a szobába, és becsuktam az

Vérszag. ajtót.

A violaszínben fénylő ablaknál ült, gyönyörűen kiöltözve sötétkék tafotába, egyik kezét ölében, a másikat a szék karfáján nyugtatva. Sűrű szőke haját hátrafésültette, rózsaszín szalaggal átkötött loknijai a válláig omlottak. Parányi pirosítót tett az arcára.

Egy hátborzongató pillanatig egészen olyannak láttam, mint kisfiú koromban. Olyan szép volt! Arcának arányos szépségén és haján nem fogott az idő meg a kór. Szívszorító boldogság töltött el, amelyben azzal áltathattam magam, hogy újra halandó vagyok és

ártatlan, itt vagyok övele, és nincsen semmi, de igazán semmi baj.

Nem volt halál, nem volt rémület, csak ő és én vagyunk itt a hálósobájában, és ő mindjárt a karjaiba vesz. Megtorpantom. Nagyon közel álltam hozzá. Ekkor ő fölpillantott. Sírt. A párizsi ruhaderék túlságosan szorította, nyakán és kezén annyira elvékonyodott és megfakult a bőr, hogy alig bírtam ránézni, szeme körül valósággal lila lett a hús. Éreztem rajta a halált. Éreztem a bomlást.

Mégis ragyogott, és az enyém volt, és olyan volt, mint régen mindig. Némán, minden erőmből mondtam neki, hogy ugyanolyan bájos, akárcsak legelső emlékeimben, amikor megvoltak még a hajdani divatos ruhái, és olyan gonddal öltözött fel, valahányszor velem az ölében elkocsizott a templomba.

És e különös pillanatban, mikor ezt mondtam és még hozzátettem, mennyire drága nekem, rádöbbsen, hogy ő hallott engem. Azt válaszolta, szeret, és mindig is szeretett.

Oly kérdésre válaszolt, melyet föl se tettem. Pedig tudta, mennyire fontos ez: tiszta, hűvös volt a tekintete.

Ha érezte is, mily sajátságos e szótlán társalgás, ezt semmivel sem árulta el. Tán nem fogta föl teljes mértékben. Tán a túlradó szeretetnek tulajdonította.

– Jöjjön ide – szólított. – Hadd látom, milyen most.

A gyertya ott volt a karja mellett az ablakpárkányon. Elkoppantottam. Elkomorodott, szőke szemöldöke összefonódtak, kék szeme cseppet kitágult, ahogy rám nézett, fölmérve a tiszteletére választott ragyogó selyembrokátot, az elmaradhatatlan csipkét, oldalamon a kardot a pompás ékköves hüvelyben.

– Miért nem akarja, hogy lássam? Azért jöttem Párizsba, hogy önt lássam. Gyűjtsa meg a gyertyát. – Nem korholt igazából. Itt voltam vele, és neki ez elég volt.

Odatérdeltem elé. Halandó mondatokra készültem, hogy menjen el Itáliába Nickivel, de ő megszólalt, mielőtt kinyithattam volna a számat:

– Túl késő, kedvesem, sose érnék oda. Elég messzire jöttem.

Görcsös fájdalom hasított a – derekába, fojtotta belé a szót. Ügyetlenül merev arccal palástolta, és ettől olyan lett, mint egy kislány, én pedig ismét éreztem benne a kórt, a tüdejében a romlást és a vérrögöket.

Agyában tort ült a rettegés. Jajgatni akart, hogy fél, könnyöroggni akart hogy öleljem magamhoz, és maradjak vele, amíg vége lesz, de nem tudta rávenni magát. Megdöbbenésemre azt hitte, visszautasítanám, mert ifjonti érzéketlenségemben nem érteném meg őt.

Kínszenvedés volt.

Nem is vettem észre, mikor húzódtam el, de egyszer csak föl-alá járkáltam a szobában. Ostoba kis részletek fűrték bele magukat a tudatomba: a festett mennyezeten játszadozó nimfák, az aranyozott, magas ajtókilincsek, a fehér viaszgyertyákból leolvadt törékeny cseppkövek, melyeket szerettem volna lecsippenteni és elmorzsolni a markomban. Förtelmesen agyoncsicsázottnak tűnt a lakás.

Gyűlöli vajon anyám? Visszakívánja-e magát köfalú, rideg szobáiba?

Úgy gondoltam rá, mintha még lenne „holnap és holnap és holnap...” Visszanéztem az ablakpárkányba fogódzó fenséges alakra. Háta mögött elsötétedett az ég, és új fény, az utcai lámpák, elhaladó fogatok, közeli ablakokban égő lámpák fénye cirógatta gyöngéden sovány arcocskájának háromszögét.

– Nem tud beszélni? – kérdezte lágyan. – Nem tudja elmesélni, hogyan történt? Annyira boldoggá tett mindannyiunkat. – Még a beszéd is fáj nekik. – De mi van önnek? Önnek!

Úgy rémlik, eljutottam odáig, hogy félrevezetem, minden erőmmel valami elégedett kisugárzást gerjesztek magamban. Halandó hazugságokat fogok mondani halhatatlan ügyességgel. Beszélek, beszélek, és kipróbálok minden szót, hogy tökéletes legyen. Ám a csendben történt valami.

Nem hiszem, hogy egyetlen percnél tovább álltam volna, de valami megváltozott. Ijesztő robbanás történt bennem. Egyszer csak megláttam a hatalmas és rettenetes lehetőséget, és ugyanabban a pillanatban rá is szántam magam.

Nem volt szavam, tervem, célom – le is tagadom, ha akkor rákérdez valaki. Azt feleltem volna: „A, dehogy, távol álljon tőlem! Minek képzeli engem, miféle szörnyetegnek...” Holott már döntöttem. Megértettem valami végérvényeset.

Anyám hangja elhalt. Ismét félt és szenvedett, ám dacolt a kinnal, és fölállt a székből.

Láttam, hogy lecsúszik róla a takaró, tudtam, hogy közeledik és meg kellene állítanom, aztán már csak azt tudtam, hogy hátrahátrorodik, mintha szélvihar fújna.

Végighátrált a szőnyegen, és nekiesett a szék mellett a falnak, ámde nyomban fegyelmet is parancsolt magára. Bár vadul nyargalt a szíve, nem volt az arcán félelem, inkább csodálat, aztán valami álmélkodó béke.

Ha voltak is gondolataim, fogalmam sincs, mi járt a fejemben. Ugyanolyan szilárd léptekkel közeledtem felé, mint ő énfelem. Minden rezzenését szemmel tartva addig mentem, míg olyan közel álltunk egymáshoz, mint akkor voltunk, mielőtt visszahőkölt volna. A bőrömet, szememet bámulta, majd hirtelen előrenyúlt, és megérintette arcomat.

„Nem él!” – hallottam magamban rémítő gondolatát. – „Átváltozott valamivé, de NEM ÉL!”

Hangtalanul azt válaszoltam, hogy nem. Ez nem igaz. S a képek hűvös forrását fakasztottam neki, mostani létem villanásait hordozó hegyi patakot; mutattam rongyokat, foszlányokat, melyeket a világon némán áthatoló kés metélt ki az éjszakai Párizs szövetéből.

Halk szisszenéssel fújta ki a levegőt. Odabent öklét mutogatta, karmait méregette a fájdalom. Nyelt egyet, összeszorította száját, szeme szinte perzselt. Tudta, hogy nem benyomásokot közlök vele, hanem gondolatokat. – Hogyan? – kérdezte.

Tétovázás nélkül, szemenként pergettem elé a történetet, a szétzúzott ablakot, amelyen át kitépett a színházban ólálkodó kísértetalak, a tornyot És a vércserét. Leírtam neki a kriptát, amelyben alszom, a kincset, kószálásaimat, hatalmam; mindennekfölött pedig a szomjúság természetét, a vér ^ét és tapintását: hogy milyen az, amikor minden szenvedély, minden mohóság egyetlen hatalmas vágyban egyesül, amelyet újra és újra ki kell elégíteni lakomával és halállal.

Már nem érezte a belsejét emésztő fájdalmat. Két szemmé változott, amelyek engem figyeltek megbabonázva. Úgy fordultam, hogy a lenti rakparton végigdübörgő fogatok lámpáinak fénye megvilágítsa arcomat.

Még mindig őt nézve fölemeltem az ablakpárkányról az ezüst gyertyatartót, lassan elgörbítettem, megcsavartam, hurkokba hajlítgattam a fémét.

A gyertya a padlóra hullt.

Anyám szeme fönnakadt, hátrahőkölt. Ahogy bal kezével megkapaszkodott az ágyfüggönyben, vér buggyant ki a száján.

Görcsös, néma köhögésben szakadt fel a tüdejéből. Térdre zuhant, vére elárasztotta a mennyezetes ágy oldalát.

Néztem az értelmetlen hülye hurkokat, és eldobtam a meggömböcsített ezüsttárgyat. Padlóra roskadt anyámat bámultam, kit már nem tartott meg a lába, miként küzd az ájulás és a kín ellen, hogyan törölgeti ernyedten a száját az ágyruhába, akár egy okádó részeg. Ott álltam fölötte, figyeltem őt, és minden futó fájdalom semmivé lett az ígéret mellett, amelyet most tettem neki. Nem mondtam ki, mert a néma fogadalom és a kérdés hatalmasabb volt, semhogy szavakba lehetett volna önteni. Akarsz most velem jönni? AKARSZ MOST VELEM TARTANI IDE ÁT?

Nem titkolok előled semmit; tudatlan vagyok, félek, rettegek, hogy nem sikerül. Még azt se tudom, adhatom-e egynél többször, vagy mi az ajándék ára, de érted megkockáztatom, és ahogy én egymagamban tettem, úgy fogjuk most ketten megismerni a titkot és a rettegést. Egész lényével azt válaszolta, hogy igen.

– Igen! – sikoltotta váratlanul, oly mámorosan, ahogyan még sohasem hallottam szólni, de amely tán igazi hangja volt. Pilláit szorosan lehunyta, fejét ide-oda vetette. – Igen!

Előrehajoltam, lecsókoltam nyitott szájáról a vért. Villám cikázott át tagjaimon, a szomjúság felszökkenő bestiája megpróbálta közönséges prédává változtatni őt. Átöleltem a könnyű kis alakot, emeltem föl, egyre följebb, nekidőltem az ablaknak. Haja lebomlott, tüdejéből ismét patakzott a vér, de már nem számított.

Körülörvénylettek bennünket közös életünk emlékei, beszöttek bennünket, elválasztottak a külvilágtól: jöttek a gyermekkor halk versikéi, dalai, a szavak előtti közelség, amikor csak a lángok fénye vibrált párnái fölött a mennyezeten, és ő illatába takargatva csitította sirásomat; és jött, amikor gyűlöltem, és amikor szükségem volt rá, és amikor elvette tőlem ezer bezárt ajtó, és jöttek a rideg válaszok, és jött, amikor rettegtem tőle, ellentmondásaitól, közönyétől, titokzatos erejétől.

Feldobta magát a szomjúság is ebből az áradásból, ámde nem törölte el a többi alakot, csak még tüzesebbre izzította őket. Minden lett könnyörtelen ujjaim és ajkaim között, mire vágytam: hús és vér és anya és szerető. Belevájtam fogamat, ő megmerevedett és felhördült, én pedig szélesre tátott szájjal fogadtam a forró zuhatagot.

Szíve-lelke kettéhasadt, és megszűnt az idő. Minden tudásom elhomályosult, ellobbant, és nem volt többé anya, nem volt többé kicsinyes követelőzés, kicsinyes rémület. Az lett, aki volt: Gabrielle.

S jött védelmére egész élete: a magány, a szenvedés hosszú évei, a tengődés a nyirkosan kongó üregekben, melyekre ítéltetett, vigasztalói, a könyvek, és a gyerekek, kik fölfalták és elhagyták, s alságos barátként, szabadulással kecsegtetve az utolsó ellenségek: a kín és a kór. A szavak és kénék mögött pedig a szenvedély, a látszólagos örület, a dacos remény lüktetett titkosan.

Keskeny hátát két karral átfonva emeltem magamhoz, hogy lába nem érte a földet, tenyeremben tartottam lecsukló fejét, és dallá olvadt hangos nyögésem, míg szívverésének ütemére szívtam a vért. Ám túl hirtelen lassult az ütem, közeledett a halál. Ő minden dobbanással küzdött ellene, én pedig az önmegtagadás utolsó kitörésével eltaszítottam őt magamtól.

Ájulás kerülgetett. Szomjam a szívét követelte. A szomjúság nem volt öncélú. Álltam, elnyílt szájjal, üveges tekintettel, és messze eltartottam magamtól, mintha kettéváltam volna, és egyik énem összezúzni, míg a másik magához ölelni szeretné őt.

Szeme tágra nyílt, de nem látott. Egy időre túllépett a fájdalomon, oda, hol nincs más, mint gyöngédség, talán megértés, ám aztán hallottam, hogy nevemen szólít.

Számhoz emeltem a jobb csuklómat, fölhasítottam az eret, és ajkához nyomtam. Meg se moccant, mikor a vér a nyelvére fröccsent.

– Igyék, anyám! – sürgettem kétségbeesetten, és keményebben préseltem szájához a kezem, de akkor már elkezdődött valami.

Ajka megreszketett, rám forrt, énrajtam pedig végigvágott és a szívemre abroncsot vert a fájdalom.

Teste kinyúlt, megfeszült, s mikor az első kortyot nyelte, fölemelte bal kezét és megmarkolta csuklómat. A fájdalom egyre nőtt, míg oly erős lett, hogy majdnem felkiáltottam. Szinte láttam, amint olvadt fémként fut végig ereimen, ágazik el minden ízembe és porcikámba. Pedig csak ő szívta belőlem a vért, ő vette vissza tőlem, amit én tőle vettem el. Most már a saját lábán állt, teje épp hogy érintette mellkasomat. Kezdem elbódulni, de a szívás áthatított a bódulaton; szívem dübörögve táplálta az őt eltető, lüktető kint.

Mind keményebben és gyorsabban szívott, szorítása erősödött, egész testében megfeszült. Szerettem volna letépni magamról, de nem bírtam megtenni, és mikor rogyadozni kezdett a lábam, ő tartott meg. Tántorogtam, megdőlt a szoba, de ő nem hagyta abba.

Mérhetetlen csönd lett köröttem, és ekkor ösztönösen ellöktem magamtól.

Odatámolyodott az ablakhoz, tátott szájára tapasztotta hosszú ujjait. Elfordultam, beleroskadtam a közeli székbe, ám előtte még megnéztem magamnak fehér arcát, kitelő alakját a sötétkéék tafota vékony héja alatt szeme két kristálygolyóként gyűjtötte magába a fényt.

Úgy rémlik, azt mondtam: – Anyám – mint holmi buta halandó, azt behunytam a szemem.

2

A széken ültem. Úgy éreztem, örök álomra szenderültem, holott nem is aludtam. Otthon voltam, apám házában.

Néztem, hol a tűzpiszkáló meg a kutyák, meg maradt-e bor, aztán észrevettem az aranyos függönyöket, a Notre-Dame apszisát az esti csillagok előtt, és megpillantottam őt.

Párizsban voltunk, és örökké fogunk élni.

Volt valami a kezében. Egy másik gyertyatartó. Tűzszerszám. Nagyon egyenesen tartotta magát, és gyorsan mozgott. Kicsiholt, és egyenként gyűjtötte meg a gyertyákat. Megnyúltak a kis lángok, a festett virágok fölfutottak a mennyezetig; odafönt egy pillanatra megrebbent, aztán ismét mozdulatlanra dermedt a körtánc.

Ott állt előttem, jobbába fogta a gyertyatartót. Az arca fehér volt és makulátlanul sima. Szeme alól felszívódott a sötét vérömleny, eltűnt róla minden szeplő és hiba, bár én meg nem mondom, volt-e szeplője valaha. Tökéletes volt.

Megfogytak, furcsán hangsúlyosabbak lettek a kortól szántott barázdák. Apró, vidám szarkalábak íródtak a szeme sarkába, és két parányi karmolás húzódott a szája két oldalán. Szemhéjain megmaradt egy-egy kis hűsredő, érvényre juttatva arca háromszögének szimmetriáját, ajka pedig a leggyöngédebb árnyalatban rózsállott. Törekeny volt, mint a gyémánt, amikor lecsap rá a fény.

Behunytam, kinyitottam a szemem, és láttam, hogy nem csalás, nem ámitás, hacsak csöndjét nem mondom annak. Testben még jobban megváltozott. Körtől elhervaszott keble kitelt, mint ifjú asszony korában, És a legáttetszőbb halvány rózsaszínben csillogott a sötétkéék tafotaderék fölött. De a haja még döbbenetesebb volt, mert olybá tűnt, mintha élne. Annyi szín motoszkált benne, hogy hullámszerűen látszott, és ezernyi örvénylő parányi fürttel folyta körül makulátlan fehér arcát és nyakát.

Torkáról eltűnt a seb.

Nem volt más, csak a rettenthetetlen bátorság. Nézz a szemébe! Nézz a másik vámpír szemébe! Az első magadfajta, azóta, hogy beleugrott a tűzbe.

Valami hangot kellett adnom, mert ő ugyanolyan parányi nessel válaszolt. Gabrielle, ezentúl nem hívhattam másképp. – Gabrielle –, mondtam Sose szólítottam így, legföljebb legtitkosabb gondolataimban, ő pedig majdnem elmosolyodott.

Lenéztem a csuklómra. A seb eltűnt, ám a szomjúság belém mart. Ereim válaszoltak, mintha szóltam volna hozzájuk. Rábámultam Gabrielle-re láttam, hogy szája megrándul az éhségtől, és oly különösen, sokatmondóan néz rám, mintha azt kérdené: „Nem érted?” Nem hallottam a hangját. Csönd volt, csak azt a gyönyörű szemét láttam, meg talán a kettőnk kölcsönös szeretetét. Csönd volt mindenfelé, áthatolhatatlan, semmit sem igazoló csönd. Elzárna tőlem az agyát? Némán kérdeztem, nem látszott érteni.

– Nos – mondta ő, és én összereztem. Puhább, zengőbb lett a hangja. Egy pillanatig ott voltunk Auvergne-ben, hullott a hó, ő pedig mintha egy visszhangzó barlangban dalok volna nekem. De annak már vége.

– Induljon... menjen a dolgára, gyorsan... tüstént!... – Sürgetően bólogatott, közelebb jött hozzám, és megrángatta a kezem. – Nézz meg magát a tükörben! – súgta.

Tudtam anélkül is. Több vért adtam neki, mint amennyit elvettem, és ki voltam éhezve. Eleve éhesen jöttem hozzá.

Ám annyira lenyűgözött a szótagok zengése, a szállingózó pelyhek és a dal emléke, hogy egy darabig nem is válaszoltam. Néztem ujjait a kezemen. Láttam, hogy egy testből vagyunk. Felálltam, megfogtam két kezét, megérintettem karját és arcát. Megcsináltuk, és én még mindig éltem! Most már velem volt. Atlépett a félelmetes magányon, itt volt velem, és én egy percig nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy átöleljem, magamhoz szorítsam, és ne engedjem el soha.

Fölkaptam, a magasba lendítettem, és megforgattam.

Hátravetette a fejét, és kacagott, mind hangosabban és hangosabban, míg a szájára nem tettem a kezem.

– Betöri az ablakot a hangjával! – súgtam neki. Az ajtó felé sandítottam. Nicki és Roget odakint voltak.

– Akkor hadd törjem be! – mondta minden tréfa nélkül. Leengedtem a földre. Nem tudtam megállni, hogy ne ölelgessem bolond módjára.

Ámde halandók járkáltak a házban. Az orvos és az ápolónővérek még a fejükbe veszik, hogy be kellene jönniük.

Láttam, hogy az ajtóra néz. Ő is hallotta őket. De én miért nem hallom

Kibontakozott a karjaimból, szeme egyik tárgyról a másikra siklott. Megint fogta a gyertyatartót, odavitte a tükörhöz, és megnézte magát.

Megértettem, mi történik vele. Időre van szüksége, hogy láthassa, és fölmérhesse magát új látásával. A lakásból azonban ki kell jutnunk.

Hallottam

Hogyan odakintről

viszem Nicki

ki hangját.

innen, Az orvost

hogyan unszolta,

rázom hogy

le kopogtasson.

őket?

– Nem, nem arra – mondta ő, mikor látta, hogy az ajtóra sandítok.

Az ágyat vizsgálgatta, az asztalon heverő tárgyakat. Odament, kivette ékszereit a párna alól, megnézegette, és visszajuttatta őket a nyűtt bársonyersénybe. Majd az övére erősítette az erszényét, és elrejtette szoknyája ráncai között.

Milyen jelentőségteljesek voltak ezek az apró gesztusok! Noha agya nem árult el semmit, én tudtam, hogy ez minden, amit akar. Most búcsúzott a dolgoktól, a magával hozott ruháktól, régi, ezüsthátú hajkeféjétől, ezüsthűtőjétől és az éjjeliszekrényen heverő, rongyosra olvasott

Kopogtattak. könyvektől.

– Miért ne erre? – kérdezte ő, és felrántotta az ablakot. A szellő hólyagosra fújta az aranyos kárpitokat, és meglobogtatta haját. Felém fordult, és én összeborzongtam kígyózó fürtjei, parányi színes cserepeket csillogtató, majdnem tragikus fényben úszó hatalmas szeme láttán. Nem félt semmitől.

Magamhoz öleltem, és egy pillanatig nem akaródzott elengednem. Hajába fűrtam arcomat, és csak arra bírtam gondolni, hogy együtt vagyunk, és most már semmi sem választhat el bennünket. Nem értettem a csöndjét, hogy miért nem hallom őt, ámde tudtam, hogy nem ő műveli; talán még reménykedtem is, hogy majd elmúlik. Velem volt, és így kerek a világ. A hala volt az én parancsolom, és én adtam is neki ezer áldozatot, ám ezt az egyet kicsavartam a markából. Ezt fennszóval is kimondtam, és hozzátettem még sok más kétségbeesett számárságot. Gyilkos rettenetek voltunk Mindketten, kik a Sötétlő Erdőben jártunk. Megpróbáltam képekkel elévarázsolni, mit jelent a Sötétlő Erdő, holott az se lett volna baj, ha nem érti.

– A Sötétlő Erdő! – ismételte áhítattal, szelíd mosollyal ajkán.

A Sötétlő Erdő zúgott fejemben. Gabrielle megcsókolt, és halkán susogott, mintha gondolatait festené alá.

– De most segítsen – kérte –, hadd látom, maga hogy csinálja. Mostantól egymásba kell kapaszkodnunk. Menjen.

Égetett a szomjúság. Vérre volt szükségem, akárcsak neki. Tudtam, hogy bele akar kóstolni. Eszembe jutott, mennyire kellett nekem is az első éj szakán. Hirtelen arra gondoltam, talán csillapulna a fájdalom, mit a test halálával távozó fluidumok okoznak, ha ő ihatna elsőnek. Megint kopogtak. Nem volt kulcsra zárva az ajtó. Kiléptem az ablakpárkányra, érte nyúltam, és ő rögtön ott volt a karjaiban. Noha nem volt súlya, éreztem erejét, kemény szorítását. De mikor meglátta a fal tetejéről a sikátort és a rakpartot, egy pillanatra kételkedni látszott.

– Ölelje át a nyakamat – mondtam –, és kapaszkodjék jó erősen. Felmásztam a kőfalra a csúszós palatetőre, miközben ő kalimpáló lábbal, arcát felém fordítva csimpaszkodott rajtam.

Odafent kézen fogtam, úgy futottunk egyre gyorsabban kémények között, csatornákon át, ugrottunk keresztül keskeny sikátorokat, míg oda nem értünk a sziget túlsó végébe. Minden percben számítottam rá, hogy felsikolt vagy hozzám bújik, ám ő nem félt.

Némán állt, figyelte a bal parton a háztetőket, a folyón a toprongyos lényekkel zsúfolt, sötét kis dereglyék hadát, és egy ideig mintha nem érdekelt volna más, csak a haját borzoló szél. Akármeddig el tudtam volna nézni bávatagon, ittam volna átváltozása minden arculatát, ámde közben alig vártam, hogy végigvezessem a városon, megmutassak neki mindent, megtanítsam mindenre, amit én tanultam. Hozzám foghatóan ő sem ismerte a testi fáradságot, és ugyanúgy nem riadozott semmi szörnyüségtől, ahogy én sem, amióta Magnus a máglyára lépett.

Odalent fogat robogott végig a rakparton, csúnyán megdőlvé, a folyó felé. Kocsisa az ellenkező irányba húzózkodva próbálta

megőrizni egyensúlyát a magas ülésen. A közeledő fogatra mutattam, és kézen fogtam Gabrielle-t. Amikor odaért alánk, ugrottunk, és hang nélkül hullottunk a bőrtetőre. Az elfoglalt kocsis oda se nézett. Magamhoz öleltem, megtámasztottam Gabrielle-t, amíg mindketten kényelmes helyzetbe nem fészeltük magunkat, készen rá, hogy leugorjunk, mihelyt úgy tartja kedvünk. Leírhatatlanul izgalmas volt vele csinálni ezt.

Átrobogtunk a hídon, el a székesegyház mellett, aztán bele a Pont Neufön nyüzsgő sokaságba. Ő megint kacagott. Vajon mit

gondolhattak azok odafent, ha lenéztek a magas ablakokból, és látták tarka ruhás alakunkat, ahogy vitetjük magunkat a dülöngélő fogaton, mint pajkos gyerekek a tutajon?

A fogat bekanyarodott. Szétspriccelt előlünk a tömeg, amint elrobogtunk a Saint-Germain-des-Prés felé, majd az Aprószentek orrfacsaró páján át bedübörögtünk a toronymagas házak közé.

Egy pillanatra éreztem a láthatatlan rebbenését, de oly gyorsan szertefoszlott, mintha képzelődnék. Hátranéztem, semmi nyoma. Hallatlan erővel tudatosult bennem, hogy Gabrielle-lel meg fogjuk beszélni a láthatatlant, mindent meg fogunk beszélni, és együtt latolgatjuk a dolgokat. Ez az éjszaka a maga módján ugyanolyan földcsuszamlás volt, mint az, amelyen Magnus átváltoztatott, és még ennek is csak az elején tartottunk!

Tökéletes volt a környék. Ismét kézen fogtam, és magam után húzva levettem magam a kocsiról az utcára.

Ő kábultan nézett a forgó kerekek után, de már tova is tűnt a fogat. Még a haja se lett kócos e térből-időből kiszakított, rendkívüli asszonynak, ki egy szál ruhában-papucsban, béklyók nélkül készülődött felszállni a magasba.

Befordultunk egy keskeny sikátorba, és egymást átölve futottunk. Hébe-hóba ránéztem, hogy lássam, miként fürkészi fölöttünk a falakat, az ablakok sorát, a zsaluk mögül vékony szálakban szivárgó fényt.

Tudtam, mit lát. Ismertem a fülében zúgó hangokat, ám tőle még mindig nem hallottam semmit. Kicsit megijedtem, ha arra gondoltam, hogy tán szándékosan zár el magától.

Megtorpant. Most vonaglott át rajta először a halál. Az arcán láttam. Megnyugtattam, gyorsan felidéztem előtte a korábbi látomást. – Nem fog sokáig tartani, ez semmi ahhoz a fájdalomhoz képest, amit eddig átélt. Pár óra múlva elmúlik, talán még hamarabb is, ha iszunk. Bólintott. Inkább türelmetlen volt, mint ijedt.

Kiértünk egy kis térre. Fialat férfi ácsorgott az egyik ódon ház kapujában, mintha várna valakit, szürke köpenyének feltűrt gallérja eltakarta az arcát.

Van olyan erős Gabrielle, hogy leterítse? Van olyan erős, mint én? Most majd kiderül.

– Ha nem viszi rá a szomjúság, akkor még korai – mondtam neki.

Ránéztem és elhültem, olyan céltudatos, olyan elszánt, olyan majdnem emberi volt az összpontosításban. Szemében újra ott sötétlett a korábbi tragikus árnyék. Semmi sem került el a figyelmemtől. De mikor megindult, már nem volt benne semmi emberi. Igazi ragadozó lett, amilyen csak egy fenevad lehet. Ugyanakkor asszony is volt, aki lassan közeledik egy férfi relé: köpeny-kalap-kísérő nélkül ideceppent úrihölgy, aki egy úriember segítségét kéri. Hajszára ilyen volt.

Vérfagyasztó látvány volt, ahogy suhant a köveken, szinte nem is érintve őket. Mintha még azt is ő döntötte volna el, merre libbenjenek fűrtjei a fuvallatban. Akár a falon is át tudott volna hatolni tántoríthatatlan lépéseivel.

Behúzódttam az árnyékba.

Az ember fölfigyelt, csizmasarka halkan csikorgott a kövön, ahogy hozzá fordult. Gabrielle lábujjhegyre állt, mintha súgni akarna valamit. Most mintha megingott volna. Talán visszaretent kissé. Ha igen, akkor még nem elég szomjas. Ám habozása nem tartott pillanatnál tovább. Lecsapott a tehetetlen férfira, én pedig megdelejezetten bámultam őket.

Ekkor hasított belém, hogy nem figyelmeztettem a szívre. Hogy feledkezhettem meg ilyesmiről! Odarohantam, de addigra elengedte a férfit, aki lerogyott a fal tövébe. Félrebillent fejéről leesett a kalap. Halott volt. Gabrielle állt és nézte. Láttam, miként fűti át, festi rózsásra, pirosítja ki ajkát a vér. Violakéken villámló szemmel tekintett rám; az égnek volt ilyen színe, amikor beléptem a hálósobájába. Némán figyeltem, ő pedig furcsa hüledezéssel méregette az áldozatot, mintha nem igazán tudná elfogadni, amit lát.

Megint kócos volt a haja. Hátrasimítottam az arcából.

Odabújt a karjaimba, és én elvezettem az áldozattól. Egyszer-kétszer hátrapillantott, azután egyenesen előre nézett.

– Ennyi elég egy éjszakára. Haza kellene mennünk a toronyba – szóltam. Meg akartam mutatni a kincset, ott akartam lenni vele a biztonságban, hogy csitíthassam és vigasztalhassam, ha örjöngeni kezdene. Megint görcsei voltak. Ott megpihenhetne a tűz mellett.

– Nem, még nem akarok menni! – tiltakozott. – Nem fog sokáig tartani a fájdalom, maga megígérte, hogy nem. Megvárom, míg elmúlik, és aztán itt akarok lenni. – Rám nézett, elmosolyodott. – Párizsba jöttem meghalni, nemdebár? – súgta.

Minden mulattatta: hátunk mögött az összerogyott szürke köpenyes halott, a tócsa tükrében vibráló ég, a közeli falon cikázó macska.

A

Kézen

– vér

fogtam, pezsgett

és

Innom benne,

húztam az

magam hajtotta.

után.

kell.

– Látom – suttopta. – Önnek kellett volna elvennie. Gondolnom kellett volna rá... Micsoda úriember még most is.

– Éhező úriember – mosolyogtam. – Talán ne hágjunk egymás lábára a nagy igyekezettől, ha címkét keresünk szörnyetegeknek. – Kacagtam. Meg is csókoltam volna, de hirtelen megzavart valami. Túlságosan megszorítottam a kezét.

A távolból, az Aprószentek temetője felől a szokott erővel hallatszott a láthatatlan.

Fejét kissé félrehajtva Gabrielle ugyanolyan mozdulatlanul állt, mint én, és füle mögé simította a haját. _ Hallja? – kérdeztem.

– Ez egy másik! – nézett föl rám. Hunyorgó szemmel figyelte, merről jön a kisugárzás.

– Számkivetett! – szólt fennhangon.

– Tessék? – Számkivetett, számkivetett, számkivetett. Megszédültem. Mintha egy álom jutott volna eszembe. Egy álomtöredék. Nem tudtam gondolkozni. Megártott, hogy adtam neki az erőmből. Innom kellett.

– Számkivetetteknek szólított bennünket – mondta Gabrielle. – Nem hallotta? – Megint fülelt, ám a láthatatlan már elment, egyikünk sem hallotta. Magam sem tudom, érzékeltem-e tisztán, hogy számkivetett. Úgy rémlik, igen.

– Ügyet se vessen rá – tanácsoltam. – Ennél sosem jön közelebb. – Bár tudtam, hogy ezúttal erőteljesebb volt. Szerettem volna távolabb kerülni az Aprószentektől. – A temetőben lakik – dünnyögtem. – Lehet, hogy nem bír másutt megmaradni... hosszabb ideig. Be se fejeztem, mikor éreztem megint. Mintha kiterjedt volna, és sohasem tapasztalt rosszindulat áradt belőle.

– Nevet! – suttopta Gabrielle.

Ránéztem. Semmi kétség, tisztábban hallja nálam.

– Hívja ki! – mondtam. – Nevezze gyávának! Mondja, hogy jöjjön elő! Meghökkenően nézett rám.

– Valóban ezt akarja? – súgta elfúló lélegzettel. Kissé összerándult, megtámogattam. Úgy szorította a derekát, mintha megint görcs húzná össze.

– Akkor ne most. Ez nem a megfelelő idő. Úgyis fogjuk még hallani, akkor, mikor épp elfeledkeznénk róla.

– Elment – mondta ő. – De ez gyűlöl bennünket, ez a valami... -Ugy hát gyertünk innen – szoltam megvetően. Átöleltem és

elsuhantunk.

Nem mondtam meg, mire gondolok, mi az, ami jobban nyomaszt még a láthatatlannál és a kisdéd játékainál is. Ha ő is hallhatta a láthatatlant, úgy, mint én, sőt nálamnál is jobban, akkor neki is van annyi hatalma, mint nekem, beleértve a képek és gondolatok sugárzását és vételét is. Mégse halljuk egymást!

3

Ahogy átkeltünk a folyón, rögtön találtam egy áldozatot. Amikor ki szemeltem, ismét tudatosult bennem, hogy amit eddig egyedül műveltem, azt ezentúl közösen fogjuk csinálni. O most végignézz, tanulni fog. Olyannyira bensőséges élmény volt, hogy arcomba kergette a vért. Amíg kicsalogattam az áldozatot a kocsmából, amíg ingereltem, bolondítottam, majd leterítettem, végig tudtam, hogy Gabrielle-nek tartok bemutatót, ezért kevésbé kegyetlenre, sokkal játékosabbra vettem a formát. Az öles pedig olyan hevesre sikerült, hogy teljesen kimerültem tőle.

Gabrielle-nek tetszett. Végignézett mindent, mintha úgy szívhatná magába a látványt, akár a vért. Megint összeöleleztünk, éreztem forróságát, érezte forróságomat. Agyamban áramlott a vér. Úgy kapaszkodtunk egymásba, ide nem illő ruhánk vékony lepleiben, mint két tüzes szobor a sötétségben.

Az éjszaka elvesztette szokott dimenzióit. Egyik leghosszabb éjszakája volt halhatatlan életemnek.

Végtelen volt, kifürkészhetetlen, szédítő. Voltak percek, mikor védelmet szerettem volna gyönyörűségei és meglepetései ellen, ám nem találtam.

És bár újra és újra kimondtam nevét, hogy megszokjam, igazából még mindig nem volt nekem Gabrielle, csak ő, akire egész lényemmel vágyakoztam egy életen át. Az egyetlen asszony, akit szerettem valaha.

Igazi halála nem tartott soká.

Kerestünk egy üres pincét, ott maradtunk, amíg le nem zajlott. Magamhoz öleltem, és beszéltem hozzá közben. Elmondtam neki megint, ezúttal fennszóval, hogy mi történt velem.

Mindent elmondtam a toronyról. Elmondtam Magnus minden szavát. Elmagyaráztam, miként bukkan föl a láthatatlan, hozzátettem, hogy mar majdnem megszoktam; lenézem, és nem vadászom rá. Újra és újra megpróbáltam képeket küldeni neki, de hiába. Nem fűztem hozzá megjegyzést se, csak hallgatott nagyon figyelmesen.

Szóltam Nicki gyanakvásáról, aki erről persze nem beszélt Gabrielle-nek Hozzátettem, hogy egyre jobban aggódom miatta. Még egy nyitott ablak még egy üres szoba, és ezúttal szemtanúk is vannak, akik igazolhatják a különös esetet.

Oda se neki, majd mesélek Roget-nak valami hihetőt. Kell valami módot találnom, hogy tisztességesen elintézhessem Nickivel is, megtörve a gyanú láncát, mely közöttünk feszül.

Gabrielle álmélkodott, bár nem tartotta ezt igazán fontosnak. Neki a jövő volt a fontos.

És mikor halála véget ért, nem lehetett megállítani. Fal nem maradt megmászatlanul, ajtó kitáratlanul, és nem volt számára túl meredek tető.

Mintha nem hitte volna, hogy örökké fog élni; inkább mintha azt képzelte volna, hogy egy éjszakára kapta csupán ezt a természetfölötti életerőt, ezért mindent meg kell ismerni és mindent el kell követni, mielőtt hajnalban eljön érte a halál.

Többször próbáltam rábeszélni, hogy térjünk haza a toronyba. Szellemileg fáradtam el, ahogy múltak az órák. Csendet akartam, hogy átgondolhassam, mi történt. Kinyitottam a szemem, és minden elfeketedett egy pillanatra. Neki azonban csak az élmény kellett, a kaland.

Azt javasolta, hogy menjünk be a halandók házába, és keressünk neki ruhát. Nevetett, mikor azt válaszoltam, hogy én mindig a szokásos módon vásárolok magamnak.

– Hallhatjuk, hol üres a ház – mondta, míg suhant az utcákon, és a sötét ablakokat kémlelte. – Hallhatjuk, hol alszik a cselédség. Teljesen ésszerűen hangzott, bár én sose próbálkoztam ilyesmivel. Hamarosan én voltam az, ki követtem őt szűk hátsó lépcsőkön, szőnyeges folyosókon, hűledezve, mily könnyű ez, a halandók furcsa kamráinak részleteitől elbűvölten. Rájöttem, hogy szeretem megérinteni a holmikat: a legyezőket, tubákosszelencéket, a ház urának újságait, a kandallónál száradó csizmáját. Legalább olyan mulattató volt, mint beleselkedni az ablakon.

Gabrielle-nek azonban határozott célja volt. Az egyik nagy saint-germaini ház öltözőszobájában rengeteg pompás ruhát talált, amelyek illettek új, teltebb alakjára. Segítettem neki rózsaszín bársonyra cserélni a régi tafotát, elrejtetni szorosan összefogott tincseit a strucc tollas kalap alá. elzaklató élmény volt látni, felzaklatóan különös hátborzongató érzés volt együtt kószálni vele a halandó szagokat árasztó túlszűfölt házban.

Mindenféle holmit szedegetett össze az öltözőasztalról: parfümös üveget apró aranyollót. Megnézte magát a tükörben.

Megint megcsókoltam, és ő nem ellenkezett. Csókos szeretők voltunk Azoknak is látszottunk, fehér arcú szeretőknek, ahogy leszaladtunk a cselédlépcsőn, ki az éjszakai utcára.

Zárás előtt még bevetődöttünk az Operába, a Comédie Française-be, jártunk a Palais Royal bálján. Ő élvezte, hogy a halandók néznek bennünket de nem látnak; élvezte, mennyire vonzódnak hozzánk, és mekkorát csalódnak végül.

Ezután a templomokat derítettük fel. Ekkor megint nagyon tisztán hallottuk a láthatatlant, de újból eltűnt. Tornyokat másztunk meg, hogy végigtekintsünk királyságunkon, aztán egy időre befurakodtunk zsúfolt kávéházakba, csak hogy halandókat lássunk és szagoljunk, loppal összenézegessünk, és édes kettesben halkan elnevetgéljünk.

Ő elmerengve nézte a kávécsészékből gomolygó párákat, a szivarfüst fátyolát a lámpa körül.

De legjobban szerette a néptelen sötét utcákat és a friss levegőt. Szeretett felkúszni a fákra és a háztetőkre. Csodálkozott, hogy én másutt is közlekedem, nemcsak a háztetőkön vagy a hintók tetején.

Valamikor éjfél után ott találtuk magunkat kéz a kézben az üres piacon. Megint hallottuk a láthatatlant, de most nem sikerült kifürkészniük a hangulatát. Ettől zavarba jöttem.

Ő még egyre álmélkodott mindenben: a hulladékon, a patkányra vadászó macskákon, a fura csöndességen, azon, hogy nekünk a nagyváros legsötétebb zugai sem jelentenek veszélyt. Ezt szóvá is tette. De talán attól volt leginkább elragadtatva, hogy észrevétlenül surranhatunk el a rablótanyák előtt, játszva bánhatunk el mindenkivel, aki bolond fejével belénk kötne, láthatóak és láthatatlanok, megfoghatók és megfoghatatlanok vagyunk.

Nem siettettem, nem faggattam, csak vittem őt magammal. Elégedett voltam, és néha eltűnődtem e szokatlan elégedettségem.

Csinos, karcsú ifjú tűnt fel lóháton a sötét standok között. Úgy néztem, mint jelenést, ki az élők közül érkezett a holtak országába.

Sötét szemével-hajával, ártatlan, de borongós arcával Nicolas-ra emlékeztetett. Nem lett volna szabad egyedül járnia a piacon. Fiatalabb volt Nickinél, és tényleg nagy számár.

De csak akkor láttam, mekkora számár, mikor Gabrielle előreugrott, mint egy rózsaszín nagymacska, és szinte hang nélkül leszedte a lóról.

Föl voltam dűlva. Őt nem zavarta az áldozat ártatlansága. Nem voltak olyan erkölcsi aggályai, mint nekem. Bár már nekem se voltak, úgyhogy mit török itt pálcát fölötte? Vérpezsdítő látvány volt, mégis megharagított könnyedség, amellyel lemészárolta az ifjút: ügyesen kitörte a nyakát, mikor az első kis korty nem végzett vele.

Hidegebb volt nálam. Jobb volt nálam. Ne mutass irgalmat, mondta Magnus. Arra célzott volna, hogy ölünk akkor is, mikor nem kell?

Majd megértettem, miért tette. Ott helyben letépte magáról a rózsaszín bársonydereket meg a szoknyát, és belebújt a fiú holmijába. Azért szemelte ki, mert illett rá a ruhája.

Pontosabban szólva, ő lett a fiú, amikor mindent magára öltött.

Fölvette csontszín selyemharisnyáját, skarlátpiros térdnadrágját, a csipkés inget, a sárga mellényt, rá a skarlátpiros kabátot; még a skarlát szalagot is kihúzta a hajából.

Valami lázongott bennem a bűbája ellen, ahogy ott állt kihívóan új ruhájában, vállára omló hajával, amely inkább emlékeztetett az oroszlán sörényére, mint egy nő kedves hajkoronájára. Legszívesebben elpusztítottam volna. Behunytam a szemem.

Amikor újból ránéztem, beleszédültem abba, amit láttunk és tettünk. Nem bírtam tovább a halott közelében maradni.

Gabrielle összekötötte szőke haját a skarlát szalaggal, és hátára engedte a hosszú fűtöket. A fiút leterítette a rózsaszín ruhával, felcsatolta a kardját, kihúzta, visszadugta, végül magára öltötte a csontszín felsőkabátot.

– Úgy hát menjünk, kedves – mondta, és megcsókolt.

Moccanni se bírtam. Haza akartam térni a toronyba, hogy csak úgy ott legyünk egymás mellett. Rám nézett, türelmetlenül megszorította a kezemet, azzal máris futásnak eredt.

Érezni akarta, hogy szabadon mozoghat. Utánarontottam, de iparkodnom kellett, hogy beérjem.

Ilyen se esett még meg velem, persze halandókkal se. Gabrielle szinte repült. Majd elszédültem, ahogy ott cikázott a bedeszkázott bódék és a szemétdombok között. Megálltam, ő visszajött, és összecsókkolt.

– Igazán semmi értelme, hogy továbbra is úgy öltözzek, ugye? – kérdezte. Mintha egy kisgyerekhez szólt volna.

– Nem, dehogyis – mondtam. Talán mégis jó, hogy nem tud olvasni a gondolataimban. Nem győztem bámulni a lábát, olyan tökéletes volt a csontszín harisnyában. És ahogy a kabát rásimult vékony derekára! Arca, mint a láng.

Ne feledjék, akkoriban nem lehetett így látni egy nő lábát, se a combját. Vagy lapos hasát a selyem térdnadrág alatt.

De ő, ugye, már nem volt igazi nő. Mint ahogy én se voltam férfi. Egy néma pillanatra átvért rajtunk ennek szörnyűsége.

– Jöjjön – unszolt –, megint fel akarok menni a tetőre. Ki akarok menni a Templom bulvárra. Szeretném látni a színházat, amelyet megvett, aztán bezáratott. Megmutatja? – Fürkészve nézett rám, ahogy ezt kérdezte. – Magától értetődik. Miért ne?

Két óra volt még hátra a végtelen éjszakából, amikor visszatértünk Szent Lajos szigetére, és megálltunk a holdfényes rakparton.

Messze lent a kövesúton, ott, ahol hagytam, megláttam kipányvázott kancámat. Talán nem vették észre a távoztunkat követő felfordulásban.

Hegyeztük a fülünket, nem halljuk-e Nicki vagy Roget hangjait, de a ház üresnek és sötétnek tűnt.

– Akkor is a közelben vannak – súgta ő. – Úgy vélem, valahol lejjebb...

– Nicki lakásán. Onnan figyelheti valaki a kancát. Egy cseléd, akit odaállítottak, hogy lesse, hátha visszajövünk.

– Jobb lesz hagyni a lovat, és lopni egy másikat.

– Nem, ez az enyém! – tiltakoztam. Ekkor keményen megszorította a kezem.

Régi barátunk, a láthatatlan volt az. Ezúttal a sziget túloldalán haladt a víz mellett a bal part felé.

– Elment – mondta Gabrielle. – Gyerünk. Lophatunk más lovat.

–

– Várjon, megpróbálom
Meg idehívni, elszakítani
tudja a pányvát.
tenni?

– Meglátjuk. – Minden erőmmel a kancára összpontosítottam, némán üzentem neki, hogy hátráljon, oldja ki a pányvát, és jöjjön ide. Egy pillanat múlva táncolva tépte a pányvát. Majd felágaskodott, és a szíj elpattant.

Nagy patkócsattogással közeledett, mi pedig nyomban felpattantunk rá, elsőnek Gabrielle. Én mögé ültem, megmarkoltam, ami a kantárból maradt, és vágta ugrattam a lovat.

Ahogy átnyargaltunk a hídon, éreztem valamit a hátunk mögött: felbolydulást, halandó elmék zűrzavarát.

De mi már el is tűntünk a Cité fekete szigetének visszhangjai között.

A toronyba érve meggyújtottam a szövetneket, és levittem Gabrielle-t pincébe. Most nem volt idő megmutatni a felső kamrát.

Réveteg, üveges, bémész szemmel bandukolt le a csigalépcsőn. Skarlát haja lángolt a sötét kövek között. Cseppet visszahőkölt a nyiroktól. Nyugtalanította a lenti börtön bűze, ám én gyengéden megmagyarázni hogy ahhoz nekünk semmi közünk. Egyébként is, mikor beléptünk hatalmas kriptába, a vasszögekkel kiveret súlyos ajtó kizárta a bűdösséget. A fáklyafényben feltárult a boltíves, alacsony mennyezet és a három nagy ablakos szarkofág.

Gabrielle-Én nem látszott félelem. Mondtam, válasszon egy koporsót, és próbálja ki, fel tudja-e emelni a fedelét. Segíthetek.

Szemügyre vette a három szoboralakot, és egy pillanatnyi töprengés után nem a nőt választotta, hanem a páncélos lovagot. Lassan fölemelte a kőfedelelet, és belenézett a szarkofágba.

Nem volt annyira erős, mint én, de semmi oka nem volt a szégyenkezésre. – Ne féljen!

– Sose tartson ettől – mondta lágyan. Kedvesen, kis szomorúsággal elcsuklott a hangja. Mintegy álomban futtatta végig ujjait a kövön, és így szólt:

– Mostanra a maga anyját már föl is ravatalozták volna. Száz gyertya füstölne, és mindenféle undok szag érződne a szobában.

Gondolja el, milyen megalázó a halál. Idegenek vetkőztették volna le, mosdatták volna meg, öltöztették volna fel – idegenek látták volna aszottnak és kiszolgáltatottnak a végső álomban. A folyosókon pedig suttogva taglalnák, hogy ők mennyire egészségesek, bezzeg az ő családjukban sose fordult elő semmiféle nyavalya, sorvadás végképp nem. „Szegény márkiné!” – mondogatnák.

Találgatnák, volt-e vajon pénze? A fiaira hagyta-e vajon? A vénasszony pedig, aki lehúzza a mocskos ágyruhát, ellopná a halott

kezéről az egyik gyűrűt.

Bólintottam. Így viszont, szerettem volna mondani, itt állunk a kriptában, most készülünk ledőlni sziklaágyunkba, és nincsen más társaságunk a patkányokon kívül. Ugye, hogy kimondhatatlanul jobb így? Megvan annak is a maga sötét ragyogása, örökké jární a lidércnyomások földjét. Ónszürke volt, hideg. Álmosan előhúzott valamit a zsebéből. Az aranyolló volt, amelyet a Saint-Germain külvárosban hozott el a hölgy italáról. Úgy villogott a fáklyafényben, mint valami csecsebecse.

– Ne, anyám! – kértem. Megrémített a bolthajtásokról visszaverődő hangom harsánysága. A szarkofágok alakjai könyörtelenül figyeltek. Elképesztően fájt a szívem.

Csúnya

– sercegés, nyisszanás. Haja hosszú,

Ó, vastag pászmákban hullott a köre.

anyám!

Nézte a tincseket, némán szétrugdalta őket csizmája orrával, aztán felém fordult. Hullámos, rövid fürtjeivel egészen olyan lett, mint egy

– ifjú pillái

Most leereszkedtek,

fogok utánam kapott,

meghalni kezéből kiesett

– az olló.

súgta.

– Ez csak a kelő naptól van – nyugtatgattam. Hamarabb gyengült nálam. A koporsó felé tántorodott. Fölemeltem, becsukódott a szeme. Még jobban felhajtottam a koporsó fedelét, belefektettem, és hagytam, hogy finom tagjai maguktól elrendeződjenek.

Kisfiús

Halottnak

Nem fürtökkel

vettem keretezett

látszott,

le arca

a már

róla átsimult

varázs

a az álomba.

megtört.

szemem.

Addig haraptam nyelvem hegyét, amíg ki nem buggyant a forró vér. Ekkor lehajoltam, és ajkára hullattam fényes apró cseppjeim.

Kinyílt a szeme, ibolyakéken, villogva meredt rám. A vér belefolyt elnyíló szájába, és lassan fölemelte a fejét, hogy

megcsókolhassam. Nyelvem átsiklott belé. Hideg volt az ajka, hideg volt az ajkam. De a vér forró volt és összekötött bennünket.

– Jó éjszakát, én kedvesem – mondtam. – Én sötét angyalom, Gabrielle. Elengedtem, visszasüppedt a mozdulatlanságba. Rácsuktam a kőfedele.

Rossz volt a fekete föld alatti kriptában ébredni. Rossz volt a vacogtató hideg, a lenti börtön enyhe büze, a tudat, hogy ott vannak a mélyben a holtak.

Félni kezdtem. És ha nem ébred fel? Ha soha többé nem nyitja ki a szemét? Mennyire ismerem azt, amit tettem?

De olyan szemérmelenség, oly arcátlanság lett volna, ha megint felhajtom a koporsó tetejét, mint tegnap éjszaka, és megbámulom alvásában. Szégyelltem magam, akár egy halandó. Otthon sose mertem volna kopogtatás nélkül benyitni ajtaján, eszembe nem jutott volna félrehúzni ágya függönyét.

Fel fog kelni. Fel kell kelnie. Jobb, ha maga emeli föl a követ, ha megtanulja, miként csinálja. Akkor majd, akárcsak engem, az alkalmas pillanatban hozza ki a szomszág.

Meggyújtottam neki a fali szövétneket, és kísértéltem egy kicsit friss levegőt szívni, majd ajtókat-kapukat tárva-nyitva hagyva, fölmentem Magnus cellájába, hogy megnézzem, miként olvad át az égbolt a szürkületbe. Meg fogom hallani, gondoltam, ha felébred.

Talán egy óra telhetett el. A kék fény megfakult, feljöttek a csillagok, a messzi Párizs kigyújtotta csepp jelzőfényeinek miriádját.

Leszálltam az ablakpárkányról, ahol hátamat a vasrácsnak vetve ültem, odamentem a ládához, és elkezdtem neki ékszereket válogatni.

Az ékszereket még mindig szerette. Régi emlékeit is magával hozta, amikor elhagyta szobáját. Gyertyát gyújtottam, hogy jobban lássak, bár nem igazán volt rá szükségem. Csak olyan gyönyörű volt a fény. Olyan gyönyörűen csillogtak az ékszerek. Nagyon finom és bájos holmikak találtam neki: gyöngyös boglárt, amelyet feltűzhet férfikabátjára, és olyan gyűrűket, amelyek férfiasak lesznek apró kezén, ha már ezt akarja.

Időnként hallgatóztam. Jeges marok szorította szívemet. És ha nem kel föl? És ha csak ezt az egy éjszakát kapta? Rémület dörömbölt bennem. Olyan értelmetlen lett a ládában a drágaságok tengere, a csiszolt köveken táncoló gyertyafény, az aranyfoglatok.

Még mindig nem hallottam. Pedig hallottam odakint a szelet, a fák szelíd susogását, az istálló mellett szöszmötölő lovasz elmosódó, távoli füttjét, lovaim nyihogását.

Messze távol harang ütött a toronyban.

Ekkor hirtelen olyan érzésem támadt, mintha valaki figyelne. Olyan szokatlan volt, hogy pánikba estem. Megfordultam, kis híján elbotolva a ládában, és rámeredtem a titkos alagút szájára. Senki.

Nem volt senki az üres kis szentélyben, hol gyertyafény játszott a köveken és Magnus koporsófedélre faragott baljós ábrázatán.

Ránéztem a szemközti rácsos ablakra. Ő nézett vissza rám.

Mintha a levegőben lebegett volna. Két kézzel markolta a rácsot és mosolygott.

Majdnem felordítottam. Visszahőköltem, egész testemet kiverte a verejték. Hirtelen restelkedés fogott el, hogy így hagytam meglepni, megijeszteni magam.

Ő azonban nem mozdult, csak mosolygott, előbb derűsen, aztán vásottan. Szeme túlságosan ragyogott a gyertyafényben.

– Nem valami kedves dolog így rémítgetni egy másik halhatatlant! – pirongattam.

Olyan felszabadult vígsággal kacagott, mint halandó életében soha. Megkönnyebbültem, hogy mozog, hangokat ad. Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Hogy kerül ide? – Odamentem az ablakhoz, átnyúltam a rácson, és megragadtam a két csuklóját.

Apró szája üdén nevetett csillogó, hatalmas sörénytől keretezett arcában. – Természetesen fölmásztam a falon! Miért, mit képzelt? –

Akkor most menjen vissza. Nem tud átjönni a rácson. Mindjárt lemegyek maga elé.

– Mily igaza van! Végigvándoroltam az összes ablakot. Jöjjön fel az oromzatra. Onnan gyorsabb.

Kapaszkodni kezdett, ügyesen megvetve csizmája orrát a rácsok között, aztán eltűnt.

Jöttünk lefelé a lépcsőn. Benne úgy pezsgett az életöröm, akárcsak tegnap éjszaka.

- Mit lebzselünk itt? – kérdezte. – Miért nem indulunk máris Párizsba? Valami baj volt vele, akármilyen bájos volt is, valami nem stimmelt... de

Most nem akart csókokat, még beszélgetni sem. Ez belém szúrt egy kicsit.

– Hadd mutassam meg a belső szobát – kértem. – Meg az ékszereket.

– Milyen ékszereket?

Az ablakból nem láthatta, eltakarta a láda fedele. Elöttem ment be a szobába ahol Magnus elégett, aztán lehasalt, hogy átevickéljen az

alagúton.
Szeme-szája
elállt,
mikor
meglátta
a
ládát.

Lehajolt, haját türelmetlenül hátravetette, úgy nézegette a násfákat, gyűrűket, apró ékességeket, melyek annyira emlékeztettek régés-rég, egyenként eladogatott örökségére.

– Évszázadok óta gyűjtögethette őket – állapította meg. – És micsoda pazar dolgok! Elvette, amire kedve szottyant. Csuda egy fráter lehetett!

Megint hátradobta fűrtjeit, majdnem haragos mozdulattal. Világosabb, fényesebb, dúsabb lett a haja. Királyi ékesség.

– Nézze csak a gyöngyöket! És ezeket a gyűrűket! – Megmutattam, mit választottam neki. Megfogtam a kezét és felhúztam rá a gyűrűket. Ujjai úgy mozogtak, mintha külön élnék és élveznék az életet. Ismét elnevette magát.

–

– Mi
A vagyunk
Sötétlő csak

Erdő az ékes
vadásza őröngök,
– nemdebár?

mondtam.

– Akkor menjünk Párizsba! – javasolta. Enyhe fájdalom suhant át az arcán. A szomjúság. Megnyalta a száját. Voltam-e vajh neki fele oly igéző, mint ő énnekem?

Hátrasímitotta haját a homlokából, szeme elsötétült az indulattól.

– Gyorsan falok valamit ma éjszaka – mondta –, aztán el a városból, ki az erdőbe, oda, ahol nem lődörögnek emberek és asszonyok.

Ahol csak a szél jár a sötét fák között, a csillagok alatt, az áldott csöndben.

Visszament az ablakhoz. Háta keskeny volt és egyenes, kezén villogtak az ékköves gyűrűk. A férfikabát széles kézelője alatt még vékonyabbnak és finomabbnak tűnt a keze. Az elmosódó felhőket nézte a magasban, az esti pára bíbor leplén átizzzó csillagokat.

– Roget-hoz kell mennem – szóltam halkán. – Törődnöm kell Nickivel, ki kell találnom neki valamilyen hazugságot, hogy mi történt önnel.

Megfordult, hirtelen fagyos lett apró arca, mint otthon, amikor helytelenített valamit. Olyan azonban már nem lesz soha többé. – Miért mondana rólam bármit is? Minek bajlódik velük?

Megütődtem, bár nem ért ez akkora meglepetésként. Talán számítottam is rá. Talán egész idő alatt éreztem Gabrielle-ben a kimondatlan kérdéseket

Az nem számít, hogy Nicki ott ült az ágyad mellett, mikor haldokoltál? Ezt szerettem volna kérdezni. De milyen érzélgősen, milyen emberien

Pedig milyen

nem ostobán

volt hangzott!

ostobaság.

– Nem szándékozom megítélni önt – mondta és keresztbe font karokkal nekidőlt az ablaknak. – Egyszerűen nem értem. Miért küldte azt a te-méntelen ajándékot? Miért nem fogta ezt a holdbéli fehér tüzet, és ment el vele, ahová kedve tartotta?

– Hová mentem volna? El mindenkitől, akit ismertem és szerettem? Én nem akartam elfelejteni önt és Nickit, de még apámat és a fivéreimet sem. Azt tettem, ami jólesett.

– Akkor a lelkiismeret nem játszott szerepet benne?

– Ha az ember a lelkiismeretére hallgat, akkor azt teszi, ami jólesik. De ez nem volt ilyen bonyolult. Én csak gazdaggá akartam tenni önt.

Sokáig Azt akartam... hogy boldog legyen.

tűnődött.

– Azt szerette volna, ha elfelejtem önt? – kérdeztem epés haraggal. Nem felelt azonnal.

– Nem, természetesen nem – mondta végül. – És fordított esetben én bizonyosan nem felejtettem volna el önt. No de a többiek?

Fütyülök rájuk. Egy szavam sincs többé hozzájuk. Rájuk se nézek többé.

Bólintottam, pedig visolyogtam attól, amit mondott. Megijesztett.

– Nem bírom túltenni magam azon, hogy meghaltam – folytatta ő –, és ily módon tövestül szakadtam ki az élők világából. Tudok ízlelni, tudok látni, tudok érezni. Tudok vért inni. Mégis olyasmi vagyok, ami nem látható, és ami nincs hatással a dolgokra.

– Ez nem így van. Egyébként mit gondol, meddig lehet el érzéssel, látással, ízleléssel és tapintással, szeretet nélkül? Ha nincsen senkije?

Ugyanolyan értetlen arcot vágott.

– De mit nyaggatom ezzel? – folytattam. – Itt vagyok önnel. Együtt vagyunk. Ön nem tudja, milyen volt, mikor egyedül voltam. El sem tudná képzelni.

– Kellemetlenségeket okozok magának, pedig nem akarom. Mondjon nekik, amit akar. Talán kieszellhet valami hihető mesét. Bár nem tudom. – Ha azt akarja, hogy kísérjem el, magával megyek. Azt teszem, amit óhajt. De volna még egy kérdésem. – Lehalkította a hangját. – Csak nem akarja megosztani velük a hatalmát?

– Nem, soha! – Úgy ráztam a fejem, mintha azt mondanám, micsoda képtelen gondolat! Néztam az ékszereket, ajándékaim jártak a fejemben, babaházak. Babaházat küldtem nekik. Renaud színészeire gondoltam, kik már biztonságban vannak a Csatorna túlsó partján.

–

– Még

Uramisten, Nicolas-val se?

dehogy!

Ránéztem. Könnyedén biccentett, mintha kedvére való lenne a válasz, és egy hanyag mozdulattal megint hátrasimította haját az arcából.

—

Le Nicolas-val

akartam miért

zární nem?

a — firtatta.

kérdést.

— Mert fiatal és még előtte az élet. Nem áll a halál küszöbén. — Most már nemhogy kínosan, de nyomorultul éreztem magam. — Idővel majd

— elfeledkezik

Akár rólunk...

holnap — Azt akartam

meghalhat. mondani:

Elütheti elfeledkezik

egy „társalkodásainkról”.

hintó...

— Azt akarja, hogy megtegyem? — néztem rá kihívóan.

— Nem, nem akarom, hogy megtegye. De hogyan is szólhatnék bele a dolgaiba? Én csak próbálom megérteni magát.

Hosszú, nehéz haja megint előrehullott. Ingerülten markolt bele a két kezével.

Hirtelen halkán fõlszisszent, és mozdulatlaná dermedt. Szorította és bámulta hosszú sörényét.

— Istenem! — suttogta. Görcsösen elkapta a kezét és sikított.

Bénító hang volt. Fejemen átcikázott a fájdalom fehér villáma. Sohase hallottam még sikítani. Megint sikított, mintha tűz égetné.

Nekitántorodott az ablaknak, nézte a haját, és egyre hangosabban sikított. Megérintette fűrtjeit, visszarántotta ujját, mintha parázsba nyúlt volna. Sikítva verte magát az ablakhoz, úgy rángatózott, mint aki a tulajdon haját akarja lerázni magáról.

– Hagyja abba! – üvöltöttem. Elkaptam a vállát és megráztam. Zihált. Rögtön rájöttem, mi az. Visszanőtt a haja! Álmában ugyanolyan hosszúra nőtt, amilyen volt, de még sűrűbb lett, még fényesebb. Ez volt hát vele a baj, amit észre is vettem, meg nem is, és amit ő csak most látott meg!

– Hagyja abba, hagyja abba! – ordítottam még hangosabban. Úgy vonaglott, hogy alig bírtam megtartani a karjaimban. – Visszanőtt, ennyi az egész! Nincs ebben semmi különös, nem érti? Semmi!

Fuldokolva próbálta összeszedni magát, hozzáért a hajához, sikított, mintha megégette volna az ujját. Ki akarta tépni magát a karjaimból,

Ezúttal majd iszonyodva
keményen szaggatta a haját.
megráztam.

– Gabrielle! Hall engem? Visszanőtt, és vissza is fog, ahányszor csak levágja! Nincs ebben semmi borzasztó, hagyja már abba, a pokol szerelmére! – Attól féltem, ha nem hagyja abba, én is elkezdek tombolni. Ugyan olyan nyavalyatörősen rángatóztam, ahogy ő. Abbahagyta a sikítást, aprókat zihált. Egyszer se láttam ilyennek, még az auvergne-i hosszú évek alatt sem. Hagyta, hogy odakormányozzam a tűz mellé és leültessem a padra. A halántékára tapasztott kézzel ringatózott lassan előre-hátra, és próbált megint egyenletesen lélegezni.

Körülnéztem, van-e ollóm, de nem volt. A kis aranyollót elhagyta a kriptában. Előhúztam a késemet.

Tenyérébe temette az arcát, és halkán hüppögött.

– Akarja, hogy megint levágjam? – kérdeztem. Nem felelt.

– Figyeljen rám, Gabrielle! – Elhúztam az arcától a kezét. – Levágom megint, ha akarja. Levágom minden este, és elégetem. Ennyi az egész.

Váratlanul annyira elcsöndesedett, hogy nem tudtam, mit tegyek. Arcát összekenték véres könnyei, véres lett az inge is. Csupa vér volt az inge.

– Levágjam? – kérdeztem ismét.

Pontosan olyan volt, mintha véresre verték volna. Vértörnyek peregtek csodálkozó nagy szeméből és végiggördültek puha arcán. A csermely a szemem láttára állt meg, a könnyek elsötétedtek, kérgesen száradtak oda a fehér bőrre.

Óvatosan megtörölgettem arcát csipkés zsebkendőmmel. Idehoztam a toronyban levő ruháimat, amelyeket Párizsban csináltattam. Levettem Gabrielle-ről a kabátot. Nem segített, és nem tiltakozott. Kigomboltam a patyolat inget, amelyet viselt.

Hófehér volt a melle, csak az apró bimbók derengtek áttetsző rózsaszínben. Lesütött szemmel ráadtam a tiszta inget, és gyorsan begomboltam. Aztán kefélni kezdtem a haját, keféltam és keféltam, és mivel nem akartam lenyiszálni a késsel, egyetlen hosszú varkocsba fontam, majd felsegítettem a kabátját.

Lassan visszanyerte önuralmát és erejét. Nem látszott restelni, ami történt. Nem is kívántam tőle. Valamin tépelődött, de nem szólt, és nem mozdult. Én szólaltam meg.

– Amikor kicsi voltam, mindig mesélt róla, merre mindenfelé járt. Nápolyról és Velencéről mutatott képeket, emlékszik? És a régi könyvekre. És voltak olyan kis emléktárgyai Londonból és Szentpétervárról, mindenünnen, ahol megfordult.

Nem felelt.

El akarok menni oda. Látni akarom őket. Látni akarom őket, és ott karok lakni. De még messzebb akarok menni, olyan helyekre, amelyekről

– m

Tudta, is álmodtam
hogy élő
vissza koromban.
fog Valami
nőni? megváltozott

– az arcán.

suttogta.

– Nem. Mármint igen, azazhogy nem gondoltam. Tudnom kellett volna, hogy így lesz?

Sokáig bámultam azzal a nyugodt, fásult arccal.

– Maga sose szokott... ettől... félni? – kérdezte valami ismeretlen torokhangon. – Semmi sem... riasztja vissza? – Nyitva volt a szája. Olyan tökéletes volt, akár egy emberi száj.

– Nem tudom – suttogtam tehetetlenül. – Nem értem. – De meg voltam zavarodva. Megint mondtam, hogy akár minden este levágom és elégetem. Egyszerű.

– Igen, égesse el – sóhajtott ő. – Különben idővel megtölti az összes toronyszobát. Mint a gonosz Pancimanci törpe meséjében, amikor a molnár lányának a szalmából kellett aranyat fonna.

– Mi magunk írjuk a meséket, szerelmem. Ebből az a tanulság, hogy ön elpusztíthatatlan. Minden sebe be fog gyógyulni. Ön egy istennő.

– Még hozzá szomjas istennő.

Néhány óra múlva, amikor diákosan kart karba öltve sétáltunk az embersűrűs bulvárokon, már el is feledkeztünk a dologról. Arcunk piros volt, bőrünk meleg.

De én nem hagytam magára, hogy elmenjek az ügyvédhez, ő pedig szándékával ellentétben nem kereste a kies vidéket. Egymás mellett maradtunk, és időnként felkaptuk a fejünket a láthatatlan leheletnyi rezzenéseire.

Hajnali három felé a bérstállónál már tudtuk, hogy a láthatatlan követ bennünket.

Időnként félórára-háromnegyed órára nem hallottuk, aztán megint elkezdődött a tompa zöngicsélés. Őrjítő volt.

Noha erősen igyekeztünk érthető gondolatokat kihüvelyezni belőle, csupán rosszindulatot találtunk, időnként pedig olyasféle forrongást, mint mikor az avart emésztik a sístergő lángok.

Gabrielle örült, hogy hazafelé vágatunk. Nem mintha félt volna. Csak hiányzott neki a kies vidék, a nyugalom, ahogy korábban is

mondta.

Amikor kigöngyölödött előttünk a síkság, olyan vágtaiba csaptunk át, hogy már csak a szél hallatszott meg az ő nevetése, bár ebben nem vagyok biztos. O is úgy szerette a szelet, a csillagok újfajta ragyogását a sötét dombok fölött, mint én.

Bár azt hiszem, lehettek pillanatok, amikor befelé könnyezett, csak én nem tudtam róla. Időnként komor lett és hallgató, pillái úgy repestek, mintha sírna, holott száraz volt a szeme.

Akkor is erről tűnődtem elmerülten, amikor egy sekély patakhoz értünk a sűrű erdőben. A kanca hirtelen felágaskodott és kirúgott. Olyan váratlanul történt, hogy majdnem leestem. Gabrielle keményen elkapta a jobb karomat.

Minden éjszaka ebben a kis nyiladékbán vágtattam át a keskeny fahídon a csermely fölött. Élveztem a patkók dobogását a deszkán, és a felkapaszkodást a lejtős parton. Kancám ismerte a járást, de most mintha elfelejtette volna.

Csaknem felágaskodott megint, majd rémülten megfordult, és vágtatni kezdett, vissza Párizsba. Minden akaratéremre szükségem volt, hogy megfékezzem.

Gabrielle hátranézett a sűrűre, a hajladozó sötét ágakra, amelyek eltakarták a patakot. A szél sívításán, a levelek bársonyos zizegésén túl határozottan éreztük a láthatatlan lüktetését a fák között.

Egyszerre hallottuk meg, mert én szorosabban öleltem magamhoz Gabrielle-t, ő pedig bólintott, és megszorította kezem.

– Erősebb! – mondta sietve. – És nincs egyedül.

– Igen – feleltem haraggal –, és utamat állja menedékem felé! – Áttettem Gabrielle-t a bal karomba, és kardot rántottam.

– Csak nem lovagol beléjük! – sikoltotta.

– Ördögöt nem! – vágtam rá, igyekezve féken tartani a lovat. – Két óránk sincs napkeltéig. Rántsza ki a kardját!

Hátrafordult, szólni próbált, én azonban már előreugrártam a lovat. Erre ő is engedelmesen kivonta kardját, amelyet oly szilárdan markolt kis kezével, mint akármelyik férfi.

Bizonyos voltam benne, hogy amint odaérünk a sűrűhöz, a valami ész nélkül kerekelt old. Nem is értett máshoz a nyomorult, mint hogy fart mutasson és elpucoljon. Dühöngtem, amiért megriasztotta kancámat és ijesztgeti Gabrielle-t.

Belevágtam a sarkam lovam oldalába, és minden erőmmel hajsoltam a híd felé.

Kezem odaforrt a markolatra. Ráhajoltam az előttem ülő Gabrielle-re. Tüzet fújtam, mint a sárkány, és mikor a fahíd kongani kezdett a kanca patkói alatt, most először láttam meg őket, a démonokat!

Egyetlen másodpercre villant csak föl fehér arcuk, fehér karjuk; ocsmány visítózással rázták a gallyakat, és levélesőt zúdítottak ránk.

– Pokolba veletek, undok háрпиák! – ordítottam, ahogy átértünk a túlsó meredélyes partra, de Gabrielle most felsikoltott.

Valami puffant mögöttem a lovon, a kanca megcsúszott a nyálkás földön, a valami elkapta vállamat és karomat, amellyel meg akartam lendíteni a kardot.

Megforgattam Gabrielle feje fölött a pengét, veszettül vagdostam a Kreatúrát. Fehér gomolyként repült bele a sötétségbe, ám ekkor egy másik vetette ránk magát karmos mancsaival. Gabrielle spádéja kettészelte kinyújtott karját. A kar felröppent, dőlt belőle a vér, mint víz a szökőkútból. A visongás vonítássá dagadt. Miszlikbe akartam aprítani őket. Olyan durván fordítottam meg a lovat, hogy fölágaskodott és majdnem elesett. Gabrielle azonban elkapta a sörényét, és visszakormányozta az útra.

Vágtattunk a toronyhoz, de már hallottuk is nyomunkban a visításukat. Mikor a kanca kifulladt, leugrottunk róla, és kéz a kézben rohantunk a kapu felé.

Át kell jutnunk a titkos alagúton, mielőtt megmásznak a falat. Nem szabad látniuk, amint kivesszük a követ!

Olyan gyorsan zártam kaput-ajtót, ahogy csak bírtam, és a karomban vittem föl Gabrielle-t a lépcsőn.

Mire beevickéltünk a titkos kamrába és helyretoltuk a követ, ők már odalent huhogtak és visítogtak, és karistolták a falat.

Fölkaptam

– egy

Gyorsan öl tűzifát,

a és odavetettem

gyújtóst! az

– ablak alá.

kiáltottam.

Addigra fél tucat arc fehérlett a rácson túl. Rikoltozásuk vérfagyasztóan visszhangzott a kis cellában. Hátrahököltem, és egy pillanatig csak bámultam őket.

Úgy lógtak a vasrácson, mint a bőregerek, de nem bőregerek voltak, hanem vámpírok, ugyanolyan emberforma vámpírok, mint mi. Sötét szemek sandalogtak ránk torzonborz üstökök alól, ádázul vonítva markolták a rácsot piszoktól retkes mancsukkal. Ruha helyett, amennyire megítélhettem, színehagyott rongyok lógtak róluk, és dőlt belőlük a temető hullabüze.

Gabrielle odadobta a fal tövébe a gyújtóst, de már ugrott is el a nyúláló kezek elől. A vámpírok szemfogaikat mutogatva csikorogtak. Egymást lökdösve igyekeztek fölkapni és hozzánk vágni a tűzifát. Egyszerre rántották meg a rácsot, mintha ki tudnák tépni a kőből.

– A tűzszerzámot! – ordítottam. Felkaptam egy fogósabb ágat, beleböktem a legközelebbi archa, könnyedén alárepítve a mélybe a fajzatot. Nyomoroncok! Hallottam visítását zuhanás közben, de mire sikerült kipiszkálnom a helyéről egy másik kis koszos démont, a többiek bekapaszkodtak a fába, és úgy huzakodtak velem. Addigra azonban Gabrielle-nek sikerült lángra lobbantania a gyújtóst.

Magasba ugrottak a lángok. A vonítás átváltott rémült hadarásba.

– Tűz! Tűnés innen lefelé! Táguljatok már, ti agyalágyultak! Lefelé, lefelé! Forró rács! Csipkedjétek már magatokat!

Hibátlanul szabályos franciasággal hömpölygött a népies szitkok egyre dagadó áradata!

Toporzékoltam a nevetéstől, úgy mutogattam őket Gabrielle-nek.

– Átok reád, szentségtörő! – visította valamelyik. A tűz végignyalt a kezén, mire bömbölve vágódott hanyatt.

– Átok a szentségtörőkre, a törvényen kívüliekre! – sivalkodtak letről.

Ezt aztán hamar felkapták, és most már egész kórus harsogta: – Átok a törvényen kívüliekre, kik merészelték belépni Isten Házába! –

De azért iszkoltak le a földre. Tüzet fogtak a vastag hasábok, a mennyezetig morajlott a láng.

– Menjetek vissza a temetőbe, ahonnan jöttetek, ti paprikajancsik! – kiáltottam utánuk. Szívesen dobáltam volna rájuk égő fát, ha odafértem volna az ablak közelébe.

Gabrielle mozdulatlanul állt, és összehunyorított szemmel hallgatózott.

Odalent folytatódott a rikácsolás-bömbölés. Új átokszoltárban szidalmazták a káromlókat, akik megszegették a szentséges törvényeket, kihívták Isten és a Sátán haragját. Rázták a kapukat, az alacsonyabb ablakokat, köveket vagdaltak a falhoz, és egyéb ostobaságokat műveltek.

– Nem juthatnak be – szólt halk fahangon, figyelmesen félrehajtott fejjel Gabrielle. – Nem törhetik be a kaput.

Én ebben nem voltam olyan biztos. A kapu rozsdás, nagyon régi. Nem tehattünk mást, vártunk.

Lerogytam a padlóra, nekidőltem a szarkofág oldalának, keresztbe font karokkal, görnyedten. Már kacagni se volt kedvem.

Gabrielle is leült a fal mellé kinyújtott lábakkal. Halkan zihált, farkosa kibomlott, haja szétnyílt, mint a kobrafigyő csuklyája, kósza tincsek tapadtak fehér arcába. Kormos volt a ruhája.

Perzselő hőséget árasztott a tűz. A levegőtlen szoba vibrált a forróságtól, a hosszú lángok elkergették az éjszakát. Nekünk azonban elég volt az a kevés kis levegő. Csak a félelem és a kimerültség gyötört bennünket.

Beláttam, hogy Gabrielle-nek volt igaza a kapuval kapcsolatban. Nem bírták betörni. Hallottam, amint elkotródnak.

– Súlytson le Isten haragja a káromlóra!

Valami kavardás támadt az istálló körül. Láttam magam előtt, miként cibálják elő búvóhelyéről rémült halandó lovászomat, azt a

szegény feleszűt, és tájékoztam a haragtól. Gondolati képekkel tudatták velem, hogy meg fogják gyilkolni szegény fiút. Dögöljenek meg!

– Ne mozduljon – szólt rám Gabrielle. – Már túl késő.

Tágra nyitotta, majd megint összehúzta szemét, ahogy hallgatózott. Már halott volt a szerencsétlen nyomorult.

Ugyanúgy éreztem a halált, mintha váratlanul sötét kismadarat láttam volna felröppenni az istállóból. Gabrielle előredőlt, mintha ő is látná, aztán ájulásformán hanyatlott hátra, holott nem veszítette el eszméletét. Valami olyasfélét dünnyögött, hogy „vörös bársony”, de olyan halkan, hogy nem értettem tisztán.

– Ezért még számolok veletek, haramiák! – küldtem utánuk a szavakat – Háborgattátok házamat, és esküszöm, hogy megfizettek érte! Mind jobban elnehezdedtek tagjaim. A tűz heve olyan volt, mint a kábítószer. Most vettem erőt rajtam az éjszaka különös történései. A kimerültség és a ragyogó fény miatt nem tudtam megbecsülni, hány óra. Azt hiszem, el is aludtam egy pillanatra. Borzongva ébredtem, nem tudván, mennyi idő telt el.

Főlnéztem, és egy éterien gyönyörű, fiatal fiút pillantottam meg, aki fel-alá járkált a kamrában. Persze csak Gabrielle volt az.

6

Szinte zabolázhatatlan erő, kifinomult eleganciájú láncon: ilyen hatást keltett, ahogy ott járkált, rugdosta a hasábokat, és figyelte, amint a fekete üszökből még egyszer a magasba nyúlik, majd visszaomlik önmagába a tűz. Láttam az eget. Talán egy óránk van még. – De hát kik ezek? – állt meg előttem szétvetett lábakkal, harmonikusan sürgető mozdulattal emelve föl két kezét. – Miért neveznek bennünket törvényen kívülieknek és káromlóknak?

– Én elmondtam mindent, amit tudok. Mostanáig azt se gondoltam, hogy egyáltalán van arcuk-kezüik és hangjuk.

Feltápaszkodtam, leporoltam ruhámat.

– Átkoztak bennünket, mert beléptünk a templomokba! – mondta ő. – Felfogta a képeket, amelyeket küldtek? Nem tudják, nekünk miért sikerül. Ők nem mernék megtenni.

Először láttam reszketni, de észrevettem rajta más apró jeleit is a nyugtalanságnak: szeme körül meg-megrángott a hús, folyton előrehulló tincseit igazgatta.

– Gabrielle! – mondtam. Próbáltam parancsolóra, megnyugtatóra venni a hangomat. – Most az a fontos, hogy innen kijussunk. Nem tudjuk, milyen korán kelnek ezek a fajzatok, vagy milyen gyorsan térnek vissza naplemente után. Más búvóhelyet kell találnunk.

– A pincebeli sírbolt – javasolta.

– Az még ennél is komiszabb csapda lenne, ha betörnék a kaput. – Megint az égre pillantottam, és kihúztam az alagút zárókövét. – Jöjjön!

– De hova megyünk? – faggatott. Sebezhetőnek látszott, először ma éjszaka.

– Keletnek, egy faluba. Teljesen nyilvánvaló, hogy a legbiztonságosabb hely a falusi templom.

– Képes lenne rá? A templomban?

– De mennyire! Ön is mondta, oda soha be nem mernék tenni a lábukat a kis bestiák! Az oltár alatti kripták vannak olyan mélyek és sötétek, mint bármelyik sírbolt.

– De Lestat, épp az oltár alá!

– Ön ámulatba ejt engem, anyám! Én a Notre-Dame fedele alatt szedtem áldozatokat. – Támadt egy ötletem. Odamentem Magnus ládájához és kotorászni kezdtem a kincsben. Előhúztam két olvasót: az egyik gyöngyből volt, a másik smaragdokból, és mindkettőn ott

Ő csüngött

fehér, a

nyúzott szokásos

arccal apró kereszt.

figyelt.

– Fogja ezt – nyújtottam oda neki a smaragdosat. – Tartsa magán. Ha találkozunk velük, mutassa oda nekik a keresztet. Ha jól kalkulálok, megfutnak előle.

– De mi lesz, ha nem találunk biztos helyet a templomban?

– Honnan a pokolból tudjam? Visszajövünk ide!

Sugárzott belőle a felgyülemelő félelem. Tétován nézte az ablakon át a halványuló csillagokat. Átszakította az örökkévalóság ígéréteinek fátyolát, és most bajban volt megint.

Gyorsan kivettem kezéből a smaragdokat, megcsókoltam, majd a kabátja zsebébe csúsztattam a rózsafüzért.

– A smaragd örök életet jelent, anyám.

Ismét olyan volt, mint egy suhanc. Arcát és ajkát körülrajzolta az utolsó üszkök fénye.

– Ahogy mondtam – suttogetta. – Maga nem fél semmitől, ugye? – Mit számít, félek-e? – rándítottam meg a vállam. Karon fogtam, és odavezettem az átjáróhoz. – Mi vagyunk azok, akiktől mások félnek. Ezt ne feledje el.

Az istállóban láttam, hogy a fiút ocsmány kegyetlenséggel gyilkolták meg. Törött teste kifacsarodva hevert a szénában, mintha egy titán hajította volna oda. Tarkóját szétverték, és hogy megcsúfolják, vagy hogy engem csúfoljanak meg, úrhoz illő, elegáns bársonykabátba öltöztették. Vörös bársonyba. Ezt motyogta Gabrielle, mikor azok elkövették a bűnt. Én csak a halált láttam.

Undorodva

– fordultam

Ezért el.

megfizetnek! A

– lovak eltűntek.

mondtam.

Kézen fogtam Gabrielle-t, aki úgy bámulta a szerencsétlen fiú tetemét, mintha akarva se tudná levenni róla a szemét, aztán rám pillantott. Fázom – súgta. – Erőm fogyatkozik. Oda kell mennem, ahol sötét van. Érzem.

Gyorsan fölvezettem a közeli dombra, majd azon át az út felé.

Persze a falusi templom udvarán nem bujkáltak huhogó kis szörnyetegek. Nem is számítottam rájuk. Hosszú ideje nem bolygatta senki a régisírokat.

Gabrielle-nek már nem volt ereje, hogy erről értekezzék velem. Félig-meddig ölben vittem az oldalajtóhoz, és csendesen feltörtem a

zárat.

–

De Mindenem fázik.
ahogy Ég a
toltam szemem –
volna lehelte
be, újra. – Sötétbe.
megtorpant.

–

–

– És ha
Tökkelütött igazuk van?
szamárság.
Ne!... És nekünk
Isten nem
nem

– lehet
lakozik dolgunk Isten
Isten házában?
házában.
nyöszörögte.

Odavonszoltam a sekrestyén át az oltár elé. Ő eltakarta az arcát, és mikor felnézett, pontosan a feszületet látta a szentségház fölött. Fojtottan felhőrdült. De a színes ablakok elől takargatta a szemét, miattuk fordult felém. A kelő nap, amelyet én még nem is éreztem, őt már égette!

Ölbe kaptam, mint tegnap éjszaka. Találnom kell egy régi kriptát, olyat, amelyet évek óta nem használtak. Rohantam a Boldogságos Szűz oltárához, ahol már majdnem elmosódtak a feliratok. Letérdeltem, begörbített ujjakkal alányúltam egy kőabláknak, és gyorsan fölemeltem. Mély gödör tángolt alatta, benne egyetlen korhatag koporsó.

Gabrielle-t magammal húzva leereszkedtem a sírgödörbe, és helyre tettem a követ.

Vaksötét volt, a koporsó ripityára tört alattam, jobbom porladozó koponyára tapintott. Éles csontok szúrták mellkasomat. – Igen, csak el

– a fénytől

Biztonságban – motyogta

vagyunk mintegy önkívületben

– Gabrielle.

súgtam.

Féltrelektem a csontokat, fészket készítettem magunknak a korhadakban és a porban, amely oly vén volt, hogy rég elpárolgott belőle az emberi bomlás szaga.

Még legalább egy óráig nem bírtam elaludni.

Mindegyre az összeroncsolt istállófiú járt az eszemben, ahogy odadobva hever az elegáns, vörös bársonykabátban. Én láttam már ezt a kabátot de nem jutott eszembe, hol. Az enyém lett volna? Bejutottak a toronyba? Nem, az lehetetlen, nem juthattak be. Megcsinálták volna egyik kabátom pontos mását? Idáig mentek a gúnyolódásban? Á, dehogyl! Ilyen fajzatok nem képesek ilyesmire. Hanem az a kabát... Volt vele valami...

7

A legédesebb, legszelídebb dallamokra ébredtem. E drága töredék, a hangok gyakori szokása szerint visszavitt gyermekkorom valamely téli éjszakájába, mikor családostul lementünk a falusi templomba, órákig álltunk égő gyertyák között, szívtuk a tömjén dús, érzéki illatát, s a processziót vezető plébános a magasba emelte a szentségtartót.

Láttam a kerek fehér szent ostyát a vastag üveg mögött, arany és drágakövek csillagfényében, meg a csipkés karinges ministránsokat, ahogy iparkodnak egyenesen tartani a veszélyesen imbolygó baldachint.

Ezer-egynéhány Benedictus[2] mélyen belevéste az agyamba az ősi himnuszt:

O Salutaris

Hostia

Quae

Bella

Da robur, jer auxilium... caeli

premunt pandis ostium

hostilia,

És ahogy feküdtem a benuit álomban hozzám simuló Gabrielle-lel a törött koporsó roncsai között, a tekintélyes vidéki templom oldalkápolnája előtti fehér márványtábla alatt, nagyon lassan kezdett derengeni, hogy fölöttem ugyanezt a himnuszt zengi sok száz halandó.

A templom tele volt emberekkel! Nem jöhetünk ki ebből a nyomorult csontgödörből, amíg el nem mentek mind egy szálalig!

Mellettem mozgott valami a sötétben. Földszag és az alattam szétúrt porladozó csontváz szaga csapta meg orromat. A nyers levegő metsző hidegséggel mart belém.

Gabrielle halottmerekv kézzel kapaszkodott belém. Arca kemény volt akár a csont.

Próbáltam tökéletesen mozdulatlanul feküdni, s nem ezen morfondírozni.

Sok száz ember szuszogott-sóhajtozott odafent. Talán ezren is voltak Belekezdték a másik himnuszbá.

Azon tépelődtem komoran, mi jön ezután? A litánia, az áldás? Ma éjszaka végképp nincs időm melázva heverészni. Ki kell jutnom.

Érthetetlen sürgetéssel és ugyanolyan érthetetlen fájdalommal lobbant föl megint előttem annak a bársonykabátnak a vöröse.

Gabrielle egyszer csak kinyitotta a szemét. Persze nem láttam, mert koromsötét volt. Megéreztem. Éreztem, amint életre kelnek tagjai.

De ahogy megmozdult, legott mozdulatlaná is dermedt ijedtében. Szájára tettem a kezem.

– Nyugalom! – súgtam, de éreztem, hogy rettenetesen fél.

Nyilván most jutottak eszébe a tegnapi éjszaka rémségei, most ébredt tudatára, hogy sírban fekszik, egy korhadó váz mellett, olyan kő alatt, melyet aligha bír majd fölemelni.

– A templomban vagyunk! – súgtam. – Biztonságban vagyunk. Felzendült az ének. – Tantum ergo Sacramentum, Veneremur cernui.

– Ez a Benedictus! – lehelte Gabrielle. Megpróbált mozdulatlanul feküdni, de hirtelen nem bírta tovább. Erősen magamhoz kellett szorítanom.

– Ki kell jutnunk! – súgta. – Lestat, az Isten szerelmére, az Úr Teste van az oltáron!

Recsegték-ropogtak a kővön a deszkakoporsó maradványai. Kénytelen voltam ráhengeredni, úgy préselni le a súlyommal.

– Hallgasson rám, és maradjon nyugton! Nincs más választásunk, várunk kell!

De már megfertőzött a vakrémülete. Térdem alatt csontok roppantak, éreztem a rohadó kelme szagát. Mintha a kriptá falát is átítatta volna a halál miázmája. Nem bírom ki idezárva ebbe a bűdösségbe!

– Nem lehet! – lihegte Gabrielle. – Nem maradhatunk itt! Ki kell jutnom! – Majdnem pityergett. – Nem bírom, Lestat! – A falhoz, a kőablákhöz kapkodott, és hangtalanul hörgött rémületében.

Odafent véget ért a himnusz. A pap most hág föl az oltár lépcsőin És tartja a magasba a szentségtartót, aztán odaforog a gyülekezethez, és áldásra emeli a szentelt ostyát. Gabrielle persze mindezt tudta. Hirtelen tombolni kezdett, vadul vonaglott alattam, majdnem ledobott magáról.

– Jól van, akkor most figyeljen rám! – sziszegtem. Ez így nem megy tovább. Kimegyünk. De úgy kell csinálnunk, ahogy tisztességes vámpírokhoz illik, hallja? Ezer ember van most a templomban, és mi halálra fogjuk rémisztetni őket. Én fölemelem a követ, és egyszerre pattanunk elő. Eközben kapja fel a kezét, vágjon rémséges arcot és rikoltozzék, ha bír. Ettől, ahelyett, hogy nekünk esnének és elvonszolnának a dutyiba, hátra fognak hőkölni, mi pedig odarohanunk az ajtóhoz. Válaszolni se tudott, máris kapálózott, sarkával

rugdosva a korhadtszékát. Kiegyenesedtem, két kézzel hatalmasat löktem a márványtáblán, és úgy, ahogy mondtam, előszökkentem a gödörből, hatalmas ívben körbelobogtatva köpenyemet.

A gyertyafényben úszó kórus padlójára érkeztem, és közben úgy süvöltöttem, ahogy a torkomon kifért.

Százak ugrottak talpra, szájak százai nyíltak sikolyra.

Ordítottam még egyet, elkaptam Gabrielle kezét, és a szentély rácsát átugorva belerontottunk a gyülekezetbe. Végigszánguldottunk a

padok között, Gabrielle magasba emelte begörbített ujjú bal kezét, és aranyos fejhangon vijjogott. Az emberek halálra rémülten kaptak a gyerekeikhez, és visítva hököltek előlünk.

A súlyos ajtó nyomban engedett, és ott álltunk a fekete ég alatt a fűvó szélben. Magam elé lódítottam Gabrielle-t, megfordultam, és akkorát rikoltottam, amekkorát bírtam. Ráviczorítottam szemfogaimat a hívőkre, és mivel néhányan közeledtek – nem tudom, üldözésünkre eredtek-e vagy csak a félelem taszította őket felém –, aranyesőt zúdítottam a márványpadlóra.

– Az ördög pénzt osztogat! – rikácsolta valaki. Kicsörtettünk a temetőn át a mezőre.

Pillanatok alatt beértünk az erdőbe; elől, a fák közül egy nagy ház istállójának szaga csapta meg orromat.

Megálltam, szinte kétrét görnyedtem az összpontosítástól, és hívtam a lovakat. Patkók dübörögtek tompán az állások deszkáján, és mi futásnak eredtünk az istálló felé.

Átugrottuk az alacsony sövényt. Épp akkor téptem le pántjairól az ajtót, amikor szétrúgott állásából előgaloppozott egy szép heréit.

Főlpattantunk rá, Gabrielle elfészkelődött előttem, és én magamhoz öleltem.

Belevágtam sarkamat az állat oldalába, és nyargalni kezdtünk dél felé: ki az erdőből, Párizsnak.

8

Míg vágattunk Párizs felé, megpróbáltam kifundálni valamit, ám őszintén szólva fogalmam se volt róla, mihez kezdjek.

Nincs hová bújnunk a bűdös kis rémek elől. Csatába nyargaltunk, ami egy kicsit más volt, mint az a reggel, amikor dühömben és akaratomban bízva indultam a farkasok ellen.

Még csak a Montmartre ritkás tanyái között jártunk, amikor már hallottuk egy villanásnyi időre halk dűnnyögésüket. Olyan volt, mint a mérges pára.

Azonnal innunk kellett, hogy ne találjanak készületlenül.

Megálltunk az egyik kis tanyánál, odaosontunk a gyümölcsösön át a hátsó ajtóhoz. Bent a gazda és felesége a hideg tűzhely mellett szundikált.

Amikor végeztünk, együtt jöttünk ki a házból. Lecövekeltünk egy percre a kis veteményeskertben, és néztük a gyöngyszürke eget.

Azok hallgattak. Csend volt és nyugalom, csak a friss vér világított bennünk. Felhők gyülekeztek a fejünk fölött, eső lába lógott a levegőben.

Megfordultam, némán utasítottam a heréket, hogy jöjjen oda hozzám, és megmarkoltam a kantárt.

– Mindenképpen be kell mennünk Párizsba, és szembe kell néznünk ezekkel a kis szörnyetegekkel. És amíg elő nem dugják megint az orrukat, hogy csatába szálljanak ellenünk, el kell intéznem néhány dolgot. Gondolnom kell Nickire. Beszélnem kell Roget-val.

– Most nincs idő halandó badarságokra! – fakadt ki Gabrielle. Kabátján, szőke haján még mindig ott tapadt a templomi kripta szennye. Olyan volt, mint egy piszokban meghempergetett angyal.

– Nem tűröm, hogy akadályozzanak abban, amit tenni akarok! – szögeztem le.

Mélyen beszívta a levegőt.

Rá akarja szabadítani e fajzatokat a kedves Roget úrra? – kérdezte. Ezt még elgondolni is iszonyú volt. Szemerkélni kezdett az eső.

Még a vér bővében is fáztam. Hamarosán zuhogni fog.

– No jó – adtam meg magam. – semmit sem tehetünk, míg ezzel nem végeztünk! Felpattantam a lóra, és Gabrielle felé nyújtottam a kezem.

– A bántalom csak tovább sarkantyúzta önt, nemdebár? – kérdezte ő. Merőn nézett rám. – Akármit tesznek, bármivel próbálkoznak, ön csak erősebb lesz tőle.

– Hát én meg ezt nevezem halandó badarságnak! Jöjjen már!

– Lestat – szólt komolyan –, úrias kabátba öltöztették lovását, miután megölték. Megnézte azt a kabátot? Nem látta már valahol?

Az az átkozott vörös bársonykabát...

– Mert én igen – folytatta. – Méghozzá számos órán át párizsi ágyam mellett. Nicolas de Lenfent kabátja volt.

Hosszan bámultam rá, de azt hiszem, egyáltalán nem láttam. Dühömben nem volt hangja. Addig dühöngök, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy gyászolnom kell. Aztán már nem gondoltam semmire.

Homályosan felrémlt bennem, hogy Gabrielle még nem sejtí, mily forró szenvedélyek tombolhatnak bennünk, mennyire megbéníthatnak bennünket. Mintha mozgattam volna a számat, de nem jött ki rajta hang.

– Én nem gondolom, hogy megölték volna, Lestat.

Megint próbálkoztam, azt akartam kérdezni, ezt most miért mondja, de nem bírtam, csak meredtem bambán a gyümölcsösre.

– Szerintem él, és a foglyuk. Különben az ő testét hagyták volna ott, és dehogyan bajlódtak volna az istállófiúval.

– Talán igen, talán nem. – Rá kellett erőltetnem a számat e szavakra.

– A kabát üzenet volt. Nem bírtam tovább.

– Utánuk megyek – mondtam. – Vissza akar térni a toronyba? Ha kudarcot vallók...

– Nem szándékozom elhagyni önt.

Zuhogó esőben érkeztünk a Templom bulvárra, vizes macskakövek verték vissza fölnagyítva ezer lámpa fényét.

Gondolataimat inkább az ösztön, mint az ész kristályosította haditervvé. Kész voltam a harcra, mint mindig. De még ki kellett derítenünk, hogy állunk. Hányan vannak? És tulajdonképpen mit akarnak? Foglyul ejteni elpusztítani, vagy megrémíteni és elkergetni? Fékezniem kellett dühömet' emlékeztetnem kellett magamat, hogy ezek éretlen, babonás fajzatok, kiket alighanem könnyű lesz megosztani vagy elijeszteni.

A Notre-Dame mellett, azoknál az ódon, magas házaknál jártunk, amikor meghallottam őket a közelben. Ezüstvillámként cikkant a rezgés s ugyanolyan gyorsan elenyészett.

Gabrielle kihúzta magát. Bal kezével a csuklómat fogta meg, jobbát kardja markolatára csúsztatta.

Befordultunk egy girbegurba sikátorba, amely összeviszsa kanyargón a sötétben. Lópatkók fémes kopogása hasogatta szét a csöndet, úgy

Azt kellett fegyelmeznem

hiszem, magamat,

egyszerre hogy

láttuk ne idegesítsen

meg a hang.

őket.

Gabrielle hátrahőkölt, hozzám simult, én lenyeltem hördülésemet, nehogy azt higgyék, megijedtem.

Magasan a keskeny köz két oldalán fehérlett a házak ereszcsonnái fölött halványan derengő arcuk az alacsony ég alatt, a némán suhogó ezüst esőben.

Vágtára sarkalltam a lovat. Azok odafönt úgy futkostak a tetőn, mint a patkányok, és emberfülnek hallhatatlanul, tompán vonítottak. Fehér tagok cigánykerekeztek le előttünk a tetőkről, mögöttünk talpak puffantak puhán a kövön. Gabrielle elfojtott egy halk sikolyt. – Rajta! – ordítottam, és kardot rántva nekivágtattam az élénk pottyant két toprongyosnak. – Félre az utamból, átkozottak! – A letaposottak sivalkodtak.

Riadt arcok villantak föl a szemem előtt. Az elülsők eltűntek, a hátsóknak mintha inukba szállt volna a bátorságuk. Elvágtattunk, üldözőink messzire elmaradtak mögöttünk, mire kifordultunk a néptelen Grève térre.

Ámde a szélén máris gyülekeztek, és ezúttal hallottam gondolataikat: az egyik azt firtatta, hol lehet a mi hatalmunk, és miért kellene nekik ijedezniük, egy másik azon erősködött, hogy menjenek ránk.

Abban a pillanatban Gabrielle bizonyosan sugározhatott magából valamilyen erőt, mert a tulajdon szememmel láttam, hogyan tántorodtak vissza, mikor rájuk nézett és keményebben szorította kardja markolatát.

– Most rázza le őket! – sziszegte a foga között. – Félnék. – Aztán mondott egy cifrát, mert a Hotel Dieu ispotály árnyékából máris röpült felénk lobogó hajjal, rémes nyüsztésre nyílt szájjal legalább hat újabb kis fehér toprongyos démon. Egyesültek a többiekkel, kezdett erőre kapni a körülöttünk fortyogó rosszindulat.

A ló felágaskodott, és majdnem levetett bennünket. Ők ugyanolyan hathatósan parancsoltak neki álljt, mint én indulást.

Derékon kaptam Gabrielle-t, lerántottam a lóról és inunk szakadtából nyargaltunk a Notre-Dame kapuja felé.

Szörnyű és nevetséges néma vartyogás kélt fülemben, sipítás, visítás, fenyegetőzés:

– Ne merészd, ne merészd! – Utánunk dobokoltak, körülhabzottak bennünket, kemenceszájtüzes leheleteként csapott meg rosszindulatuk. Kardom és kabátom után kapkodtak.

Ám én bizonyosan tudtam, mi fog történni, ha ott leszünk a templomnál Gabrielle-t magam elé lódítva nekiiramodtam, egyszerre repültünk át a székesegyház küszöbén, és elterültünk a kövön.

Visítás. Rémes rikoltozás hasogatta az eget, aztán valami tülekedés támadt, mintha ágyúval oszlatták volna szét a gyülevész hadat.

Feltápáskodtam, és harsányan nevettem őket, de nem hallgatóztam tovább az ajtó közelében. Gabrielle maga után cibált, együtt rohantunk végig az árnyas főhajón, sorra maradtak el mellettünk a fenséges csücsívek, míg végül odaértünk a szentély sápadt gyertyáihoz, és fölfedezve az egyik mellékolárnál egy sötét és üres zugot, együtt roskadtunk térdre.

– Akárcsak azok a bestye farkasok! Micsoda rohadt csapda!

– Cssss, hallgasson már egy pillanatra! – simult hozzám Gabrielle. – Vagy ez a halhatatlan szívem megszakad!

9

Hosszú idő elteltével Gabrielle egyszer csak megmerevedett, é a tér felé pillantott.

– Ne gondoljon Nicolas-ra! – figyelmeztetett. – Várnak fülelnék. Hallanak mindent, ami eszünkbe jut.

– De mire gondolnak ők? – suttoztam. – Mi jár az ő fejükben?

Éreztem, hogyan összpontosít.

Szorosabban magamhoz vontam, úgy néztem a távoli nyitott ajtón beszűrő ezüstsugárba. Most őket is hallottam, de csak halkan zsongtak gyülekezőben.

És ahogy bámultam ott az esőt, egyszer csak megszállt valami hihetetlen nyugalom. Szinte érzéki volt. Úgy éreztem, nyugodtan engedhetünk nekik, bolondság lenne tovább védekezni ellenük. Minden szépen rendbe fog jönni, csak menjünk ki, és adjuk át magunknak nekik. Nem fogják megkínózni, ízekre szagatni Nicolas-t, aki a kezükben van.

Láttam Nicolas-t köztük, csipkés ingben, térdnadrágban, mert a kabátját elvették, és hallottam, hogyan sikolt, amikor kitépik a karjait.

Én is sikoltottam. Nem, befogtam a számat, hogy ne riasszam fel a halandókat a templomban.

Gabrielle kinyújtotta a kezét, és megérintette ajkamat.

– Nem teszik! – mondta halkan. – Csak fenyegetőznek. Ne gondoljon rá!

–

– Akkor

Ezt

akarják még él

elhitetni –

velünk. suttoztam.

Figyeljen!

Ismét eltöltött az a béke, megint hallottam a hívó szót, hogy menjünk hozzájuk. Gyertek ki a templomból, hívogatott a hang, adjátok meg magatokat nekünk, jó szívvel fogadunk benneteket, egyikőtöket se fogjuk bántani, csak gyertek ki!

Az ajtó felé fordultam és fölemelkedtem. A nyugtalankodó Gabrielle is fölállt kezével intve hallgatásra ismét. Szólni se mert hozzám, úgy néztük ezüstösen fénylő, hatalmas kaput. Hazudtok, mondtam. Nincs hatalmatok fölöttünk! Kihívó dac hullámmozott át a távoli kapun. Még hogy adjuk meg magunkat? És ha meg tesszük, mi garancia, hogy nem ejtetek foglyul mindhármunkat? Miért jönnénk ki?

E templomban biztonságban vagyunk; elrejtőzhetünk legmélyebb kriptáiban,

Portyázhatunk a hívők között, vérüket vehetjük fülkékben és kápolnáknak, oly ügyesen, hogy sohasem bukkannak nyomunkra, ha elküldjük bódult áldozatainkat, essenek össze. De mit tudtok ti? Még a küszöböt se bírjátok átlépni. Úgyse hisszük el, hogy Nicolas nálatok van. Mutassátok meg! Jöjjön ide az ajtóhoz, és szóljon!

Gabrielle dűltan jártatta rajtam a szemét, kétségbeesetten próbálta kifülni, mit mondok. Őket tisztán hallotta: erre én képtelen voltam, amikor kibocsátottam ezeket az impulzusokat.

Most talán gyengült a lüktetés, de nem szűnt meg; ugyanúgy folytatódott, mintha nem feleltem volna. Békességről zsongott, majd meg valami kéjről; hogy az egyesülés mámorában minden búbanat elszáll. Ismét olyan érzéki volt és delejező.

– Gyáva cenkek vagytok valamennyien! – sóhajtottam. Ezúttal hangosan mondtam, hogy Gabrielle is hallja. – Küldjétek be Nicolas-t a templomba!

A zsongás elhalkult. Amikor folytattam, kongó csönd válaszolt. Úgy tűnt, egy-két kivétellel mindannyian elhallgattak. Majd valami zűrzavaros

Gabrielle veszekedés és

összehúzta tiltakozás ütötte

a meg a fülemet.

szemét.

Csönd. Kint csak a halandókat lehetett hallani, amint a széllel küzdve botorkálnak át a Grčve téren. Nem hittem, hogy visszavonulót fűjnének. Most hogy mentsük meg Nickit?

Hunyorogtam, hirtelen nagyon elfáradtam, csaknem kétségbeestem. Nevetséges, én sose szoktam elveszíteni a reményt! Mások igen, én nem. Én verekedtem, bármi történt is. Mindig. Kimerültségemben, haragomban Magnust láttam magam előtt, ahogy szökdécsel a tűzben, láttam fintorgó arcát, mielőtt elporladt és elenyészett volna a lángokban. Az kétségbeesés volt?

Bénító gondolat, ugyanolyan iszonytató, mint annak idején a jelenet. Az a hajmeresztő érzésem támadt, hogy Magnusról beszél

valaki.
– Hát
Nagyon ezért
ravasz... jutott
– az
suttogta eszembe!
Gabrielle.
– Ne hallgasson rá! Az ön tulajdon gondolataival űzi fondorlatait.
Ahogy bámultam a nyitott ajtó felé, egyszer csak megjelent egy alak. Zömök volt, mégsem férfi, hanem egy fiatal fiú.
Fájó szívvel kívántam, hogy Nicolas legyen az, de rögtön tudtam, hogy nem ő. Alacsonyabb volt Nicolas-nál, noha keményebb
kötésű, és nem ember.
Gabrielle valami halk, csodálkozó hangot hallatott. Majdnem olyan volt mint egy fohász.
A fiú nem úgy volt öltözve, ahogy mostanság szokás. Igen választékos hosszan lecsüngő ujjú tunikát viselt, derékban övvel átfogva,
és harisnyát húzott formás lábaira. Ruházata egészen olyan volt, mint Magnusé. Egy pillanatra az az eszelős gondolatom támadt, hogy
Magnus tért vissza valamely csoda folytán.
Ostobaság volt. Ez itt egy fiú, fürtös, hosszú hajú fiú, aki nagyon egyenesen, nagyon nyugodtan átkelt az ezüsthímen, és belépett a
templomba. Ott egy pillanatra megtorpant. Feje tartásából ítélve, mintha oda-fönt nézett volna valamit, aztán nesztelen léptekkel
elindult a hajóban felénk.
Odaért a mellékolthár gyertyafényébe. Sártól kérges ruhájának hajdani szép fekete bársonyát elkoptatta az idő, arca azonban fénylő
fehér volt és istenien tökéletes. Caravaggio teremtetett ily éteri és kísértő Erőszakot, amilyen ez volt, gesztenyeszín hajával, sötétbarna
szemével.
Közelebb húztam magamhoz Gabrielle-t, úgy néztem ezt az embertelen jelenést, kiben semmi sem volt oly mehökkentő, mint
nézése, mellyel bennünket mustrált. Felleltározta összes részletünket, aztán puhán kinyújtotta kezét, és megérintette az oltárkövet.
Megbámulta az oltárt, a feszületet, a szenteket, majd visszanézett ránk.
Alig néhány lábnnyira állt tőlünk, és most valósággal átszellemült szelíden kíváncsi arca. Ismét azt az egyszer már hallott hangot
hallatta, hívott, hogy engedjünk, kimondhatatlan kedvességgel intett, hogy szeretnünk kell egymást, neki, Gabrielle-nek (akit nem
szólított nevén) és nekem. Valahogy olyan naiv volt, amint ott állt és minket szólógatott. Keményen, ösztönösen ellenálltam neki.
Szemem elsötétült, akárha fal zárta volna el lelkem ablakait. És mégis, úgy vágytam rá, annyira vágytam odaomlani elébe, és követni
őt, és hagyni, hadd vezessen, hogy amellettt eltörpült minden valaha volt vágyam. Akárcsak Magnus, maga volt a titok, ámde ő
gyönyörű volt, leírhatatlanul gyönyörű, és lappangott benne valami döbbenetes ellentmondás és mélység, ami hiányzott Magnusból.
Körülvettek halhatatlan életem kínjai. Jer hozzám, mondta ő. Jer hozzám, mert én, egyedül én oldhatlak fel magányod alól. Forrásánál
találta meg kimondhatatlan bánatot, visszhangzott rá a mélységes mély kút, torkom kiszáradt, görcsös szorítás maradt ott, hol hangom
volt valaha, mégse engedtem.
Ketten vagyunk, szóltam konokul és erősebben öleltem Gabrielle-t, aztán megkérdeztem: Hol van Nicolas? Mindegyre ezt firtattam, s
nem engedtem semminek, amit hallottam vagy láttam.
Nagyon emberi mozdulattal megnyalta az ajkát és csöndesen elindult, míg csak kétféle lábnnyira állt tőlünk. Felváltva nézegetett
bennünket,
– s
Hogy így szólt
mondad? nem emberi
Magnus hangon,
a simogató
tűzbe gyengédséggel:
ment?
– Sose mondtam ilyet! – vágtam rá, összerezzenve emberi hangomtól, de már tudtam, hogy iménti gondolataimra céloz. – Ez az
igazság. A tűzbe ment. – Miért hazudtam volna bárkinek?
Megpróbáltam behatolni az agyába. Tudta, mit teszek, és oly különös képeket vetett elém, hogy felhördültem.
Bár magam se tudtam, mit láttam abban az egyetlen pillanatban. Mennyet és poklot, vagy a kettőt egyben: vámpírokat a
paradicsomban, kik a fákról csüngő, lengve lüktető virágokból isszák a vért.
Hullámokban tört rám az undor. Mintha legtitkoltabb álmaimat lovagolta volna meg, akár egy succubus[3].
Megtorpant, és valami bizonytalan tiszteletfélével sütötte le kissé összehúzott szemét. Undorom lelankasztotta. Nem ily feleletre
számított. Nem várt ennyi... mit? Erőt?
Igen, és ezt tudtomra is adta, mondhatni, gavallérosan.
Viszonoztam a gavallériát. Megmutattam magam a toronyszobában Magnuszal; felidéztem, mit mondott Magnus, mielőtt a máglyára
lépett volna. Nem titkoltam semmit.
Ő bólintott, és mikor elbeszéltem Magnus szavait, arca egy cseppet megváltozott. Mintha elsimult volna a homloka, vagy feszesebb
húzódott volna a bőre. Nem viszonozta a tudást.
Sőt mehökkenésemre levette rólunk tekintetét és a főoltárt nézte. Elsuhant mellettünk, hátát fordítva felénk, mintha nem lenne
félnivalója, és megfeledkezett volna létezésünkről.
Odalengett a padok közti átjáróhoz, és elindult, ám nem úgy, ahogy az emberek. Inkább cikázott egyik árnyéktól a másikig: eltűnt és
feltűnt Fényben sohasem volt látható. Mire megpillanthatták volna a templomban nyüzsgő halandók, már nyoma is veszett megint.
Álmélkodtam ennyi ügyességen, mert gyakorlat dolga volt csak ez az egész. Kíváncsi lettem, tudnék-e magam is így mozogni, s
követtem őt a kórus felé. Gabrielle szó nélkül jött utánam.
Sokkal könnyebben ment, mint képzeltük. Ő pedig határozottan elképedt, mikor meglátott bennünket maga mellett.
S ezzel az elképedéssel elárulta legnagyobb gyarlóságát: a gögjét. Meg volt sértve, hogy ilyen könnyen utána lehettünk,
mindeközben elrejtve gondolatainkat.
Ám ezzel még nem volt vége. Amikor rádöbbsent, hogy én megéreztem ezt... a pillanat ezredrészére elárult sebezhető pontot... akkor
kétszeres erővel csapott magasba a dühe. Pusztító hévség áradt belőle, ami egyáltalán nem volt meleg.
Gabrielle lenézően megnyikkant, és végigvágott rajta a tekintetével. Valami átvibrált közöttük, amiből én ki voltam zárva. A fiú

hüledezett.

Rettentő vívódását hiába is próbáltam megérteni. Elnézte a hívőket, az oltárt. Bármerre fordult, a Mindenható és a Boldogságos Szűz képét látta maga előtt. Szakasztott olyan volt, mint Caravaggio angyalkája, ahogy ártatlan arca fehér kövén játszott a fény.

Átölelte a derekam, keze bebújt köpenyem alá. Érintése olyan különös volt, annyira édes és delejes, gyönyörű arca oly igéző, hogy nem húzódtam el. Másik kezével Gabrielle derekát fogta át. Elnéztem ott egymás mellett őket, e két angyalt, s szinte magamon kívül voltam a látványtól. Jönnötök kell, mondta.

– Miért, hová? – kérdezte Gabrielle. Óriási nyomás nehezedett rám. Megpróbált akaratom ellenére mozgatni, de nem bírta.

Megvettem lábam a kőpadlón. Láttam, mint keményedik meg Gabrielle arca, ahogy a fiúra néz. És ő újra elámult, dühöngött, s nem bírta eltakolni előlünk.

Szóval ugyanúgy alábecsülte a testi erőnket, mint a lelkit. Ez jó!

– Most jönötök kell – szolt, megmutatván nekem akarata óriási hatalmát. Túl tisztán láttam, semhogy ámíthattam volna magamat. – Gyertek ki, és követőim nem fognak bántani benneteket.

– Hazudsz! – vágtam rá. – Követőidet elküldted, s azt akarod, jöjjünk ki, mielőtt visszatérnének, mert nem szeretnéd, ha látnának, amint

Gabrielle kilépünk
megint a templomból.

azt

a Nem akarod
lenézni, elárulni,
kurta hogy idebent
nevetést jártál!

hallatta.

Tenyeremet a démon mellének támasztottam, s megpróbáltam ellökni. Volt olyan erős mint Magnus, de én nem voltam hajlandó megijedni.

– Miért nem akarod, hogy lássanak? – suttoztam, és belebámultam az arcába.

A változás olyan mehökkentő és ijesztő volt, hogy elakadt a lélegzetem. – Mintha elfonnyadt volna az angyalarc: szeme kimeredt, szája legörbült. Teste szinte beletorzult, annyira akarta nem csikorgatni a fogát és nem szorítani ökölbe a kezét.

Gabrielle elhúzódott, én nevettem. Nem akartam, de nem tehettem róla. Iszonytató volt, ugyanakkor roppant mulatságos.

Hihetetlen gyorsasággal enyészett el a riasztó káprázat, már ha ugyan az volt, és ő magához tért. Még az arca is átszellemült megint. Folyamatosan patakozó gondolatokkal közölte, hogy mérhetetlenül erősebb vagyok mint hitte. A többiek azonban megriadnak, ha látják

– őt kijönni

Ismét a templomból,
hazudik ezért

– most rögtön

súgta mennünk kell.

Gabrielle.

Én pedig tudtam, hogy ez a gög nem ismer megbocsátást. Isten irgalmazzon Nicolas-nak, ha ezt itt nem leszünk képesek rászedni! Megfordultam, kézen fogtam Gabrielle-t, és elindultunk a padok között, a főbejárat felé. Gabrielle feszült, fehér arccal, kérdően nézett rám.

– Türelem! – súgtam. Megfordultam, hogy lássam őt: messze tőlünk állt, háttal a főoltárnak, és olyan hatalmas volt a szeme, hogy iszonyúnak, riasztónak tűnt, akár egy kísértet.

A kapuhoz érve teljes erőmből elküldtem parancsaimat a többieknek, és fennszóval is kimondtam Gabrielle kedvéért. Megmondtam, hogy jöjjenek vissza, lépjenek be a templomba, ha akarnak, nem lesz semmi bajuk, vezérük is itt áll a főoltárnál, sértetlenül.

Hangosabban, parancsolóbb tekintéllyel is elmondtam az utasításokat. Gabrielle csatlakozott hozzám, együtt hajtogattuk a szavakat.

Ereztem, amint a fiú közeledik a főoltár felől, aztán hirtelen elveszítettem. Nem tudtam, ott van-e még mögöttünk.

Váratlanul felbukkant mellettem, és megragadott, a földre taszítva Gabrielle-t. Föl akart kapni, és ki akart lökni az ajtón.

Ám én felvettem vele a harcot. Kétségbeesetten szedtem össze minden emlékemet Magnusról, Magnus furcsa járásáról, ennek a fajzatnak a különös mozgásáról; azzal meglöktem, nem úgy, hogy elesek, mint azt egy súlyos halandóval tettem volna, hanem egyenesen föllódítottam a levegőbe.

Ahogy számítottam rá, pördült egyet a levegőben, és nekicsapódott a falnak.

A halandók mocorogtak. Mozgást láttak, neszeket hallottak, a fiú azonban ismét eltűnt. Gabrielle és én pedig szakasztott olyanok voltunk, mim a többi fiatal úriember az árnyékban.

Intettem Gabrielle-nek, hogy húzódjon földre, aztán feltűnt ő. Repült felém, ám én sejtettem, mi fog történni, és félreugrottam.

Úgy háromölnyire elterült a kövön, és oly megilletődötten nézett rám óriási barna szemével, akár egy istenre. Hosszú bronzhaja összekócolódott. De bármily ártatlanul szelíd volt is az arca, akarata forró hullámban hömpölygette felém a parancsokat, elmondott gyengének, tökéletlennek bolondnak; fenyegetett, hogy hívei úgyis ízekre fognak szedni, csak egyszer kerüljenek elő, halandó szeretőmet pedig lassú tűzön sütogetik halálra.

Némán kacagtam rajta. Ez pont olyan nevetséges volt, mint mikor a commediában bohóckodnak.

Gabrielle hol énram nézett, hol őrá.

Megint elküldtem a parancsot a többieknek. Ezúttal hallottam válaszaikat, kérdezősködésüket.

– Gyertek be a templomba! – hajtogattam. Közben ő feltápászkodott, és már rontott is nekem vak, esetlen haraggal. Elkaptuk, s ketten fogtuk le úgy, hogy moccanni se tudott.

Egy rémítő pillanatban megpróbálta nyakamba vágni szemfogait, de csak saját alsó ajkát találta. Szeme kifordult; én ellódítottam magamtól,

A s

többiek ő

közelebb megint eltűnt.

araszoltak.

– Nézzétek! – szoltam. – Itt van vezéreték a templomban! Bejöhetnek ti is! Nem lesz semmi bajotok!

Gabrielle figyelmeztetően felsikoltott, de már késő volt. A fajzat úgy magasodott föl előttem, mintha a padlóból nőtt volna ki, és állón csapott. Fejem hátranyaklott, a templom mennyezetét láttam. Hátra vágott, mielőtt összeszedhettem volna magam. Kirepültem az ajtón, és elterültem a tér kövén.

IV RÉSZ

A sötétség gyermekei

Nem láttam mást, csak esőt, de hallottam őket magam körül. A fajzat utasította őket.

Ennek a kettőnek nincsen nagy hatalma, mondta nekik gondolatban, feltűnően egyszerű szavakkal, mintha csavargó gyerekekhez szólna. Fogjátok el őket.

– Ne harcoljon, Lestat! – kért Gabrielle. – Nincs értelme tovább húzni.

Igaza volt, csak hogy én soha életemben nem adtam meg magam senkinek. Gabrielle-t magam után vonszolva elrohantam az Hő tel Dieu mellett a híd felé.

Áttörtünk a vizes köpenyek, sáros fogatok között, ámde ők halandó szemmel alig látható gyorsasággal nyargalva, tüstént a nyomunkban

A

bal voltak,

part és

sötét már csak

utcáin egy

véget kicsit

ért féltek

a tőlünk.

játék.

Alattam-fölöttem fehér arcok repkedtek, mint ördögi kerubok, és mikor megpróbáltam kardot rántani, lefogták a kezemet. – Úgy hát legyen meg! – hallottam Gabrielle hangját.

Keményen markoltam a kardot, de aztán már nem bírtam megakadályozni, hogy föl ne kapjanak a földről. Felemelték Gabrielle-t is.

És ocsmány képek lobogásában már tudtam is, hová visznek: innen alig pár lépésnyire, az Aprószentek temetőjébe. Láttam a pislogó tüzeket, melyeket éjszakánként gyújtottak a búzló nyitott sírok között, mert azt hitték, a tűz távol tartja a miazmákat.

Átöleltem Gabrielle nyakát, és azt kiáltottam, hogy nem bírom ezt a bűzt, ők azonban csak repítettek bennünket a sötétségen át, be a kapun, el a fehér márvány sírboltok között.

– Ti sem bírhatjátok! – viaskodtam. – Akkor miért éltek a holtak között, mikor arra születtetek, hogy az életből táplálkozzatok?

Addigra úgy elfogott az undor, hogy sem szóban, sem testben nem bírtam tovább küzdeni. Többé-kevésbé feloszlott hullák heverték mindenfelé, és még a gazdagok sírboltjaiból is áradt a bűdösség.

Már a temető sötétebbik részén jártunk, ahol beléptünk egy éktelen nagy kriptába, mire rájöttem, hogy ők ugyanannyira gyűlölik ezt a bűzt mint én. Éreztem viszolygásukat. Mégis megnyitották előtte szájukat é tüdejüket, mintha e szaggal táplálkoznának. Gabrielle reszketett, ujjait belevájta a nyakamba.

Átmentünk egy másik ajtón, majd fákó fáklyafényben ereszkedtünk alá egy földbe vájt lépcsőn.

Erősebb lett a szag. Mintha a földes falak izzadták volna. Lefelé fordítottam arcomat, csillogó vékony sugárban vért hánytam a lépcsőfokokra amely gyorsan el is tűnt, ahogy loholtak velünk tovább.

– Sírok között élni! – dühöngtem. – Azt mondjátok meg, minek vállaltátok jó előre a poklot?

– Elhallgass! – sziszegte mellettem az egyik, szénaboglya hajú, fekete szemű nőstény. – Istenkáromló! Átkozott szentségtörő!

– Ne legyen már annyira megveszve az ördögért, angyalom! – biggyesztettem el a szájam. Farkasszemet néztünk egymással. – Vagy annyival szebb mint a Mindenható?

Kacagott. Illetve csak elkezdett kacagni, de el is harapta, mintha nem lenne szabad nevetnie. Micsoda kellemes és érdekes kis összejövételnek nézünk elébe!

Egyre mélyebbre hatoltunk a földben.

Pisla fény, pucér lábak csoszogása a piszokban; szennyes rongyok súrolták arcomat. Vigyorgó koponya villant föl előttem, aztán egy másik, utána egy egész kupac a falba vájt üregben.

Ki akartam tépni magamat, s eközben belerúgtam egy másik kupacba. Csontok ugráltak csörömpölve a lépcsőn. A vámpírok keményebben markoltak, iparkodtak magasabbra emelni bennünket. Most szoborként falhoz erősített, mállatag rongyokba burkolt, hátborzongatóan oszladozó hullák mellett haladtunk el.

– Undorító! – szűrtem a fogam között.

Leértünk a lépcső aljába. Átvittek bennünket egy tágas katakombán. Üstdobok szapora tompa pergését hallottam.

Elöl fáklyák lobogtak, a gyászosan óbégató kardalhoz távoli, fájdalmas jajgatás elegyedett. Volt valami, túl ezen a jajgatáson, ami megragadta a figyelmemet.

A rothadás közepette is megéreztem, hogy egy halandó van a közelben. Nicolas volt az. Élt és én éreztem a szagát, hallottam őt, gondolatainak törékeny fonálát. Valami szörnyű nagy baj volt ezekkel a gondolatokkal, mert maguk voltak a káosz.

Nem tudom, Gabrielle érezte-e.

Hirtelen ledobtak bennünket a porba, és elhárítottak.

Feltápaszkodtam, magam után húzva Gabrielle-t. Gyéren megvilágított, holtíves mennyezetű, hatalmas kriptában voltunk. A három fáklyatartó vámpír úgy helyezkedett, hogy háromszöget alkossanak, és ennek a háromszögnek a közepén álltunk mi.

Ormótlán, fekete valami a kriptá mélyén; fa és szurok szaga, vizes-penészes ruha szaga, élő halandó szaga. Nicolas itt van!

Gabrielle szalagja kioldódott, haja a vállára hullott. Odszaladt hozzám, és látszólag hűvös, bizalmatlan tekintettel nézett körül.

Siránkozás kelt körülöttünk, de a legharsányabban ama lények jajgattak, kiket már hallottunk valahol, mélyen a föld alatt.

Akkor jöttem rá, hogy eltemetett vámpírok sikoltoznak: sikoltanak vérért, sikoltanak megbocsátásért, szabadulásért, sikoltanak még a pokol lángjaiért is. A hang ugyanolyan elviselhetetlen volt, akár a szag.

Nickinél nem éreztem igazi gondolatokat, csak elméjének alaktalan rezgését. Álmodott? Megőrült?

Nagyon közel és nagyon hangosan dübörögtek a dobok, de a jajgatás kiszámíthatatlan váratlansággal mégis újra és újra áthasított a dobpergésen. Mellettünk elenyészett az óbégatás, ám a dobok nem hallgattak; hirtelen a fejemből szólt a döngésük.

Kétségbeesetten erőlködtem, hogy ne fogjam be a fülemet, és körülnéztem.

A fajzatok tág kört alkottak; voltak vagy tízen. Láttam fiatalokat, öregeket, férfiakat, asszonyokat, egy fiatal suhancot. Valamennyien halandók öltözetének sártól kérges foszlányaiban, valamennyien mezítláb, mocsoktól filces hajjal. Ott volt közöttük szennyes ruhában az a jó formájú nő, akivel a lépcsőn váltottam szót; szúrósan fűrkészett bennünket sárba hullott gyémántként ragyogó fekete szemével. Az előrs mögötti árnyékban ketten püfölték az üstdobokat.

Némán fohászkodtam érte. Próbáltam hallani Nicolas-t, anélkül, hogy gondoltam volna rá. Kifogom innen hozni valamennyiünket, fogadkoztam, bár egyelőre nem tudom, hogyan.

A dobpergés lelassult, és olyan visszataszító ütemre váltott, hogy a félelem ismeretlen markát éreztem tőle a torkomon. Az egyik fáklyavivő közeledett.

Szinte tapintani lehetett a többiek felajzott várakozását, amikor a vám, pír felém lódította a fáklyát.

Kitéptem a markából a szövétneket, és addig csavartam a jobb kezét amíg térdre nem esett. Akkorát rúgtam belé, hogy elterült, és mikor a többiek ránk rontottak, a széles ívben lóbált fáklyával kényszerítettem hátrál ni őket.

Majd kihívó mozdulattal eldobtam a szövétneket.

Ettől meghökkentek, és hirtelen elcsitulnak. Elpárolgott belőlük az izgalom, vagy átalakult valamilyen türelmesebb, állhatatosabb dologgá.

A dobok kitartóan dübörögtek, de a fajzatok mintha nem is hallották volna. Annyi aggodalommal bámulták cipőnk csatját, hajunkat, arcunkat, hogy éhesnek és veszélyesnek tunk tőle. A suhanc megszéppénve kinyújtotta a kezét, hogy megérintse Gabrielle-t.

– Vissza! – szisszentem rá. Engedelmeskedett, és közben felkapta a földről a fáklyát.

Már bizonyosan tudtam, hogy irigység és kíváncsiság övez bennünket. Ez volt a mi legerősebb ütőkártyánk.

Végighordoztam rajtuk tekintetemet, miközben komótosan veregettem térdnadrágomról és kabátomról a piszkot. Kihúztam magam, lesimítottam a köpenyemet, aztán végiggereblyéztem ujjaimmal a hajamat, keresztbe fontam karjaimat, és álltam, mint az erényes méltóság szobra.

Gabrielle halványan elmosolyodott. Nyugodtan állt, keze a kardja markolatán.

A többiek általános hüledezéssel válaszoltak. A sötét szemű nőstény le volt nyűgözve. Rákacsintottam. Pompás falat lett volna, ha

valaki bedugja egy vízesésbe, és alatta tartja egy félóráig. Ezt meg is mondtam neki szavak nélkül. Két lépést hátrált, és összerántotta mellén a ruhát. Érdekes. Valóban nagyon érdekes.

– Magyarázatot kérek! – mértem végig őket egyenként, mintha olyan nagyon különösek lennének. Gabrielle ajkán újra feltűnt az a halvány mosoly.

– Kik volnátok? – kérdeztem. – Rólatok mintázták netán ama szellemeket, kik láncot zörgetve kísértének ódon kastélyban és temetőben?

Kínosan pislogtak egymásra. A dobok elhallgattak.

– Gyerekkori dajkám sokszor mondott ily pokolfajzatokról izgalmas mesét. Azt mondta, bármikor előugorhatnak az otthoni páncélruhákból, s máris visznek, akárhogy visítsak. – Toppantottam és előreleptem. – EZEK VOLNÁTOK? – Sivalkodva hőköltek hátra.

De a fekete szemű asszony nem mozdult. Halkan elnevettem magam.

– Testetek épp olyan, akár a miénk, nemdebár? – kérdeztem vontatottan. Síma, tökéletes, és szemetekben látom hatalmam jegyét.

Mily különös...

Zavarba jöttek. A falakban is halkabb lett a vonítás, mintha gyötrődésük közepette is énrám fülelnének az elhantoltak.

–

Félelem Olyan

s nagyon

irigység jó

megint. ily mocskokban

Nekünk hogyan s bűzben

sikerült élni?

megűszni Azért

az

ő csináljátok?

sorsukat?

– A mi vezérünk a Sátán – mondta élesen a fekete szemű asszony. Pallérozott hangja volt. Nem lehetett akárki halandó életében. – Mi pedig

–

Általános öt

Miért? szolgáljuk,

– ahogyan

érdeklődtem szolgáljunk kell.

udvariasan.

megrökönyödés.

Elmosódó vibrálás Nicolas felől. Céltalan izgalom. Hallotta volna a hangomat?

– Isten haragját fogjátok fejükre hozni nyakaskodásokkal! – mondta a suhanc, a legfiatalabb, aki legföljebb tizenhat éves lehetett, mikor megcsinálták. – Hívságtokban és gonoszságokban letértek a Sötét Utakról! Halandók között lakoztok! Fényes helyeken jártok!

– S ti miért nem? Talán fehér szárnyakon szálltok az égnek, ha e vezeklések véget ér? Ezt ígéri a Sátán? Megváltást? Én a helyetekben nem számítanék rá!

– A poklok mélységes fenekére vettél majd bűneidért! – avatkozott be egy másik, egy töppedt kis csoroszlya. – Nem léssen többé hatalmad rosszakat mívelni a földön!

– S mikor léssen az? – érdeklődtem. – Fél éve vagyok, aki vagyok, de eddig még sem az Istennel, sem a Sátánnal nem volt bajom! Veletek van bajom!

Meg voltak kövülve. Mi hogyhogy nem haltunk meg, mikor beléptünk a templomokba? Hogy lehetünk azok, akik vagyunk?

Nagyon valószínű, hogy most szét tudtunk volna ütni közöttük, és meg tudtuk volna futamítani őket. De mi lesz Nickivel? Legalább lenne iránya a gondolatainak, akkor valami képet alkothatnék róla, mi rejlik a nagy fekete, penészes rongykupac mögött.

Merőn néztem a vámpírokat.

Szurom, fa, egészen bizonyos, hogy máglya. És ezek az átkozott fáklyák!

A sötét szemű nő közelebb oldalgott: nem volt benne rosszindulat, csak elragadtatás. De most méregbe gurult, mert a suhanc félrelökte. A kölyök olyan közel lépett hozzám, hogy éreztem arcomat legyező lélegzetét.

– Te korcs! Magnus csinált, a kitaszított, hogy dacoljon a bokkal, és dacoljon a Sötét Utakkal! Te pedig ugyanolyan hebehurgyán és hívságosan nyújtottad át a Sötét Ajándokot ennek a nőnek, ahogyan kaptad!

– Ha a Sátán nem büntet – mondta a kis görcs asszony –, majd megbüntetünk mi, kötelességünk és jussunk szerint!

A suhanc rámutatott a fekete ponyvával leterített máglyára, és intett többieknek, hogy jöjjenek közelebb.

Megint rákezdték gyorsan és hangosan az üstdobok. A kör kitágult fáklyavívók a lepelhez közeledtek.

Ketten széles csíkokban szaggatták a rongyos fekete gyapjuszövetet. Fojtogató fellegekben szállt a por.

A máglya olyan nagy volt, mint az, amely elemésztette Magnust.

Tetején pedig, egy deszkából összetákoltt ketrecben ott térdelt a rácsnak dőlve Nicolas. Üres tekintettel meredt reánk; sem arcában, sem gondolataiban nem leltem a fölismerés nyomát.

A vámpírok magasra emelték fáklyáikat, hogy láthassuk. Éreztem, hogy megint lángra gyúlnak az izgalomtól, mint akkor, amikor behoztak bennünket a kriptába.

Gabrielle megszorította a kezemet, hogy maradjak nyugton. Meg sem rezzent az arca.

Véraláfutás kélett Nicki nyakán. Csipkái mocskosak voltak, akár a vámpírok rongyai, térdnadrágja összegyűrődött és elszakadt.

Egyetlen seb volt a teste – majdnem halálra szívták.

Némán robbant szívemben a félelem, de tudtam, hogy éppen ezt akarják látni, ezért lezártam előtte az ajtókat.

A ketrec, az semmi, szét tudom zúzni. Ezeknek összesen három fáklyájuk van. Csak az a kérdés, mikor, hogyan lépjek. Nem fogunk így elpusztulni, nem fogunk!

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy hidegen bámulom Nicolas-t, hideg szemmel nézem a gyújtóst, a felvágott tűzifát. Elfolyt belőlem a harag. Gabrielle arca tökéletesen eltakarta a gyűlöletet.

Mintha a banda is megérezte volna. Újfent elbizonytalandóva húzódtak kicsit távolabb a máglyától, hogy megint közelebb sündörögjenek.

Most
Gabrielle
– történt

Jön valami.
megérintette
már Szorosabbra

a

vezér
a vonták

– a kört.
karomat.
mondta.

Valahol ajtó nyílt. Felmennydörögtek a dobok, a falak foglyai a fájdalom önkívületében könyörögtek bocsánatért és szabadulásért. A vámpírok tombolva visszhangozták kiáltásaikat. Annyit tudtam tenni, hogy nem fogtam be a füleimet.

Valamilyen ösztön arra intett, hogy ne nézzek a vezérre. De nem tudtam ellenállni, lassan megfordultam, és ránéztem, hogy megint földmérjem erejét.

A máglyának háttal, egy különös vámpír asszonnyal az oldalán közeledett a kör középpontja felé.

Mikor megnéztem a fáklyafényben, ugyanazt a megrendülést éltem át, amit akkor éreztem, mikor belépett a Notre-Dame-ba. Nemcsak szép, de bámulatosan ártatlan is volt az a kamaszos arc. Oly könnyedén és gyorsan mozgott, mintha nem is lépkedne.

Hatalmas szeme minden harag nélkül pillantott reánk, haja koszosan is halványróten villódzott.

Megpróbáltam kitapogatni elméjét. Miként lehet az, hogy ez isteni lény ily szomorú kísérteteket kommandíroz, holott elébe feküdne az egész világ? Próbáltam ismét kihüvelyezni, amit majdnem kihüvelyeztem, mikor ott álltunk a székesegyház oltára előtt, e fajzat és én. Ha tudnám, tán legyőzhetném, és le is akartam győzni.

Azt hiszem, válaszolt is hangtalan szavakkal. Égi villám cikázott át a pokol legmélyebb kútján, az ártatlan arcon, mely olyan volt, mintha az ördög a bukás után sem vetette volna le az angyal alakját és vonásait.

Valami nagyon nagy baj volt! A vezér nem beszélt. A dobok idegesen lüktettek, ámde hiányzott a közös meggyőződés. A sötét szemű vám-pírnő nem csatlakozott a többiekhez a nyüzsítésben, és most mások is elhallgattak.

Az asszonyból pedig, ki a vezérrel érkezett, e régi királynők rongyos köntösébe öltözött, sodrott zsinórral felővezett különös teremtményből kitört a kacagás.

A bokor, vagy minek nevezték magukat, teljesen érthető módon megrökönyödött. Az egyik üstdob elhallgatott.

A királynői kreatúra mind hangosabban hahotázott. Fehér szemfogai átvillogtak loboncos hajának szennyes fátolán.

Csodaszép lehetett valamikor, és nem a halandó kor tette tönkre hanem a téboly: szája rémséges fintoiba torzult, eszelősen bámult maga elé, teste hirtelen sarlóvá görbült a nevetéstől, akárcsak Magnusé, mikor a táncot járta tulajdon halotti máglyája, körül.

– Nem megmondtam? – rikoltotta. – Nem megmondtam? A háta mögött Nicolas megmozdult a szűk ketrecben. Őt gúnyolta a nevetés.

Engem nézett kitartóan, és a feldúlt vonásokat átfűtötte a hajdani érzékenység. Félelem harcolt benne a megvetéssel, álmélkodás és majdnem reménytelenség elegyedett hozzá.

A róthajú vezér kifürkészhetetlen arccal meredt a vámpír királynőre fáklyás kölyök előrelépett, és ráordított az asszonyra, hogy azonnal fogja be a száját. Királyi jelenség volt így, rongyokban is.

Az asszony hátat fordított a suhancnak, és ránk nézett. Nem nélküli rekedt hangon kántálta szavait, aztán harsogva hahotázott.

– Ezerszer megmondtam, de te nem akartál hallgatni rám! – közölte. Ruhája surrogott, annyira reszketett. – Bolondnak neveztél, az idő vértanújának, kőbor Kasszandrának, kit megrontott a túl hosszú virrasztás e föld felett! No, most már láthatod, hogy minden jóslatom valóra, vált! A vezér rá se hederített.

– És e fajzatot – felém közeledett, arca szakasztott oly iszonytató komikus maszk volt, mint Magnusé egykoron –, e gáláns gavallért használta föl, hogy egyszer s mindenkorra bebizonyítsa neked!

Felszisszent, visszafojtotta a lélegzetét, megállt szálegyenesen, s a tökéletes mozdulatlanság egyetlen pillanatában szépség lett belőle. Szerettem volna megfésülni, tulajdon kezemmel megmosni haját, divatos ruhába öltöztetni, hogy korom tükrében nézhessem őt.

Hirtelen eszelős hévvel kívántam, hogy lefejtsem róla gonosz mezét.

Azt hiszem, abban az egyetlen másodpercben az örökkévalóság égett belém. Akkor tudtam meg, mi a halhatatlanság. Ez az asszony nem ismer lehetetlent; abban a percben legalábbis úgy tűnt.

Rám sandított, elkapta a látomásokat, és még kedvesebb lett az arca, de már vissza is esett örületébe.

– Büntesd meg őket! – vijjogta a suhanc. – Hívd le rájuk Sátán haragját! Gyűjtsuk meg a tüzet!

Senki se mozgott a teremben.

Az öregasszony csukott szájjal dudorászott valami beszédként tagolt kísérteties dallamot. A vezér nézett tovább rezzenetlenül.

A suhanc páni félelemmel rontott nekünk. Elővicsorította szemfogait? fölemelt kezén karomként görbültek az ujjak.

Kirántottam markából a fáklyát, s egykedvűen mellbe taszítottam. Átrepült a poros körön, belecsúszott a máglya mellett fölhalmozott gyújtósba. Elnyomtam a fáklyát a földön.

A vámpír királynő visongva nevetett, amitől a többiek megriadtak, ám a vezérnek pillája se rebbent.

Fölöttem pedig nem tartotok sátáni ítéletet! – hordoztam körbe rajtuk tekintetemet. – Hacsak a Sátánt magát nem hozzátok ide.

Úgy, mondd csak nekik, gyermek! Feleljenek csak neked! – biztatott győzedelmesen az öregasszony. Addigra a suhanc is feltápászkodott.

– Tudjátok a bűnöket! – mennydörögte, amint belépett a körbe. Haragudott, áradt belőle a hatalom. Akkor értettem meg, mily lehetetlen halandó külsejük nyomán megítélni őket. A suhanc is lehet öreg, a kis vénasszony is kezdő, a kamaszos vezér pedig talán a legöregebb.

– Íme, lássátok! – lépett közelebb a suhanc. Érezte a többiek figyelmét, szürke szeme kigyúlt. – E pokolfajzat nem volt novícius, sem itt, sem másutt, és nem könyörgött befogadásért. Nem tett esküt a Sátánnak. Nem a halálos ágyán adta oda a lelkét, tulajdonképpen meg se halt! – Élesebb, áthatóbb lett a hangja. – Nem temették el! Nem a sírból szállt ki, mint a Sötétség Gyermeke! Sőt van orcája halandók álcájában ficáncolni a világban! Úgy viselkedik Párizs kellős közepén, mint egy halandó ember!

Visítás válaszolt a falakból, a körben álldogáló vámpírok azonban némán viszonozták pillantását. A suhanc állta megremegett.

Földobta karjait és vonított. Egy-két társa válaszolt neki. Arca eltorzult a dühtől.

Az öreg vámpír királynő reszketegen vihogott, és eszelős mosollyal nézett rám.

De a suhanc nem tágitott.

– A földi örömeiket keresi, mi szigorúan tilos! – visította, és toporzékolva tépte gönceit. – A hívságos gyönyörök palotáiba jár, és halandókkal elegyedik, amikor muzsikálnak! Amikor táncolnak!

– Hagyd abba az őrzöngést! – mondtam neki, bár igazság szerint inkább hallani akartam, mit hord össze.

Előrelódult, arcomnak szögezve ujját.

– Nincs szertartás, mely megtisztítsa! – ordította. – Késő már a Sötét Eskü, a Sötét Áldás...

– Sötét Eskü? Sötét Áldás? – fordultam az öreg királynőhöz. – Te mit mondasz erre? Te oly öreg vagy, mint Magnus volt, mikor a máglyára lépett... Miért tűröd ezt?

Szeme hirtelen úgy mozgott, mintha önálló életet élne, és megint azt az ugató nevetést hallatta.

– Én sose bánthanálak, ifjú! Egyikőtöket se! – Szeretettel nézett Gabrielle-re. – Ti az Ördög Útján mentek a nagy kalandra! Miféle jussom lenne beleavatkozni abba, mit a századok tartogatnak nektek?

Az Ördög Útja. Mióta köztük vagyok, az első szavak, melyekre harsonaként zendült föl a lelkem. Ujjongó örömet éreztem, hacsak ránéztem a királynőre. Magnus ikerpárja volt ő a maga módján.

– Ó, igen, oly vén vagyok én, mint Teremtőd! – Mosolygott, fehér szemfogai épp csak megérintették alsó ajkát, aztán eltűntek. A vezérre sandított, aki minden érdeklődés vagy indulat nélkül figyelte. – Itt voltam e bokorban, amikor Magnus meglopta titkainkat, az ám, a fortélyos, az alkimista Magnus... mikor úgy itta az örök életet adó vért, mihez foghatót nem látott még a Sötét Világ! És eltelt azóta három század, és ő vegyítetlen tisztán adta néked a Sötét Ajándokot, gyönyörű gyermek!

Megint arra a komédiái gúnyos vigorra torzult az arca, mint Magnusé.

– Mutasd meg nékem, gyermek, az erőt, melyet néked adott. Tudod-e, mit jelent oly vámpírtól lenni, ki még soha, senkinek sem nyújtotta oda az Ajándokot? Tilos ám az, gyermek, ily aggként senki sem ruházza át a hatalmát, mert ha megteszi, ivadéka játszva győzhet

–
Hagyd e
e bűbajos
bolond vezér, s
zagyválást! mind
– az
vágott egész
szavába bokra
a fölött!
suhanc.

Mindenki a fülét hegyezte. Tökéletesen megfeledezve minden irántunk való félelemről vagy gyűlöletről, a szemrevaló, sötét szemű asszony közelebb osont, hogy jobban lássa az öreg királynőt.

– Mondtál már eleget század éve! – mennydörgőit a suhanc, és parancsolóan intette csöndre az öreg királynőt. – Bolond vagy, minden aggeb az. Azt mondom én nektek, hogy a törvényen kívülit meg kell büntetni! Akkor áll helyre a rend, ha szemünk láttára pusztul

Megkettőzött el ő
haraggal és az
fordult asszony,
a kit fabrikált!
többiekhez.

– Bizony mondom nektek, Isten akaratából jártok itt a földön, mint minden gonoszok, hogy sanyargassátok a halandókat az Ő dicsőségére. És Isten úgy akarja, hogy eltöröltessetek és a poklok mélységes fenekére vettessetek, ha káromoltok, mert kárhozott lelkek vagytok, kik csak sírás-rívás és fogaknak csikorgatása által nyerhetitek el a halhatatlanságot!

Bizonytalan nyivákolás csapott fel.

– No, végre tudjuk hát! – állapítottam meg én. – Ennyi hát a bölcselem, és az egész egy hazugságra épül. Kushadtok itt, mint a pórok, magatok választásából már jó előre a pokolban, keményebb láncon mint a legsilányabb halandó. S ti akartok bennünket büntetni, mert nem teszünk így? Hát kövessétek példánkat, mert mi nem teszünk így!

Néhány vámpír bennünket bámult, a többiek hirtelen izgatott karattyolásban törtek ki, miközben mindegyre a vezérre és az öreg királynőre sandalogtak.

A
A vezér
suhanc azonban egy
sivalkodva szót
kért se szolt.
csöndet.

– Nem elég, hogy meggyalázta a szent helyeket! Nem elég, hogy úgy teszi-veszi magát, mint holmi halandó! Ezen az éjszakán egy elővárosi templomban egy egész eklézsiát rémített halálra! Egész Párizs e rémségről beszél, hogy már az oltár elől kelnek ki a sírból a vérszipolyok, ő és e nőstény, kit maga fabrikált a Sötét Fortéllyal, engedelem vagy szertartás nélkül, szintúgy, mint őt csinálták!

A vámpírok levegő után kapkodtak és felhőrdültek, a vén királynő sikított a gyönyörűségtől.

– Ezek főbenjáró bűnök! – folytatta a suhanc. – Mondom nektek, ezt nem úszhatják meg büntetlenül! És ki ne tudná közületek, minő csúfalkodásokat üzött a körüti színházban, melyet halandó emberként birtokol? Sok ezer párizsi előtt fitogtatta hatalmát, melyet a Sötétség Gyermekéként élvez! A maga mulatságára és a közönséges tömeg mulattatására megtörte a titkot, mit évszázadok óta őrizünk!

Az öreg királynő a kezét dörzsölgetve, félrehajtott fejjel pillantott rám.

– Igaz ez, gyermek? Beültél az opera páholyába? Megálltai a Comédie Française rivaldája előtt? Jártátok a királlyal és a királynéval a Tuileriákban, te és e szépség, kit oly tökéletesre alkotál? Igaz-e, hogy aranyhintóban kocsikáztatok a körutakon?

Kacagott és kacagott, a többieken jártatva tekintetét, azok pedig kushadtak, mintha meleg fénycsövát lövellt volna rájuk.

– Ah, ezt a pompát, ezt a méltóságot! – folytatta. – Mi történt a nagy székesegyházban, mikor bementetek? Mondd el nekem!

– Semmi sem történt, asszonyom! – közöltem vele.

– Főbenjáró bűnök! – mennydörögte a felháborodott vámpírsuhanc. -fc riadalom elég, hogy egy egész város, ha ugyan nem egy egész királyság feltámadjon ellenünk! Azok után, hogy évszázadokig titkon portyáztunk a székesfővárosban, és kósza híresztelések keringtek csupán nagy hatalmunkról! Szellemek vagyunk mi, kiket az éjszaka alkotott emberek rémületének szítására, nem dühöngő démonok!

Ah, de hát oly fenséges ez! – dalolta a vén királynő, a boltívre emelve tekintetét. – Kőpárnáimon gyakorta álmodtam álmokat a fenti halandó világról. Hallottam hangjait, új zenéjét, mely altatott síromban. Láttam révületben hihetetlen fölfedezéseit, megismertem bátorságát gondolataimnak időtlen szentélyében. Noha engem kirekeszt káprázataiból, vágyom valakire, ki léssen oly erős félelem nélkül

A barangolni
szürke a földön,
szemű a világ szívében
suhanc járva az

magánkívül Ördög Útját.

volt.

– Nincs szükség perre! – pillantott ádáz dühvel a vezérre. – Gyűjtsd meg máris a máglyát!

Felkapta a legközelebbi fáklyát. A királynő eltűzöttan készséges mozdulattal húzódott földre az utamból. Rárontottam a suhancra, kikaptam kezéből a fáklyát, feldobtam a magasba, ahonnan bukácsolva érkezett vissza, majd eltapostam a lángot.

Már csak egy szövetnek maradt. A bokor teljesen megzavarodott. Néhányan odarohantak a suhancnak segíteni, a többiek sutyorogtak, a vezér bálványmereven állt, mintha álmodna.

Én pedig előreléptem, felhágam a máglyára, és leszakítottam a kis ketrec oldalát.

Nicolas olyan volt, mint egy élő holttest. Szeme akár az ólom, szája eltorzult, mintha a sír túlfeléről mosolyogna gyűlölettel. Kitéptem a kalitkából, és levittem a döngölt padlóra. Lázias volt, és bár én nem vettem róla tudomást és hallatlanná tettem volna, ha tehetem, lökdösött el magától, és suttogó átkokat szórt reám.

A vén királynő megbabonázottan bámult. Gabrielle-re pillantottam, ki a félelem árnyéka nélkül figyelt bennünket. Előhúztam mellényem zsebéből a gyöngysoron himbálózó feszületet, és Nicolas nyakára kanyarítottam az olvasót. Bambán meredt az apró keresztre, és egyszer csak kitört belőle a kacagás. Lenézés, rosszindulat robbant ki belőle e fémes, tompa hangban, mely épp ellentéte volt a vámpírokénak. Az emberi vér szólt benne, a sűrű embervér, annak a visszhangját verték vissza a falak. Hirtelen olyan piros-pozsgásnak, forrónak, sajátosan tökéletlennek tűnt mellettünk ez az egyetlen halandó, mint egy porcelánbabák közé hullott gyerek. A bokor még inkább felbolydult. Hozzá se nyúltak a két kioltott fáklyához.

– Törvényeitek szerint most már nem bánthatjátok! – mondtam. – Csakhogy vámpír volt, ki természetfölötti oltalmat nyújtott neki! Ezt mivel magyarázzátok?

Előrevittem Nickit. Gabrielle rögtön nyúlt érte, hogy magához ölelje.

Ő nem tiltakozott, noha úgy bámult Gabrielle-re, mintha sose látta volna; még a kezét is fölemelte, hogy megérintse az arcát. Gabrielle úgy tolta el ujjait, mint egy babáét, miközben egyfolytában engem figyelt és a vezért. Ha előljárótnak nincsen hozzátok szava, majd lesz énnekem! – folytattam. – Mosakodjatok meg a Szajna vizében, öltsetek emberi ruhát, ha még emlékeztek rá, milyen az, és járjatok emberek között, hisz látván látható, hogy arra lettetek. Gorombán félrelökve azokat, akik feltámogatták, a megcsúfolt suhanc vámpír visszadülöngélt a körbe. – Armand! – rimánkodott a bronzhajú, néma vezérnek. – Intsed rendre a bokrot! Armand! Ments meg bennünket! Túloldítottam.

– Mi a gyehegnának adott nektek az ördög szépséget, fürgeséget, szemet a látomásra, észt a bájolásra? Mind engem bámultak. A szürke szemű suhanc hiába kiáltozta Armand nevét.

– Eltékozljátok a talentumaitokat! És ami ennél is rosszabb, eltékozljátok a halhatatlanságotokat! Nincs a világon, persze a halandókat kivéve, még egy olyan esztelen és összeférhetetlen lény, mint az, ki a múlt babonáinak béklyóiban él! Néma csönd támadt. Hallottam Nicki lassú lélegzetét, éreztem melegét. Éreztem, miként küzd bódult ámulata a halál ellen.

– Nem vagytok-e csalafinták? – eresztettem ki hangomat a csöndben. – Nem vagytok-e fortélyosak? Miként lehet, hogy én, az árva, dúskálok a lehetőségekben, ti pedig, kiket agyondédelgetnek gonosz atyafiaitok – elhallgattam, hogy végigmérjem a vezért és a dühöngő suhancot –, itt áskáltok vakondként a föld alatt?

– Ördög viszi pokolra lelkedet! – bömbölte minden maradék szufláját összeszedve a suhanc.

– Mindegyre ezt hajtod! – csaptam le rá. – És mind láthatjuk, hogy mégse teljesedik! Egyetértő, hangos mormolás csapott fel.

– Ha valóban hinnétek, hogy ez fog történni velem, akkor nem vesződtetek volna, hogy idehurcoljatok! Még hangosabb lett az egyetértés.

Ránéztem a vezér elárvult kis alakjára. Őfelé fordult minden énram függesztett tekintet. Az örült vámpír királynőé is. Azt suttogta a néma

– csendben:

Elvégeztetett.

Még

És a

szólott falban is

megint elhallgattak

a a kínzatottak.

vezér:

– Menjetek mind! Nekünk végünk.

– Armand, ne! – esdekelt a suhanc.

Ám a többiek eltakart arccal, suttogva hátráltak. A dobokat félredobták, az egyetlen szövétneket feltűzték a falra. Néztem a vezért. Tudtam, nem azért mondta, amit mondott, mert szabadon akarna bocsátani bennünket. És némán elküldvén a tiltakozó suhancot s mind a többieket, hogy csak a királynő maradt mellette, ismét reám emelte tekintetét.

3

Így még hátborzongatóbb lett a hatalmas, boltíves szoba, hol csak a két vámpír lesett bennünket az egyetlen szövétnek homályos, pislá fényében.

Némán morfondíroztam. Elmennek-e a többiek a temetőből, vagy odafent ólálkodnak majd a lépcső tetején? Megengedik-e, hogy élve vigyem el innen Nickit? A suhanc itt van a közelben, de az gyöngé; az öreg királynő nem fog csinálni semmit. Marad a vezér. Most hideg fejjel kell döntenem.

A vezér még mindig engem bámult szótlanul.

– Armand! – kezdtem tisztelettel. – Szólíthatlak így? – Közelebb léptem, s azt fürkésztem, nem változik-e el az arca. – Látnivalóan te vagy a vezér, és egyedül te tudsz itt magyarázatot adni nekünk.

Ám e szavak silány gúnyaként lógtak a gondolataimon. Valójában rimánkodtam neki. Faggattam, hogyan vezette idáig ezeket ő, ki oly öregnek tűnik, akár a vén királynő, s titkok sejlének benne, miket a többiek nem értenének. Ismét magam elé képzeltem, amint ott állt azzal az átszellemült arccal a Notre-Dame oltára előtt, és egyszer csak megtaláltam önmagamban őt, az ő lehetőségét, ezét az ősatyáét, ki egyre csak hallgatott.

Úgy rémlik, egy pillanatig emberi érzelmeket kutattam benne, azt, mit hitem szerint a bölcsesség ad. S halandó részem, a sebezhető, ki

– sírt

Armand, a fogadóban

mit a

jelentsen káosz látomásán,

ez

az azt kérdezte:

egész?

Mintha megrebbent volna a barna szempár, de aztán oly váratlanul ült ki arcára a veszett düh, hogy hátrahököltem. Nem hittem érzékeimnek. Mi volt ehhez a Notre-Dame-ban látott hirtelen átváltozás? Eddig sose találkoztam a gyűlölet ily tökéletes megtestesülésével. Még Gabrielle is megtántorodott. Nickit oltalmazva emelte föl kezét, én pedig addig hátráltam, míg ott nem álltam mellette, és össze nem ért a karunk.

Aztán ugyanily csodás hirtelenséggel foszlott semmivé a gyűlölet, és megint az az édes-üde halandó kamasz állt a helyén. Az öreg vámpír királynő zordonan mosolygott, és beletúrt hajába fehér karmaival.

– Te kérsz tőlem magyarázatot? – kérdezte a vezér.

Tekintete továvándorolt Gabrielle-re és a vállán roskadozó Nicolas-ra aztán visszatért hozzám.

– Beszélhetnék, míg a világ világ, de akkor se mondhatnám el, mit romboltál le itt.

Az öreg királynő mintha gúnyosan fölnyikkant volna, engem azonban túlságosan lenyűgözött a vezér, a halk hang mögött tajtékzó harag.

– E misztérium az idők hajnalán született. – Aprónak látszott az irdatlan kriptában, ernyedten lógatta a kezét, és csermelyként patakzott belőle a szó. – Fajtánk ősidők óta kísért és portyázik az ember városaiban, Isten és Ördög rendelése szerint. A Sátán választottjai vagyunk, és akiket befogadtunk, azoknak gaztettek százaival kellett bizonyítaniuk, mielőtt megkapták volna a halhatatlanság Sötét Ajándokát.

Kicsit közelebb jött hozzám, szemében csillámlott a fáklyafény.

– Mímelniük kellett szeretteik előtt a halált – folytatta –, vérünk csekélyke csöppjeivel kellett kiállniuk a koporsó iszonyatát, várván, mikor jövünk értük. Azután és csakis azután kapták meg a Sötét Ajándokot, majd visszazárattak sírjaikba addig, míg a szomjúság elég erőt

Kissé adott nekik,
erősebb, hogy széttörjék
zengőbb a szűk
lett ládát,
a és felserkenjenek.
hangja.

– Ama sötét kamrákban megismerték a halált. S megértették a halált és a gonosz hatalmát, mikor fölkeltek, széttörvén a koporsót és az érckaput, mely visszatartotta őket. Jaj a gyengéknek, kik nem tudtak kitörni! Kik itt nyüszítenek, a halandókat csodítotték oda másnap, mert senki sem válaszolt nekik éjszaka! Nem irgalmaztunk nekik.

– De akik fölkeltek, ó, azokból lettek a vámpírok, kik a földön jártak, a Sötétség próbált, megtisztult Gyermekei; ivadékok véréből származván, sohasem bírtak az ős mesterek hatalmával, így még mielőtt igazán erőre kaptak volna, előbb megtanulták, miként használják a Sötét Ajándokot. Őneik szabták a Sötét Törvényeket: élj a holtak között, mert holtak vagyunk, mindig térj vissza sírodba vagy annak közelébe; kerüld a fényt, csalogasd el áldozatodat, hogy bűnös és istentelen helyeken szenvedje el a halált; mindenkoron féljed Isten hatalmát, a nyakban lógó keresztet, a szentségeket; és soha, de soha be ne tedd a lábad Isten házába, mert erőtlennül vettetsz alá a poklokra, és a gyehenna kínjai között ér véget földi pályafutásod.

Kihallgatott. Most először nézett rá az öreg királynőre. úgy rémlett, bár ebben nem vagyok biztos, haragra gerjesztette a vénasszony arca.

– Te gúnyolódsz e dolgokon! Magnus gúnyolódott e dolgokon! – Remegni kezdett. – Bolondságból cselekedett így, aminthogy te is azért teszed, ámde mondom neked, ti nem értitek e misztériumokat! Töritek-zúzzátok őket, mint az üveget, pedig nincs más erőtök, nincs más hatalmatok, mint a tudatlanságé. Nem tudtok mást, csak pusztítani.

Elfordult, azon tévőzva, folytassa-e, és körbehordozta tekintetét a tágas kriptán.

A vén vámpír királynő halkán dúdolt. Zöngicsélve dalolt valamit, fejét félrehajtotta, és ábrándos tekintettel elkezdett előre-hátra imbolyogni. Most megint csodaszépnek látszott.

– Az én gyermekeimnek bevégeztetett – suttogta a vezér. – Egyszer s mindenkorra végük, mert most már tudják, hogy fittyet hányhatnak az egészre. Lepocskondiázva minden, mi összekötött, miből erőt merítettünk a kitartásra! A titkok, melyek megóvtak bennünket itt!

Ismét rám nézett.

– Te pedig magyarázatot kérsz, mintha oly érthetetlen volna! Te, kinek piszkos pénzhajhászásra jó a Sötét Fortély! Odaadtad az ölnek, mely hordozott. Miért nem ennek, az ördög hegedűsének, kiért a távolból epekedsz minden éjszaka?

– Nem megmondtam? – dalolta a vámpír királynő. – Nem tudtok mindig is? Semmit sem kell félni a kereszttől, sem a szenteltvíztől, de még magától a szent ostyától se... – Más-más dallamra megismételte a szavakat, majd így folytatta: – Se a régi rítusoktól, se a tömjéntől, se a tűztől, se az eskütől, mikor azt hittük, a Gonoszt láttuk a suttogó sötétben...

– Csönd! – szólt rá fojtott hangon a vezér, és egy sajátosan emberi mozdulattal majdnem a füléhez kapta a kezét. Egészen gyámoltalannak tűnt, mint egy kamasz fiú. Uramisten, ily sokféle tömlőc lehet a halhatatlan test? így eltakarhatja igaz lelkünket halhatatlan arcunk?

Megint belém fúrta a tekintetét. Megacéloztam magam, mert egy percre azt hittem, újra az a kísérteties átváltozás következik, vagy valami

De féktelen

ő erőszakra

némán ragadtatja magát.

esdekelt.

Miért kellett ennek megtörténnie? Fennszóval is kimondta. Majdnem elcsuklott a hangja, oly igen igyekezett zabolázni haragját.

– Te magyarázd meg nekem! Miért te, ki tíz vámpír erejével, a pokol minden ördögének bátorságával bírsz, s brokátnak, börcsizmában gázolsz át a világon! Lelio, a Komédium színésze, ki bulvárdarabot csinál belőlünk! Ezt mondd meg! Mondd meg, miért!

– Magnus ereje volt, Magnus lángesze – dalolta a vámpíraszony bánatos mosollyal.

– Nem! – A vezér megrázta fejét. – Én mondom neked, ő kiszámíthatatlan. Nem ismer korlátot, így hát nincsenek korlátai. De miért? Kicsit közelebb jött, de mintha nem is lépkedett volna. A körvonalai élesedtek ki, akár egy jelenésnek.

– Miért te, ki vagy oly orcátlan utcáikat járni, záraikat törni, néven szólítani őket? Fésülik hajadat, szabják ruháidat! Asztaluknál játszol! Ámitod őket, öleled őket, iszod vérüket, alig lépésnyire onnan, hol más halandók nevetnek s táncolnak. Te, aki kerülöd a temetőt, s templomi kriptából törsz elő! Miért te, a felületes, pókhendi, tudatlan és megvető! Te magyarázd meg nekem! Válaszolj! Szívem vadul vert, arcomat előntötte a forróság. Már nem féltem tőle, de haragudtam rá minden halandóénál halálosabb haraggal, s nem egészen értettem, miért.

Bele akartam nézni elméjébe. Amit hallottam, az maga volt a képtelen babonaság. Nem volt ő fennkölt szellem, ki értett oly dolgokat, melyeket követői nem. Ő ezt nem elhitte, hanem hitt benne, ami ezerszer rosszabb!

Már egészen tisztán láttam, kicsoda ő – dehogyis démon vagy angyal, csupán egy elme, melyet sötét kor formált, akkor, amikor apró nap utazott az ég kupoláján, a csillagok pedig istenek és istennők parányi lámpásai voltak az éjszaka gömbjében; mikor az ember volt közepe e hatalmas világnak, melyben bolyongunk; mikor minden kérdésre létezett egy válasz. Az volt ő, a régi napok gyermeke, mikor boszorkányok táncoltak a hold alatt és lovagok vívtak sárkányokkal.

O, szegény eltévedt gyermek, ki katakombákban bujdoskolsz egy hatalmas város alatt, egy érthetetlen században! Halandó alakod tán még annál is jobban illik hozzád, mint képzeltem.

De most nincs idő öt siratnom, bármily szépséges légyen is. A falakba temetettek az ő parancsára szenvedtek. Visszaszólíthatja azokat, kiket elküldött a kriptából.

Ki kellett fundálnom egy választ a kérdésére, mit hajlandó lesz elfogadni. Az igazság nem elég. Költői körítéssel kell tálalni, úgy, mint a régebbi gondolkodók tették volna, mielőtt beköszöntött az ész kora.

– Válaszoljak? – szóltam lágyan. Összeszedtem a gondolataimat; szinte éreztem Gabrielle figyelmeztetését, Nicki félelmét. – Nem érdekelnek a titkok. Nem kedvelem a bölcseletet. Egyébként is elég egyszerű, ami történt.

Furcsa komolysággal tanulmányozott.

– Ha annyira féled Isten hatalmát – folytattam –, akkor nem ismeretlenek előtted az egyház tanításai. Tudnod kell, hogy a jóság alakjai koronként változnak, és minden kornak vannak szentjei az ég alatt.

Láthatólag odafigyelt szavaimra, kezdett fölengedni tőlük.

– Régente – mondtam – voltak vértanúk, kik eloltották máglyájuk lángjait, misztikusok, kik a levegőbe emelkedtek Isten hangjának hallatán. Ám ahogy a világ változott, megváltoztak a szentek is. Ma nem egyebek aláztos apácáknál és papoknál. Emelnek ispotályokat és árvaházakat, de nem szelídítenek vadakat, és nem idéznek angyalokat, hogy futamítanak meg seregeket.

Szeme se rebtent. Én ütöttem a vasat.

– Nyilvánvalóan ugyanez történt a gonosszal is. Az is váltja alakját. – Hányan hiszik ma, hogy a kereszt elrémíti követőidet? Azt

képzeled, a halandók odafönt mennyről és poklról csevegnek egymással? Filozófiáról beszélgetnek és tudományról! Mit érdekli őket, ha fehér arcú kísértetek kóborolnak a cinteremben sötétedés után? Mit számít pár gyilkossággal több a mészárlások közepette?

Mit

Megint

Armand érdekli az

hallottam

nem az

az Istent

szólt, vagy

öreg az ördögöt

vámpír

és vagy

királynő

nem az embert?

nevetését.

mozdult.

– Még játszóteredet is el fogják venni tőled! E temetőt, melyben rejtőzködtök, mindenestül fel fogják számolni. Már őseink csontjai sem szentek e világi kornak.

Arca hirtelen ellazult. Nem bírta leplezni fölindulását.

– Hogy elpusztítják az Aprószenteket! – suttopta. – Hazudsz te nekem...

– Én sose hazudok! Legalábbis azoknak nem, kiket nem szeretek. A párizsi nép nem kér többet a temetőbűzből. Nem fontosak neki a holtak jelképei, nem úgy, mint neked. Pár év múlva piacok, utcák és házak lesznek ezen a helyen. Kereskedelem. Gyakorlatiasság. Ez a tizenharmadik század világa.

– Elég! – suttopta. – Az Aprószentek megvannak, amióta én megvagyok. – Fiúarca megnyúlt. Az öreg királyné meg se rezzen.

– Hát nem érted? – kérdeztem halkán. – Ez egy új kor. Ennek új gonosz kell. És én vagyok ez az új gonosz. – Elhallgattam, ránéztem.

– Ennek a kornak én vagyok a vámpírja.

Erre nem számított. Most először láttam benne föl villanni az új belátást, az igazi félelem első szikráját. Belenyugvó kis mozdulatot tettem. – Az az incidens ma éjszaka a falusi templomban – fogalmaztam óvatosan –, aláírom, közönséges volt, olyan, mint pojácáskodásom a színpadon, sőt még rosszabb. De ez csak melléfogás volt, és te nem ezért vagy keserű irányomban. Feledd el most őket, próbáld meglátni szépségemet é hatalmammat. Próbáld megérteni a gonoszt, aki vagyok. Halandóköntösben járom a világot; én vagyok a pokolfajzatok legrosszabbika, a szörnyeteg ki pontosan olyan, mint bárki más.

A vámpírasszony mély, dallamos hangon nevetett. Armand-ból csak a gyötrődés áradt, a királynéből a meleg szeretet.

– Gondolj bele, Armand! – győzködtem vigyázattal. – Miért kellene a Halálnak a sötétben bujkálnia? Miért kellene a kapunál várakoznia? Nincs hálószoba, nincs bálterem, hová én be ne léphetnék. Halál a tűzhely parázsánál, Halál, ki lábujjhegyen oson a folyosón, ez vagyok én. Te beszéltél a Sötét Ajándokról – én használok azt. Halál Nagyúr vagyok selyemben-csipkében, ki jön, hogy elkoppantsa a gyertyát; én vagyok az üszög a rózsza szívéen. Nicolas halkán felnyögött. Armand mintha sóhajtott volna.

– Nincs hely, hová elrejtőzhetnének énelőlem ez istentelen és gyöngye szerzetek, kik le akarják rombolni az Aprószenteket. Nincs zár, mely engem visszatartana.

Némán bámult reám. Szomorúnak és nyugodtnak tűnt. Szeme kissé elsötétült, de tükrét nem zavarta gyűlölet vagy harag. Hosszas hallgatás után szólalt meg:

– Fényes küldetés valóban, könyörtelenül kínozni őket, kik között élsz. De akkor se értelek.

– Miért?

– Nem tűrheted a világot, nem bírhatod ki emberek között, nem maradhatsz életben.

– De igen! – mondtam egyszerűen. – A régi titkok utat törtek az új stílusnak. És ki tudja, mi jön ezután? Benned nincsen semmi regényes. Az igazi regény én vagyok!

– Nem lehetsz ily erős! Nem tudod, mit beszélsz. Csak úgy létrejöttél, ifjú vagy.

– Pedig e gyermek mégis nagyon erős – mélezott a királynő –, s újszülött gyönyörű társa szintűgy. Fennkölt nézeteket valló s fényes eszű démonok ők ketten.

Nem élhetsz emberek között! – nyakaskodott Armand.

Arca egy pillanatra kiszínesedett. Ám nem volt már az ellenségem, inkább csodálkozó elődöm, ki küszködve próbált tudomra adni valamely kényes igazságot. Ugyanakkor esdeklő gyermeknek is tűnt, s e harc volt lényege; szülő és gyermek, ki eseng, hogy hallgassam meg, mi mondanivalója vagyon.

– És miért nem? Mondom neked, hogy az emberekhez tartozom. Vérük tesz halhatatlanná.

– Ó, igen – halhatatlanná, holott nem is kapisgálok, mi az! Nem több mint szó. Tanulj alkotód végzetéből. Miért ment Magnus a máglyára? Ős-öreg igazság ez minálunk, s te még csak meg sem sejtetted. Lakozz csak emberek között, s a múlt évek megtévelytitanak. Látod, amint mások megöregszenek s elhalnak, látsz fölemelkedni és bukni birodalmakat, elveszítesz mindent, mit értettél s szeretted – ki bírná ezt? Téged is vad tombolásba és kétségbeesésbe fog hajtani. Halhatatlan fájtád az oltalom, az üdvösség – nem érted? A régi utak, melyek nem változnak soha!

Elhallgatott, megrendültén, hogy az „üdvösség” szót használta. Ajka újra megformálta; a falak visszaverték a hangot.

– Armand – dalolta puhán az öreg királynő –, az örület elérheti a legvénebbeket, akár megtartják a régi utakat, akár letérnek róluk. – Úgy tett, mintha neki akarna rontani fehér karmaival, s csikorogva nevetett Armand hideg pillantására. – Én csakúgy követtem a régi utat, mint te, és nem vagyok talán bolond? Talán épp azért lehettem hű!

Armand haragos tiltakozással rázta a fejét. Avagy nem volt ő élő bizonyosság, hogy ennek nem kell így lennie?

Ám a királynő odahúzódott hozzám, elkapta karomat, és maga felé fordított.

– Mondott neked Magnus valamit, gyermek? Irdatlan erő áradt belőle.

– Míg mások itt páváskodtak e szentelt helyen, én egyedül kerestem Magnust hómezőkön át. Erőm oly hatalmas, akárha szárnyaim lennének, felkapaszkodtam ablakába, rátaláltam szobájában, és együtt jártuk az orozatokat, hol nem látott más, mint a messzi csillagok.

Még közelebb jött, és keményebben markolta karomat.

– Sok dolgot tudott ám Magnus! Nem a bolondság a te ellenséged, nem bizony, ha valóban erős vagy. Még a bolondság előtt szörnyű pokol vár a vampírra, ki elhagyja a bokrot, és lakozik a halandók között. Ellenállhatatlanul meg fogja szeretni a halandókat! Meg fog érteni minden dolgokat a szeretetben.

– Engedj el! – súgtam halkán. Szeme ugyanolyan béklyóban tartott mint a keze.

– Az idő múlásával úgy megismeri a halandókat, ahogy azok sohasem ismerhetik egymást – folytatta rendíthetetlenül, fölfont szemöldökkel – és végül eljő a pillanat, mikor nem bír már életet kioltani, vagy szenvedést okozni, és csak az örület vagy tulajdon halála enyhítheti gyötrelmeit Ez volt az öregek végzete, melyről Magnus mesélt, Magnus, ki a végén már ki se látott a nyomorúságból!

Végre elengedett. Elhátrált tőlem, mint kép a tengerész látcsövében.

– Nem hiszem, amit mondasz – suttogtam, de a suttogás úgy hangzott akár a szisszenés. – Még hogy Magnus szerette a halandókat!
– Hát persze, hogy nem hiszed! – mondta azzal a merev bálványvigyorral Armand is úgy nézte, mintha nem értené.
– Szavaimnak nincs már jelentésük – tette még hozzá az öregasszony. – Ám a világ minden ideje a tiéd, hogy megértsd!
Nevetés, vonító nevetés, kaparászás a kriptá mennyezetén. Újabb jajkiáltások a falból. A királynő hátraejtett fejjel hahotázott.
Armand iszonyodva figyelte. Mintha látta volna, hogyan szakad fel az asszonyból csillogó fényként a nevetés.
– Nem, ez hazugság, undok leegyszerűsítés! – tiltakoztam. Hirtelen meglódult a szívem. A szemem is vibrált. – Ez az egész egy erkölcsös maszlag, ez a szeretet!

Halántékomhoz emeltem kezemet, hol halálos kín rügyezett, elhomályosítva látásomat, kiélesítve emlékezetemet: láttam Magnus pincebörtönét, a halandó foglyokat, oszladozó tetemei között azoknak, kiket korábban ítélték bűdös tömlőre.

Armand megint rám nézett, mintha én kínoznám őt, ahogyan az öreg királynő kínozte nevetésével. Fölcsendült, magasba szárnyalt, elhalt a kacaj. Armand kinyújtotta a kezét, mintha meg akarna érinteni, de nem merne.

Bennem összecsapott az elmúlt hónapok minden kéje és kínja. Hirtelen úgy éreztem, megint ordítani fogok, mint azon az estén Renaud színpadán. Kizökkentett ez az érzés, fennszóval motyogtam ismét értelmetlenségeket.

– Lestat! – súgta Gabrielle.

– Halandókat szeretni? – ismételtem. Belebámultam az öreg királynő embertelen arcába, és hirtelen elborzadtam, mert ragyogó szemét övező fekete pillái olyanok voltak, akár a tüske, húsa pedig mint az élő márvány. – Halandókat szeretni? Ehhez kell háromszáz év? – Kihívóan pillantottam Gabrielle-re. – Szerettem őket az első pillanattól, hogy magamhoz öleltem. Szeretem őket, mikor iszom életüket s halálukat. Édes Istenem, hát nem éppen ez a Sötét Ajándok lényege? Hangom úgy dagadt, mint akkor este a színházban. – Hát mik vagytok ti, ha nem így tesztek? Miféle alja népek, ha ez bölcselmetek netovábbja, a közönséges érzelem?

Hátrább léptem, végighordoztam szemem a titáni síron, a fejünk fölött ívelő nyers földön. Valahol félúton volt a hely valóság és káprázat között.

– Istenem, hát elvette eszetek a Sötét Furfang, a rítusok, a sírba zárt utódok? Vagy szörnyetegek voltatok éltetekben? Hát hogyné szeretnének a halandókat minden lélegzetvételünkkel!

Semmi válasz, csak a szomjazók jajgattak esztelenül. Semmi válasz, csak Nicki szívének tompa lüktetése.

– Akármim legyen is, hallgassatok rá! – szögeztem rá ujjamat előbb Armand-ra, majd az öreg királynőre. – Én sose ígértem el az ördögnek a lelkemet! És mikor ezt csináltam, azért tettem, hogy megmentsem a férgektől, mik itt rágnak a holtakon. Ha a halandók szerelme a pokol, melyről szóltatok, akkor én már benne égek. Én elébe mentem sorsomnak. Bizzatok őrá, és nem tartozunk egymásnak semmivel.

Hangom megtört, ziháltam, beletúrtam a hajamba. Armand mintha derengő fényt árasztott volna, amint közeledett hozzám, arca maga volt a tisztaság és áhítat csodája.

– Halott dolgok, halott dolgok... – szóltam. – Ne jöjj közelebb! Tébolys és szerelmet emlegetni e pestises helyen! Magnus, az a vén szörnyeteg, a pincéjébe zárta őket. Így szerette ő a foglyait? Mint a fiúk a pillangót, melynek kitépik a szárnyát!

– Nem, gyermek, azt gondolod, érted, pedig dehogy – dalolta zavartalanul a vámpíraszony. – Te még csak most kezdted a szeretetet.

– Édes vidámsággal nevetett. – Sajnálod őket, ennyi az egész. És sajnálod magadat, hogy nem lehetsz egyszerre emberi és nem emberi. Így van?

– Hazudsz! – mondtam. Közelebb húzódtam Gabrielle-hez, és magamhoz öleltem.

– Majd akkor értesz meg mindent a szeretetben – folytatta az öreg Királynő –, mikor gonosz léssz és gyűlöletes. Ez a te halhatatlanságod, gyermek. A mindig mélyülő megértés. – Az ég felé dobta a karjait, és vonított.

– Vigyen el benneteket az ördög! – Fölkaptam Gabrielle-t, Nickit, és vittem őket az ajtó felé. – Ti már úgyis a pokolban vagytok, és én most itt hagylak benneteket a pokolban.

Átvettem Nicolas-t Gabrielle-től, és futottunk a katakombán át a lépcső felé.

A vén királynő eszeveszetten hahotázott a hátunk megett.

Lévén pedig ember, mint talán Orpheusz, megtorpantam és hátranéztem.

– Siess, Lestat! – súgta a fülembe Nicolas. Gabrielle kétségbeesetten intett, hogy menjek már.

Armand nem mozdult. A vén királynő ott állt mellette, és még mindig kacagott.

– Ég veled, bátor gyermek! – rikoltotta. – Járjad bátran az Ördög Útját ameddig tetehet!

Riadt szellemekként hussantak szét a hideg esőben a vámpírok, amikor előrontottunk a kriptából. Leesett állal néztek utánunk, ahogy kisiettünk az Aprószentek temetőjéből a népes párizsi utcákra.

Percek alatt loptunk egy fogatot, és már robgotunk is ki a városból.

Egyfolytában hajsoltam a lovat, pedig olyan halálosan kifáradtam, mintha a valóságban nem lett volna természetfölötti erőm. Minden bozótnál, minden kanyarnál vártam, mikor pillantom meg ismét a körénk rajzó piszkos démonokat.

Egy vidéki fogadóban valahogy sikerült ételt-italt szereznem Nicolas-nak, és takarót is, hogy ne fázzék.

Még jó sok volt hátra a toronyig, amikor elvesztette az eszméletét. Én vittem föl a lépcsőn abba a cellába, ahol Magnus először tartott engem.

Torka még mindig dagadt és véraláfutásos volt a szipolyozástól. Noha mélyen aludt, mikor lefektettem a szalmára, már éreztem benne a szomjúságot, azt a sorvasztó vágyat, amely engem fogott el, miután Magnus ivott belőlem.

Hát lesz majd neki étel-ital bőséggel, ha megébred, és azt is tudtam – bár fogalmam sincs, miből –, hogy nem fog meghalni.

Hogy milyen lesz neki a nappal, azt el se mertem képzelni, de biztonságban van, mihelyt elfordítom a kulcsot. Nem számít, mi volt vagy mi lesz ő nekem, ember nem kószálhat rejtekemben, amíg én alszom.

Ennyi okoskodás telt tőlem. Úgy éreztem magam, mint egy halandó alvajáró.

Még mindig Nickit bámultam, hallgattam elmosódó, zürzavaros álmait az Aprószentek rémségeiről, amikor bejött Gabrielle.

Eltemette a szegény, szerencsétlen istállófiút, és megint olyan volt, mint egy poros angyal: tömött fénycsillámok táncoltak csapzott, kócos haján.

Hosszan elnézte Nickit, majd kivonszolt a szobából, és miután bezártam az ajtót, levezetett az alsó kriptába. Ott szorosan átölelt és hozzám simult, mintha ő is az ájulásig elfáradt volna.

– Figyeljen rám – szólalt meg végül. Elhúzódott tőlem, és tenyerébe fogta arcomat. – Amint fölkelünk, rögtön el kell őt vinni Franciaországból. Senki nem fogja elhinni örült meséit.

Nem feleltem. Nem értettem érvelését, szándékait. Kóválygott a fejem. – Vele is játszhat bábjátékost, mint Renaud színészeivel tette. Átküldheti az Újvilágba.

– Aludjék! – sügtam. Megcsókoltam nyitott ajkát, csukott szemmel öleltem magamhoz. Ismét láttam a kriptát, hallottam a különös, embertelen hangokat. Sosem lesz vége.

– Ha majd ő elment, akkor megbeszélhetjük a többit – mondta nyugodtan Gabrielle. – Hogy elhagyjuk-e egy időre Párizst...

Elengedtem, hátat fordítottam neki, odamentem a szarkofághoz, és nekítámaszkodtam egy percre a köfedélnek. Halhatatlan életemben először kívántam a sír csendjét, a tudatot, hogy semmi sem múlik rajtam.

Ekkor Gabrielle mintha mondott volna valamit. Ne csinálja!

4

Ahogy fölébredtem, rögtön hallottam a kiáltozását. Verte a tölgy fa ajtót, engem átkozott, amiért fogva tartom. Hangja megtöltötte a tornyot, illata átszivárgott a kőfalón. Zamatos volt, ő, mily zamatos, az élő hús és vér szaga! Az ő húsa és vére! Gabrielle még aludt. Ne csinálja!

Gyűlölet szimfóniája, örület szimfóniája árad a falakon át; a filozófia erőlködve próbálja kordában tartani, szavakba oldani a vérfagyasztó képeket, a kínzást...

Kiléptem a lépcsőre, hol a jajgatás és emberszag örvénye fogadott.

Benne volt e szagban minden illatemplék: az asztal fájáé a délutáni napfényben, a vörösboré, a kis tűzrakásból kanyargó füsté.

– Lestat! Hallasz engem? Lestat! – Újból öklével döngette az ajtót.

Gyerekkori tündérmese emléke: az óriás azt mondja, emberszagot érez a barlangjában. Iszonyat. Tudtam, hogy meg fogja találni az embert. Hallottam, miként közelít lépcsőről lépcsőre az emberhez. Én voltam az ember.

Csak most már nem.

Füst és só és hús és lüktető vér.

– Ez az égető! Hallasz, Lestat? Ez az égető!

Régi titkok fojtott remegése, szerelem, dolgok, melyeket mi tudunk, éreztünk csupán. Tánc az égetőn. Tagadod? Tudod-e tagadni, ami köztünk történt?

Távolítsa el Franciaországból! Küldje át az Újvilágba! És aztán? Egész életében egyike lesz azoknak a kissé mulatságos, de egészében fárasztó halandóknak, kik szellemeket láttak, folyton róluk beszélnek, és senki sem hisz nekik. Súlyosbodó örület. Falu bolondja lesz-e végül, az a fajta, kit a banditák és bérnyilkosok is kímélnek? Aki szennyes kabátban hegedül majd Port-au-Prince utcáin?

Játsszon bábjátékost megint? – mondta Gabrielle. Az voltam? Senki se fogja elhinni örült meséit.

Csak hogy ő tudja, hol hálunk, anyám. Ismeri nevünket, fajtánk nevét – sokat tud rólunk. Sohasem fog szép békésen átmenni egy másik országba. Azok pedig utánamehetnek; soha többé nem lesz nyugta tőlük. Ők hol vannak?

Baktattam fölfelé a lépcsőn a visszhangzó kiáltások örvényében, kinéztem a rácsos kisablakon a mezőre. Újra jönni fognak. Jönniük kell. Először egyedül voltam, aztán itt volt velem Gabrielle, most pedig itt vannak ők. Nem az a lényeg, hogy Nicolas is akarja? Nem azt sikoltozta folyton, hogy én megtagadtam tőle az erőt?

Vagy hogy megvan az ürügy, hogy elvegyem, mint kezdettől akartam? Nicolas, szerelmem! Vár az örökkévalóság! A halál fenséges és nagyszerű örömei várnak reád.

Mentem a lépcsőn öfeléje, és dalolt bennem a szomjúság. Pokolba a jajgatásával! A szomjúság dalolt, és én hangszerem voltam csupán e dalnak.

Formátlan átokká folytak össze a kiáltások, tompán tagolva azt a bánatot, melyet meghallanom nem volt szükségem hangra. Olyan isteni érzékiséggel patakzottak a száján a tört szótagok, akár a vére a szívéen át.

Főlemeltem a kulcsot, beleillesztettem a zárba. Ő elhallgatott, gondolatai visszahúzódtak, miként a kagyló rejtelmes kis fodrai szippantják vissza az óceánt.

Őt próbáltam látni a szoba árnyaiban és nem azt – a szerelmet, a vágyakozás gyötrelmesen fájó hónapjait, a rettentő ínséget, melytől nincs szabadulás, a gyönyört. A halandót próbáltam látni, aki nem tudja, mit mond, amikor vadul néz rám:

– Te és a te fecsegésed a jóságról! – Halk, sístergő hang, szikrázó szem. – A te fecsegésed a jóról és a rosszról, hogy mi az igaz és mi a hamis, és a halál, ő, igen, a halál, a borzalom, a tragédia...

Szavak. Gyűlölet feltornyosuló árából fakadó szavak, mint árban nyíló virágok visszahajló, szétbomló szirmai:

– ... te pedig megosztottad véle, adá az uraság fia az uraság hitvesének a jeles kincset, a Sötét Ajándokot. Akik a kastélyban élnek, mind megosztanak a Sötét Ajándokban – őket sose hurcolták az égetőre, hol emberhájban gazol a láb, ha kihunyt a máglya, nem, öld csak meg a banyát, ki már nem lat varrni, és a félkegyelmű fiút, aki szántani se jó. És nekünk mit ad az uraság fia, a Farkasölő, aki jajgatott az égetőn? Pengő piculát! Elég az nekünk!

Borzongás. Verejtékben ázó ing. Szakadt csipkén átcsillanó, feszülő hús. Már a látványa is észbontó, a szíjas izmú, karcsú felsőtest, amelyet a szobrászok úgy szeretnek megfaragni, a rózsaszín bimbók a sötét bőrön.

– E hatalom – úgy fröcsköl, mintha egész nap változatlan hévvel mondta volna a szavakat, és már az se számítana, ha itt vagyok –, e hatalom mely értelmetlenné tesz minden hazugságot, e sötét hatalom, mely mindenek fölébe nő, ez igazság, melyben eltöröltetnek...

Nem! Ez csak szó. Nem igazság.

A borospalackok kiürültek, az ennivaló eltűnt. Sovány karjai megacélosodtak a küzdelemre – de mily küzdelemre? –, barna haja kibomlott a szalagból, óriási szeme üvegesen csillogott.

Hirtelen nekirontott a falnak, mintha azt kellene áttörnie, hogy elszökhesen előlem – ivászat elmosódó emléke, bénultság, önkívület –, de rögtön visszarándult megint, imbolyogva nyúlkaált, nem létező tárgyakban keresve kapaszkodót.

Most elhallgatott. Valami megroppant az arcában.

– Hogy bírtad megtagadni tőlem! – sutogta. Gondolatok ódon mágiáról, fényes legendákról, valamely földöntúli hatalmas tartományról, árnyak paradicsomáról, titkos tudományok mámoráról, hol elszürkül a természetes, nem csoda többé az őszi hulló levél, a

Nem. napsütés a gyümölcsösben.

Tömjénként szállt belőle az illat, úgy árasztotta, mint hőt és füstöt a templomi gyertya. Dobolt a szív meztelen mellének bőre alatt.

Feszes hasa csillogott a verejtéktől, verejték szennyezte a széles övet. Sós vér. Alig kaptam levegőt.

Mi lélegzünk. Lélegzünk és ízlelünk és szagolunk és érzünk és szomjazunk.

– Semmit sem értettél meg. – Lestat mondja ezt? Úgy hangzott, mintha egy másik démon, hatalmas fajzat majmolná az emberi hangot. – Semmit sem értettél abból, amit láttál és hallottál.

– Én mindenemet megosztottam volna veled! – Ismét felforrított benne a düh. Kinyújtotta a kezét, és azt suttogta: – Te nem értetted meg soha!

– Vedd életedet, és menj innen. Fuss!

– Nem látod, hogy ez mindent igazol? Pusztán az, hogy létezik, maga is bizonyosság: tiszta gonosz, isteni gonosz! – Diadal a tekintetében. Hirtelen hozzám kapott, és megragadta arcomat.

– Ne gúnyolódj! – mondtam, és megütöttem, olyan erővel, hogy hátratántorodott, meghunyászkodva, némán. – Mikor nekem felkínálták, azt mondtam: nem. Hallod? Azt mondtam, nem! Utolsó lélegzetemmel is azt mondtam: nem!

– Mert mindig is bolond voltál! Mindig mondtam! – Már gyengült; kétségbeeséssé csapódott le féktelen dühöngése. Ismét fölemelte a karját, majd megtorpant. – Olyan dolgokat hittél, amelyek nem voltak fontosak – szólt majdnem gyöngéden –, de volt valami, amit nem vettél észre. Lehetetlen, hogy magad se tudd, mivel vagy megáldva! – Azzal már olvadt is könnyekké szemének üveges fénye. Arca rángatózott. Elmondatlan szavak törtek fel belőle a szerelemről.

Mélységes elfogódottság lett úrrá rajtam. Némán, halálos erővel tudatosodott bennem, hogy nekem hatalmam van e halandó fölött, és ezt ő is tudja. Szerelmem izzásig hevítette erőm tudatát. Perzselő szégyenkezés járt a nyomán, majd ez is átsapott valami másba. Ismét a kulisszák mögött álltunk; ott voltunk abban az auvergne-i kis falusi fogadóban. Már nem csupán a vér szagát éreztem, de a váratlan rémületét is. Hátrált egy lépést, és ez az egyetlen mozdulat ugyanolyan magasra szította bennem a lángot, akárcsak megsebzett arcának látása.

Valahogy kisebb, törekenyebb lett; ennek ellenére sose volt ilyen erős, ennyire csábító.

Elindultam felé. Arca kifejezéstelenné üresedett, szeme áttetszővé tisztult. Elméje megnyílt, mint Gabrielle-é, és egy kurta pillanatra fölillant előttem közös életünk, ahogy beszélgetünk a padlásszobában, míg a hóaplanos háztetőkre szűrősen néz le a hold, vagy kószalunk a párizsi utcákon, kézzel kézre jár a bor, leszegett fejével feszülünk neki az első téli szélnek, mely arcunkba vágja a havas esőt, és hol van még a férfikor meg a vénség

– és ebben a nyomorúságban, még ebben a halandó nyomorúságban is oly sok az öröm, az igazi halhatatlanság, az igazi örök élet. Ám a pillanat elfakult arcának vibráló derengésében.

– Jöjj hozzám, Nicki! – súgtam, és hívogatón emeltem föl a két kezem.

– Ha akarod, jönnöd kell...

Madár röppent ki egy üregből, és elszállt a nyílt tenger fölött. Volt valami ijesztő a madárban és a hullámok végtelenségében. Egyre magasabbra szárnyalt, és ezüst lett az ég, majd megkopott az ezüst és lett belőle sötét. Ha este van, sötét van. Igazán, de igazán nincs ebben semmi félnivaló. Áldott sötétség! Ereszkedett alá, fokozatosan, feltartóztatlanul, és nem volt alatta semmi. Az az egyetlen apró lény károgott csak vést jósolva a szélben a nagy pusztaság fölött, ami a világ. Üres barlangok, üres partok, üres tenger. Amit nézni, hallani, fogni szerettem, mint eltűnt egy szál, vagy nem is létezett soha; a madár pedig szítálva, körözve szállt egyre magasabbra és otthagyt engem – vagy inkább a semmit –, az egyetlen szem üres feketeségébe zárult, értelem és történelem nélküli világban.

Jajgattam, ám nem volt hangom. Szájam megtelt vérrel, olthatatlan szomjúsággal nyeltem és nyeltem, és azt szerettem volna mondani, igen most már értem, már értem, mily szörnyű, mily elviselhetetlen a sötétség. Nem tudtam. Nem tudhattam. Madár száll a sötétségben a sívó part felett a végtelen tengeren. Ne engedd, édes Istenem. Ez rosszabb mint a rettegés a fogadóban. Rosszabb mint a sebesült ló üvöltése a hóban. A vér azonban vér volt, és a szív, a gyönyörűség, már ott repesett az ajkamon.

Most van a pillanat, szerelmem. Most lenyelhetem az életet, amelyet szíved szivattyúz felém, és átküldelek az enyészetbe, hol nincs megértés és megbocsátás, vagy magamhoz vehetek téged.

Ellöktem, lógott a kezemben, mint a rongy, ám ez nem törte meg a látomást. Átölelte a nyakamat, arca izzadt, szeme fennakadt; aztán kilövellt a nyelve, és fáradhatatlanul nyalta a sebet, amelyet magam hasítottam neki a torkomon. Éhes volt.

Kérlek, távoztasd el tőlem a látást! Ne legyen repülés a magasságba, ne legyen ferdére dőlt fakó vidék, sem értelmetlen károgás az üvöltő szélben. A fájdalom semmi ehhez a sötétséghez. Nem akarok... nem akarok...

Már oszladozott. Lassan oszladozott.

Aztán vége lett. Leereszkedett most is, akár Gabrielle-nél, a csönd fátyola. Hallgatás. Levált rólam. Eltartottam magamtól, ő pedig kezét ajkához kapva majdnem összeesett. A szája nyitva volt, és noha vért ivott, valami szárazon zörgő hang tört fel rajta, meddő jajgatás.

Gabrielle tűnt fel az ajtóban, a fémszín tenger és az egyetlen tanú, a magányos madár látomásának emléke mögött. Haja a Szűzanya aranyfátylaként omlott a vállára, és annyit mondott mélységes szomorúsággal:

– Megbukott, fiam.

Éjfélre nyilvánvaló lett, hogy nem fog beszélni, nem reagál a hangra, még mozogni se bír majd magától. Ott maradt, ahová tették, mint egy fászent. Ha fájt is neki a halál, egyetlen jellel sem árulta el. Ha örömet lelte az új látásban, megtartotta magának. Még a szomjúság sem ösztökélte mozgásra.

Gabrielle órákig némán figyelte, aztán kézbe vette, megcsutakolta, új ruhába öltöztette. Fekete gyapjút választott neki, egyikét kevés komoly ruháimnak, hozzá egyszerű patyolatot, amelytől olyan sajátos külseje lett,

Mint egy kicsit komolykodó, kicsit naív ifjú papnak.

Elnéztem őket a kriptá csöndjében, és bizonyosan tudtam, hogy ők hallják egymás gondolatait. Gabrielle egyetlen szó nélkül csinosított, majd egyetlen szó nélkül küldte vissza a padra, a tűz mellé.

– Már vadászni kellene – mondta végül, és egy pillantást vetett rá; Nicolas pedig fölállt, rá se nézve, mintha madzagon rángatnák.

Bénultan bámultam utánuk. Hallottam, mint mennek le a lépcsőn. Ekkor utánuk osontam, és a kapu rácsaiba kapaszkodva lestem őket, a két kecses kísértet, ahogy tovasurrannak a mezőn.

Körülvert, fagyos bilincsbe vert az éjszaka üressége. Még a kandalló tüze sem tudott fölmelegíteni.

Üresség és csönd: ezt akartam, csak hogy egyedül lehessen a párizsi rémületos küzdelem után. Csönd volt, engem pedig kiéhezett állatként marcangolt a felismerés, hogy látni se bírom többé Nicolas-t.

Amikor másnap este kinyitottam a szemem, már tudtam, mit kell csinálnom. Nem számít, bírom-e látni, vagy se. Én tettem ilyen– né. Valahogy föl kell ráznom a kábultságból. A vadászat sem változtatta meg, noha láthatólag eleget ölt és eleget ivott. Nekem kell megoltalmaznom a hirtelen csömörtől, amit én is átéltem; be kell mennem Párizsba, és el kell hoznom az egyetlen dolgot, ami föltámaszthatja.

A hegedű volt az egyetlen, amit szeretett életében. Talán most is eszméletre tér tőle. Ha a kezébe adom, megint akar majd muzsikálni, ki akarja próbálni új tudását. Akkor majd minden megváltozik, és az én szívem is fölenged talán.

Mondtam Gabrielle-nek is, amint felébredt, hogy mit akarok tenni.

– És a többiek? – kérdezte. – Nem mehet be Párizsba egyedül.

– De igen. Önre itt van szükség ömellette. Ha megint idejönnének a kis átokfajzatok amilyen állapotban most van, még kicsalogathatnák a szabadba. Egyébként is látni akarom, mi történik az Aprószentek alatt. Tudni akarom, csakugyan béke van-e közöttünk.

– Nem tetszik ez nekem, hogy elmegy – csóválta a fejét. – és mondom, ha nem lennék meggyőződve róla, hogy szót kell még váltanunk a vezérrel, és van mit tanulnunk tőle és az öregasszonytól, már ezen az éjszakán elhagynám Párizst.

– Mit tanulhatunk mi azoktól? – kérdeztem fagyosan. – Hogy igazából a Nap forog a Föld körül? Meg hogy a Föld lapos? – Aztán elrestelltem magam csípős válaszaimon.

Azt azért elárulhatták volna, miért hallják vámpírgyermekeim egymás gondolatait, holott én nem hallom őket. De annyira bűnnek eresztettem a fejem, amiért így iszonyodom Nicolas-tól, hogy meg se fordult a fejemben ilyesmi.

Néztem csak Gabrielle-t, és az járt az eszemben, mily dicső látvány volt, mikor őt varázsolta át a Sötét Fortély, miként adta vissza ifjonti szépeét tette megint azzá az istennővé, ki apró gyerekkoromban volt. Nickyt látni annyi volt, mint halálát nézni végig.

„

Lassan

– Gabrielle túlságosan

Legyen is megértette.

átöleltük

óvatos Nem kellett

– belőlem kiolvasnia.

egymást.

mondta.

Egyenesen a lakásra kellett volna mennem, hogy megkeressem a hegedűt. Meg ott van még az én szegény Roget-m is, akivel tárgyalnom kell. Elő kell adnom egy csomó hazugságot. És egyre inkább úgy tűnt, hogy csakugyan el kell mennünk Párizsból.

Mégis órákat piszmogtam. Végigportyáztam a Tuileriákat és a bulvárokat, azzal hitegetve magam, hogy nincs is bokr az Aprószentek alatt, Nicky is él valahol, épen és egészségesen, és Párizs az enyém megint.

Ám egyre csak utánuk hallgatóztam. Az öreg királynőn járt az eszem. És ott hallottam meg őket, ahol a legkevésbé számítottam rájuk: a Templom bulváron, Renaud színházának közelében.

Különös, hogy ide merészkedjenek, a fényes helyekre, ahogy ők hívják. Néhány pillanat múlva azt is tudtam, hogy a színház mögött bujkálnak. Ezúttal nem áradt felőlük rosszindulat, csupán kétségbeesett izgalom, amikor megérezték, hogy a közelben vagyok.

Megpillantottam a fekete szemű, boglyas hajú, formás vámpírasszony fehér arcát. A sikátorban lapított, a művészbéjáró mellett, és most előreszökkent, hogy integessen.

Lovagoltam fel-alá egy darabig. A bulvár olyan volt, mint tavaszi estéken szokott lenni: folyamatosan áramló hintók, sok száz ögyelgő, falkákban az utcai zenészek, csepürágók, akrobaták; fényesen kivilágított színházak csalogatták nyitott ajtóval a tömeget. Ezt hagyjam ott, hogy e fajzatokkal értekeznek? Hallgatóztam. Négyen voltak, és türelmetlenül vártak rám. Borzasztóan féltek.

Na jó. Megfordítottam a lovat, bevágtattam a sikátorba, a színház mögé, ahol ők a kőfálhoz tapadtak.

Meglepetésemre ott volt a szürke szemű suhanc, akinek egészen hűdött volt az arca, egy magas, szőke férfi vámpír és egy jóképű asszony, mindketten rongyokban, mint a leprások. A fekete szemű csinoska vitte a szót, az akit megnevettem kis tréfámmal a temetői kriptá lépcsőjén.

– Segítened kell nekünk! – suttogetta.

– Kell-é? – A kancát próbáltam nyugtatgatni. Nem tetszett neki a társaság. – Miért kellene nekem segíteni rajtatok?

– Mert ő elpusztítja a bokrot – mondta a fekete szemű.

– Elpusztít bennünket... – szólt a suhanc, de nem nézett rám. A követ bámulta maga előtt, és agya villanásokban tolmácsolta, mi történt: láttam a meggyújtott máglyát, és Armand-t, amint a lángokba parancsolja híveit.

Igyekeztem elhessegetni, de most már mind a négyen küldték a káprázatokat. A kormos szemű, csinos vámpír egyenesen belebámult az arcomba, úgy próbálta minél élesebbre állítani a képet: Armand egy elszene-sedett fustéllyal hadonászva vezeti a máglyára a többieket, és ugyanazzal lökdösi vissza őket a lángokba, mikor kétségbeesetten próbálnak menekülni.

– Drága jó Istenem, hiszen tizenketten voltatok! Hát nem tudatok harcolni?

– Mi tudunk, és itt is vagyunk – mondta a nő. – Egyszerre hatot égetett el, mi, többiek közben elszöktünk. Ijedtünkben mindenféle furcsa helyre bujtunk el a nap elől. Még sose csináltunk ilyet, hogy ott hagyjuk megszentelt sírjainkat. Azt se tudtuk, mi lesz velünk. És mikor felkeltünk, ő ott volt. Megint sikerült elpusztítania kettőt, úgyhogy mi maradtunk csak. Feltörte még a mélységes kamrákat is, és elégette az éhezőket. Beomlasztotta a földet, és eltorlaszolta a gyülekezet helyére vezető járatokat.

A suhanc lassan fölemelte a fejét.

– Ezt te csináltad! – suttogetta. – Te tettél tönkre mindnyájunkat. A nő elébe ugrott.

– Segítened kell! – mondta. – Szervezz velünk egy új bokrot. Segíts, hogy élhessünk, ahogy te élsz. – Türelmetlen pillantást vetett a fiúra.

– És az öregasszony, a nagy királynő? – kérdeztem.

– Ő kezdte – szólt keserűen a suhanc. – Magától vetette magát a lángokba, azt mondta, megy Magnushoz, és nevetett! Mi aztán megszöktünk, Armand pedig a máglyára vezette a többieket.

Lehorgadt a fejem. Hát elment. És elment vele minden, amit tudott és látott, és nem maradt utána más, csak az együgyű, a bosszúálló,

a romlott gyermek, aki hamisnak hitt mindent, mit a királynő tudott.

Segítened kell! – unszolt a sötét szemű asszony. – Neki, mint a bokor gazdájának joga van elpusztítani a gyengéket, az életképteleneket. Nem hagyhatta, hogy széttöljék a bokor – szólalt meg a másik asszonyvampir a suhanc mögül. – Ha elveszítették hitüket a Sötét Utakban, a többiek sorra követték volna el a baklövéseket, felzargatták volna a halandókat. Ám ha te új bokorba szerveznél bennünket, segítenél tökéletesíteni magunkat az új mód szerint...

– Mi vagyunk a legerősebbek a bokorban – mondta a férfi. – Ha sikerül-e elég hosszú ideig kicselezni őt, és megélni nélküle, akkor

egyszer talán békén hagyna bennünket.

– El fog pusztítani! – motyogta a suhanc. – Sose fog békében hagyni! Lesben fogja várni a pillanatot, amikor különválunk...

– Ő se legyőzhetetlen! – tiltakozott a magas him. – Azt se feledd, hogy elveszítette a hitét.

– Neked pedig ott van Magnus tornya, az biztonságos hely... – pislogott föl rám reményvesztetten a suhanc.

– Nem, azt nem oszthatom meg veletek. Ezt a harcot magatoknak kell megharcolnotok.

– De azért vezethetnél... – vélte a férfi.

– Nektek nincs szükségetek rám. Mit tanultatok a példamból? Mit tanultatok abból, amit tegnap éjszaka mondtam?

– Többet tanultunk abból, mit később mondtál neki – felelte a sötét szemű asszony. – Hallottuk, miket mesélsz az új gonoszról; hogy a gonosznak manapság szép emberi álcában kell járnia a világot.

– Hát vegyétek az álcát! – javasoltam. – Húzzátok le áldozataitok köntösét, zsebeljétek ki őket, és máris mehetnek a halandók közé, mint én teszem. Idővel lesz annyi pénzetek, hogy saját kis erődöt, titkos szentélyt szerezzetek magatoknak. Attól kezdve nem vagytok koldusok és kísértetek.

Kétségbe voltak esve, mégis figyelmesen hallgattak.

– De hát a bőrünk, a hangunk... – kezdte a kormoszemű asszony.

– A halandókat bolonddá tudjátok tenni. Nagyon könnyű. Csak egy kis ügyesség kell hozzá.

– De hogyan kezdjük? – kérdezte mogorván a suhanc, mintha ózdkodva adná be a derekát. – Miféle halandónak játsszuk meg magunkat?

– Válasszatok! Nézzetek körül! Öltözzetek cigányoknak, ha akartok – az nem lenne nehéz –, vagy még jobb lenne mimeseknek! – pillantottam a fényes körüt felé.

– Mimeseknek! – szólt szikrányi izgalommal a fekete szemű.

– Igen, hisztrióknak. Utcai mutatványosoknak. Akrobatáknak. Legyetek akrobaták. Nyilván láttátok őket. Takarjátok el fehér arcotokat zsíros festékekkel, akkor nem fog szemet szűrni szertelen mozgásotok és fintorgásotok. Nem is választhatnátok álcát, melynek tökéletessége ehhez lenne fogható! A körúton mindent kileshettek e város halandó lakóinak szokásaiból! Meg fogtok tanulni mindent, amire szükségetek lehet.

Kormoszemű fölkacagott, és a többiekre sandított. A férfi mélyen eltűnődött, a másik nő elábrándozott, a suhanc tétovázott.

– A ti erőtökkel játszva lehettek csepürágók és akrobaták. Nektek az semmi. Ezer és ezer embernek mutogathatjátok magatokat, soha nem jönnek rá, kik vagytok!

– Veled nem ez történt, ama kis színház színpadán! – vetette ellen fagyosan a suhanc. – Te halálra rémítetted őket.

– De csak azért, mert azt akartam – feleltem, és végigborzongott rajtam a kín. – Az az én tragédiám. De ha akarom, el tudok bolondítani bárkit, és ti szintűgy.

Zsebembe nyúltam, elővettem egy marék aranyat, és odanyújtottam a sötét szemű asszonynak. Két kezét tartotta alá, és úgy bámulta a pénzt, mintha perzselné. Főlnézett. Magamat láttam a szemében, amint állok Renaud színpadán, és utcára üzöm hajmeresztő mutatványaimmal a tömeget.

Ő azonban valami mást forgatott a fejében. Tudta, hogy a színház üres, és én elküldtem a társulatot.

Fontolgattam én is egy másodpercig, hagytam, hogy kétszeres erővel járjon át a kín. Vajon érzik a többiek? Egyébként, mit számít?

– Igen, kérlek! – mondta a csinoska. Előrenyúlt, és megérintette kezemet hűvös, fehér ujjával.

–

Engedd Engedj be

be a színházba!

őket. Kérlek!

Hadd – Elfordult,

táncoljanak a hátsó

a ajtót bámulta.

sírodon.

Bár lehet még odabent régi jelmez, levetett maszka, hiszen a truppnak fölösen van pénze új cicomára, avas, fehér festék tégelyszámra, víz a hordókban: az elutazás lázában otthagytott ezernyi kincs.

Zsibbadtan álltam, nem bírtam gondolkozni, nem akartam hátranézni, és magamhoz ölelni, ami itt történt valaha.

– No jó – szóltam végül, és úgy fordítottam el tekintetem, mintha megzavart volna holmi csekélység. – Ha akartok, bemehettek a színházba. Használjátok, amit ott leltek.

Kormoszem közelebb lopakodott, és hirtelen a kezemre tapasztotta a száját.

– Ezt nem fogjuk elfelejteni! – ígérte. – Engem Eleninek hívnak, ez a kölyök itt Laurent, a férfi neve Félix, az asszonyé Eugénie. Ha Armand ellened fordul, velünk találja szembe magát.

– Remélem, fogtok boldogulni – mondtam, és különös módon szívből kívántam nekik. Nem tudom, hogy ők, az ő Sötét Útjaikkal és Rítusaikkal ezt a poklot kívánták-e maguknak, amelyben most égünk egymás mellett.

Őket is úgy rángatták bele, mint engem. Most már jöjjön, aminek jönnie kell a Sötétség Gyermekei vagyunk mindannyian.

– De aztán okosan viselkedjétek! – intettem őket. – Áldozatot sose hozzatok ide, és ne is öljétek a közelben. Használjátok az eszeteket, és vigyázzatok a rejtekre.

Hajnali háromkor lovagoltam végig a Szent Lajos-sziget hídján. Jó sok időt elpocsékoltam. Most meg kellett keresnem a hegedűt.

Ahogy közeledtem a rakparton Nicki házához, már éreztem, hogy valami baj van. Az ablakok vakon bámultak. A függönyöket leszaggatták. Mégis ragyogott a ház, mintha százával égetnék a gyertyát odabent. Roppant különös! Roget még nem vehette át a lakást. Nem telt még el annyi idő, hogy azt hihesse, Nicki valamilyen gálád merénylet áldozata lett.

Gyorsan felkapaszkodtam a tetőre, leereszkedtem a falon egy udvari ablakig, és láttam, hogy onnan is letépték a függönyt.

Gyertya égett minden tartóban és a fali fülkékben. Gyertyákat ragasztottak még a fortepianóra és az asztalra is. A szoba a feje tetején állt.

A polcokról kiszórták a könyveket, néhány kötet darabokra hullott, oldalakat téptek ki belőlük. A kottákat is ledobálták a szőnyegre.

A képek szanaszét az asztalokon, mellettük mindenféle műtűr, kulcsok és pénz.

Lehet, hogy a démonok verték szét a berendezést, amikor elragadták Nickit? De ki gyűjtötte a gyertyákat? Mi ez az egész?

Füleltem. A lakásban senki... – vagy mégis? De nem hallottam gondolatokat, csupán apró neszeket. Hunyorogva összpontosítottam egy darabig. Mintha lapoznának, aztán leesik valami. Kortól merev pergamenlapokat forgatnak ismét, aztán megint koppan a könyv.

Ablakot nyitottam, olyan csendesen, ahogy bírtam. A neszezés folytatódott, de nem lüktetett gondolat, nem érzett emberszag. Bár azért szállongott valamilyen szag: erősebb az állott dohányfüstnél És a gyertyaviasznál. Az a szag volt, amit a vámpírok hoztak magukkal a temetői földből.

A folyosón még több gyertya. A hálósobában gyertyák és rendetlenség: kupacban a közönyösen eldobált, nyitott könyvek, az

ágynemű szét dülva, a képek asztagban, a szekrények kibelevve, a fiókok kirángatva.

A hegedű sehol. Ennyit sikerült megállapítanom.

A másik szobában sebesen forgatott lapok percegése.

Bárki volt is ott – én persze tudtam, kinek kell lennie! –, fűtült rám Egy szusszanásnyira se hagyta abba, amit csinált.

Mentem tovább a folyosón, megálltam a könyvtár ajtajában, és ott láttam őt magam előtt.

Természetesen Armand volt. Én mégis meghökkentem a látásán. Gyertyaviaszt verejtékezett Caesar márvány mellszobra, gyertyaviasz folydogált a földgömb tarkára festett országain. A könyvek a szőnyegen nőttek hegyormokká, már csak az utolsó sarokpolcon sorjáztak kötetek Ott állt Armand, még mindig a régi rongyban, poros hajjal, és énám ügyet sem vetve, a betűkre szögezett szemmel, félig nyitott szájjal, a levelet rágó bogár elmélyedésével habzsolta az oldalakat.

Förtelmes látvány volt, ahogy most a könyveket szipolyozta. Ezt is eldobta, másikat vett elő, kinyitotta, falni kezdte, embertelen gyorsasággal húzogatva ujját a sorokon.

Akkor hasított belém, hogy ugyanígy vizsgálta meg a lakás minden tárgyát, még az ágyruhát és a függönyöket, a leakasztott festményeket, a szekrények és fiókok tartalmát is. Azonban a könyvek töményen adták a tudást. Volt ott a földön Caesar A gall háborújától modern angol regényekig minden.

De nem is a viselkedése volt igazán borzasztó, hanem a pusztulás, amit okozott; a mélységes közöny minden iránt, amit elhasznált. Meg a mélységes közönye irántam.

Befejezte – vagy félbehagyta – az utolsó könyvet, és rátért az alacsonyabb polcon feltornyozott régi újságokra.

Kihátráltam a szobából, minél messzebb tőle, és báván meredtem a tisztátalan kis alakra. Rőt haja átszillogott a szennyen, szeme égett, mint két láng.

Akármily groteszkül festett is a lakás színáradataiban, a gyertyák között ez az alvilágból idetévedt, mocskos kis csavargó, szépsége úr volt mindenek felett. Nem volt szüksége rá, hogy a Notre-Dame árnyai vagy a kriptá fáklafénye hízelegje körül. E ragyogó világosságban fölfedeztem benne valami vadságot, amit nem vettem észre azelőtt.

Mérhetetlenül felzaklatott. Egyszerre volt veszedelmes és lenyűgöző. Örök időkhöz el tudtam volna nézni, ha nem figyelmeztet egy mindennél erősebb ösztön: Menj innen! Hagyd itt neki a lakást, ha akarja. Mit számít már? A hegedű! Kétségbeesetten igyekeztem a hegedűre gondolni, hogy ne kelljen látnom ujjának mozgását a szavakon, rebbetlenül izzó tekintetét.

Hátat fordítottam neki, átmentem a szalonba. Reszketett a kezem. Alig bírtam elviselni, hogy itt van. Átkutattam mindent, de nem leltem a nyomorult hegedűt. Nicki csinált volna vele valamit? Nem hinném.

Lapozás,

Azonnal zizegés.

menj Padlóra hulló

vissza újság

a puha susogása.

toronyba!

Épp osontam volna el a könyvtár előtt, amikor váratlanul fölhasanó hangtalan kiáltásával megbénított. Mintha a torkomat kapta volna el egy kéz. Megfordultam, láttam, hogy rám mered.

Szóval szereted a néma gyerekeidet? Hát ok szeretnek-e téged? Ezt kérdezték az összefolyó visszhangból elővonaglott szavak.

Arcomba

egy szökött a vér. Ránéztem, és úgy borított be a forróság, mint

köpeny.

Már minden könyv a földön hevert, ő pedig ott állt, mint egy rém a romok között, kísértétkövet az ördögtől, akiben hitt. Pedig olyan gyöngéd, olyan fiatal volt az arca.

No látod? A Sötét Fortély sohasem hozza meg a szeretetet, csak a hallgatást. A visszhang elhalt, beszéde lágyabb, tisztább lett némaságában. Mi úgy szoktuk mondani, a Sátán akarata, hogy a mester és a tanítvány ne találjanak vigaszt egymásban. Nekünk végül is a Sántát kell szolgálnunk.

Minden szava a bőröm alá hatolt. Minden szót titkos, megalázó kíváncsisággal és gyöngeséggel fogadtam, de nem voltam hajlandó kimutatni.

– Mit akarsz tőlem? – kérdeztem haraggal.

Szétörttem valamit, amikor szóltam. E percben jobban féltem tőle, mint korábbi csatározásaink és vitáink alatt, márpedig én gyűlölöm azokat, akiktől félnem kell, akik tudnak olyasmit, mit nekem kellene tudnom, kiknek hatalmuk van fölöttem.

– Nemde nem olyan ez, mint mikor nem tudod, hogyan kell olvasni? – kérdezte fennszóval. – Alkotód, a kitagadott Magnus, mit törődött

Rezzetlen a te tudatlanságoddal! A legegyszerűbb

arccal dolgokat se árulta el, mi?

folytatta.

– Nem így volt mindig? Mikor veszködött bárki is azzal, hogy megtanítsd valamire?

– Az agyamból veszed e dolgokat... – mondtam elrémülve. Láttam magam fiúként a kolostorban, a számtalan sok könyvet, amelyeket nem tudok elolvasni, a könyvei fölé hajló Gabrielle-t, aki a hátát fordítja nekünk – Hagyd abba! – suttogtam.

Eltelt egy örökkévalóságnak tűnő idő. Keztem szétesni. Újra szólt, d most némán.

Sohasem fogod kedvet lelteni azokban, kiket teremtesz. A csöndben elhidegülés és harag terem csupán.

Ráparancsoltam magamra, hogy mozduljak, de nem tettem, csak bámultam őt, ki így folytatta:

Te vágyasz reám, én vágyok reád, és ebben az egész mindenségben egyedül mi ketten vagyunk méltók egymáshoz. Nem tudod?

Elnyúltak, fölérősödtek a néma szavak, mint hegedűn a végsőkhöz kitarított hang.

– Ez téboly – suttogtam. Arra gondoltam, mi mindent mondott, mi mindenért kárhoztatott. A borzalmakra gondoltam, melyekről a többiek meséltek: hogy a tűzbe taszította követőit.

– Téboly? Akkor menj a némáidhoz. Ebben a pillanatban is egymásnak mondogatják, amit nem mondhatnak el neked.

– Hazudsz!

– Az idő pedig egyre önállóbbá teszi őket. Okulj belőle. Engem elég könnyen megtalálsz, ha majd el akarsz jönni hozzám. Végül is hová

– mehetnék? Mihez

De foghatnék? Magányossá
én tettél megint.

nem...

– De igen! Azt tetted. Te vagy az oka. – Még mindig nem volt benne harag. – Ám én várhatok, hogy jöjj, kivárhatom, hogy föltedd a kérdéseket, amelyekre egyedül én tudom a választ.

Bámultam rá, magam se tudom, meddig. Mozdulni se tudtam, és nem láttam mást, mint őt. Újra elöntött a Notre-Dame-ban megismert béke, ismét sikerült megbabonáznia. Túlságosan kivilágosodott a szoba, ő úszott a fényben, és mintha közeledett volna hozzám, és én közeledtem volna hozzá, pedig egy lépést se tettünk. Húzott, húzott magához.

Sarkon fordultam, megbotlottam, elvesztettem az egyensúlyomat, de kijutottam a szobából. Végigszánguldoztam a folyosón, kimásztam a hátsó ablakon, és felkapaszkodtam a tetőre. Úgy vágattam át a Cité szigetére, mintha üldözne, és csupán akkor csillapult lázas szívdobogásom, amikor elhagytam a várost. Zúgtak a pokol harangjai.

A sötét tornyon megcsillant a szürkület első fénye. Kicsiny bokrom nyugovóra tért a pincekriptában. Nem nyitottam fel a sírokat, nem néztem meg őket, pedig kétségbeesetten szerettem volna megtenni, csak hogy lássam Gabrielle-t, és megérintsem a kezét.

Egyedül kapaszkodtam fel az oromzatra, hogy meglessem a közeledő reggel égő csodáját, amit soha többé nem nézhetek végig. Zengtek a pokol harangjai, az én titkos muzsikám...

Ám egy másik hang is eljött hozzám. Megismertem, amíg baktattam a lépcsőn fölfelé, és álmélkodtam, hogyan képes elérni idáig. Mintha egy dal ívelte volna át, halkan és andalítón, az irdatlan messzeséget.

Valamikor, évekkel ezelőtt hallottam énekelni az úton egy kis parasztfiút, míg ballagott kifelé az északra elterülő faluból. Nem sejtette, hogy hallgatja valaki. Egyedül hitte magát a mezőn, hangja oly erős volt, oly tiszta, hogy mennyei szép lett tőle a régi dal, és már nem számítottak a szavak.

Ez a hang szólított most engem, a messzeségben kélt magányos hang, mely magába gyűjtött minden neszt. Megint megriadtam, de azért kinyitottam a csapóajtót, és fölmentem a tetőre. Selymesen simogatott a reggeli szellő, álmatagon hunyorogtak az utolsó csillagok. Nem is mennyezetnek, hanem szüntelenül emelkedő párának tetszett az égbolt. A csillagok is egyre feljebb húzódtak, és mindjobban összezsugorodtak a párában.

Főlerősödött a távoli hang, mintha hegyek között énekelte volna, és megérintette a szívemet, ahol a kezem nyugodott. Úgy hasított belém, mint fénycsóva a sötétbe, és így dalolt: Gyere hozzám; minden meg lesz bocsátva, csak gyere hozzám. Magányosabb vagyok, mint valaha.

És egy idő után megérkezett a hanggal a korlátlan lehetőség, a csoda, a várakozás érzése, és elhozta magával Armand képét, aki egyedül állt a Notre-Dame nyitott kapujában. Káprázattá lett tér és idő. Sápadt fény-foltban lengett a főoltár előtt, hajlékony alak fejedelmi rongyokban, vibrálva foszlott szét, és nem volt a tekintetében más, mint türelem. Nem volt kriptá a temető alatt, nem tűnt nevelésnek Nicki szemfájdító fényben úszó könyvtárában a toprongyos lidérc, ki úgy dobálta el a kiolvasott könyveket, akár az üres kagylóhéjakat.

Talán letéreltem, és a csorba kövekre hajtottam homlokomat. Láttam, hogy enyészik fantomként a hold. Nyilván utolérhette a nap, mert fájni kezdtem, és be kellett csuknom szememet.

Mégis mámoros voltam és elragadtatott. Úgy tetszett, mintha szellemem vérontás nélkül, a lényemet kettéhasító, a lelkem legtitkosabb, legérzékenyebb pontjai után tapogatózó hang szerelmében is megízlelhette Sötét Fortély dicsőségét.

Megint azt akartam kérdezni: mit akarsz tőlem? Hogy lehetne itt meg-bocsátás, mikor annyira gyűlölködtél, nem is oly rég? A bokrod elpusztult, oly iszonyún, mit el sem akarok képzelni... Ezt akartam mondani megint.

Ám most se bírtam megformálni a szavakat. Ezúttal tudtam, hogyha próbálkoznék, megtörne és elhagyna a révület; és a bánat még sokkal rosszabb lenne, mint a vérszomjazás.

Álltam mozdulatlanul, elmerülve ennek az érzésnek a misztériumában De még ekkor is láttam különös képeket és gondolatokat, melyek nem az enyéim voltak.

Magamat láttam, amint lemegyek a pincébe, és fölkapom szeretett szörnny-rokonaim élettelen testét. Láttam, amint felhurcolom őket a torony tetejére, és odavetem a kiszolgáltatottakat a kelő napnak. Hiába verték földre értük a pokol harangjait. A nap lecsapott rájuk, és emberhajú üszökké perzselte őket.

Elmém visszahőkölt; sírni való kiábrándulással hőkölt vissza.

– Csitulj, gyermek! – súgtam. Hogy fáj a kiábrándulás, a fogyatkozó lehetőség... – Mily botor vagy, ha engem képesnek tartasz ilyesmire!

A hang megfakult, elhúzódott tőlem, én pedig az utolsó pórusomig magányosnak éreztem magam. Mintha örökre lehúztak volna rólam minden takarót, és most már mindig ilyen csupasznak és nyomorultnak kéne lennem.

Valahol messze az erő vonaglását éreztem, mintha a szellem, mely a hangot adta, hatalmas nyelvként pöndörödött volna vissza önmagába.

– Te álnok! – mondtam hangosabban. – Mily szomorú, hogy ennyire elszámítottad magad. Miként is mondhattad, hogy te engem kívánsz!

Elment nyomtalanul, én pedig kétségbeesetten vágytam őt vissza, akkor is, ha tusakodnom kell vele. Ismét érezni akartam azt a lehetőséget, azt a nagyszerű fellobbanást.

Láttam az arcát a székesegyházban: gyermekes volt, majdnem szelíd, mint egy régi Leonardo-szenté. Sötétlen csapott át rajtam a balsejtelem.

6

Amikor Gabrielle fölkelt, félrevontam Nickitől, elvezettem az erdő csöndjébe, és elmeséltem neki mindent, ami tegnap éjszaka történt. Elmeséltem, amit Armand sugalmazott és mondott. Félszegen szóba hoztam a kettőnk között hallgató csöndet, amely, mint megtudtam, nem fog megtörni.

– Minél hamarabb el kell hagynunk Párizst – mondtam befejezésül. – Ez a teremtmény túl veszedelmes. Azok meg, akiknek odaadtam a színházat, azok csak annyit tudnak, amennyire ő tanította őket. Hadd legyen az övék Párizs, mi pedig, ahogy az öreg királynő mondta, járjuk az Ördög Útját.

Azt vártam, hogy haragudni fog és ellenséges lesz Armand iránt, ám ő nyugodtan hallgatott végig.

– Túl sok itt a megválaszolatlan kérdés, Lestat. Én tudni akarom, miként alakult ki ez a régi bokor, tudni akarok mindent, amit Armand tud rólunk.

– Én viszont, anyám, ellenállhatatlan vágyat érzek hátat fordítani mindennek. Nem érdekel, miként kezdődött. Lehet, hogy ő maga se tudja.

– Megértem magát, Lestat – szólt halkan. – Higgye el, megértem, de mindent összevetve, engem e kreatúráknál sokkal inkább érdekelnek az erdei fák vagy a csillagos ég fölöttem. Szívesebben tanulmányoznám a légáramlatokat vagy a hulló levelek mintáját...

– Pontosan.

– Mindazonáltal nem kell kapkodnunk. Most az a fontos, hogy mi hárman együtt maradjunk. Bemehetnénk együtt a városba, és szőrmentén előkészíthetnénk utazásunkat. És együtt kell megkísértenünk azt is, hogy a maga tervének megfelelően, a hegedűvel rázzuk föl Nicolas-t.

Épp róla akartam beszélni. Meg akartam kérdezni Gabrielle-t, mi lappang Nicki hallgatása mögött, mit tud megsejteni belőle? Ám torkomra forrtak a szavak. Azóta, hogy Gabrielle kimondta az ítéletet – Megbukott fiam –, egyfolytában csak erre tudtam gondolni. Gabrielle átkarolt, és visszavezetett a toronyba.

– Nem kell olvasnom az agyában, hogy tudjam, mi van a szívében. Vigyük őt Párizsba. Próbáljuk megkeresni a Stradivarit. – Lábujihegyre ágaskodott, hogy megcsókolhasson. – Mi már az Ördög Útját jártuk, mielőtt ez megtörtént volna, és hamarosan visszatérünk rá.

Nicolas ugyanolyan szófogadóan hagyta magát bevinni Párizsba, ahogyan a többi utasításnak engedelmeskedett. Szinte önkívületben szállt nyeregbe és lovagolt el velünk; egyedül szélben lobogó sötét haja és csuklyája látszott élni.

Ettünk a Cité szigetén, és közben jöttem rá, hogy nem bírom nézni, mikor vadászik vagy öl.

Csüggesztő volt látni azt az alvajáró lagymatagságot, amivel ezeket az egyszerű dolgokat csinálta. Annyit állapíthattam meg belőle, hogy akár örökké is ellehet így, a mi néma cinkosunk, ki alig több egy galvanizált hullánál.

Mégis valami váratlan érzés öntött el, míg lovagoltunk együtt a sikátorban. Most már nem ketten voltunk, hanem hárman. Egész bokor. Csak eszméletre tudnám téríteni...

De először Roget-t kellett meglátogatni. Nekem egymagámnak kellett odaállnom az ügyvéd elé, úgyhogy odakint hagytam őket, néhány ajtóra a Roget-háztól, és mikor megdöngettem a kaput a kopogatóval, felkészültem színházi pályafutásom legrázósabb alakítására.

No hát, ugyancsak hamar megtanulhattam valami nagyon fontosat a halandókról, kik boldogan hagyják meggyőzetni magukat arról, hogy a világ biztonságos hely. Roget odáig volt örömeiben, hogy láthat. Annyira megkönnyebbült azon, hogy „élek, jó egészségnek örvendek”, és még mindig igényt tartok szolgálatára, hogy el se kezdtem fontoskodó magyarázkodásomat, ő már bólogatott.

(Ezt a leckét a halandók lelki békéjéről sohasem feledtem. Verheti szét a házat a kísértet, hajigálhatja a serpenyőket, locsolhatja vízzel a párnát, bongathatja minden szíre-szóra az órákat, a halandók inkább elfogadják a legneveltségesebb „természetes okot”, mint a logikus természetfölöttit.)

Szinte azon nyomban kiderült, hogy Roget hite szerint Gabrielle és én a hálószoza cselédbejáróján át surrantunk ki a lakásból; erre a csinos magyarázatra nem is gondoltam. Így hát nekem csak az összesodort gyertyartórol kellett makognom valami olyast, hogy anyámat látva őrvöngtem fájdalmamban, amit Roget tökéletesen meg is értett.

Ami pedig távozásunk okát illeti, nos hát, Gabrielle erősködött, hogy el kar vonulni a világtól egy kolostorba, és jelenleg is ott tartózkodik.

– Ah, uram, kész csoda, mennyit javult az állapota! Bár láthatná! No de se baj – Most indulunk Nicolas de Lenfent-nal Itáliába, tehát szükségünk lesz készpénzre, hitellevelekre, ilyesmire, és egy batárra, egy nagyon nagy batárra, és egy jó hatosfogatra. Gondoskodjék róla. Péntek estig szedjen össze mindent. Írjon apámnak, és közölje vele, hogy Itáliába visszük anyámat. Remélem, apám jól van? – Igen, igen, természetesen. Én csakis a legmegnyugtatóbb híreket...

– Azt nagyon bölcsen tette. Tudtam én, hogy megbízhatok önben. Hová is lennék maga nélkül? Nézze csak ezeket a rubinokat, pénzzé tudná tenni őket most rögtön? És volna itt eladni néhány spanyol aranyam, úgy vélem, elég régiek.

Roget eszeveszetten körmölt, kételyei és gyanakvásai felolvadtak mosolyom tüzetől. Úgy örült, hogy csinálhat valamit!

– Ingatlanomat a Templom bulváron ne adja ki – mondtam. – Természetesen maga jár el minden ügyemben. És így tovább.

Ingatlanom a Templom bulváron, hol rongyos és reményvesztett vámpírok bujkálnak... hacsak Armand meg nem találta és el nem égette őket, mint holmi ócska jelmezeket. Erre a kérdésre is gyorsan meg kell találnom a választ.

Szigorúan embermód füttyörészve jöttem le a lépcsőn, és példa nélkül örültem, hogy végeztem az undok feladattal. Akkor láttam, hogy

Megtorpantam, Nicki

körbenéztem és Gabrielle

az eltűnt.

utcában.

Egyszerre vettem észre Gabrielle-t és hallottam meg a hangját: egy sikátorból toppant elém a kisfiús alak, mintha úgy varázsolta volna oda

– magát

Elment, a

Lestát! semmiből.

Eltűnt!

Erre nem tudtam mit válaszolni; valami olyan számsárgát nyögtem, hogy „hogyhogy eltűnt?” Gondolataim többé-kevésbé elnyomták a szavakat. Ha valaha kételkedtem benne, hogy szeretem-e, akkor hazudtam magamnak.

– Épp csak hátat fordítottam, ő meg, akár a villám! – magyarázta Gabrielle. Félig szomorú volt, félig haragos.

– Nem hallott valami más...

– Nem. Semmit. Egyszerűen túl gyors volt.

– Igen, ha magától ment, és nem vitték...

– Hallottam volna a félelmét, ha Armand ragadja el – makacsodott ő

– De érez-e félelmet? Érez valamit egyáltalán? – Rettegtem és fel voltam böszülve. A sötétség, amelyben Nicolas eltűnt, úgy terjengett körülöttünk mint irdatlan kerék, és mi álltunk a tengelyében. Azt hiszem, ökölbe szorítottam a kezemet, és nyilván tettem valami bizonytalanul rémült mozdulatot.

– Figyeljen rám! – szólt Gabrielle. – Két dolgon járta mindegyre az eszét...

– Mondja.

– Az egyik a máglya az Aprószentek temetője alatt, amelyen majdnem megégették. A másik pedig egy kis színház – színpad, rivaldafény.

– Renaud-é – mondtam.

Olyanok voltunk mi ketten együtt, akár az arkangyalok. Negyedórába se telt, hogy kiérjünk a zajos körútra és odakönyököljük

magunkat a zsidajgó tömegben Renaud lepusztult színházához. Hátra kerültünk a művészbejáróhoz.

A deszkát bezúzták, a zárat letörték. Elenit és a többieket azonban nem hallottam, mikor halkan besurrantunk a folyosóra, mely hátulról kerülte meg a színpadot. Senki sem volt itt.

Talán Armand mégis hazavitte végül a gyermekeit. Ez is miattam történt, mert én nem akartam magamhoz venni őket.

Csupán a kellékek őserdeje maradt itt: az éjszakát, nappalt, hegyet-völgyet ábrázoló nagy festett ponyvák, és az öltözők zsúfolt kis cellái, hol itt-ott egy-egy tükör vakított a nyitva hagyott ajtón beszökő fényben.

Gabrielle egyszer csak keményebben markolta karomat, és a kulisszák felé intett. Arcáról láttam, hogy nem a többiek azok. Nicki volt ott.

Megkerültem oldalt a színpadot. A bársonyfüggöny két szárnya földre volt húzva, tisztán láttam a sötét alakot a zenekari árokban. Régi helyén ült, ölében összekulcsolt kezekkel. Felém fordult, de nem vett észre. Most is a semmibe bámult.

Gabrielle különös szavai jutottak eszembe a teremtése utáni éjszakán: mindegyre az az érzése, hogy ő meghalt, és úgyse változtathat semmin a halandók világában.

Nicolas volt ilyen élettelen és áttetsző, pontosan, mint az a poros bútokkal egybeolvadó, mozdulatlan, néma szellem, amelyen kis híján keresztülestünk a kísértetház árnyai között; talán a legijesztőbb rémalak. Néztam, ott van-e a hegedű a padlón vagy a szék mellett, és mikor láttam, hogy nincs, akkor arra gondoltam: nos, talán van még egy lehetőség. –Maradjon itt, és figyeljen! – kértem Gabrielle-t. Szívem a torkomban dobogott, amikor körülnéztem az elsötétült színházban, beszívtam a régi 'Hatot Miért hoztál ide bennünket, Nicki, ide, hol szellemek járnak? Pont én kérdezem? Én is visszajöttem.

Meggyújtottam az első gyertyát, amelyet a hajdani primadonna öltözőjében találtam. Nyitott festékes tégelyek hanyódtak mindenfelé, ott hagyott jelmezek lógtak a kampókon. Minden szoba, amelyet bejártam, tele volt levetett kosztümökkel, ott felejtett fésűkkel-kefékkel, vázában elhervadt virágokkal. Rizsportól fehérlett a padló.

Újból eszembe jutott Eleni és a többiek. Az Aprószentek szaga csapta meg alig érezhetően az orromat, csupasz talpak félreérthetetlen nyomát láttam a kiszóródott rizsporban. Igen, itt jártak, és gyertyákat is gyújtogattak. Túlságosan friss volt a viasz illata.

Ha így volt, ha nem, a régi öltözőbe, melyen Nickivel osztottunk, a lábukat sem tették be. Még mindig zárva volt. Feltörtem az ajtót, és mintha megütöttek volna. Mindent úgy találtam, ahogy hagytam.

Rend volt és tisztaság, fényesen ragyogott még a tükör is. Úgy várt itt minden cókómókom, mint azon az itteni utolsó estén. A kampón ott lógott a vidéken elnyűtt, ócska kabát, ott állt a gyűrött csizma, katonás rendben sorakoztak a festékes tégelyek; a fából faragott fejen a paróka, melyet egyedül a színházban viseltem. Kis kötegben Gabrielle levelei, régi francia és angol újságok, amelyek beszámoltak az előadásról, félig telt borosüveg, beleszáradt parafa dugóval.

És a márványlapos öltözőasztal árnyékában, félig-meddig begyűrve egy ledobott fekete kabát alá, ott hevert a fényes hegedűtok. Nem, nem az volt, amelyet hazulról hoztunk. Nyilván a drága ajándékot rejtette, mit később vettem neki „pengő piculán”: a Stradivarit.

Lehajoltam, felnyitottam. Valóban ott volt a gyönyörű hangszer: törekenyen, sötéten csillogott a hitványságok között.

Vajon elvették volna Eleniék, ha bejönnek az öltözőbe? Tudták volna, mire képes?

Letettem a gyertyát, óvatosan elővettem a hegedűt, és ahogy ezerszer láttam Nickitől, feszesebbre húztam a vonón a lószőrt, majd a gyertyával együtt felvittem a színpadra. Ott lehajoltam, és elkezdtem sorra gyújtogatni a rivalda gyertyáit.

Gabrielle előbb szenvtelenül figyelt, aztán ő is odajött segíteni. Amikor a rivalda gyertyái már égtek, világot gyújtott a kulisszák mögötti falmélyedésekben is.

Nicki mintha megrezzent volna, bár lehet, hogy csak a növekedő világosság, a színpadról a sötét nézőtér felé áradó puha fény játszott az arcán. Éltre keltek a bársony mély ráncai, fénné változtak az ékes kis tükrök páholyokban és a karzat elején.

De gyönyörű is volt ez a kis ház, a mi házunk! Az élet kapuja nekünk halandóknak, és az a hely, hol végül a pokolba nyitnak kaput. Mikor befejeztem, odaálltam a kulisszák közé, honnan az aranyozott könyöklőkre, a mennyezetről függő új csillárra és a boltívre lehetett látni ahonnan úgy tekintett alá a komikus és a tragikus maszka, mint egyazon nyakról hajtott két arc.

Üresen sokkal kisebbnek tűnt, pedig ha megtelt, úgy rémlett, nincs is Párizsban színház hozzá fogható.

Odakint halkán morajlott a forgalmas körút, emberi hangocskák pattogtak szikraként az alapzaj fölött. Valami nehéz fogat düböröghetett el, mert idebent kissé megborzongott minden: a gyertyalángok a fényvetőben, a kétfelé húzott hatalmas függöny, a felleges ég alatti szép kertet ábrázoló háttér vászna.

Elmentem Nicki mögött, aki egyszer se nézett rám, leereszkedtem a kis hágcson, és elindultam felé a hegedűvel.

Gabrielle visszatért a kulisszák közé: arcocskája hideg volt, de türelmes. Könnyedén simult oda a gerendához, akár egy hosszú hajú, különös férfi.

Átnyúltam Nicki vállán, és az ölébe engedtem a hegedűt. Összerezzen, mintha mély lélegzetet vett volna. Tarkója nekem hanyatlott, lassan fölemelte bal kezét, megragadta a hangszer nyakát, jobbjába fogta a vonót.

Letérdeltem, a vállára tettem a kezem, és megcsókoltam az arcát. Nem volt emberszaga. Nem volt emberi melege. Szobra volt az én Nickimnek.

– Játssz! – súgtam. – Játssz most csak nekünk!

Lassan felém fordította arcát, és a Sötét Fortély óta először nézett a szemembe. Gyöngye hang szakadt föl belőle, annyira erőltetett, mintha nem bírna beszélni többé. Elzáródtak a beszéd csatornái. De aztán megnyalta ajkát, és alig hallhatóan így szólt:

– Az ördög muzsikája.

– Igen – mondtam. – Ha ezt kell hinned, hidd. Csak játssz.

Keze a húrok fölött tétovázott, aztán reszketve végigpengette őket a hangoláshoz. Nagyon lassan meghúzta a kulcsokat, mintha most jönne rá, tökéletes összpontosítással, hogyan kell ezt csinálni.

Valahol a körúton gyerekek kacagtak. Fakeerek dübörögtek vastagon macskaköveken, hamis, éles staccatóval fokozva a feszültséget.

Füléhez szorította a hangszert, és egy örökkévalóságnak tetsző ideig maradt így, majd lassan fölállt. Kimentem a zenekari árokból a padok közé álltam és bámultam a fekete alakot a kivilágított színpad meleg fényében.

Szembefordult az üres színházzal, mint annyiszor a felvonásközben, és állához emelte a hegedűt, majd egy káprázatosan gyors mozdulattal végighúzta a vonót a húrokon.

Fölzendültek a csendben az első telt akkordok, elnyúltak, sűrűsödtek, a hangzás legmélyéit szondázták; fölcsaptak, dúsan, sötéten, áthatóan, mintha alkímia varázsolná elő őket a törekeny hegedűből, míg végül az egész nézőteret elöntötte a dallam tajtékzó áradata. Keresztülhőmpölygött rajtam, átítatta még a csontjaimat is.

Nem láttam Nicolas ujjait, sem a vonó suhogását; én csak hajladozó testét láttam, elkínzott vonaglását, amint előre-hátra korbácsolja a zene.

Még magasabbra kúszott, sebesebb, áthatóbb lett, mégis tökéletesen szólt minden hang. Erőlködés nélkül, embernek elképzelhetetlen

virtuozitással játszott, és a hegedű nemcsak dalolt, de beszélt, esdekelt. A hegedű mesét mesélt.

Jajveszékelt a zene, a jövőtől való rettegés gyűrűzött benne, Nicki még szilajabban vonaglott a delejező táncritmusra. Csapzott haja csillogott a gyertyafényben. Szakadt róla a véres verejték. Éreztem a vér szagát.

Kétrét görnyedve hátráltam előre; úgy kushadtam a padon, ahogyan a rettegő halandók lapítottak valamikor ebben a házban énelöttem.

Ugyanakkor tudtam, tévedhetetlenül tudtam, hogy a hegedű azt meséli, mi történt Nickivel. Felrobbant és meglágyult a sötét, szép lett, mint az izzó parázs, épp csak annyi fényt adott, hogy látni lehessen, mily irdatlan a sötétség Gabrielle-nek is erőlködve kellett fegyelmeznie testét e támadás közben. Csukott szemű arca ráncokba gyűrődött, kezét a fejéhez kapta, oroszlánsörénye lobogott.

De most egy másik hang merült föl a dallam tiszta áradásából. Ők voltak itt. Bejöttek a színházba, és a kulisszák között osontak felénk.

Hihetetlen csúcsokra hágott a zene, a hang elfulladt egy pillanatra, hogy kiszabaduljon ismét. A szenvedély és a gondolat ölelkezése régen túlsodorta az elviselhetőség határain, de még egyre szólt.

Ők pedig lassan előszállingóztak a függöny mögül – elsőnek a fenséges Eleni, utána a kamasz Laurent, legvégül Félix és Eugénie. Akrobatának csepürágónak csaptak fel, az ő ruháikat viselték: a férfiak cakkos szélű pojácazekét, fehér harisnyát, a nők bő bugyogót, fodros mezt, balettcipőt. Habfahér arcukat harsányra pirosították, vakító vámpírszemüket szénnel rajzolták körül.

Úgy siklottak Nicki felé, akárha mágnes vonzaná őket, a kecses ragadozókat. Szépségük még pompásabb virágba borult a rivalda gyertyáinak ragyogásában: hajuk csillámlott, arcuk maga volt az elragadtatás.

A vergődő Nicki lassan megfordult és rájuk nézett. Önkívületben esdekelt a hang, míg tántorgott, kapaszkodott és harsogott a dallam ösvényén Eleni tágra nyílt szemmel bámulta, iszonyattal és elbűvölve, majd lassú drámai mozdulattal feje fölé emelte két karját, teste megfeszült, nyakát elegánsan kinyújtotta. A másik nő megpördült, és térdét fölemelve, lábfejét lefeszítve megtette az első tánclépést. De a magas férfi vette csak át igazából Nicki zenéjének ritmusát: fejét ide-oda rángatva úgy hánytá-vetette tagjait, mint óriás báb, melyet a zsinórpadlásról mozgatnak négy madzagon.

A többiek látták ezt. Látták a bulvár bábjátékosait, és hirtelen mind átmentek gépezetbe, görcsösen rángatva magukat: arcuk kiüresedett, mint a fabáboké.

Gyönyörűségeken hűvös borzongás futott végig rajtam, mintha váratlanul lélegzethez jutottam volna a zene gyehennájában; felnyögtem, olyan élvezet volt látni, hogyan szakoznak, dobálják égnek lábukat, és pörögnek a láthatatlan zsinórokon.

Máris megváltozott valami. Nicolas most nekik hegedült, mint ahogy ők is neki táncoltak.

Egy hosszú lépést tett a színpad felé, átszökkent a rivalda füstös csatornáján, és leereszkedett a vámpírok közé. Hangszerén, csillogó arcán elsikamlott a fény.

Szinkópásan gúnyolódó új motívum rontotta meg a végtelen dallamot; megbicsaklott, még keserűbb és még edesebb lett tőle az ének. A bábok körülvették Nicolas-t, mereven rángtak, csoszogtak és bókoltak a deszkákon. Széttérpesztett ujjakkal, jobbra-balra vetett fejjel forogtak és szökdeltak, míg egyszer csak szívet tépő szomorúságba váltott át a hegedű. Nyomban megtörték a fás mozdulatok, lassú, fájó és harmonikus lett a tánc.

Olyan volt, mintha egyetlen szellem irányítaná őket, mintha egyszerre járnak Nicki gondolataira és zenéjére; egyszer csak táncra perdült ő is, de közben is húzta tovább. Sebesebb lett a ritmus, falusi zenész lett Nicolas-ból a nagybőjti örömtűz mellett: a vámpírok párba fogózkodtak, mint paraszt szeretők. Lobogott az asszonyok szoknyája, a férfiak térdhajtván kapták őket a magasba, oly mozdulatokkal, akár a leggyöngédebb szerelmesek.

Jéggé fagyva bámultam a látványt: a démoni táncosokat, az ördög hegedősét az embertelen lassúsággal, sorvasztó bűbájjal mozgó tagokat. Olyan olt a zene, akár a mindent fölemészítő tűz.

Majd hirtelen a fájdalom, az iszony, a minden ellen lázadó lélek sikoltott, és a vámpírok tüstént eltáncolták: arcuk eltorzult a kintől, mint a tragédia vésett maszkja a fejük fölött. Tudtam, hogy ha nem fordítok nekik hátat, elkezdek sírni.

Nem akartam többet látni, többet hallani. Nicki lengett, mintha vadállat volna a hegedű, melyet nem bír már féken tartani, és nyers, kurta rántásokkal döfködté a vonóval a húrokat.

A táncosok elvonultak előtte, mögötte, körülfogták, és hirtelen megragadták, miközben ő felkapta a két kezét és magasra tartotta a hegedűt.

Fülhasogató nevetés szakadt fel belőle, teste reszketett, tagjai vacogtak, aztán leszegte fejét, rám szögezte pillantását, és így rikoltott torkaszakadtából:

– NEKED ADOM A VÁMPÍROK SZÍNHÁZÁT! A VÁMPÍRSZÍNHÁZAT! A LEGNAGYOBB SZENZÁCIÓT AZ EGÉSZ BULVÁRON!

A többiek hűledezve meredtek rá, de aztán egyazon parancsra megint csak összecsapták a kezüket és ordítottak. A levegőbe ugráltak, visongtak az örömtől. Átöltették Nicki nyakát, és összecsókolták. Körbetáncolták és megpörgették. Buzgott és dagadt a nevetés, Nicki magához ölelte őket, viszonzta csókjaikat, ők pedig hosszú, rózsaszín nyelvükkel nyaldosták arcának véres verejtékét.

– A Vámpírszínház! – bömbölték oda, Nicolas-t otthagya, a nem létező nézőseregnek, a világnak. Pukedliztek a rivaldának, dévaj sikkantásokkal szökdeltak a zsinórpadlásig, hogy visszhangzó dübörgéssel essenek vissza a deszkára.

A zene utolsó rezgése is elhalt; visítás, lábdobogás, csengőként csilingelő kacagás hangzavara hömpölygött a helyén.

Már nem emlékszem, hátat fordítottam-e nekik. Arra se emlékszem, fölmentem-e a lépcsőn a színpadra, és elsiettem-e mellettük, de nyilván ezt kellett tennem, mert egyszer csak ott ültem szűk kis öltözőm alacsony, keskeny asztalánál, hátamat a szoba sarkának vetve, felhúzott lábakkal, homlokomat a tükör hideg üvegének támasztva, és ott volt Gabrielle is.

Hörögve szedtem a levegőt. Bosszantott ez a hang. Láttam mindenfélét, a színpadi parókámat, a festékpalettát, és rettentő indulatok kéltét-bennem. Ám nem bírtam gondolkozni, csak fuldokoltam.

Aztán megjelent az ajtóban Nicki, mindkettőnket meghökkentő erővel félretolta Gabrielle-t, és rám szögezte az ujját.

– Hát hogy tetszik, nagy jó uram? – kérdezte, míg egyre jött felém, folyamatos, hosszú patakban, mintha egyetlen óriás szót alkotnának buzogtak belőle a szavak. – Hát nem csodás e ragyogás, e tökély? Nem tisztelné meg a Vámpírszínházat pengő piculával, miből oly tetemes mennyiséget birtokol? Hát hogy is van ez, „az új gonosz, az üszög a rózsá szívében a halál a mindenség tengelyén”... Mániás fecsegésbe csapott át némasága. Szavai már rég elfogytak, amikor ajkáról, mint víz a forrásból, még mindig áradt értelmetlenül a tompa motyogás. Csillogó vércseppek száradtak nyüzött, merev arcára, szennyezték nyakán a fehér patyolatot.

Mögötte majdnem ártatlanul nevetgéltek a többiek, kivéve Elenit, aki Nicolas válla fölött kukucskált, és rettentően próbálta megérteni, mi történt közöttünk igazán.

Nicolas közelebb nyomakodott, és vigyorgó nevetéssel megbökte mellemet az ujjával:

– Na, szólj már! Hát nem érzed a fenséges gúnyt, a géniuszt? – Öklével csapkodta a mellét. – Tódulni fognak az előadásainkra, teletöltik arannyal a ládafiát, és sose fognak rájönni, minek adnak menedéket, mi virágzik itt, a párizsi orrok előtt! Rajtuk élösködünk a sikátorokban, és nekünk tapsolnak a kivilágított színpadon...

A suhanc fölnevetett a háta mögött. Csörgődob csilingelt, vékony hangon dúdolt a másik asszony. Hosszan kacagott a férfi – nevetése kibomló pántlikával szegte útját, amint körbe-körbe futkosott a ropogó festett vásznak között.

Nicki beljebb nyomult, kialudt mögötte a fény. Nem láttam Elenit. – Fenséges gonoszság! – mondta. Sugárzott belőle a fenyegetés, fehér ujjai begörcsöltek, mint karmai egy tengeri szörnynek, ki miszlikbe téphet bármely pillanatban. – Szolgálni a sötét erő istenét úgy, mint soha, itt, a civilizáció kellős közepén! Ezért mentetted meg a színházat! Gáláns pártfogásodnak köszönheti e ragyogó áldozatot. – Ez piszlicsáré dolog. Nagyon csinos és ötletes, de semmi más. Nem is emeltem föl a hangomat, Nicolas mégis elnémult, és hallgattak a többiek is. Megrendülésem lassan átolvadtt egy másik, nem kevésbé fájdalmas, csupán könnyebben zabolázható érzésbe.

Megint a körút hangjai. Kihívó düh áradt Nickiből, vibráló pupillákkal meredt rám. – Hazug vagy, aljas hazug! – mondta.

– Ez ragyogó? Ez fenséges? Elbolondítani, kigúnyolni védtelen haknikat, aztán éjszakánként öldökölni a régi alantas módon, egyik halott a másik után, nyomorúságosan, kötelező kíméletlenséggel, hogy fenntartsa magunkat? Embert ember is ölhet! Hegedülj mindörökké! Járjátok, hogy akarjátok. Adjatok nekik valamit a pénzükért, ha ez elfoglal és leköt benneteket az idők végezetéig! Ez itt csak mutató és elmés. Egy liget a Sötétlő Erdőben. Semmi más.

– Hitvány hazug! – szúrta a foga között. – Te Isten bolondja, te! Tiéd volt a Sötét Titok, az égig érő, melyhez képest minden értelmetlen, s mit tettél vele te, mindama hónapokban, míg egyedül uralkodtál Magnus tornyában? Igyekezted úgy élni, mint egy jó ember! Egy jó ember!

Olyan közel állt hozzám, hogy meg is csókolhatott volna. Szájából arcomra fröccsent a vér.

– A mecénás! – acsargott. – Ki ajándékokkal halmozza el családját, ajándékokat osztogat nekünk! – Hátralépett, megvetően nézett le rám.

– Nos, mi elveszjük e kis színházat, melyet aranyra pingáltál és teleaggattál bársonnyal, és pompásabban fogja szolgálni a pokol erőit, mint a régi bokr szolgált valaha. – Megfordult, ránézett Elenire, a többiekre. – Ki fogunk gúnyolni mindent, ami szent. Még jobban bemocskoljuk és meggyalázzuk őket. Meghökkenünk és csábítunk, főleg pedig ugyanúgy kiszipolyozzuk belőlük az aranyat, mint a vért, és őrajtuk növekedünk erősekké.

– Igen! – mondta mögötte a suhanc. – Legyőzhetetlenek leszünk! -Eszelős arccal, fanatikus pillantással nézte Nicolas-t. – Hírt és nevet szerzünk magunknak az ő világukban!

– És hatalmat – tette hozzá a másik nő –, és megfigyelőállást, honnan tanulmányozhatjuk és megismerhetjük őket, és csiszolgathatjuk a módját, amellyel végzünk velük a nekünk tetsző pillanatban.

– A színházat akarom – mondta Nicolas. – Tőled akarom. Szerződést és pénzt, hogy újra megnyithassam. Famulusaim engedelmessé válnak.

– Ha akarod, megkaphatod – feleltem. – A tiéd, ha ez segít eltávolítani tőlem téged, rosszindulatodat és roncsolt eszedet.

Felálltam az öltözőasztaltól, elindultam felé; úgy rémlik, el akarta állni az utamat, de ekkor valami váratlan dolog történt. Mikor láttam, hogy nem mozdul, haragom felhorgadt, és kicsapott belőlem, akár egy láthatatlan ököl; ő pedig hátratántorodott, mintha ez az ököl megütötte volna, és teljes erőből nekirepült a falnak.

Rögtön kiléphettem volna az öltözőből; tudtam, Gabrielle csak azt várja, mikor kövessen. De nem mentem el. Megálltam, visszanéztem Nicolasra, aki még mindig a falhoz tapadt, mintha nem bírna mozogni. Engem figyelt, és pillantásából oly töményen, oly semminő szerelmes emléktől nem hígított tisztasággal áradt a gyűlölet, mint addig soha.

De én tényleg meg akartam érteni, én igazán tudni akartam, mi történt Megint elindultam feléje a csöndben, és ezúttal én voltam a fenyegető és az én ujjam görcsölt karommá, és én érezhettem a félelmét. Rettegtek mind az egyetlen Elenit kivéve.

Megálltam Nicolas előtt. Farkasszemet nézett velem, és mintha pontosan tudta volna, mit akarok kérdezni.

– Félreértés volt az egész, én szerelmesem – szólt fullánkos nyelvvel. Megint kiütött rajta a véres verejték, szeme nedvesen csillogott.

– Azért volt, hogy fájjon a többieknek, hát nem érted, az egész hegedülés, hogy dühöngjenek rajta, hogy legyen egy szigetem, ahol nem parancsolgathatnak. Végig kellett volna nézniük romlásomat, és semmit sem tehettek volna ellene.

Nem feleltem. Azt akartam, hogy folytassa.

– És mikor elhatároztuk, hogy Párizsba megyünk, azt gondoltam, éhen fogunk halni Párizsban, és le fogunk zuenni, egyre lejjebb és lejjebb és lejjebb. Én ezt akartam, sokkal erősebben, mint amennyire ők akarták a kedvenc fiú diadalát, az én dicsőségemet! Azt hittem,

– el

Ó, fogunk zuenni.

Nicki... El kellett

– volna zuennünk...

suttogtam.

– De te nem zuhlóttél el, Lestat! – rántotta föl a szemöldökét. – Neked nem ártott éhség és hideg. Magad voltál a diadal! – Ismét kásás lett a hangja a dühtől. – Te nem ittag magad halálra a kanálisban. Te mindent fejtegetőre állítottál! Te kiteljesedtet mindentől, aminek a kárhozatba kellett volna vinnie, és nem apadt el benned a lelkesedés és a szenvedély – és a fény, örökké a fény! És ahogy áradt belőled a fény, énbennem mindig pontosan ugyanannyit nőtt a sötétség! Minden diadalod belém hasított, és tükröképet támasztott magának bennem sötét kétségbeesésből! Aztán pedig a varázserő, amikor megkaptad a varázserőt, akkor a gúnyolódás netovábbjaként megoltalmaztál tőle! És mit tettél sátni hatalmaddal, mint hogy egy jó ember cselekedeteit majmoltad!

Elfordultam. A vámpírok szétröhantak az árnyékba. A távolban megláttam Gabrielle-t. Fölemelte fénylő kezét, és intett, hogy jöjjenek.

Nicki megérintette a vállamat kinyújtott kezével. Gyűlölet áradt az érintéséből. Szörnyű dolog a gyűlölködő érintés.

Felzavartad a régi bokr bőregereit, mint egy esztelen napsugár! – suttogta. – És miért? Mi értelme egy öldöklő szörnyetegnek, kiben a fény lakozik?

Megfordultam, odavágtam. Bezuhant az öltözőbe, jobbát belecsapta a tükörbe, feje a túlsó falon koppant.

Egy percig összeroppantán hevert az ócska ruhák halmazán, majd visszatért szemébe az elszántság, ajka lassú mosolyra nyílt.

Főlegyenesedett, és komótosan, mint egy méltatlankodó halandó, megigazgatta kabátját és kócos haját. Én is így csináltam az Aprószentek alatt, mikor rabtartóim ledobtak a porba.

Ugyanazzal a méltósággal jött felém, és a mosolyához fogható undok förtelmet nem láttam még soha.

– Megvetlek – szölt –, mindazonáltal te alkottál. Hatalmam töled vagyon, és én tudom is, mire használjam, te pedig nem tudod. Végre olyan országban vagyok, hol én győzedelmeskedem! Immár egyenlőek vagyunk a sötétségben. Te pedig nekem adod a színházat, mert tartozol vele, és mert adakozó vagy, nemdebar, ki aranyakat osztogat éhes gyerekeknek és akkor sose lássam többé a fényedet. Megkerült, és kinyújtotta karjait a többiek felé:

– Jöjjetek, szépségeim, jöjjetek, darabokat kell írunk, ügyeket kell intéznünk! Mindenfélét kell tanulnotok tőlem. Én tudom, milyenek igazából a halandók. Komolyan neki kell feküdnünk sötét és fényes művészetünk kidolgozásának. Oly bokrot szervezünk, mely vetekezni fog minden bokrokkal. Olyat teszünk, mit sose tettek még!

A többiek engem néztek, riadozva, tétován. E feszült, mozdulatlan pillanatban hallottam a tulajdon zihálásomat. Látásom kitisztult. Ismét észleltem a kulisszákat, a zsinórpaddást, a sötétséget tagoló díszleteket és hátul a kis fényt a poros színpadon. Láttam az árnyékba öltözött házat, és egyetlen korlátlan emlékezésben mindent, ami itt történt. És láttam a lidércnyomást fajzó lidércnyomást, és láttam, hogy egy történet véget ér.

– A Vámpírszínház! – suttogtam. – E kis helyen vittük végbe a Sötét Fortélyt. – A vámpírok nem mertek válaszolni. Nicolas mosolygott csupán.

És amint megfordultam, hogy elmenjek, fölemeltem a kezem, e mozdulattal küldve őket Nicolas felé. Ez volt a búcsúm.

Már közeledtünk a körút fényeihez, amikor földbe gyökerezett lábam. Ezer szörnyűség rohant meg: hogy Armand idejön és elpusztítja hogy újszülött fivére és nővérei belefáradnak öröngéseibe és cserbe hagyják, hogy reggel ott fog bukdácsolni az utcákon, mert nem talál rejtekhelyet a nap elől. Felnéztem az égre. Nem bírtam szólni, levegőhöz s jutottam.

Gabrielle átkarolt, és én magamhoz szorítottam, hajába temetve arcomat. Bőre, arca, ajka, akár a hűvös bársony; iszonyatos tisztasággal ölelt körül a szeretet, melynek semmi köze az emberi szívhez és húshoz.

Fölkaptam a földről, úgy öleltem. Olyanok voltunk a sötétben, mint egyazon kőből faragott két szerelmes, kik nem emlékeznek, hogy külön éltek volna valaha.

– Ő választott, fiam – szölt Gabrielle. – Ami történt, megtörtént; most már megszabadult tőle.

– Hogy mondhatja ezt, anyám? – suttogtam. – Nem tudta, és még most se tudja...

– Hagyja őt elmenni, Lestat! Azok majd vigyáznak rá.

– De most azt az ördög Armand-t kell megtalálnom, ugyebár? – kérdeztem fáradtan. – Rá kell bírom, hogy hagyja őket békén.

Másnap este, mikor bementem Párizsba, megtudtam, hogy Nicki már járt Roget-nál.

Egy órával előttem döngette meg az ajtót, mint egy eszelős, és az árnyékból üvöltözve követelte a szerződést és a pénzt, mit állítása szerint én ígértem neki. Megfenyegette Roget-t és a családját. Azt is mondta az ügyvédnek, hogy írjon Londonba Renaud-nak és a truppnak, írja meg, hogy jöjjenek haza, új színház várja őket, és az ő, Nicolas parancsa, hogy rögtön induljanak. Amikor Roget ezt megtagadta, a színészek londoni címét követelte, és elkezdte felforgatni az ügyvéd íróasztalát.

Néma dühvel hallgattam a történetet. Szóval mindjükből vámpírt akar csinálni ez a démonivadék, ez az orcátlan és örült szörnyeteg? Az nem fog menni.

Utasítottam Roget-t, azonnal küldjön futárt Londonba azzal az üzenettel, hogy Nicolas de Lenfent megháborodott elméjében, és nehogy hazajöjjön a társulat!

Aztán elmentem a Templom bulvárra, ahol ő a korábbi eszelős felajzottsággal próbált. Újból a divatos ruháit és régi ékszereit viselte, abból az időből, mikor ő volt apjának kedvenc fia, de a nyakraalója csáléra állt, a harisnya, harmonikázott, a haja pedig olyan borzas volt és ápolatlan, mint egy fogolynak a Bastille-ban, ki húsz éve nem nézett tükörbe.

Ott Eleni és a többiek füle hallatára közöltem vele, hogy semmit sem kap tőlem, amíg meg nem ígéri, hogy az új bokor egyetlen párizsi színészt vagy színésznőt sem fog legyilkolni vagy elcsábítani, hogy Renaud-t és társulatát nem hívatják vissza a

Vámpírszínházba, se most, se máskor, Roget-nak pedig, ki a színház bukszáját csukja-nyitja, a haja szálát sem görbítik soha.

Szemembe kacagott, kigúnyolt, mint azelőtt, míg Eleni le nem torkolta, egészen elborzasztották a meggondolatlan tervek. Ő ígért meg mindent és csikarta ki az ígéretet a többiekből is. Ómódi nyelven zagyválva ő ijesztette meg, zavarta össze és készítette meghátrálásra Nicolas-t.

Végül Elenire bízam a Vámpírszínház vezetését, és Roget neki fizette a gázsit, amelyet tetszése szerint használhatott.

Akkor éjszaka, mielőtt elmentem volna, rákérdeztem, mit tud Armand-ról. Gabrielle volt ott velünk. Újból a sikátorban álltunk, a művészbéjaro mellett.

– Figyel – felelte Eleni. – Néha megmutatja magát. – Zavarba ejtően bánatos volt az arca. – De csak Isten tudja, mit fog csinálni, ha rájön, mi folyik itt igazából – tette hozzá félve.

V. RÉSZ

Armand a vámpír

1

Tavaszi eső. Fényesőben ázott az utcai fák minden friss levele, minden kockakő; esőszálak szőtték át fénnel az üres sötétséget. Bál volt a Palais Royalban.

Eljött a király és a királyné, táncoltak a néppel. Ármánykodók sugdostak az árnyékban. Kit érdekel? Uralkodók jönnek-mennek; csak a Louvre képeit el ne égessék.

Ismét a halandótengerben úsztam, üde arcok, rezes ábrázatok, a divat minden számárságával, még háromarbocos parányi hajókkal, pici fákkal, madárkákkal is megtűzdelt, telegyöngyözött-pántlikázott rizsporos női hajhegyek között. Széles mellű férfiak páváskodtak atlaszselyem kabátban. Fájt a szemem a gyémántoktól.

Időnként megsimították bőrömet a hangok, a pokolbeli hahotát visszhangzó kacaj. Vakítottak a gyertyakoszorúk, tajtékosan tört meg a falakon a zene.

A felhőszakadás bejött a nyitott ajtókon.

Emberszag szította étvágyamat: fehér vállak, fehér nyakak, örök ritmusra lüktető, erős szívek, pompába rejtőző csupasz gyermekek, paszományos pólyában, himzett kéreg alatt lihegő vademberek, magas sarkakon sajgó bokák, félálarcok ótvarából előpilllogó szemek

megannyi árnyalata.

Az egyik testből kijön a levegő, a másikba bemegy. A zene is bemegy az egyik fülön, és kimegy a másikon, mint a régi mondás tartja? Beszívjuk a lényt, beszívjuk a zenét, beszívjuk az átfutó pillanatot.

Egyszer-másszor tekintetek pihentek meg rajtam bizonytalan várakozással. Elcsodálkoztak fehér bőrömön, pedig mi volt ez ahhoz, hogy ők eret vágattak magukon, mert előkelően sápadtak akartak maradni? (Hadd tartom a tálat, aztán majd kiiszom.) És mi volt az én szemem a hamis drágakövek tengerében?

Mégis körülsurrogott a suttogásuk. Azok a szagok, ah! Nem volt hozzájuk fogható! Oly tisztán, mintha fennszóval mondták volna ki, áradt felém innen-onnan a lényemet megsejtő halandók hívása és a kéj.

A halált köszöntötték valamely ősi nyelven, őtána epedtek, mikor átmentem a termen. De fölismerték-e igazából? Természetesen nem. Még én se ismertem föl, ez volt a valódi szörnyűség. És ki vagyok én, hogy e titkot hordozzam, hogy ennyire égjek megosztani, hogy el akarjam venni azt a karcsú nőt és egyenesen gömbölyű kis melle párnás húsából akarjam szívni a vért?

Hömpölygött a zene, az emberi zene. Pillanatra fölizzottak a terem színei, mintha meg akarnának olvadni. Erősödött az éhség, már nem pusztán szeszély volt; minden erem lüktetett belé. Valaki meg fog halni, valakit zörgősre fognak szívni nem egészen egy perc alatt. Nem bírom, nem bírok rágondolni, elviselhetetlen a tudat, hogy mindjárt megtörténik, ujjak a nyakon, érzik a vért az ereken, érzik az adakozó húst. Hol? Ez az én testem, ez az én vérem.

Bocsásd ki hatalmadat, Lestat, mint egy hullőnyelvet, hogy egy szemvillanás alatt elkapja az alkalmazatos szívet.

Ennivalóan érett, gömbölyű karocskák, szőkén csillogó, borotvált férfiarcok, markomban viaskodó izmok, nincs esélyetek.

És túl ez isteni alkímián, a romlás tagadásának körképe mögött hirtelen megláttam a csontokat.

Koponyák a nevenséges parókák alatt, a legyező fölött kukucsáló két tátongó üreg. Egy bálteremre való, dülöngélő csontváz, melyek csak a harangütést várják. Szakasztott ilyennek láttam a közönséget Renaud-ék nézőterén, azon az estén, mikor előadtam rémítő mutatóványaimat. Ebben a teremben mindenkit megérinthetett az iszonyat.

Ki kellett mennem. Rettentően elszámítottam magam. Ez itt a halál, de én elmenekülhetek előle, ha ki bírok jutni! Ám

közégbalyogtam a halandóknak, mintha e szörnyű helyen vetettek volna tört a vámpírnak. Ha nekirugaszkodom, frászt kap az egész bálterem. Amilyen finoman lehetett, nyomakodni kezdtem a nyitott ajtó felé.

A túlsó falnál, a fémzállal hímzett atlaszfüggöny előtt, mint álomalak, sejlett föl egy futó pillanatra Armand.

Armand.

Ha hívtak is, nem hallottam többé. Ha köszöntöttek, nem sejtettem meg. Ő csak nézett, az ékkőbe-csipkébe öltözött sugárzó látomás; Hamupipőke volt, ki fölfedi magát a bálon, ébredő Csipkerózsika, amint meleg kezének egyetlen mozdulatával lesöpri magáról a vastag pókhálót. Maga volt a megtestesült szépség, és nekem elakadt a lélegzetem.

Igen, teljes emberi cicomában volt, amitől még lidércesebbnek tűnt: arca túlságosan vakított, kifürkészhetetlen sötét szeme egyetlen tört pillá villant fel, mintha a gyehennára nyitna ablakot. Hangja pedig halk és incselkedő, erőlködnöm kellett, hogy halljam: Engem kerestél egész éjszaka, mondta, most itt vagyok, és téged várlak. Mindig is téged vártalak.

Álltam, nem tudtam a szemem levenni róla, és azt hiszem, ott és akkor már sejtettem, hogy földi vándoréveim alatt soha többé nem fog még egyszer így megnyilatkozni nekem fajtánk igazi szörnyűsége.

Szívszakasztóan ártatlannak tűnt ott a tolongásban.

Én azonban sírboltokat láttam, amikor ránéztem, és hallottam az üstdobok döngését. Fáklyafényes mezőket láttam, hol nem jártam soha, elmosódó ígézéseket hallottam, tomboló tűz heve perzselte arcomat. És nem ő küldte ezeket a látomásokat, hanem én a magam erejéből támasztottam őket.

Nicolas sohasem volt ily kísértő, se élve, se halhatatlanon. Gabrielle sose babonázott meg így.

Uram Isten, ez a szerelem. Ez a vágy. Minden valaha volt szerelmem árnyék csak mellette.

Ő pedig zsongva lüktető gondolattal adta volna tudtomra, hogy nagy számár vagyok, ha azt képzeltem, hogy ez nem lesz így.

Ki szerethetne úgy téged és engem, ahogy mi szerethetjük egymást? – súgta, és mintha valóban mozdult volna az ajka.

Mások is nézték. Groteszk lassúsággal mozogtak, láttam, hogy tekintetük átsiklik rajta, láttam, hogy újszerű, dús színekben törí meg a fényt, amint lehajtja a fejét.

Mentem hozzá. Mintha intett volna fölemelt kézzel, aztán megfordult, és én egy keskeny csípejű, egyenes tartású fiatal fiút láttam, selyemharisnyás, izmos lábait, aki most, míg az ajtót nyitotta, visszafordult, és újból intett nekem.

Örült gondolatom támadt.

Követtem. Úgy rémlett, nem is történt semmi. Nem volt kriptá az Aprószentek alatt, és ő sohasem volt félelmetes ösdémon.

Biztonságban voltunk.

Mi voltunk vágyaink summája, és ebben rejtett menekvésünk; énreám nem vár tulajdon halhatatlanságom ismeretlen, határtalan iszonya; békés tengereken hajóztunk, ismerős jelzőtüzek nyomán, és ideje volt immár egymás nyakába borulnunk.

Sötét, hideg szobában álltunk, elhalkult a bál zsvaja. Őt fűtötte a vér, amit ivott, hallottam szívének erős lüktetését. Fogatok lámpái vonultak el a magas ablakok előtt, összerosódó hangok szóltak biztonságról, jólérről, mindenről, ami Párizst jelentette, és ő közelebb húzott magához.

Sose haltam meg. Előlről kezdődött a világ. Kinyújtottam a karomat éreztem szívé a szívemen, kiáltottam az én Nickimhez, figyelmeztetni akartam, meg akartam mondani neki, hogy kárhozottak vagyunk mi mind. Életünk ízenként vétetik el tőlünk, láttam a gyümölcsöskert zöld napfényben úszó almafáit, és úgy éreztem, mindjárt megbolondulok.

– Nem, nem, én drágaságom – súgta. – Semmi más, mint béke és kedvesség, és karod a karomban.

– Te tudod, hogy átkozott véletlen volt! – súgtam hirtelen. – Nem akartam én ördög lenni. Sirok, mint az eltévedt gyerek. Haza akarok menni

Igen, igen, szájának olyan íze volt, mint a vérnek, de nem volt az embervér, hanem az a bájjal, mit Magnustól kaptam, és éreztem, hogy visszarettenek. Most elmehetnék. Megint kaptam egy esélyt. Körbe fordult a kerék.

Kiáltottam, hogy nem iszom, nem akarok, és akkor hirtelen két tüzes nyílhegy vágódott keményen a nyakamba, és meg sem állt a lelkeimig.

Moccanni se bírtam. Ismét eltöltött a mámor, akárcsak azon az éjszakán, ámde ezerszerese volt annak, mint mikor én öleltem a halandókat, pedig tudtam, mit művel! Engem iszik, engem szív ki!

Térdre estem, leigázott. Szörnyű elszántsággal, megállíthatatlanul folyt el belőlem a vér.

Ördög! Erőlködtem, hogy sikoltsak. Kényszerítettem a szót, feljebb, feljebb, míg végül kiszakadt a számon, és tagjaimról lehullott a bénaság. – Ördög! – mennydörögtem újra, azzal megragadtam aléltságban, és földhöz teremtettem. Szempillantás alatt elkaptam, szétrúgtam a földig érő ablakot, és kivonszoltam az éjszakába. Sarka végigkaristolta a követ, arca maga volt a düh. A jobb karjánál fogva csapkodtam ide-oda, hogy feje hátranyaklott, nem látta, nem is sejtette, hol van, nem tudott mibe kapaszkodni, jobbammal pedig ütöttem-ver-tem, míg orrán-száján-fülén dőlt a vér. Végighurcoltam a fák között, el a Palais fényeitől. Ő kapálózott, viaskodva próbálta erőre galvanizálni magát, és odaköpte, hogy úgys meg fog ölni, mert most már övé az erőm. Kiitta belőlem, és ez, az ő erejével tetézve, most már legyőzhetetlenné teszi. Örvongva markoltam meg a nyakát, és nyomtam neki a fejét a földnek. Odaszögeztem, és addig fojtogattam, míg vastagon bugyogott tátott száján a vér. Sikított volna, ha bír. Beletérdeltem a mellébe, nyaka kidagadt ujjaim közül ide-oda kapta a fejét, fecskendett és bugyborékolta belőle a vér, szervre hatalmasabbra nőtt, de nem látott semmit, végül megtört és elernyedett. Akkor elengedtem. Aztán ismét ütöttem és cibáltam, és kivontam a kardom, hogy lecsapjam a fejét. Éljen így, ha bír. Legyen halhatatlan így, ha tud. Fölemeltem a kardot és 'néztem. Arcán patakozott az eső, és félholtan bámult föl rám, mozdulni se tudott, és nem bírt könnyörögni kegyelemért. Vártam. Vártam, hogy rimáncodjék. Hallani akartam megint azt az álnok és hazug, hatalmas hangot, amely egy tiszta és vakító pillanatra elhítette velem, hogy élek, szabad vagyok és a kegyelem állapotában újra. Átkozott, megbocsáthatatlan hazugság; ezt nem feledem, míg itt járok e földön! Azt akartam, hogy a düh repítsen oda sírjának szélére! De ő hallgatott. S e néma és nyomorúságos percben lassan visszanyerte szépségét. Megtörtetett gyermekként hevert a kavicsra, lépésnyire a forgalomtól, a patkódobogástól, kerékdübbögéstől. Ám e megtörtetett gyermekben évszázadok tudása és gonoszsága halmozódott fel. Nem aljasodni le a könnyörgésig, csupán ennenmagának tudata szölt belőle sebzett szelidséggel. Régi, régi gonoszság. Én csak álmodhatok ama sötét korokról, melyeket szeme látott. Elengedtem; fölálltam, és hüvelyébe dugtam kardomat. Mentem néhány lépést, és lerogytam egy vizes kőpadra. A távolban alakok nyüzsögtek a palota törött ablakánál. Ám az éjszaka elválasztott bennünket a zavarodott halandóktól. Fásultan bámultam, ő pedig mozdulatlanul feküdt. Arcát felém fordította, noha nem szándékosan, fürtös haja csapzott volt a vértől. Mintha természetfölötti baleset vetette volna ide az időt e hunyt szemű, nyitott tenyerű gyermekét, ki ugyanolyan szerencsétlen volt, akárcsak én. Mit tett, hogy ezzé lett? Megérthette-e akkor rég, ily zsenge fővel az elhatározás, sőt a fogadalom súlyát, hogy ez lett belőle? Feltápaszkodtam, lassan odabaktattam, megálltam és lenéztem rá, vérfoltos arcára, vértől szennyes, csipkés ingére. Úgy rémlett, sóhajtott; hallani véltem lélegzetét. Nem nyitotta ki a szemét. Halandóknak talán kifejezéstelennek tűnt volna, ám én éreztem szomorúságát, bánatának mérhetetlenségét – bárcsak ne éreztem volna! Egy percre láttam a közöttünk tátongó szakadékot, megértettem, miben különbözik az én egyszerű önvédelmem attól elszántságtól, amellyel ő akar fölfelem kerekedni. Kétségbeesetten igyekezett legyőzni azt, amit nem értett; én pedig ösztönösen, úgyszólván játszi könnyedséggel háritottam el. Visszajött minden szenvedés, mit Nicolas okozott, hallottam Gabrielle szavait, Nicolas fenyegetőzését. Mi volt az én haragom az ő nyomorúságához, reménytelenségéhez képest? Végül talán ezért nyújtottam felé a kezem és nyaláboltam fel a földről. Meg talán azért, mert oly elragadóan szép volt és olyan elveszett, és mert végül is ugyanabból a vérből valók voltunk, ő meg én. Az csak természetes, hogy a saját fajtája vigye el innen, hol a halandók előbb-utóbb rábuknának és elhurcolnák. Nem ellenkezett; talpra állt egy perc alatt, és álmosan baktatott mellettem, amint a vállát átfogva támogattam el a Palais Royal közeléből, a St Honoré utca irányába. Homályos formákat észleltem csak magunk mellett, míg végül ismerős alak rajzolódott ki a fák alatt, melynek nem volt halandó szaga. Fölismertem Gabrielle-t, aki ott volt már egy ideje. Előjött, némán, tévovázva. Megdöbönt, mikor látta a vérben ázó csipkét és a sebeket a fehér bőrön. Kinyújtotta a karját, mintha terhemen akarna könnyíteni, bár maga sem látszott tudni, hogyan tegye. Valahol az elsötétült kertekben ott voltak a többiek. Előbb hallottam, mint láttam volna őket. Nicki is ott volt. Jöttek, mint Gabrielle, mérföldekről vonzotta ide őket a tusakodás, vagy egy számomra elképzelhetetlen, homályos üzenet. Vártak csak, és lesték, ahogy elmegyünk.

2

Elvittük a bérístállóba, ahol felültettem a kancámra. Mivel azonban úgy látszott, mindjárt leesik, mögéje ültem és elvágtattunk. Útközben végig azon tépelődtem, mit tegyek. Mi lesz most, hogy elviszem a rejtekembe? Gabrielle nem tiltakozott, csak hébe-hóba nézett hátra. Armand néma volt és apró; magába zárkózva kuporgott előttem, könnyű volt, akár egy gyermek, pedig nem volt az. Nyilván mindig is tudta, merre van a torony. A rácsok tartották volna vissza? És én most be akartam vinni. Miért nem mond valamit Gabrielle? Ezt a találkozást akartuk, erre vártunk, Gabrielle azonban bizonyosan tudja, mit művelt Armand az imént. Amikor leszálltunk, Armand előrement, ámde a kapunál bevárt bennünket. A zárba illesztettem az acélkulcsot, és őt figyeltem. Milyen ígéreteket szokás kapunyitás előtt kicsikarni egy ilyen szörnyetegből? Számítanak valamit az éjszaka teremtményeinek a vendéglátás ősi törvényei? Nagy volt a szeme, barna, csüggedt, majdnem álmag. Nézett rám egy hosszú néma percig, aztán kinyújtotta bal kezét, és megmarkolta a vas keresztudat a kapu közepén. Tehetetlenül vártam, hogy a kapu hangos csikorgással kiszakadjon a kőből. Ám ő beírte annyival, hogy csak meghajlította kicsit a vasrudat. Közölte, amit akart. Akkor juthatott volna be a toronyba, mikor úgy tartotta volna kedve. Szemügyre vettem a vasrudat, melyet azután hajlított meg, hogy én összevertem. Vajon képes lennék-e megcsinálni azt, amit ő? Nem tudom. Ha pedig a tulajdon erőmet sem ismerem, hogyan mérhetném föl az övét? – Menjünk! – szölt enyhe türelmetlenséggel Gabrielle, és ő vezetett le bennünket a lépcsőn a kriptába. A szokott hideg fogadott; ide nem ért le a tavaszi langyos levegő. Gabrielle nagy tüzet rakott az ódon kandallóban, én meggyújtottam a gyertyákat. Armand a kőpadon ülve nézett bennünket. Láttam rajta tűz hatását: mintha kissé megnőtt volna, mikor belélegezte magába meleget.

Körülpillantott, és mintha a fénycső is beitta volna. Tiszta volt a tekintet. A fénycsőnek és a melegnek egyszerűen fölmérhetetlen hatása van a vámpíroknak. A régi bokor mégis esküvel tagadta mindkettőt.

A másik padra telepedtem, és tekintetem ugyanúgy tévedezett az alacsony, tágas szobában, akár az övé.

Gabrielle mindaddig állt. Most odament hozzá. Zsebkendőjét húzott elő és megérintette Armand arcát.

Ő ugyanazzal a naiv kíváncsisággal bámult rá, mint a tűzre, a gyertyák és a boltíven szökdécselő árnyakra.

Borzongva láttam, hogy arcáról csaknem eltűntek már a zúzóadások. Megint épek voltak a csontok, az arc visszanyerte formáját; csak egy kicsit volt ványadt a vérvesztéségtől.

Szívem akaratlanul is meglódult, mint odafent az oromzaton, mikor hallottam a hangját.

A fájdalomra gondoltam, amit alig másfél órája a Palais mellett éreztem, mikor Armand szemfogaival együtt a hazugság is belemart a nyakamba, és gyűlöltém őt.

Mégse tudtam levenni a szememet róla. Gabrielle megfésülte a haját, felemelte a kezét, és letörölgette róla a vért. Ő látszólag tehetetlenül tűrt. Gabrielle sem tűnt szolgáló angyalnak, sokkal inkább hajította a kíváncsiság, hogy ott lehessen Armand közelében, megérinthesse, szemügyre vehesse. Nézték egymást a reszkető világosságban.

Armand válla enyhén megroskadt, lángokra szögezett elsötétedő szemébe visszatért az élet. Ha nem olyan véres a csipkés nyakfodra, egészen embernek tűnhetett volna. Volna...

– Most mihez kezdesz? – kérdeztem. Azért beszéltem, hogy Gabrielle is értse. – Itt maradsz Párizsban, és békében hagyod Elenit meg a többieket?

Nem válaszolt. Fürkészve nézett rám, a kőpadokra, a szarkofágokra. A három szarkofágra.

– Nyilván tudod, mit csinálnak – folytattam. – Elmész Párizsból, vagy maradsz?

Mintha megint azt szeretne volna mondani, milyen sorsdöntő dolgot műveltem vele és a többiekkel, de aztán szertefoszlott a vágy. Az arca egy percre összetört, legyőzött lett, meleg; eltelt emberi nyomorúsággal. Vajon mennyire öreg? Mikor élhetett az ember, aki ilyen volt?

Hallott engem, de nem válaszolt. A tűz közelében álló Gabrielle-t nézte, aztán engem, és némán így szólt: Szeress engem. Mindent elpusztítottál! De ha szeretsz, még föltámadhat új alakban. Szeress engem!

E hangtalan könyörgés oly behízelgő volt, amit nem foglалhatok szavakba. Mit tehetek, hogy megszeress? – suttogta. – Mit adhatok neked? Mindannak tudását, mit láttam, erőnk titkait, a misztériumot, ami én vagyok?

Káromlás lett volna felelni. Könnyek fojtogattak, mint odafent az oromzaton. Bármily tiszta is a néma szó, az érzés édes zengést nyert a kimondottól. Megint arra kellett gondolnom, mint a Notre-Dame-ban; így beszélnek az angyalok, ha léteznek.

Ám közelsége elhessentette az ide nem illő, tévútra csábító gondolatot. Átkarolt, homlokát arcomnak támasztotta. Ismét hívott, de nem a Palais Royalban sötéten lüktető csábítással, hanem azzal a mérőföldeken átívelő énekekkel mondta, hogy vannak dolgok, melyeket mi ketten úgy tudhatnánk és érthetnénk, mint halandók soha. Azt ígérte, hogy ha megnyílok előtte, neki adom erőmet és titkaimat, akkor ő is nekem adja az övét. Elpusztításomra üzte a vágy, és mivel ezt nem tehettem, csak még jobban megszerettem.

Észvesztő volt a gondolat, ám én veszélyt éreztem, és kérés nélkül is hallottam egy szót: Vigyázz!

Nem tudom, Gabrielle tudta-e, hallotta-e. Nem tudom, mit érzett.

Ösztönösen elfordítottam tekintetemet. E pillanatban semmit sem akartam annyira, mint Armand szeme közé nézni és megérteni őt, és mégis tudtam, hogy nem szabad. Újra láttam a csontokat az Aprószentek alatt, fellobbant a pokoltűz, mely a Palais Royalban képzett meg előttem. A tizenharmadik század minden csipkéje-bársonya sem adhatott neki emberi arcot.

Előtte nem titkolhattam, de fáj, hogy Gabrielle-nek nem magyarázhatom el. Abban a pillanatban szinte összeroppantam a Gabrielle és közötttem ásitó félelmetes némaságtól.

Igen, Armand-nal beszélhettem, övele álmodhattam álmokat. Valami hódolatból és riadalomból hajtva kinyújtottam kezem, átöleltem, és megdöbbenéssel, vágyaimmal viaskodva szorítottam magamhoz.

– Igen, menj el Párizsból – súgta –, de vigy magaddal engem. Már nem tudom, mivé legyek, csak botladozom a rémségek karneválján. Kérlek...

– Nem – hallottam a hangomat.

– Hát nem becsülsz semmire? – kérdezte, és Gabrielle-hez fordult, aki szenvedő, mozdulatlan arccal nézett rá. Nem tudhattam, mi van a szívében, és bánatomra rá kellett jönnöm, hogy Armand hozzá szól, és ebből én ki vagyok zárva. Mit válaszolhatott Gabrielle? De Armand már mindkettőnkhez könyörgött.

– Hát nem tiszteltek semmit magatokon kívül?

– Elpusztíthatlak volna ma éjszaka – mondtam én. – A tisztelet tart vissza.

– Nem! – rázta a fejét meghökkenően emberi mozdulattal. – Azt sose bírtad volna megtenni.

Mosolyogtam. Valószínűleg igaza van; ám valami más módon úgyszólván tökéletesen elpusztítjuk.

– Igen – szólt ő –, ez igaz. Elpusztítottok. Segítsetek nekem. Csak néhány kurta évet adjatok abból, mi kettőtök előtt áll. Könyörgöm.

Nem kérek mást.

– Nem – mondtam megint.

Három araszra ha ült tőlem, és engem nézett. Ekkor ismét megtörtént az az iszonyú átváltozás: arca elkeskenyedett, elsötétedett, és visszalapadt önmagába a veszett haragtól. Mintha nem anyagból lenne, egyedül akarata tartaná meg erősnek és gyönyörűnek. Ha az akarat áramlása megszakadt, összeroggyant, akár egy viaszbab.

De mint azelőtt, most is szinte azonnal összeszedte magát. A „káprázat” eltűnt.

Felállt, elhátrált tőlem a tűzhöz.

Úgyszólván tapinthatóan sugárzott belőle az akarat. Szeme szinte önálló életre kelt, mintha nem lenne se az övé, se másé a földön. A tűz kísérteties dicsfényt vont feje köré.

– Megátkozlak! – suttogta. Belém csapott a félelem.

– Megátkozlak! – ismételte, és közelebb jött. – Szeresd hát a halandókat, és élj csak tovább vakmerőn, habzsoljál mindent, szeressél mindent, ám eljő az idő, mikor egyedül fajtád szerelme menthet majd meg. – Gabrielle-re pillantott. – De nem az ilyen gyermekekre gondolok!

Ez akkora ütés volt, mit nem vehettem semmibe. Fölpattantam a padról, és hátráltam Gabrielle felé.

– Én nem üres kézzel jöttem hozzád! – szorongatott, szándékosan szelídre fogva a hangját. – Nem vagyok koldus, kinek nincs mit

adnia. Nézz rám! Mondd, hogy nincs szükséged arra, mit bennem látsz, bennem, kiben megvan az erő, hogy átvigyelek minden majdani megpróbáltatáson!

Tekintete Gabrielle-re villant, és rátapadt. Gabrielle megfeszült és reszketni kezdett.

– Őt hagyd! – szóltam rá.

– Nem tudhatod, mit mondok neki – felelte fagyosan. – Nem akarom bántani. De téged mire vitt eddig a halandók szerelme?

Valami szörnyűt fog mondani, ha nem állítom meg, valamit, amivel megsebezhet engem vagy Gabrielle-t. Mindent tudott, ami Nickivel történt. Tudtam, hogy tudja. Azt is tudná, ha valahol a lelkem mélyén Nicki halálát kívánnám! Miért engedtem be? Miért nem tudtam, mire képes?

– Hát nem látod, hogy ez mindig ugyanaz a siralmas paródia? – kérdezte nyájasan. – A halál és a feltámadás mindig összeroncsolja a halandó szellemet, úgyhogy az egyik gyűlölni fog, mert elvette az életét, a másik kegyetlenkedni fog, amiért megvetted. A harmadik dühöngő örülként ébred, negyedikből szörnyeteg lesz, kinek nem parancsolhatsz. Az egyik féltékeny lesz felsőbbrendűségedre, a másik – villant rá megint a szeme Gabrielle-re egy félmosollyal – kizár önmagából. Mindig közöttetek lesz a fátyol. Csinálj bár egy légiót, akkor is mindörökké egyedül leszel!

– Nem akarom ezt hallani! – tiltakoztam. – Ostobaság!

Valami visszataszító változás játszódott le Gabrielle arcán. Egészen bizonyos, hogy gyűlölettel bámult Armand-ra.

Ő pedig ismét azt a keserű kis nevetést hallatta, amely nem volt nevetés.

– Emberarcú szeretők! – gúnyolódott. – Hát nem látod tévedésed? A másik eszeveszetten gyűlöl, a nő pedig csak még hidegebb lett a sötét vértől, nemde bár? De bármily erős legyen is, jönnek majd pillanatok, amikor félni fog a halhatatlanságtól, és kit fog hibáztatni azért, amit vele műveltek?

– Te bolond vagy! – suttogta Gabrielle.

– A hegedűt próbáltad megvédeni tőle. De hogy a nőt véd, arra sose gondoltál!

– Ne mondj többet! – parancsoltam. – Azt akarod, hogy meggyűlöljelek?

– De hisz én igazat mondok, és ezt ti is tudjátok. De azt nem fogjátok tudni soha, mily mélyre ér a másikban a gyűlölet és a harag.

Vagy a szenvedés. Vagy a szeretet.

Elhallgatott, és én nem tudtam mit mondani. Pontosan azt tette, amitől félttem. Fogalmam sem volt, hogyan védjem magam.

– Ha most elhagysz engem, akkor megint társat fogsz teremteni magadnak. Nicolas sohasem volt a tiéd. A nő pedig máris azon töri a fejét, megszabadulhat-e tőled valaha. De vele ellentétben te nem bírod a magányt!

Képtelen voltam válaszolni. Gabrielle szeme összeszűkült, szája könnyörtelenebb lett.

– Így hát eljön az idő, mikor más halandókat keresel magadnak, abba reménykedve, hogy a Sötét Fortély megszerzi majd a mohón vágyott szeretetet. E roncs és kiszámíthatatlan gyermekekből próbálsz majd vár emelni magadnak az idő ellen. Nos, börtönöddé lesznek majd, ha kibírják félszáz évig. Én figyelmeztetlek! Csak a magadhoz foghatóan erősekkel és bölcsekkel emelhetsz igazi várat az idő ellen.

Várat az idő ellen. E szavaknak erejük volt még érthetlenségükben is. Dagadt bennem a félelem, és kinyúlt, hogy hatalmába kerítse a dolgok ezreit.

Mintha magába zárkózott volna egy pillanatra; leírhatatlanul szép volt a tűz fényében, sima homlokába hulló, sötétvörös fürtjeivel, üdvözült mosolyra nyíló szájával.

– Nem lehetnének meg legalább egymásnak, ha már a régi utakat elveszítettük? – kérdezte újból a hívás hangján. – Ki más érthetné meg szenvedéseidet? Ki más tudja, mi járt az eszedben akkor este, mikor a kis színpadon állva rémítettél el mindenkit, akit szerettél?

– Ne beszélj erről – sügtam, de már gyöngültem és erőtlenül omlottam el hangja és szeme sodrában. Nagyon közel jártam az elragadtatáshoz, amit akkor éjjel éreztem a torony tetején. Minden akaraterőmmel Gabrielle után kaptam.

– Ki érti meg, mi járt az eszedben, mikor hűtlen követőim drágalátos hegedűsöd zenéjében édelegve kitalálták hajmeresztő bulvárszínházukat?

Nem szóltam.

– A Vámpírszínház! – Mérföldetlenül szomorú mosolyra húzódott a szája. – Felfogja ez a nő a gúnyt, a könnyörtelenséget? Tudja-e, milyen volt ifjúként állni a színpadon, és hallani a közönség hahotáját, mikor barátod volt az idő és nem az ellenséged, mint most; mikor, ha kitártad karjaid a kulisszák mögött, repült hozzád és csüngött rajtad a családod, a halandó kedvesek...

–

– Hagyd

Ismeri abba!

még Kérlek,

valaki hagyd

lelked abba!

mélységét?

Boszorkányság. Űzték-e valaha ügyesebben? És mit lepleztek igazából e simán patakozó, csodaszép szavak? Jöjjetek hozzám, és én leszek a nap, melyhez béklyózva keringetek, sugaraim lecsupaszítják egymás elől rejtegetett titkaitokat, én pedig, kinek hatalmáról és bűverejéről fogalmatok sincs, vezérellek, birtokollak és elpusztítalak benneteket!

–

– Egyszer

Téged! már

Téged kérdeztelek

és –

őt! mondtam.

Hogy –

hárman Mit akarsz?

álljunk

a De igazából!

keresztutakon!

Nem azt, hogy behódoljunk neked? Megráztam a fejem, és ugyanazt a gyanakvó visszatorpanást láttam Gabrielle-n is.

Armand nem lett dühös; most nem volt benne rosszakarat, ámde megint mondta, ugyanazon az ámitó hangon:

Megátkozlak! – Úgy beszélt, mintha szavalna. – Felajánlottam magam neked, abban a percben, amikor legyőztél – folytatta. – Ez jusson eszedbe, mikor sötét gyermekeid lesújtanak rád, föltámadnak ellened. Akkor emlékezz majd reám.

Megrendültem, sokkal inkább, mint Renaud színházában, amikor oly riasztóan szomorú véget ért kapcsolatunk Nickivel. Az Aprószentek alatt, a kriptában egyszer se fogott el a félelem, itt azonban egyfolytában féltem, amióta bejöttünk a szobába.

Őbenne megint fortyogott a harag, túlságosan ijesztően, semhogy fékezhetne volna.

Figyeltem, ahogy lehajtja a fejét, és elfordul. Kicsi lett, könnyű, szorosan összefont karokkal állt a lángok előtt, fenyegetéseket agyalt ki, hogy megsebezzen, és én hallottam mindet, noha elhaltak, mielőtt a szájához érhetek volna.

Ekkor egy villanásnyi időre megzavarta valami a látásomat. Tán pislogott a gyertya. Tán magam hunyorítottam, de bármi volt is az, Armand eltűnt, vagy legalábbis megpróbált eltűnni. Láttam, amint hatalmas sötét lobbanással tovaszökken a tűz elől.

– Ne! – kiáltottam. Utánvettem magam valaminek, amit nem is láttam, megragadtam, és ő anyag lett megint a kezem között.

Nagyon gyors volt, de én még nála is gyorsabb. Ott álltunk egymással szemben a kriptá ajtajában, és én megint azt az egyetlen tagadószt mondtam, és nem akartam elengedni.

– Így ne, nem válhatunk el így! Nem búcsúzhatsz gyűlölettel, nem! – Hirtelen felolvadt az akaratom. Átkaroltam, magamhoz öleltem, oly szorosan, hogy nem bírt szabadulni, moccanni sem.

Nem érdekelt, ki volt, mit tett velem abban a kárhozott, hazug pillanatban, nem érdekelt, hogy fölébem akart kerekedni, az sem, hogy nem vagyok többé halandó, és már nem is leszek soha.

Csak azt akartam, hogy maradjon. Olyannak akartam, amilyen, úgy, mintha igaz lett volna minden szava. Pedig sosem lehet kívánsága szerint. Nem lehet hatalma fölöttünk. Nem szakíthatja el tőlem Gabrielle-t.

Értette egyáltalán, mit kér? Lehetséges, hogy el is hitte naiv szavait?

Egyetlen szó nélkül, nem kérdezve, beleegyezik-e, visszavezettem a t' mellé, a padhoz. Ismét éreztem a veszélyt, a rettentő veszélyt, de nem is érdekelt. Neki most itt kellett maradnia velünk.

Gabrielle magában dűnnyögött. Fel-alá járkált panyókára vetett köpenyében, és mintha elfelejtette volna, hogy ott vagyunk. Armand őt leste. Gabrielle hirtelen odafordult hozzá, és váratlan módon fennszóval mondta:

– Idejössz hozzá, és azt mondod: „Vigyél magaddal!” Azt mondod: „Szeress!”; felsőbbrendű tudományra, titkokra célozgat, de nem adsz semmit, csak hazugságokat.

– Már megmutattam a hatalmam – mormolta lágyan ő.

– Nem, te csak trükköztél! – vágta rá Gabrielle. – Képeket mutogattál, méghozzá elég gyerekes képeket. Mindvégig ezt műveltél. Lestat-t a legragyogóbb káprázatokkal ámítottad a Palais Royalban, csak hogy aztán nekitámadj. És itt is, amint van egy kis fegyvernugvás, mi mást teszel, mint vizályt próbálsz támasztani közöttünk...

– Igen, bevallom, hogy az csak ámítás volt! Ám amit mondtam, az igaz. Te máris lenézed fiadat, mert a halandókat szereti, mert mindig a közelükben akar lenni, mert olyan engedékeny a hegedűshöz. Te tudtad, hogy a hegedűs beleőrül, és végül belepusztul a Sötét Fortélyba! Te szabadulni akarsz a Sötétség minden gyermekétől. Előlem nem titkolhatod!

– Hogy te mily együgyű vagy! – mondta Gabrielle. – Látsz, de nem értesz. Hány halandó évet éltél? Emlékszel bármire is? Te nem ismerted azt a végletes szenvedélyt, amely énbennem lobogott a fiam iránt. Úgy szerettem, mint soha senkit a teremtésben! Magányosságomban a fiam nekem a mindenem. Hogy nem érted, amit láatsz?

– Te nem érted – válaszolta Armand ugyanoly szelíden. – Ha kívántál volna valaha is másik lényt, akkor tudnád, hogy amit fiad iránt érzel, az semmi.

– Ez szófia beszéd – vettem közbe.

– Nem! – Gabrielle-nek a szeme se rebtent. – Fiam és én nemcsak egyetlen dologban vagyunk azonosak egymással. Az ötven év alatt, mit megéltem, nem ismertem senkit, fiamat kivéve, ki erőben hozzám lett volna fogható. És ami elválaszt, azon még mindig segíthetünk. De te hogy akarsz hozzánk tartozni, mikor úgy használod e dolgokat, mint fát a tűzgyújtáshoz! Hogy másként szóljak: mit tudsz adni magadból, hogy kíváncsi légy nekünk?

Útmutatásomat, melyre szükségetek van. Ti még csak most kezdtétek a kalandot, és nincs hitetek, mihez ragaszkodjatok. Nem élhettek útmutatás nélkül.

Milliók élnek hit és útmutatás nélkül. Te vagy az, ki nem élhet nélküle – vágott vissza Gabrielle.

Armand gyötrődött. Keservesen.

Gabrielle azonban folytatta, oly színtelen, egyenletes hangon, mintha önmagához beszélne:

– Nekem megvannak a magam kérdései. Vannak dolgok, melyeket tudom kell. Nem élhetek valamilyen átfogó filozófia nélkül, de annak semmi köze a régi isten- vagy ördöghíthez. – Megint járkálni kezdett, közben hébe-hóba rápillantott Armand-ra.

– Tudni akarom például, miért létezik a szépség, miért fundálja ki mindegyre a természet, és mi a kapocs az általa keltett érzések és egy villámcsapás között? Ha nincs Isten, ha e dolgokat nem fogja össze egy jelképrendszer, akkor miért bírnak szemünkben jelképes erővel? Lestat Sötétlő Erdőnek hívja, de nekem ez nem elég, és be kell vallanom, hogy e mániákus kíváncsiság, vagy nevezd, aminek akarod, eltávolít emberi áldozataimtól, kivisz a nyílt mezőre, messze az emberi alkotástól. És egyszer talán elvisz majd fiamtól is, kit megigéz az emberi.

Nem volt benne semmi nőies, ahogy odalépett Armand-hoz, és összehúzott szemmel végigmérte.

– Ez az a lámpa, mely világít nekem az Ördög Útján. Te mily lámpással jártad utad? Mit tanultál ördögimádáson és babonaságon kívül? Mit tudsz rólunk? Hogyan születünk? Add ezt nekünk, talán ér valamit, bár az is lehet, hogy semmit.

Armand-nak nem voltak szavai, és nem tudta palástolni megdöbbenését.

Ártatlan zavarral meredt Gabrielle-re. Felállt, arrébb sompolygott – nyilván Gabrielle-től akart menekülni –, és egy megtépzott kísértet üres tekintetével bámult maga elé.

Ránk nehezedett a hallgatás, és akkor én valami különös módon oltalmazni szerettem volna őt. Gabrielle a póre igazságot mondta arról, ami őt érdekelte. Emlékezetem szerint mindig ez volt a szokása, és most is volt benne valami elsőpró közöny. Mondta, ami fontos volt neki, és nem törődött vele, mi történik Armand-nal.

Gyere át a másik síkra, mondtam, az én síkomra. Armand megtorpant, összetöpreődött, és szinte aggasztóan gyámoltalan lett. Nem tudta összeszedni magát Gabrielle támadása után.

Megfordult, odaballagott a padokhoz, mintha le akarna ülni, aztán továbbment a szarkofágokhoz, és onnan a falhoz. Úgy rémlett, ide-oda lökdösik e tömör felületek, mintha előzőleg összecsaptak volna egy láthatatlan mezőn.

Kitámolygott a keskeny kölépcsőre, megfordult, visszajött. Gondolatai belézárdtak, vagy talán, ami még rosszabb, nem is voltak gondolatai.

Csupán a látottak képei torlódtak egymásra, közönséges anyagi jelenségek vigyorogtak vissza rá: a vasszőgekkel kiverett ajtó, a gyertyák, a tűz Majd a párizsi utcák teljessége: árusok és rikkancsok, a fogatok, egy zenekar hangjai, és a nemrég olvasott könyvek szavainak és mondatainak iszonyú csörömpölése.

Én nem bírtam. Gabrielle azonban szigorúan intett, hogy maradiak veszteg.

Valami épült a kriptában. Valami formálódott a levegőben.

Valami megváltozott, míg lefogytak a gyertyák, míg ropogott és a kormos követ nyaldosta a tűz, míg patkányok motoztak a holtak között a lenti kamrákban.

Armand a boltíves ajtóban állt, és mintha órák teltek volna el, pedig nem így történt. Gabrielle valahonnan messziről, a szoba sarkából figyelt, arca hűvösre vált az összpontosítástól, hunyorgó szeme villogott.

Armand beszélt, de magyarázatot nem adott. Nem volt célja a mondandójával. Mintha mi fölmetszettünk volna egy burkot, és most

vérként patakanának belőle a képek.

Csak egy fiatal fiú volt, ahogy keresztbe font karokkal állt az ajtóban. Én pedig azt éreztem, hogy valami szörnyű módon egyesülök egy másik lényel, és e mellett az egyesülés mellett szürke és kimért lett az ölés mámore. Armand megnyílt, nem bírta visszafojtani a képek vakító áradását. Régi, csöndes hangja vértelen, érzélgős és mesterkélt volt hozzájuk képest. Ettől féltem? Ebben gyanítottam a veszélyt egész idő alatt? A felismeréssel együtt már meg is adtam magam. Úgy rémlett, életem minden nagy leckéjét a félelem lemondásában sajátítottam el. A félelem újra feltörte héjamat, hogy valami más életre kelhessen. Sem halandó, sem halhatatlan életben nem éltem még meg ily félelmetes összeolvadást.

3

Armand története

A kriptá elhomályosodott, a falak eltűntek. Lovasok jöttek. Sűrűsödő felhő a szemhatáron, aztán rémült sikoltozás. Durva paraszti gúnyát viselő, bronzhajú gyerek fut a horda elől, csapkod és rúgkapál, mikor az egyik lovas utoléri, fölkanyarítja a nyeregbe, és már viszi is magával a világ végére. Armand volt az a gyerek.

A hely pedig a dél-orosz sztyepp, noha Armand nem tudta, hogy ezt Oroszországnak hívják. Ő ismerte Apát és Anyát, tudta, hogy van templom, Isten és ördög, de nem tudta, hogy hívják a falut, ahol lakik, a nyelvet, melyet beszél, hogy a lovasok, kik elhurcolták, tatárok voltak, és azt sem tudta, hogy soha nem látja többé azt, amit ismert és szeretett.

Sötétség, hánykolódó hajó, örökös hányinger, felmerülés a félelemből és a bénító reménytelenségből, hihetetlen épületek villogó, végelethatalatlan tengere: az embersűrűs, fantasztikus Konstantinápoly rabszolgapiacai a végnapjait élő Bizánci Birodalomban. Idegen nyelvek vészjósló zűrzavara, fenyegetőzések a mutogatás világnyelvén, körös-körül felismerhetetlen, engesztelhetetlen, kicselezhetetlen ellenségek.

Sok év fog eltelni a halandó emberöltő határain túl, mire Armand hajlandó lesz visszanézni, neveket adni e félelmetes pillanatok szereplőinek: a bizánci udvaroncoknak, akik szívesen kasztráltatták volna, a muzulmán háremöröknek, kik ugyanezt szerették volna tenni, az egyiptomi büszke máménak harcosoknak, kik vitték volna Kairóba, ha szőkébb és erősebb, És a legcsodásabbaknak, a mézes beszédű, harisnyás-bársonyzekés, ragyogó velenceieknek, kik ugyanolyan keresztények voltak, mint ő, mégis nevetve mustrálgatták, aki csak állt ott némán, és nem bírt válaszolni, könyörögni, még reménykedni sem.

Láttam a tengereket, az Égei-tenger és az Adria hullámzó, hatalmas kékségét, megint átéltem émelységét a hajófenéken, és hallottam, miként fogadkozik, hogy megöli magát.

S felszöktek a lagúna csillogó tüköréből a velencei fényes moreszkó paloták, és tucatnyi titkos kamrájával a ház, ahová vitték, honnan csak rácsos ablakon át lehetett látni egy foltnyi eget, ahol a selymes és különös velencei nyelvjárásban beszélt a többi fiú, hol fenyegetéssel és hízélgéssel akarták rávenni, hogy félelmét és babonáit félretéve essék bűnbe az idegenekkel, kik örök menetben járták e fáklyafényes márványsivatagot, hol a paráznaság új tartománya volt minden cella, melyekben egyazon szertartás szerint, egyazon érthetetlen és kínzó vágy uralkodott.

Egy ilyen kamrába lökték be végül az egyik éjszakán, úgy, ahogy volt éhesen, sajgó testtel, mocskosan, félig megvakulva a sötét öltől, hol lakat alatt tartották, mert napok óta megtagadta az engedelmességet, és nem volt hajlandó szólni senkihez; és a jelenés, aki várta, a szikár és csaknem világító arcú, vörös bársonyba öltözött szálas alak oly szelíden érintette meg hűvös ujjával, hogy ő, mintegy félálomban, akkor sem sírt, mikor látta, hogyan cserél gazdát a pénz. Rengeteg pénz. Túlágosan sok pénz. Eladták. Az az arc pedig túl sima, olyan, mintha maszk lenne.

Az utolsó pillanatban sikoltozott. Esküdzött, hogy engedelmeskedni fog, nem hadakozik többé. Valaki mondja meg, hová viszik, nem lesz többé engedetlen, könyörgök, könyörgök! Ám ahogy vonszolták le a lépcsőn a poshadtan szagló vízhez, megint érezte nyakán új urának finom, erős ujjait, a hűvös, gyöngéd ajkak, melyek dehogyis akarták bántani, végül pedig az első halálos és ellenállhatatlan csókot.

Szerelem, szerelem és szerelem, az volt a vámpírcsókbán. E csók fürdette, tisztogatta, ez a mindenség, mikor levitték a gondoláshoz, mely sötét gyászbogárként siklott a keskeny kanálison, be egy másik ház alá.

A gyönyör részegsége. Részeg volt a haját simogató, bársonyos, fehér kéztől, a hangtól, mely azt mondta neki, hogy csodaszép; a szenvedélyben kigyuló arctól, mely ha lehiggadt, olyan szemkápráztató és derűs lett újra, akár az ékkővel kirakott alabástrom. Olyan volt, mint a holdfényes víztükör. Ha érintetted, akár csak ujjaid hegyével, nyomban életre kelt a felszín, hogy aztán ismét visszasimuljon a csendbe.

Részeg volt még reggel is a csókok emlékéitől, mikor egyedül maradván sorra nyitogatta a könyvekkel, gránit- és márványszobrokkal zsúfolt szobákat, míg össze nem találkozott a másik tanítvánnyal, aki türelmesen taníttatta, mi lesz a munkája; megmutatta, miként kell örölni a ragyogó festéket, megtanította, hogyan keverje a tiszta színeket a tojás sárgájával, hogyan alapozza a táblákat a fehérjével, felvitte az állványzatra, hol gondos ecsetvonásokkal festegették a napot és a fellegeket, végigmotogatta a hatalmas arcokat, kezeket és angyalszárnyakat, melyeket csak a Mester ecsetje érinthetett.

Részegen ült velük a hosszú asztalnál, habzsolta a sohasem ízlelt pompás ételeket, itta a bort, mely sohasem fogyott ki.

Végül elaludt, és csak szürkületkor ébredt. És ott állt a hatalmas ágy mellett a Mester, mint vörös bársonyba öltözött fenséges szellemalak; sűrű, fehér haján csillog a lámpafény, kobaltkék szemében őszinte öröm. Halálcsók.

– Ó igen,
Hamarosan, mindig
kedves. csak veled
Nemsokára akarok
igazán lenni...
egyek nem félek.
leszünk.

Fáklyák lobognak a házban. Az állvány tetején, ecsettel kezében a Mester. „Maradj ott a fényben, ne mozdulj”, órákig dermed ugyanabba a tartásba, hajnal előtt meglátja önnön mását angyal képében, és a Mester mosolyogva vág neki a végtelen folyosónak.

– Ne, uram, ne hagyj el, hadd maradjak veled, ne menj...

Újra nappal, pénz van a zsebében, igazi arany, paloták tövében kanyarognak a fényes Velence sötétzöld víziútjai, kart karba öltve sétál a többi tanítvánnyal, friss szellő járja a kék ég alatt Szent Márk terét, csak álmában látott ilyet, mikor még gyerek volt, és megint a palota szürkületkor, és a Mester jön, a Mester a kisebbik tábla fölél görnyed, az ecset mind sebesebben repül, a többi tanítvány félig

iszonyodva, félig elragadtatva pillog, a Mester fölnez, meglátja őt, leteszi az ecsetet, kiviszi a hatalmas műteremből, hol a többiek éjjél-éjjel folytatják a munkát, arca a Mester kezében, aztán ismét az ágyasházban, és megint az a titkos, titkolni való csók. Két év? Három év? Nincs szó, mely fölidézhetné, kifejezhetné azt a dicső kort: a hadiflottát, mely kifutott abból a kikötőből, a himnuszokat, melyek fölszálltak ama bizánci oltárok előtt, a passiójátékokat és a mirákulumokat, hol ördögök szökdécseltek és a

pokol torka tátongott a templomok pitvarában és a piazzán, a Szent Márk, a San Zanipolo, a dózsepalota falain szikrázó mozaikokat, és a festőket, kik amaz utcákat járták, Giambonót, Uccellót, a Vivariniket, a Belliniket, az örökös ünnepeket és körmeneteket, és a hajnalokat a palota fáklyafényes, tágas termeiben, mindig egyedül a Mesterrel, míg a többiek alszanak bizton bezárkózva. Fut a táblán a Mester ecsetje, inkább fölfedezi, mint alkotja a festményt: a napot, az eget, a tengert, ahogy kinyílnak az angyszárnny kupolája alatt.

És azokat a mindig bekövetkező iszonyú percek, amikor üvöltve ugrik tel a Mester, odavágja a festékestégelyeket, és úgy markol a szemgödrébe, mintha ki akarná tépni a szemét.

– Miért nem tudok látni? Miért nem tudok jobban látni, mint a halandók?

Hozzásimul, várja, hogy elragadja a csók. Sötét titok, kimondhatatlan titok. Valamikor pirkadat előtt a Mester kisurran az ajtón.

– Hadd menjek veled, uram!

– Hamarosan, kedvesem, szerelmem, kicsinyem. Majd ha elég erős, elé nagy és teljesen tiszta lesz. Most menj, és az eljövendő éjszakákon ürítsd fenéig a gyönyört: örülj az asszony szerelmének, és örülj a férfiénak is Feledd el a keserűséget, mit a bordélyban átéltél, és ízlelj meg mindent míg van rá idő.

Ritkán ért véget az éjszaka anélkül, hogy ne jött volna vissza éppen napkelte előtt, kipirulva, melegen; úgy ajándékozta meg az öleléssel, mellyel ki lehetett bírni a szürkületi halálcsókig az új napot.

Megtanult olvasni és írni. Ő vitte el a festményeket a templomokba és a palotai kápolnába, ő vette át a fizetséget, ő vásárolta meg a festéket és az olajat. Ő korholta a szolgálkat, ha nem volt bevetve az ágy és nem készült el az ebéd. A tanítványok szerették. Ő bocsátotta el őket könnyek között új szolgálatba, mikor véget ért a tanulódő. Verseket olvasott fel, míg a Mester festett, megtanult lanton játszani és énekelni.

És ama szomorú időkben, mikor a Mester napokra elment Velencéből, ő parancsolt a távollétében, a többiek előtt titkolt szorongással, tudva, hogy úgys elműlik, mihelyt a Mester visszatér.

Végül pedig egy éjszakán, olyan későn, mikor Velence is aluszik: – Itt az a perc, gyönyörűm. Most jöhetsz hozzám, és olyan lehetsz, mint én. Ezt akarod?

– Élsz titokban és mindörökké a gonoszok vérén, ahogy én, és az idők végezetéig megőrzöd a titkot?

– Megesküszöm, engedelmeskedem, megteszem... csak hogy veled lehessen mindig, uram és teremtőm. Nincs nagyobb vágyam, mint ez.

Az ecset rámutat az állványzat fölött a mennyezetig érő festményre.

– Ettől kezdve ez az egyetlen nap, amit látsz, ám a világ végéig a tied az éjszakák, hogy úgy láthasd a fényt, mint még sohasem látta halandó, hogy Prométheuszként ragadhasd el messzi csillagokból, és örök világosságánál megérthess minden dolgokat.

Hány hónap jött ezután, a Sötét Ajándok mámorában?

Vándorlás az éjszakában, sikátorokban és kanálisokon, nem rettegve többé a sötétség rémeitől, az öles ősi elragadtatásában, de soha, soha nem bántva ártatlant. Nem, mindig csak a bűnöst, addig kutatva lelkét, míg nem mutatkozott Tüphón, a testvérölő; elragadtatásban itták ki a gonoszt a halandóból és a Mester mutatta az utat a közös lakomán. Utána következett az alkotás, az új tehetség csodájának magányos órái, kor néha szinte önmagától repült az ecset a zománcos felszínen; lázban tették a hármast oltárt, míg a többi tanítvány aludt a festékes tégelyek és borosflaskák között, és egyetlen titok zavarta csupán az örömet, az a titok hogy a Mester, mint azelőtt, ezután is eltávozott Velencéből egy-egy utazásra, mely végtelennek tűnt az ottmaradottaknak. Még szörnyűbb lett az elválás, amikor egyedül, a Mester nélkül kellett vadászni, azután egyedül kellett feküdni és várakozni a mély pincében, nem hallva a Mester zengő nevetését vagy a Mester szívének dobogását.

– De hát hová mész? Miért nem tarthatok veled? – könyörgött Armand. Hát nem osztóznak a titokban? Erre a rejtelemre miért nincs magyarázat?

– Nem, szerelmesem, erre a teherre még nem vagy készen. Most még csak az enyémnek kell lennie, mint ahogy egyedül az enyém volt ezernél is több éven át. Egyszer majd segíteni fogsz nekem abban, amit tennem kell, de csak akkor, mikor készen léssz a tudásra, mikor bebizonyítottad, hogy valóban akarsz tudni, mikor olyan erős lesz, hogy akaratom ellenére senki sem veheti el tőled a tudást. Értsd meg, addig nem tehetek mást, mint hogy itt hagyjalak. Megyek, hogy szolgáljak, mint mindig is tettem, Azoknak, Akiket Őrizni Kell.

Azoknak, Akiket Őrizni Kell.

Armand sokat tépelődött ezen. Megijesztette, ami a legrosszabb, elvette tőle a Mestert. Csupán akkor szűnt meg félni, amikor a Mester újra és újra visszatért hozzá.

– Békében vagy csöndben vannak Azok, Akiket Őrizni Kell – mondta, míg ledobta vörös bársonyköpenyét. – Olyan békében, melyet mi talán sohasem ismerhetünk.

És indultak megint lakomázni, osontak Velence sikátoraiban, gonosztevők nyomán, ő és a Mester.

Meddig tarthatott volna? Egy emberöltőig? Ezerig?

Fél éve se ismerte még a sötét áldást, mikor egy szürkületkor a Mester megállt koporsója fölött a tengerszínti mély pincében, és azt mondta:

– Kelj föl, Armand, mennünk kell! Jönnék!

–

– De

Nem, kik,

kedvesem. Mester?

A Azok,

többiek. Akiket

Gyere, Őrizni

sietnünk Kell?

kell!

– De hát hogyan árthatnak nekünk? Miért kell menni?

Fehér arcok az ablakokban, dörömbölés az ajtón. Üvegtörés. A Mester ide-oda fordul, nézi a képeket. Füstszag. Égő szurok szaga. A pincéből jöttek fel. Felülről jöttek le.

– Fussál, semmit nincs időnk megmenteni! – Föl a lépcsőkön, a tetőre. Fáklyákat dobnak le az ajtón fekete csuklyás alakok, az alsó szobákban bömböl a tűz, szétrobbannak az ablaküvegek, a lángok végignyálnak a lépcsőn. Égne a képek.

– A tetőre, Armand! Gyere!

Magunkfajták a sötét ruhások! A többiek olyanok, mint mi! Szétfröcskölnek a lépcsőn fölfelé törtető Mester útjából, recsegő csontokkal csapódnak a mennyezethez és a falakhoz.

– Káromló, eretnek! – harsogják az idegen hangok. Elkapják és lefogják Armand-t. A Mester visszafordul a lépcső tetején:

– Armand! Bízzál az erődben! Gyere!

Latin mondatok zümmögték körül, halkán döngtek a dobok. A vámpírok elégedettek voltak. Látták, hogy igazat mondott. Nem fogják.

megölni. Az elragadtatás kioltott minden gondolatot; arcának-kezének fájdalma is elragadtatásba olvadt át...

– Serkenj föl, ifjú, és állj bé az Setéség Gyermekai közé!

– Jövök! – Fehér kezek kaptak keze után. Lantok és kürtök sivitották túl a dobok döngését, hárfák pönögtek delejesen, és a kör nekilódult. Fekete csuklyás alakok kapdosták térdüket, görnyesztették hátukat lobogó koldusruhában.

Majd elengedték egymás kezét, pörögtek, felszökkentek-visszaereszkedtek, orsóztak körbe-körbe, és csukott ajkukról mind hangosabban szólt a zümmögő dal.

Sebesebben örvénylett a kör. Mélabúsan, formátlanul, kuszában vibrált a zümmögés, mégis olyan volt, mintha beszélne, magukat a gondolatokat visszhangozná. Dagadt és dagadt, akár a nyöszörgés, mely nem robbanhat kiáltássá.

Armand is hallatta a hangot, aztán forgott, és a forgástól szédülten szökdelt a magasba. Kezek kapták el, ajkak csókolgatták, pörgették és ráncigálták, valaki latinul rikoltozott, egy másik válaszolt neki, aztán még hangosabb lett a rikoltás, és megint jött rá a válasz.

Repült, nem nyűgözte többé a föld és a szörnyű fájdalom: Mestere halálának, a festmények halálának, a szeretett halandók halálának fájdalma. Szél süvöltött mellette, arcát-szemét égette a hőség. Ám a dal oly gyönyörű volt, hogy nem számított, ha nem értette a szavakat, ha nem tudott imádkozni Sátánhoz, azt se tudta, miként kell hinni vagy imádkozni. Senki sem sejtette róla, hogy nem tudja. Kórusban kiáltoztak, jajgattak, fordultak, szökdeltek, hajladoztak, szegték hátra a fejüket, amikor szemükbe vakított és végignyalt rajtuk a láng, és valaki azt ordította: – Igen, IGEN!

S fölcsapott a zene: barbár ritmust vertek körötte a dobokon és csörgődobokon, viharzó, szenvedélyes dallamba vágtak bele a hangok.

Vonítva lökték magasba karjaikat a vámpírok, ficamig hajlított háttal, duhajul dobrokolva cikáztak el Armand mellett a pokolbéli

kópék e karneválján. Borzasztónak és vonzották, és mikor elkapták és megpörgették a kezek, ő is toppantott, vonaglott és táncolt megroggyanó tagokkal, mint a többiek; engedte, hogy átjárja a fájdalom, és kiördította magából a szorongást.

Hajnal előtt önkívületbe esett. Tucatnyi barátja cirógatta, csitította és vezette le egy lépcsőn a föld gyomrába.

A rá következő hónapokban hébe-korba azt álmodta, hogy Mestere nem égett halálra.

Azt álmodta, hogy Mestere lángoló üstökösként hullott a tetőről a kanális életmentő vizébe. A Mester él valahol Észak-Itália hegyeinek mélyén. A Mester hívja, hogy jöjjön. A Mester ott van Azoknak szentélyében, Akiket Őrizni Kell.

Néha azt álmodta, hogy a Mester ugyanolyan fenséges és fényes, akárcsak azelőtt; mint aki szépségbe öltözött. Máskor feketére, aszottra égett, lélegző hamu volt, melyből sárgán dagadtak ki a hatalmas szemek, csak fehér haja maradt meg dúsnak és csillogónak.

A földön mászott gyengeségében, és Armand-nak könyörgött, hogy segítsen. Háta mögött meleg fény áradt szentélyéből Azoknak, Akiket Őrizni Kell. Ősi bűvölet sejtett a tömjén illatában: hideg, egzotikus szépség, túl jón és rosszon.

Üres képzelgés volt csupán. A Mester megmondta, hogy a tűz és a napfény elpusztítja őket, és ő maga látta lángokban Mesterét.

Megint ilyen álmokat kívánni annyi lett volna, mint halandó életét kívánni vissza.

És mikor szeme rányílt a holdra, a csillagokra, és elől a tenger sima tükrére, nem ismert többé reményt, örömet és bánatot. Mindezt a Mestertől kapta, és a Mester nem volt többé.

„Az ördög gyermeke vagyok.” Poézis! Kialudt benne az akarat, nem maradt más, mint a sötét testvériség, hol ölni kellett bűnöst és ártatlant; csupán az volt a fontos, hogy kegyetlenül.

Rómában, a katakombák nagy sereglésében hajtott fejet Santino, a vezér előtt, ki ölelésre tárt karokkal ereszkedett alá a kölépcsőn.

Santino, a hatalmas, a Fekete Halál idején született meg a sötétségre, és elmondta Armand-nak, hogy látomása volt 1329-ben, amikor legféltelenebbül tombolt a ragály: vagyunk, mint a Fekete Halál, az értelmetlen sanyargatás, hogy az ember kételkedni kezdjen Isten segédelmében és irgalmában.

Santino bevitte az emberi koponyákkal körberakott szentélybe, és mondta el neki a vámpírok történetét.

Vagyunk, miként a farkasok, halandók ostarai az idők kezdete óta, itt hágtunk a csúcsra, e római bokorban, mely sötét árnya a római anyaszentegyháznak.

Armand már ismerte a szertartásokat és a közönséges tilalmakat; most a parancsolatokat kellett megtanulnia:

Először, minden bokornak kell egy vezető, ki egyedül rendelheti el hogy a Sötét Fortélyt végrehajtsák egy halandón, vigyázva az eljárások és szertartások szigorú betartására.

Másodszor, a Sötét Ajándokot sohasem szabad odaadni nyomoréknak csonkának, gyereknek vagy olyannak, aki még a Sötét Hatalom birtokában sem tud megállani a maga lábán. Magától értetődően a halandó, ki megkapja a Sötét Ajándokot, csakis gyönyörűségesen szép lehet, hogy még fertelmesebb legyen az istenkáromlás.

Harmadszor, hogy idős vámpír sohasem üzheti e varázslatot, mert akkor a növendéknek túl erős lesz a vére. Ugyanis minden adottságunk növekszik az idővel, így az öregek túlságosan nagy erőt adnának tovább. A seb, az égetés, minden csapás, ami nem halálos, csak még inkább gyarapítja a Sátán felgyógyuló gyermekének erejét a gyógyulás után. Épp ezért a Sátán őrzi bárányait az öregek hatalmától, kik úgyszólván majdnem mind megháborodnak elméjükben.

Ennek kapcsán elmondta Armand-nak, hogy a vámpírok közt, kik most élnek, egy se vénebb háromszáz esztendősnél. Egyetlen élő sem emlékszik már az első római bokorra. Az ördög gyakran szólítja haza vámpírjait.

Ám értésére adta azt is, hogy kiszámíthatatlan a Sötét Fortély hatása, még akkor is, ha zsenge korú vámpír gyakorolja kellő óvatossággal. Oly okokból, melyeket senki sem ismer, az egyik halandó titánként születik meg a Sötétségre, míg a másik nem egyéb, mint mozgó hulla. Ezért kell ügyesen kiválasztani a halandót. A vasakaratú, szenvedélyes ember ugyanúgy kerülendő, mint a halvérű, lagymatag.

Negyedszer, vámpír nem ölhet vámpírt, csak a bokorgazda bír élet-halál hatalommal nyája fölött. Egyébként kötelessége is, hogy a lángokba vezesse a korosakat és eszelőöket, mikor már nem tudják úgy szolgálni a Sátánt, ahogyan kell. Kötelessége megsemmisíteni minden vámpírt, ki nem tökéletes. Kötelessége megsemmisíteni azokat, kik oly súlyos sebet kaptak, hogy nem maradhatnak meg önerejükben. Végül pedig köteles elpusztíttatni minden kitaszítottat és törvényszegőt.

Ötödször, halandó nem ismerheti fel a vámpírt, és ha mégis, haljon meg. Nem szerezhethet tudomást a vámpírok történetéről, és ha mégis, haljon meg. Vámpír nem írhatja meg a vámpírok történetét és tudományát, hogy a halandók megtalálják, és higgyenek benne. Halandók sohasem ismerhetik a vámpír nevét, hacsak nem sírkövérről, és a vámpír sohasem árulhatja el a halandóknak sem a saját, sem a másik vámpír rejtekhelyét.

Ezek voltak a főbenjáró parancsolatok, melyeket minden vámpír köteles betartani; ez határozta meg a Halhatatlanok létét.

Ám azt is tudnia kell Armand-nak, hogy mindig járták mesék a régiekről, a félelmetes hatalmú, eretnek vámpírokról, kik nem engedelmeskednek senkinek, még az ördögnek se, és már több ezer éve élnek. Hívják őket a Millennium[4] Gyermekeinek is. Észak-Európában Maéről regélnek, ki Anglia és Skócia erdeiben tanyáz, Kis-Ázsiában a legendás Pandoráról. Egyiptomban mostanában is látni vélik az ősi monda Ramszesz vámpírját.

A világon mindenfelé hallani ily meséket. Könnyen el lehetne legyinteni őket azzal, hogy légből kapott koholmányok. Csakhogy a Sötétség Gyermekei Velencében rátaláltak Mariusra, az őseretnekre, és meg is büntették. Marius legendája tehát igaz volt, ámde Marius nincs többé.

Armand nem szólt semmit. Nem mesélt Santinónak álmairól. Igazság szerint ugyanúgy kihunytak benne az álmok, mint Marius festményeinek színei. Kivetette őket az agyából és a szívéből, nehogy a tolazkodó többiek rájuk találjanak.

Amikor Santino szólt Azokról, Akiket Őrizni Kell, Armand megint bevallotta, hogy fogalma sincs róla, mit jelent ez. Santino szintúgy nem tudta, mint ahogy egyetlen vámpír se, kit Santino ismert valaha.

A titok meghalt. Marius meghalt, így hát hallgass a régi és haszontalan titokról. A mi Urunk és Parancsolónk a Sátán, minden tudás és értelem summája.

Armand megkedveltette magát Santinóval. Bevágta a törvényeket, tökéletesítette jártasságát a szertartási ígézésekben, rítusokban, fohásokban. Részt vett a valaha volt legnagyobb Sabbathokon. A leghatalmasabb, legrutinosabb és legszebb vámpíroktól tanult, méghozzá olyan jól, hogy kiküldött misszionárius lett belőle, ki hol a Sötétség elbitangolt Gyermekeit gyűjtötte bokrokba, hol utat mutatott, miként kell megszervezni a Sabbathot, vagy pedig, ha a világ és a hús és az ördög úgy követelte, hogyan kell végrehajtani a Sötét Fortélyt.

Tanította a Sötét Áldásokat és a Sötét Rítusokat Spanyolországban, Németországban és Franciaországban, megismerte vad és konok

Gyermeke a Sötétségnek. Sápadt lángok lobbantak benne, mikor velük volt, vagy amikor körülvette a bokor, mely az ő akarától összekovácsoltan, belől mentett erőt.

A Sötétség minden Gyermekeénél nagyobb tökélyre fejlesztette az öles művészetét. Megtanulta, miként hívja azokat, akik valóban meg akarnak halni. Csak meg kellett állnia a halandók házai mellett, és némán szólítania az áldozatot.

Nem válogatott, mindegy volt neki, öreg, fiatal, nyomorék, beteg, ronda vagy csodaszép. Ha kérték, kápráztató látomásokat küldött nekik, de nem ment feléjük, nem is ölelte magához őket; könyörtelen vonzásának engedelmeskedve, azok ölelték magukhoz őt. Nyomorúságában egyedül az adott enyhülést, ha érezhette élő meleg húsukat, és elnyíló ajkára freccsent a vér.

A legjobb pillanatokban úgy érezte, a tiszta szellem útját járja, melyet az öles érzéki önkívületében sem fertőz meg a világ mohó zűrzavara.

Szellem és test találkozott e tettben, és Armand meg volt győződve róla, hogy mindig a szellem marad a győztes. Olyannak látta, mint a szentáldozást, hol Krisztus gyermekeinek vére arra szolgál csupán, hogy a halál eljövételének töredék másodpercében átadja neki az élet értelmét. Egyedül Isten nagy szentjei értek föl hozzá e szellemiségben, néztek így szembe a titkokkal, éltek ily elméledő és önmegtagadó életet.

Mégis azt kellett látnia, hogyan tűnnek el a legnagyobbak, hogyan örülnek meg, mint hoznak magukra pusztulást. Végignézte a bokrok szükségszerű felbomlását, tanúja volt, miként győzi le a halhatatlanság a Sötétség legtökéletesebb Gyermekeit, és néha szörnyű büntetésnek rémlett, hogy öfellelte sohasem aratott diadalt.

Az a sorsa, hogy a régiek közé tartozzék? A Millennium Gyermekei közé? Ki az, ki hinni tud a makacs mesékben?

Hellyel-közzel emlegette egy-egy kóbor vámpír, hogy Moszkva messzi városában futólag látta valaki a mitikus Pandorát, vagy Mael most is ott él a sivár angol parton. Mariusról is meséltek a vándorok, hogy megint feltűnt Egyiptomban vagy Görögországban. Ám maguk a mesélők sose találkoztak a legendás alakokkal. Igazából nem is tudtak semmit, csak a meséket mesélték újra.

Nem térítette el, nem zavarta meg Sátán engedelmes szolgáját. Armand szolgált tovább, csendes alázattal a Sötét Utak iránt.

Mégis az engedelmesség évszázadai alatt megőrzött magának két titkot. Ez volt az ő tulajdona, sokkal inkább, mint a néhány amulett vagy a koporsó, melybe bezárkózott nappalra.

Az első az volt, hogy bármily magányosan érezte is magát, bármily sokat fellett is keresnie fivéreket és nővéreket, kiktől nyert némi vigasztalót ő maga sohasem hajtotta végre a Sötét Fortélyt. Ő egyetlen olyan Sötét Gyermekeket sem ad a Sátánnak, kit maga alkotott.

A másik pedig, amit épp kiméletből titkolt követői elől, annyi volt csupán, hogy egyre nő benne a kétségbeesés.

Hogy nem vágyik semmire, nem kedves neki semmi, nem hisz semmiben, szemernyi öröme sincs egyre növekvő, félelmetes hatalmában, egyik pillanatról a másikra vegetál az örökkévaló űrben, amelyet éjszakánként egyszer tör meg az ölés – ezt addig rejtegette előlük, amíg nekik szükségük volt rá, és vezetgetni lehetett őket, mert elrémültek volna rettegésétől.

Aztán vége lett ennek is.

A nagy kör visszatért önmagába. Évekkel előbb megérezte, anélkül, hogy magát a kört látta volna.

Jöttek Rómából a pletykák, melyek már akkor régiek voltak, amikor ő hallotta őket: Santino, a vezér elhagyta nyáját. Voltak, akik azt mondták, megbolondult valahol vidéken, mások szerint a tűzbe ugrott, ismét mások szerint elnyelte a „világ”; fekete hintó vitte el halandókkal együtt, és nem látta többé senki.

– Hamu lesz belőlünk vagy legenda – szölt az egyik mesemondó.

Jöttek hírek a római zűrzavarról: tucatnyi vezér öltötte fel a fekete csuklyát-palástot, hogy uralkodjék a bokor felett. Aztán megint semmi.

1700-tól kezdve egy szót sem hallott Itáliából. Ötven éven át egyszer sem mert annyira megbízni a tulajdon szenvedélyében vagy a környezetében, hogy elszabadítsa az őrzőgést egy igazi Sabbathon. Álmodott régi Mesteréről, a pompás vörös bársonyköntösű Mariusról,

És a palotát

akkor látta, a

eljött ragyogó festményeket,

a és félt.

másik.

Érkeztek rohanvást a gyerekek a kriptába az Aprószentek alatt, és hoztak a hírt az új vámpírról, ki prémszegélyes vörös bársonyköpenyben jár, Képes meggyalázni a templomokat, lesújt azokra, kik keresztet viselnek, és járkál a fényben. Vörös bársony. Véletlen volt, Armand mégis őrzőgést.

Sértésnek érezte, fölösleges fájdalomnak, mit már nem bír el a lélek.

Aztán megszületett az asszony, az oroszlánsörényű, angyalnevű, ki szépséges és hatalmas volt, mint a fia.

Armand pedig feljött a katakomba lépcsőin, és ellenük vezette a bandát úgy, mint Velencében jöttek évszázadoknak előtte a csuklyások, hogy elpusztítsák őt és Mesterét. Kudarcot vallott.

Felöltözött idegen csipkébe és brokát cicomába. Pénz csörgött a zsebében. Feje zúgott az ezernyi olvasmány képeitől. Késként hasogatta, amit fény helyein látott e Párizsnak nevezett nagyvárosban. Mintha régi Mestere suttogna a fülébe: Ám a világ végéig a tied az éjszakák, hogy úgy láthasd a fényt, mint még sohasem látta halandó, hogy Prométheuszként ragadhasd el messzi csillagokból, és örök világosságánál megérthess minden dolgokat.

– Nem értettem meg semmit – mondta. – Olyan vagyok, mint kit a föld adott vissza; míg ti, Lestet és Gabrielle, olyanok vagytok, akár a képek, melyeket olomfémekkel és kárminnal és arannyal festett régi Mesterem.

Még mindig az ajtóban állt, önmagát átfogva két kezével. Nézett bennünket, és hangtalanul kérdezte:

Mit kell itt tudni? Mit kell itt adni? Isten elhagyott bennünket. Lezártam előttem az Ördög Útja, s elhallgattak fülemben a pokol harangjai.

Egy óra telt el, vagy talán több. Armand ült a tűz mellett. Rezzenéstelen arca nem árulkodott a régi feledett csatáról.

Mozdulatlanságában oly üresnek látszott, mint egy kiszívott kagylóhéj.

Vele szemben ott ült Gabrielle, és ő is a tüzet bámulta, csendesesen, fáradt és együtt érzőnek tűnő arccal. Úgy fájt, hogy nem ismerem a gondolatait.

Mindegyre Marius járt az eszemben. Marius, Marius... a vámpír, ki az élők világában, az élők világáról festett képeket: szárnyas oltárokat, arcmásokat, freskókat palotája falaira.

Az élők világa sohasem fogta gyanúba, nem vadászott reá és nem taszította ki magából. A csuklyás démonok égették el a festményeket, azok, kik osztoztak vele a Sötét Ajándokon – nevezte Marius Sötét Ajándoknak valaha? –, ők jelentették ki – nem a

halandók –, hogy vámpír nem élhet és nem alkothat halandók között.

Láttam Renaud kis színpadát, hallottam, amint énekelek, és az ének harsogássá dagad. „Fenséges!” mondta Nicolas. „Pizslicsáré!”, mondtam én. Mintha megütöttem volna. Képzetelemben kimondta, mit elhallgatott akkor éjszaka: „Hagyd meg nekem, amit elhihetek. Te sose tennél ilyet.”

Marius szárnyas oltárai templomokban voltak és kolostori kápolnáknak, talán a velencei és padovai nagy házak falán. A vámpírok nem teszik be a lábukat megszentelt helyre, hogy leszaggassák a képeket. Valahol meg kell lenniük, talán még a szignóját is beledolgozta alkotásai részleteibe a vámpír, ki halandó tanítványokkal vette körül magát, halandó szeretőt tartott, akiből a kis kortyot itta, mielőtt elindult volna ölni egyedül.

A fogadói éjszakára gondoltam, mikor megláttam az élet értelmetlenségét. Armand történetének mérhetetlenül halk reménytelensége óceánnak tűnt, melyben megfulladhatnék. Rosszabb volt, mint Nicki elméjének sivó tengerpartja. Háromszáz éve tartott ez a semmi, ez a feketeség.

Ha az a bronzhajú, tündöklő gyermek, ott a tűz mellett, ismét megnyitná a száját, tintaként bugyogna belőle a feketeség, és eláraszthatná világot.

Igen, ha nem lett volna ez a bajnok, ez a velencei mester, ki elkövette azt az eretnokséget, hogy értelmet adott festményeinek – kellett, hogy értelmük legyen! –, mire tulajdon fajtánk, a Sátán választottai csináltak belőle élő szövétneket.

Látta-e Gabrielle e történet képeit úgy, ahogy én láttam őket? Beleégtek-e lelki szemébe úgy, mint az enyémbe?

Marius utat talált a lelkembe. Most már örökké ott fog bolyongani csuklyás pokolfajzatokkal együtt, kik visszafordították a képeket káosszá

Síralmas-csüggetegen forgattam fejemben az utazók meséit: Marius él, látták Egyiptomban vagy Görögországban...

Szerettem volna megkérdezni, nem lehetséges-e? Marius bizonyára nagyon erős volt... Ám tiszteletlenség lett volna faggatózni.

– Régi rege – suttozta Armand. A külső hangja is ugyanolyan fegyelmezett volt, mint a belső. Ráérősen folytatta, nem véve le szemét a lángokról. – Még azokból a régebbi időkből, mielőtt elpusztítottak volna bennünket.

– Talán nem – mondtam. Látomásos visszhangja, képek a falon. – Marius talán él.

– Csodák vagy iszonyatok vagyunk – szólt halkán –, attól függ, minek akarsz látni. És mikor először ismersz bennünket, történjék bár a sötét vérről, ígéretes vagy jelenések által, akkor azt hiszed, minden lehetséges. Pedig ez nincs így. A világ hamarosan rázárul a csodára, és te nem remélsz új csodát. Megszokod az új korlátokat, és megint a korlátok határoznak meg mindent. Szóval azt mondják, hogy Marius él? Mind élnek valahol, mert ezt akarod hinni.

– A római bokrban senki se maradt meg azokból az éjszakákból, mikor nekem tanították a rítust; talán már a bokor sincs többé.

Hosszú évek teltek el azóta, hogy utoljára kaptam hírt róla; de azért létezniük kell valahol, ugye? Hiszen nem halhatunk meg. – Söhajtott. – Nem lényeges.

Itt az a szörnyű eshetőség volt a lényeges, hogy a reménytelenség teljesen maga alá zúzza Armand-t. Annyira, hogy szomszédosága, tusakodásunkban elfolyt vére, a testében izzó néma kohó sebeket, horzsolásokat gyógyító heve ellenére sem fogja rászárni magát, hogy vadászatra menjen a felvilágba. Inkább elszenvedi a szomszédoságot és a tüzes kemencét. Inkább itt marad velünk.

Ő azonban már tudta, hogy nem maradhat.

Nem kellett szavakkal a tudtára adnunk. Még csak gondolatban sem kellett válaszolnunk a kérdésre. Tudta, úgy, ahogy Isten tudja a jövőt, mert Isten a tények ura.

Elviselhetetlen volt ez a szorongás. Gabrielle-nek egyre fáradtabb, egyre bánatosabb lett az arca.

– Tudod, hogy egész lelkemből magunkhoz akarlak venni téged – mondtam és meg voltam döbbenve a felindulásomon. – De az tönkretenne mindnyájunkat.

Szeme se rebbent. Tudta. Gabrielle nem kért magyarázatot.

– Nem tudok nem gondolni Mariusra – gyóntam meg.

Tudom. És ami a legkülönösebb, közben nem gondolsz Azokra, Akiket Őrizni Kell.

– Az csak egy titok – mondtam –, és titokból van épp elég. Én Mariuson töprenkedem! Túlságosan rabja vagyok rögeszmémnek és elragadtatásaimnak. Ijesztő, hogy ennyire Marius körül forognak a gondolataim, hogy így kihatározzak a meséből egyetlen fénylő alakot. Nem fontos. Ha tetszik, vedd. Nem veszítek azzal, amit adok.

– Ha egy teremtmény így zúditja eléd fájdalmait, akkor tisztelned kell az egész tragédiát. Meg kell próbálnod megérteni. Én nemigen bírok felfogni ennyi kiszolgáltatottságot, ilyen reménytelenséget. Ezért gondolok Mariusra. Mariust értem. Téged nem értelek.

Miért?

Csend.

Nem érdemli meg az igazságot?

– Én mindig lázadó voltam, te pedig rabszolgája mindennek, mi téged akart.

– Én vezére voltam a bokornak!

– Nem. Rabszolgája voltál Mariusnak, utána pedig a Sötétség Gyermekének. Először az egyik ígézett meg, aztán a másik. Most az ígélet hiánya miatt szenvedsz. Borzongok, amiért át kellett élnem egy pillanatra; hogy úgy értettem meg, mintha nem az lennék, aki vagyok.

– Nem fontos – mondta, még mindig a tüzet bámulva. – Te túl sokat gondolkozol döntésben és cselekvésben. Ez a mese nem magyarázat semmire, én pedig nem igénylek hódolatteljes elismerést, sem szavaidban, sem gondolataidban. Válaszol, mint mindannyian tudjuk, túlságosan félelmetes, semhogy szavakba lehessen foglalni, és mindhárman tisztában vagyunk azzal, „ogy megmásíthatatlan. Csak azt nem tudom, miért. Úgy hát annyira különbözök tőled, és te nem érthetsz meg? Miért nem mehetek veled? Megteszek mindent, amit akarsz, csak vigyél magaddal. A te bűvkörödben fogok élni.

Marius jutott eszembe, az ecsettel és a tojástemperákkal.

– Hogy hihetted egyetlen szavukat, azután, hogy elégették a festményeket? Hogy adhattad oda magadat nekik?

Nyugtalanság, növekvő harag. Gabrielle arcán elővigyázat, nem félelem.

– És te, amikor ott álltál a színpadon, és láttad, hogy a közönség visítva szalad kifelé a színházból – ahogy híveim mondták, patakokban ömlik Templom bulvárra a tömeg, mert ijesztgeti a vámpír –, akkor miben hittél? Hogy nem tartozol a halandók közé, abban hittél. Tudtad, hogy nem tartozol! Nem volt szükség csuklyás démoncsordára, amely közölje veled Tudtad. Marius sem tartozott a halandók közé. Én se.

– Ó, de az más!

– Nem más. Ezért fitorogsz a Vámpír-színházon, hol ebben a pillanatban is komédiáznak, hogy kicsalogassák a körüti sokaság aranyát. Te nem akarsz ámitani, ahogyan Marius ámitott, mert az még jobban elválaszt az emberiségtől. Mímelni akarod, hogy halandó vagy, ám a csalás haragra gerjeszt, és ettől ölnöd kell.

– Abban a pillanatban a színpadon én megmutattam magamat. Ez pont ellentéte a csalásnak. Valahogyan ki akartam nyilvánítani szörnyűségemet, hogy megint közöm lehessen embertársaimhoz. Szaladjanak tőlem, csak lássanak! Inkább tudják, hogy szörnyeteg vagyok,

– mint

Az hogy félreismerten

se ólálkodjam

volt zsákmányaim világában.

különb.

– Nem, amit Marius csinált, az különb volt. Ő nem ámitott.

– Dehogynem! Bolonddá tett mindenkit!

– Nem. Talált egy módot, hogy utánozza a halandó életet. Hogy egy legyen a halandók közül. Csakis bűnösöket ölt, és úgy festett, ahogy a halandók festenek: angyalokat, kék egeket, felhőket, azt, amit te mutattál mesélés közben. Jó dolgokat alkotott. Azt látom, hogy bölcs, és nincs benne hiúság. Nem volt szüksége kitarukozásra. Ezer évet élt, és jobban hitt az általa festett mennyei tájakban, mint

Zürzavar. önmagában.

Most már nem számít, hogy ördögök festenek angyalokat.

– Ezek csak jelképek, és dehogynem számít! De még mennyire hogy számít, ha föl akarsz épülni, és újból meg akarod találni az Ördög Útját. Vannak módjai, hogy létezhesünk. Ha csak mímelhetném az életet, ha megtalálhatnám a módját...

– A dolgok, melyeket mondasz, semmit sem jelentenek számomra. Isten elhagyott bennünket.

Gabrielle hirtelen fölvetette tekintetét.

– Te hiszel Istenben? – kérdezte.

– Igen, mindig is hittem! Sátán, a mi urunk, ő a koholmány. Engem a koholmány árult el.

– Akkor valóban kárhozott vagy! – szóltam én. – Jól tudod te, hogy mikor a Sötétség Gyermekeinek testvériségéhez menekültél, a bűn elől

Harag. menekültél, amely nem is volt bűn.

– Olyasmiért szakad meg a szíved, mit nem fogsz megkapni soha! – vágott vissza váratlanul fölcattanó hangon. – Áthoztad magadnak a határon Gabrielle-t és Nicolas-t, de már nem mehetsz vissza.

– Miért van az, hogy neked nincs füled a tulajdon történetedhez? – érdeklődtem. – Ugye, sose bocsátottad meg Mariusnak, amiért nem figyelmeztetted a többiekre, és hagyta, hogy a kezükbe kerülj? Még egyszer nem veszel példát róla, ugye? Én nem vagyok Marius, de azt mondom neked: mióta ráléptem az Ördög Útjára, egyetlenegy öregről hallottam, kitől bármit is tanulhatnék, és az Marius, a te velencei mestered. Most is beszél hozzám. Valami olyasfélét mond, hogy megvan a módja a halhatatlanságnak.

– Gúnyolódik!

– Nem, nem gúnyolódás az. És te vagy az, kinek a szíve szakad olyasmiért, mit nem fog megkapni soha: egy másik hitért, egy másik ígézetért.

Semmi válasz.

– Mi nem pótolhatjuk neked Mariust – folytattam –, sem Santinót, a sötét urat. Nem vagyunk látomásos művészek, kik fölemeljenek, sem gonosz boszorkánymesterek, kik hisznek abban, hogy légiókat veszejthetnek el. Neked pedig uralkodóra, dicsőséges parancsolóra van szükséged.

Észre se vettem, hogy fölállok. Odamentem a kandalló közelébe, és lenéztem Armand-ra.

Szemem sarkából láttam, hogy Gabrielle alig észrevehetően bólint, és pillanatra lehunyja pilláit, mintha megengedne magának egy megkönnyebbült sóhajt.

Armand néma volt és mozdulatlan.

– Át kell kínlódnod magad ezen az ürességen, és meg kell találnod, ami folytatásra ösztökél. Ha velünk jössz, mi cserben fogunk hagyni, te pedig elpusztítasz bennünket.

– Hogyan kínlódom át magam? – nézett föl rám, szívfájdítóan összevonva szemöldökét. – Miként kezdjem? Te úgy viselkedsz, mint Isten jobbja Az én számomra azonban elérhetetlen a világ, a valódi világ, amelyben Marius élt. Én sose éltem benne, csak vertem magam

– az

Azt ablaküveghez,

én hogy

meg jussak

nem be mögé?

mondhatom.

– Meg kell tanulnod ezt a kort – vágott közbe Gabrielle. Higgadt volt hangja, de parancsoló.

Armand ránézett.

– Meg kell értened a kort – folytatta Gabrielle –, irodalmán, zenéjén művészetén át. A föld alól feljöttél, most élj a világban.

Armand nem válaszolt. Felvillant Nicki szétdúlt lakása, a földön szétszórt könyvek, a szemétdombbá lett nyugati civilizáció.

– És mi lenne erre jobb hely, mint a dolgok gyújtópontja, a bulvár és a színház? – kérdezte Gabrielle.

Armand összeráncolta a szemöldökét, elutasítóan ingatta a fejét, de Gabrielle nem engedett.

– Te bírsz vezetői tehetséggel, és a bokrod még mindig létezik. Puha, reménytelen sóhaj.

– Nicolas csak sarjadék. Sok mindent taníthat nekik a külvilágról, de nem igazi vezető. Eleni, az asszony, megdöbbenően értelmes, de ő utat fog engedni neked.

– Mit nekem az ő játékaik? – rebegte Armand.

– Ez is egy módja a létezésnek, neked pedig most csak ez a fontos.

– A Vámpírszínház! Inkább a tűz!

– Gondold meg! – nógatta Gabrielle. – Van ebben valami tökéletesség, amit te sem tagadhatsz. Mi a halandók illúziói vagyunk, a színpad pedig a valóság illúziója.

– Ez egy fertelem. Minek is mondta Lestat? Piszlicsárénak?

– Nicolas-nak volt az, mert ő mindenféle észbontó elméletet akart építeni rá. Neked most észbontó elméletek nélkül kell élned, mint akkor, amikor Marius tanítványa voltál. Élj, hogy megtanuld a kort. És Lestat nem hisz a gonosz becsében, te viszont igen. Tudom, hogy hiszel.

– Én gonosz vagyok – mondta félmosollyal. Majdnem nevetett. – Ez, ugyabár, nem hit dolga. De ti miből gondoljátok, hogy ily

kicsapongás és érzékiség kedvéért el fogom hagyni a szellem útját, melyet háromszáz éve járok? Mi szentjei voltunk a gonosznak! Én nem leszek ordenáré gonosz, nem én!

– Akkor ne fogd fel ordenárénak – felelte növekvő türelmetlenséggel Gabrielle. – Ha gonosz vagy, miként lehet ellenséged az érzékiség és a kicsapongás? Avagy nem tör-e egyként az ember vesztére a világ, az ördög és a hús?

Armand a fejét ingatta, mintha azt mondaná, nem érdekli.

Téged a gonosznál jobban foglalkoztat a lélek – szóltam közbe, feszülten figyelve őt. – Nem így van?

De igen – vágta rá nyomban.

– És nem érted, hogy a kristálypoháron átszillanó borban is lehet lélek? Meg a pillantásban is, meg a hegedű muzsikájában? Szellem itathat át egy földhözragadt párizsi színházat, mert minden ízét olyanok formálták, kik lélekben előre látták, milyen lehet. Valami fellobbant benne, de elkoppantotta.

– Csábítsd el bujasággal a közönséget – javasolta Gabrielle. – Az Isten szerelmére, meg az ördögére, használd a színház erejét kedved szerint.

– Mestered képeiben talán nem volt szellem? – kérdeztem. Átmelegedtem hacsak eszembe jutottak. – Ki merné tagadni e korszak remekműveinek átszellemültségét?

– Én is többször tűnődtem rajta – mondta Armand –, hogy szellemi-e vagy érzéki? Anyag-e csupán a szárnyas oltár anygala vagy átszellemült anyag?

– Bármit műveltek is veled azután, te sohasem kételkedtél Marius alkotásainak szépségében és becsességében. Tudom, hogy nem tetted. Az átlényegült anyag volt. Megszűnt festék lenni, varázslattá változott; mint ahogy öles közben a vér megszűnik vérnek lenni, és lesz belőle élet.

Tekintete elködösült, de nem küldött látomásokat. Akármilyen utat járt is meg visszafelé gondolatban, egyedül járt rajta.

– A színházban – szólalt meg ismét Gabrielle – ugyanúgy találkozik test és szellem, mint a képeken. Természetünk szerint érzéki démonok vagyunk. Ez legyen a kulcsod.

Armand egy percre behunyta a szemét, mintha bennünket akarna kizárni.

– Menj hozzájuk, és hallgasd Nicki muzsikáját! – biztatta Gabrielle. – Teremts velük művészetet a Vámpírszínházban. Hagyd el, ami megcsalt, és menj ahhoz, mi megtart! Máskülönben nincs remény.

Jobban örültem volna, ha nem ilyen nyers, ha kevésbé célratörő. De Armand bólintott, és keserű mosolyra húzta összeprésett száját.

– Neked – mondta lassan Gabrielle – az az egy a fontos, hogy mindig a végletekig mehess.

Armand üres tekintettel bámult rá, nemigen érthette, amit hallott. Túlságosan nyers ez az igazság ahhoz, hogy csak úgy kimondják.

De nem tiltakozott. Megint sima, gyermekes és töprengő lett az arca.

Sokáig nézte a tüzet, mielőtt megszólalt volna.

– Egyáltalán, miért kell távoznod? Most senki sem áll hadban veletek. Senki sem törekszik elűzni benneteket. Miért nem építhetitek velem közösen ezt a kis vállalkozást?

Arra célzott volna, hogy megkeresi a többieket, és beáll a körúti színházba?

Nem mondott ellent. Újból azt firtatta, miért ne mímelhethém az életet, ha már így akarom nevezni, itt helyben, a körúton?

De ugyanakkor már hátrált. Tudta ő, hogy nem bírnám én látni sem színházat, sem Nickit. Még csak őt se biztattam túlságosan.

Megtett Gabrielle. Armand pedig tisztában volt vele, hogy túl késő már győzködni bennünket.

– Mi nem élhetünk a magunkfajtaikkal, Armand – mondta végül Gabrielle. Igen, gondoltam, ez a legigazabb válasz. Nem tudom, miért nem én

mondtam ki fennszóval. Gabrielle folytatta.

– Mi az Ördög Útját akarjuk, és most elegek vagyunk egymásnak. Egyszer majd, sok év múlva, amikor ezer helyen jártunk és ezer dolgot láttunk, talán majd visszajövünk, és akkor majd úgy beszélünk egymással, mint ezen az éjszakán.

Ez nem igazán rendítette meg Armand-t. Lehetetlen volt megállapítani, mire gondol.

Sokáig nem szóltunk, nem is tudom, meddig hallgattunk együtt a szobában.

Megpróbáltam nem gondolni többé Mariusra, és Nicolas-ra sem. Elpárolgott belőlem minden veszélytudat. A búcsútól félttem, az elszakadás bánatától, hogy azt kelljen éreznem: elvettem ettől a lénytől ezt a megdöbbentő történetet, és oly keveset adtam viszonzásul.

Végül Gabrielle törte meg a hallgatást. Fölállt, és kecsesen átült a másik padra.

– Elmegyünk, Armand. Ha úgy történik, ahogy én akarom, holnap éjjel előtt már mérföldekre leszünk Párizstól.

Armand nem jött ki a sodrából. Nem tudhattam, mit rejteget.

– Ha nem is mész el a színházba, vedd el, amit adni tudunk. Fiamnak van annyi kincse, hogy játszva elfogadtathasd magad a világgal.

– E tornyot választhatod rejtekhelyedül – mondtam. – Használd, amíg kívánod. Magnus elég biztonságosnak találta.

Percnyi hallgatás után komoly udvariassággal bólintott, ám nem szólt.

– Fogadd el Lestat-tól az aranyat, ami kell hozzá, hogy úriember lehess. Mi csupán annyit kérünk cserébe, hogy ha nem akarsz vezetni a bokrot, akkor hagyd békén őket.

Megint a tüzet nézte. Ellenállhatatlanul gyönyörű és békés volt az arca. Szótlanul bólintott ismét. Ez csak annyit jelentett, hogy hallja, amit mondunk, de nem ígér semmit.

Ha nem mész el hozzájuk – szólaltam meg vontatottan –, akkor ne bántsuk őket. Ne bántsuk Nicolas-t.

Mikor ezt mondtam, alig észrevehetően megváltozott az arca. Majdnem elmosolyodott. Lapos pillantást vetett rám. Láttam szemében a megvetést.

Elfordultam. Az a pillantás fölért egy ütéssel.

– Nem akarom, hogy baja essék! – súgtam rekedten.

– Nem ám. Azt akarsz, hogy elpusztuljon – súgta vissza. – Hogy soha többé ne kelljen félned vagy búslakodnod miatta. – Arcára kiült a

Gabrielle megvetés.

közbeavatkozott.

– Armand, ő nem árthat nekik. Az asszony egymaga kézben tudja tartani. Ha figyelték, tanulhattok tőle a jelenkorról.

Csendben nézték egymást egy darabig, és Armand-nak megint szelíd, és kedves és gyönyörű lett az arca.

Aztán valami különösen szertartásos mozdulattal megfogta és megszorította Gabrielle kezét, és így álltak egy ideig, majd a két kéz

elengedte egymást. Armand elhúzódott, kifeszítette a vállát, és ránc nézett.

– Elmegyek hozzájuk – szölt legbárbonyosabb hangján. – Elfogadom az aranyat, melyet kínáltok, és itt keresek menedéket e toronyban, és megtanulom szenvedélyes sarjadtól, amit tanítani tud nekem. Am csak azért nyújtom ki utánuk a kezem, mert mindeme dolgok ott lebegnek felszínén a sötétségnek, melyben fuldoklóm, és nem akarok együgyűen alászállni. Nem hagyom itt neked az örökkévalóságot valami... valami végső összecsapás nélkül.

Feszülten figyeltem, ám nem jött gondolat, hogy tisztázza e szavak értelmét.

– Az évek múltával – folytatta – talán visszatér hozzám a vágy. Ismerni fogom újból az étvágyat, még a szenvedélyt is. Talán ha majd egy másik korban találkozunk, e dolgok nem lesznek elvontak és felületesek. Oly erővel fogok szólni, mely nem pusztá tükörképe lesz a tiédnek, de fölér vele. Akkor latra vetjük a halhatatlanság és a bölcsesség kérdését, és beszélünk majd bosszúról vagy elfogadról. Addig csak annyit mondok, hogy látni akarlak megint. Azt akarom, hogy útjaink találkozzanak a jövőben. Csakis ez okból, azt teszem, amit kérsz, és nem azt, amit akarsz: megkímélem a balsorsú Nicolas-t.

Hallhatóan felsóhajtottam a megkönnyebbüléstől, noha beszéde annyira megváltozott, oly eréllyel szölt, hogy valahol a mélyben életre kelt bennem egy hangtalan riasztó. Bizonytal a bokor mestere volt e nyugodt és határozott szellem, aki mindent kibír, bárhogyl sirjon is benne az árva.

Ám azután elmosolyodott, lassan, bájosan; és volt az arcában valami bánatos és behízeglő. Olyan lett ismét, akár egy Leonardo-szent, de még inkább hasonlított Caravaggio anygalkájára. Olyannak látszott egy pereit mint aki nem is tudna gonoszságra vetemedni.

Annyira

–
– ragyogott,
Intéseimre

Ha hogyl
emlékezzetek
pedig túlsordult

–
szükségelek
kérte. benne

leszl
– a
Ne
rám, bölcsesség
az
én és
átkaimra.

itt a jószág.
Bólintottunk.
leszek.

Ekkor Gabrielle valami hihetetlenül elképesztő dolgot művelt: átölelte és megcsókolta őt. Én pedig követtem példáját.

Hajlékony, gyöngéd és odaadó volt karjainkban. Szavak nélkül tudatta velünk, hogy most megy a bokorhoz, és ott találhatjuk meg holnap éjszaka.

A következő percben elment, mi pedig egyedül maradtunk Gabrielle-lel, mintha ő sohase járt volna a kriptában. Egyetlen hang sem hallatszott a toronyban, csak a túlnani erdőben zúgott a szél.

Amikor felkapaszkodtam a lépcsőn, nyitva leltem a kaput, és a mezők néma nyugalommal nyúltak az erdőkig.

Tudtam, hogy szeretem Armand-t, teljesen érthetetlen módon, de azért boldog voltam, hogy vége. Annyira örültem, hogy elmegyünk! Mégis hosszú ideig álltam ott, a rácsba kapaszkodva, úgy bámultam a távoli erdőt és a messzi város tompa izzását az alacsonyan járó

És nemcsak az ő elvesztését gyászoltam, hanem Nickit, Párizst és magamat is.

5 fellegeken.

Amikor visszamentem a lenti kriptába, Gabrielle éppen tüzet rakott az utolsó hasábokból. Vontatott, fáradt mozdulatokkal szította a paraszat, szeme és arca vörösen csillogott a fényben. Ültem mozdulatlanul a padon, néztem őt, figyeltem a megfeketedett téglák előtt pattogó szikrákat.

– Megadta Armand, amit akart tőle? – kérdeztem.

– A maga módján igen – felelte. Félretette a tűzpiszkálót, és leült velem szemben. Haja a vállára hullott, kezét maga mellett nyugtatta a padon. – Mondok én magának valamit. Azt se bánom, ha soha többé nem látok magunkfajtát – szölt hidegen. – Torkig vagyok a legendáikkal, az átkaikkal, a bánataikkal. És torkig vagyok ezzel az elviselhetetlen emberségükkel, ami a leghajmeresztőbb minden tulajdonságaik között. Megint nyitott vagyok a világra, Lestat, úgy, mint halálom éjszakáján.

– De hát Marius! – vágtam bele izgatottan. – Vannak régiiek, anyám – vannak, akik egészen másra használják a halhatatlanságot.

– Vannak-e? Lestat, őnt elragadja a képzelete. Marius története nagyon úgy hangzik, mint egy tündérmese.

– Nem, ez nem igaz!

– Mert az árva démon azt hangoztatja, hogy nem a póri piszkos ördögöktől ered, kiknek vonásait hordozza, hanem egy eltűnt nagyúrtól, úgyszólván istentől? Minden szutykos képű falusi gyerektől, ki a konyha tüze mellett álmodozik, hallhat efféle mesét.

– Mariust nem találhatta ki, anyám! Lehet, hogy nekem bőven kijutott képzelőerőből, de neki úgyszólván semmi sincs. Nem szophatta az ujjából a képeket, márpedig én láttam őket...

– Nem egészen így gondoltam – ismerte be egy félmosollyal. – Ámde kölcsönvehette Mariust a legendákból, melyeket hallott...

– Nem! Volt egy Marius, és még mindig van. És vannak mások is olyanok, mint ő. Vannak a Millennium Gyermekei, kik a Sötétség Gyermekeénél jobban sáfárkodtak a kapott talentumokkal.

– Lestat, itt most az a lényeg, hogy mi jobban sáfárkodjunk. Végső s ron annyit tanultam Armand-tól, hogy a halhatatlanok

igézetesnek és ellenállhatatlannak látják a halált, elméjük nem képes megbirkózni sem a halállal, sem az emberséggel. Páncélként akarom használni ezt a tudást h majd a világot járom. Szerencsére nem azt a változékony világot, melyet lények oly veszedelmesnek találnak. Nem, én arra a világra gondolok mely az idők kezdete óta változatlan.

Megint a tüzet nézte, és hátravetette a haját.

– Hóborította hegyekről álmodom – szólt lágyan –, homoksivatagokról, járhatatlan dzsungelekről, Amerika nagy északi erdeiről, hol állítólag nem járt még fehér ember. – Cseppet fölmelegedett az arca, ahogy rám nézett. – Csak gondolja el! Egyszerűen nincs, ahová el ne tudnánk jutni! Ha valóban léteznek a Millennium Gyermekei, valószínűleg ők is ugyan– ott vannak – távol az emberek világától. – És ha igen, hogy élnek meg ott? – firtattam. Elképzeltem a saját világomat: tele volt halandókkal és a halandók alkotásaival. – Mi az emberekből élünk – tettem hozzá.

– Szívek is vannak azokban az erdőkben – felelte álmatagon. – Vér is van, mely patakzik annak, aki fakasztja... Most már én is képes vagyok arra, amire ön. Egyedül is meg bírnék küzdeni a farkasokkal... – Elhallgatott, mintha belemerült volna gondolataiba. – Az a fontos, Lestat – szólalt meg hosszú idő után –, hogy oda mehetünk, ahová akarunk. Szabadok vagyunk.

– Én azelőtt is szabad voltam. Mit érdekelt engem Armand mondókája! De Marius – tudom, hogy Marius él! Érzem. Már akkor éreztem, mikor Armand mesélt. És Marius tud dolgokat – most nem éppen magunkra gondolok, sem Azokra, Akiket Őrizni Kell, és nem is valami más régi titokra –, tud dolgokat magáról az életről, arról, hogyan kell vándorolni az időn át.

– Akkor válassza védőszentjéül, ha szüksége van ilyesmire.

Ettől megharagudtam, és nem szóltam többet. Megriadtam attól, amit a duzsungelekről és erdőkről mondott. Megint eszembe jutott,

mit jószolt Armand a dolgokról, amelyek el fognak választani bennünket – már akkor tudtam, hogy így lesz, mikor először beszélt róluk, gondosan megválogatott szavakkal. Akkor együtt kell élnünk különbségeinkkel, gondoltam, ugyanúgy, mint a halandók teszik. Talán meg hasonlításaink is olyan szélsőségesek, mint szenvedélyeink, szerelmünk?

Egyetlen jel... – mondta Gabrielle a tűzbe –, egyetlen apró célzás utalt hogy Marius története igaz. Ezer ilyen célzás volt!

Azt mondta, hogy Marius a bűnösöket ölte, és testvérgyilkos Tüphonnnak[5] nevezte a gonosztevőt. Emlékszik?

– Azt gondoltam, Káinra céloz, aki megölte Ábelt. Káint láttam a képen, noha a másik nevet hallottam.

– Hát ez az. Armand elszajkózta a Tüphón nevet, noha maga sem értette mit jelent. Én azonban tudom.

– Mondja.

– A görög és a római mítoszokban maradt fent a régi történet Ozirisz-ről az egyiptomi istenről, kit testvére, Tüphón gyilkolt meg, így lett belőle az Alvilág istene. Armand persze olvashatta Plutarkhosznál, de nem tette. Épp ez a különös. – No látja, hogy létezett Marius!

– Igazat mondott,

Meglehet, mikor azt állította,

Lestat, hogy ezer éve él.

meglehet.

– Mondja csak el ezt még egyszer, anyám, ezt az egyiptomi történetet...

– Lestat, évei lesznek rá, hogy elolvashassa az összes régi mesét. – Felállt, odahajolt hozzám, hogy megcsókoljon. Hideg volt és ernyedt, mint mindig hajnal előtt. – Ami engem illet, én torkig vagyok a könyvekkel. Akkor olvastam, mikor nem tehettem mást. – Két kezébe fogta kezemet. – Mondja, hogy holnap ilyenkor már úton leszünk. Hogy csak akkor látjuk viszont Párizs városfalait, ha már megnéztük a világ másik felét.

– Úgy lesz, ahogy óhajtja. Nekivágott a lépcsőnek.

– Hová megy? – siettem utána. Kinyitotta a kaput, és elindult a fák felé.

– Látni akarom, meg tudok-e hálni a pusztá földben – felelte, vissza sem fordulva. – Ha nem kelek föl holnap, akkor tudni fogja, hogy kudarcot vallottam.

– De hát ez örület! – tiltakoztam. Már a gondolatától is iszonyodtam. Ő meg se állt egy vén tölgyfaligedig. Ott letérdelt, vájni kezdte az avart és a nyirkos földet. Hátborzongató látvány volt. Mintha szépséges szőke boszorkány lenne, ki vadállati gyorsasággal ássa a rögöt.

Főlegyenesedett, búcsúcsókot dobott felém, majd minden erejét összeszedve úgy szállt alá, mintha övé lenne a föld. Hitetlenkedve bámultam a gödröt, hol elrejtőzött, és a leveleket, melyek úgy zárultak össze mintha semmi se történt volna.

Kijöttem az erdőből. Dél felé mentem, el a toronytól. Gyorsabbra fogtam a lépést, és halkán dudorásztam. Talán a Palais Royalban hegedülték tegnap ezt a dallamot.

Visszatért hozzám a bánat. Megértettem, hogy tényleg megyünk, hogy végeztem Nicolas-val, a Sötétség Gyermekeivel, és vezérükkel, és évekig-nem látom viszont Párizst és a többi ismerőst. Sírni szerettem volna, noha tiszta szívemből óhajtottam szabad lenni.

Bár magamnak se vallottam be, köszálásom nem volt minden cél nélkül Úgy félórával pitymallat előtt megérkeztem az úthoz, hol a postakocsi szokott elhaladni egy régi fogadó közelében. Összedőlőben volt az elnéptelenedett falu hajdani előőrse, már csak a vastagon bevakolt falak álltak.

Kivontam törömet, és mélyen belevestem a puha kőbe:

MARIUS ŐSAPA! LESTAT KERES TÉGED, AZ 1780-AS ÉVBEN, MÁJUS HAVÁBAN. MOST INDULOK PÁRIZSBÓL DÉLNEK, LYON FELÉ. KÉRLEK, ADJÁL HÍRT MAGADRÓL!

Üzenetem rémes pimaszságnak tűnt, ahogy ott hátraleptem a faltól. Máris megszegtem a sötét parancsolatokat, mert kimondtam és leírtam egy halhatatlan nevét. Mőfefelett örültem, amiért megtettem. Szabályok betartásában sose jeleskedtem.

VI. RÉSZ

Párizstól Kairóig az Ördög Útján

1

Armand-t úgy láttam utoljára a tizennyolcadik században, ahogy ott áll Renaud színházának ajtajában Eleni, Nicolas és a többi mimes vámpír társaságában, és nézi, amint fogatunk besorol a körúti forgalomba.

A régi öltözőmben találtam, Nicolas mellett. Épp egy sajátos diskurzus közepén nyitottam rájuk. Nicki hevesen vagdalkozott. Armand parókát viselt, hozzá mértéktartó vörös kabátot, és mintha már is szert tett volna valami újszerű átlátszatlanságra. Úgy tűnt, erősebb és tömörebb lesz minden pillanattal, ami eltelt a régi bokor pusztulása óta.

Nickivel nem volt szavunk egymáshoz ez utolsó kínos pillanatokban, Armand azonban udvariasan elfogadta tőlem a torony kulcsait és a tetemes mennyiségű pénzt. Megígértem, hogy ha szüksége lenne még pénzre, bármikor kérhet Roget-től.

Elméje zárva maradt előttem, de megismételte, hogy nem fog ártani Nicolas-nak. Mikor elbúcsúztunk, megvoltam győződve róla, hogy Nicolas-nak és a kis bokornak minden esélye megvan a fennmaradásra, Armand pedig a barátom.

Mire az első éjszaka véget ért, Gabrielle és én fogadalmunkhoz híven messze jártunk Párizstól. A következő hónapokban megfordultunk Lyonban, Torinóban és Bécsben, utána elutaztunk Prágába és Lipcsébe és Szentpétervárra, onnan megint délnek, Itáliába, ahol több évre letelepedtünk.

Minden helyen üzenetet hagytam Mariusnak a falakon.

Néha csak pár szót karcoltam késem hegyével, máskor órákig faragcsáltam a kőbe elmélkedéseimet. De bármerre is jártam, odaírtam nevemet, a dátumot, következő úticéloamat, és a hívást: „Marius, mutasd meg magad!

Elszórtan találkoztunk régi bokrokkal, ámde kezdettől fogva világosan lehetett látni, hogy az ősi utak mindenfelé lezárulóban vannak. Ritkán fordult elő, hogy három-négy vámpírnál többen hódoljanak a hagyományos szertartásoknak, és mikor rájöttek, hogy nem akarunk csatlakozni hozzájuk, elfordultak tőlünk.

Ezerszer izgalmasabbak voltak az alkalmi kalandorok, kikkel a társaságban futottunk össze: magányos és titkolózó vámpírok, kik éppoly ügyesen játszották a halandót, akárcsak mi. Hozzájuk viszont sohasem férközhattunk közel. Menekültek előlünk, mint ahogy nyilván a régi bokroktól is. Félelelnél egyebet nem tükrözött a tekintetük, így hát nem éreztem kísértést, hogy üldözőbe vegyem

Mégis furcsán megnyugtató volt tudni, hogy nem én vagyok az első arisztokrata pokolfajzat, ki báltermekben keresi áldozatait: fajtánk megtestesítője, a végzetes nagyúr, ki hamarosan fel fog bukkanni a novellákban, versekben és olcsó rémregényekben. Folyton tűntek fel újak.

Utazásainkon különösebb teremtményeivel is találkoztunk a sötétségnek. Görögországban leltünk démonokat, kik nem tudták, hogyan lettek; hébe-hóba mintha halandók lennénk, megtámadtak bennünket esztelen és nyelv nélküli, tébolyult fajzatok, kik sivalkodva futottak, ha imákkal üztük őket.

A sztambuli vámpírok házakban laktak, kertjükbe ástott sírjaik, magas falak és kapuk oltalmában, úgy öltözködtek, mint az emberek a világnak abban a részében, és éjnek évadján lobogó köntösben vadásztak az utcán. De még ezek is elborzadtak, látván, hogy ott élek a franciák és velenceiek között, kocsizok, eljárogatok házakhoz és követségi összefüggésekre. Megfenyegettek bennünket, varázsigéket ordítottak utánunk; ha ellenük fordultunk, pánikba esve iszkoltak, csak hogy visszatérjenek és tovább nyaggassanak bennünket.

A kairói mameluk sírokból lappangó, visszatartó fantomok a régi hitet tartották, meredt szemű mesterek vezetése alatt, kik egy kopty kolostor romjai között tanyáztak. Szerzetesük át voltak itatva keleti mágiával, furcsa nevű démonok és gonosz szellemek idézésével. Bennünket minden vérgőzös fenyegetőzésük ellenére békén hagytak, noha ismerték nevünket. Sok év alatt se tanultunk semmit e fajzatoktól, amin egyébként nem is lepődtem meg túlságosan.

Bár a vámpírok sok helyütt ismerték Marius meg a többi ősök legendáit, sohase láttak még ilyeneket a saját szemükkel. Legenda volt nekik még Armand is, mert így hitetlenkedtek. „Te tényleg ismerted Armand vámpírt?” Igazi öreg vámpírral sehol sem találkoztam. Egyet se láttam, ki bármilyen értelemben varázsos egyéniség lett volna: mélységesen bölcs vagy kiemelkedően tökéletes, rendkívüli lény, akiben a Sötét Ajándok nyomán lejátszódott volna az engem érdeklő különös átalakulás.

Armand

Ámde sötét isten volt ezek mellett.

előre Jómagam és Gabrielle szintűgy.

szaladtam.

Az elején, mikor először jártunk Itáliában, alaposabb és vonzóbb isméteket szereztünk az ősi rítusokról. A római bokor tárt karokkal fogadott Jöjjetek a Sabbathra” – mondták. – „Jertek a katakombákba, énekeljétek velünk a himnuszokat.”

Igen, tudták, hogy felszámoltuk a párizsi bokrot, és lefőztük Armand-t, a sötét titkok nagymesterét, de nem haragudtak érte.

Ellenkezőleg, Armand-t nem értették, hogy miért mondott le a hatalmáról? Miért nem hallotta meg a bokor az idők szavát?

Noha itt még mindig olyan aprólékosak és buják voltak a szerzetesek, hogy a szavam is elállt tőlük, a vámpírok korántsem tagadták meg a halandó utakat. A legnagyobb nyugalommal adták ki magukat embernek, ha céljaik ezt diktálták. Ugyanez volt a jellemző a két velencei vámpírra, és arra a néhányra, akikkel később Firenzében ismerkedtünk meg.

Fekete köpenyben suhantak az operai sokaságban, előkelő házak árnyas folyosóin bálók és lakomák alatt, néha beültek még a zsúfolt lebujaiba vagy ivókba is, és közelből gusztálták a halandókat. Errefelé még inkább szokásuk volt születési idejük divatja szerint öltözni. Gyakran csípték ki magukat királyi pompába, és ha úgy tartotta kedvük, roppant hatásossá cizemázták-ékszerítették magukat. Aludni mégis visszaosontak bűzhődt temetőbe, vijjogva menekültek az égi hatalom minden jelére, és vad önfeledtséggel tomboltak kéjes és iszonyú Sabbathjaikon.

Párizs vámpírjai kezdetlegesebb, bárdolatlanok és gyerekesek voltak hozzájuk képest, noha megértettem, hogy Armand és nyája épp a párizsi rafinéria és hívság miatt került oly nagy ívben a halandók ösvényeire.

Ahogy elvilágiasodott a francia főváros, úgy ragaszkodtak a vámpírok egyre jobban a régi mágiához. Az itáliai pokolfajzatok mélységesen vallásos emberek között éltek, akiknek életét átírták a római katolikus szerzetesek: ezek a férfiak és asszonyok ugyanúgy félték a gonoszt, mint a katolikus egyházat. A démonok régi útjai nem nagyon tértek el az olasz nép régi útjaitól, így az itáliai vámpírok otthonosan mozogtak mindkét világban. Hogy hittek-e a régi utakban? Erre a vállukat vonogatták. Nekik fényes mulatság volt a Sabbath. Mi talán nem élveztük Gabrielle-lel? Miért álltunk be végül mi is a táncba?

– Jöjjetek bármikor, ha kedvetek tartja – hívogattak a római vámpírok Ami meg a párizsi Vámpír-színház eget verő botrányát illeti, ami világszerte felháborította fajtánkat, jó, majd elhiszik, ha látták. Hogy vámpírok komédiázzanak egy színpadon, vámpírok pantomimjén és trükkjein ájuldóznak a halandó közönség – hát ez olyan igazi, elképesztően párizsias ötlet! Mulattak rajta.

A színházról persze közvetlenebb tudomásom is volt egész idő alatt Még meg sem érkeztem Szentpétervárra, amikor Roget hosszú levélben számolt be az új trupp „elméncséiről”:

– Fából faragott, óriás báboknak álcázzák magukat – írta az ügyvéd. –A zsinórpadról leereszkedő arany madzagokat erősítenek bokájukra, csuklójukra, fejük búbjára, ily módon úgy tetszik, mintha fentről idomitanak tagjaikat a legbájosabb táncokra. Fehér arcukra szabályos köröket pirosítanak, szemük kerek, mint az üveggomb. El nem tudná képzelni, mily tökéletességgel játsszák az élettelen tárgyat!

A másik csoda a zenekar. A muzsikások hasonló módon kifestett, merev arccal mímelik a zenegépeket, azokat a bábokat, melyek apró hegedűkön hegedülnek vagy apró trombitákat fújnak, ha kulccsal felhúzzák őket!

Oly igen lenyűgöző e látvány, hogy a hölgyek és urak azon szoktak pörölni a nézőtérben, bábok-e a színészek, vagy élő emberek.

Vannak, kik azt bizonygatják, hogy fából faragták őket, a szájukból kijövő hangokat pedig hasbeszélők adják.

Ami a szindarabokat illeti, ezek fölöttébb nyugtalanítóak lennének, ha nem oly csodaszépen és ügyesen adnák elő őket.

Egyik legnépszerűbb drámájuk egy sírból kikelt vérszívó kísértetről szól, amely egy pódium alól ugrik ki a színpadra. Rémitő jelenség loboncos hajával és hegyes szemfogaival. De láss csodát, rögtön belé is szeret az egyik fából faragott óriás asszonyba, nem sejtve, hogy az élettelen. Mivel azonban nem tud vért kortyolni a torkából, szegény vámpír hamarosan elpusztul, mire a báb nyomban fölfedi, hogy ő bizony él, noha fából faragták, és gonosz mosollyal diadáltáncot jár a legyőzött pokolfajzat tetemén.

Merem állítani, hogy vérfagyasztó a látvány. A közönség azonban sivalkodik és tapsol.

Egy másik képben a táncoló bábok körülvesznek egy halandó lányt, és fondor hízélgéssel rábírák, engedje magát megkötni aranymadzagokkal, mintha maga is marionett volna. Ennek gyászos folyamánként addig táncolnia a madzagokon, amíg ki nem leheli páráját. Ekésen szóló Mozdulatokkal könyörög, hogy engedjék el, ám az igazi bábok csak nevetnek és fickándoznak, míg ő halódik.

A zene kísérteties, a falusi vásárok cigány hangzataira emlékeztet. Lenfent úr a karmester; gyakran az ő hegedűjének hangjai vezetik be az esti delectálást.

Úgyis mint ügyvédje, azt tanácsolom, jelentse be igényét a figyelemre méltó társaság hasznának bizonyos hányadára. Minden előadás előtt meglehetősen hosszú sorok kígyóznak a bulváron.

Roget levelei mindig fölzaklattak. A szívem majd megszakadt, és nem győztem hűledezni. De hát mit vártam a társulattól? Mit képedezem vakmerőségükön és találmányosságukon? Mindönknek megvan hozzá a hatalmunk, hogy ilyeneket műveljünk. Amikor Velencében éltem, hol huzamosabb ideig tartózkodtam, hasztalan keresvén Marius festményeit, Eleni közvetlenül is tájékoztatott kifinomult vámpír szakértelemmel írt levelekben.

Megírta, hogy ők a párizsi éjszakai élet legnépszerűbb csillagai. Egész Európából jönnek hozzájuk a „színészek”, így a társulat hűsfőrsre dagadt, amit még ekkora város is alig-alig bír „eltartani”.

„Csak a legragyogóbb művészeket szerződtetjük, kik valóban lenyűgöző tehetséggel bírnak, ámde mindennél nagyobb beccsel bír szemünkben a diszkréció. Képzelheted, hogy nem szeretnénk botrányt.”

„Kedves hegedűsüket” szerető nyájassággal emlegette, azt írta, ő az ötletgyáros, ő írja a legügyesebb darabokat, olvasmányaiból merítve a szüzséket.

„De ha nem dolgozik, teljességgel elviselhetetlen. Állandóan vigyázni kell rá, hogy ne duzzassza túl sorainkat. Hallatlanul malac módra étkezik, és hébe-korba roppant megbotránkoztató dolgokkal traktál vadidegeneket; szerencsére azok túl okosak, semhogy elhiggyék.”

Más szavakkal, Nicki vámpírokat próbál alkotni, és nem csinál titkot a vadászatból.

„Elsősorban legidősebb barátunkra (nyilvánvalóan Armand-ra) hárul feladat, hogy féken tartsa, amit ő a legszörnyűbb fenyegetésekkel el is ér, ámbár meg kell mondanom, intései nincsenek maradandó hatással hegedűsünkre. Mindegyre ősi vallási szokásokat, szertartási tüzeket, a létezés más tartományaiba való átlépést emleget.

Azt nem állíthatom, hogy ne szeretnénk. Ha nem így lenne, akkor is vigyáznánk rá a kedvedért, de valóban szeretjük őt. Különösen legidősebb barátunk táplál gyengéd érzelmeket iránta. Ezzel együtt meg kell mondanom hogy ily egyéneknek régebben nem sok keresnivalója lett volna köreinkben Ami legidősebb barátunkat illeti, kár, hogy nem láthatod! Fényes kúriát építtetett tornyod lábánál, ott él könyvek és képek között, mint tudós úriember, ki keveset törődik a világ zajával.

Ámde minden este megjelenik a színház kapuja előtt fekete hintáján, és elfüggönyözött külön páholyából figyel.

Utána is eljő közénk, hogy elsimítsa nézeteltéréseinket, vezessen, mint szokott, megpirongassa isteni hegedűsünket; ám soha, de soha nem hajlandó fellépni a színpadon. Ő veszi fel az új tagokat, kik, mint írtam volt, jönnek mindenünnen. Nem nekünk kell instanciáznunk, ők kopogtatják meg ajtónkat...

Gyere vissza hozzánk – írta befejezésül. – Még izgalmasabbak vagyunk, mint azelőtt! Ezrével vannak sötét csodák, melyeket nem vethetek papírra. Napkitörés vagyunk fajtánk történelmében! Kicsinyded ötletünkhöz nem is választhattunk volna tökéletesebb pillanatot e nagyváros életében. Ez a te műved, neked köszönhetjük, ha gyöngyöletünk van. Miért hagytál el minket? Gyere haza!”

Eltettem ezeket a leveleket, és ugyanolyan gondosan őriztem őket, mint azokat, melyeket fivérem küldtek Auvergne-ből. Tisztán láttam magam előtt a bábokat, hallottam Nicki hegedűjének sírását. Armand-t is láttam, amint kiszáll sötét hintájából, és beül a páholyba. Burkolt és óvatos szavakkal még meg is írtam Mariusnak szóló hosszú üzeneteimben, miket lázasan véstem sötét utcákon, míg a halandók aludtak.

Én azonban nem mehettem vissza Párizsba, bármilyen magány várjon is reám. A világ lett szeretőm és tanítóm. El voltam ragadtatva a székesegyházaktól és a kastélyoktól, a múzeumoktól és a palotáktól. Minden helyen, ahol jártam, a társaság szívében forgolódtam: ittam a szórakozást, a pletykát, az irodalmat, a zenét, az építészetet és a művészetet.

Köteteket tudnék összeírni arról, amit tanultam, amit fáradtságosan próbáltam megérteni. Rajongtam cigányzenészekért, utcai bábjátékosokért, füstös operák és templomi kórusok híres heréit szopránjaiért. Kakaskodtam bordélyokban, játékarlangokban és lebujokban, hol matrózok vedeltek és verekedtek. Ahová elvetődtem, kiolvastam minden újságot, lebzseltem kocsmákban, gyakran rendeltem ételt, melyhez hozzá se nyúltam, csak azt szerettem volna, hogy ott legyen előttem; számlálatlanul fizettem másoknak a bort, beszívtam pipájuk és szivarjuk füstjét, hagytam, hogy e halandó szagok bevegyék magukat hajamba és ruháimba. Ha pedig nem csatangoltam, a könyvek birodalmában utaztam, mely Gabrielle kizárólagos hitbizománya volt az otthoni sívár halandó évek alatt. Még mielőtt elutaztunk volna Itáliába, magamba szedtem annyi latint, hogy tanulmányozhassam az auktorokat. Könyvtárat gyűjtöttem össze magamnak az ódon velencei palotában, hol tanyáztam, és gyakran átolvastam az egész éjszakát.

Természetesen Ozirisz legendája bűvölt meg leginkább, mely visszahozta Armand regényes történetét és Marius rejtélyes szavait.

Végigbogarásztam minden régi változatot, és amit olvastam, az úgy ért, mint néma villámcsapás.

Van egy ős király, Ozirisz, fenséges jóságú férfiú, ki leszoktatja az egyiptomiakat az emberevésről, megtanítja őket a földművelés és a borkészítés művészetére. És hogyan gyilkolja meg a fivére, Tüphón? Hazugsággal ráveszi Oziriszt, hogy feküdjön bele egy pontosan akkora ládába, amekkora ő maga; ekkor beszögezi a ládát, majd a folyóba veti. Amikor a hűséges ízisz megtalálja Ozirisz testét, Tüphón megint lecsap rá, és darabokra tépi. Ozirisz testének minden részét megtalálják – egyet kivéve.

Mármost miért hivatkozott Marius épp erre a mítoszra? És hogyne kívánczozna ide a tény, hogy minden vámpír koporsóban alszik, a koporsó pedig ember nagyságú láda – még a nyomorult gyülevésznek az Aprószentek alatt, azoknak is volt koporsójuk. Ilyen ládában vagy ehhez hasonlóan kell hálnod, mondta Magnus. Ami pedig a hiányzó testrészt illeti, azt, amelyet Ozirisz sohasem talált – nemdebár a mi testünknek is van egy olyan része, melyre nem hat a Sötét Ajándok. Tudunk beszélni, látni, ízlelni, lélegezni, mozogni ember módjára, de nem tudunk nemzeni. Ozirisz sem tudott, azért lett belőle a Halottak Ura.

Vámpíristen lett volna?

Annyi minden volt itt, mi felzaklatott és meggyötört! Ez az Ozirisz volt az egyiptomiaknál a bor istene, kit a görögöknél Dionüszosznak hívnak. Dionüszosz pedig nem más, mint a színház „sötét istene”, az ördögisten, kiről Nicki mesélt otthon, fiúkorunkban. Most meg ott van Pári ban a színház, hol vámpírok ágálnak. Ó, túlságosan sok volt ez nekem Alig vártam, hogy elmondhassam Gabrielle-nek.

Ám ő közömbösen legyintett, mondván, hogy százával vannak ily q mesék.

– Ozirisz gabonaisten. Jóságos istene volt az egyiptomiaknak. Mi közünk lehetne hozzá? – A könyveimre pillantott, amelyeket olvastam. – Sokat kell még tanulnia, fiam. Sok szétszaggatott ősi isten fölött sírt az is istennő. Olvassa csak el Aktaión és Adonisz regéjét. A régiek szerették a? ilyen történeteket.

Azzal elment, én pedig könyveim felett könyökölve egyedül maradtam a gyertyafényes könyvtárban.

Armand-on tépelődtem, kinek álmában megjelent hegyi szentélye Azoknak, Akiket Őrizni Kell. Oly varázslat lenne, mely az egyiptomiak idejére nyúlik vissza? Hogyan felejtették el a Sötétség Gyermekét? A velencei mester talán csak költői fordulatként emlegette Tüphönt, ki testvérének lett gyilkosa?

Kimentem az éjszakába vésőmmel, és felvéstem kérdéseimet Mariusnak a kövekre, melyek vénebbek voltak kettőnkénél. Marius olyan élő lett a szememben, hogy úgy beszélgettem vele, mint hajdan Nickivel. Bizalmasom volt, kivel megoszthattam izgalmam, ujjongásom, átszellemült álmélkodásom a világ csodái és rejtélyei felett.

Egyre elmélyültebb tanulmányokat folytattam, egyre szélesebb körű műveltségre tettem szert. Ekkor kaptam az első félelmetes ízelítőt abból, milyen lehet az örökkévalóság. Egyedül voltam a halandók között, és hiába írkáltam Mariusnak, ugyanúgy tudatában voltam szörnyetegségemnek, akár az első párizsi éjszakákon. Végül is Marius nem volt mellettem. És Gabrielle sem.

Armand jóslatai úgyszólván az első perctől igazaknak bizonyultak.

2

Még el se hagytuk Franciaországot, amikor Gabrielle megszakította az utazást, és több éjszakára eltűnt. Bécsben gyakran maradozott ki hetekre, és mire beköltöztem a velencei palotába, már hónapokra is elcsatangolt. Első római tartózkodásom alatt fél évre nyoma veszett. Amikor Nápolyban is faképnél hagyott, dühöngve és egyedül tértem vissza Velencébe, rábízva, találjon vissza Venetóba nélkülem, amit ő meg is tett.

Persze a vidék csábította el, az erdős, szűz hegyek vagy szigetek. Lerobbant állapotban jött vissza: lyukas cipőben, szétfeszített ruhában, reménytelenül összefilcesedett hajjal. Szakasztott olyan ijesztő látványt nyújtott, mint a régi párizsi bokor toprongyos tagjai. Aztán koszosan, slamposan mászkált fel-alá a szobáimban, a vakolat repedéseit tanulmányozta, vagy azt bámulta, hogyan törik meg a szájjal fűvott üveg szabálytalanságain a fény.

Azon kötözködött, miért kellene halhatatlanoknak újságokat bújni vagy palotában lakni? Vagy aranyat csörgetni a zsebükben? Vagy leveleket írkálni egy elhagyott halandó családnak?

Ugyane lidérces halk hangon hadart szirtekről, melyeket megmászott, hótorlaszokról, melyeken átbukdácsolt, titokzatos jelekkel és ősrégi kövületekkel teli barlangokról, melyekre rábukkant.

Aztán ugyanolyan csendesen távozott, ahogy érkezett, otthagya engem, ki bámultam utána, vártam rá keserű haraggal, és sértődötten fogadom, amikor hazavetődött végre.

Első veronai tartózkodásunk alatt ugyancsak rám ijesztett a sötét utcán az egyik éjszaka.

– El még az apja? – kérdezte. Akkor két hónapja nem láttam. Nyomorultul hiányoltam, és ő most úgy kérdezget a családról, mintha fontosak lennének neki. De mintha nem is hallotta volna, mikor azt válaszoltam igen, él, és nagyon beteg. Megpróbáltam elmesélni, hogy Franciaországban ugyancsak cudarul állnak a dolgok. Alighanem forradalom lesz. De csak a fejét rázta, és legyintett.

– Ne is gondoljon rájuk – mondta. – Felejtse el őket. – Azzal elment megint.

Nem akartam elfelejteni őket. Mindig sürgettem Roget-t, hogy adjon hírt a családomról. Gyakrabban írtam neki, mint Eleninek a színházba. Arcképeket kértem unokaöcséimről és -húgaimról. Ajándékokat küldtem haza Franciaországba minden városból, ahol megálltam, és ugyanúgy aggódtam a forradalom miatt, mint bármely halandó francia.

Gabrielle távollétei egyre hosszabbakra nyúltak, a közös időszakok egyre kínosabbak és feszültebbek lettek. Végül vitatkozni kezdtem vele ezekről a dolgokról.

– Az idő elviszi családunkat! – mondtam. – Elviszi azt a Franciaországot is, amelyet ismertünk. Akkor miért mondjak le róluk most, amikor még megvannak nekem? Szükségem van rájuk. Nekem ezt jelenti az élet!

Ám ez csak egyik fele volt az életnek, mely ugyanúgy nem volt enyém, mint Gabrielle sem. Bizonyosan tudta, miről beszélek igazából; meg kellett éreznie mögöttem a tiltakozást.

Az ilyen kis beszédek elszomorították és felébresztették benne a gyöngédséget. Túrte, hogy tiszta ruhát hozzak neki, kifésüljem a haját. Utána együtt vadásztunk és beszélgettünk. Néha még a kaszinókba vagy az operába is eljött velem. Rövid időre gyönyörű és előkelő dáma lett megint.

Ezek a pillanatok fűztek össze bennünket még mindig, táplálva hitünket, hogy továbbra is egy kis bokrot alkotunk, győzedelmes szerelmes pár vagyunk a halandók világa felett.

Ha tűz mellett melegedtünk egy falusi villában, ültünk a bakon, míg én hajtottam a lovakat, ha jártuk az éjszakai erdőt, még mindig volt mondanivalónk egymásnak.

Kirándultunk még kísértetházakba is – ez az új szórakozás mindkettőnket felvillanyozott. Néha Gabrielle csupán azért jött vissza kóborlásaiból, mert hallott valami hazajáró lelekről, és velem akarta megnézni, mi is légyen az.

Persze legtöbbször semmit se láttunk az üres házakban, hol szellemeknek kellett volna járniuk. Az ördögtől megszállott szerencsétlenek pedig a leggyakrabban közönséges elmebetegeknek bizonyultak.

Mégis előfordult, hogy láttunk röplő jelenéseket, és tapasztaltunk megmagyarázhatatlan ribilliót: repkedő tárgyakat, megszállott gyermekek szájából mennydörgő hangokat, jeges huzatot, melytől kihunytak a gyertyák a zárt szobában.

Mégse lettünk okosabbak. Amit láttunk, azt rég leírták a halandó tudósok.

Végző soron játék volt csupán. Így visszanézve már látom, hogy csak azért csináltuk, mert összetartott bennünket, adott közös pillanatok, melyeket egyébként nélkülöznünk kellett volna.

Ám nemcsak Gabrielle csavargása emésztette föl szeretetünket az évek során hanem viselkedése, és az általa hangoztatott elvek is. Még mindig megvolt az a szokása, hogy pontosan azt mondja, ami eszébe jut, meg még tódított is rajta egy kicsit.

Egy éjszaka, egy hónapi távollét után feltűnt firenzei kis házunkban a Via Ghibellinán, és rögtön nekem esett.

– Tudja-e, hogy az éjszaka teremtményei érettek rá, hogy legyen egy hatalmas vezérük? Nem valami régi rítusokon nyámmogó babonás bagoly, hanem igazi nagyságos fejedelem, ki életre villanyozza seregünket az új elvek szerint.

–Miféle elvek szerint?

Folytatta, meg se hallva a kérdést.

– Képzeld el valami fenségeset! De nem ezt az alattomos és undok szivornyázást a halandókon, hanem valami igazán fenségeset, amilyen Bábel tornya volt, mielőtt le nem rontotta Isten haragja. Egy olyan vezérre gondolok, aki sátáni palotájában trónol, onnan küldi ki híveit, hogy támasszanak ellenségeskedést a testvérek között, ölessék le az anyákkal gyermekeiket, adják tűznek az emberiség minden remekművét, perzseljék föl a vetést, hogy vesszen el éhen az ártatlan és a bűnös! Szenvedés és zűrzavar járjon a nyomukban,

verjék le a jó erőit, hogy essenek kétségbe az emberek. Ez már valami, ami megérdemli, hogy gonosznak nevezzék. Ez az igazi ördögi ármánykodás. Mi ketten nem vagyunk semmik. Legfőleg az egzotikus növények a Sötétlő Erdőben, ahogy maga mondta. Az emberek világa pedig ma se lett más, mint amit annak idején Auvergne-ben olvastam róla.

Gyűlöltem ezt a beszédet, mégis örültem, hogy ott van velem egy szobában, nemcsak egy szegény félrevezetett halandóval társalkodom, és nem kell egyedül lennem az otthoni levelekkel.

– És esztétikai fenntartásai? Armand-nak annak idején azt mondta, tudni akarja, miért létezik a szépség, és miért hat reánk még mindig.

Vállat vont.

– Ha majd az ember világa romba dől, átveszi a hatalmat a szépség. Ismét fák nőnek, hol utcák voltak régen; a bűdös putrik helyét újra elfedi a virágos mező. Ez léssen célja a sátáni úrnak, hogy buja gyepek és sűrű eltakarja el a hajdani nagyvárosok nyomát, addig, míg nem marad semmi.

– De miért nevezi ezt sátáninak? Miért nem káosz? Mert az lenne.

– Azért, mert az emberek annak fogják hívni. Ők találták ki a Sátánt nem? A sátáni, az csak egy jelző azok viselkedésének minősítésére akik szakítanak az illedelmes utakkal, melyeken az emberek járni akarnak

– Nem értem.

– Hát csak használja természetfölötti agyát, kék szemű, aranyhajú fiam jóképű Farkasölöm. Minden valószínűség szerint Isten csinálta a világot, ahogy Armand mondta.

– Erre jött rá az erdőben? A levelek mondták? Rám nevetett.

– Hát persze, Isten nem szükségszerűen emberszabású, vagy ahogy mi mondanánk mérhetetlen egotizmusunkban és érzékenységünkben, nem egy „tisztességes” lény. De valószínűleg van Isten. A Sátán azonban emberi találmány, egy név arra az erőre, mely a dolgok civilizált rendjének felforgatására tör. Az első ember, aki törvényeket csinált – akár Mózes volt, akár egy Ozirisz nevű óegyiptomi király –, az a törvényhozó teremtette meg az ördögöt. Az ördög az a valami, amely azt súgja, hogy szegd meg a törvényt. Mi pedig sátániak vagyunk abban az értelemben, hogy nem ismerjük el az ember védelmében hozott törvényeket. Akkor miért ne legyen igazi rombolás? Miért ne szítanánk fel a gonosz lángját, hogy elemésszen minden emberi civilizációt?

Annyira elszörnyedtem, hogy nem tudtam válaszolni.

– Ne aggódjék! – kacagott. – Nem fogom megtenni. Bár szeretném tudni, mi fog itt történni a következő évtizedekben. Lesz majd valaki, aki megteszi?

– Remélem, nem! – tiltakoztam. – Vagy engedje azt mondanom, hogyha közülünk egy megkísérli, abból háború lesz.

– Miért? Követni fogják mindenek.

– Én nem. Én fogom csinálni a háborút. – Ah, milyen mulatságos ön, Lestat!

– Éz az egész egy nagy pizslicsáréság.

– Pizslicsáréság?! – Elkapta tekintetét, az udvart nézte, majd égő arccal fordult vissza hozzám. – Ledönteni a föld minden városát? Azt megértem, ha a Vámpírszínházat lepiszlicsárézza, de most ellentmond önmagának.

– Nem gondolja, hogy a pusztításért pusztítani pizslicsáré dolog?

– Lehetetlen alak maga! Pedig úgyis jöhet valamikor egy vezér, ki oly csupasszá és rettegővé teszi újból az embert, amilyennek a világra született. Mi pedig vígan élösködünk rajta, régi szokásunk szerint, és a Sötétlő Erdő, ahogy maga hívja, el fog burjánzani a világon.

Majdnem remélem, hogy valaki megkísérli, mert én fel fogok támadni ellene, és mindent megteszek, hogy leverjem őt. Ezzel tán levezeklek annyit hogy megint tisztán álljak magam előtt, mert az ember megmentésére fogok hadba szállni. Nagyon dühös voltam.

Felálltam

Ő a székből,

a és kimentem az udvarra.

sarkamban.

– Most fogalmazta meg a kereszténység legősibb argumentumát a gonosz létezése mellett – közölte velem. – A gonosz azért van, hogy ellene harcolván jót cselekedhessünk. – Micsoda sivár gondolat!

– Hát ezt nem értem én magában. Gyakorlatilag törhetetlen konoksággal ragaszkodik a jóságba vetett régi hitéhez, ugyanakkor kiváló a maga nemében! Úgy vadászik áldozataira, mint egy sötét angyal. Irgalmatlanul öldököl. Ha kedve tartja, egész éjszaka toroz kiszemelt áldozatain.

– És? – néztem rá hidegen. – Nem látom be, miért kellene rosszul csinálni a rosszaságot.

Kacagott.

– Jó vadász voltam ifjúkoromban – mondtam –, és jó színész voltam a színpadon. Most pedig jó vámpír vagyok. Ennyit arról, hogyan értelmezzük mi a „jó” szót.

Miután elment, hanyatt dőltem az udvar kockaköveire, és felnéztem a csillagokra. Azok a festmények és szobrok jártak az eszemben, amelyeket csupán itt, Firenzében láttam. Bizonyosan gyűlöltném az olyan helyeket, hol csak fák tornyosulnak. Az én fülemben az emberi hang a legédesebb és legandalítóbb zene. De hát számít, hogy én mit érzek vagy mit gondolok?

Gabrielle nem mindig bunkózott le sajátos bölcselmeivel. Hébe-hóba beszélt a gyakorlati dolgokról, melyeket megtanult. Bátrabb és vakmerőbb volt nálam. Én tanultam tőle.

Hogy a földben is képesek vagyunk aludni, arról még azelőtt megbizonyosodott, hogy elhagytuk volna Franciaországot. Nem szükséges koporsó meg sírgödör. Fel sem kellett ébrednie, alkonyattal akkor is magától kelt ki a földből.

És jaj volt a halandónak, ki nappal ránk talált, hacsak nem engedte ránk azon nyomban a napfényt. Például Gabrielle egyszer valahol Palermo mellett aludt egy elhagyatott ház mély pincéjében, és mikor felébredt, arca-szeme úgy égett, mintha leforrázták volna, jobb kezében pedig egy holt halandó lógott, ki nyilván meg akarta zavarni pihenését.

– Megfulladt – mesélte –, és a kezem még mindig szorította a torkát. Arcomat pedig a kis fény égette meg, mely beszökött a nyitott ajtón.

– És ha többen lettek volna a halandók? – kérdeztem valami bizonytalan elragadtatással.

A fejét rázta, és vállat vont. Most már mindig a földben hált, nem pincében vagy koporsóban. Senki sem zavarta többé az álmát. Nem is törődött velük.

Ki ugyan nem mondtam, de meg voltam győződve róla, hogy van annak egyfajta bája, ha kriptában alszunk. Az olyan romantikus, kikelni a sírból Én az ellenkező véletlet képviseltem, mert koporsót csináltattam magamnak mindenütt, hol elidőztünk, bár a

szokástól eltérően nem cinteremben vagy templomban aludtam, hanem a házban levő rejtékhelyeken.

Nem állíthatom, hogy Gabrielle ne hallgatta volna türelmesen, ha ilyesmiről beszéltem. Odafigyelt, mikor elmeséltem, milyen remekműveken álmélkodtam a vatikáni múzeumban, milyen kórusokat hallottam a székesegyházban, vagy milyen álmokat szoktam látni az ébredés előtti utolsó órákban, amikor talán a búvóhelyem közelében járó halandók gondolatai pattognak szikraként álmaimban. Bár lehet, hogy csak azt nézte, miként mozog az ajkam. Ki tudhatta bizonyosan? Aztán újra elment minden magyarázat nélkül, én pedig magamban jártam az utcákat, hangosan motyogtam Mariusnak, és írtam neki a hosszú, hosszú üzeneteket, néha egész éjszakákon át.

Mit akartam én Gabrielle-től? Hogy legyen emberibb, legyen olyan, mint én? Nem tudtam szabadulni Armand jóslataitól. És ő hogyan is verhetne volna ki azokat a fejéből? Tudnia kellett, mi történik: hogy egyre távolodunk, hogy a szívem megszakad, de túl büszke vagyok, hogy azt mondjam neki:

– Gabrielle, én nem bírom a magányt! Maradjon velem!

Abban az időben, mikor elhagytuk Itáliát, veszedelmes kis játékokat űztem a halandókkal. Kinéztem egy férfit vagy egy asszonyt – emberi lényt, kit lelkiileg tökéletesnek éreztem –, és mindenüvé követtem lába nyomát. Ezt csináltam egy hétig, aztán egy hónapig, néha tovább. Szerelmes lettem belé. Elálmodoztam barátságról, beszélgetésekről, egyesülésről, ami úgysem adatott volna meg. Egy bűvös és képzelt pillanatban azt mondtam volna: „De hát látod, ki vagyok”, az emberi lény pedig, a legmagasztosabb lelki megértéssel azt válaszolta volna: „Igen, látom és értem.”

Ostobaság. Tisztára, mint a mese, amelyikben a királylány megajándézza a önzetlen szerelmével az elvarázsolt királyfit, aki erre visszaváltozik szörnyetegből emberré. Csakhogy e sötét tündérmesében én egyenesen jó szeretővé változnék. Egyek lennék, és én hús-vér lennék megint. Kellemes gondolat volt. Mindazonáltal egyre sűrűbben jutott eszembe Armand figyelmeztetése, hogy újra végre fogom hajtani a Sötét Fortélyt, ugyanazon okból, mint azelőtt, és ekkor felhagytam a játékkal. Vadászni jártam csupán, a régi bosszúvágygal és kegyetlenséggel, és nemcsak a gonosztevőre csaptam le.

Athénben ezt az üzenetet hagytam Mariusnak:

„Nem tudom, miért folytatom. Nem az igazságot keresem, abban nem hiszek. Nem remélek téled ősi titkokat, bármik legyenek is azok. De hiszek valamiben. Talán csak a világ szépségében, melyben bolyongok, vagy az élet akarásában. Túl korán kaptam ezt az ajándékot. Ok nélkül kaptam. És most, harmincadik halandó évemben kezdem érteni, hogy miért pocskoljuk el, miért adjuk fel oly sokan. Mégis folytatom, és kereslek tovább.”

Már nem tudom, meddig vándoroltam így Európában és Ázsiában. Egészen megszoktam a magányt, noha mindig panaszkodtam rá. Mindig jöttek új városok és új áldozatok, új nyelvek és új zene. Nem törődtem a fájdalommal, mindig arra összpontosítottam, mi lesz az új stáció. Ismerni akartam a föld minden városát, még India és Kína távoli fővárosait is, hol idegenszerű a legközségesebb tárgy is, a lelkek pedig, melyeket kifürkészek, oly furcsák, mintha egy másik világból cseppentek volna ide.

Csakhogy mikor Sztambult elhagyva délnek mentünk, Kis-Ázsia felé, Gabrielle még erősebben érezte a különös új föld vonzását, úgyhogy alig volt mellettem.

Franciaországban iszonyú események történtek, nemcsak a halandók közt, kikért még akkor is búsultam, hanem a Vámpírszínházban is.

3

Még Görögországban hallottam nyugtalanító híreket angol és francia utazóktól az otthoni forrongásokról. Az európaiak ankarai vendégházában pedig vaskos köteg levél várt reám. Roget minden pénzemet átutaltatta Franciaországból külföldi bankokba. „Eszébe se jusson visszajönni Párizsba!” – írta. – „Apjaurának és fivéreinek is azt tanácsoltam, hogy tartsák távol magukat minden felfordulástól. Most nem jó idők járnak a királpártiakra.” Eleni levelei a maguk módján ugyanerről szóltak:

„A közönség azt kívánja, hogy csináljunk bohócokat az arisztokratákból. Harsány nevetés és visongás jutalmazza kisded játékunkat, melyben a trampli királyné bábót, ki parancsolgatni akart, közömbösen letapossák a bábkatonák.

A klérus is megérett a kigúnyolásra. Egy másik drámácskánkban egy nagyképű pap meg akarja fenyeíteni az illetlenül viselkedő táncoslány bábokat. De óh, jaj, a táncmester, ki valójában veres szarvú ördög, vérfarkassá változtatja a boldogtalan papot, kit a kacagó lányok örökre aranyketrecbe zárnak.

Mindez isteni hegedűsünk lángelméjét dicséri, kit most már egyetlen percre sem hagyhatunk magára. A székhez kell kötöznünk, ha azt akarjuk, hogy írjon, és elébe kell tenni a tintát és a papírt. Ha így sem megy, le kell diktálnia nekünk a darabokat.

Az utcán megrohanja a járőkelőket, és hevesen magyarázza, hogy oly borzalmak vannak e világon, melyekről halandó nem is álmodhat. Bizony mondom, ha Párizs nem merült volna fülig bele a Marie Antoinette-et mocskoló paszkvillusokba, akkor ugyancsak befűthetett volna nekünk. Legidősebb barátunk minden éjszakával jobban haragszik rá.

Természetesen azonnal írtam neki, rimáncodtam, hogy legyen türelmes Nickihez, próbálja meg átsegíteni az első éveken. „Biztosan lehet rá hatni!”

Most először föltemtem a kérdést: „Meg tudnám változtatni a dolgokat, ha visszatérnék?” Sokáig bámultam a szavakat, mielőtt alakanyaritottam volna a nevem. Reszketett a kezem. Aztán lepecsételtem a levelet, és rögtön postára adtam.

Hogy mehetnék haza? Bármilyen magányos voltam, nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy visszatérjek Párizsba, újra lássam a kis színházat. És mit tehetnék Nicolas-ért, ha egyszer ott vagyok? Armand réges-régi próféciaja üvöltött fülemben.

Egyébként bármerre jártam, ők ketten mindig velem voltak: Armand a komor intelmeivel és jóslataival; Nicolas a gyűlöletté változott szerelem gúnyos kis csodájával.

Még sose volt ennyire szükségem Gabrielle-re, de ő rég előre ment az úton. Időnként eszembe jutott, milyen volt régen, mielőtt elhagytuk

Damaszkuszban volna Párizst. Ámbár

Eleni semmit se

válasza vártam már tőle.

fogadott:

„Ugyanúgy utál, mint azelőtt. Ha megpendítjük, hogy talán el kellene mennie hozzád, csak nevet és nevet. Igazán nem azért írom, hogy bántsalak, hanem, hogy tudd, mi megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy óvjuk ezt a gyermeket, kinek sohasem lett volna szabad megszületnie a Sötétségre. Letaglózza a tulajdon hatalma, elvakítja és megőrjítik látomásai. Láttunk már ilyet. Szomorú vége lett.

És mégis, a múlt hónapban megírta a legnagyobb darabját. A táncos bábokat, ezúttal zsinór nélkül, életük virágában lekaszálja a

dőghalál, mire koszorúk és sírkövek alatt örök nyugalomra helyezik őket. A pap elsíratja őket, aztán elmegy. Ám ekkor megjelenik a temetőben egy ifjú varázs-hegedűs, és zenéjével fölkelte a halottakat. Vámpiroknak öltözve, fekete selyemfodrokban, fekete atlaszpántlikákkal emelkednek ki a sírból, és víg táncra perdülve indulnak el a hegedűs nyomán a háttérfüggönyön gyönyörűen megfestett Párizs felé. A tömeg szó szerint üvölt. Komolyan mondom, ott a színpadon dőzsölhetnénk halandó áldozatainkon, a párizsiak

Roget-től pedig csak
is bravóznának,
jött mert elhinnék,
egy hogy ez a
rémületes legújabb illúzió.”
levél.

Párizs a forradalom lázában őrjöngött. Lajos királyt kényszerítették, hogy ismerje el a nemzetgyűlést. A nép különböző rétegei sose látót' egységbe forrtak össze ellene. Roget elküldött délre egy futárt a csal' dómhoz, hogy megpróbálja kipuhatolni, milyen a vidéken a forradalm' hangulat.

Szorongó és tehetetlen választ írtam a két levélre. Odarendeltem holmijaimat Kairóba, de közben egyfolytában azon rettegettem, hogy veszélyben van minden, mi fontos számomra. Kifelé változatlanul viseltem az utazó úriember maskaráját: odabent némán és titkosan lapult a görbe mellékutcák vadászó démona.

Természetesen győzködtem magam, hogy nagyon fontos elutaznom Egyiptomba, mert Egyiptom az ősi nagyság és az időtlen csodák földje, mert Egyiptom el fog bűvölni és elfeledtetni velem a párizsi eseményeket, melyeket úgysem áll hatalmamban megváltoztatni. De motoszkált az agyamban még egy „mert”. Mert Egyiptom olyan szerelmes a halálba, mint egyetlen más helye sem a földnek. Végül Gabrielle is előkerült az arab sivatagból, mint egy kísértet, és együtt bontottunk vitorlát.

Majdnem egy hónapig tartott az utazás Kairóba. Az európaiak vendégfogadójában megtaláltam a holmimat és egy különös csomagot. Eleni írását tüstént megismertem, ám fogalmam sem volt róla, miféle csomagot küldhet nekem. Bámultam kiürült lélekkel a dobozt. Roget nem írt.

Miért nem ír Roget? Mi ez a csomag? Miért van itt?

Arra ocsúdtam, hogy majdnem egy órája ülök a szobában egy rakás úti láda meg doboz között, bámulok egy csomagot, Gabrielle pedig, aki egyelőre nem tartotta alkalmasnak a pillanatot, hogy elpárologjon, engem figyel.

– Kimenne?

Ha – suttogtam.

kívánja.

Nagyon fontos, hogy ezt felbontsam, igen, felbontsam és lássam, mi van benne. De ugyanolyan fontosnak látszott, hogy körülhordozzam tekintetemet a sivár kis helyiségben, és azt képzeljem, hogy ez egy auvergne-i fogadó szobája.

Álmodtam rólad – szóltam fennhangon, a csomagot nézve. – Azt álmodtam, hogy együtt járjuk a világot, te meg én, és boldogok és erősek vagyunk mindketten. Azt álmodtam, hogy szívjuk a gonosz vérét, mint Marius tette, és ha ránézünk magunkra, fájdalmas áhítattal töltenek el a titkok, melyeket láttunk. Mégis erősek vagyunk. Megyünk akár az idők végezetéig, és mindegyre beszélgetünk. Folytatódik a „társalkodás”. Feltéptem a csomagolást, és a Stradivari tokját pillantottam meg.

Újra mondani akartam valamit, csak úgy magamnak, de elszorult a torkom, elmém pedig nem volt képes magától megformálni a szavakat. A levél után nyúltam, amely lecsúszott a lakkozott fáról.

„Ahogy féltem, bekövetkezett a legrosszabb. Legidősebb barátunk, felbőszülve hegedűsünk szertelenkedésein, bebörtönözte őt régi rezidenciában, és noha a hegedűt nála hagyta cellájában, elvette tőle a kezét.

Tudod, hogy az ilyen függelék nálunk bármikor pótolható. Legidősebb barátunk gondosan vigyázott is nevezett függelékekre, ám őt éjszakán át nem adott enni sebesültünknek.

De a trupp addig győzködte legidősebb barátunkat, hogy engedje szabadon N.-t és adja vissza neki, ami az övé, míg ez meg is történt. N. azonban, kit örületbe kergetett a fájdalom és a koplalás – mert az teljesen kicserélheti a lelket –, konok hallgatásba süppedt, és így is maradt meglehetősen ideig.

Végül eljött hozzánk és szólott, de úgy, mint halandók, amikor rendbe rakják földi dolgaikat. Van egy köteg frissen írt darab, azok a mieink, de valahol vidéken meg kell rendeznünk neki a hagyományos Sabbathot, a szokásos tűzzel. Ha nem tesszük, a színházból gyűjt magának halotti máglyát.

Legidősebb barátunk ünnepélyesen teljesítette óhaját. Te még nem láttál ilyen Sabbathot, mint ez volt. Igazán pokolian festettünk, ahogy parókásan, felcicomázva, fekete fodros vámpírruhában jártuk a körtáncot, színészi virtussal fújva a régi zsolozsmákat.

– A körúton kellett volna megcsinálni – szólott ő. – Tessék, küldd ezt el teremtmőnek – azzal a kezembe nyomta a hegedűt. Táncra perdültünk, hogy belelovaljuk magunkat a szokásos önkívületbe. Azt hiszem, sose voltunk még ilyen zaklatottak, rettegek és szomorúk. O a máglyára lépett.

Tudom, hogyan fogadod majd a hírt, de értsd meg, mi elkövettünk minden tőlünk telhetőt, hogy ne következzen be. Legidősebb barátunk el volt keseredve és gyászolt. Azt hiszem, azt is tudnod kell, hogy mikor visszatértünk Párizsba, akkor láttuk, hogy Nicolas hivatalosan is elkeresztelte az intézményt Vámpírszínháznak, és már föl is festették e szavakat a homlokzatra. Mivel pedig legjobb darabjaiban mindig szerepeltetett vámpirokat, vérfarkasokat és egyéb természetfölötti lényeket, a publikum nagyon mulatságosnak találja az új nevet, és dehogy is akarja megváltoztatni. Fölöttébb frappánsan hangzik a mostani Párizsban.”

Amikor órák múlva lebaktattam a lépcsőn az utcára, egy sápadt és kedves kísértetet pillantottam meg az árnyékban. Maga volt a megtestesült ifjú francia felfedező, pecsétes, fehér ingében, barna bőrcsizmájában, szemébe húzott szalmakalapjával.

Természetesen tudtam, kicsoda, azt is, hogy szerettük egymást hajdanán, ő és én, de most alig-alig emlékeztem rá, és el se tudtam hinni igazán.

Úgy rémlik, akartam mondani neki valami durvaságot, hogy megsebezsem és elkergetsem. Ám amikor odajött mellém és hozzám igazította lépéseit, mégse szóltam semmit, csak odaadtam a levelet, hogy ne kelljen beszélünk. Ő elolvasta, eltette, aztán átkarolt, úgy, ahogy réges-rég, és együtt mentünk a fekete utcákon át.

Halál, tűz, homok és tevetrágya szaga. Egyiptom-szag. Hatezer éve nem változott hely szaga.

–

– Mit tehetnék

Semmit érted,

– kedvesem? –

válaszoltam suttogta ő.

én.

Az én művem. Én csábítottam el, én tettem azzá, aki volt, és én hagytam el. Én térítettem le az ösvényről, amelyen járhatott volna. És idejutott, elcsalatra az emberi csapásról a sűrű sötétségbe.

Némán várakozott, míg én fölírtam üzenetemet Mariusnak az ősi templom falára. Elsoroltam, miféle véget ért Nicolas, a Vámpírok

Színházának hegedűse, oly mélyre vésve a szavakat, mint egy régi egyiptomi mesterember. Sírfelirat Nickinek, mérföldkö az enyészetben, melyet talán senki sem fog már elolvasni vagy megérteni.

Különös, hogy itt maradt. Különös, hogy már órák óta itt volt mellettem.

– Ugye, nem megy vissza Franciaországba? – kérdezte végül. – Ugye, nem megy vissza azért, amit csinált?

– A keze miatt? Azért, mert levágta a kezét?

Rám nézett, üres lett az arca, mintha valamilyen megrázkódtatás rabolt volna meg a kifejezőerőtől. De hisz tudta. Olvasta a levelet.

Akkor mitől rendült meg? Talán attól, ahogy mondtam?

– Ön szerint vissza kellene mennem bosszút állni? Tétován bólintott. Nem akarta a fejembe ültetni a gondolatot.

– Hogy tehetném? Képmutatás lenne, ha egyszer otthagytam nekik Nicolas-t, arra számítva, hogy azt teszik, amit meg kell tenni.

Túlságosan leheletnyiek voltak az arcán végigfutó változások, semhogy szavakba foglalhattam volna őket. Nem tetszett, hogy ilyen sok érzést látok rajta. Nem órá vallott.

– Nem gondolja, hogy a kis szörnyeteg éppen segíteni akart, amikor levágta a kezét? Elég veszködés lehetett neki, holott nyugodtan halálra is égethette volna Nickit.

Bólintott. Siralmasnak látszott, ámde szerencsére gyönyörűnek is.

– Én is erre gondoltam – válaszolta –, de nem hittem, hogy egyet fog érteni velem.

– Ó, vagyok én annyira szörnyeteg, hogy megértsem! Emlékszik, mit mondott évekkkel ezelőtt, mikor még nem jöttünk el hazulról?

Pontosan azon a napon, mikor feljött a hegyre a kereskedőkkel, hogy átadja nekem a vörös palástot. Ön akkor azt mondta, az apja annyira haragszik a hegedülés miatt, hogy megfenyegette, letöri a kezét. Nem gondolja, hogy akármi történjék, valahogyan mindig utolér a végzetünk? Mármost hogy még mi, halhatatlanok sem térhetünk le az éltünkben kijelölt csapásról? A bokorgazda csakugyan levágta a kezét. Még ilyet!

Eltelt néhány éjszaka. Látni lehetett, hogy Gabrielle nem akar egyedül nagyni. Éreztem, hogy mindegy, hol lennénk, mindenképpen maradna Nicki halála miatt, ám Egyiptomnál még az is a latba esett, hogy úgy szerette ezeket a romokat és emlékeket, mint még soha semmit és senkit.

Talán hatezer éve holtak kell lennie valakinek, hogy ő szeresse. Gondoltam, megmondom neki, ugratom egy kicsit, de az ötlet ahogy jött, el is röppent. Ezek az emlékek éppoly ősieiek voltak, mint szeretett hegységé A Nílus a megragadott idő hajnala óta hömpölyög át az emberi fantázián Együtt másztuk meg a piramisokat, felkapaszkodtunk az óriás szfinx karjaiba. Bogarásztuk régi kötörmelékek feliratait. Tanulmányoztuk a múmiákat, amelyeket bagóért lehetett vásárolni a tolvajoktól, az antik ékszerroncokat, cserepet, üveget. Odaengedtük ujjainkat a folyó hullámainak, közösen vadásztunk Kairó utcácskáin, bordélyokba jártunk, hol párnákra dőlve néztük a fiúk táncát, és hallgattuk a füledten érzéki zenét mely kis időre elnyomta fejemben az örökös hegedűszót.

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy fölpattanok, és vadul járom az egzotikus hangzatokra, utánozva a vonaglást, mely táncolni csábított, mikor a sipok jajgatásától, lantok pengésétől elvesztettem az eszemet és az időérzékemet.

Gabrielle mozdulatlanul ült, és mosolygott szemébe húzott piszkosfehér szalmakalapja alól. Már egyáltalán nem beszélünk egymással. Maszatos képű, sápadt, ragadozó szépség volt csupán, ki oldalamon suhant a végtelen éjszakában. Egy királynő tartásával és egy vámpír lankatagságával mozgott széles bőrvövel összefogott kabátjában, hátára eresztett, copfba font hajával. Arcának íve világított a sötétségben, apró szája odakent rózsapiros folt. Bájos volt, és minden kétségen kívül hamarosan útra kész megint.

De még akkor is velem maradt, amikor kibéreltem egy hajdani mameluk nagyúr pazar mozaikpadlós, fényűző kis házát, ahol kifinomult kárpitok lógtak a mennyezetről. Sőt az udvart is segített megtölteni bougainvilleá-val, pálmákkal, mindenféle délszaki növényvel, míg végül úgy zöldellt, akár egy kis őserdő. Saját kezével hozta be a papagájok, pintyökék és ragyogó kanárimadarak kalitkáit.

Akkor is együtt érzőn bólogatott, mikor azt motyogtam, hogy még mindig nincs levél Párizsból, és lázas idegességgel vártam a híreket.

Miért nem ír Roget? Kitört Párizsban a felkelés, folyik a vér? De jó, hogy az én családomat az isten háta mögött úgyse érintené, ugye?

Roget-val történt volna valami? Miért nem ír?

Gabrielle kért, hogy kísérem el a folyón felfelé. Én a leveleket vártam, angol utazókat akartam kifaggatni, de beleegyeztem.

Figyelemre méltó, ha azt akarja, hogy menjek vele. Törődik velem a maga módján.

Tudtam, hogy csakis az én kedvemért öltött tiszta fehér vászonkabátot és térdnadrágot. Nekem fésülte ki hosszú haját.

Bár már az se számított. Süllyedtem. Éreztem, hogy süllyedek. Úgy sodródtam a világban, mintha álmodnék.

Nagyon természetesnek és ésszerűnek tűnt, hogy a táj, amelyet látok, pontosan olyan, mint sok ezer éve, amikor a művészek fölfestették a királysírok falára. A pálmák magától értetődően ugyanolyanok voltak a , holdfényben, mint akkor. Az is logikus, ha a paraszt ma is ugyanúgy emeli ki folyóból a vizet és ugyanolyan teheneket itat vele.

Látomások

Tárt-e a világról,

Marius mikor

ezen még új

a volt a világ.

homokon?

A falakba vésett, parányi képek miriádjaitól elbűvölten csellengtük végig Ramszesz óriás templomát. Egyre Ozirisz járt az eszemben, ám ezek kicsi alakok idegenek voltak. Bóklásztunk Luxor romjai között. Együtt hevertünk a bárkában a csillagok alatt.

Mikor Kairóba menet odaértünk a két hatalmas Memnón-kolosszushoz, Gabrielle lázas izgalommal suttogetta, hogy épp úgy jöttünk ide megcsodálni e szobrokat, mint hajdan a római imperátorok.

– Ősrégiek voltak már a cézárok idején is – mondta, miközben teveháton ügettünk a hűvös homokon.

A szél nem volt annyira komisz azon az éjszakán, mint lehetett volna. Tisztán láttuk az irdatlan kőszobrokat a sötétkék ég háttére előtt. Szétronsolt arccal is rendületlenül néztek előre, néma tanúi az elfolyó időnek. Elszomorító és ijesztő volt a mozdulatlanságuk.

Ugyanazt az áhítatot éreztem, mint a piramisok előtt. Ősi istenek, ősi misztériumok. Hátborzongató. Mégis, mivé lettek mára? Arc nélküli örök, egy végtelen pusztaság királyai.

– Marius! – suttogettam magamnak. – Láttad te ezeket? Megmaradunk mi ilyen sokáig?

Gabrielle riasztott fel melázásomból. Le akart szállni a tevéről, gyalog akarta megtenni a hátralevő utat a szobrokgig. Beleegyeztem, bár nemigen tudtam, mitévők legyünk a nagy, bűdös, konok tevékkel, hogyan térdeltessük le őket.

Gabrielle tudta. Kicsapta a jószágokat, hogy várjanak meg bennünket, és együtt indultunk el a homokon.

– Jöjjön velem Afrikába, az őserdőbe – szólalt meg. Az arca komoly volt, a hangja szokatlanul szelíd.
Nem válaszoltam egy darabig. Volt a viselkedésében valami nyugtalanító. Nekem legalábbis úgy tűnt, hogy nyugtalankodnom kellene

miatta.

Olyan élesen kellett volna hallanom a riasztót, mint hajnalonta a pokol harangjait!

Nem akartam Afrika őserdeibe menni. Gabrielle is tudta, hogy nem kíváncsiom oda. Idegesen vártam, hogy Roget hirt adjon családomról, Kelet városaiba terveztettem utakat, Indián át akartam elvándorolni Kínái onnan pedig Japánba.

– Látom, hogy ezt az életet választotta magának. És tudnia kell, hogy, kénytelen vagyok csodálni a kitartását, amellyel ragaszkodik hozzá.

– Ugyanezt én is elmondhatnám önről – válaszoltam kissé keserűen Megállt.

Olyan közel jártunk a kolosszusokhoz, mint amennyire, gondolom egyáltalán meg lehet közelíteni őket. Kizárólag azért nem nyomtak agyon mert nem volt semmilyen viszonyítási alapunk. Az égbolt ugyanolyan irdatlan volt, mint ők, a homok végtelen, és odafent is örökkévalóság óta ragyognak megszámlálhatatlanul a csillagok.

– Lestat – kezdte lassan Gabrielle, jól megmérve minden szavát –, arra szeretném kérni, hogy próbálja meg, csak egyetlenegyszer, úgy járni a világot, mint én teszem.

Fürdött a telehold fényében, de a kalap árnyékot vetett szögletes, fehér arcocskájára.

– Felejtse el a kairói házat! – szólt váratlanul, lehalkítva a hangját, mintegy tiszteletből mondandója fontossága iránt. – Hagyja itt minden vagyonát, ruháját, az összes dolgot, mely a civilizációhoz köti. Jöjjön velem délnek, fel a folyón, Afrikába. Utazzon velem, ahogy én utazom. Még mindig nem válaszoltam. Szívem dörömbölt. Azt susogta, hogy olyan titokzatos afrikai törzseket fogunk látni, amilyenekről még nem hallott a világ. Pusztá kézzel küzdünk meg az oroszlánnal és a krokodilussal. Rátalálunk talán még a Nílus forrására is!

Egész testemben reszketni kezdtem. Mintha üvöltő szelekkel telt volna meg az éjszaka. És nem volt hová bújni. Azt mondod, hogy örökre elhagysz, ha nem megyek. Így van? Felnéztem azokra az iszonytató szobrokra. Úgy rémlik, azt mondtam: – Hát ez is elérkezett.

Hát ezért maradt mellettem, ezért próbált tetszeni annyi kis aprósággal, ezért vagyunk most együtt. Semmi köze nem volt az örökkévalósághoz átlépett Nickihez. Másféle elválás foglalkoztatta most Gabrielle-t.

A fejét csóválta, mintha önmagával értekezne, azt vitatva, hogyan tovább. Fátyolos hangon magyarázta, milyen melegek a trópusi éjszakák, nedvesebbek, puhábbak, mint ez a hőség.

– Jöjjön velem, Lestat! Nappal megalszom a homokban. Éjente szállók, mintha valóban tudnék repülni. Nincs szükségem névre. Nem hagyok nyomot. Le akarok menni Afrika csücskéig. Istennője leszek azoknak, akiket majd levágok.

Hozzám lépett, átkarolta vállamat, arcomra tapasztotta száját. Láttam mének sötét csillogását kalapja karimája alatt. Száját zúzmarába vonta a Hold. Hallottam a saját sóhajtásomat, és megráztam a tejemet.

Őn is tudja, hogy nem tehetem... Nem bírok többet tenni azért, hogy velem maradjon.

Kairóba való visszatérésünk közben egyfolytában azon emésztődtem, mi lett azokban a keserves pillanatokban. Mi volt az, amit tudtam, de nem mondtam ki, mikor ott álltunk a homokban, a Memnón-kolosszusok előtt.

Én már elvesztettem Gabrielle-t. Évek óta nem volt az enyém. Akkor tudtam, mikor lejöttem a lépcsőn a szobából, ahol Nickit gyászoltam és megláttam őt várakozóban.

Valamilyen formában évekkel ezelőtt elmondtunk mindent a torony alatt. Ő nem adhatja meg nekem, amit én akarok tőle. Én semmivel se tehetem őt azzá, ami nem akar lenni. Az volt a legszörnyűbb, hogy semmit sem akart tőlem.

Azért kérte, hogy tartsak vele, mert kötelességének érezte ezt tenni. Meg talán szánalomból, szomorúságból is, de igazából csak szabad akart lenni.

Velem maradt, amikor visszatértünk a városba, de hallgatott.

Én pedig egyre süllyedtem, némán, bambán, tudván, hogy hamarosan lesújt a következő félelmetes csapás. Iszonyú bizonyossággal tudtam. Gabrielle istenhozzát mond, és én nem tehetek ellene semmit. Mikor kezdek megbolondulni? Mikor kezdek el fékezhetetlenül

Nem ordítani?

most.

Lámpát gyújtottunk, megrohantak a színek: a perzsaszőnyegek törékeny virágai, a kárpitba beleszőtt parányi tükrök miriádjai, a repeső madarak ragyogó tollruhája.

Utánaéztem, küldött-e Roget csomagot, de nem találtam semmit, és ettől hirtelen dühbe gurultam. Csak írnia kellett volna már!

Tudnom kell, mi történik Párizsban! Aztán félni kezdtem.

– Mi az ördög lehet Franciaországban? – dünnyögtem. – Meg kell keresnem a többi európaiat. A briteket, azok mindig jól informáltak, mert ahová beteszik a lábukat, mindenüvé hurcolják magukkal azt a pocsék indiai teájukat meg a londoni Timest.

Bőszített, hogy Gabrielle olyan nyugodtan ácsorog. Mintha valami készülődött volna a szobában. Azt a borzasztó feszültséget és várakozást éreztem, amit már átéltem a kriptában, mielőtt Armand elmondta volna hosszú mesét.

De nem történt semmi, azon kívül, hogy Gabrielle mindjárt elhagy, örökre átsurran az időbe. Hogyan fogjuk újra megtalálni egymást?

– Verje meg az Isten! – káromkodtam. – Levelet vártam. – Sehol egy szolga. Nem tudták, mikor jövünk vissza. El akartam küldeni valakit zenészekért. Most ettem, meleg voltam, és mindenáron táncolni akartam

Hirtelen megtört Gabrielle mozdulatlanlansága. Céltudatosan elindult é szokatlanul egyenes léptekkel kiment az udvarra.

Letérdelt a medence mellett. Fölemelt két kölapot, kiemelt egy csomagot, leporolta róla a homokos földet, és behozta.

Tudtam, hogy Roget küldte, még mielőtt ráesett volna a fény a kézírásra. Azelőtt érkezett, hogy elindultunk volna a Níluson, és Gabrielle eldugta!

– Miért tette ezt? – kérdeztem veszett haraggal. Kitéptem kezéből a csomagot, és az asztalra dobtam.

Mereven néztem rá és gyűlöltem, úgy gyűlöltem, mint még soha. Gyerekkori egoizmusomban se gyűlöltem ennyire!

– Miért dugta el előlem?

– Mert akartam egy esélyt! – suttogta. Álla remegett, alsó ajka vonaglott, láttam a vérkönnyeket. – De maga enélkül is döntött.

Feltéptem a csomagot. Egy levél hullott ki belőle és angol újságkivágások. Reszkető kézzel hajtogattam szét a levelet, és ezt olvastam:

„Tisztelt Uram!

Nyilván már ön is tudja, hogy július 14-én a párizsi gyűlevész megostromolta a Bastille-t. A városban felfordulás van. Egész Franciaországon végigsöpört a lázadás. Hónapokon át hiába próbáltam kapcsolatba lépni az ön családjával, hogy lehetőség szerint biztonságba helyezzem őket külföldön.

Múlt hétfőn kaptam a hírt, hogy a jobbágyság és a bérlők rajtaütöttek apja hajlékán. Lemészárolták az ön fivéreit, hitvesüket, gyermekeiket, egyáltalán mindenkit, aki védekezni próbált, aztán kifosztották a kastélyt. Egyedül apjaura menekült meg. Hűséges szolgáltnak sikerült elrejtetniük az ostrom alatt, azután pedig eljuttatniuk a tengerpartra. Jelenleg Louisianában, az egykori francia gyarmaton. Nouvelle-Orléans városában tartózkodik, és könyörögve kéri önt, siessen segítségére. Porba sújtotta a bánat, és egyedül van idegenek között. Esengve kéri, hogy menjen.

Volt ott még más is: mentegetőzés, nyugtatgatás, részletek... értelmüket veszített dolgok.

Letettem a levelet az asztalra. Mereven néztem a papírt és a lámpa fénytócsáját.

– Ne menjen el hozzá – szökött Gabrielle.

Vékonyán, jelentéktelenül csengett a hangja a csöndben. Maga a csönd azonban olyan volt, mint egy rettentő sikoly.

– Ne menjen el hozzá! – ismételte. A könnyek csíkot húztak az arcán, mint a bohócfesték. Két hosszú, vörös csermely folyt a szeméből.

– Ki innen – suttoztam. A szó elszállt, ám a hangom váratlan erőre kapott. – Ki innen! – mondtam. A hang továbbra sem szakadt meg, csak szólt és egyre szólt, míg végül már üvöltöttem: – KI INNEN!

4

A családról álmodtam. Sorra ölelgettük egymást. Még Gabrielle is ott volt, bársonyuhában. A kastély kiégett, megfeketedett. A kincsek, miket küldtem, megolvadtak vagy hamuvá lettek. Minden hamuvá lesz. Hogy is van az a régi mondás? Por vagy és porrá kell lenned?

Vagy hamuvá?

Nem fontos. Visszamentem, vámpírt csináltam mindöjükből, és ott voltunk mi, a Lioncourt ház; fehér arcú szépség lett még a bölcsőben fekvő kisdéd és az anya is, ki hosszú farkánál fogva nyújtotta feléje a ficánkoló szürke patkányt, hogy egyék.

Nevettünk, csókolgattuk egymást, úgy jártunk a hamvak között, áldozatokról pletykálva; fehér bátyáim, fehér hitvesük, lidérces gyermekeik;

– világtalan apám pedig fölkel, mint egy bibliai alak, kiáltván:

LÁTOK!

Idősebb fivérem átölelt. Csodálatosan festett tisztességes ruhában. Még sose láttam ily megnyerőnek; szikár és sziporkázó lett a vámpírvértől.

– Hát ez igazán fényes ötlet volt öntől, hogy eljött hozzánk ezekkel a Sötét Ajándokokkal! – nevetett vidoran.

– Sötét Fortélyokkal, kedvesem, Sötét Fortélyokkal! – figyelmeztette a felesége.

– Mert ha nem teszi – folytatta bátyám –, mind meghaltunk volna!

5

Üres volt a ház. A ládákat elküldtem. A hajó két nap múlva fut ki Alexandriából. Csupán egy kis útításka maradt nálam. A márkí úr fiának időnként ruhát is kell váltania a hajón. És persze velem volt a hegedű.

Gabrielle a kertre nyíló boltív alatt állt, kibontott haján az örökös kalappal. Karcsú volt, hosszú lábú, elbájolóan nyúlánk fehér vászonruhájában.

Ez nekem szólt, a hosszú, kibontott haj?

Gyászom tornyosuló árullámban sodorta veszteségeimet, holtakat és halhatatlanokat.

Aztán szétporlott és visszatért a süllyedés érzése: mintha álomban hajóznék, tudatosan vagy tudattalanul.

Hirtelen belém nyílaik a gondolat, hogy ez a haj olyan, mint az aranyeső, és hogy értelme lesz minden régi versnek, ha olyasvalakire nézel, kit szerettél. Szerettem még arca ívét, könyörtelen kis száját is.

– Mondja meg, mire van szüksége, anyám – szökött nyugodtan. Civilizált volt ez a szoba. Asztal. Lámpa. Szék. Ragyogó színű madaraimat mind elvitték, nyilván a bazárba, hogy eladják őket. A szürke afrikai papagájokat is, melyek olyan sokáig élnek, mint az ember.

– Nicki harminc

Kér lett volna.

pénzt?

Arca gyönyörű rózsásvörösre pirult, szeme liláskéken villámlott – egy percre egészen emberinek tűnt. Akár auvergne-i szobájában is lehetünk volna. Könyvek, nyirkos falak, tűz. Akkor ember volt?

Lehorgasztotta fejét, a kalap egy pillanatra tökéletesen eltakarta az arcát, és teljesen érthetetlen módon azt kérdezte:

– De hová akar menni?

– Nouvelle-Orléans egykori francia városába, egy kis házba a Dumáin utcában – feleltem hidegen, szabatosan. – Aztán, ha apám meghal

– és

Ezt eltemetik,

nem a leghalványabb

gondolhatja fogalmam sincs.

komolyan.

– Helyet foglaltattam az Alexandriából induló legközelebbi hajón. Nápolyba megyek, onnan Barcelonába. Lisszabonból hajózik tovább az Újvilágba.

Arca elkeskenyedett, vonásai megkeményedtek. Ajka megmocant, de nem szólt. Könyvek szöktek a szemébe, és úgy éreztem felindulását, mintha kinyúlt és megérintett volna. Elfordultam, matattam valamivel az asztalon, aztán csak tartottam mozdulatlanul a kezem, hogy ne reszkessen. Azon tűnődtem, milyen jó, hogy Nicki kezestül ment a tűzbe, mert ha nem, akkor indulás előtt vissza kellene mennem Párizsba, és meg kellene szereznem a kezét.

– De hát nem mehet oda hozzá! – suttozta Gabrielle. Hozzá? Ja, igen. Apámhoz.

– Mit számít az? Megyek!

Egészen picit megcsóválta a fejét. Odajött az asztalhoz, légiesebb járással, mint Armand.

–

– Kelt át

Tudtommal

Talán valaha

nem. vámpír

nem az

Rómában óceánon?

azt

is – szúrte

mondták,

lehet a foga

hogy között.

nem.

megcsinálni.

– Meg lehet. Maga is tudja. – Hajóztunk mi már a tengeren parafával bélelt koporsóban, és jaj lett volna a Leviatánnak, ha megzavar. Még közelebb lépett, és lenézett rám. Immár nem tudta leplezni fájdalmát. Észbontó volt. Minek is öltöztettem báli ruhába, tollas kalapba, gyöngyökre valaha?

– Tudja, hol érhet el – mondtam, de hangom keserősége elárulta a meggyőződés hiányát. – A londoni és római bankjaim címén. Azok a bankok legalább egyidősek a vámpirokkal, és meglesznek, míg világ a világ. De hát tudja ezt, mindig is tudta...

– Hagyja abba! – sziszegte. – Ne mondjon nekem ilyeneket! Micsoda hazugság volt, mily silány paródia, pont az az eszmecsere, amelyet mindig is gyűlölt, ameddig sohasem alacsonyodott. Legvadabb álmaimban sem képzeltem, hogy ez történik velünk valaha: hogy én hideg szavakat mondok, ő pedig sír. Azt hittem, üvölteni fogok, amint bejelenti, hogy elmegy, a lábai elé vetem magam. Sokáig néztük egymást: az ő szeme vörösben úszott, ajka csaknem vonaglott.

Hirtelen elveszítettem önuralmam.

Felpattantam, odaugrottam hozzá, és karjaimba kaptam törékeny kis testét. Elszántam magam, hogy nem engedem el, bárhogy viaskodjék. Nem viaskodott, és mindketten sírtunk, majdnem hangtalanul, és nem . k abbahagyni. De ő nem engedett, és nem olvadt fel ölelésemben.

Egyszer csak elvonta magát, két kézzel megsimogatta hajamat, megcsókolta a számát, majd nesztelen könnyedséggel kibontakozott a karomból.

– Úgy hát jól van, kedvesem – mondta.

A fejemet ráztam. Szavak és szavak, kimondatlan szavak. Nem vette hasznukat, sohasem is vette.

Odament a kerti ajtóhoz, a maga lassú, kecsesen imbolygó, lankatag járásával, és előbb az éjszakai égre nézett, aztán vissza rám.

– Meg kell ígérnie nekem valamit – szólt végül.

Vakmerő ifjú francia, ki egy arab fesztelenségével járta száz városban az olyan helyeket, hol legfeljebb a kóbor macska érezheti magát biztonságban.

– Persze! – válaszoltam, noha szellemem annyira megtört, hogy egyáltalán nem volt kedvem beszélni. A színek megfakultak. Az éjszaka nem volt se hideg, se meleg. Azt kívántam, menjen már, pedig rettegettem a perctől, mikor ez bekövetkezik, és nem hozhatom vissza többé.

– Ígérje meg, hogy soha nem akarja befejezni úgy, hogy előbb ne keresne meg engem. Hogy együtt legyünk megint.

Mukkanni se tudtam egy percig a meghökkenéstől.

– Soha nem akarom befejezni – mondtam majdnem megvetően. – Így hát bírja ígéretemet. Ígérni csak elég egyszerű. De mit szólna hozzá, ha ön ígérne nekem valamit? Hogy elárulja, hová megy innen, ahol elérhetem; hogy nem fog eltűnni, mintha képzeltem volna csupán...

Elakadtam. Volt a hangomban valami nyügösködés, növekvő hisztéria. Nem tudtam elképzelni, amint leveleket ír és postáz, egyáltalán, bármi olyat művel, mit halandók szoktak. Mintha sohasem is a közönséges természet egyesített volna bennünket.

– Remélem, helyesen mérte föl magát.

– Én semmiben sem hiszek, anyám. Valamikor régen ön azt mondta Armand-nak, hogy hite szerint az őserdőkben és dzsungelokban fogja megtalálni a feleletet, és hogy a csillagok végül kinyilatkoztatják az igazságot, én azonban nem hiszek semmiben, és ez tesz erősebbé mint gondolná.

– Akkor miért aggódom annyira maga miatt? – kérdezte, sóhajtásnál alig erősebb hangon. A száját kellett néznom, hogy értsem, mit mond.

– Mert érzi a magányosságomat, a keserűségemet, amiért ki vagyok rekesztve az életből, amiért gonosz vagyok, amiért nem érdemlem meg, hogy szeressenek, holott éhezem a szeretetre; érzi rettegésemet, amiért sohasem mutathatom meg magam a halandóknak. De engem ezek a dolgok nem állítanak meg, anyám. Túl erős vagyok, semhogy megállíthatnának. Ön mondta egyszer, hogy én nagyon jó vagyok a magam nemében. Hellyel-közzel szenvedek, kínlódom ezektől a dolgoktól, azzal el van intézve.

– Szerettem magát, fiam – mondta.

Az ígéretéről akartam mondani valamit, római ügynökeimről, arról hogy írjon. Azt akartam...

– Emlékezzék ígéretére! – mondta ő.

És ekkor hirtelen tudtam, hogy ez az utolsó pillanatunk. Tudtam, és nem változtathattam rajta.

– Gabrielle! – suttogtam. De már elment.

A szoba, a kert, az éjszaka néma volt és mozdulatlan.

Valamikor hajnal előtt kinyitottam a szemem. A padlón feküdtem, sírtam, aztán elaludtam.

Tudtam, hogy el kellene mennem Alexandriából, olyan messzire, amennyire bírok, aztán beásnom magam a homokba, mielőtt fölkel a nap. Milyen jó lenne a homokos földben aludni! Azt is tudtam, hogy a kertkapu tárva-nyitva, és egyetlen ajtó sincsen bezárva.

De nem bírtam mozdulni. Hideg, néma képzelgésekben láttam magam előtt, miként keresem Kairóban, miként szölongatom, rimánkodva, hogy jöjjön vissza. Szinte úgy tűnt egy darabig, hogy már meg is tettem; mélységesen megalázva futok utána, és megint a sorsot próbálom emlegetni, mely arra ítél, hogy elveszítsem őt, mint Nicki veszítette el a kezét. Valahogy meg kell fordítanunk a sorsot! Nekünk kell győznünk!

Szamárság. Persze hogy nem futottam utána. Vadásztam és hazajöttem. Már mérföldekre járhat Kairótól. Úgy elveszett a számomra, mint apró homokszemcse a levegőben.

Végül, hosszú idő után, elfordítottam az arcomat. Bíborlott az ég a kert fölött, bíbor fény folyt le a tulsó tetőn. Közeledett a nap és a meleg, Kairó gubancos mellékutcain közeledett az ezer nessel zsiromgó ébredés, és egy hang közeledett, amely mintha egyenesen a homokból, a fákból és a pázsitból támadt volna.

Ezt hallgattam, míg figyeltem a tetőn a fény kápráztató mozgását, És közben nagyon lassan ráébredtem, hogy halandó van a közelben.

A nyitott kertkapuban állt, és énrám sandított, aki mozdulatlanul hevertem a lakatlan házban. Fiatal, szőke európai volt, arab ruhában, meglehetősen jóvágású. A hajnal fényében látta, hogy egy hozzá hasonló európai fekszik az elhagyatott ház mozaikpadlóján.

Fektemből bámultam, amint belép a kiürült kertbe. Szemem égett a világosodó égtől, megfájdult körülötte az érzékeny bőr.

Makulatlan ruhájával, fejkendőjével olyan volt, mint egy fehér lepedős kísértet.

Tudtam, hogy menekülnöm kéne. Azonnal tisztulnom kell innen, és elrejtőznöm a felkelő nap elől. De már nem bújhatok a padló alatti kriptába. Ez az ember betolakodott a vackomba. Annyi időm sincs, hogy megöljem és megszabaduljak tőle, szegény

szerencsétlen halandótól.

Mégse mozdultam, ő pedig jött egyre közelebb, alakja fekete lett és keskeny a szikrázó ég előtt.

– Uram! – súgta aggodalmasan, mint az asszony, ki számtalan évvel ezelőtt segíteni próbált rajtam a Notre-Dame-ban, mielőtt elejtettem volna őt és ártatlan gyermekét. – Valami baj van, uram? Tudok valamit segíteni?

Szemöldöke szökén csillogott fehér kendőtől körülfolyt napbarnított arcában, a szeme szürke volt, mint az enyém.

Tudtam, hogy feltápázkodom, pedig nem akartam. Tudtam, hogy elvicsorodom, hallottam morduláson, és láttam az arcán a megdöbbenést.

– Ide nézz! – sziszegtem kilógó szemfogakkal. – Látod? Rárontottam, elkaptam a csuklóját, és erőszakkal az arcomra szorítottam a tenyerét.

– Azt képzelted, ember vagyok? – kiáltottam. Megragadtam, fölemeltem a levegőbe, hasztalan rúgkapált. – Azt képzelted, a testvéred vagyok? – ordítottam. Száraz karistolás jött ki a száján, aztán sikoltott.

Kivágtam

Az a kertbe, pörögve-kapálózva

ég tűnt el

vakítóan a csillogó tető mögött.

lángolt.

Kirontottam a kertkapun, be a sikátorba. Loholtam kis boltívek alatt, ismeretlen utcákon át. Keresztülcsörtettem kapukon, ajtókon, halandókat löktem félre. Ha fal állta utamat, vakolatpor fojtogató felhőjében törtem át rajta, ki egy újabb vályogsikátor bűzébe. A fény pedig jött utánam, mintha engem üzne.

És mikor letem egy málladozó rostélyzatú, kiégett ház, betörtem, levettem magam a kert földjére, és ástam egyre mélyebbre és mélyebbre és mélyebbre, míg végül nem tudtam emelni se a kezemet, se a karomat.

Hűvösben

Biztonságban voltam. és

6 sötétben voltam.

Haldokoltam. Én legalábbis azt hittem. Már nem számoltam, hány éjszaka telt el. Föl kellett volna kelnem, el kellett volna mennem Alexandriába. Át kellett volna kelnem a tengeren. Ez azonban mozgást jelentett volna, azt, hogy kitörök a földből, engedek a szomjúságnak.

Nem akartam engedni.

A szomjúság jött, a szomjúság ment. Kínpad volt és máglya, az agyam szomjazott és a szívem is szomjazott, és a szívem dagadt és dagadt és ütött és dörömbölt, de én még mindig nem akartam engedni.

Talán még a halandók is hallották odafent a szívemet. Hébe-hóba láttam föllobbanó lángjaikat a sötétségben, hallottam ismeretlen nyelvű locsogásukat, de többnyire csak a sötétséget láttam és a sötétséget hallottam.

Végül nem voltam egyéb, mint egy földben fekvő szomjúság, mely vöröset alszik, vöröset álmodik; egy lomha tudat, mely tisztában van vele, hogy ennyire legyöngülve nem törhet ki a homokos, puha göröngyök alól, nem forgathatja meg ismét a kereket. Így volt. Akkor se bírtam volna fölkelni, ha akarok. Egyáltalán nem tudtam mozogni. Lélegeztem. Voltam. Nem úgy, ahogy a halandók lélegeznek. Fülemben dobolt a vér.

Mégse haltam meg, csak úgy elapadtam. Akár azok a meggyötört lények a falakban az Aprószentek alatt: egy sehol nem látott, sehol föl nem jegyzett, sehol el nem ismert, semmire se jó nyomorúság kiürült jelképei.

Ujjaim karmokká aszalódtak, húsom csontra száradt, szemem kidagadt üregéből. Érdekes, hogy még így is el lehet vegetálni: akkor is megmaradunk, ha nem iszunk, nem engedjük át magunkat a végzetes, parázna örömnak. Milyen érdekes volna, ha nem lenne minden szívverés egy külön kinszenvedés.

Még ha nem kellene állandóan arra gondolnom, hogy Nicolas de Lenfent nincs többé. A bátyáim nincsenek többé. Fanyar bor, tapsoló tenyerek. Sem gondolod, hogy jól művelünk, amikor boldoggá tesszük az embereket.

Jó? Miről beszélsz te itt? Jóságról?

Arról hogy ez jó, hogy jól cselekszik, hogy jóság van benne! Édes Istenem, még ha értelme nincs is a világnak, jóság csak van benne.

Jó dolog enni, inni, nevetni, együtt lenni...

Nevetés. Az az eszelős muzsika. Az a csörömpölés, az a ricsaj – az értelmetlenség soha véget nem érő sívítása...

Ébren vagyok? Alsom? Egy a biztos: szörnyeteg vagyok. Valakik azért bandukolhatnak bántatlanul a halandó élet keskeny ösvényén,

Gabrielle mert

talán én

már itt gyötrődöm

odaért a

az föld alatt.

őserdőbe.

Valamikor halandóknak kellett bejönniük a fenti kiégett házba – talán bujkáló tolvajok lehettek –, mert túlságosan fölérősödött az idegen zagyválás. Mélyebbre sülyedtem önmagamba, elhúzódtam még a hűvös homoktól is, hogy ne halljam őket.

Csapdába

Odafönt estem volna?

vérszag.

Talán az a kettő az elvadult kertben, ők az én utolsó reményem arra, hogy felcsal a mélyből a vér, ledobom magamról a földet, és kimeresztem – bizonyára ocsmány – karmaimat.

Biztos meghalának ijedtükben, még mielőtt beléjük nyalhatnék. Ezt a szégyent! Én, aki olyan szép voltam mindig, mint a hétszer váltott ördög, ahogy a folklór mondja, Csak az nem most volt.

Hébe-korba mintha Nickivel diskuráltunk volna jóízűeket. „Túl vagyok a kínokon és a bűnökön” – mondja ő. – „Nem érzel semmit?” Se nyomorúságot, se szomjúságot, se elragadtatást? De fura, hogy a mennyországot elragadtatásnak képzeljük. Mennyei gyönyör. A poklot viszont fájdalomnak. Pokoli kinszenvedés. Ezért nem számít valami örvendetesnek, ha semmit sem érzünk, ugyebár.

Feladod, Lestat? Vagy küzdesz tovább a szomszósággal? Inkább szenvedsz, mintha a pokolban sütögetnének, semhogy meghalj, és ne erezzen semmit? De legalább kívánod a vért, a forró, a gyönyörűségeset, a minden porcikádat átjárót – a vért.

Meddig maradnak itt ezek a halandók, odafent az én elvadult kertemben? Egy éjszakára, két éjszakára? A hegedűt ott hagytam a házban, ahol laktam. El kellene hoznom, oda kellene adnom egy fiatal halandó muzsikusként, aki...

Áldott csend. Csupán a hegedű dalol benne, Nicki fehér ujjai táncolnak a húrokon, suhog a fényben a vonó, és a halhatatlan bábok félig elragadtatottan, félig mulatva hallgatják. Száz éve még bizonyosan elkapta volna párizsi nép. Nem magától kellett volna a tűzbe mennie.

Nem, Talán engem
énnekem is elkaptak
sohasem volna, bár
lesz ezt kétlem.
égetőm.

Lelkemben él tovább. Micsoda kenetes halandó frázis! Hát miféle élet az? Magam sem szeretnék itt élni! Mi az, hogy a másik lelkében élünk? Szerintem semmi. Nem is vagy ott, ugye? Macskák a kertben. Macskavér szaga. Köszönöm, inkább szenvedek, inkább zörgő-vicsorgó hüvellyé száradok.

7

Hang az éjszakában. Miféle hang?

Olyan, mint az óriás basszusdob lassú döngése, mikor gyermekkorom falujának utcáján az olasz komédiások hirdették festett kordéjukról az előadást; azé a nagy basszusdobé, melyet magam is vertem a kisvárosban, azokban a drága napokban, amikor én, a mindenes is közéjük tartoztam.

Csak ez erősebb volt. Ágyúdörgés visszhangzana? A csontjaimban éreztem. Felnyitottam szememet a sötétségben. Közeledett. Léptek ritmusa vagy szívverése? Megtelt vele az egész világ.

Vészjósló, hatalmas harsogással húzódott mind közelebb. Valami bennem mégis tudta, hogy nem igazi hang, nem olyan, mit halandó fül hallhatna, mitől zörög az ablaküveg és a polcon a porcelán, s a macskák fel-alá cikáznak a fal tetején.

Egyiptom némán hever. Csend borul a sivatagra az óriás folyam partjain. Bárány se béget, nem bóg a jószág, nem sírnak asszonyok. A hang mégis a füleket hasogatja.

Egy pillanatig féltem; testem megfeszült a föld alatt, fölfelé vájtam ujjaimat. Világtalanul, súlytalanul lebegtem a földben, hirtelen nem kaptam levegőt, nem bírtam sikoltani, ám úgy rémlett, hogy ha most sikoltanék, mérföldekre megrepedne minden üveg, cserép lenne a kristálypohár, szétrobbannának az ablakok.

Közeledett, erősödött. Igyekeztem megfordulni, levegőhöz jutni, de hasztalan.

Ekkor mintha láttam volna azt a közelgő alakot. Vörösen derengett a sötétségben.

Azért volt ez a hang, mert jött valaki: oly hatalmas lény, hogy még a csendben is érezték a fák és a virágok. Még a levegő is. Érezték a föld oktan állatai. Menekült előre a féreg, félreszököntek útjából a ragadozók.

Arra gondoltam, nem a halál-e.

És arra, hogy talán égi csoda történt, és élő lesz ez a Halál, ki magához ölel bennünket; nem vámpír ő, hanem földön járó isten.

Mi pedig fölkelünk, és követjük őt a csillagokba. Elhagyjuk az angyalokat és a szenteket, el a fényt, hogy az életből távozva beleolvadjunk az ő isteni sötétjébe, és ott az enyészetben elfelejtsünk mindent.

Tűszúrásnyi fényponttá enyészik Nicki elpusztítása. Bátyáim halála belesimul a végső békességbe.

Löktem-rúgtam a földet, ám túl gyengék voltak tagjaim. Sáros homokot kóstolt ajkam. Tudtam, hogy föl kell kelnem, a hang is azt mondta, hogy keljek föl!

Újból éreztem. Olyan volt, mint ütegek dübörgése, ágyúdörej.

Hirtelen rájöttem, hogy engem keres, énutánam fürkészk. Úgy kutatott, akár egy pásztázó fénycsóva. Nem feketem itt tovább.

Válaszolnom kell!

Viharos erővel áradtam feléje, hogy üdvözljem. Mondtam, hogy itt vagyok, hallottam szánalmas lihegésemet, amint erőlködve mozgatom a számát. A hang lüktetett harsogva minden rostomban. Körülöttem hánykolódott a föld.

Az az akármilyen most bejött a düledező, kiégett házba.

Mintha nem sarokvas, de habarcs tartaná, úgy szakadt ki az ajtó. Láttam lehuny szemhéjaimon. Láttam, mint mozog az olajfák alatt. Ott volt bent a kertben.

Eszelősen vájtam volna ki magamat a levegőre. Ekkor hétköznapi, halk neszezést hallottam: valaki ásta fölöttem a homokot.

Báronyphuha simítás arcomon. Láttam a sötét fényű eget, a csillagokon a sodródó felhők fátyolát, és egyszerűségében sohasem volt még ily magasztos a mennybolt.

Tudom megtelt levegővel, hangosan nyüzszítettem a gyönyörűségtől. De több volt ez gyönyörnél. Csodának éreztem, hogy szuszoghatok, láthatom a fényt. Ez a döngés, ez a fülsiketítő, hangos dübörgés volt hozza a tökéletes aláfestés.

Ő pedig, aki engem keresett, akinek ilyen volt a hangja, ott állt fölöttem.

Szelidült, fokozatosan halkult a hang, végül olyan lett, akár a hegedűhúr utórezgése, én pedig keltem ki a földből, mintha húztak volna, pedig az az alak meg se moccant.

Aztán mégis fölemelte a karját, és magához ölelt. Az arca, az egyszerűen hihetetlen volt. Melyikünknek lehet ilyen arca? Mit tudunk mi a türelemről, a jóságról, a részvétről? Nem, ez nem lehet magunkfajta! Képtelenség! Pedig az volt. Természetfölötti húsból-vérből, akárcsak én. Színjátzó szempárja magába gyűjtötte a fényt, pilláit mintha aranytintába mártott, hajszálvékony pennával húzták volna. És ez a lény, e hatalmas vámpír tartott meg engem és nézett a szemembe Valami örültséget hebeghettem, arról beszéltem mintegy hagmázban, most már ismerem az örökkévalóság titkát.

– Akkor mondd meg nekem – súgta, és mosolygott, a legtisztább emberi szeretettel.

– Istenem, segíts! Ördög vigyen engem a pokolba! – Ennyit bírtam makogni. Szemem káprázott ennyi szépségtől.

Karom csonttá fogyott, ujjaim madárkarmokká sorvadtak. Nem lehet, hogy valaki ily roncs legyen és mégis éljen! A lábamra néztem. Mint a pipaszár. Mállott rólam a ruha. Nem bírtam állni, nem tudtam mozogni, és egyszer csak megsemmisítő erővel taglózott le a vér ízének emléke.

Vörös bársonyok tompa izzása, földig érő köpeny, sötétvörös kesztyűs kezek, amelyek engem tartanak. Fehér és arany szálak keveredtek hatalmas homlokába hulló, vállára omló, sűrű, hullámos hajában. Kék szeme talán komornak tűnt volna a sűrű arany szemöldök alatt, ha nem oly hatalmas, s nem enyhíti pillantását a hangjában is ott csengő részvét.

Egy férfi volt, ki élete virágában kapta meg a halhatatlanság ajándékát. Szikár, szögletes arcán, széles, duzzadt száján valami félelmetes béke és szeretet bélyege.

– Igyál – mondta, kissé felvonta szemöldökét, gondosan, lassan formálva a szót, akár egy csókot.

Fölemelte kezét, és kitakarta a torkát, mint Magnus azon az örökkévalóság előtti halálos éjszakán. Az ér sötétbíborban kínálta magát az áttetsző démonbőr alatt. Megint rákezdedt a hang, az a mindent elsöprő hang. Fölemelt a földről, és beszívott önmagába.

Vére, mint a fény, a folyékony tűz. A mi vérünk.

Karjaim hihetetlen erőre kapva fonódtak a vállára, arcomat hűvös, fehér testéhez szorítottam. A vér végiglövellt az agyékombig, minden erem lángolt belé. Hány évszázadig tisztult, párolódott ily hatalmas erejűvé a vére?

Nem mondott most valamit a mennydörgő zuhatag mögül? Megismételte:

– Igyál, gyermekem, megsebzett fiam!

Szíve megáradt, teste hullámozott, és egymásra forrtunk. Mintha azt mondtam volna:

– Marius.

És

– Én vagyok. ő

VII. RÉSZ

Ómágia, régi misztériumok

1 azt felelte:

Egy hajón ébredtem. Hallottam a deszkák nyikorgását, éreztem a tenger illatát. Éreztem a matrózok vérének szagát. Tudtam, hogy csak gálya lehet, mert hallottam a hatalmas vászonvitorlák tompa morajlásán túl a ritmikus evezőcsapásokat.

Nem tudtam kinyitni a szemem, nem bírtam mozgatni tagjaimat, mégse nyugtalankodtam. Nem szomjaztam. Hihetetlen békesség töltött el. Testem meleg volt, mintha az imént ittam volna. Kellemes volt így feküdni, éber álmokat álmodni a lágyan hullámzó tengeren.

Aztán világosodni kezdett lassan az elmém.

Tudtam, hogy sebesen suhanunk nyugodt vizeken, és épp most ment le a nap. Sötétedett a kora esti ég, csitulóban volt a szél. A lecsapó-kiemelkedő

Kinyílt evezők hangja

a tiszta volt és megnyugtató.

szemem.

Már nem a koporsóban voltam. Akkor léptem ki a hosszú hajó hátsó kabinjából a fedélzetre.

Beszívtam az üdítő sós párát, elnéztem odafent az alkonyati ég gyönyörű izzó kékjét, a ragyogó csillagok sokaságát. Szárazföldön soha nem ilyenek a csillagok. Soha nincsenek ennyire közel.

Kétoldalt sziklás szigetek, vibráló kis lángokkal teletűzdelt ormok sötétlettek. Lombok, virágok, televény szagával telt meg a levegő.

A karcsú kis hajó sebesen siklott a szirtek közti keskeny szoros felé.

Rendkívül tiszta volt a fejem, és nagyon erősnek éreztem magam. Egy pillanatra kedvem támadt azon eltöprengeni, hogyan kerültem ide, az Égei-tengeren járunk-e vagy a Földközín, mikor hagytuk el Kairót, és megtörténtek-e valóban a dolgok, melyekre emlékezem.

De

Marius aztán ki

a is ment

hídon a fejemből

állt, az egész,

a valami békés

főárboc belenyugvásban.

előtt.

Odaballagtam a hídhöz, megálltam és fölnéztem rá.

Azt a hosszú, vörös bársonyköpenyt viselte, mit Kairóban, sűrű, fehér szőke haja lobogott a szélben. Bal kezével az apró fedélzet korlátját markolva, feszülten figyelte a szorost, a sekély vízből kiszögellő, veszedelme sziklákat.

Mérhetetlen békesség töltött el a közelében. Vonzott, mint a mágnes. Nem volt az arcában vagy a tartásában semmi félelmetes nagyság vagy fennköltség, ami megalázott vagy megijesztett volna. Nyugodt előkelőséget árasztott az előre néző, nagy szempár, a csodálatos szelidségről árulkodó száj. Bőre valóban feltűnően sima volt, s úgy csillogott, mint a vadhús. Meghökentő, talán ijesztő is lehetett volna egy sötét utcában, mert halvány fényben derengett. Ám maga az arc hívogatóan, jóságosan emberi volt és meleg.

Armand lehetett olyan, akár egy Caravaggio-angyal, Gabrielle mint egy márvány arkangyal a templom kapujában.

Ám ez az alak itt fölöttem egy halhatatlan ember volt.

És a halhatatlan ember kinyújtott jobbával némán, de tévedhetetlenül kormányozta a hajót a szirtek között a szoros felé.

Körülöttünk olvasztott fémként izzott a hol azúrkéken, hol ezüstösen, majd feketén villogó víz. A sekélyesben vastag, fehér tajtékot túrtak a szirteken megtörő hullámok.

Közelebb surrantam, és amilyen nesztelenül tudtam, felkapaszkodtam a kis hágcson a hídra.

Marius pillanatra sem vette le a szemét a tengerről. Csak a balját nyújtotta felém, és megszorította a kezemet.

Meleg, biztos fogása híján volt minden tolakodásnak. Ám ez nem a beszéd ideje volt. Engem már az is meglepett, hogy egyáltalán fölismert.

Szemöldökét összevonta, szeme elkeskenyedett. Az evezősök, mintha néma parancsának engedelmeskednének, lassították az ütemet. Megbabonázva figyeltem, és ahogy én is fokoztam az összpontosítást, egyszer csak megéreztem szívverése ütemére pulzáló erejének halk lüktetését.

Halandókat is hallottam a környező sziklákon és a jobbra-balra elterülő szigetek keskeny partsávjain. A szirttetőkön verődtek össze, vagy fáklyával a kézben futottak a víz felé. Hajónk lámpáit bámulták a szürkületi félhomályban. Hallottam gondolataik csengő hangját. Görög nyelven beszéltek, amit nem ismertem, ám az üzenetet nem lehetett félreérteni:

Ott megy az úr! Jöjjetek és lássátok: ott megy az úr! Ebben, hogy „úr”, valami megmagyarázhatatlan módon ott sejlett még a szó természetfölötti mellézköngéje. Izgalommal vegyes hódolat kórusa emelkedett a magasba a partokon hullámzó suttogásból.

Lélegzet-visszafojtva füleltem. A kairói megrettent halandó jutott eszembe, az egykori pánik Renaud színházában. Ezt a két megalázó epizódot leszámítva tíz éve észrevétlenül jártam-keltem az emberek világában. Ez a nép, ezek a hajót nézni összeszaladt fekete ruhás parasztok tudták, kicsoda Marius, vagy legalábbis megérezték belőle valamit. Azt mindenesetre nem mondták ki, hogy „vámpr”, mert azt görögül is megértettem volna.

Elmaradtak a partok, kétfelől közelebb jöttek a szirtek. Az evezőké kiemelték, nélkülük siklott a hajó. A magas sziklafalak kizárták a fényt egyet.

Néhány perc múlva oldalról enyhébb lejtőktől ölelt, hatalmas ezüst öböl tárult ki előttem egy felszökkenő sziklafal lábánál. A fal

annyira meredek volt és olyan magas, hogy nem láttam a tetejét.

Közeledtünk, az evezősök lassítottak. A hajó alig észrevehetően kanyarodott. Siklottunk a sziklafal felé. Fénylő mohával benőtt, ódon kövek bői rakott móló elmosódó körvonalaait pillantottam meg. Az evezősök függélyes helyzetbe állították a lapátokat.

Marius, továbbra is mozdulatlanul állva, kissé megszorította a kezemet Jobbjával a kikötőre és a szirtre mutatott, mely úgy tornyosult, mint mag; az éjszaka; nedves oldala csillogott lámpáink nyers fényében.

Talán ha ölnyre lehattünk a mólótól – veszedelmes közelség ez ekkor; és ilyen súlyos járműnek –, mikor megállt a hajó.

Ekkor Marius kézen fogott, végigmentünk a fedélzeten, és felhágtunk ; gálya oldalára. Sötét hajú szolga lépett hozzánk, és egy iszákot

nyomot Marius kezébe. Nesztelen könnyedséggel egyszerre ugrottunk ki a vizei át a sziklamólóra.

Hátranéztem. A hajó lágyan ringatózott, az evezőket ismét lebecsátották. Néhány pillanat múlva a gálya úton volt az öböl túloldala, egy falucska távoli fényei felé.

Ketten maradtunk a sötétségben. Mikor a hajóból már csak egy fekete pontot lehetett látni a csillogó vízen, Marius rámutatott a sziklába vágott keskeny lépcsőre.

– Menj előre, Lestat – mondta.

Jó érzés volt mászni. Jó volt sebesen kapaszkodni élesen kanyargó, durván faragott lépcsőfokokon, érezni az erősödő szelet, látni a vizet, mell úgy dermedt egyre mozdulatlanabbá, ahogy távolodtunk tőle, mintha megálltak volna hullámai.

Marius néhány fokkal utánam jött. Újra éreztem és hallottam az erő lüktetését. A csontom vibrált belé.

Derekánál se tartottunk a szirtnek, mikor eltűntek a fokok: beleolvadtak egy csapásba, melyet szűknek talált volna még a hegyi kecske is. Hellyel-közzel kínálkoztak görgeteg kövek vagy sziklakiugrások közöttünk é a mélységben várakozó tenger között, leginkább azonban csak az ösvény volt az egyetlen kiszögellés a szirtfalon. így másztunk olyan magasra ahonnan még én is féltem lenézni.

Egyszer, egy faágba kapaszkodva hátranéztem. Marius a vállára vetett iszákkal, karját hanyagul lóbálva, kitartóan jött mögöttem. Az öböl a távoli falucska és a kikötő akkorára zsugorodott, mint egy játékszer; térkép, mit homokból, faforgácsból, tükörcserépből gyermekkéz alkot az asztallapon. Láttam még a nyílt vízre vezető szorost és azon túl a mozdulatlan tengerből kiemelkedő szigetek sötét árnyait is. Marius mosolygott és várt, majd nagyon udvariasan odasúgta: – Menj tovább.

Nyilván mozdulatlanán béklyózott a bűvölet. Újból nekirugaszkodtam, és meg se álltam, míg föl nem értem az oromra. Átevickéltem egy utolsó sziklás-gazos kiszögellésen, és puha fűben ugrottam talpra.

Elöttem még magasabb ormok és sziklák, és mintha egyenesen azokból nőtt volna ki: egy erőszerű, hatalmas ház. Lámpák világítottak az ablakaiban, fények égtek a tornyokon.

Marius átkarolta a vállamat, és elindultunk a bejárat felé. Megállt a tömör ajtó előtt, keze meglazult a vállamon. Odabent visszahúzódó retesz kattant, az ajtó feltárult, az ujjak megint acélosan szorítottak. Bevezetett a folyosóra, hol két fáklya árasztott ragyogó fényt.

Némi hűledezéssel állapítottam meg, hogy nincs ott senki, aki elhúzhatta volna a reteszt vagy ajtót nyithatott volna. Marius megfordult, ránézett az ajtóra, és az bezáródott.

– Told helyre a reteszt – szölt oda nekem.

Csodálkoztam, miért nem csinálja ezt is úgy, mint a többi, de rögtön engedelmeskedtem.

– Így könnyebb – mondta enyhe kajánsággal. – Megmutatom a szobát, ahol nyugodtan elalhatsz, utána, ha kedved van, visszajöhetsz hozzám.

Senkit nem hallottam a házban, de az biztos, hogy jártak itt halandók, mert helyel-közzel otthagyták a szagukat. A fáklyákat is csak kevés ideje gyűjthették meg.

Fölmentünk a jobb oldali kis lépcsőn, és mikor beléptem a nekem szánt szobába, szemem-szám elállt.

Egyik oldalán nyitott, tágas helyiség volt, mely a tenger fölé kiugró, körörlátos teraszban folytatódott.

Mire megfordultam, Marius elment. Az iszák eltűnt. Nicki hegedűje és az én útításkám hevert a szoba közepén, a kőasztalon.

Bánat és megkönnyebbülés söpört végig rajtam a hegedű láttán. Már féltem, hogy elveszítettem.

Kőpadok is voltak még a szobában. Olajméc s égett a polcon, egy távoli fülkébe kétszárnyú ajtót építettek.

Odamentem, benyitottam. L alakú, rövid folyosó. A sarkon túl sima fedelű szarkofág. Látnivalóan dioritból faragták, mely tudomásom szerint az egyik legkeményebb kő a világon. Irtóztatóan nehéz volt a fedele. Amikor alaposabban szemügyre vettem, láttam, hogy vaslemezekkel van bélelve, és belülről elrekeszelhető.

Különböző tárgyak csillogtak a láda alján. Amikor kiszedegettem őket, szinte varázserővel villámlottak fel a szobából beszivárgó fényben.

Találtam egy csukott szájú, keskeny szemű arcot mintázó, aprólékosan kidolgozott aranymaszkot, mely kalapált aranszalagokból készült csuklyában folytatódott. Az álarc nehéz volt, míg az aranszalakkal összefűzött csíkokból álló csuklya nagyon könnyű és rugalmas. Alattuk hevert egy pár bőrkesztyű, mely ki se látszott az apró, finom aranypikkelyek alól, végül pedig a legpuhább vörös gyapjúból szőtt, egyik oldalán nagy aranylemezekkel díszített, összehajtogatott, hatalmas takaró.

Megértettem, hogy ha fölteszem a maszkot, felhúzom a kesztyűt, magamra terítem a takarót, úgy akkor is tökéletesen védve vagyok a fénytől, ha álomban felnyitná valaki a szarkofágot.

Ám ettől nem kellett tartanom. Vasalva voltak, és acélretesz zárta az L alakú járatba nyíló ajtószárnyakat is.

Volt valami bűbáj e rejtelmes tárgyakban. Jólesett hozzájuk érni. Már láttam magamon őket alvás közben. A maszk a tragédia és a komédia görög álarcaira emlékeztetett.

Egy ősi királytemetésre kellett gondolnom. Vonakodva hagytam ott őket.

Visszamentem a szobába, lehántottam magamról a földben töltött kairói éjszakák rongyait, és tiszta ruhát öltöttem. Lehetetlen érzés volt gyöngyös gombokkal nyíló, ibolyakék kabátot, csipkés inget, gyémántcsatos atlaszselyem cipellőt húzni ezen az időtlen helyen, de nem volt nálam más ruha. Hajamat hátrakötöttem egy fekete szalaggal, ahogy rendes tizenharmadik századi úriemberhez illik, és elindultam, hogy megkeressem a házigazdát.

2

Fáklyák égtek a házban. Az ajtók tárva-nyitva, az ablaknyílások vakon bámulták a tengert és az eget.

Mikor leértem a szobámtól induló kopár kis lépcső aljába, vándorlásaim során először tudatosodott bennem, hogy valóban egy halhatatlannak a halhatatlanok számára nélkülözhetetlen holmikkal felszerelt menedékében vagyok.

Piedesztálra helyezett, pompás görög urnák sorjázta a folyosókon, fenséges keleti bronzszobrok álltak a legváltozatosabb alakú falifülkékben, ritka növények virágoztak minden ablakban és nyitott teraszon. Amerre jártam, mindenfelé pazar indiai, kínai és perzsaszőnyegek takarták a márványpadlót.

Láttam valóság-hű tartásban kitömött hatalmas bestiákat: barnamedvét, oroszlánt, tigrist; még az elefánt is állt ott a maga irdatlan fülkéjében. Voltak sárkánytermetű óriásgyíkok; igazi faágakra emlékeztető száraz gallyakon ragadozómadarak tépték prédájukat. De minden elhalványodott a padlótól mennyezetig érő, színpompás falfestmények mellett.

Az egyik szoba sötétben vibráló árnyalatokban ábrázolta a napégette arabiai sivatagot, hol aprólékos részletességgel megrajzolt tevék

és turbános kereskedők karavánja vonult a homokon. A másikban a dzsungel kelt életre kifinomult délszaki virágok, liánok, nagy gonddal kidolgozott levelek pompájában.

Lélegzetelállítóan, lenyűgözően tökéletes volt az illúzió. Minél tovább fürkésztem a festményeket, annál több mindent fedeztem föl rajtuk.

Élőlények, madarak, rovarok bujkáltak a dzsungelben, rovarok hemzsegték a humuszban, millió alak nézett rám, míg végül az az érzésem támadt, hogy átcúsztam a tér-időből valahová, ami több mint festmény, holott tökéletesen lapos volt a fal.

Szédültem. Bárhová néztem, mindenfelé új látvány fogadott a falakon.

Voltak olyan színek és árnyalatok, melyeknek nem is tudtam nevet adni.

A képek stílusa legalább annyira elbűvölt, mint amennyire meghökkentett. Azzal a realista technikával, olyan klasszikus arányokban, mesterségbeli fortélyokkal készültek, melyekkel az érett reneszánsz festőinél: Leonardónál, Raffaellónál, Michelangelónál, az újabbak közül pedig Watteau-nál és Fragonard-nál találkoztam. A fényel káprázatosán bánt a festő. Az alakok szinte lélegeztek, ahogy rájuk néztem.

Hanem a részletek! Azok nem voltak sem realisták, sem arányosak. Túl sok majom ugrált a dzsungelben, túl sok rovar mászkált a leveleken. Egy nyári égboltot ábrázoló képen ezerszámra hemzsegték az apró bogarak.

Egy széles folyosóhoz értem, és majdnem felkiáltottam. A két falról festett férfiak és nők néztek rám minden történelmi kor képviselőjében: beduinok, egyiptomiak, görögök, rómaiak, páncélos lovagok, parasztok, királyok és királynék. Láttam reneszánsz alakokat, zekében, feszes nadrágban, láttam hatalmas, bodorított fürtű parókájával a Napkirályt, és végül saját kortársaimat.

De a részletektől – egy köpenyen csillogó esőcseppektől, egy arcon húzódó vágástól, egy fényes bőrcsizma alatt félig szétzúzott póktól – megint csak azt kellett éreznem, hogy képzelődöm.

Kipukkadt belőlem a nevetés, pedig nem is volt mulatságos. Igéző volt. De én csak nevettem és nevettem.

Úgy kellett kényszerítenem magamat, hogy kijöjjek a folyosóról. Az adott hozzá erőt, hogy megpillantottam a fényben úszó könyvtárat.

Egész falakat borítottak el a könyvek és kéziratkeercsek, óriás földgömbök csillogtak fából faragott forgó állványaikon, a régi görög istenek és istennők mellszobrai, széles földabroszok között.

Az asztalokon kötegszámra az újságok a legkülönbözőbb nyelveken, és mindenfelé elszórtan fura tárgyak: kövületek, múmiakezek, különleges kagylóhéjak, szárított virágcsokrok, régi szobrocskák, faragványtöredékek, alabástromtégelyek, egyiptomi hieroglifákkal borítva.

A szoba közepén, az asztalok és üveges tárolók között kényelmes karosszékek lábzsámollyal, kandeláberek és olajmécsesek.

Mélységesen emberi hangulata volt ennek a barátságosan rendetlen helyiségnek. Akár emberek is elüldögélhettek volna itt, felhőtlenül örömteli órákon át, az emberkéz alkotta tárgyak és az emberi tudás közepette.

bokáig ácsorogtam a latin és görög címetek böngészve. Kissé bódult voltam, mint a halandó, mikor meglehetősen adag bor elegyedik a véréhez.

De mivel meg kellett keresnem Mariust, kijöttem a könyvtárból, je ereszkedtem egy kis lépcsőn, végigballagtam egy másik festett folyosón és beléptem egy fényesen kivilágított terembe, amely még a könyvtárnál is tágasabb volt.

Még oda se értem, mikor már hallottam a madárdalt, és éreztem a virágok illatát. Kalitkák erdejében találtam magam. Nemcsak madarak voltak itt a legkülönfélébb színekben és méreteken, de majmok és páviánok is melyek dühösen acsarkodtak ketrecükben, mikor körüljártam a szobát

A ketrecek közeiben egymást érte a sok cserepes páfrány, banánfa, százlevelű rózsza, holdvirág, jázmin, az éjszaka nyíló, édes illatú kúszónövények. Voltak bíbor és fehér orchideák, rovarfogó viaszvirágok, baracktól citromtól, körtétől roskadozó törpefák.

Mikor kikeveredtem a kicsi paradicsomból, egy szoborfolysóra jutottam. Vetekedett a vatikáni múzeum bármelyik galériájával, és festményekkel, keleti bútorokkal, gépi játékszerekkel zsúfolt szobák nyíltak belőle.

Persze most már nem sokat ácsorogtam új felfedezéseim mellett. Beletelt volna egy emberéletbe, hogy mindent megnézzek ebben a házban, én pedig siettem.

Nem tudtam, hová megyek, azt azonban igen, hogy itt minden látnivaló az enyém lehet.

Végül meghallottam Marius hangját, a Kairóból ismert mély, ritmikus lüktetést. Arrafelé tartottam.

3

Fényesen kivilágított, tizennyolcadik századi szalonba érkeztem. Elegáns rózsafa burkolat, mennyezetig érő tükrök takarták a sziklafalat. Nem hiányoztak a szokásos festett szekrények, kárpitozott székek, mélysőtét árnyalatokban úszó tájképek, porcelánórák sem. Az üvegezett szekrényben apró könyvtár, a brokáttal kárpitozott karosszék melletti asztalkán a friss újság.

Földig érő, magas, keskeny ablakokon át lehetett kijutni a rengeteg fehér liliom és vörös rózsza tömény illatában úszó teraszra.

A korlátnál, háttal nekem, tizennyolcadik századi öltözetben állt valaki.

Megfordult, és láttam, hogy Marius az. Intett, hogy menjek oda.

Egészen úgy öltözött, mint én, csak a kabátja volt ibolyaszín helyett vörös, és nem brüsszeli csipkét hordott, hanem valenciennes-it.

Egyébként hajszálra ugyanazt a mezt viselte. Csillogó haját sötét szalaggal kötötte össze, akárcsak én. Nem volt olyan éteri, mint amilyen Armand lehetett volna, hanem inkább emberfölköti. Egy hihetetlenül fehér, hihetetlenül eszményi teremtmény, aki mindazonáltal tökéletes harmóniában van környezetével: a ruháival, a kőkorláttal, melyen kezét nyugtatja, még azzal a pillanattal is, mikor egy apró felhő vitorlázik el a fénylő félhold előtt.

ízlelgettem az érzést, hogy mindjárt szólni fogunk egymással, hogy valóban itt vagyok. Tiszta volt a fejem, akár a hajón, nem éreztem szomjúságot. Sejtettem, hogy az ő vére adott ennyi erőt. Feltámadtak, erőre kaptak bennem a leülepedett, régi titkok. Itt, ezen a szigeten nyugszanak-e vajon Azok, Akiket Őrizni Kell? Mindent meg fogok tudni?

Kimentem a korláthoz, odaálltam mellé, végigtekintettem a tengeren. Marius pillantása egy szigetre szögeződött, alig fél mérföldnyire a parttól, fülelt valamire, amit én nem hallhattam. Arcéle a hátunk mögötti nyitott ajtóból ömlő fényben ijesztően szoborszerűnek tűnt. De máris odafordult hozzám nagy nyájasan, és elképesztő gyorsasággal elevenedett meg a csiszolt arc. Átfogta a vállamat, és visszavezetett a szalonba. Ugyanolyan ütemre járt, mint egy halandó ember, könnyű, de határozott lépkekkel. Teste kiszámíthatóan mozgott a térben.

Odamentünk két karszékhez, és leültünk egymással szemben, a szoba közepén. Tőlem jobbra volt a terasz; a csillár és a faburkolat

tucatnyi gyertyatartója tiszta fényben fürdetett bennünket.

Természetes, pallérozott környezet volt. Marius hátradőlt a brokátszéken, és megfogta a karfát.

Mikor elmosolyodott, egészen embernek látszott. Arcát átrendezte, életre keltette a mosoly.

Hasztalan igyekeztem, hogy ne bámuljak rá.

Ekkor valami csúfondáros fény suhant át az arcán, nekem pedig nagyot dobbant a szívem.

– Hogy lenne könnyebb? – kérdezte franciául. – Ha én mondanám el, miért hoztalak ide, vagy ha te mondanád el, miért akartál látni?

– Ó, csakis az első! – vágtam rá. – Te beszélj! Nevetett, bársonyosan, behízelve.

– Figyelemre méltó teremtmény vagy. Nem vártam, hogy ilyen hamar levonulsz a földre. A legtöbbünk jóval később, száz, sőt kétszáz év múlva próbálja ki az első halált.

– Az első halált? Úgy érted, ez megszokott dolog, így lefeküdni a földre, ahogy én tettem?

– Megszokott azok között, akik megmaradnak. Meghalunk, felkelünk. Azok, akik nem temetkeznek el időnként a földben, általában nem húzzák soká.

Megütődtem, noha ez így tökéletesen logikusan hangzott. Ijesztő erővel nyilaik belém a gondolat, hogy ha Nicki a földet választja a tűz helyett... Most nem gondolhatok Nickire. Ha megteszem, mindenféle eszelős dolgot fogok kérdezni. Létezik valahol Nicki?

Megszűnt-e Nicki? Léteznek-e valahol a bátyáim? Vagy egyszerűen csak megszűntek?

– Bár nem kellett volna annyira csodálkoznom, amikor ezt tetted – folytatta, mintha nem hallotta volna a gondolataimat, vagy egyelőre nem kívánna foglalkozni velük. – Túl sok mindent vesztettél, ami drága volt neked. Nagyon sokat láttál és tanultál nagyon rövid idő alatt.

– Honnan tudod, mi történt velem?

Ismét mosolygott, majdhogynem elnevette magát. Megdöbbenő volt, hogy azonnal milyen melegség áradt belőle. Élénken, olajozottan

– csevegett,

Nem pontosan

ijesztelek úgy, mint

meg, egy jó

ugye? nevelést

– kapott francia.

érdeklődött.

– Nem hiszem, hogy ezzel próbálkoznál.

Hát nem is – legyintett hanyagul –, önuralmad mindazonáltal meglepő kicsit. Hogy a kérdésekre válaszoljak, én tudom, mi történik fajtánkkal az egész világon, bár őszintén szólva nem mindig értem, miért és honnan tudom. Ez a tehetségünk a többihez hasonlóan annál fejlettebb, minél régebbiek vagyunk, ámde kiszámíthatatlan, nehezen zabolázható. Természetesen hallom a gondolataidat, mint erre

– bizonyosan

Miért? rájöttél

Azt te

hittem, is,

az de jobb

öreges szeretek

megvannak szavakkal

beszéd társalogni.

nélkül.

– A gondolatok pontatlanok. Ha megnyitom előtted elmémet, nem igazán tudom szabályozni a gondolatokat, amelyeket benne olvasol. Ha pedig én olvasok a te agyadban, félreérthetem, amit hallok vagy látok. Inkább használnom a beszédet, és hagyom, hogy szellemi képességeim együttműködjenek vele. Szeretem, mikor a hang jelzi mondanivalóm fontosságát. Feltéve, ha veszik az üzenetemet. Nem szeretek figyelmeztetés nélkül behatolni mások gondolataiba. És őszintén szólva úgy vélem, a beszéd a legnagyobb adomány, melyben halandók és halhatatlanok osztoznak.

Nem tudtam, mit feleljek. Ismét olyan tökéletesen logikusnak tűnt, mégis a fejemet csóváltam.

– És a viselkedésed! Nem úgy mozogsz, mint Armand és Magnus, pedig én azt hittem, hogy a régiek...

– Azt akarod mondani, hogy nem úgy mozgok, mint egy fantom? Miért tenném? – Megint azon a bársonyos-bűvöletes hangon nevetett. Kissé hátrább csúszott a székben, és egyik lábát felvonta az ülésre, mint az emberek, ha otthon érzik magukat.

– Persze volt idő, amikor nagy örömem leltem benne – mondta. – Siklani, mintha nem is lépnék, halandóknak kényelmetlen vagy lehetetlen testtartásba facsarni magamat! Rövid távokat repülni, nesztelenül földet érni. Tárgyakat mozgatni pusztá akarattal. De ez végső soron olyan alpári. Az emberi mozgás elegáns. Bölcsesség van a húsban, az emberi test cselekvésének módozataiban. Szeretem a hangot, amellyel talpam megérinti a földet, szeretem a tárgyak tapintását. Egyébként a tárgyak akarattal történő mozgatása és a repülés, még rövid távon is, roppantul fárasztó. Mint láttad, meg tudom tenni, ha kell, de sokkal könnyebb, ha a kezemet használok hozzá.

Leplezetlen gyönyörűséggel hallgattam.

– Az énekes – folytatta – a megfelelően kiénekel magas hanggal képes megrepeszteni a poharat, ám az üvegtörés legegyszerűbb és mindenkinek

Ezúttal hozzáférhető módja

tiszta az, ha a

szívből poharat földhöz csapjuk.

kacagtam.

Azt már kezdtem megszokni, hogy arca hol élettelenül tökéletes, hol kifejezésteli, miközben tekintetében változatlanul lobog az életerő. Pontosán olyan volt, mint egy kiegyensúlyozott, őszinte, csodálatosan szép és érzékeny ember. Ám a veszedelmes, iszonytató, fegyelmezett erő közelségét lehetetlen volt megszokni. Hirtelen nyugtalankodni kezdtem, kicsit zaklatott lettem, és érthetetlen sírhatnékam támadt.

Előrehajolt, megérintette a kezemet. Borzongás futott végig rajtam. Összekötött bennünket az érintés. Bőre selymes volt, mint a

vámpíroké, de nem olyan ruganyos. Mintha selyemkesztyűbe bújtatott kőkéz érintett volna meg – Azért hoztalak ide, mert el akarom mondani, amit tudok – mondta. -Meg akarom osztani veled minden titkomat. Több oka is volt annak, ha magadhoz vonzottal.

Megigézve hallgattam, és fölsejlett bennem egy mindent letaroló szenvedély ígérete.

– Ámde figyelmeztetek – folytatta –, hogy ez veszedelmes. Én nem tudom a végső válaszokat. Nem mondhatom meg neked, ki teremtette a világot, és miért létezik az ember. Azt se tudom megmagyarázni, hogy mi miért létezünk, mindössze többet tudok annál, mint amit eddig hallottál rólunk. Megmutathatom neked Azokat, Akiket Őrizni Kell, és elmesélem, mit tudok róluk. Elmondhatom, hogy szerintem miért sikerült ilyen sokáig élnem. Ez megváltoztathat téged valamennyire, bár feltételezem, minden tudás ezt teszi... – Igen...

– De ha mindent odaadtam, mi adnivalóm van, te akkor is pontosan ugyanaz leszel, aki voltál: halhatatlan, kinek magának kell megtalálnia létének értelmét.

– Igen – mondtam –, létem értelmét. – Kicsit keserűbb lett a hangom, de olyan jó volt most így hallani e dolgokat.

Ám ugyanakkor eltöltött önnön vétkes, éhes voltomnak sötét tudata, a hatalmas vámpíré, ki nagyon jól elvult értelem nélkül is; mindig elvette, amit akart, és fütyült rá, ki mit mond. Tudja-e igazán Marius, mily félelmes vagyok én?

Az ölés értelme a vér.

Ez köztudott. A vér, és a vér tiszta elragadtatása. Anélkül üres héjak vagyunk, mint én voltam Egyiptom földjében.

– Jól jegyezd meg, hogy a körülmények azután is ugyanolyanok maradnak, legföljebb te változhatsz. Lehet, hogy még kifosztottabb leszel, mint mielőtt idejöttél.

– De miért határoztál úgy, hogy épp nekem tárod föl a titkokat? – értetlenkedtem. – Nyilván mások is kerestek már. Azt is tudnod kell, hogy Armand hol van.

– Mondtam már, hogy több okom volt rá. Talán az volt a döntő, ahogy kerestél. Ebben a világban nagyon kevés lény keresi igazán a tudást. Kevesen kérdeznek igazán, legyenek halandók vagy halhatatlanok. Épp ellenkezőleg, olyan válaszokat akarnak kicsikarni az ismeretlentől, amelyeket gondolatban előre megformáltak maguknak – igazolást, megerősítést, vigaszt, ami nélkül nem létezhetnek. Az igazi kérdés az, mellyel a forgószelelnek nyitsz ajtót. A válasz megsemmisítheti a kérdést és a kérdezőt. Te azonban igazán kérdeztél

Ezt azóta,

értettem, hogy tíz

de éve

csak elhagytad Párizst.

nagyjából.

– Benned kevés az előítélet. Engem ámulatba ejt, hogy így beismered rendkívüli egyszerűségedet. Célt akarsz. Szerelmet akarsz.

– Igaz – vontam meg a vállam. – Elég faragatlan dolog, ugye? Halkan elnevette magát megint.

– Nem. Nem igazán. Olyan, mintha a tizenhét százados nyugati civilizáció végre megtermett volna egy ártatlant.

– Ártatlant? Te nem rólam beszélsz.

– Annyi mindent összehordtak ebben a században a nemes vademberről, a civilizáció züllesztő hatásáról. Meg hogy okvetlenül meg kell találnunk az utat, amelyen visszajuthatunk az elveszett ártatlansághoz. Badarság. A természeti népeknek szörnyű hiedelmeik és elveik vannak. El se tudják képzelni az ártatlanságot. A gyerekek sem. De a civilizáció végre megteremtette azokat az embereket, akik ártatlanul viselkednek. Most először végignéznék magukon, és azt mondják: hát ez meg mi a fene!

– Ez igaz, de én nem vagyok ártatlan – vitakoztam. – Istentelen, az vagyok. Istentelen familiából származom, és büszke vagyok rá, ám azt tudom, hogy praktikus értelemben mi a rossz és a jó. Nyilván azzal is tisztában vagy, hogy én Tüphón vagyok, a testvérgyilkos, nem pedig az, aki Tüphón öli.

Bólintott, és kissé felvonta a szemöldökét. Most nem kellett mosolyognia, hogy embernek látsszék. Meg sem rezzent az arca, mégis átfutotta az indulat.

– Te azonban nem agyalsz ki érvrendszert ennek igazolására. Ezt értem én ártatlanságon. Azért vagy bűnös halandók öldöklésében, mert olyas-mivé tetted, ami véren és halálon él; de nem terhel felelősség sem hazugságod, sem sötét és gonosz logikád miatt.

– Ez igaz.

– Az istentelenség valószínűleg az első lépés az ártatlanság felé – folytatta Marius –, vagyis hogy elvesd a bűn és az alázat érzését, az elveszettnek kikiáltott dolgok álságos gyászolását.

– Ártatlanságon tehát nem a tapasztalat, hanem az illúziók hiányát érted

– Az illúziók szükségének hiányát – igazított ki. – Annak szeretetét és tisztelőt, mi ott van az orrod előtt.

Sóhajtottam, és végre hátradőltem a széken. A hallottakon rágódtam Mi köze lehet ennek Nickihez, meg ahhoz, amit ő mondott a fényről? Mindig a fény. Erre célzott?

Marius mintha latolgatott volna valamit. O is hátradőlt a székén, és összehúzott szemmel, kissé feszült arccal nézte a nyitott ajtón túl az éjszakai eget.

– Ám nemcsak szellemed vonzott – szólalt meg –, vagy nevezd becsületességnek, ha tetszik, hanem az is, ahogyan közénk kerültél.

– Szóval azt is tudod.

– Igen, mindent – felelte közömbösen. – Te egy kor alkonyán támadtál életre. Ilyenkor felmérhetetlenül meg szokott változni a világ. Velem ugyanez történt. Akkor születtem és értem férfivá, amikor véget ért az, amit mostanában úgy szokás nevezni, hogy ókor. A régi

– hitek

Mikor elkoptak,

volt

az? készülődött

– az

kérdeztem új isten.

izgatottan.

– Augustus Caesar alatt, amikor Rómából épp hogy birodalom lett, a többisten-hit pedig minden értelemben meghalt.

Boldog megrendüléssel néztem rá. Egy percig sem kételkedtem szavaiban. Fejemhez emeltem a kezem, mintha magamat kellene megtámogatnom.

Ő folytatta:

– A köznép akkor is hitt, akárcsak most. Megszokásból, babonáságból, primitív bájolásból üzték tovább az ősidőbe visszanyúló szertartásokat, akárcsak most. De az a réteg, amely teremtette az eszméket, amely vezetett, amely előre hajtotta a történelmet, az ugyanolyan istentelen és mérhetetlenül rafinált volt, akárcsak napjaink Európájában.

– Nekem is így tűnt, amikor Cicerót, Ovidiust és Lucretiust olvastam – szúrtam közbe.

Bólintott, és hanyagul megvonta a vállát.

– Ezernyolcszáz évig tartott visszatérni ahhoz a hitetlenséghez, gyakorlatiassághoz, amely nálunk általánosan jellemezte a gondolkodást. A történelem azonban sohasem ismétli önmagát. Ez benne az elképesztő.

– Mire célzol?

Nézz körül! Teljesen új dolgok történnek Európában. Az emberi életnek nagyobb értéket tulajdonítanak, mint valaha. A bölcsélet és a filozófia az új találmányokkal és tudományos felfedezésekkel karöltve gyökeresen meg fogja változtatni az emberi életmódot. Ez a jövő. A lényeg az, hogy te a régi világszemlélet legszélén születted. Én is. Hitetlen korból jöttél, mégsem vagy cinikus. Én sem voltam az. Mi a hit és a kétség közötti hasadékból pattantunk elő. Nicki pedig, gondoltam, belezuhan a hasadékba, és elpusztult.

– Ezért különböznek a te kérdéseid azokéitól, kik a keresztény isten alatt születtek meg a halhatatlanságra.

Eszembe jutott beszélgetésünk – utolsó beszélgetésünk –, amelyet Kairóban folytattunk Gabrielle-lel. Akkor magam mondtam neki, hogy ez az én erőm.

– Pontosan – helyeselt Marius. – Ez tehát közös bennünk. Úgy lettünk férfiakká, hogy nem túl sokat vártunk másoktól. A lelkiismeretünk pedig csak reánk tartozott, akármilyen iszonyú teher volt is.

– De te a keresztény isten... azt mondtad, hogy te a keresztény isten első napjaiban születted meg a halhatatlanságra.

– Nem! – válaszolta cseppnyi viszolygással. – Mi sohasem szolgáltuk a keresztény istent. Ezt már most kiverheted a fejedből.

– Akkor mi van a jóval és a rosszal, melyeket úgy neveznek, hogy Krisztus és Sátán?

–

– Még

De egyszer

a mondom,

rossz rendkívül

fogalma csekély

valamilyen közük

formában van hozzánk.

biztosan...

– Nem! Mi öregebbek vagyunk, Lestat. Az igaz, hogy az emberek, akik engem alkottak, isteneket tiszteltek, és hittek dolgokban,

melyekben én nem. Ez azonban a Római Birodalom templomainál jóval ősből időbe nyúlt vissza, oda, amikor a jóság nevében patakokban lehetett ontani az ártatlan vért, a gonosz pedig az aszály volt, a sáskajárás és a gabonaüszög. Ezek az emberek a jóság nevében

Delejes tettek azzá,
volt. ami vagyok.

Megbabonázó.

Egyszerre merültek föl bennem költői ragyogásukban a régi mítoszok. Ozirisz gabonaisten. Jóságos istene volt az egyiptomiaknak. Mi közünk lehetne hozzá? Gondolataim összevissza kavargtak. Néma képekben villant föl előttem az éjszaka, mikor elhagytam apám auvergne-i házat. Járják a parasztok a nagybőjti tűz körül, és énekelnek, hogy a búza bokrosodjék. Pogány, Mondta anyám. Pogány, jelentette ki a dühös plébános, kit rég elmartak.

Még inkább éreztem, mint valaha, hogy ez a Sötétlő Erdő története, a táncot a Sötétlő Erdőben járják, hol nincs más törvény, mint a vadoné, a szépsége: a búza legyen magas, a zab legyen először zöld, aztán sárga és a nap süssön fényesen. Nézz és ámulj, mily tökéletes almát formált a fa! A falusiak az örömtűzről vett üszökökkel futkosnak a gyümölcsösben, hogy dagadjon az alma.

– Igen, a Sötétlő Erdő! – lobbant fel Marius tekintete. – El kellett hagynom az impérium civilizált városait, hogy rátaláljak. Az északi provinciák sűrűjébe kellett bevennem magam, hol még mindig buján virult; oda, Dél-Galliába, hol te születted. Ama babárok kezébe kellett esnem, kiknek természet, kék szemünk, világos hajunkat köszönhetjük mi ketten. Én anyámtól kaptam, ki abból a népből származott: a gall vezér lányától, a római patrícius ágyasától; neked apád vére adta tovább. És egy különös véletlen folytán ugyanazért szemeltek ki bennünket a halhatatlanságra – téged Magnus, engem foglyul ejtőim: mert nem volt a magunkfajta kék szeműek között hozzánk fogható, és mert magasabbak, nemesebb alkatúak voltunk, mint a többiek.

– Ó, mondd el mindent! El kell magyaráznod mindent! – sürgettem.

– Most is magyarázok. De úgy vélem, először látnod kell valamit, ami nagyon fontos lesz a folytatáshoz.

Várt egy percig, hogy megemésszem a szavait.

Aztán kényelmes, emberi mozdulatokkal fölállt, könnyedén megtámaszkodva a szék karfáján. Nézett és várt.

– Azok, Akiket Őrizni Kell? – kérdeztem. Rettentően gyöngye, rettentően bizonytalan lett a hangom.

Arcán megint felcsillant az a kajánság, vagy inkább csúfondáros derű, mely oly jellemző volt rá.

– Ne félj! – szólt komolyan, igyekezve palástolni a csúfolódást. – Ez nem rád vall ám, ugye tudod?

Égtem a vágytól, hogy lássam őket, tudjam, kik, mégse mozdultam. Komolyan hittem, hogy egyszer látni fogom, ám azt sose gondoltam át, hogy ez mit jelent...

– Valami... valami szörnyű látvány? – hebegtem.

Lassan,

– szeretettel

Visszatartana, elmosolyodott,

ha és

azt a vállamra

felelném, tette

hogy a kezét.

igen?

– Nem! – mondtam, de meg voltam ijedve.

– Csak egy idő után szörnyű. Először csodaszép. Várt, figyelt türelmesen, majd annyit szólt szelíden:

– Gyere, menjünk.

4

Lépcső a mélybe.

Sokkal régibb volt a ház, bár hogy mennyivel, azt nem tudhattam. A fokokat középen horpadtra koptatták a lábak. Csigavonalban vezetett a szikla mélyébe.

Hellyel-közzel a tengert lehetett látni egy-egy durván faragott nyíláson, embernek túlságosan szűk résen át, melynek párkányán madarak fészkeltek, vagy fű nőtt ki a repedésekből.

Majd azt a borzongást, azt a megmagyarázhatatlan hideg borzongást éreztem, mely régi kolostorokban, romos templomokban, kísértet járta szobákban fogja el néha az embert. Megálltam és a karjaimat dörgöltem. A hideg a lépcsőből áradt.

– Nem őmiattuk van – mondta szelíden Marius, aki néhány fokkal előttem várakozott. A félhomály egy soha nem ismert öregséget rajzolt az arcára finom fényárnyékokkal.

– Már akkor is érezni lehetett, amikor idehoztam őket. Ez a sziget ősi helye az áhítatnak. Megvolt talán már az ő eljövetele előtt. Újra intett, azzal a türelemmel, ami olyan jellemző volt rá. Együtt érző volt a tekintete.

–

Szégyelltem Ne félj

volna,

ha – szólt

nem megint,

követem. és

Fogytak elindult

a lefelé.

lépcsőfokok.

Elhaladtunk nagyobb kapuzatok mellett, melyeken túl a tenger harsogott. Kezemre-arcomra hűvös permet hullott, láttam a kövek nedves csillogását. De csak ereszkedtünk egyre mélyebbre, lépteink zaját fölérősítve verte vissza a boltozatos mennyezet, a durván elnagyolt falak. Mélyebb volt minden pincénél, olyan, mint a gödör, mit gyerekfejjel ásunk, azzal hősködvé apánknak-anyánknak, hogy a föld szívébe vájunk alagutat.

Egy kanyar után fény tűzött a szemembe. Két égő lámpát pillantottam meg egy kétszárnyú ajtó előtt.

Hasas olajoskorsóban azott a lámpabél. Az ajtót egy irtózatosságtól telgyerendával torlaszolták el. Több ember is kellett volna hozzá, talán még emelők, kötelek is.

Marius könnyedén leemelte, félretette, aztán hátralépett, és ránézett az ajtóra. Hallottam, amint odabent elmozdul a másik gerenda. Lassan kinyíltak az ajtószárnyak, nekem pedig elállt a lélegzetem.

Nem azért, mert Marius hozzá se nyúlt az ajtóhoz – ezt a kis trükköt már láttam tőle –, hanem azért, mert a feltáruló terem tele volt ugyanolyan szépséges virágokkal és lobogó mécsesekkel, mint a fenti csarnokok. Harmatosán csillogott a viaszos fehér liliom, ragyogó rózsaszínben és vörösben virult a futórózsa. Kápolna volt ez a terem, hol puha fényű szentelt gyertyák vibráltak és virágcsokrok ezrei árasztották az illatot.

A falakat aranyfüstös freskók borították, mint a régi olasz templomokban, ezek azonban nem keresztény szenteket ábrázoltak, hanem egyiptomi pálmafákat, a sárga sivatagot, a három piramist, a Nílus kék vizét. Karcsú dereglyéken egyiptomi férfiak és nők hajóztak a vízen, alattuk a mélyben tarka halak, fölöttük a léghen búborszárnnyú madarak.

És mindenütt ragyogott az arany: az égből lenéző napon, a távolban fénylő piramisokon, a halpikkelyeken, madártollakon, a nyúlánk, törékeny egyiptomi alakok ékességein, kik előre nézve, fagyottan álltak hosszú, keskeny, zöld hajóikon.

Behunytam egy percre a szemem, majd lassan kinyitottam. Olyan volt e hely, mint egy nagy ékszerdoboz.

Liliomtenger fehérlett egy alacsony kőoltáron, egy ugyanolyan egyiptomi mintákkal cizellált hatalmas aranytabernákulum előtt. A

sziklába fűrt hosszú réseken érkező légáramlatban remegtek a gyertyalángok, fodrozódtak a vízbe állított, bódító illatot árasztó liliomok kard alakú, zöld levelei.

Szinte hallottam a himnuszokat, a zsolozsmákat, az ősi könyörgéseket, és már nem féltem. Ahhoz túlságosan megnyugtató, túlságosan magasztos volt a szépség.

De most rátapadt a tekintetem az oltáron álló tabernákulum aranyajtájára. A szentségház magasabb volt, mint én. és háromszor olyan széles.

Marius is azt nézte. Éreztem a belőle sugárzó hatalmat, láthatatlan ereje fojtott hevét, és hallottam, ahogy félrecsúszik odabent a retesz.

Közelebb húzódtam volna Mariushoz, ha merek. Belém szakadt a lélegzet, mikor felpattant, majd kinyílt az aranyajtó, és én két fenséges egyiptomi alakot, egy férfit és egy nőt pillantottam meg, kik egymás mellett ültek.

Finoman faragott, keskeny, fehér arcukon, szép tartású fehér tagjaikon, sötét szemükben játszott, villogott a fény.

Szigorúak voltak, mint minden, a részletekkel aszketikusan fukarkodó egyiptomi szobor, gyönyörű vonalúak, egyszerűségükben magasztosak; kemény hidegségüket az arcok gyermeki őszintesége enyhítette csupán. a többi szoborral ellentétben azonban igazi ruhát viseltek és igazi hajuk volt. Itáliai templomokban láttam már ilyen kiadusztált szobrokat. Nem volt mindig tetszetős a bársonyba bújtatott márvány.

Ezeket azonban rendkívüli gonddal készítették.

Homlokban egyenesre vágott, vastag, fekete fűrtökből összeállított parókájukon vékony aranypántot viseltek, meztelen karjukon kígyókat formázó karpereceket, ujjaikon gyűrűket.

Ruhájukat a legfinomabb patyolatból varrták. A derékig meztelen férfi csak egy rövid szoknyafélét viselt, a nő hosszú, testhez tapadó, gyönyörűen redőzött köntöst. Több aranyláncot – köztük ékköveseket is – akasztottak a nyakukba.

Majdnem egyforma természetűek voltak, és pontosan ugyanabban a tartásban ültek, tenyerüket combjukon nyugtatva. Valamiért megütődtem ezen az egyformaságon, csakúgy, mint szépségükön és szemük ékkövillogásán.

Sose találkoztam még ilyen életszerű szobrokkal, noha egyáltalán nem látszottak élőknek. Talán a ruhák tették, a nyakékeiken és gyűrűiken villódzó fény, a szemükben ragyogó lángok.

Ozirisz lett volna és Ízisz? Tényleg írtak valamit apró jegyekkel nyakékeikre, diadémjukra?

Marius nem szólt, csak nézte őket, mint én, kifürkészhetetlen, talán szomorú arccal.

–

– Odamehetek hozzájuk? – suttogtam.

Persze.

Úgy sündörögtem az oltár felé, mint gyermek a katedrálisban, minden lépéssel jobban elbizonytalanodva. Pár arasznyira tőlük megálltam, és a szemükbe néztem. Ó, mily gyönyörűséges és változó volt a szemük! Mily valóságos!

Végtelen gonddal erősítették fel fekete pillájukat, gyöngéden ívelt szemöldökük minden fekete szálát.

Türelmes precizitással formálták szájukat, hogy a résnyire nyílt ajkak közül előcsillanjanak a fogak. Arcukat-karjukat makulátlanul fényesre csiszolták. Engem látszottak nézni, mint minden előre tekintő szobor.

Zavarban voltam. Ha nem Ozirisz és Ízisz, akkor kik? Miféle ősi igazságot jelképezhetnek, és miért a parancs a régi mondatban:

Azok, Akiket Őrizni Kell?

Kissé félrehajtottam a fejem, úgy néztem őket elmerülten.

Szemük barna gyűrűtől övezett, mély fekete kút, fehérre nedvesen esik] log, mintha a legtisztább lakkal vonták volna be, ajkuk a leggyöngédebb árnyalatú hamvas rózsaszín.

– Meg lehet...? – suttogtam, visszafordulva Mariushoz, de annyira elbátortalanodtam, hogy nem fejeztem be.

– Megérintheted őket – mondta.

Akkor is szentségtörésnek éreztem. Még egy percig bámultam őket combjukra simuló kezüket, körmeiket, amelyek feltűnően hasonlítottak a mieinkre: olyanok voltak, mint az üvegberakás.

A férfi kezét akartam megérinteni, az nem tűnt annyira szentségtörőnek, igazából azonban a nő arcát szerettem volna. Végül tétován fölemeltem a kezem, félősen végigsiklaltam ujjaimat fehér arcán, majd a szemébe néztem.

Ez nem lehet kö. Ez nem lehet... Pontosan olyan érzés... És a nő szeme... Hátratántorodtam, jobban mondva ugrottam, felborítottam a liliomos vázát, és nekicsapódtam az ajtó mellett a falnak. Annyira reszkettem, hogy alig álltam a lábamon.

– Élnek! – hebegtem. – Nem szobrok! Vámpírok, mint mi!

– Azok – mondta Marius. – Bár ők nem értenék ezt a szót.

Ott

Lassan állt előttem,
megfordult, és még
odajött mindig őket

hozzám, nézte,
és ernyedten
megfogta lógó karokkal.
jobbomat.

Arcomba szökött a vér. Mondani akartam valamit, de nem tudtam, csak meredtem rájuk, aztán Mariusra és a fehér kézre, amelyik az én kezemet fogta.

– Semmi baj – nyugtatott Marius, majdnem szomorúan. – Nem hiszem, hogy viszolyognának érintésedtől.

Egy percig nem is értettem, mit mond.

– Arra célzól... Nem tudod, hogy... Csak ülnek itt és... Ó, Istenem!

Megint hallottam az Armand meséjébe szőtt, sok száz éve mondott szavait: Békében vagy csendben vannak Azok, Akiket Őrizni Kell. Olyan békében, melyet mi talán sohasem ismerhetünk.

Rázott a hideg. Fékezhetetlenül borzongtam.

– Lélegeznek, gondolkodnak, élnek, mint mi! – habogtam. – Mióta ilyenek, mióta?

– Csillapodj! – ütögette meg a kezemet.

Ó, Istenem! – mondtam megint ostobán, és mindegyre ezt fűjtam, ide nem volt jó más szó. – De kicsodák? – kérdeztem végül, hisztérikusan

–
– El felcsapó

akarok hangon.

menni –
Nem
tőlük! Ozirisz

Ki és

akarok Ízisz? Ők

menni azok?

tudom.

innen!

– Miért? – kérdezte nyugodtan.

– Mert... mert él a testük, és... nem tudnak beszélni vagy mozogni!

– Honnan veszed, hogy nem? – kérdezte, ugyanazon a mély, csitító hangon.

– Mert nem és kész! Nem...!

– Ugyan! Nézd őket még egy kicsit. Aztán fölviszlek, és elmesélek mindent, ahogy megígértem.

– Marius, én nem akarom tovább nézni őket, de tényleg nem akarom! – mondtam a kezemet rángatva és a fejemet rázva. O azonban olyan keményen markolt, mint egy szobor. Nem tudtam nem gondolni arra, hogy Marius bőre ugyanolyan valószínűtlenül csillog, mint az övék, és hogy az arca is olyan sima és békés!

Olyan lett, mint ők, és az örökkévalóság ásitó szakadékában egyszer majd én is olyan leszek, mint ők! Már ha elélek odáig.

– Kérlek, Marius... – Túl voltam a szégyenkezésen és a hiúságon. Szabadulni akartam a szobából.

– Akkor várj meg – szólt türelmesen. – Maradj itt.

Elengedte a kezem, megfordult, ránézett a virágokra, amelyeket összetapostam, a kiöntött vízre.

Ott, a szemem láttára lett ép minden: a virágok visszaszálltak a vázába, a padlóról eltűnt a víz.

Marius nem mozdult, nézte a két alakot. És ekkor meghallottam a gondolatait. Köszöntötte őket, olyan bensőségesen, amihez nem kellett cím és rang. Elmagyarázta, miért volt távol pár éjszakát. Egyiptomban járt. Ajándékokkal érkezett, melyeket mindjárt le is hoz, és nemsokára kiviszi őket, hogy lássák a tengert.

Kezdem csillapodni. Most azon rágódtam, amiről e megrázó pillanatban szereztem tudomást. Marius gondoskodik róluk. Mindig is ő gondoskodott. Ő rendezte be a szobát ilyen szépen, mert ők ezt látják, és talán fontos lehet nekik a festmények szépsége meg a virágok.

Bár ezt nem tudta bizonyosan. Én meg csak bámultam őket, azon borzadózva, hogy élnek és be vannak zárva testük börtönébe!

– Nem bírom! – motyogtam. Tudtam, anélkül, hogy mondta volna, miért őrzi e két alakot. Földbe nem áthatja őket, mert maguknál vannak.

El sem égetheti, mert gyámoltalanok és nem tudnak beleegyezni. Ó, Istenem, ez egyre rosszabb!

Mégis őrizte őket, mint a régi pogányok őrítették isteneiket a templomokban, az istenek házaiban. Virágokat hozott nekik.

Most is tömjént égetett előttük, selyemkendőből kigöngyölgetett apró pasztillát. Megmondta nekik, hogy ez is egyiptomi, és beletette egy kis bronztányérba.

Könnyekek szöktek a szemembe, és elkezdtem sírni.

Amikor fölnéztem, már háttal állt nekem. Láttam őket a válla fölött Ijesztően olyan volt, mint ők: felöltöztetett szobor. Úgy rémlett, szántsándékkal

–

Csalódást csinálja,
okoztam tudatosan
neked, rejti
ugye? el

– az érzéseit.

suttogtam.

–

–

– Dehogyan

Nem – mondta

Sajnálom,

tettél szelíden. –

semmi Nem okoztál.

hogy...

ilyet.

Közelebb óvakodtam. Durván viselkedtem Azokkal, Akiket Őrizni Kell, durván viselkedtem Mariusszal. O beavatott ebbe a titokba, én meg iszonyodtam és borzadoztam. Önmagámnak is csalódást okoztam.

Még közelebb húzódtam. Ki akartam köszörülni a csorbát. Marius megint feléjük fordult és átkarolt. A tömjén kábított. A két sötét szempárban hátborzongatóan villódzott a lámpafény.

Sehol egy kidomborodó ér a fehér bőrön, sehol egy redő, szarkaláb vagy legalább olyan leheletnyi vonás, amely még Marius szája mellől sem hiányzott. Nem mozgatta őket a lélegzet ritmusa.

Füleltem a csöndben, de nem hallottam sem gondolatot, sem szívverést, se a vér mozgását.

–

– De van vérük,

Igen, ugye? – suttogtam.

van.

–

– És te... – Azt akartam

Már kérdezni: és te

nem hozod nekik az áldozatokat?

isznak.

Ez is hátborzongató volt. Ennyi örömük sincs! Pedig ha elképzelem, milyen lenne addig fűteni őket, hogy elragadják az áldozatot, majd visszasüppedjenek a mozdulatlanságba. Ó! Meg kellett volna könnyebbülnöm, de nem így történt.

– Réges-régen még ittak, de csak egyszer minden évben. Itt hagytam nekik a szentélyben az áldozatokat – gonosztevőket, kik gyöngék voltak, fél lábbal a sírban. Aztán visszatértem, és láttam, hogy elfogadták az áldozatot. Olyanok voltak, mint azelőtt, csak a húsuk színe változott egy kicsit. Egyetlen csöpp vér sem folyt ki.

– Mindig holdtöltekor történt, általában tavasszal. Akadtak áldozatok, akikhez hozzá sem nyúltak. Aztán az évenkénti lakoma is elmaradt. Hébe-hóba hoztam még nekik áldozatokat. Tíz év után elfogadtak egyet. Megint holdtöltekor. Tavasszal. Aztán újra szünet legalább fél száz évig. Már nem számoltam. Azt gondoltam, talán látniuk kell a holdat, ismerniük kell az évszakok váltakozását, ám kiderült, hogy ez sem számít. – Nem ittak, mióta Itáliába vittem őket. Az háromszáz éve történt. Még Egyiptom forráságában sem

isznak.

–

– De ugye nem láttad, mikor megtörtént?

Nem.

– Sose láttad mozogni őket? – Nem... a kezdetek óta nem.

Újból elfogott a reszketés. Ahogy néztem őket, úgy rémlett, lélegeznek, megmozdul ajkuk. Tudtam, hogy magamat ámitom, de akkor is megőrijtett. Ki kell jutnom innen, különben megint sírni fogok.

–

– Néha ezt-azt másképp találok, mikor

Hogyan, lejövek hozzájuk – mondta Marius.

mit?

– Apróságokat. – Tűnődve nézte őket. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a nő nyakékét. – Ezt szereti. Nyilván ez a jó. A másikat törötten

– találtam

Akkor

tudnak a padlón.

mozogni.

– Először azt hittem, leesett a nyaklánc. Háromszor is megjavítottam, mire beláttam, hogy ostobaság. Letépte a nyakáról, vagy akaratával kényszerítette, hogy leessék.

Riadtan felszisszentem, aztán megkövültem, hogy ilyenekre vetemedek őelötte. Ki akartam innen kerülni, de tüstént. A nő arca tükörként verte vissza képzelődéseimet. Szája moccanatlanul is mosolygott.

– Megtörtént más ékességekkel is, gondolom azért, mert nekik nem tetsző istenek nevét viselték. Egyszer egy templomi váza tört el, mintha a tekintetükkel zúzták volna cserepekre. És voltak más meghökkentő változások is.

– Mondd el.

– Bejövök a szentélybe, és az egyik áll.

Rettenetes volt. Szerettem volna megráncigálni a kezét, és kivonszolni innen.

– Egyszer a férfi több lépésre eltávolodott a széktől. Máskor a nőt találtam az ajtónál.

– Ki akart menni? – suttogtam.

– Lehet – merengett Marius. – Bár könnyedén kimehetnének, ha akarnának. Magad is megítheted, majd ha meghallod a történetet. Valahányszor így történt, visszavittem őket a helyükre, és megint ugyanúgy elrendeztem a tagjaikat. Iszonyú erő kell hozzá. Olyanok, mint a hajlékony kő, ha el tudod képzelni. És ha nekem ennyi erőm van, elgondolhatod, nekik mennyi lehet!

– Azt mondtad... ha akarnának. És ha mindenfélét akarnak tenni, de már nem bírnak? Ha csak annyi telik tőlük, hogy eljussanak az ajtóhoz?

– Úgy vélem, a nő szétfűzhatná az ajtót, ha akarná. Ha én zárat nyitogathatok a gondolatommal, mire lehet képes ő?

Elnéztem hideg, zárkózott, vékony arcukat, széles, derűs szájukat.

– És ha nincs igazad, és hallják minden szavunkat? És ha megütköznek haragszanak érte?

– Azt hiszem, hallják – mondta fojtottan, míg kezemet fogva próbált csitíztatni –, de nem hiszem, hogy törődnének vele. Ha törődnének,

– akkor

Honnan mozognának.

tudod?

– Csinálnak dolgokat, amelyekhez nagy erő kell. Előfordul, hogy bereteszelem a tabernákulumot, ők pedig rögtön kireteszelik, és újra kinyitják az ajtót. Tudom, hogy ők csinálják, mert más nem teheti. Az ajtószárnyak kicsapódnak, és ők ott vannak. Felviszem őket, hogy lássák a tengert. És mikor hajnal előtt értük megyek, súlyosabbak, merevebbek, szinte lehetetlen mozgatni őket. Néha azt hiszem, szándékosan csinálják, piszkálódásból, bosszantásból.

– Nem. Próbálkoznak, de nem bírnak.

– Ne ítéld elhamarkodottan! Sajátos dolgok nyomait láttam már e kamrában. Meg ami kezdetben történt...

Elharapta a szót. Valami megzavarta.

– Gondolatokat hallasz tőlük? – nyugtalankodtam, mert mintha fülelt volna.

Nem válaszolt, őket fürkészte. Valami változott! Minden csepp akaraterőmre szükségem volt, hogy ne forduljak sarkon és ne rohanjak ki. Óvatosan szemügyre vettem őket, de nem láttam, nem hallottam, nem éreztem semmit. Én mindjárt ordítani és üvöltözni fogok, ha Marius meg nem magyarázza, mit bámul!

– Ne légy olyan zabolátlan, Lestat – mondja kis mosollyal, szemét továbbra sem véve le a férfiről. – Mindegyre hallom őket, de ez valami

– érthetetlen. Ez

Akkor csak a

most jelenlétük... ismered

is azt a hangot.

hallottad.

„Igen... – talán.

Marius, kérlek, menjünk innen, könyörgök! Ne haragudj, de én ezt bírom! Kérlek, Marius, menjünk!

– Jól van – mondta szelíden, és megszorította a vállamat. – Előbb azonban tégy meg valamit.

– Amit csak akarsz.

– Beszélj hozzájuk. Nem kell hangosan, csak beszélj. Mondd el nekik, milyen gyönyörűek.

– Úgyis tudják – mondtam. – Tudják, hogy kimondhatatlanul gyönyörűeknek tartom őket. – Bizonyos voltam benne, hogy tényleg tudják. Marius azonban arra gondolt, hogy ünnepélyesen közöljem, így megtisztítottam elmémet minden félelemtől, vad képzelgéstől, és elmondtam nekik.

– Beszélj hozzájuk! – sürgetett Marius.

Megtettem. Szemébe néztem a férfinak és a nőnek, és valami hihetetlen érzés borzongott végig rajtam. Gyönyörűek vagytok! Nincs senki hozzátok fogható, hajtogattam szavak nélkül. Úgy imádkoztam, mint apró gyermekkoromban, amikor a hegyi réten fekve könyörögtem Istennek, hogy kérlek, vigyél el engem apám házából!

Így szóltam most a nőhöz, elmondtam, mennyire hálás vagyok, hogy idejuthattam, közel hozzá és ősi titkaihoz. A különös érzés bevonta bőrömet, hajam tövéig átitatott. Arcomban fölengedett, testemből kioldódott a feszültség. Pehelykönnyű lettem, tömjénbe-virágba tűnt a lelkem, amikor belenéztem sötétbarna szemének közepén a fekete kútba.

– Akasa! – szóltam fennhangon, és hallottam is rögtön, ahogy kimondtam. Édes név volt. Borzongtam. Lángolt körülötte a szentségház; ott, ahol a férfi ült, csak egy elmosódott folt maradt. Akarattalanul sodródtam feléje, olyan közel, hogy kis híján hozzáértem az ajkához. Azt akartam. Még közelebb hajoltam, és megcsókoltam a száját.

Szerettem volna, ha ajkamba szökik a vér, és átadhatom neki, mint annak idején a koporsóban fekvő Gabrielle-nek.

Mind

Az erősebb

istennőt lett

csókolom az igézet.

szájon! Elsüllyedtem

Mi

lelt a mélységes

engem? szempárban.

Megháborodtam?

Elhátráltam, újra neki a falnak, s reszkető kézzel markolásztam a fejemet. Most ugyan nem rúgtam fel a liliomokat, de megint sírtam.

Marius becsukta a szentségház ajtaját, helyrekattantotta a belső reteszt.

Kimentünk a folyosóra. Helyére parancsolta a belső keresztgerendát, és a két kezével rakta föl a külsőt.

– Jöjj, ifjú! – hívott. – Menjünk fel.

Alig tettünk néhány lépést, mikor csikorgó kattanást hallottunk. Aztán egy másikat. Marius megfordult, s visszanézett.

–

– Megint megtették

Mit? –

– mondta lehangoltan,

A és

falnak árnyék suhant

kellett át az arcán

dőlnöm.

– Kinyitották a tabernákulumot. Gyere. Később majd visszajövök és bezárom, mielőtt fölkelne a nap. Most visszamegyünk a fogadószobámba é elmondom neked a mesémet.

A kivilágított szobában beleomlottam a székbe, és tenyerembe temettem arcomat. Marius mozdulatlanul állt és nézett. Észbe kaptam, fölemeltem a fejem.

– Megmondta neked a nevét – szólt ő.

– Akasa! – Akárha egy foszladozó álom forгатagából ragadtam volna ki a szót. – Megmondta nekem! Kimondtam fennszóval, hogy

Akasa! – Válaszért esdekelve néztem Mariusra, hogy magyarázza már meg, miért mered rám így.

Azt hiszem, meg is bolondultam volna, ha nem kel ismét életre az arca.

– Haragszol?

– Csss, maradj csöndben!

Mit se hallottam a csöndben, talán csak a tengert. A gyertyabél sercegését a szalonban. Vagy a szelet. Az ő tekintetük se volt élettelenebb, mint most a Mariusé.

–

– Valamit megmoccantottál

Az bennük –

mit suttogta. Felugrottam.

jelent?

– Nem tudom. Talán semmit. A tabernákulum nyitva van, és ők ott ülnek, ahogy szoktak. Ki tudja?

Hirtelen megéreztem a szomjas tudásvágyban eltelt hosszú éveket. Évszázadokat is mondhattam volna, de azt nem tudtam elképzelni. Most se tudom. Éreztem, miként törte magát évekig, hogy küldjenek felé egy apró jelet, mégse kapott semmit. Tudtam, most azon emésztí magát, hogy miért árulta el nekem a nevét Akasa? Történtek dolgok, de az még Róma idején volt. Sötét dolgok. Szörnyű dolgok. Szenvedés, kimondhatatlan szenvedés.

Kifehéredtek a képek. Csönd. Itt végezte, ebben a szobában, mint az oltárról elhozott szent, kit odaállítanak a padok közé.

– Marius! – súgtam.

Fölríadt, arca lassan átmelegedett. Gyöngéden, majdnem csodálattal nézett rám.

– Igen, Lestat – szólt, és nyugtatóan megszorította a kezem.

Letelepedett, intett, hogy kövessem példáját. Ismét szemben ültünk mással, kényelmesen. Megnyugtató volt az egyenletes világosság. Megnyugtató

Visszatért volt

belé

az látni az

energia, ablakokon

szemében túl

ismét az

felcsilllant éjszakai

a eget.

jókedv.

Még nincs is éjfél – állapította meg –, a szigeteken pedig minden csöndes. Ha nem csalódom, akkor itt az idő, hogy végig elmondjam neked a mesét.

5

Marius története

– Negyvenéves koromban történt, egy meleg tavaszi éjszakán. Gallia provinciában, miközben világtörténetemet körmöltem Massilia[6] kikötőjének egyik rozszant kocsmájában.

Istenien koszos és népes kocsmá volt, tengerészeknek és magamfajta vándoroknak, utazóknak való, igazi lebuji. Általában roppantul szerettem a vendégeket, noha a zömük szegény volt, én pedig nem, és ők nem tudták elolvasni, mit írok, még ha át is leselkedtek a vállamon.

Massilia volt a következő állomása annak a hosszú útnak, amelynek során tudományos céllal végigjártam a birodalom nagyvárosait. Megfordultam Alexandriában, Pergamonban, Athénban, megfigyeltem és leírtam a népeket, most pedig Gallia provincia városait akartam sorra keríteni.

Akkor este olyan pompásan éreztem magam, ahogy római könyvtáramban se. Még a kocsmá is jobban tetszett. Bárhol is jártam, mindenütt ilyen helyeket kerestem az írásra. Kitettem gyertyát-tintát-pergament egy fal melletti asztalra, és azokban a kora esti órákban ment a legjobban a munka, mikor a legnagyobb volt a ricsaj.

Így visszatekintve már látom, hogy lázas tevékenység töltötte ki életem. Meg voltam győződve róla, hogy nekem semmi sem árthat. Törvénytelen fia voltam egy gazdag római háznak; szerettek, kényeztettek, azt tettem, amit akartam. Törvényes fivéreim fájdíthatták a fejüket házasságon, politikán és háborún. Húszesztendőskoromra én lettem a tudós és a krónikás, kinek szava eldöntötte részeg tivornyákon a történelmi és hadászati disputákat.

Ha utaztam, tele voltam pénzzel, és papírjaim előtt megnyílt minden ajtó. Enyhe kifejezés lett volna azt mondani, hogy jól bánt velem az élet. Én rendkívül boldog ember voltam, de ami ennél is fontosabb, nem ismertem sem az unalmat, sem a vereséget.

Mindenüvé elkísért a legyőzhetetlenség érzése, mindig készen álltam a csodálkozásra, és ez később ugyanolyan fontosnak bizonyult számomra, mint neked a harag és az erő, vagy amilyen a többieknek lehetett a kétségbeesés és a könyörtelenség.

De folytatom. Egy híja volt eseménydús életemnek: kelta anyám szeretére kit nem ismerhettem. Meghalt, amikor én születtem. Annnyit tudtam róla hogy rabszolga volt, azoknak a harcias gallusoknak a lánya, kikkel Július Caesar háborúzott. Szőke voltam és kék szemű, mint ő, ki láthatólag óriások véréből eredt. Már zsenge koromban túlnőttem apámon és fivéreimen.

Engem nemigen érdekelték gall őseim. Körmöm hegyéig művelt rómaiként érkeztem Galliába, és nem barbár vérem tudatát hoztam magammal, hanem azt a korombeli közmeggyőződést, hogy Augustus Caesar nagy uralkodó, és a Pax Romana áldott idejében a régi babonásokat birodalomszerte föl fogja váltani a törvény és az ész. Nincs oly isten háta mögötti hely, melyet el ne érhetnének a római utak és katonák, utánuk pedig a tudósok és kereskedők.

Akkor este úgy írtam, mint egy megszállott. Lázasan körmöltem, kik jönnek-mennek a kocsmában, az összes ismert faj képviselőiben, tucatnyi nyelven karattyolva.

És minden látható ok nélkül megszállt egy különös gondolat, amely szinte már egy kellemes rögeszme méreteit öltötte. Azért emlékszem, hogy azon az estén ütött szöveget a fejembe, mert kapcsolatban látszott lenni azzal, ami utána történt. Persze nem volt kapcsolatban, már korábban kikristályosodott bennem az az elképzelés. Pusztán véletlen, hogy akkor tudatosult, amikor utolsó szabad órámat éltem, mint római polgár.

A lényege az, hogy van valaki, aki mindent tud, mindent lát. Nem valami Legfelsőbb Lényt értettem rajta, inkább azt, hogy létezik a világon egy folyamatos intelligencia, egy szakadatlan tudat. Gyakorlatias fogalmakban elmélkedtem róla, ami egyszerre volt izgalmas és megnyugtató. Valahol valami tudja, mit láttam útjaimon, tudja, milyen volt Massilia hatszáz éve, mikor partra szálltak az első görög kereskedők, milyen volt Egyiptom, amikor Kheopsz felépíttette a piramisokat. Valaki emlékszik, milyen volt az alkony, amikor

a görögök bevették Tróját, valaki vagy valami hallotta, miről beszélgettek a tanyasi parasztok Athén alatt, mielőtt a spártaiak lerontották volna a városfalakat.

Azt nem tudtam eldönteni, ki vagy mi légyen ez, de megnyugtató volt hogy nem vész el semmi, ami szellem – márpedig az ismeret az –, mert létezik ez a folyamatos tudás...

Ittam még egy kis bort, töprengtem fölöttem, írtam róla, rájöttem, hogy nem is annyira meggyőződés ez, mint előítélet. De én csak annyit éretem, hogy létezik egy végtelen tudat...

Ezt utánozta a krónika is, amelyet írtam. Korom szellemét próbáltam megragadni, úgy, hogy mindazt, amit láttam, tájakról-emberekről följegyeztem, összekapcsoltam a görögöktől: Xenophóntól, Hérodotosztól Poszeidóniosztól ránk maradt megfigyelésekkel. Gyenge dolog volt, szűkös dolog az igazi tudathoz képest, nekem azonban jólesett írnom.

Éjfél felé kissé elfáradtam, és mikor fölemeltem a fejemet, pontot téve egy különösen hosszas összpontosítási szakasz után, észrevettem, hogy valami megváltozott a kocsmában.

Sokkal nagyobb volt a csend, úgyszólván teljesen kiürült a lebuji. Velem szemben, háttal a falnak, szőke hajú, magas ember ült, kit épp hogy láttam a pisle fényben, és engem figyelt némán. Megütődtem, nem attól, ahogyan nézett – bár az is elég mehökkentő volt –, hanem attól, hogy itt van már egy ideje a közelemben, engem mustrál, és én még csak észre se vettem.

Óriási termetű volt, mint minden gallus, még nálam is magasabb. Hosszú, keskeny arca volt, feltűnően erőteljes álla, sasorra, bozontos, szőke szemöldöke, amely alatt gyermekien értelmes szempár ragyogott. Vagyis hogy nagyon bölcsnek látszott, ugyanakkor nagyon fiatalnak és ártatlannak is. Holott nem is volt fiatal. Zavarba ejtő jelenség volt.

Annál is inkább, mert vállára omló, durva szálú, sűrű, szőke haját nem nyíratta rómaiasan rövidre, és az akkoriban általános tunika és köpeny helyett az övvel összeszorított ómódi bőrmellényt viselte, amelyet Caesar előtt hordtak a barbárok.

Ezt a szürös szürke szemű figurát mintha most szalajtották volna az erdőből. Sebtében lejegyeztem, mi van rajta, abban bizakodva, hogy nem tud latinul olvasni.

Azért kissé idegesített, hogy olyan mozdulatlanul ül. Szeme természetellenesen tágra meredt, szája meg-megrándult, mintha már a látásom is tűzbe hozná. Finom fehér keze azonban lustán hevert az asztalon, mintha arra nem hatna a fölindulás.

Röpke pillantással meggyőződtem róla, hogy rabszolgáim nincsenek a kocsmában. Arra gondoltam, nyilván a szomszédban kockáznak, vagy fölmentek az emeletre valami nőszemélyekkel, de bármikor betoppan-hatanak.

Kényszeredetten

írást, rámosolyogtam

ekkor furcsa néma

azonban barátomra, és folytattam

megszólalt.

Te tanult ember vagy, ugye?” Birodalmi latint beszélt, de vaskos, idegenes kiejtéssel, olyan gonddal formálgatva a szavakat, hogy szinte daloltak a szájában.

Mondtam, hogy igen, volt szerencsém tisztos nevelést kaphatni, azzal újra nekiveselkedtem az írásnak, gondolván, hogy ettől elbátortalanodik. Vitathatatlanul tetszetős látványt nyújtott, de nekem nem volt beszélhetnékem.

„És ugyebár egyformán írsz görögül és latinul?” – sandított az előttem fekvő, teleírt lapokra.

Udvariassan elmagyaráztam, hogy a görög a pergamenen csak idézet egy másik könyvből; én latinul dolgozom. Azzal megint nekiláttam körmölni.

„De te galata vagy, ugye?” – kérdezte ezúttal, a gallok régi görög nevét használva.

„Nem igazán. Római.”

„Külsőd olyan, mint a galatáké” – makacskodott. – „Szálás termetű vagy, mint mi, és úgy is jársz, mint mi.”

Sajátos megállapítás volt. Órák óta itt ültem, nagy néha szürcsöltem bele a boromba, járni meg egyáltalán nem jártam.

Elmagyaráztam, hogy anyám volt gall, én azonban nem ismertem őt, apám pedig római szenátor.

„És mi az, amit görögül és latinul írsz?” – firtatta. – „Mi az, mi így felkorbácsolja szenvedélyedet?”

Nem feleltem azonnal. Kezdett érdekelni ez az ember, de negyvenéves koromra megtanultam, hogy az első percben a legtöbb kocsmai ismerős érdekesnek ígérkezik, utána viszont elviselhetetlenül fárasztónak bizonyul.

„Rabszolgáid azt mondják – közölte ünnepélyesen –, hogy nagy történelmet írsz.”

„Valóban?” – feleltem némileg kimérten. – „Egyáltalán hol vannak a rabszolgáim?” Megint körülnéztem, sehol senki. Ráhagytam, hogy tényleg történelmet írok.

„És Egyiptomban is jártál?” – folytatta, és keze kisimult az asztal lapján.

Nem válaszoltam. Alaposan szemügyre vettem még egyszer. Volt benne valami másvilági, ahogy ott ült, és azzal az egyetlen kezével gesztikulált, úgyahogy azok a primitív népek képzelik a méltóságteljes viselkedést, akik irdatlan bölcsesség letéteményeseinek hiszik magukat, holott legfeljebb irdatlan meggyőződésük van.

„Igen” – feleltem kissé gyanakodva. – „Jártam Egyiptomban.”

Ettől láthatólag felvidult. Még kerekrebbre nyitotta a szemét, aztán hu nyorgott, és mozgott az ajka, mintha magában beszélne.

„És ismered az egyiptomi nyelvet és írást is?” – érdeklődött buzgón szemöldökét összeráncolva. – „Ismered Egyiptom városait?”

„A beszélt nyelvet igen, azt ismerem. De ha íráson a régi képirást érted azt nem tudom olvasni, és nem ismere senkit, aki képes lenne rá. ÚcJ hallottam, még az öreg egyiptomi papok se tudják. Félig se értik a szövegeket, amelyeket másolnak.”

Rettentő furcsán nevetett, meg nem tudtam volna mondani, hogy ez fölviannyozta-e, vagy tudott-e valamit, amit én nem. Mintha mély lélegzetet vett volna, mert megrebbentek az orrcimpái, aztán megint kisimult az arca. Felséges emberpéldány volt.

„Az istenek el tudják olvasni” – suttogta. „Megtaníthatnának engem is” – tréfálkoztam.

„Hogyan?” – kapott levegő után, és előrehajolt. – „Mondd ezt még egyszer!” „Csak tréfáltam! Annyit akartam mondani, hogy szeretném, ha el tudnám olvasni a régi egyiptomi írást. Ha el tudnám olvasni, akkor igazságokat tudhatnék meg Egyiptom népéről a sok számaráság helyett, amit a görög historikusok hordtak össze. Egyiptom félreismerett föld.” – Elharaptam a szót. Miért beszélek én ennek az embernek Egyiptomról?

„Egyiptomban még mindig élnek igaz istenek” – mondta ő komolyan –, „olyan istenek, kik mindöröktől fogva ott voltak. Egyiptom legmélyén is jártál?”

Furán fogalmazta meg a kérdést. Mondtam, hogy elég hosszan fölmentem a Níluson, és sok csodát láttam. „De ami az igaz isteneket illeti” – mondtam –, „aligha fogadhatok el igazaknak állatfejű isteneket.” Szomorkásán csóválta a fejét.

„Az igaz isteneknek nincs szükségük képmásokra. Emberarcuk van, ők maguk jelennek meg, ha úgy tartják jónak, és élnek, akár a kalász; mert él minden, mi a földből származik, és mindenek a mennyeknek boltja alatt; mert él a kő és él a hold, mely változhatatlan változásokkal tagolja a nagy csendben az időt.”

„Nagyon valószínű” – dűnnyögtem, nem akarván ingerelni. Tehát vallási fanatizmus a bölcsességnek és az ifjúságnak az az elegye, amelyet megéreztem benne. Tudhattam volna. Eszembe jutott valami, amit Július Caesar írt Galliáról: hogy a kelták Dis Pátértől, az éjszaka istenétől származnak. Ilyesmiben hinne ez a fura madár?

„Egyiptomban még vannak régi istenek” – szólt halkán –, „és ezen a földön is vannak, azoknak, kik tudják, miként kell imádni őket. Nem a ti templomaitokra gondolok, hol kufárok árulják az oltárra való barmot, utánna a kaszab kiméri a maradék húst. Én a tisztességes istentiszteletéről beszélek, a tisztességes áldozatról, mely kedvet talál az isten előtt.”

Úgy érted, az emberáldozatról?” – szúrtam közbe tapintatosan. Caesar meglehetősen szemléletesen írja le ezt a kelta szokást, melynek

a gondolatától is megfagyott a vérem. Persze láttam embereket szörnyű halált halni római arénában, a vérpadokon, de embert

évszázadok óta nem áldoztunk az isteneknek, ha ugyan áldoztunk valaha is.

Ekkor jöttem rá, ki lehet e különös ember: druida, annak az ősi kelta papi osztálynak a tagja, amelyet ugyancsak megörökített Caesar, és amelyhez foghatóan befolyásos papság tudomásom szerint sehol sem létezik az egész impériumban. De mi azt hittük, hogy Galliából már eltűntek.

Persze a druidákat mindig úgy írják le, hogy hosszú fehér ruhában járkálnak az erdőben, és szertartási sarlóval vagdossák a tölgyről a fagyöngyöt. Ez az ember inkább látszott parasztnak vagy katonának. No de minek öltene fehéret egy druida a kikötői kocsmában? Egyébként is törvény tiltotta.

„Te valóban hiszel ebben a régi istenimádásban?” – hajoltam előre. – „Te jártál Egyiptom legmélyén?”

Óriási fogást csináltam, ha ez itt egy igazi, élő druida! Sohasem hallott dolgokat árulhat el a keltákról. De mi a csuda köze van ehhez Egyiptomnak?

„Nem” – felelte ő. – „Nem jártam ott, noha isteneink Egyiptomból jöttek hozzánk. Nem én rendeltettem el arra, hogy odamenjek. Nem én rendeltettem el arra, hogy megtanuljam olvasni az ősi nyelvet. A nyelv, melyet beszélek, elég az isteneknek. Nem zárják el fülüket előle.”

„És miféle nyelv légyen az?”

„Természetesen a galata! Tudod te kérdés nélkül is.”

„És honnan tudod, hogy isteneid hallanak, amikor szólsz hozzájuk?”

Szeme kerekre nyílt megint. Félreérthetetlenül diadalmas mosolyra húzta a száját.

„Isteneim válaszolnak nekem” – mondta nyugodtan.

Persze hogy druida volt. Hirtelen mintha fény derengett volna körülötte. Elképzeltem fehér ruhában. Ha akkor megindul Massiliában a

„Akkor föld,
magad kétlem,
hallottad hogy
őket” észrevettem
– volna.

összegeztem.

„Szememet vettem isteneimre” – mondta –, „és ők szóval és csenddel szólottak hozzám.”

„Mit művelnek, ami megkülönbözteti őket a mieinktől, már úgy értem, az áldozat jellegén túl?”

Hangja dallamosán zengett a hódolattól. „Azt művelik, mit mindig műveltek az istenek: elválasztják az ocsút a tiszta búzától. Áldást hoznak azokra, kik őket imádják. A jámbort beleölelik a világegyetem körforgásának, a hold változásainak harmóniájába, mint ezt már mondtam neked. Termővé teszik a földet, azt művelik az istenek. Minden, ami jó, őtőlük származik.”

Hát igen, gondoltam. Az egyszerű ősvallás, amelynek még ma is hatalma van az impérium köznépe felett.

„Isteneim küldtek ide engem” – folytatta. – „Hogy megkeresselek téged” „Engem?” – hüledeztem.

„Te fogod megérteni mindeme dolgokat. Mint ahogy meg fogod ismerni az ősi Egyiptom igaz vallását. Az istenek fognak megtanítani rá.”

„Miért tennék?” – érdeklődtem.

„Egyszerű a felelet” – mondta ő. – „Mert egy leszel közülük.”

Eppen válaszolni akartam, amikor hátulról keményen fejbe vágtak, és a fájdalom úgy spriccelt szét a koponyámban, mint a víz.

Ájultamban még láttam, hogy az asztal megemelkedik, láttam fent a magasban a mennyezetet. Mintha valami olyat is akartam volna mondani, hogy ha váltságdíjat akartok, vigyetek a házamba, forduljatok az intézőmhöz.

De már akkor tudtam, hogy itt nem érvényesek többé az én világom szabályai.

Fényes nappal tértem magamhoz egy jókora szekéren, amely sebesen döcögött egy földúton a rengeteg erdőn át. Kezem-lábam összekötözték, és egy takarót dobtak rám. Jobbra-balra ki lehetett látni a fűzfa fonadékon. Ott lovagolt mellettem az ember, akivel beszélgettem. Voltak más lovasok is, valamennyien nadrágban, övvel összeszorított börmellényben, melyhez vaskardot és vas karpereceket viseltek. Hajuk majdnem fehérnek tűnt a beszökő napfény foltjaiban. Némán, egy csomóban ügettek a szekér mellett. Ezt az erdőt mintha a titánoknak teremtették volna. A tölgyek irdatlanok voltak és ösöregesek, összefonódott ágaik alig engedték át a fényt. Órákig utaztunk a haragoszöld nyirkos levelek és a mélysötét árnyékok világában.

Nem emlékszem sem városokra, sem fálvakra, csupán egy otromba erődre. A kapun belül szalmatetős házak két sorban, és bőrruhás barbárok járkálnak mindenfelé. Bevittek az egyik házba, sötét, alacsony épületbe. Alig bírtam felállni, annyira elzsibbadt a lábam. Egyszerre dühöngtem és gyanakodtam.

Arra rájöttem, hogy egy épségben megmaradt, ősi kelta zárványban vagyok, ugyanazok között a harcosok között, kik alig pár száz éve prédálták fel a delphoi nagy szentélyt, kevéssel rá pedig Rómát magát; kik bögő trombiták mellett, anyaszült meztelenül vágattak Caesar ellen a csatába, üvöltésükkel megrettentve még a fegyelmezett római katonákat is.

Más szavakkal: messze voltam mindentől, amire számíthattam volna. Ha pedig ez a megistenülés azt jelenti, hogy lekaszabolnak valami tölgyfaliget vérmocskos oltárán, akkor ajánlatos lesz összeszednem az eszemet, kijussak innen.

6

Foglyul ejtőmet már csak a híres fehér köntösben láttam viszont Szépen megfésülte kuszált szőke haját; makulátlan volt, lenyűgöző és ünnepélyes. Mögötte más fehér ruhás, hosszúra nőtt férfiak is bejöttek a félhomályos kis szobába, öregek-fiatalok vegyesen, és mindnek ugyanolyan csillogó aranyszőke haja volt.

Körbeálltak, meglehetősen ideig hallgattak, aztán egyszerre kezdtek el suttozni.

„Tökéletes vagy az istennek” – mondta a legöregebb, és én láttam foglyul ejtőm szemében a csendes örömet. „Az vagy, amit az isten kért” – mondta a legöregebb. – „Velünk maradsz Samhain nagy ünnepéig, azután elviszünk a szentelt ligetbe, ahol inni fogod az Isteni Vért, és leszel istenek atyjává, ki visszaadja nekünk a varázslatot, mely oly érthetetlenül elvétellettőlünk.” „És meg fog halni a testem, amikor ez történik?” – érdeklődtem. Végighordoztam tekintetemet keskeny, éles arcukon, amint ott álltak szikár könnyedséggel, és átható pillantással mustráltak. Hogy retteghették ezt a fajt, amikor harcosai lecsaptak a földközi népekre! Nem csoda, ha annyi mindent összeírtak megfélemlíthetlenségükről. Csakhogy ezek nem harcosok voltak, hanem papok, bírák és tanítók: ifjak oktatói, egy írásba sohasem foglalt költészet és törvénykönyv őrizői.

„Csupán halandó részed fog meghalni” – felelte az, akivel korábban is beszéltem.

„Elég baj. Lévé, hogy körülbelül az mindenem.”

„Nem” – mondta. – „Alakod megmarad és fölmagasztaltatik. Majd meglátod. Ne félj. Különben sem változtathatsz a dolgokon. Samhain ünnepéig megnőveszted a hajadat, megtanulod nyelvünket, himnuszainkat és törvényeinket. Vigyázni fogunk rád. Az én

nevem

Szököni Mael, és magam
lehetetlen foglak tanítani.”

volt.

Éjjel-nappal őriztek. Késtem nem tarthattam magamnál, nehogy levágjam a hajam, vagy más módon kárt tegyek magamban. Többnyire csak hevertem a sötét, üres szobában, ittam az árpasört, és habzsoltam a zaftos sült húst, amit hoztak. Írószerszámom nem volt, ami külön gyötrelmet jelentett.

Unalmamban odafigyeltem Maelre, ha bejött oktatni. Hagytam, hadd zsolozsmázzék, hadd mondjon régi verseket, és beszéljen a törvényekről. Időnként azzal bosszantottam, hogy egy istennek nyilvánvalóan nem szükséges ilyen műveltnek lennie.

Ezzel egyetértett, de mit tehetett mást, mint hogy próbálta elmagyarázni, mi fog történni velem.

„Igazán segíthetnél, hogy kijussak innen, eljöhetnél velem Rómába” – gyözködtem. – „Van egy villám a sziklatetőn, a neapolisi[7] öböl felett. Te még életedben nem láttál olyan szép helyet. Ott lakhatnál halálodig, ha segítenél. Én csak annyit kérek, hogy ott is fűjd el ezeket a kántusokat és fohászokat és törvényeket, mert le szeretném jegyezni őket.”

„Miért próbálsz megrontani?” – kérdezte ilyenkor, ám én láttam rajta, hogy megigézte a világ, amelyből jöttem. Bevallotta, hogy érkezésem előtt hetekig csatangolt a görög városban[8], hogy megszerette a római bort, a kikötőben látott nagy hajókat és a különleges ételeket.

„Én nem megrontani akarlak” – mondtam –, „csak nem hiszem, amit te hiszel, te pedig foglyul ejtettél engem.”

De azért csak hallgattam tovább imáit, unalomból, kíváncsiságból és lappangó homályos félelemből.

Kezdtém várni, hogy jöjjön, hogy a sápadt kísértetalak fehér fényként világítsa meg a kopár szobát, és nyugodt, kimért, dallamos hangján rám zúdítsa az ódon számárságokat.

Arra hamarosan rájöttem, hogy verseik nem állnak össze olyan istenmesékké, amilyeneket a görögöknél és latinoknál megszoktunk. De a szám talán strófából csak kibontakozott lassacskán az istenek személyazonossága és jelleme. A lehető legkülönbözőbb sorsú istenségek képviseltették magukat a mennyei karban.

Mael és tanítványai fölött azonban az az isten bírt a legnagyobb háta lommal, akivé nekem kellettennem. Ennek az istennek nem volt neve csak számtalan címe. Leggyakrabban Vérivónak emlegették, de ugyancsak ő volt a Fehér, az Éjszaka Istene, a Tölgy Istene, az Anya Szeretője.

Vérrel áldoztak neki minden holdtöltekor, ám gabonaszaporító Samhain ünnepén (jelenlegi keresztény kalendáriumunk szerint november elsején, azaz a későbbi mindenszentek vagy halottak napján) fogadta el a törzs előtt a legnagyobb emberáldozatot, valamint jószolt és ítélkezett.

Az isten a Nagy Istennőt szolgált, kinek nincs látható alakja, mégis jelen van minden dolgokban, és Anyja minden dolgoknak: a földnek, a fáknak, az égnek, az embereknek, magának a Vérivónak is, ki jár az Anya kertjében.

Ez már fölszította kíváncsiságomat, de a félelmemet is. A Nagy Istennő kultusza nem volt ismeretlen előttem. Földanyát és a Minden Dolgok Anyját, valamint szeretőjét és fiát, a Meghaló Istent, ki férfivá növekszik, mint a kalász, majd levágják, mint a kalászt, mert csak az Anya örök, tucatnyi néven tisztelték az impérium szélteiben-hosszában. Nem volt ez más, mint az évszakok váltakozásának ódon és kedves mítosza, ám a szertartásokat már aligha lehetett kedveseknek mondani.

Mert az Isteni Anya egyben a Halál, a föld, mely elnyeli az ifjú szerető maradványait; mely mindnyájunkat elnyel. Ez ősi igazságnak megfelelően, amely oly régi, akár a mag elvetése, ezerszámra tenyésztek a vérengző rítusok.

Rómában Kübelé néven imádták az istennőt, és én láttam, miként herélik ki magukat ájtatos önkívületben örült papjai. A mítosz istenei még véresebb véget értek: Attiszt kiherélték, Dionüszoszt cafatokra tépték, az óegyiptomi Oziriszt feldarabolták, úgy rakta össze Ízisz, a Nagy Istenanya.

És most én leszek a Sarjadzás Istene – a boristen, a gabonaisten, a fa istene. Tudtam, hogy bármi várjon is rám, az csak valami rémség lehet.

Mi mást tehettem, mint hogy berúgtam, és dűnnyögtem a zsolozsmákat Maellel együtt, kinek szemét időnként elfátyolozták a könnyek, mikor rám nézett:

„Vigyél már ki innen, te csirkefogó!” – mondtam egyszer, amikor végképp kijöttem a béketüresből. – „Mi a Styxért nem csapsz föl faistennekkel? Miért nekem jutott a megtiszteltetés?”

„Már mondtam, hogy énelem csak őhaját közölte az isten, de nem választott ki.”

„És te engedelmeskednél, ha téged választana?”

Torkig voltam már az ósdi rítusokkal, amelyek szerint mindenkinek, kit betegség vagy balszerencse fenyeget, emberáldozatot kell bemutatnia istennek, ha nem akarja a rövidebbet húzni, meg az összes többi éretlen, barbár, százszor szent hiedelemmel.

„Félnék, de elfogadnám” – suttogta. – „Tudod-e, mi az, ami oly szörnyű sorsodban? Az, hogy lelked mindörökre be lesz zárva tested tömlöcébe. Nem léphet át más testbe vagy más életbe a természetes halál kapuján. Nem, a te lelked mindörökkön-örökké az isten lelke lészen. Ki leszel zárva a halál és az újjászületés körforgásából.”

Noha általában lenéztem lélekvándorlásba vetett hitét, most elnémultam bánata és meggyőződésének borzongató ereje előtt.

Hajam megnőtt, sűrűbb lett. A forró nyár átolvad a hűvösebb őszebe, közeledtünk Samhain nagy ünnepéhez.

Én még mindig nem hagytam fel a kérdezősködéssel. „Hány emberből csináltál már istent? Miért választottál éppen engem?” „Én egyetlen emberből sem!” – tiltakozott. – „Csakhogy az isten öreg, elveszítette varázserejét. Rettenetes csapás érte. Én nem beszélhetek eme dolgokról. O választott utódod magának.” Riadtnak látszott. Túl sokat mondott. Legmélyebben gyökerező félelmeibe vájkálhatott bele valami.

„És honnan tudod, hogy engem fog választani? Netán van még raktáron az erődben hatvan más jelölt?”

A fejét rázta, majd szokatlan nyersséggel így szólt:

„És velünk mi lesz, Marius, ha te nem iszol a Vérből, és nem léssz új isteni fajta atyjává?”

„Bárcsak érdekelne, kedves barátom!”

„Ah, minő csapás...” – suttogta, aztán fojtott hangú hosszas értekezésbe fogott Róma fölemelkedéséről, Caesar borzasztó hadjáratairól, ama nép hanyatlásáról, mely az idők kezdete óta itt élt ez erdős hegyekben, s többre tartotta a hatalmas törzsfőnökök tiszteletre méltó erősségeit a lenézett görög, etruszk és római városoknál.

„Civilizációk emelkednek és hanyatlanak, barátom” – szúrta közbe. – A régi istenek átadják helyüket az újaknak.”

„Ezt te nem érted, Marius! Léha bálványaitok és bujálkodásainak dalnokai nem győzték le a mi istenünket! A mi istenünk oly gyönyörű volt mintha maga a hold alkotta volna holdsugarából, hangja oly tiszta volt, akár a fény, és úgy vezérelt bennünket, hogy

egybeforrjunk minden dolgokkal mely az egyetlen út a kétségbeesésből és a magányból a szabadság felé! Ámde szörnyű csapás érte, és arra fent az északi országban teljesen eljuszultak az istenek. A napisten bosszúja volt ez rajtuk, ámde hogy miként talált utat hozzájuk a sötétség és az alvás óráiban, azt nem tudja sem ő, se mi. Te vagy a mi menekvésünk, Marius. Te vagy a halandó, aki tud aki tanult és tanulhat, aki alászállhat Egyiptomba.”

Ezen eltűnődtem. Eszembe jutott Ízisz és Ozirisz ősi kultusza, és azok a vélekedések, amelyek szerint Ízisz a Földanya, Ozirisz a gabona, Tüphón pedig, Ozirisz gyilkosa, a nap égető tüze.

Es most ez a jámbor istenközlő azt állítja, hogy a nap utat talált az éjszaka istenéhez, és rettentő bajt okozott. Végül elhagyott a józan eszem. Túl sok időt töltöttem részeg magányban.

Elterültem a sötétben, és magamban énekelgettem himnuszokat az Anyához, bár az én szememben nem volt istennő: sem epheszosi Artemisz, tejtől duzzadó számos keblével, sem iszonyú Kübelé, még alvilágba elragadott Perszephonét sirató nyájas Déméter sem, kinek tiszteletére alapították az eleuszisi szent misztériumokat. Ő volt a jó erős föld, melynek illatát a rácsos ablakon át éreztem, a sötétzöld erdő nyirkos édességét hozó szél. O volt a mezei virág és a sarjadó fű, a harsogó hegyi forrás. Minden volt, ami még megmaradt nekem e durva kis gerendaházban, hol minden mást elvettek tőlem. Én csak annyit tudtam, mit mindenki más: hogy a tél és a tavasz körforgásában, és mindenben, ami növekszik, ott rejlik valami nyelv és mítosz nélkül is újjászülető magasrendű igazság. Néztem a rácson át a csillagokat, és azt éreztem, képtelenül ostoba módon kell meghalnom olyan emberek között, akiket nem csodálok, szokásaikat pedig legszívesebben megsemmisíteném. De a vallási külsőségek mégis megfertőztek. Drámai álmokat szőttem önmagáról, amint ott állok a központjában valaminek, ami bír egy bizonyos túlfűtött szépséggel.

Egy reggelen fölültem és megérintettem a hajam. Dúsan, hullámosán omlott a vállamra.

A következő napokban örökös jövés-menéstől zibongott az erdő. Szekerek érkeztek mindenfelől. Ezek lépték át a kaput. Minden órában lehetett hallani az érkezők és távozők hangját.

Végül Mael is beállított nyolc druidával, tisztaságtól illatozó, forrásvízzel mosott, napon szárított fehér ruhában, fényesre kefélt hajjal. Simára borotválták az arcomat, lenyírták a körmeimet. Kifésülték a hajamat, és engem is fehér ruhába öltöztettek. Aztán minden oldalról fehér fátylakkal takarva kivezettek a házból egy fehér ekhósszekérhez.

Futólag láttam más fehér ruhás embereket, kik a hatalmas tömeget tartották vissza. Megértettem, hogy engem csak a néhány kiválasztott druidának szabad látnia.

Amint bent voltunk Maellel a sátor alatt, a ponyvát lebocsátották, és mi eltűntünk szem elől. Letelepeltünk a durva padokra, és a szekér nekilódult. Órákig döcögünk egyetlen szó nélkül.

Hébe-hóba átszűr egy-egy napsugár a sátorszerű alkotmány fehér szövetén, ha pedig közelről néztem, láthattam a kelmén át az erdőt: sűrűbb, rengetegebb volt, mint amire emlékeztem. Végtelen menet jött utánunk, rácsos, nagy szekereken hoztak embereket, kik a rostélyt rázva üvöltöttek hátborzongató kórusban, hogy engedjék el őket.

„Kik ezek? Mit ordítanak ennyire?” – kérdeztem végül, mert már nem bírtam tovább a feszültséget.

Mael összerázkódott, mintha álmából ébredne. „Igazságosan elítélt gonosztevők, rablók, gyilkosok, kiket elveszejtenek szent áldozatban.”

„Undorító!” – morogtam. Tényleg az volt? Mi Rómában megfeszítésre, máglyahalálra, a legváltózatossabb kinszenvedésekre ítéljük a bűnözőket. Attól vagyunk civilizáltabbak, hogy nem hívjuk rituális áldozatnak? Talán a kelták bölcsőbbek nálunk, amikor nem pocskolják a halált.

Ostobaság. Szédültem. A szekér mászott. Emberek mentek el mellettünk gyalogszerrel és lóháton. Mindenki Samhain ünnepére igyekezett. Mindjárt meg fogok halni. Nem akarom, hogy megégessenek. Mael sápadt volt és riadt. A börtönszekereken vonították az emberek. Úgy éreztem, mindjárt megőrülök.

Mit fogok gondolni, amikor meggyújtják a tüzet? Milyen lesz, ha belém kap a láng? Elviselhetetlen volt.

„Mi fog történni velem?” – kérdeztem hirtelen. Nagy kedvem lett volna megfojtani Maelt. Főlnézett, megrezgett a szemöldöke.

„És ha már meghalt az isten...” – suttopta.

„Akkor jössz velem Rómába, és leisszuk magunkat jó itáliai borral!” – súgtam vissza.

Késő délután volt, mire megállt a szekér. Körülöttünk ricsaj gomolygott, mint a pára.

Kinéztam. Mael nem tartott vissza. Irdatlan tisztásra érkeztünk, melyet minden oldalról titáni tölgyek vettek körül. A szekereket, a mienket is beleértve, visszaterelték a fák közé. A tisztás közepén sok száz ember barkácsolt valamit, amihez boglyaszám használták a gallyat, mérőföldszám kötelet, százasával a durván bárdolt hatalmas rönköket.

Két óriási, álló X betűt ácsoltak a legvastagabb és leghosszabb gerendákból, amelyeket valaha láttam.

A fák között hemzsegetek a bámszokodók. Már nem fért a tisztáson a sokaság, de még egyre érkeztek a szekerek, és a tömegen átnyomakodva kerestek maguknak helyet az erdő szélén.

Visszaültem, és tettem, hogy nem tudom, mit művelnek odakint, pedig nagyon is tudtam. És amikor lebukóban volt a nap, még hangosabb és kétségbeesettebb lett a jajveszékelés a ketrecekben.

Csaknem szürkület volt már. Mael félrehajtotta a sátorlapot, hogy lássak. Iszonyodva hökölttem hátra, mert két behemót kosarat pillantottam meg, fűzfavesszőből, gerendából, kötélből összetákolva – a rájuk aggatott, ruhát-hajat utánozó indákból ítélve férfit és asszonyt akartak formázni –, melyeket tetőtől talpig megtöltöttek az összekötözött vonagló, kegyelemért sikoltozó elítéltek.

Elállt a szavam a két szörnyűséges óriástól. Nem bírtam összeszámolni, hány ember vergődik bennük, hány áldozatot tömtek oszloplábaikba, törzsükbe, karjaikba, még a kezükbe, még borostyánnal és virágokkal koszorúzott, arc nélküli, idomtalan fejük ketrecébe is. Virágfüzerek alkották az asszony ruháját, gabonakéveket szúrtak a férfi borostyánból font széles övébe. Úgy imbolyogtak, mintha bármelyik percben összeomolhatna az erdő fölé tornyosuló alakjuk, de én tudtam, hogy a hatalmas gerendákból ácsolt kereszt megtartja őket. Lábuk körül boglyában állt a forgács és a szurkos hasábfá, amellyel hamarosan lángra lobbantják őket.

„Azt akarod elhitetni velem, hogy ezek itt, akiknek meg kell halniuk, mind bűnösök valamilyen gazságban?” – kérdeztem Maeltől. Szokott ünnepélyességével bólintott. Őt ez nem érdekelte. „Hónapokig, sőt évekig várták, hogy feláldozzák őket” – felelte csaknem közömbösen. – „A legkülönbébb helyekről hozták ide őket. Sorsukon ugyanúgy nem változtathatnak, mint ahogy mi sem. Sorsuk pedig az, hogy elpusztuljanak az Anya és a Szerető bábuiban.”

Egyre jobban kétségbeestem. Bármire hajlandó lettem volna, hogy elszökhessek. Addigra azonban legalább húsz druida, mögöttük pedig egy légiónyi harcos állta körül a szekeret. És a tömeg akkorára hízott a fák között, hogy nem látszott a vége.

Gyorsan sötétedett, mindenfelé fáklákat gyűjtögettek.

Mennydörgően harsogott az izgatott hangzavar. Még szívszakasztóbban és fülrepesztőbben jajgattak az elítéltek. Mozdulatlanul ültem, úgy próbáltam megtisztítani szellememet a vakrémülettől. Ha már nem szökhettek el, higgadtan tűröm a különös ceremóniákat, és ha majd kiviláglik, mennyire álságosak, akkor erényes méltósággal mondok róluk ítéletet, lehetőleg jó hangosan. Ez lesz utolsó tettem isteni tettem –, ezért tekintélyt parancsolóan kell viselkednem, különben nem ér semmit.

A szekér meglódult. Volt nagy ricsaj, ordítás; Mael fölállt és a karomnál fogva támogatott. Amikor felhajtották a vásznat, mélyen bent álltunk a fák között, távolabb a tisztástól. Visszanéztem a fáklyafényben csillogó, vérfagyasztó óriásokra. Élni látszottak az elgyötörtön vonagló testek sokaságától, mintha mindjárt megindulnának és letipornának bennünket. Fények és árnyékok futkostak az ormótlan fejekbe zsúfolt elítélteken, ocsmány arcuk nőtt a figuráknak.

Nem tudtam a szemem levenni róluk és a tömegről, Mael azonban megszorította a karomat, mondván, hogy most a szentélybe kell mennem a kiválasztott papokkal.

A többiek közelebb jöttek, láthatólag engem próbáltak eltakarni. Tehát a sokaság nem sejtí, mi történik. Nyilván csupán annyit tudnak, hogy mindjárt kezdődik az áldozat, és a druidák majd tolmácsolják az isteni kinyilatkoztatást.

Egyiküknél volt csak fáklya, ő vezetett bennünket mind beljebb az esti sötétségben. Mael mellettem jött; fehér ruhás alakok haladtak előttünk, oldalunkon és mögöttünk.

Az erdő nyirkos volt és mozdulatlan. A fák olyan szédítő magasra fűrődtek a tűnedező alkonypirban izzó távoli égbe, hogy szinte még akkor is nőni látszottak, mikor fölnéztem rájuk.

Most elfuthattam volna, de meddig juthatnék, még mielőtt ez az egész nép dübörögve loholna a nyomomban?

Ekkor egy ligethez értünk. Kéregbe vésett, ijesztő pofák ugrottak elő a reszketeg' fényben, karóra tűzött koponyák vigyorogtak az árnyékban. Más koponyák a kivájt fatönkökben sorakoztak, fölrétegelve. Szabályos csontház volt. A nagy csendben életre keltek, szinte megszólaltak a szörnyűségek.

Megpróbáltam elhessegetni a káprázatot, hogy a koponyák figyelnek üreges szemükkel.

Nem figyel itt senki, gondoltam. Nincs itt semmiféle folyamatos tudat.

De most megálltunk egy göcsörtös tölgyfa előtt, amely oly vastag volt hogy nem hittem a szememnek. El se tudtam képzelni, milyen öreg lehet, ha ekkorára nőtt. De mikor föltekintettem, láttam, hogy égnek nyúló ágai még mindig élnek, még mindig volt rajtuk zöld levél, és vastagon benőtt őket a fagyöngy.

A druidák jobbra-balra félrehúzódtak, Mael maradt mellettem csupán Szemben álltam a tölgyfával, jobbomon Maellal. Bokréták százaival rakták körül a fa tövét, az apró virágokat csaknem színtelenné fakította a leszálló sötét.

Mael meghajtotta a fejét, lehunyta a szemét. Mintha a többiek is ezt cselekedtek volna, és egész testükben reszkettek. Hűvös szellő borzolta a zöld fűvet, motoszkált a lombok között; hangosan, hosszan sóhajtott az erdő, azután elhalt sóhaja.

És ekkor teljesen tisztán hallottam a sötétben a hangtalan szavakat!

Csak a fából jöhettek. Azt kérdezték, megfelel-e minden feltételnek az, ki az Isteni Vért fogja inni ma éjszaka.

Először azt hittem, hogy meghibbantam. Ezek nyilván megmaszlagoltak. De hát nem is ittam reggel óta! Tiszta volt a fejem, szinte fájdalmasan tiszta. És újból hallottam a némán lüktető kérdéseket: „Tanult ember?”

Mintha derengő fényt árasztott volna Mael szikár alakja; bizonyosan most válaszol neki. A többiek révült arccal meredtek a nagy tölgyre.

„Alá Csupán
tud a szövetnek
szállani lángja röpködött.
Egyiptomba?”

Mael bólintott. Könnyek szöktek a szemébe, és látszott fehér nyakán, ahogy nyelt egyet.

„Igen, élek és szólok. Jól vagy, jó és hív szolgálóm. Megfogom teremteni az új istent. Küldd őt hozzám.”

Túlágosan el voltam képedve ahhoz, hogy szóljak, és egyébként se volt mondanivalóm. Minden megváltozott. Hirtelen kérdésessé lett minden, amiben hittem. Egy csepp félelmet se éreztem, csupán bénító ámulatot. Mael karon fogott, és a többi druida kíséretében megkerülte velem a fát. A gyökerekről eltakarították a virághegyet: hatalmas körakás volt alatta.

A ligetnek ebben a felében is megvoltak a faragott képek, a koponyák és a fehér druidák – köztük hosszú szakállú, ősz aggak is –, kiket korábban nem vettem észre. Ők léptek előre, ragadták meg a köveket és kezdték elhordani őket.

És a többiek is segítettek. Szótlanul emelgették, dobták földre a jókora kőkoloncokat. Némelyik olyan súlyos volt, hogy három embernek kellett emelnie.

És végül a tölgyfa tövében feltárukt egy ormótlan lakatokkal lezárt, nehéz vasajtó. Mael elővont egy vaskulcsot, hosszú szavakat mondott kelta nyelven, a többiek válaszoltak. Maellal reszkett a keze, de azért gyorsan felnyitogatta az összes lakatot. Négy druidának kellett nekiveselkednie, hogy kinyílják az ajtó. A fáklyatartó meggyújtott egy másik szövetnek és a kezembe nyomta.

„Lépj be, Marius” – mondta Mael.

Néztük egymást a röpködő fényben: ő tehetetlenül, mozdulatlanul, túlradó szívvel, én alázatosan és megigézve. Most sejtettem meg egy villanásnyit abból a csodából, amely formát és lángot adott neki.

Ekkor azonban a fából, a durván faragott ajtó mögüli sötétségből újra megszólalt a csendes hang:

„Ne félj, Marius. Várlak. Vedd a fényt, és jöjj hozzám.”

Előreléptem, s a druidák bezárták utánam az ajtót. Hosszú kölépcső tetején álltam. Hányszor láttam később az évszázadok során, mint ahogy te is láttad már kétszer, és fogod is még a lépcsőfokokat, le, a Földanya méhébe, a vérivók örök rejtekébe.

A tölgyfába is belevájtak egy alacsony kamrát, csillogtak fáklyám fényében a durva vésőnyomok; ám a dolog, mely engem szólított, odalent volt a lépcső alján. Ismét mondta, hogy ne féljek.

Nemhogy nem féltem, de annyira föllekesültem, amire legvadabb álmaimban sem számítottam. Nem fogok olyan egyszerűen meghalni, ahogy vártam. Ez a misztérium, melynek most hatolok be a mélyébe, elképzelhetetlenül érdekesebb mint gondoltam.

De a keskeny lépcső alján, a szűk sziklakamrában olyan ijesztően förtelmes látvány fogadott, hogy attól féltem, mindjárt megfulladok vagy elhányom magam az undortól és a félelemtől.

Valami ült a lépcső végével szembeni kőpadon. A lobogó fáklyafényben láttam, hogy emberarca és -alakja van, csak hogy tetőtől talpig feketére volt üszkösödve. Iszonytatóan összeégett, bőre ráaszott a csontjaira. Leginkább egy szurokba mártott, sárga szemű csontvázra hasonlított, csak lobogó fehér sörénye volt ép és teljes. Szóra nyitotta a száját, kivillantak fehér fogai. Megláttam hegyes

szemfogát, és a fáklyát markoltam, hogy ne kezdjek el sikoltozni, mint egy eszelős.

„Ne jöjj hozzám túl közel” – mondta. – „Maradj ott, hol igazán láthatlak; nem úgy, mint ők, hanem ahogy az én szemeim látnak téged.”

Nyeltem egyet, igyekeztem nyugodtan lélegezni. Ember nem élhet túl ilyen égést, pedig ez a valami élt, csupaszon, összeaszottan és feketén. A hangja mély volt és csodaszép. Fölemelkedett, és lassan elindult felém.

Ujját rám szögezte, sárga szeme kissé elnyílt, s vérvörösen csillant a fényben.

„Mit akarsz tőlem?” – suttogtam akaratlanul. – „Miért hoztak ide?”

„A csapás miatt” – szólt őszinte felindulással, ugyanazon a hangon, nem olyan száraz csikorgással, amit vártam. – „Át fogom adni neked a hatalmat – Istenné teszek, Marius, és halhatatlan leszel. Ám el kell menned, amint ennek vége. Valahogyan meg kell szöknöd hűséges báránynak elöl, le kell szállanod Egyiptomba, és meg kell tudnod, miért... miért... történt velem ez.”

Kusza fehér hajával lebegni látszott a sötétben. Mikor beszélt, megfeszült állkapcsán a koponyájához tapadó, elfeketedett, hányás bőr. Mi a fény ellenségei, a sötétség istenei vagyunk. Az Isteni Anyát szolgáljuk, holdfényben élünk és uralkodunk. Ám ellenségünk, a nap, letért kiszabott útjáról, és megkeresett bennünket a sötétségben. Egész északon, hol vallásunk honos, a hó és a jég tartományaitól keleten át e virágzó vidékig minden szentelt ligetbe utat talált a nap, és elevenen égette meg, nappal a szentélyben, éjszaka odakint a világban, az isteneket. A legifjabbak nyomban porrá lettek; volt, ki hívei szeme láttára robbant szét üstökösként! Mások oly hévségben pusztultak el, hogy maga a szent fa lett halotti máglyájuk. Csupán az öregek, kik régóta szolgálják az Anyát, járnak és beszélnek még, mint én teszem, de halálos kínok közepette, elrémítve alakjukkal a jámbor híveket.”

„Kell egy új isten, Marius, erős és gyönyörű, mint én voltam, az Anya szeretője; de oly nagyon erősnek kell lennie, hogy megszökhessen a hívek elöl, kijusson a tölgyfából, alászálljon Egyiptomba, megkeresse a régi isteneket, és utánajárjon, mi okozta ezt a csapást. Egyiptomba kell menned, Marius, el kell menned Alexandriába és az ősi városokba, hívnod kell az isteneket a csendes hanggal, melyet megkapsz, mihelyt megteremtettelek; meg kell találnod, aki még él, föl kell derítened, mi idézte elő ezt a csapást.” Lehunyta a szemét. Mozdulatlanul állt, könnyű teste fékezhetetlenül remegett, mint egy fekete papírfigura. Hirtelen-váratlan kegyetlen képek zúdultak rám, melyekben lánggal égtek a ligetek istenei. Hallottam sikolyukat. Racionális római agyam elutasította a képeket. Inkább megjegyezni és elraktározni próbálta őket, mintsem hogy behódoljon nekik; ám a valami, a képek alkotója, türelmes volt, és a képek patakzottak tovább. Láttam egy vörhenyes-sárga országot, amely csak Egyiptom lehetett: mindent eltart, beborított a homok, és láttam még földbe vezető lépcsőket és láttam szentélyeket...

„Találd meg őket!” – mondta. – „Járj utána, miért és hogyan esett ez Tégy róla, hogy soha többé ne következze be. Használd hatalmatod Alexandria utcáin, míg föl nem leled a régieket. Imádkozz, hogy még mind' meglegyenek a régiek, úgy, ahogy én.”

Szólni se bírtam, annyira lesújtott, megrázott a titok. Talán volt egy pillanat – bár ebben nem voltam biztos –, mikor belenyugodtam, feltétel nélkül belenyugodtam abba, amire elrendeltem.

„Tudom” – szólt ő. – „Elöttem nem lehetnek titkaid. Nem akarsz a liget istene lenni, és azt fogod nézni, hogyan szökhess meg. De lásd, ez a szerencsétlenség utolérhet téged is, hacsak rá nem jössz, mi okozta és mi módon lehet elejét venni. Így hát tudom, hogy el fogsz menni Egyiptomba, különben téged is elégethet az éjszaka méhében vagy a sötét föld méhében ez a természetellenes nap.” Valamivel közelebb vonszolta magát perzselt talpain a sziklapadlón. „Jól jegyezd meg szavaimat, el kell szöknöd még ma éjszaka! Én meg fogom mondani a jámboroknak, hogy valamennyiünk üdve érdekében alá kell szállanod Egyiptomba, ők azonban berzenkedni fognak az ellen, hogy megváljanak új és erőteljes istenüktől. Neked mindazonáltal menned kell! Nem szabad túrnod, hogy bebörtönözzenek a tölgyfába az ünnep után! Járj gyorsan, és napkelte előtt térj meg Földanyához, hogy megmenekedj a fény elől. Földanya megvéd téged. És most jöjj hozzám, hogy átadjam neked a Vért. Imádkozz, hogy legyen még annyi hatalmam, amivel átönthetem beléd ősi erőm. Lassan fog menni, és sokáig eltart majd. Elveszek és adok, és adok és elveszek, ezt kell tennem. Neked pedig istenné kell lenned, és azt kell tenned, amit mondtam.”

Beleegyezésem nem is várva, hirtelen rám vetette magát, s belém vágta fekete ujjait. Kezemből kihullott a fáklya, hanyatt estem a lépcsőn, de a foga akkor már ott volt a torkomon.

Tudod, mi történt, tudod, milyen érzés, amikor véredet veszik, tudod, milyen az ájulás. Egyiptom sírjait és templomait láttam azokban a pillanatokban. Két sugárzó alakot láttam, akik egymás mellett ülnek a trónuson. Idegen hangokat hallottam, melyek idegen nyelveken szóltak hozzám, azokon túl pedig mindegyre ugyanazt a parancsolatot: Szolgálj az Anyát, fogadd a véráldozatot, vezesd a kultuszt, az egyetlent, a liget kultuszát.

Küzdöttem, úgy, ahogy álmában küzd az ember, de nem bírtam kiáltani, nem bírtam menekülni. Egyszer csak észrevettem, hogy szabad vagyok! Már nem szögeznek a földhöz, és ekkor ismét láttam az istent. Fekete volt, mint azelőtt, ám ezúttal erőteljes, mintha csak megpörkölte volna a nap heve. Arca kirajzolódott, a repedezett, fekete bőr alól kitetszettek a szép vonások. Természetes hűsredők öveztek sárga szemét, mely nyomban visszaváltozott a lélek kapujává. De még mindig beteg volt és szenvedő, ki alig bírt mozogni.

Kelj

Kelj föl, Marius”

föl, – mondta. –

és „Szomjúhozol, és én

jöjj adok neked inni.

hozzám.”

Azt az önkívületet is átéltem, amit akkor éreztem, amikor átömlött belém a vére és átjárta minden eremet, minden porcikámat. Ezzel azonban épp csak hogy mozgásba lendült a szörnyű inga.

Órák teltek el a tölgy belsejében. Ő újra és újra kiszívta belőlem a vért, majd újra és újra visszaadta. Amikor kiürültem, zokogva terültem el a padlón. Kezem csontvázvá aszott, összeszáradtam, mint az isten. Ekkor ő ismét innom adott, csak azért, hogy amikor lázas elragadtatásban fölemelkedtem, újra visszavegye tőlem.

Minden cserével tanultam valamit: azt, hogy halhatatlan vagyok, csak a nap és a tűz végezhet velem; hogy nappal a földben kell aludnom, sohasem fogok ismerni betegséget vagy természetes halált; hogy lelkem sohasem fog átvándorolni más testbe, az Anyát szolgálom, és a holdtól nyerek erőt; hogy a bűnösök vérén fogok élni, sőt az Anyának áldozott ártatlanokén, és az áldozatok között böjtölöm kell. Testem így lesz üres és aszott, mint téli mezőn a holt kalász, hogy majd áldozati vértől legyen szép és erőteljes duzzadó, akár a tavaszi zsenge vetés.

Szenvedéseim és elragadtatásaim váltakozása lesz az évszakok körforgása. Szellemi képességeimet, melyekkel olvasok mások szándékaiban és gondolataiban, arra kell használnom, hogy ítéljek híveim felett, hogy igazság és törvény szerint kormányozzam őket. Sohasem ihatok más vért, csakis az áldozatét. Sohasem szabad a magam érdekében használnom hatalmamot.

Mindezt megjegyeztem és megértettem. Igazából azonban arra tanított meg, amire valamennyien rájövünk a vérivás pillanatában: nem vagyok többé halandó. Minden valaha volt tudásomat levetvén, oly hatalom birtokába jutottam, ami hajdani ismereteimmel alig-alig

érthető vagy használható. Amire én, ahogy Mael mondta, elrendeltetem, az túl volt a tudáson, mit halandó vagy halhatatlan nékem adhatott.

Végül az isten felkészített, hogy kilépjek a fából. Annyi vért ivott belőlem, hogy alig állhattam meg a lábamon. Roncs voltam. Sírtam a szomjúságtól, mindenütt vért láttam, vért szagoltam. Legszívesebben nekirontottam volna az istennek, elkaptam és kiürítettem volna, ha van hozzá erőm. Mert az erő természetesen az övé volt.

„Üres vagy, mint amilyen mindig is leszel az ünnep kezdetén” – mondta ő –, „hogy torkig ihasd magad áldozati vérről. De ne feledd, mit mondtam! Áldozás után meg kell szöknöd. Engem próbálj majd megmenteni. Mondd nekik, hogy melletted kell maradnom. Bár az

„Hogy én időm
érted minden
ezt?” valószínűség
– szerint lejárt.”

kérdeztem.

„Majd meglátod. Itt csak egyetlen istenre van szükség, egyetlen jó istenre. Bárcsak elmehetnék veled Egyiptomba! Ihatnék a régiek véréből, az talán meggyógyítana. Így több száz évig fog tartani gyógyulásom. Annyi időt pedig nem adnak nekem. Emlékezz, menj Egyiptomba! Tedd, amit mondtam!”

Megfordított, és a lépcső irányába taszított. A sarokban még mindi? égett az odahullott fáklya. Ahogy mentem fölfelé az ajtóhoz, éreztem a várakozó druidák vérét, és majdnem elsírtam magamat.

„Tőlük majd kapsz annyi vért, amennyit inni bírsz” – mondta a hátam mögött az isten. – „Bízd rájuk magad.”

8

Képzelheted, milyen voltam, amikor kiléptem a tölgyfából. A druidák várták, hogy kopogtassak, én pedig így szóltam csendes hangomon:

„Nyissátok meg. Az isten az.”

Az emberi halálon régen átestem, farkaséhes voltam, arcom nemigen lehetett élő koponyánál egyéb. Szemem bizonyára kidagadt üregéből, és vicsorítottam. Lógott rajtam a fehér ruha. Ez elég egyértelmű bizonyítéka volt istenségemnek a druidák szemében, kik villámsújtottan álltak, mikor kiléptem a fából.

Én azonban nemcsak az arcukat láttam, hanem a szívüket is. Láttam Maelben a megkönnyebbülést, hogy az öreg isten mégis meg tudott teremteni engem. Láttam benne a megerősített hitet.

És láttam a másik hatalmas látomást, mely fajunk kiváltsága – a szellem mélységes szakadékát, bezárva a forró halandó hús és a vér olvasztótégelyébe.

Majd megveszttem a szomjúságtól. Összeszedtem minden új erőm, és így szóltam:

„Vigyetek az oltárhoz. Kezdődjék Samhain ünnepe.”

A druidák vérfagyasztó vijjogást hallattak, mely vonításba csapott át. Messze túl a szentelt ligeten fülsiketítően felbőgült a sokaság, mely ezt a rikoltást várta.

Gyorsan haladtunk a tisztás felé. Egyre több fehér ruhás pap jött elő az erdőből, hogy köszöntsön bennünket. Himnuszokkal üdvözöltek, elborítottak üde és illatos virágokkal. Szírmok morzsolódtak szét a talpam alatt.

Azt se kell mondanom, milyennek láttam új szememmel a világot, hogyan érzékeltem minden árnyalatot és felületet a sötétség vékony fátyla

Marius, mögött,
az miként

ember, szaggatták fületem
szétporlott a
az himnuszok
új és
lény a zsolozsmák.
belsejében.

A tisztáson trombiták bögtek. Felhágam a kőoltár lépcsőin, és végigtekintettem az összegyűlt ezreken, a várakozó arcok tengerén, a hátaim fűzfavessző figurákon, amelyekben még mindig vergődtek és jajgattak halálra szánt áldozatok.

Vízzel teletöltött, ezüsből kovácsolt nagy üst állt az oltár előtt, és a papok énekére hátrakötött kezű foglyokat vezettek libasorban az üsthöz

Zengett körülöttem a kórus. A papok virágokkal borították el hajamat vállamat, lábamat.

„Gyönyörűsége isten, hatalmas isten, istene erdőknek és mezőknek vedd most az áldozatot, és miként sovány tagjaid megtelnek étellel, úgy fog megújulni a föld. Így megbocsátod, ha aratásnál levágjuk a kalászt, így megáldod a magot, mit elvetünk.”

És láttam választott áldozataimat, három izmos fiatalembert, kiket megkötöztek, mint a többieket, ámde ők tiszták voltak, fehér ruhát viseltek fejük és válluk föl volt virágozva. Fiatalok voltak, szépek, ártatlanok, és megilletődve várták az isten akaratát.

A trombiták fülsiketítően harsogtak, a tömeg szüntelenül bömbölt, én pedig így szóltam:

„Kezdődjék az áldozat!” Odanyújtották az első ifjút, nekikészültem, hogy először igyák az emberélet isteni kelyhéből; és mikor kezem megragadta forró húsát és nyitott szájam ráhajolt a várakozó vérről, láttam, hogy meggyújtják a tüzet a toronymagas óriás kosarak alatt, és láttam, hogy az első két fogoly fejét belenyomják az üst vizébe.

„Halál a tűz által, halál a víz által, halál az éhes isten tépő foga által!” Az ősi eksztázison ácsaptak a himnuszok: „Fogyó és telő hold istene, erdők és mezők istene, ki éhségedben magad vagy a halál, épülj és szépülj áldozatok vérén, hogy a Fenséges Anya magához fogadjon téged!”

Nem tudom, meddig tartott – talán örökké. A fonott óriások lángoltak, az áldozatok sikoltoztak, hosszú menetben vonultak, kiket vízbe kellett fojtani. Ittam és ittam, és nemcsak a három választottból, de még egy másik tucatból is, mielőtt visszahurcolták volna őket az üsthöz, vagy belelőkték volna őket az óriások üszkébe. A papok hosszú, véres kardokkal vágták le a holtak fejét, majd gúlába rakták őket az oltár mellett, a testeket pedig elvitték.

Bármerre fordultam, mindenfelé kielégülten izzadó arcokat láttam, zsolozsmázást és kiáltozást hallottam. Végül kifáradt a tombolás. Az óriások üszkös kupaccá omlottak, amelyekre ismét gallyakat vetettek és szurkot öntöttek az emberek.

Eljött az ítélkezés ideje. Emberek sorakoztak hozzám, és elébem tárták bosszúért kiáltó ügyeiket, én pedig lelkükbe néztem új szememmel. Túl sok vért ittam, de annyi erőt éreztem magamban, hogy át tudtam volna ugrani a tisztáson, be az erdő mélyébe. Láthatatlan szárnyakat tudtam volna bontani, nekem legalábbis úgy tűnt.

Ám hordoztam tovább „sorsomat”, mint Mael mondta volna. Ezt igazak találtam, azt hibásnak, ezt ártatlannak, azt halálra érdemesnek.

Nem tudom, meddig tartott, mert testem nem mérte többé fáradtsággal az időt. Egyszer azonban ennek is vége lett. Elérkezett a cselekvés pillanata.

Teljesítenem kell valahogy az öreg isten parancsát, el kell kerülnöm, hogy bezárjanak a tölgyfa börtönébe. Kevés időm maradt rá, egyetlen óra hajnal előtt.

Egyiptomot illetően még nem döntöttem, ám azt tudtam, hogy ha a druidák visszacsuknak a szent fába, ott fogok koplalni a következő holdtöltéi kis áldozatig. Addig minden éjszakám szomjúság lesz és kinszenvedés, meg az, amit az öreg „az isten álmainak” hívott.

Ekkor

De tanulom meg
ezek a föld, a
nem növekvő fiú
az és a csendes
én Anya titkait.
titkaim.

Körülálltak a druidák, és újból elindultunk a szent fához. Litániába csapott át a himnusz, mellyel intettek, hogy maradjak a tölgyfában, szenteljem meg az erdőt, legyen őrizője, és szóljak a tölgyön át nyájasan a papokhoz, kik időnként eljönnek útmutatást kérni tőlem. Megtorpantam, pedig még nem jártunk a fánál. Hatalmas máglya lobogott a liget közepén, lidérces fény hullott a fāragott arcokra, a kupacba rakott koponyákra. A többi pap körben állt és várt. Rémület nyilaik végig rajtam, azzal az erővel, mellyel ily érzések bírnak számunkra.

Hadarni kezdtem, rájuk parancsoltam, hogy mindenki hagyja el a ligetet, mert én magam akarok hajnalban elzárkózni az öreg istennel. Nem győztem meg őket. Hidegen meredtek rám, aztán összenéztek, és szemük homályos volt, mint az üvegcserep.

„Mael!” – kiáltottam. – „Tedd, amit parancsolok! Szólj a papoknak, hogy menjenek a ligetből!”

Ekkor a gyülekezet egyik fele minden átmenet nélkül rohanni kezdett a fa irányába. A többiek lefogták a karomat.

Ráordítottam Maelre, aki az ostromot vezette, hogy hagyják abba. Megpróbáltam kitépni magamat, de legalább tucatnyi pap kapaszkodott kezembe-lábamba.

Ha csak sejtelmem lett volna igazi erőmről, játszva lerázom őket, de meg mindig szédültem az ünneptől, és túlságosan rettegtem attól, amiről tudtam, hogy be fog következni. És miközben ott kapálóztam, igyekezvén kiszabadítani karomat, sőt még rugdostam is fogvatartóimat, egyszer csak előhozták a fából, és a tűzre vetették az öreg istent, a fekete és csupasz valamit.

Csak egy pillanatra láttam. Belenyugodott sorsába, még a kezét sem emelte föl. Csukva volt a szeme, nem nézett se rám, se másra. Nekem pedig eszembe jutottak szavai, eszembe jutott szenvedése, és elkezdtem sírni.

Vergődtem, miközben elégették. Ám ekkor meghallottam a hangját a lángokból: „Tedd, amit parancsoltam, Marius! Te vagy a mi reménységünk!” Azaz tűnjek el innen azonnal.

Alázatosan megroskadtam a druidák markában. Sírtam, sírtam, pontosan úgy viselkedtem, ahogy a varázslat szomorú áldozatához illik, a szegény istenhez, kinek el kell siratnia máglyára lépett atyját. Mikor éreztem hogy szorításuk lazul, és láttam, hogy egy emberként a tüzet bámulják, teljes erőmből megpördültem, kitéptem magam a markukból, és inam szakadtából rohantam az erdőbe. Ebben a vágóban ébredtem rá először a hatalmamra. Pillanat alatt tettem meg százöles távokat, lábam alig érintette a földet.

De rögtön felharsant a kiáltás: „AZ ISTEN MEGSZÖKÖTT!” és a tisztáson nyüzsgő halandó ezrek nyomban rikoltozva rontottak be a fák közé. Hogy a csodába eshetett meg az énvelem, jutott eszembe hirtelen, hogy isten vagyok, embervérrel teli, és ezernyi barbár kelta elől menekülök ezen az átkozott erdőn át!

Annyi időre se álltam meg, hogy ledobjam a fehér köntöst. Futás közben téptem le magamról, aztán felrugaszkodtam az ágakra, és még sebesebben szökelltem előre a tölgyek koronáján.

Percek alatt olyan messzire távolodtam üldözőimtől, hogy már nem is hallottam őket, de csak futottam és futottam, ugrottam ágról ágra, míg nem kellett mástól félnem, mint a fölkelő naptól.

Ekkor tanultam meg, amire Gabrielle oly hamar rájött bolyongásaitok kezdetén: hogy játszva beáshatom magam a földbe a fény elől. Perzselő szomjúságra ébredtem. Nem értettem, miként bírhatta az öreg isten a rituális koplalást. Én nem tudtam másra gondolni, mint embervérre.

De a druidáknak az egész nappal ott volt az üldözésemre. Nagy elővigyázattal kellett eljárnom.

Éhesen rohantam egész éjjel az erdőn át, csupán hajnalban ittam, mikor beleszaladtam egy zsványbandába, így jutván egy gonosztevő véréhez És egy jó öltözethez.

E hajnal előtti órákban leltárt készítettem magamnak. Sokat tanultam hatalmamról, és még többet is fogok. És alászállok Egyiptomba, nem az istenek vagy bárányaik miatt, hanem hogy kiderítsem, mi volt ez az egész, így hát láthatod, hogy mi már ezerhétszáz éve is kerestünk, elvetettük készen kapott magyarázatokat, magáért szerettük a hatalmat és a varázslatot.

Új életem harmadik éjszakáján vetődtem haza massiliai házamba, hol éig mindig ott várt a könyvtár, az íróasztal, a könyvek. Hűsleges rabszolgáim azt se tudták, hová legyenek az örömtől. Mi volt ez már nekem? Mit ámitott, hogy ezt a históriát írtam, ebben az ágyban feküdtem? Tudtam, hogy soha többé nem lehetek Marius, a római, de elvehetem tőle, amit lehet. Kedves rabszolgáimat elküldtem haza. Apámnak megírtam, hogy súlyos betegségbe estem, ezért hátralevő napjaimat kénytelen vagyok az egyiptomi száraz és forró klímában leélni. Krónikám maradékát elküldtem Rómába azoknak, kik majd elolvassák és kiadják, aztán arannyal tömött zsebekkel és régi úti okmányaimmal elindultam Alexandriába, két nehézfejű rabszolgám társaságában, kiket nem érdekelt, hogy éjszaka utazom. Egy hónap se telt még el a galliai nagy Samhain-ünnep óta, mikor én már a girbegurba alexandriai fekete utcákon kószáltam éjszakánként és csendes hangommal hívtam a régi isteneket.

Örült voltam, ám tisztán láttam, hogy ez az örütség el fog múlni. Meg kellett találnom a régi isteneket. Te tudod, miért. Nemcsak azért, nehogy megismétlődjek a csapás: nehogy a napisten megtaláljon nappali szendergésemben, vagy az éjszaka közepén jöjjön el hozzám pusztító tűzével. Azért kellett megtalálnom a régi isteneket, mert nem bírtam egyedül lenni a halandók között. Most zúdult rám teljes súlyával ennek iszonyata, és noha én csak a gyilkost, a gonosztevőt öltem, lelkiismeretem túl kényes volt az önámításhoz. Nem bírtam elviselni a tudatot, hogy én, Marius, ki annyi szerelmet ismertem és élveztem életemben, ily könyörtelenül osztogassam a halált.

Alexandria nem volt régi város, alig háromszáz éve alapították. Viszont hatalmas kikötője volt, és a legnagyobb könyvtárral dicsekedhetett a római világban. Az egész birodalomból jöttek ide tanulni a tudósok – köztük én is, valamikor, egy másik életben –, és most újra itt találtam magamat.

Ha az isten nem erre utasít, akkor beljebb mentem volna Egyiptomba, a „legmélyére”, ahogy Mael mondta, gyanítván, hogy a titkok megoldásai az ősi szentélyekben várakoznak rám.

Csakhogy egy különös sejtelem idehozott Alexandriába. Tudtam, hogy az istenek itt vannak. Tudtam, hogy ők vezetik lépteimet a

bodélynegyedekbe és a latrok barlangjaiba, hová elkárhozni jártak az emberek.

Éjente feküdtem kis házam ágyán, és hívtam az isteneket. Örületemmel tusakodtam. Erőm, hatalmam, sorvasztó indulataim ugyanúgy kiforgattak önmagamból, ahogy téged. Egyik éjszaka, épp hajnal előtt, amikor egyetlen mécs lángja tűzött keresztül ágyam

fátyolfüggönyén, tekintetemet a kertre nyíló távoli ajtó felé fordítva megpillantottam egy mozdulatlan fekete alakot.

Egy percig azt hittem, álmodom, mert nem volt szaga, nem látszott lélegezni, nem adott hangot. Mire rájöttem, hogy az egyik isten az, már el is tűnt. Felültem, bámultam utána, úgy próbáltam visszaidézni, mit láttam: egy tar fejű, szúrós, vörös szemű, sajátosan suta, fekete, pucér alakot, aki úgy belefeledkezett az ácsorgásba, hogy minden erejét összeszedve bírt csak elillanni, mielőtt fölfedezték volna.

Következő éjjel a sikátorban egy hang szólított. Nem volt olyan tagolt, mint az, mely a fából jött. Annyit árult csak el, hogy az ajtó közel. És elérkezett a dermedt és néma pillanat, mikor ott álltam az ajtó előtt.

Egy isten nyitotta ki. Egy isten mondta, hogy jer be. Rémülten mentem le a szűk lépcsőn, rémülten ereszkedtem alá a meredi ken lejtő aknában. Meggyújtottam a magammal hozott gyertyát, és látta, hogy föld alatti templomban állok, mely ősbibb mint Alexandria. Talán még a hajdani fáraók építették ezt a szentélyt, melynek falait elborították a régi Egyiptom életét ábrázoló, apró, színes képek. Láttam az írást, a csodálatos képirást: parányi múmiáit, madarait, ölelkező karjait, tekergőző kígyóit.

Mentem tovább, míg meg nem érkeztem egy szögletes pillérek tartotta, toronymagas mennyezetű, tágas helyiségbe. Itt is ugyanazok a festmények díszítettek minden hüvelyknyi követ.

Láttam valamit a szemem sarkából. Fekete alak volt az egyik pillér mellett, fél kézzel a kőnek támaszkodott. Először szobornak tűnt, de tudtam, hogy nem lehet az. Egyetlen dioritból faragott egyiptomi isten sem áll ebben a tartásban, még kevésbé visel vászon ágyékkötőt.

Összeszedtem magamat, hogy el tudjam viselni a látványt, és lassan megfordultam. Ugyanaz az égett hús, ugyanaz a hajzuhatag, ezúttal fekete, és ugyanaz a sárga szempár. Összeaszott szájából kilátszott a foga és az ínye, torkán fájó hörgéssel szakadt fel a lélegzet.

„Hogyan és honnan kerülsz ide?” – kérdezte görögül. Úgy láttam magamat, mint ő: sugárzó, erős alaknak, kinek még kék szeme is rejtelem, római ruhában, vállon aranycsattal összefogott vászontunikában, vörös köpenyben. Hosszú szőke hajammal olyan lehettem, mint az északi erdők vándora, akin külső máz csak a „civilizáció”. Most már talán ez így is volt.

De itt most ő érdekelt. Alaposabban megnéztem, láttam bordáira égett, kiugró medencecsontjaira, kulcsfontjaira tapadt ráncos bőrét. Nem volt kiéhezve, nemrég ihatott embervért, de még mindig forrón árasztotta magából a kinszenvedést, mintha a pokol tüze égne a belsejében. „Hogyan úszad meg az égést?” – kérdezte. – „Mi mentett meg? Válaszolj!” „Semmi sem mentett meg” – feleltem, ugyancsak görögül. Közlebb mentem hozzá, a gyertyát eltartva, mikor riadtan hőkölt. Vékony, de széles vállú lehetett életében, mint a hajdani fáraók. Hosszú, fekete haja is régiesen volt egyenesre vágva a homlokában.

„Még nem léteztem, mikor történt. Később csinált a galliai szent liget istene.”

„Úgy hát ő sértetlen, ki téged alkotott!”

„Nem, megégett, akárcsak te, de elég ereje maradt, hogy megtehesse, és elvette a vért, újra meg újra. Azt mondta: »Menj Egyiptomba, és járj utána, miért történt.« Azt mondta, lángra lobbantak az erdőistenek, fő álmában, ki ébren. Azt mondta, ez így esett egész északon.”

„Igen.” Bólintott, egész teste rázkódott a zörgő száraz nevetésben. „Szóval csak a régieknek volt erejük túlélni és kínlódni tovább egy örökkévalóságon át. Így hát szenvedünk. Te azonban megszületted és eljött tél. Alkotsz majd másokat is. De igazságos-é, hogy így tégy? Engedte volna-e az Apa és az Anya, hogy ez történjék velünk, ha nem jött volna el az idő?”

„Ki az Apa és az Anya?” – kérdeztem. Tudtam, hogy nem a földet értette, mikor az Anyáról szólt.

„A mi eleink” – mondta –, „kiktől valamennyien származunk.” Megpróbáltam behatolni a gondolataiba, kitapogatni az igazságot, ám ő tudta, mit művelek, és elméje úgy záródott be előttem, mint alkonyatkor a virágkehely.

„Jer velem!” – szólt, és kicsoszogott a tágas helyiségből, végig egy hosszú folyosón, mely ugyanúgy volt kifestve, mint a terem.

Éreztem, hogy ez még ősbibb hely. Korábbi talán még a templomnál is, ahonnan kijöttünk. Sejtelmem sincs, honnan tudtam. Nem volt olyan borzongató, mint a sziget lépcsője. Egyiptomban nem illet érzel, hanem valami mást. Azt érzem, hogy él valami még a levegőben is.

Persze tapinthatóbb jelét is láttam a kornak. A falfestmények ódonabbak voltak, a színek sápadtabbak, itt-ott felhólyagzott és lepattogzott a festett habarcs. Megváltozott a stílus. Hosszabb, sűrűbb lett az apró alakok fekete haja, és valahogy kedvesebbnek hatott az egész: több volt a fény, cirkalmasabb a minta.

Valahol a távolban víz csepegett a köre. Hangja dallamosán visszhangzón a járatban. Az életet lopták e falakra a gyöngéd és kifinomult alakok, mintha még mindig itt izzana apró fókusz a annak a varázslatnak, mellyel újra és újra megpróbálkoztak a régi hívő festők. Az élet susogását hallottam ott, hol néma volt minden. A történelem nagy folyóját éreztem, ott is, hol senki más nem volt a tudatában.

A sötét alak megállt mellettem, mikor elbáméskodtam a falakon. Légies mozdulattal intett, hogy menjek utána. Téglalap alakú cellába léptünk, melyet elborítottak a művészi hieroglifák. Mintha egy kézirat belsejébe kerültünk volna. Két ősi egyiptomi szarkofág állt a fal mellett.

A ládák pontosan követték a múmiák alakját, festett fedelük a holtakat ábrázolta. Az aranyarcba lazúrkőből faragták a szemet.

Magasra emeltem a gyertyát. Vezetőm roppant erőfeszítéssel felnyitotta a koporsókat, hogy belenézhessek.

Először mintha testet láttam volna, de közelebről kitűnt, hogy emberi hamutömeg. Semmi sem maradt meg, leszámítva itt egy fehér szemfogot, ott egy csontszilánkot.

Nincs annyi vér, hogy visszahozza őket” – szólt vezetőm. – „Nekik nincs feltámadás. A véredények semmisültek meg. Akik föl tudtak kelni, azok fölkeltek. Évszázadok telnek még el, mire meggyógyulunk, mire elhagynak kínjaink.”

Mielőtt visszacsukta volna a múmiakoporsókat, láttam, hogy a fedél belül is elszenesedett a tüztől, mely porrá égette ezt a kettőt. Nem bántam, hogy nem kell tovább nézmem.

Vezetőm elfordult, és az ajtó felé tartott, én követtem a gyertyával. Ekkor megállt, és hátranézett a festett koporsókra.

„Ha majd szétszórják a hamut” – szólt –, „akkor a lelkük is megszabadul.”

„Úgy hát miért nem szórod szét?” – kérdeztem, és igyekeztem, hogy ne csengjen túl kétségbeesetten, túl zaklatottan a hangom.

„Azt kellene?” – kérdezte, és szeme körül kitágult a ráncos bőr. – „Szerinted azt kellene tennem?”

„Tőlem kérdezed?”

Megint azt a száraz, elgyötört nevetést hallatta, és vezetett tovább a járatban, egy kivilágított szobába.

Könyvtár volt. Pergameneket és papirusztekercseket láttam a rombusz alakú polcokon, néhány elszórtan égő gyertya fényében.

Ez persze tetszett, mert a könyvtár olyan dolog volt, amit még értettem. Az egyetlen emberi hely, ahol még éreztem a hajdani épelméjűség némi maradványát.

Megdöbbenésemre egy másik – egy másik magunkfajta – ült, földre szögezett szemmel az íróasztal mellett.

Ennek kihullott minden szál haja, ám az olajozottan csillogó, szurokfekete bőr formás és ép testen feszült. Gyönyörű arca volt, fehér patyolat szoknyáján heverő keze finoman formált, meztelen mellén szabályosan kirajzolódott minden izom.

Megfordult, rám nézett, és a csendnél is hangtalanabban, nyomban átcikázott közöttünk valami.

„Ő a Vén” – mondta a gyengébb, ki idevezetett. – „Lásd magad, hogyan állta a tüzet. Ám ő nem fog szólni. Nem szólt, mióta az történt, pedig bizonyosan tudja, hol van az Anya és az Apa, és miért volt szabad ennek megtörténnie.”

A Vén csak bámult. Valami különös kifejezés ült az arcán: egy kis gúny, némi csúfondárosság, valami megvetés.

„Már a csapás előtt se beszélt túl sokat” – mondta a másik. – „A tűz nem változtatta meg, nem tette közlékenyebbé. Csak ül csendesen, egyre jobban hasonlít az Anyára és az Apára. Néha olvas. Néha kimegy a fenti világba. Issza a vért, hallgatja a dalosokat. Néha táncol. Beszédbe elegyedik a halandókkal Alexandria utcáin, ám hozzánk nem szól. Nekünk nincs m' mondanía. De ő tudja... tudja, miért történt ez velünk.” „Hagyj itt vele” – mondtam.

Azt éreztem, mint mindenki más ilyen körülmények között. Én szór fogom bírni. Majd én kiszedem belőle, mit senki más nem volt képes. Ám nemcsak a hiúság ösztöklélt. Bizonyos voltam benne, hogy ez járt nálam a hálószobámban. Ez figyelt az ajtóból.

Valamit sejtettem a tekintetében. Nevezd értelemnek, nevezd érdeklődésnek, nevezd valamilyen közös tudás elismerésének. Volt benne valami Egy másik világ lehetőségeit hoztam magammal, melyet nem ismert a liget istene, de ez a gyöngé beteg sem, ki itt állt mellettem és reménytelenül bámulta a Vént.

Visszahúzódott,

„Mit ahogy kértem.

tehetek?” Odamentem

– az íróasztalhoz, és

kérdeztem ránéztem a Vénre.

görögül.

Hirtelen fölkapta a fejét. Az volt az arcán, amit én intelligenciának hívok. „Van értelme tovább kérdezgetni téged?”

Megfontoltam, milyen hangnemben szóljak. Nem hivatalosan, nem hódolattal. Olyan fesztelenre fogtam, amennyire bírtam.

„Egyáltalán, mit keresel?” – kérdezte váratlanul latin nyelven: nyersen, hidegen, kihívóan, lebiggyedő szájjal. Örömmel váltottam át latinra.

„Hallottad, mit mondtam a másinak” – mondtam ugyanolyan hanyagul –, „hogyan teremtett meg a liget istene a kelták országában, miként utasított, hogy járjak utána, miért haltak meg a lángokban az istenek.”

„Te nem a liget isteneinek nevében jöttél!” – mondta ugyanolyan maró gúnnyal. Leszegett fejjel sandított föl rám, amitől még kihívóbb és meg-vetőbb lett a pillantása.

„Igen és nem. Ha meghalhatunk így, akkor tudni szeretném, miért. Ami egyszer megtörtént, megtörténhet másodszor is. És tudni szeretném, istenek vagyunk-e valóban, és ha igen, mivel tartozunk az embernek. Létezik-e, vagy csak legenda az Anya és az Apa? Hogyan kezdődött ez az egész? Ezt is tudni szeretném, természetesen.” „Véletlenül” – mondta.

„Véletlenül?” – hajoltam előre. Azt hittem, rosszul hallok.

– Véletlenül kezdődött” – mondta hűvös elutasítással, értésemre adva, hogy a kérdés ostobaság. – „Négyezer éve, véletlenül. Azóta rakódott

„Az rá a vallás

igazat és a varázslat.

mondod?”

Miért ne tenném? Miért kímélnélek meg az igazságtól? Minek bajlódnék azzal, hogy hazudjak neked? Azt se tudom, ki vagy. Nem is érdekel.” Akkor meg fogod magyarázni, mit értesz azon, hogy véletlenül történt?” Nem tudom. Lehet. Lehet, hogy nem. Évek alatt nem beszéltem annvit, mint ebben a pár percben. Az is lehet, hogy a véletlen történetben sincsen több igazság mint a mítoszokban, melyekben mások gyönyörködnek. Mások mindig a mítoszokat választják. Te is ezt akarod, ugye?” – emelte föl a hangját, és ő is felemelkedett kissé a székből, mintha dühös hangja ösztökléne.

„Teremtésünk történetét, olyat, mint a zsidók Genezise, Homérosz meséje, a ti római költőitek, Ovidius és Vergilius hablatyolása – egy jó nagy, csillogó posvány a jelképeknek, amelyből állítólag kipattant az élet!” Már állt és ordított, fekete homlokán kidagadtak az erek, keze ökölbe szorult az asztalon. „Ebben a szobában is ilyenekkel vannak tele az írárok, ezeknek roncsait hömpölygetik a zsoldárok és ráolvasások. Akarod hallani? Van olyan igaz, mint akármilyen más.”

„Mondj, amit akarsz” – feleltem. Próbáltam megőrizni a nyugalmamat. Hangja a fületem hasogatta. Valamik motoszkáltak a közelben, olyasfélék, mint az a kiszáradt rongy, ki idevezetett.

„Kezdetnek” – folytattam kesernyiesen – „mindjárt bevallhatod, mi hozott alexandriai házamba. Te vezettél engem ide. Miért tetted? Hogy kigúnyolj? Hogy megátkozz, amiért tudni szeretném, mivel kezdődött?”

„Csillapodj!”

„Ezt

én

is

mondhatnám.”

Egykedvűen végigmért, aztán elmosolyodott. A köszöntés vagy az adakozás mozdulatával tárta ki két tenyerét, majd megvonta a vállát.

„Azt akarom, hogy beszélj a véletlenről” – mondtam. – „Könyörögnék is, ha azt hinném, hogy lenne valamilyen haszna. Mit csináljak, hogy elmondd?”

Feltűnően megváltozott az arca. Noha nem hallottam, érezhettem gondolatait, komor csüggedését. Rekedt volt a hangja, mikor megszólalt, mintha bánat fojtogatná.

„Halld hát őstörténetünket! Oziriszt, a jóságos istent, az első fáraót, ki eonokkal az írás föltalálása előtt uralkodott Egyiptomon, gonosz emberek meggyilkolták. És mikor felesége, Ízisz, összeszedte testének darabjait, ő halhatatlan lett és a holtak királya. A hold és az éjszaka birodalmában uralkodott, és ő itta meg a Nagy Istennőnek bemutatott véráldozatot. Ám papok megpróbálták ellopni tőle halhatatlanságának titkát, ezért lett kultusza titkos. Templomait azok ismerték csupán, kik védték őt a napisten tőli, ki bármikor

elpusztíthatta volna Oziriszt perzselő sugaraival. Láthatod az igazságot a legendában. Az őskirály megtudott valamit – vagy inkább áldozatul esett egy rút véletlennek –: természetfölötti hatalom birtokába jutott, mellyel iszonyatos gonosztetteket lehetett volna elkövetni. Ezért vallást csinált belőle, megpróbálta bezárni a szertartás és a vallási előírások keretei közé, azoknak tartva fent a hatalmas vért, kik csupán csak fehér mágiát üznének vele. Ezért vagyunk mi.” „Akkor az Anya és az Apa Ízisz és Ozirisz?” „Igen és nem. Ok az első kettő. Ízisz és Ozirisz a név, mellyel ők illették magukat a mítoszokban vagy az őket övező ősi kultuszban.” „És mi volt a véletlen? Hogyan jöttek rá?” Sokáig nézett rám hallgatagon, aztán megint leült, elfordult, és a levegőbe meredt, úgy, mint azelőtt.

„De miért mondjam el neked?” – kérdezte megváltozott hangon, mintha ezúttal komolyan gondolná és magának kellene válaszolnia. – „Miért tennék bármit? Ha az Anya és az Apa nem mozdult a homokból, hogy elmeneküljenek a fölkelő nap elől, akkor én miért mozognék? Vagy beszélnek? Vagy élnek tovább?” – nézett föl rám ismét. „Ez történt? Az Anya és az Apa kimentek a napra?” „Kint maradtak a napon, kedves Mariusom.” Megütődtem, hogy ismeri a nevemet. „Kint maradtak a napon. Az Anya és az Apa nem mozognak a saját jószántukból, egymás között suttognak csak hébe-hóba, és lesújtanak azokra, kik elébük járulnak a gyógyító vérért. Meggyógyíthatnának mindannyiunkat, égetteket, ha megengednék, hogy igyunk a gyógyító vérből. Négyezer éve létezik az Apa és az Anya, és a mi vérünk erősebb lesz minden évszakkal, minden áldozattal. Erősebb lesz még a koplalástól is, mert a koplalás végeztével megjön az új erő. De az Apa és az Anya nem törődnek gyermekeikkel. Úgy tűnik, most már magukkal sem. Talán csak látni akarták a napot, négyezer év éjszakái után!

Nem szólnak hozzánk, mióta a görögök eljöttek Egyiptomba, és romlásnak indult az ősi művészet. Még azt se engedik, hogy szemük villanását lássuk. És mi más most Egyiptom, mint Róma hombárja? Mikor lesújtanak, hogy ellökjenek nyakuk erétől, olyanok, akár az acél, és csontot zúz ütésük. Ha nekik se fontos, miért legyen fontos nekem?” Elnéztem őt egy hosszú pillanatig.

Azt mondd – kezdtem – „hogymiatt égtek meg a többiek? Mert az Apa és az Anya kint maradt a napon?”

Bólintott. Vérünk belőlük fakad! – mondta. – „A mi vérünk az ő vérük. Őtőlük eredünk. Mi őket éri, bennünket ér. Ha ők megégnék, mi is megégünk.” Össze vagyunk kötve! – suttogtam döbbenetben.

Pontosan, kedves Mariusom!” Szúrós szemmel mustrált, láthatólag élezte ijedelmemet. „Azért őrizték őket évezredek át, azért visznek nekik áldozatokat, azért imádják őket. Mi velük történik, velünk történik.” Ki tette? Ki vitte ki őket a napra?”

Nevetett, hang nélkül.

„Hát aki őrizte őket! Aki nem bírta már tovább, aki túl rég hordozta a magasztos terhet, aki nem tudott rábeszélni senkit, hogy vigye most már tovább ő, míg végül sírva és vacogva kivitte őket a sivatagba, és otthagya őket, mint két szobrot.”

„És végzetem sorsukkal van összefonva” – mormoltam.

„Úgy bizony. Hanem látod, szerintem ő már nem hitt benne, az az őriző. Olyan volt csak, mint egy régi mese. Végül is, imádták őket, mint mondtam, imádtuk őket, ahogy bennünket imádnak a halandók, és senki se mert kezét emelni rájuk. Senki sem tartott oda hozzájuk egy fáklát, hogy lássa, nekünk fog-e fájni. Nem. Ő nem hitt ebben. Ott hagyta őket a sivatagban, és akkor éjszaka, mikor felnyitotta szemét koporsójában, és látta magát összeégett és felismerhetetlen fürtelemnek, akkor sikoltott és sikoltott.”

„És

„Igen.”

„És te

ők visszahoztad őket

megfekettedtek, a

mint föld alá.”

te...”

„Nem.” A fejét rázta. „Aranyos bronzszínűre sötétedtek, mint a nyárson pirított hús. Csak annyira. És olyan gyönyörűek, amilyenek voltak, mintha e szépség is része lenne örökségüknek és elrendeltetésüknek. Néznek előre, mint mindig, de már nem hajolnak oda egymáshoz, nem zümmögnek titkos nyelvükön, nem engedik, hogy vérüket igyuk. És hébe-korba veszik csak vérét az áldozatoknak, kiket hozzájuk viszünk, és azt is mindig csak egymagukban. Senki sem tudja, mikor isznak, mikor nem.”

A fejemet ráztam. Járkáltam fel-alá, a földet nézve, kezemben a pislákoló gyertyával. Nem tudtam, mit mondjak erre. Időre volt szükségem, hogy gondolkozhassak.

Intett, hogy üljek le az íróasztal túlsó oldalán levő székre, én pedig habozás nélkül engedelmeskedtem.

„De nem így kellett-e történnie, római?” – kérdezte. – „Nem arra rendeltettek-é, hogy ott várják be halálukat a homokban, némán, mozdulatlanul, mint szobrok, melyeket a győztes hadsereg dobott oda, miután fel prédálta a várost? És nekünk nem az volt-e a sorsunk, hogy meghaljunk mi is? Nézd Egyiptomot! Kérdezem tőled megint, mivé lett Egyiptom? Róma hombárja. Nem arra voltak-e szárvá, hogy ott égienek nap mim nap, miközben mi csillagokként lobbanunk el szerte a világban?” „Hol vannak?”

„Miért akard tudni?” – vágta rá megvetően. – „Miért árulnám el neked a titkot? Nem lehet föltranszírozni őket, ahhoz túl erősek, a penge éppen csak megkarcolná bőrüket. De csak vágj beléjük; bennünket vágssz. Égesd meg őket; bennünket égetsz. És bármit erezzünk is miattuk, ők annak csak egy töredékét érzik, mert koruk megóvjá őket. Veszejts bár el valamennyiünket egy szálíg, az nekik csak bosszúság! Úgy látszik, a vérre sincsen már szükségük! Talán elméjük is össze van kapcsolva a miénkkel. Talán bánatunk, nyomorúságunk, iszonyatunk a világ során, az is tőlük van mind, ők álmodják cellájukba zártan! Nem, nem mondhatom meg neked, hol vannak, addig, amíg nem tudom biztosan, hogy már én sem számítok, hogy itt az ideje kihalnunk.”

„Hol vannak?” – kérdeztem megint.

„Miért ne sülyeszteném őket a tenger fenekére?” – kérdezett vissza. – „Hogy ott legyenek, míg maga a föld nem veti ki őket a napfényre egy hullámtorony csúcsán?”

Nem feleltem, csak néztem rá. Megdöbbenett ez az indulat. Érthető volt, mégis rettenetes.

„Miért ne temetném őket a föld mélyébe, a legmélységesebb mélységbe, hová nem ér le az élet leggyöngébb hangja, és miért ne hagynám ott őket a csendben, akármit éreznek és gondoljanak?”

Mit válaszolhattam volna? Figyeltem. Vártam, míg lehiggad. Rám nézett, immár nyugodtan, majdnem bízó arccal.

„Mondd

„Miért?” el, hogyan lettek Anyává és Apává.”

„Nagyon jól tudod te, hogy miért! Tudni akarom! Miért jöttél a hálósobámba, ha nem akarod elmondani?”

„És ha úgy van?” – vágta oda keserűen. – „És ha csak a saját szememmel akartam látni a római? Mi meg fogunk halni, és te is velünk. Mágiánkat akartam látni új formájában. Most végül is kik tisztelnek bennünket? Sárga hajú harcosok az északi erdőkben? Vénséges egyiptomiak, titkos kriptákban a homok alatt? Mi nem Görögország és Róma templomaiban élünk. Sose tettünk ilyet. Ők mégis hódolnak misztériumunknak – az misztériumnak –, idézik az Anyát és az Apát.

Ne érdekel. Te is tudod. Egyformák vagyunk, te meg én. Nem mentem vissza az északi erdőkbe, és nem támasztottam isteneket annak a népek, hanem idejöttem, hogy tudjak, és neked el kell mondanod!”

Jól van. Csak hogy megértsd az egésznek a hiábavalóságát, csak hogy megértsd az Anya és az Apa hallgatását, el fogom mondani. De jól jegyezd meg hogy ettől még összezúzhatom valamennyiünket. Ettől még kemencében égethetem el az Anyát és az Apát! Mindazonáltal mellőzzük a hosszas bevezetéseket és a dagályos nyelvezetet. Nem bíbelődünk a mítoszokkal, melyek úgylis meghaltak a homokban azon a napon, mikor a nap rásütött az Anyára és az Apára. Azt fogom elmondani, ami az Apától és az Anyától maradt papirusztekercsekben van. Tedd le gyertyádat, és figyelj rám...”

„Ha képes vagy megfejteni a tekercseket” – mondta –, „úgy megtudhatod, hogy volt egyszer egy emberpár, Akasa és Enkil, kik egy másik, ősbibb országból érkeztek Egyiptomba. Ez jóval az első írások, az első piramisok előtt történt, amikor az egyiptomiak még emberevők voltak, és azért viseltek hadat, hogy felfalhassák ellenségeiket.

Enkil és Akasa leszoktatták a népet az ilyen praktikákról. Ők a Földanyát imádták, és megtanították az egyiptomiaknak, miként vessenek magot a Jóságos Anya méhébe, hogyan tenyészessenek állatokat, húsert, tejért, irhért Valószínűleg nem ők voltak az egyedüli tanítók. Inkább uralkodók lehettek, kik népükkel együtt érkezettek rég leomlott ősi városokból, melyeknek mára a nevük is beleveszett Libanon homokjába.

Bármilyen legyen az igazság, jószívű uralkodók voltak, kiknek szemében a mások java volt a legfőbb érték, hiszen a Jóságos Anya is másokat táplál; azt szerették volna, hogy az emberek is békességben éljenek egymással, és ők döntöttek a születő ország minden perében.

Talán mondák őriznék jóságuk emlékét, ha nincs az a hűhó a királyi sáfár házában. Azzal kezdődött, hogy valami kerge démon szétverte a berendezést.

Ez csak egy közönséges démon volt, olyasféle, amilyen mindenütt és minden időkben szokott garázdálkodni. Beveszi magát egy házba, és darab ideig nyaggatja a lakókat. Vagy belebújik egy ártatlanba, és hangosan bög belőle. Arra kényszeríti az ártatlant, hogy disznóságokat bőföggjön, és tisztességtelen ajánlatokat tegyen a környezetének. Láttál már ilyet?”

Bólintottam, és azt válaszoltam, hogy ez gyakori eset. Állítólag Rómában is megszállta egyszer a démon az egyik Vesta-szüzet.

Cédaként kellett magát, az erőlködéstől bíborlila arccal, majd elájult. Valahogy aztán kiűzték belőle a démont. „Szerintem az a lány egyszerűen bolond volt. Esetleg, hogy úgy mondjam, nem volt Vestalislak való...”

„Persze!” – vágta rá maró gúnnyal. – „Én is ugyanezt mondanám, mint a legtöbb intelligens ember, ki fejünk fölött járja Alexandria utcáit. Közszájon forognak az ilyen történetek, és egyetlen jellemzőjük az, hogy nem befolyásolják az eseményeket. Az efféle démonok abajgatják egy ideig a házat vagy egy bizonyos személyt; aztán elfelejtik őket, és mi ugyanott folytathatjuk, ahol abbahagytuk.”

Így van” – helyesletem.

„Csak hát értsd meg, ez az ősi Egyiptomban történt, abban az időben, amikor az emberek menekültek a mennydörgés elől, vagy megették

„Megértem” a halotkat, hogy
– beléjük szálljon a lelkük.”

mondtam.

Így hát a jó Enkil király elhatározta, hogy maga foglalkozik a démonnal, mely bevette magát sáfárjának házába. Ez a valami sérti a harmóniát, mondta a király. Az udvari varázslók persze könyörögtek, hogy hadd intézzék ők, hadd üzzék ki a démont. Ám Enkil olyan király volt, ki mindenkinek jót akart. Valami olyan ábrándot dédelgethetett, hogy mindenkinek egyesülniük kell a jóságban, minden erőnek ugyanazt az isteni utat kell járnia. Majd ő beszél azzal a démonnal, megpróbálja megzabolázni, hogy úgy mondjuk, a közjó érdekében, és csak akkor egyezik bele az ördög-üzésbe, ha ez nem sikerül.

Így hát elment sáfárja házába, hol volt bútorok falhoz verése, edénytörés, ajtócsapkodás. És szólt a démonhoz és kérte, hogy beszéljen hozzá. Mindenki más elszaladt.

Egy éjszaka is eltelt, mire előjött az ördögös házból és hihetetlen dolgokat mondott:

„E démonok esztelenek és gyermekesek – mondta varázslóinak –, ám én tanulmányoztam viselkedésüket és bizonyosságot szereztem tombolásuk okairól. Azért háborognak, mert nincs testük, nem érezhetik, amit mi érzünk. Azért sikoltoznak szennyes dolgokat ártatlanok száján át, mert nem ismerik a szerelem és a szenvedély rítusait. Tudják használni a test részeit, de nem szállhatják meg őket igazából, így rögeszméjük a hús, melyen nem vehetnek erőt. Ezért borogatják silány hatalmukkal a tárgyakat, ezért kényszerítik áldozataikat szökdecselésre és rángatózásra. Vágyuk a hús után táplálja haragjukat, bizonyítván a szenvedést, mely osztályrészük.” E jámbor szavakkal készült visszazárni magát az ördögös szobákba, hogy még többet tanuljon.

Felesége azonban tiltakozott. Nem akarta engedni, hogy ott maradjon a démonokkal. Nézzen a tükörbe, mondta a királyné. Szemmel láthatóan öregedett ama néhány órában, mit egyedül töltött a házban.

Miután pedig a király nem engedett, felesége bezárkózott vele együtt, akik pedig odakint álldogáltak, hallották a tárgyak recsegését-puffanását, És rettegetek a pillanattól, mikor magát a királyt és a királynét hallják szellemhangon sivalkodni vagy őrgöngöni. Aggasztó zajok szűrődtek ki a belső szobákból. Repedezett a fal.

Újból iszkolt mindenki, maroknyi kíváncsi kivételével. Mármost ezek az emberek trónra lépése óta ellenségei voltak a királynak.

Egykori harcosok lévén, kik Egyiptom emberhússzerző hadjáratait vezették, elégük volt a király jóságából, elégük volt a Jóságos Anyából, a földnek túrásából, az egész mindenségből, és e kísértetkalandban nem csupán a király újabb hiábavaló bolondságát látták, hanem oly helyzetet, mely jeles alkalmat kínál nekik.

Amikor szállt az éjszaka, belopakodtak a kísértetházba. Nem féltek szellemektől, mint ahogy a rablók se szoktak félni, kik felprédálják a fáraósírokat. Hisznek, de nem annyira, hogy ez fétet vetne kapzsiságukra. És mikor látták Enkilt és Akasát a szoba közepén, repkedő tárgyak közepette, rájuk mentek, és újra meg újra átszúrták a királyt, mint a ti római szenátoraitok Caesart, és legyilkolták az egyetlen szemtanút, a feleséget is. A király pedig nagy fennszóval kiálta: »Hát nem értitek, mit műveltetek? Kaput vágatok a szellemeknek! Megnyitottátok nekik testemet! Hát nem értitek?« Az emberek azonban elfutottak, abban a hiszemben, hogy meghalt a király és a királyné, ki térdre omolva ölelte ura fejét, és mindkettejükből megszámlálhatatlan seben át patakzott a vér. Mármost az összeesküvők fellázították a gyülevést. Tudjátok-e, hogy a királyt megölték a szellemek? Varázslóira kellett volna bízni a démonokat, mint minden más király tette volna. És fáklyákkal a kézben odaözönlöttek az ördögös házhoz, ahol most váratlanul néma csönd lett.

Az összeesküvők nógatták a varázslókat, hogy lépjenek be, ám azok féltek. »Akkor mi megyünk be, és utánanézzünk, mi történt« – szóltak a gonoszok, és feltépték az ajtót.

Ott állt a király és a királyné, nyugodtan néztek szembe az összeesküvőkkel, és minden sebeik begyógyultak. Szemükbe lidérces fény költözött, bőrük féhéren derengett, hajuk fenségesen ragyogott. Kiléptek a házból, és míg az összeesküvők rémülten eliszkoltak, távozásra intették a népet meg a papokat, és egyedül tértek vissza a palotába.

És noha senkit sem avattak bizalmukba, mégis kitudódott, mi történt velük.

Mikor már elszállóban volt belőlük a halandó élet, sebeiken át beléjük hatolt a démon, mégpedig a vérbe vette be magát, ama szürkületi pillanatban, mikor csaknem megáll a szív. Talán mindig ez anyagra vágott őrgöngöiseiben, ezt akarta kicsalni áldozataiból

dühöngéseivel, ám sohasem sikerült elegendő sebet ütnie áldozata halála előtt. Most azonban benne volt a vérben, és ez a vér nem volt többé démoni, sem királyi vagy királynéi, hanem valami egészen más: az ember és a démon elegye.

Így a királynak és a királynénak nem maradt más, csak mit éltet, átjár. És magáénak mond a vér. Testük minden más értelemben meghalt. A vér azonban átfolyik az agyvelőn és a szíven és a bőrön, így a királynak és a királynénak megmaradt az értelme. Ha úgy akarsz, a lelkük is, mert eme szervekben lakozik a lélek, noha ennek okát nem ismerjük. Bár a démon híján volt az önálló értelemnek, és nem volt meghatározható jelleme, vére mégis gyarapította a királyi pár eszét, és megacélozta jellemüket, mert ama szerveken folyt át, mik megtermik a gondolatot. Tiszta szellemi hatalmával öregbítette képességeiket, így a király és a királyné képesek lettek hallani az emberek gondolatait, érteni és érezni oly dolgokat, mit a halandók nem.

Sommásan, a démon adott, a démon evett, és valami új dolog lett a királyi párból. Nem ettek többé ételt, nem növekedtek, nem haltak meg, nem születtek gyermekeik, ám ijesztő szenvedélyekre lettek képesek. A démon pedig megkapta, amit akart: testet, amiben élhessen, utat, hogy végre bejusson a világba, módot, hogy érezhessen.

Ám ezután jött a még rettentőbb felismerés: ahhoz, hogy testüket életben tartsák, a vért táplálni kell. S a vér kizárólag azzal tudott táplálkozni, amiből lett: vérről. Adj még vért, hogy még több vér keringhessen a testben, melyben oly fenséges érzéseket ismert meg. Vérből sohasem elég.

És így, ő! az ivás lett a legmennyeibb élmény, amelyben megújult, táplálkozott, elhatalmasodott a vér! Ivás közben átélhette az áldozat halálát, mikor a mohó kortyolástól megáll a szív.

A démon megkaparintotta a királyt és a királynét. Vívók lettek; hogy a démon tisztában volt-e ezzel, arra már sohasem kapunk választ. A király és a királyné azonban tudták, hogy bennük a démon, és nem szabadulhatnak tőle, mert ha megteszik, meghalnak, hiszen testük már meg is halt. Azt is azonnal megtanulták, hogy e démoni fluidumtól hajtott holttestük nem bírja a tüzet és a napfényt. Olyanok voltak, mint törékeny fehér virágok, melyeket feketére fonnyaszt a nappal sivatagi heve. Vértük pedig annyira illékony lehetett, hogy buzogni kezdett volna a melegtől, elpusztítván a szöveteket, melyekben kering.

Már ama régi időkben kimondatott, hogy nem állhatják a ragyogó fényt. Bőrük még a tűz közelségétől is füstölögni kezdett volna. Bárhogyan is, a lények egy új rendjéhez tartoztak, gondolataik egy új rend gondolatai voltak. Próbálták megérteni a dolgokat, melyeket láttak. És hajlamaikat, miket új állapotuk ébresztett föl bennük.

Nem jegyezték le minden felismerésüket. Szájhagyomány vagy írás nem szól arról, mikor adták tovább először a vért, mikor jöttek rá a módjára, arra, hogy a kiválasztottat a közeledő halál szürkületi pillanatában kell kiszívni, különben nem keríti hatalmába a démoni vér.

A szájhagyományból tudjuk, hogy a király és a királyné igyekezett titokban tartani, ami velük történt, ám gyanús lett, hogy nappal nem mutatkoznak. Nem tudtak eleget tenni vallási kötelezettségeiknek.

Így esett, hogy mielőtt legbölcsebb elhatározásaikra jutottak volna, arra kellett buzdítaniuk a népet, hogy a holdvilágnál imádják a Jóságos Anyát. Ám nem védhetek meg magukat az összeesküvőktől, kik még mindig nem értették felgyógyulásukat, és ismét csak végezni akartak velük. Minden elővigyázat ellenére lecsaptak rájuk, ám a király és a királyné ereje elsöpörte az összeesküvőket, a sebek, melyeket a támadók ejtettek az uralkodókra, azonnal és csodálatos módon begyógyultak. A király egyik karját leszelték, de amint ő odaillesztette vállához, a kar legott életre kelt és az összeesküvők szétfutottak.

És e támadások és tusakodások következtében nemcsak a király ellenségei, de a papság is tudomást szerzett a titokról.

Most már senki sem akarta elpusztítani a királyt és a királynét, inkább fogolyként akarták tartani őket, hogy kicsalják tőlük az örökkévalóság titkát. Kigondolták, hogy véruket veszik, de már első kísérleteik kudarcot vallottak.

Az ivók nem álltak a halál küszöbén, így félelmei-félisteni korcs lényekké lettek, kik iszonytató kínok közepette pusztultak el. Néhányuknak azonban sikerült. Talán kiűrtették előtte saját ereiket. Nincs róla feljegyzés, de a kései korokban ez lett a vérlopás általános módszere.

Talán az Anya és az Apa is azon voltak, hogy utódokat támazzanak maguknak. Lehet, hogy magányosságukban és félelmükben határozták el, továbbadják a titkot jó híveiknek, kikben megbízhatnak. Ezt megint nem tudjuk. Mindenesetre új vívók tűntek fel; teremtésük mikéntje tehát ismertté vált végül.

A tekercsek szerint az uralkodók győzedelmeskedni akartak balsorsukon. Próbálták okát találni a történeteknek, és hittek benne, hogy felfokozott képességeiket valamilyen jó célra kapták. Hiszen a Jóságos Anya engedte meg, hogy ez így legyen.

Misztériumokkal kellett szentesíteniük és fűkezniük, ami történt, nehogy vívó démonok népesítsék be egész Egyiptomot, kik két részre osztanák a világot: azokra, kik isszák, és azokra, kiket csak arra tenyészténe, hogy itassák a vért. Ha egyszer létrejönne egy ilyen rémuralom, azt halandó ember meg nem tudná dönteni a maga erejéből.

Így választotta a jó király és királyné a rítus, a mítosz útját. Magukat látták a fogyó és telő hold képében, a vívásban a megtestesült istent, ki maga mutat be magának áldozatot, felsőbbrendű hatalmukat pedig arra használták, hogy jósoljanak, prófétájának és ítéljenek. Úgy vélték, jobb, ha inkább ők fogadják be az istennek áldozott vért, mintsem hogy az oltáron folyjék le. Jelképekkel és titkokkal ékesítették azt, minek nem volt szabad szokássá lennie, és elvonultak a halandók elől a templomokba, hol azok imádták őket, kik a vért hozták nekik. A legmegfelelőbb áldozatokat fogadták el, azokat, kiket mindig is föláldoztak az ország üdvéért: ártatlanokat törvényen kívüliek, gonosztevőket. Az Anyáért és a Jóért itták a vért.

Felröppentették Ozirisz legendáját, melybe beleszőtték saját szörnyű szenvedéseiket: az összeesküvők támadását, felgyógyulásukat, az életen túli világot, azt, hogy a sötétség birodalmában kell élniük, mindörökké kerülve a napot. Ezt összegyűrték a meghaló és feltámadó istenekről, a Jóságos Anya szerelmeseiről szóló ősibb mesékkel, melyek már akkor is megvoltak, mikor ők ideérkeztek... Így maradt ránk ezek a mesék, melyek elterjedtek a titkos helyeken, hol az Anyát és az Apát imádták, és hol a vérről teremtettek éltek.

Már akkor is régiek voltak, amikor az első fáraó megépítette első piramisait. Az első írások töredékes és sajátos formákban jegyzik fel őket.

Egyiptomban, mint minden országban, száz más isten is uralkodott. Ám az Anya, az Apa és a vívók kultusza megmaradt titkosnak és hatalmasnak; a beavatottak az istenek csendes hangját hallgatták, álmaikat álmodták.

Nem maradt ránk, kik voltak az Apa és az Anya első gyermekei. Annyit tudunk csak, hogy ők terjesztették el a vallást a nagy tenger szigetein, a két folyó között és az északi erdőkben. Azokban a szentélyekben a holdistent imádták, ki áldozati vért ivott, és hatalmát arra használta, hogy az emberi szíveket vizsgálja. Két áldozat között, a börtben, az isteni szellem elhagyhatta a testet, megjárhatta a mennyeket, számtalan dolgot tanulhatott. A legtisztább szívű halandók pedig odajárulhattak a szentélyhez, hallhatták az isten hangját,

és ő is hallhatta őket.

De ez már az én időm előtt, jó ezer éve is kusza és ódon mesének számított. A hold istenei talán háromezer évig uralkodtak Egyiptomon, de vallásukat mindegyre támadták.

Mikor az egyiptomi papok átpártoltak Ámon-Ré napistenhez, felnyitották a holdisten kriptáját, beengedték a napot, és az hamuvá égette az istent. Sok magunkfajta elpusztítottak. Ugyanez történt Görögországban, mikor végigvágattak rajta az első durva harcosok, feltörték a szentélyeket, és elpusztították azt, mit nem értettek.

Most a Delphoiban makogó jósnő parancsol ott, ahol valaha mi parancsoltunk, és szobrok emelkednek ott, hol egykor mi álltunk. Végóránkban már csak az északi erdők vannak örömkre, ahonnan te jöttél; ott még mindig a gonosztevő vére áztatja az oltárt. Meg az egyiptomi kis faluk, hol egy-két pap még mindig gondolja a kriptába zárt istent, és megengedi jámbornak, hogy gonosztevőket hozzon neki, mert az ártatlan áldozat gyanút keltene, gonoszokból és törvényen kívüliekből viszont mindig van elég. És Afrika őserdeiben, rég elfelejtett ősi városok romjai mellett ott még mindig engedelmeskednek nekünk.

Sorainkban azonban mindig voltak elfajzottak – vérivők, kik nem kértek az istennő irányításából, és mindig kényük-kedvük szerint éltek hatalmukkal.

Ott vannak Rómában, Athénban, a birodalom minden városában; nem hallgatnak a jó és a rossz törvényére, és csakis önnön érdekükben használják hatalmukat.

Ám ők is szörnyű halált haltak a hőségben és a tűzben, akárcsak a ligetek és szentélyek istenei, és ha túl is élte valamelyik, nyilván fogalma sincs róla, miért pusztított rajtuk a gyilkos láng, és hogyan tették ki az Anyát és az Apát a napra.”

Elhallgatott.

Engem lesett, mit szólok ehhez. Csend volt a könyvtárban. Lehet, hogy a falak mögött motoszkáltak a többiek, de én nem hallottam. „Egy szavadat se hiszem!” – mondtam.

Hökkenet csendben nézett rám egy darabig, aztán nevetett és nevetett.

Dühöngve hagytam ott a könyvtárat, átkeltem a templom termein, és felmentem az alagúton az utcára.

11

Nem nagyon nem jellemző rám, hogy haraggal távozzak valahonnan, csak úgy felrúgjak mindent, és levonuljak a színről. Halandó koromban sose tettem ilyet. De már mondtam, hogy az örület szélén álltam, az első örületén, melyet sokan elszen vednek közülünk, főleg azok, kiket erőszakkal teremtettek.

Visszatértem kis házamba az alexandriai nagy könyvtár közelében, és végigdőltem ágyamon, mintha csakugyan az álomba tudnék menekülni

„Agyalágyult a

ostobaság!” dolog

– elől.

dünyögtem.

De minél többet gondolkoztam rajta, annál logikusabbnak tűnt. Logikus, hogy van valami a véremben, ami arra ösztökél, hogy vért igyák. Logikus, hogy fölerősít minden élményt, hogy a testem, amely már csak utánzata az emberi testnek, akkor is működik, mikor le kellene állnia. Az is logikus, hogy ennek a valaminek nincsen önálló szelleme, de akkor is hatalom, szervezett erő, mely önálló életet akar élni.

És az is logikus, hogy valamennyien hozzá vagyunk kötve az Anyához és az Apához, mert ez a dolog szellemi, és az egyes testeken kívül, melyek fölött hatalmat nyert, nem fogják anyagi korlátok. Ez a szőlőtöke, mi vagyunk a virágok, távol egymástól, mégis összekötnék a kanyargó indák, melyek befuthatják az egész világot.

Mi, istenek, ezért halljuk egymást olyan jól. Ezért ismertem én az alexandriaiakat, mielőtt szólítottak volna. Azért jöhettek el házamhoz, azért vezethettek oda a titkos ajtóhoz.

Nos jó, legyen igaz. Legyen véletlenség, hogy egy névtelen erő összeolvadt az emberi testtel-lélekkel, és lett belőle az Új, miként a Vén mondta.

Nekem akkor se tetszett. Lázongva tiltakoztam ellene. Én egyéniség voltam, magában való lény, jogaim és előjogaim erőteljes tudatában. Képtelen voltam tudomásul venni, hogy függeléke vagyok csak egy idegen egységnek. Én még mindig Marius vagyok, akármilyen történet is velem!

Végül semmi egyébre nem bírtam gondolni, mint hogy ha már oda a gyök köve ehhez az Anyához és Apához, akkor látnom kell őket, meg kell győződnöm róla, hogy biztonságban vannak. Nem élhetek azzal a tudattal, hogy bármikor elpusztíthat egy olyan alkímia, melyet nem értek és melynek nem parancsolhatok.

Mégse tértem vissza a föld alatti templomba. A következő néhány éjszakán addig vedeltem a vért, míg bele nem fojtottam minden nyomorúságos gondolatomat, hajnal felé pedig betántorogtam az alexandriai könyvtárba, és olvastam, szokásom szerint.

Örületem enyhült valamit. Már nem vágyakoztam halandó családom után. Nem dühöngtem arra az átkozottra ott az altemplomban, inkább új erőmön töprenkedtem. Évszázadokig fogok élni! Ismerni fogom a választ minden kérdésre! Én leszek a folyamatos tudat a múlt időben. És amíg egyedül csak a gonosztevőre sújtok le, addig megbékülhetek vérszomjammal, sőt élvezhetem is. Ha pedig eljön az idő, társakat alkotok magamnak, és jól fogom megalkotni őket.

Mi volt még hátra? Vissza kellett mennem a Vénhez, ki kellett szednem belőle, hová tüntette az Anyát és az Apát, hogy magam intézzem el őket. Ugyanazt fogom tenni, amivel a Vén fenyegetőzött: úgy elsüllyesztem őket a föld alá, hogy halandó soha meg ne találhassa és ki ne tehesse őket a fényre.

Könnýű elgondolni. De könnýű is azon ábrándozni, hogy ilyen egyszerűen meg lehet szabadulni tőlük!

Öt éjszakával azután, hogy faképnél hagytam a Vént, amikorra mindeme gondolataimnak lett idejük megérlelődni, hálószobámban pihentem, a vékony ágyfüggönyön átszűrődő mécsvilágnál. Hallgattam az alvó Alexandria neszezését, és nyugtalan, vibráló éber álmokba sülyedtem a tejes-aranyos fényben. Azon töprengtem, eljő-e ismét a Vén, ki csalatkozott bennem, amiért nem mentem vissza – és alighogy e gondolat fölmerült elmémbe, ráébredtem, hogy megint áll valaki az ajtóban.

Valaki figyelt. Éreztem. Csak a fejemet kellett volna elfordítanom, hogy lássam. Nagyon magas lóról fogok beszélni a Vénnel. Majd azt mondom: „Szóval előjöttél kiábrándult magányodból, és most már többet is akarsz mondani, ugyebár? Hát csak menj vissza, ücsörögj a csendben, és szőjed társaiddal a hamu szövetségét.” Persze nem mondtam volna ilyet, de hajlottam rá, hogy gondoljak és engedjem, hogy ő – ha tényleg ő állt az ajtóban – hallja is ezeket a gondolatokat. Az alak pedig nem ment el onnan.

Lassan elfordítottam tekintetemet, és egy nőt pillantottam meg, aki ott állt az ajtóban. De nem akármilyen nő volt, hanem fenséges

bronztestű egyiptomi, oly művészien fölékszerezve, mint a régi királynék, redőkbe rakott, vékony patyolatban, vállig érő, fekete

hajában aranszalagokkal. Iszonyú erő áradt belőle, ottléte láthatatlan parancsoló energiákkal töltötte meg a jelentéktelen kis szobát. Felültem, félrehúztam a függönyt. A szobában kialudtak a fények. Sötétszürke füstkígyók emelkedtek a mennyezet felé, aztán szertefoszlottak. A nő még mindig ott állt, szenvtelen arca kirajzolódott a maradék világosságban, ékköves nyakéke, óriási mandulaszeme villogott, és annyit szólt csendesen:

„Marius, vigyél ki bennünket Egyiptomból.” Aztán elment.

Szívem hevesen vert. Rohantam utána a kertbe. Átugrottam a falon, ki a kövezetlen utcára; ott álltam, füleltem. Egyedül voltam. Futásnak eredtem a régi negyed felé, ahol megleltem az ajtót. Le akartam szállni a föld alatti templomba, meg akartam keresni a Vént, azt akartam mondani neki, hogy azonnal vigyen őhozzá, mert láttam őt, mozgott, beszélt, eljött hozzám! Lázban égtem, ámde az ajtóhoz érve már tudtam, hogy nem kell lemennem. Tudtam, hogy ha elhagyom a várost, rátalálhatok a homokban. Most már élvezet magához.

A következő órában felidéztem azt az erőt és gyorsaságot, melyet nem használtam a galliai erdőben történt események óta. Kimentem a városból, oda, hol csak a csillagok világítottak, és mentem, míg el nem értem egy templomromot és ott kaparni kezdtem a homokot. Emberi munkacsapatnak órákba került volna leásni a csapóajtóhoz, én azonban gyorsan rábukkantam, és föl is tudtam emelni, amire halandók nem lettek volna képesek. A kanyargós lépcsőkön és folyosókon nem égett világ. Átkoztam magam, amiért nem hoztam gyertyát, amiért úgy letaglózott az a jelenés, hogy csak rohantam utána, akár egy szerelmes.

„Segíts, Akasa!” – suttoztam. Kezemet előrenyújtottam, és igyekeztem nem érezni halandó félelmet a feketeségben, melyben ugyanolyan vak voltam, mint a közönséges ember.

Valami keményhez értem. Megálltam, levegő után kapkodtam, úgy próbáltam visszanyerni önuralmam. Följebb tapogatóztam a valamin: mintha embert formázó szobor mellkasa, válla, karja lett volna. Csakhogy ez nem volt szobor, ez ruganyosabb anyagból készült, mint a kő. Kezem most rátalált az arcra, a szájra, mely valamivel puhább volt a többi résznél é ekkor hátrahököltem. Hallottam a szívem dobogását, mélységesen megalázott a saját gyávaságom. Nem mertem kimondani Akasa nevét. Ez, amit most megérintettem olyan alakú, mint egy férfi. Ez Enkil.

Behunytam a szemem, úgy próbáltam összeszedni az eszemet, kigondolni valami cselekvési tervet azon kívül, hogy sarkon fordulok, és úgy rohanok innen, mint akit kergetnek. Ekkor száraz recsegést hallottam fény szűrődött át lehunyt szemhéjamon.

Mikor kinyitottam a szemem, szövetnek lógott a falon Enkil komor fekete alakja mögött. A király szeme élt; felhőszürke fényben úszó, fekete pupilláit egyenesen rám szögezte. Egyébként élettelen volt, karja ernyedten lógott. A fáraó isteni díszébe öltözött, hajába aranyat fontak, és fölékszereszték, mint az asszonyt. Tetőtől talpig bronzbarnára sötétedett, ahogy a Vén mondta. Maga volt a megtestesült néma fenyegetés, ahogy ott állt és meredt rám.

Mögötte a kopár fülkében ott ült egy kőpadon a nő: félrecsukott fejjel, lelógó karokkal, mint egy odavetett élettelen báb.

Patyolatruhája maszatos volt a homoktól, szandálos lábán is vastagon állt a por, üresen bámult maga elé. Meg lehetett volna mintázni róla a halált.

Enkil pedig egy királysír kőből faragott öreként állta el az utat. Annyit hallottam tőlük, mint te, amikor itt a szigeten levittelek a kriptába. Azt hittem, ott helyben meghalok a félelemtől.

De az ő ruhája és a lába akkor is homokos volt! Eljött hozzám! Eljött! Most közeledett valaki a hátam mögött a folyosón. Valaki csoszogott a járatban. Hátrafordultam, és egy égett pillantottam meg. Tiszta csontváz volt, kilátszott a fekete ínye, és mazsolává aszott fényes fekete alsó ajkáig ért a szemfoga.

Nyeltem egyet, hogy fel ne hördüljek csonttá fogyott tagjai, minden lépésre megbicsakló lába, hintázó karjai láttán. Mifelénk vánszorgott, de engem mintha nem is látott volna. Főlemelte a karját, és megtaszította Enkilt.

„Nem, nem, vissza a kamrába!” – suttozta zörgő hangon. – „Nem, nem!” Mintha magából tépett volna ki minden szót. Lökődte fonnyadt karjával, de meg se bírta mozdítani a királyt.

„Segíts már!” – fordult hozzám. – „Mozogtak! Miért mozogtak? Vigyük vissza őket. Minél messzebb mennek, annál nehezebb visszavinni őket.

Bámultam Enkilt, és ugyanazt az iszonyatot éreztem, akárcsak te ennek az élő szobornak a láttán, aki nem akart vagy nem tudott mozogni. Egyre iszonyúbb lett a látvány, mert a fekete kísértet most már sivalkodva karmolászta Enkilt, de semmire se ment vele. És hogy ez a fantom, akinek rég hullává kellett volna enyésznie, így verje magát halálra a mozdulatlanságban is oly isteni és magasztos másikon, ez több volt mint amit el bírtam viselni.

Segíts már!” – nyűszített a valami. – „Vigyük vissza a kamrájába. Vigyük vissza őket oda, ahol lenniük kell.”

Hogy tehetném? Hogy emelhetnék kezét rá? Hogy taszigálhatnám oda, hová nem akar menni?

„Nem lesz semmi baj, ha segítesz!” – mondta a valami. – „Együtt lesznek, békességben lesznek. Lök meg! Gyerünk már! Lökjed! Ó, nézd már az asszonyt, nézd, mi történt vele, nézd!”

„Jól van, a mindenségit!” – suttoztam, és nekiveselkedtem nagy szégyenkezve. Megtámaszkodtam Enkilben, és taszajtottam egyet rajta, de hiába. Itt semmire se mentem az erőmmel. Rádásul egyre ingerültebb lettem az égett hasztalan fecsegésétől és lökdösődésétől.

Egyszer csak felhörrent, kotkodácsolva kapta fel csontváz karjait, és hátratántorodott.

„Mi

De bajod?” – förmedtem rá, igyekezve, már hogy ne rohanjak el sikoltva.

láttam.

Akasa volt ott Enkil mögött, és engem nézett. Ujjai átfogták a király izmos karját. Tekintete most is ugyanolyan üres volt fagyott szépségében, ámde megmozdította Enkilt, és most láttuk jární őket a maguk akaratából: a király lassan hátrált, alig érintve a földet, mindvégig testével takarva a királynét, akinek csupán a kezét, a feje búbját és a szemét lehetett látni.

Hunyorogva próbáltam összeszedni magam.

Ismét ott ültek a padon egymás mellett, ugyanabba a tartásba süppedve, melyben te láttad őket a szigeten a mai éjszakán.

Az égett majdnem elájult. Térdre rogyott, nem kellett magyaráznia, miért. Többször találta őket különböző helyzetekben, de még sose érte őket mozgásban, és Akasát se láthatta ilyennek.

Engem majd szétvetett a büszke tudás: azért volt ilyen, mert énhozzám jött! Ám az ujjongó büszkeség egyszer csak átcsapott valami másba, ami itt sokkal helyénvalóbbnak tűnt: mérhetetlen áhítatba – utána pedig bánatba.

Elkezdtem sírni, és csak sírtam és sírtam keservesen. Akkor sírtam így utoljára, mikor ott voltam a berekben az öreg istennel, és megfogott az átok, ez a fényes, hatalmas, rettenetes átok. Úgy sírtam, ahogy te sírtál mikor először láttad őket. Sirattam őket, mert

olyan mozdulatlanok s magányosak, mert ebben a rémes lyukban kell a semmibe bámulniuk vagy a sötétben ülniük, miközben odafent meghal Egyiptom.

Az istennő, az anya, a dolog, a mit tudom én mi, a némán közönyös vagy kiszolgáltatott genitrix engem nézett. Nem volt ámitás. Fekete hosszú pillájú, ragyogó, nagy szemét rám szögezte. Most újra hallottam hangját, de nyoma se volt benne az ősi erőnek; gondolat volt csupán, túl a nyelv határán, odabent a fejemben.

„Vigyél el bennünket Egyiptomból, Marius. A Vén el akar pusztítani minket. Vigyázz ránk, Marius, különben itt veszünk.”

„Vért akarnak?” – kiáltotta az égett. – „Azért mozdultak meg, mert áldozatot akarnak?” – esdekelt.

„Menj, hozz nekik áldozatot” – utasítottam.

„Nem bírok! Nincs erőm. Ők pedig nem adják nekem gyógyító vérüket! Ha csak pár cseppet kaphatnék, égett húsom magától megújulna, megáradna bennem a vér, és akkor olyan dicső áldozatokat hoznék nekik...”

Volt némi sunyiság e kis szónoklatban, mert ők nem kívántak dicső áldozatokat többé.

„Próbálj még egyszer inni a vérükből” – tanácsoltam, és ez ocsmány önzés volt tőlem, mert csak azt akartam látni, mi fog történni. Mély szégyenkezésemre araszolni is kezdett feléjük, kétrét görnyedve, zokogva, a hatalmas vérért, az ősi vérért könnyörögve, hogy égett teste hamarabb meggyógyulhasson, hajtogatta, hogy ártatlan, nem ő tette ki őket a homokba, hanem a Vén; esdekelve kérte, hogy engedjék inni az ősforrásból.

Aztán erőt vett rajta a farkaséhség. Megvonaglott, és kobrafént kimeresztett fogakkal, fekete karmait begörbítve ugrott neki Enkil nyakának.

A király karja fölemelkedett, pontosan úgy, ahogy a Vén mondta: az égett átrepült a kamrán, és hanyatt esett, a kar pedig visszaereszkedett a helyére.

Az égett zokogott, és én még jobban szégyelltem magam. Az égett túlságosan győnge volt, hogy vadászhaszon vagy áldozatot mutathasson be. Ebbe én ugrattam bele, mert látni akartam, mi történik. Kimondhatatlanul csüggesztő volt az a komor hely, a homoktól csikorgó padló, a sivárság, a bűdös szövetnek, a vergődő-síró égett rút látványa.

„Akkor így belőlem” – mondtam. A hideg rázott a megint előre meredő szemfogaktól, a nyúlkaló karmoktól, de ez volt a legkevesebb, amit tehettem érte.

12

Ahogy végeztem a kreatúrával, ráparancsoltam, hogy senkit se engedjen be a kriptába. Fogalmam sincs, miért képzeltem, hogy bárkinek is képes lenne elállni az útját, de ellentmondást nem tűrő hangon adtam ki neki az utasítást, majd elsiettem Alexandriába. Ott betörtem egy régiségboltba, loptam két elegánsan festett, aranyfüstös múmiakoporsót, rengeteg vásznat, pólyának valót, és visszatértem a sivatagi kriptába.

Mindent mertem, és rettenetesen féltem.

Mint ahogy sűrűn megesik, ha magunkfajtvával cserélünk vért, látomásokat, álmokat láttam, mikor az égett a torkomba vágta a fogát. Egyiptomot láttam, róla álmodtam, erről a földről, ahol négyezer éve alig változott a nyelv, a vallás, a művészet. Most először értettem meg ezt, és mély együttérzés támadt bennem az Anya és az Apa iránt, kik ugyanúgy az ország ereikéi, mint a piramisok. Lángoló kíváncsiságom átalakult valamivé, ami közelebb állt az imádatához.

Bár őszintén szólva csak azért is elloptam volna őket, hogy életben maradjanak.

Ettől az új tudástól, újfajta rajongástól fűtve közeledtem Akasához és Enkilhez, hogy betegyem őket a fából faragott múmiakoporsóba. Tökéletesen tisztában voltam vele, hogy Akasa nem fog ellenkezni, Enkil viszont egyetlen ütéssel szétzúzhatja a koponyámat.

De ő ugyanúgy hajlott a szavamra, mint Akasa. Megengedték, hogy vászonba göngyöljem testüket, múmiát csináljak belőlük, és belehelyezzem őket a halottaknak szóló végláthatatlan képírással utasításokkal ékes, idegenek festett arcát viselő emberformájú koporsókba.

A fantom szörnyű felindulással nézett utánam, mikor elmentem, mindkét hónom alatt egy-egy múmiakoporsóval.

A városba érve embereket fogadtam, hogy a tisztességes látszat kedvéért ők hozzák el házamba a koporsókat, melyeket jó mélyre eltemettem a kertben, egész idő alatt fennhangon magyarázva Akasának és Enkilnek hogy nem fognak sokáig maradni a földben. Rettegtem magukra hagyni őket. Másnap éjszaka ott vadásztam és öltem kertkapum közvetlen közelében. Utána elküldtem rabszolgáimat, hogy vásároljanak szekeret-lovat, és készülődjenek, mert utazunk a szárazföldön az Orontész-parti Antiokheia városába, melyet ismertem, szerettem és ahol biztonságban érezhettem magam.

Ahogy tartottam tőle, hamarosan be is állított a Vén. Tulajdonképpen őt is vártam a félhomályos hálószobában, a lámpa mellett, fekhelyemen elnyúlva, ahogy rómaihoz illik, kezemben valami régi római költeménnyel. Törtem a fejemet, megérzi-e, hol van Akasa és Enkil. Szándékosan hazugságokat képzeltem el, például, hogy a nagy piramisba zártam őket.

Még mindig Egyiptom álmái álmodtam, melyet az égett adott nekem: azét a földét, hol a törvény és a vallás olyan hosszú ideig maradt változatlan, amit mi el sem tudunk képzelni; ahol hieroglifákkal írtak, piramisokat építettek, Ozirisz és Ízisz mítoszát mesélték akkor, mikor Görögországban sötétség uralkodott, és Róma még nem volt sehol. Láttam a medréből kilépő Nílust. Láttam a hegységeket a völgy két oldalán. Láttam egészen más szemmel az időt. És ez nemcsak az égett álma volt: beleszövéődött minden, mit valaha láttam és ismertem Egyiptomban. Éreztem, hogy itt kezdődött minden, amit könyvekből tanultam, jóval előbb, mielőtt gyermekévé fogadott volna az Anya és az Apa, akiket most el akartam vinni. „Hogy képzeled, hogy rád bízunk őket!” – mondta a Vén, ahogy átlépte a küszöböt.

Óriásinak tűnt egy szál rövid vászonszoknyájában, ahogy körüljárta a szobát. Tar feje, kerek arca, kidagadó szeme csillogott a lámpafényben. „Hogy merészeled elvinni az Anyát és az Apát! Mit műveltél velük?”

„Te tetted ki őket a homokba!” – vágtam vissza. – „Te akartad elpusztítani őket! Te nem hittél a régi történetben! Te voltál az Anya és az Apa őrizője és te hazudtál nekem. Te hoztad ránk a halált az egész világon! Igen, te, és te hazudtál nekem!”

Leesett az álla. Kimondhatatlanul pimasznak és gőgösnek talált. Én is magamat. Na és? Mikor megégette az Anyát és az Apát, engem is halálra égethetett volna. És az Anya eljött hozzám! Énhozzám!

„Nem tudtam, mi fog történni!” – szólt most. Kezét ökölbe szorította, homlokán kidagadtak az erek. Olyan volt, mint egy hatalmas, kopasz núbiai, ahogy ijesztgetni próbált engem. – „Mindenre esküszöm, ami szent, én se tudtam! Te nem tudod, mi az, örizni őket, nézni őket, évekig, évtizedekig, évszázadokig, tudni, hogy beszélhetnének, mozoghatnak, és megteszik!”

Nem sajnáltam, nem éreztem együtt azzal, amit mondott. Miért rokonszenveztem volna egy rejtélyes alakkal, aki itt áll alexandriai kis szobám közepén, és elképzelhetetlen kínokról fecseg?

Örököltém őket! Úgy adták őket nekem! Mit tehettem? Nekem kellett elviselnem büntető hallgatásukat! Nem voltak hajlandók vezetni a törzset, melyet hagytak nekimenni a vakvilágnak! És miért hallgattak? Egyedül csak bosszúból! Hogy rajtunk álljanak bosszút! De miért? Ki emlékszik már rá, mi volt ezer évvel ezelőtt? Senki! Ki érti ezt? Az öreg istenek a napba mennek, a tűzbe mennek, vagy erőszakos halált halnak, vagy a föld legmélyeségeibe temetkeznek, hogy sose keljenek fel ismét! Ám az Anya és az Apa örökké él és nem beszél. Miért nem temetkeznek oda, ahol senki sem árthat nekik? Mit bámulnak, mit hallgatnak, miért nem hajlandók beszélni? Enkil csak akkor mozdul, ha el akarják venni tőle Akasát, akkor üt, és lesújtja ellenségeit, mint egy életre kelt kő-kolosszus. Menekülni se próbáltak, amikor kivettem őket a homokba! Ott álltak, arccal a folyónak, míg én futottam!”

„Azért csináltad, hogy lásd, mi fog történni. Kíváncsi voltál, ettől megmoccannak-e.”

„Hogy szabad legyek! Hogy végre kimondjam: »Nem őrizlek benneteket tovább! Mozogjatok! Beszéljetek!« Hogy lássam, igaz-e a régi mese, és ha igen, akkor pusztuljunk el mind a tűzben!”

Kifulladt. Amikor megszólalt, gyöngye volt a hangja. „Nem viheted el az Anyát és az Apát. Csak nem képzeled, hogy megengedem! Neked, ki tán száz évet se fogsz megérni, ki megfutottál a liget kötelmei előtt! Nem is tudod, ki az Anya és az Apa. Nemcsak egyet hazudtam ám neked!”

„Én meg mondanék neked valamit. Most szabad vagy. Tudod, hogy nem vagyunk istenek. Emberek se. Nem Földanyát szolgáljuk, mert nem esszük gyümölcsöket, és nem az ő ölelésébe térünk. Nem öbelőle vagyunk. Elhagyom Egyiptomot, ahol semmivel sem tartozom többé neked, őket pedig elviszem, mert ezt kérték tőlem, és mert nem tűröm, hogy akár őket, akár engem elpusztítsanak.” Ismét meghökkent. Hogyhogy azt kérték? Szólni se bírt, annyira eltelt veszett gyűlölettel, sötét, ádáz titkokkal, melyekről nekem fogalmam sem volt. Ugyanolyan pallérozott elme volt, mint én, ám nem is sejtett dolgokat tudott hatalmunkról. Míg éltem, soha nem öltem embert. Most se voltam képes ölni, csak a vér utáni szerelmesen gátlástalan vágyban.

Értett hozzá, miként használja természetfölötti erejét. Szemét résnyire húzta, teste megfeszült. Sugárzott belőle a veszély.

Elindult felém, szándékai azonban megelőzték. Szempillantás alatt felpattantam a fekhelyről, úgy próbáltam hárítani ütéseit. Torkon ragadt nekivágott a köfalnak. Vállamban és jobb karomban összezúzódtak a csontok. A fájdalom fehér fölizzásában láttam, hogy szét fogja loccsantani koponyámat a kövön, összemorzsolja tagjaimat, leönt lámpaolajjal és felgyújt, én pedig úgy fogok távozni az ő külön bejáratú örökkévalóságából mintha sose ismertem volna e titkokat, vagy beléjük se mertem volna ütni az orrom.

Úgy küzdöttem, mint még soha, ám zúzott karomban üvöltött a kín, és az én erőm annyi volt az övéhez, mint a tiéd lehetne az enyémhez képest De ahelyett, hogy mint ösztönöm diktálta, bőrét marcangolva próbáltam volna szabadulni torkomat szorító markából, a hüvelykujjamat nyomtam bele a szemébe. Nem törődve a karomat perzselő fájdalommal, minden erőmet összeszedve nyomtam vissza a szemét a fejébe.

Elengedett és vonított. Arcán patakozott a vér. Otthagytam, bénán lógó karomat markolva rohantam a kertajtó felé. Alig kaptam levegőt, úgy összenyomorította a torkomat. Ekkor valami elképesztő dolgot pillantottam meg a szemem sarkából. Szökőkútként tört fel a kertből a föld, füstként kavargott a levegőben. Nekimentem az ajtókeretnek, elveszítettem egyensúlyomat, mintha szél borított volna fel. Hátrasandítottam, és láttam, hogy jön: szeme még mindig szikrázott, noha mélyen belesüppedt a fejébe. Átkokat szórt rám egyiptomi nyelven. Azt üvöltötte, gyászolatlanul küld el a démonokhoz az alvilágba.

Most a rettenet maszkjává fagyott az arca. Megtorpant, annyira ijedten, hogy az már szinte nevetséges volt.

Ekkor már én is láttam, amit ő. Jobbomon akkor haladt el a tetőtől talpig földes Akasa. Fején meghasadt a pólya, karját kitépte a vászonból. Szokott élettelen arcával lassan közeledett a Vénhez, ki moccanni se bírt, hogy meneküljön.

Térdre hullott, egyiptomi nyelven hebegve, először hökkenten, majd kusza rémülettel. Akasa csak ment, szántotta a homokot, minden sima, lassú lépésével tovább szakítva a pólyát. A Vén elfordult, előreesett a tenyerére, és mászni kezdett, mintha a királyné akadályozná meg, valamely láthatatlan erővel, hogy felálljon. Bizonyára ez is történt, mert a végén elhasalt, égnek meredő könyékkel, és nem mozdult többé.

Akasa csendesen, lassan rálépett a térdízületére, és szétlapította. Vér spriccelt a sarka alól. A következő lépésével a csípejét zúzta ugyanolyan laposra. A Vén bögött, mint az okatlan állat, szétmarcangolt testéből patakozott a vér. Akasa aztán a vállára tapodott, onnan a fejére, mely úgy roppant szét, mint a makk. A bögés elhallgatott. A vonagló maradványok ontották magukból a vért. A királyné megfordult. Változatlanul egykedvű volt az arca, nem látott tudomást venni arról, ami a Vénnel történt, közönyös volt neki az egyetlen szemtanú is, ki borzadva lapult a falhoz. Járkált fel-alá, lassan, kecsesen, könnyedén, és péppé tiporta a romcsot.

Ami megmaradt, az körvonalaiban sem emlékeztetett emberre, vériszamos kocsonya volt csupán a padlón. De még így is villódzott, buborékolott, hánytorgott, mintha még mindig lenne benne élet. Mint ahogy volt is! Bénultan bámultam, mit jelenthet a halhatatlanság. Akasa most megállt, balra fordult, olyan lassan, mint egy láncon függő szobor, és fölemelte a kezét. Az ágy melletti mécs a levegőbe röppent, majd lehullott a véres masszára. Hamar lángra lobbant a szétfolyt olaj.

A Vén égett mint a zsír. Lángok ugráltak a fekete ragacson, a tüzet mintha még magasabbra szította volna a vér, a füst csípett, de csak az olaj szagát lehetett érezni benne.

Térdre rogytam, fejem nekiesett az ajtókeretnek. Még soha sem álltam ilyen közel ahhoz, hogy elájuljak a fölindulástól. Néztam, hogyan ég semmivé a Vén, és néztam az Anyát, ki állt a lángok mögött, és bronzarcán nyoma se volt érzelmeknek, diadalnak vagy akaratnak.

Lélegzetviasszafojtva vártam, hogy felém fordítsa a tekintetét, de nem tette. És ahogy nyúlt a pillanat és hamvadozott a tűz, rájöttem, hogy nem mozog többé. Visszasüllyedt abba a dermedt némaságba, amit mások természetesnek tartottak.

Sötét lett a szobában. A tűz kialudt. Émelyegtem az égő olaj szagától. Ő mint egyiptomi kísértet állt szakadt pólyaiban, büszke tartással a parázs mellett. Csillogott a bútorok aranyfüstje, és a szoba, noha római mesteremberek keze nyomát viselte, most egy törékeny eleganciájú holmikkal berendezett királysírra emlékeztetett.

Feltápaszkodtam. Vállam és karom lüktetett. Éreztem a gyógyító vér özönlését, ám olyan súlyos sebeket kaptam, hogy nem sejtettem, meddig fog tartani felépülésem.

Viszont azt tudtam, hogy ha öbelőle ihatnék, sokkal gyorsabban meggyógyulhatnék – talán egy perc alatt, és akkor még ma éjszaka elindulhatnánk Alexandriából. Messze vihetném őket Egyiptomból.

Most jöttem rá, hogy ő mondja ezt érzéki suttyogással, valahonnan nagyon messziről.

Én pedig válaszoltam: Bejárom az egész világot, és biztos helyre viszlek benneteket. Bár lehet, hogy csak én képzeltem a párbeszédet,

és az iránt érzett alázatos, gyöngéd szerelmet is. Keztem teljesen elveszíteni é eszemet, hiszen tudtam, hogy e lidércnyomás legfőljebb ehhez fogható tűzben érhet véget, és hogy hasztalanul bizakodom, mert sem öregkori sem halál nem lesz félelmeim csitítója, fájdalmaim zsongítója.

Már nem érdekelt. Már csak az volt a fontos, hogy egyedül voltam vele és ebben a sötétségben halandó nő is lehetett volna: élettől pezsgő, szép szavú, fiatal istenasszony, csupa szép álom és szép gondolat.

Épp ilyen simulékonynak és engedékenynek tűnt, mikor közelebb léptem hozzá. Hirtelen megtudtam róla valamit, ami arra várt, hogy jól véssem eszembe, és örüljek neki. Mégis féltem. Velem is megteheti, amit a Vénnel. Ugyan, képtelenség! Dehogyan teszi. Most én vagyok az őrzője. Sose engedné, hogy bántsanak. Most meg fogom érteni. Egyre közeledtem hozzá, míg ajkam szinte érintette bronzbarna torkát. Tarkómon éreztem kemény, hideg kezét, és ezzel eldölt minden.

13

Azt az önkívületet meg se próbálom leírni. Ismered. Átélted, mikor én adtam neked Kairóban. Átéled, mikor ölsz. Tudod, mit jelent, ha azt mondom: olyan volt, de az ezerszeres hatványon.

Nem láttam, nem hallottam, nem éreztem semmit, csak tökéletes kielégülést, tökéletes boldogságot.

Ugyanakkor más helyeken is voltam, réges-régi, idegen szobákban, hangok feleseltek, és csaták veszték el. Valaki sikított a fájdalomtól. Valaki olyan nyelven sikoltozott, melyet ismertem, de nem értettem: Nem értettem! Nem érttem! Széles medencévé tárult a sötétség, éreztem a hívást, hogy zuhanjak, zuhanjak és zuhanjak, ő sóhajtott, és azt mondta: Nem bírok harcolni tovább. Felébredtem, és az ágyamon feküdtem. Ő mozdulatlanul állt a szoba közepén. Késő éjszaka volt, és körülöttünk zsongott az alvó Alexandria.

Rengeteg dolgot tudtam meg, annyi mindent, mit órákig, ha ugyan nem éjszakákon át kellett volna tanulnom akkor, ha emberi szavakba zárják őket. Nem sejtettem, mennyi idő telt el.

Megtudtam, hogy sok ezer évvel ezelőtt nagy csaták dúltak a vérivők között, mert az első teremtés után számos könyörtelen és szentségtörő halálhozó támadt közöttük. Ellentétben a Jóságos Anya szelíd szeretőivel, kik bűntőlés után vették magukhoz az Anya áldozatát, ezek, mint öldöklő angyalok csaptak le a prédára, válogatás nélkül és bármikor, abban a fenn-nejázó meggyőződésben, hogy részei a mindenség ritmusának, melyben nem számít az emberélet, melyben egyenlő értékkel bír élet és halál: ők tehát kényűk-kedvük szerint mészárolhatnak és sanyargathatnak.

A szörnyű istenek rajongó hívekre találtak az emberek között. E rabszolgák látták el őket áldozatokkal, miközben egyfolytában attól vacogtak, hogy őket is bármikor letarolhatja az isteni szeszély.

Ilyen istenek uralkodtak Ó-Babilonban, Asszíriában, rég elfelejtett városokban, messzi Indiában és azon is túl, oly országokban, melyeknek n vét nem értettem.

Ültem némán, a képektől kábán, de annyit azért felfogtam, hogy ez i az istenek részeivé lettek a Kelet világának, mely mélységesen idegen az é Rómámtól. Ezek a perzsáknál érezhették magukat otthon, ahol az emberek csúszó-mászó rabszolgái királyuknak, nem úgy, mint a szabad görögök, kik le is győzték őket.

Lehattunk mi akármilyen szélsőségesek és kegyetlenek, de nálunk még a leghitványabb parasztnak is megvolt a maga értéke. Becses volt az élet A halál pedig az élet végét jelentette csupán, mit bátran fogadsz, ha a becsület nem hagy más választást. Mi nem tartottuk csodának a halált, tulajdonképpen, ha belegondolok, egyáltalán nem is volt fontos. Semmi esetre sem volt kíváncsiabb állapot az életről.

És bár Akasa titokzatos nagyszerűségük teljében mutatta meg ezeket az isteneket, én visszataszítóknak találtam őket. Sohasem lettem volna képes közösködni velük, és azt is tudtam, hogy az általuk ihletett vagy őket igazoló bölcselmek az én öldökléseimet sohasem fogják igazolhatni, és nem adnak vigaszt vérivői mívoltomban. Én nyugati voltam halandónak-halha-tatlannak, és Nyugat eszméit szerettem. Mindig lelkiifurdalásom lesz azért, amit elkövettem.

Ezzel együtt megértettem ezeknek az isteneknek a hatalmát, semmihez sem fogható varázsukat. Oly szabadságot élveztek, melyet én sohasem fogok ismerni. Láttam, mennyire megvetettek mindenkit, ki dacolni mert velük. Láttam, miként viseltek idegen panteonokban szikrázó koronát.

És láttam őket, amint eljöttek Egyiptomba, mert el akarták lopni az Apa és az Anya ősi és mindenható vérét, és mert attól tartottak, hogy az Apa és az Anya elégetik önmagukat. Akkor pedig vége e sötét és iszonytató istenek hatalmának, kik le akarták gázolni a jó isteneket.

És láttam börtönben az Anyát és az Apát. Láttam őket egy föld alatti kriptában, vállig eltemetve diorit- és gránitkoloncok alá. így a sötét istenek táplálhatták őket embervérrel, melynek az Anya és az Apa nem pirt ellenállni, és akaratuk ellenére szívhatták nyakukból a hatalom vérét. És a világ minden sötét istene rájárt inni az ősforrásra.

Az Apa és az Anya sikoltott a gyötrelemtől. Rimázkodtak, hogy engedjék el őket. Ám a sötét istenek rájuk se hederítettek, mert élvezték kinszenvedésüket, melyet úgy hörgöltek, mint az embervért. Koponyák lógtak a sötét istenek övéről, és embervérrel festették ruhájukat. Az Anya És az Apa visszautasították az áldozatot, ám ez csak növelte kiszolgáltatottságukat. Épp azt nem fogadták el, ami talán módot adott volna nekik, hogy ledobják a köveket, és gondolattal mozgassanak tárgyakat.

Erejük azonban így is nőtt.

Évek teltek el szenvedésben és istenháborúban, az élet hadainak és a halál hadainak csatározásaiban, megszámlálhatatlan év, míg végül az Anya az Apa elnémultak, és nem volt már, ki emlékezzék olyan időkre, mikor könyörögtek, küzdöttek vagy szóltak. Eljött az idő, mikor senki se tudta többé, miért börtönözték be az Apát és az Anyát, vagy miért nem lehet elengedni őket. Voltak, kik már abban sem hittek, hogy ők lennének az összülők, vagy hogy elpusztításuk bárkinek is ártana. Régi mese volt csupán.

Eközben Egyiptomban és idegenektől meg nem rontott vallásában kikristályosodott az a tan, hogy létezik lelkiismeret, szegényt és gazdagot egyként megítélnék halála után, van jóság a földön, és az életnek nem vet véget a halál.

És eljött az éjszaka, mikor az Apát és az Anyát szabadon találták cellájukban, és fogláraik látták, hogy egyedül ők dobhatták le magukról a köveket. Erejük mérhetetlenné gyarapodott a hallgatásban. Olyanok voltak, akár a szobrok, amint egymást ölelték a sötét, koszos kriptában, hol évszázadokig tartották őket. Derengő csupasz testükről rég lerohadt a ruha.

A téli álmat alvó hullők lomhaságával ittak az áldozatból, mintha nekik más lenne az időmértékük: mintha egyetlen év lenne az évtized, a teljes év pedig csak egy éjszaka.

Ismét erőre kapott a régi vallás, mely nem volt keleti, de nyugati sem. Ismét a jót jelképezték a vérivők, ama túlvilág fényét árasztva

magukból, honnan a legegyszerűbb egyiptomi paraszt sincsen kizárva.

E kései korban már csak a gonosztevőt volt szabad feláldozni; így oltalmazták a népet, rostálták ki a rosszat az istenek. Az isten csendes hangja vigasztalta a gyengét, nyilatkoztatta ki a bűjtben megismert igazságokat: azt, hogy a világ tele van örök szépséggel, és a lélek soha sincs egyedül.

Az Anyát és az Apát a legpazarabb szentélyben tartották, hol minden isten elébük járult, és az ő engedélyükkel itták drága vérük cseppjeit.

Aztán megtörtént a lehetetlen. Egyiptomot elérte a vég. Változtathatatlanul hitt dolgok változtak meg gyökeresen. Jött Nagy Sándor, trónra kerültek a Ptolemaioszok, majd pedig Caesar és Antonius: bárdolatlan, idegen főszereplői a végjátéknak.

Utoljára pedig jött a sötét és cinikus Vén, a gonosz, a kiábrándult, és kirakta az Anyát és az Apát a napra.

Feltápaszkodtam az ágyról, álltam ebben az alexandriai szobában, néztem a mereven bámuló, mozdulatlan Akasát, és fájt, hogy mocskos vászon lóg róla. Fejemben régi versek zsongtak, szívem túláradt a szerelemtől

Testem már nem sajgott a Vénnel vívott csatától. A csontok össze forrtak. Térdre ereszkedtem, és megcsókoltam Akasa lelógó jobb kezének ujjait. Föltekintettem, és láttam, hogy engem néz félrehajtott fejjel és valami nagyon különös árnyék suhan át az arcán.

Fájdalom volt ugyanolyan szintiszta, mint az én iménti boldogságom. Aztán rendkívüli lassúsággal, embertelen lassúsággal visszafordította a fejét, és megint előre nézett. Oly dolgokat láttam és tudtam, melyeket a Vén sohasem ismert.

Önkívületben pólyáztam vissza a vászonba. Most még inkább éreztem hogy az én hivatásom gondot viselni rá és Enkilre. Folyton a Vén szörnyhalálát láttam magam előtt, a vér pedig, amit ő adott nekem, egyként szította ujjongásomat és testi erőmet.

Összekészülődtem, hogy elhagyjam Alexandriát. Úgy rémlik, arról álmodoztam közben, hogy majd én fölébresztem Enkilt és Akasát, majd visszakapják még ellopott életerejüket, és oly bensőséges-csodásán fogjuk ismerni egymást, ami mellett elhalványodnak a vérrel kapott élmény és tudás álmái.

Rabszolgáim rég meghozták a lovakat és az útszekereket, hozzá a kőszarkofágokat, láncokat, lakatokat, melyeknek beszerzésére utasítottam őket, és most odakint várakoztak.

Belettem az Anya és az Apa múmiakoporsóit a szarkofágokba, melyek egymás mellett álltak a szekéren, leláncoltam-lakatoltam őket, vastag takarót vettem rájuk, és elindultunk a föld alatti templom útján a városkapu felé.

A templom ajtajához érve ráparancsoltam szolgáimra, hogy üssenek lármát, ha bárki közelítene, azzal fogtam egy bőriszakót, lementem a templomba, a Vén könyvtárába, és minden tekercset, amit csak leltem, begyömöszöltem az iszákba. Elloptam minden írást, amit szállítani lehetett. Legszívesebben a falakról is lehántottam volna a hieroglifákat.

Mások is voltak a kamrákban, de annyira féltek, hogy elő se mertek bújni. Persze tudták, hogy elloptam az Anyát és az Apát, és tudtak talán a Vén haláláról is.

Nem érdekelt. Kifelé tartottam az ősi Egyiptomból, és velem volt minden hatalmunk forrása. Fiatal voltam, esztelen és rajongó.

Miután megérkeztem az Orontész-parti Antiokheiába, e hatalmas, csodálatos városba, mely Rómával vetekedett nagyságban és gazdagságban, elolvastam a régi papiruszokat, és ugyanazt találtam bennük, amit Akasa tárt föl nekem.

Megkapták Enkillel a kápolnájukat. Ez volt az első abban a hosszú sor, mit nekik építettem Ázsia- és Európa-szerte. Ők tudták, hogy én mindig gondot viselek rájuk, én pedig tudtam, hogy ők megvédenék minden bajtól.

Sok száz évvel később, mikor Velencében felgyújtott a Sötétség Gyermekének bandája, túl messze voltam Akasától, különben a segítségemre sietett volna. Míg elvergődtem a szentélyhez, maradéktalanul átéltem, mit szenvedhettek a megégett istenek, ott azonban addig ittam a vért, míg meg nem gyógyultam.

De mikor már száz éve őriztem őket Antiokheiában, kezdtem lemondani a reményről, hogy valaha is életre fognak kelni. Szinte egyfolytában hallgattak, mozdulatlanul. Csak bőrüket változtatták meg az évek: lehámlott róla a felégés, és újra olyan lett, mint az alabástrom.

Ámde addigra engem teljesen lenyűgözött a város jövés-menése és a változó események. Örültem beleszerettem egy Pandora nevű, barna hajú, csodaszép görög hetérába, akinek a legelbájolóbb karjai voltak minden emberi lény között. Pandora attól a perctől fogva tudta, ki vagyok, mikor szemet vetett rám, és kivárva a megfelelő időt, addig bűvölt és csábított, míg hajlandó voltam bevezetni a misztériumba, mely alkalommal szabad volt Akasa vért innia. Az egyik legerősebb halhatatlan lett belőle, kit valaha ismertem.

Kétszáz évig éltünk együtt, martuk és szerettük egymást Pandorával. Ez azonban már egy másik mese. Millió mesét mondhatnék a megélt évszázadokról, utazásaimról Antiokheiából Konstantinápolyba, aztán vissza Alexandriába, majd Indiába, megint Itáliába, Velencéből a csípősen hideg skót felföldre, onnan pedig az Egei-tengernek erre a szigetére, ahol most vagyunk.

Mesélhetnék Akasa és Enkil apró változásairól, meghökkentő cselekedeteikről, titkaikról, melyekre nem adnak magyarázatot.

Talán majd egy éjszaka, nagy sokára, ha egyszer visszatérsz hozzám, fogok mesélni a többi halhatatlannal is, kiket ismertem, azokról, kiket az utolsó túlélő istenek alkottak különböző országokban. Voltak, akik az Anyát szolgálták, és voltak, akik a keleti szörnyű isteneket.

Elmesélhetném, hogy Mael, az én szegény druidám végül mégis ivott egy sebesült istenből, és abban a pillanatban elvesztette minden hitét a régi vallásban, majd ugyanolyan szívós és veszélyes halhatatlan lator lett belőle, amilyenek mi vagyunk. Elmesélhetném, hogyan terjedt el világszert a legendája Azoknak, Akiket Őrizni Kell. Mesélhetnék az időkről, mikor más halhatatlanok el akarták venni őket, fennhéjázásból vagy csak ön-pusztításból, hogy mindennek legyen vége már.

Mesélek majd neked magányosságomról, a többiekről, kiket teremtettem, és hogy miként lett végük; arról, hogy miként szálltam alá a földre Azokkal, Akiket Őrizni Kell, és támadtam föl ismét, hála az ő vérüknek hogy több emberöltőt éljek, mielőtt újra eltemetkeznek. Majd mesélek a többi igazi halhatatlannal, kikkel itt-ott összefutottam. Elmesélem majd, milyen volt, mikor utoljára láttam Pandorát Drezdában, ahol ő egy hatalmas és gonosz indiai vámpírral időzött, mesélek veszekedésünkről, elválásunkról, késve megtalált leveléről, a tömött utazótáska aljára elkeveredett papírfecniről, melyben azon könyörgött, keressem meg Moszkvában.

Mennyi dolog, mennyi történet, tanulságos és tanulság nélküli...

A legfontosabbat már elmondtam; tudod, hogyan jutottam birtokába Azoknak, Akiket Őrizni Kell, tudod, kik vagyunk igazából.

Egy dolgot érts meg jól: amikor Rómának bealkonyult, a feltörekvő kereszténység a régi pogány világ minden istenét kikiáltotta gonosz szellemnek. Hiába magyarázták nekik évszázadokon át, hogy az ő Krisztusuk nem más, mint egy újabb meghaló és feltámadó természetisten, ugyanolyan, mint korábban Dionüszosz és Ozirisz, és a Boldogságos Szűz alakjában ismét csak a Jóságos Anyát emelték oltárra. Velük új kor kezdődött a hitben és a vallásban, ahol mi ördögök lettünk, és ahogy a régi tudást elfelejtették vagy

félreértették, úgy szakadtunk ki hiedelmek világából.

Ennek azonban így kellett történnie. A görögök és a rómaiak iszonyodtak az emberáldozattól. Meséltem, hogy én is förtelmesnek találtam, mikor a kelták az óriás kosarakban égették el a bűnözőket, áldozatul az istennek. A keresztényeknek ugyanez volt a véleményük. Hogy tekinthettek volna „isteneknek” bennünket, kik embervéren éltünk?

Züllésünkben akkor zuhantunk a legmélyebbre, mikor a Sötétség Gyermekai elhitték, hogy ők a keresztény ördögöt szolgálják, mikor a keleti szörnyistenekhez hasonlóan értékkelé akarták kikiáltani a gonoszt, és abban a meggyőződésben, hogy a gonoszságnak megvan a maga szerepe a dolgok rendjében, méltó helyet akartak kiharcolni neki a világban.

Most pedig hallgass ide: A nyugati világban sohasem volt méltó helye A gonoszságnak. A nyugati világ sohasem békéit meg a pusztulással.

Akármilyen kegyetlen századok következtek Róma bukása után, lehettek szörnyű háborúk, üldözések, igazságtalanságok – az emberi élet értéke egyre nőtt.

Noha az egyház képekkel és szobrokkal magasztalta vérző Krisztusát és véres mártírjait, ragaszkodott ahhoz a tételhez, hogy e gyilkosságokat csak az ellenség követheti el a jámborok üdvözlése érdekében, de sohasem Isten fölkelet papjai.

Az emberi élet becsességébe vetett hit az oka, ha Európában mostanára felhagytak a kínzókamrákkal, eltűntek a máglyák és a bűnüldözés egyéb háborzongató módszerei. És az emberi élet becsébe vetett hit teszi köztársassággá a francia királyságot és Amerikát. Most ismét egy ateista kor küszöbén állunk, mikor a keresztény vallás elveszti befolyását, ugyanúgy, mint hajdan a pogány, és az új humanizmus – az emberbe, az ember teljesítményeibe és jogaiba vetett hit – erősebb mint valaha.

Azt persze nem tudhatjuk, mi fog történni, ha a régi vallás teljesen kihal. A kereszténység a pogányság romjain hajtott ki, csak azért, hogy új formát adjon a régi kultusznak. Most talán új vallás születik. Lehet, hogy nélküle cinikussá és önzővé aljasodna az ember, kinek mindig szüksége van istenekre.

De az is lehet, hogy valami még csodálatosabb fog bekövetkezni: valóban előre lép a világ, túl minden istenen, istennőn, ördögön és angyalon. Abban a világban pedig, Lestat, nekünk még ennyi keresnivalónk se lesz.

Végző soron, mind nekünk, mind a halandóknak, ezek az én meséim csak olyan haszontalanok, mint minden régi tudás. Lehetnek csodaszépek képei és költészete: megborzongva ismerünk föl bennük dolgokat, melyeket mindig éreztünk vagy sejtettünk.

Elrepíthetnek oly időkbe, mikor az embernek még újdonság és szennáció volt a föld, de onnan is mindig vissza kell térnünk a mostani világba.

És ebben a mostani világban a vámpír sötét isten csupán. A Sötétség Gyermek. Nem lehet más. Ha bír is bűvös erővel az emberi lélek fölött, csakis azért, mert az emberi képzelet a primitív emlékek és be nem vallott vágyak titkos helye. Minden lélek, a te szavaiddal élve, egy Sötétlő Erdő, hol mindenféle teremtmények születnek és hullnak, hol oly himnuszokat énekelnek és oly dolgokról képzelegnek, melyeket később el kell ítélni és meg kell tagadni.

Az emberek, ha megismertek, megszerettek bennünket. Most is szeretnek. A párizsiak is szeretik, amit a Vámpírszínházban mutogatnak nekik.

Azok pedig, kik a báltermekben láttak téged, a bársonyköpenyes, halvány és végzetes nagyurat, a maguk módján hódoltak lábaid előtt.

Mérhetetlenül izgatónak találják a halhatatlanságot, azt, hogy egy teremtmény ilyen rendkívüli és gyönyörű, ugyanakkor a körme hegyéig gonosz lehessen, aki mindentudó, minden szenvedély előtt megnyíló volta ellenére is inkább választja a sötétséget. Talán még kedvük is szottyan felcsapni buja gonosznak. Olyan egyszerűnek tűnik. Épp az egyszerűségét kívánják meg.

De úgy add nekik a Sötét Ajándokot, hogy ezerből egy nem lesz olyan nyomorult, mint te.

Mivel fejezzem be, hogy ne szítsam tovább legkomiszabb félelmeidet? Több mint ezernyolcszáz évet éltem, és én mondom neked, az életnek nincs szüksége ránk. Soha nem volt igazi célom. Nincs helyünk.

14

Marius elhallgatott.

Most először fordította el rólam a tekintetét. Az eget nézte az ablakon túl, mintha a szigetek hangjaira fülelne, melyeket én nem hallhattam.

– Volna még pár mondanivalóm – szólalt meg aztán. – Fontos dolgok, noha csakis praktikus jellegűek... – Valami elvonta a figyelmét.

– Elnémult, És meg
hallgatózott. is
Arca kell
most ígértetnem
nagyon veled
emlékeztetett egy
Akasáéra s
és mást...

Enkilére.

Kérdések özönét szerettem volna rázúdítani, de még inkább szerettem volna megismételni számtalan kijelentését, mintha akkor érteném meg igazán, ha kimondom őket. Azt hiszem, összevissza csapongtam volna, ha akkor megszólalok.

Ujjaim hegyét összeillesztve hátradőltem a hűvös brokáttal kárpitozott karosszékekben, és csak néztem magam elé, mintha a mese lenne ott kiterítve, hogy olvassam el. Az járt a fejemben, milyen igaz, amit a jóról és a rosszról mondott; mennyire elborzadtam és mekkorát csalódtam volna, ha a keleti szörnyű istenek filozófiájának igazságáról próbált volna gyözködni, arról, hogy büszkélkednünk kellene azzal, amit művelünk.

Én is Nyugat gyermeke voltam, és egész rövid életemben azzal kellett viaskodnom, hogy a nyugati nem képes elfogadni a gonoszt vagy a halált.

De minden töprengésem mögött ott rejtett az a riasztó tény, hogy Magnus valamennyiünket megsemmisíthet, ha elpusztítja Akasát és Enkilt. Valamennyiünkkel végezhet, ha elégeti a királyt és a királynét, ha úgy tartja kedve, hogy megszabadítsa a világot a gonoszságnak ettől a formájától, mert elavult, ósdi, haszontalan, vagy legalábbis annak tűnik.

És Akasa és Enkil iszonyata... Mit mondjak erre, hacsak nem azt, hogy rajtam is átcikázott az első szikrája annak, amit Marius érzett valamikor: hogy én fölébreszthetem őket, megszólaltathatom őket, megmozdíthatom őket. Jobban mondva azt éreztem a láttukon,

hogy valakinek ezt kellene tennie, és képes is lenne rá. Valaki abbahagyhatná velük a nyitott szemű álmot.

De mik lennének, ha járnának és beszélnének újra? Egyiptomi összörnyek. És mihez kezdenének?

Hirtelen egyformán csábítónak tetszett a két lehetőség: fölébreszteni vagy elpusztítani őket. Én meg akartam érteni őket, egybe akartam olvadni velük, de mégis átéltem, mily ellenállhatatlan az az erő, mely elpusztításukra hajt: hogy egyazon tűzőzőnben távozzék egész kárhozott fajunk.

Mindkét megoldásban van erő, és van valami diadal a múltó idő felett.

– Te nem estél kísértésbe? – kérdeztem fájo hangon. Vajon ok hallották odalent a kápolnában?

Felriadt füleléséből, odafordult hozzám, és a fejét rázta. Nem.

– Még attól se, hogy mindenkinél jobban tudtad, hogy nekünk nincs helyünk?

Újra a fejét rázta. Nem.

– Én halhatatlan vagyok – mondta –, igazi halhatatlan. Őszintén szólva nem tudom, mi az, ami most megölhetne, már ha megölhetne egyáltalán. De nem is ez a fontos, hanem az, hogy tovább akarok élni. Ez magától értetődő. Én vagyok a folyamatos tudat, az az értelem, amire oly hevesen vágytam valamikor régen, élő koromban. Most is ugyanúgy rajongok az emberi haladásért. Látni akarom, mi fog történni most, mikor újra odaérkezett a világ, hogy megkérdőjelezze isteneit. Nincs az az indok, amittől én most behunyjam a szemem!

Megértően bólintottam.

– Csakhogy én nem szenvedek úgy, mint te. Én már abban a galliai ligetben sem voltam fiatal, ahol ezzé teremtettek. Voltam azóta magányos, álltam a téboly küszöbén, leírhatatlan szorongásokat éltem át, de sose voltam egyszerre fiatal és halhatatlan. Többszörösen elvégeztem azt, aminek te még előtte vagy, és ami nemsokára el fog vinni tőlem.

– Elvisz? De én nem akarok...

– Menned kell, Lestat. Méghozzá nagyon hamar, mint mondtam. Még nem érkezett el az ideje annak, hogy itt maradj velem. Ez az egyik fontos dolog, amit mondanom kell neked, te pedig hallgass rám ugyanolyan figyelmesen, mint eddig.

– Marius, én nem bírok elmenni, nem bírok... – Hirtelen méregbe gurutam. Azért hozott ide, hogy kidobjon? Eszembe jutott Armand minden intése. Csak az öregekkel van közösségünk, nem a teremtményeinkkel. És én megtaláltam Mariust! Szó, szó, szó! Távolról sem fejezi ki, amit érzek, azt a nyomorúságot és az elválás félelmét.

– Hallgass ide – mondta szelíden. – Mielőtt elrabortak volna a gallok, én leéltem egy emberöltőt, annyit, amennyi akkoriban férfinak adatott. Miután kihoztam Egyiptomból Azokat, Akiket Őrizni Kell, megint évekig éltem Antiokheiában egy gazdag római tudós életét. Volt házam, rabszolgáim, enyém volt Pandora szerelme. Volt egy életünk Antiokheiában, végiggyönyörködtünk mindent, ami történt. És utána maradt még időm más életekre is. Volt erőm, mint tudod, hogy Velencében is éljem a város életét. Volt erőm uralkodni ezen a szigeten. Te viszont, mint sokan azok között, kik korán mennek a tűzbe vagy a napra, még egyáltalán nem is éltél. Ifjúként összesen hat hónapig élvezhetted Párizsban az igazi életet. Vámpírként csavargó voltál, kíváncsi, házakban és idegen életben kísérve hányódtál városról városra.

Ha meg akarsz maradni, akkor, amilyen gyorsan csak lehet, le kell élned egy teljes életet. Ha nem így teszel, talán elveszítesz mindent, kétségbeesel, ismét lefekszel a földre, ahonnan sohasem kelsz föl többé. Vagy még ennél is rosszabb következik...

– Ezt megértem! Mégse bírtam ott maradni Párizsban, mikor kértek, hogy ne hagyjam el a színházat.

– Az nem a megfelelő hely volt neked. Egyébként is a Vámpírszínház egy bokor. Ugyanúgy nem egyenlő a világgal, mint ahogy az én szigeti menedékem sem az. Meg annyi szörnyűség történt ott veled.

– Am a határtalan Újvilágban, hová indultál, ebben a Nouvelle-Orléans nevű barbár kisvárosban nyugodtan kiállhatsz a világ elé. Letelepedhetsz, mint egy halandó, úgy, ahogy számtalanszor megkísérelted, mikor még Gabrielle-lel vándoroltál. Ott nem lesznek régi bokrok, melyek zaklassanak, zsidányok, akik végezni akarnak veled pusztá félelemből. Ha pedig másokat teremtessz – és fogsz is, mert magányos leszel –, akkor csináld és tartsd meg őket annyira emberinek, amennyire bírod. Tartsd őket magad mellett, nem úgy, mint egy bokrot, hanem mint családod tagjait, és ismerd meg a kort, helyben élsz, az évtizedeket, melyek peregnék körülöttem. Ismerd meg, milyen stílusú a ruha, melyben pompázol, a ház, hol tétlen óráidat tököd, a helyek, ahol vadászol. Ismerd meg, milyen érzés, ha múlik az idő!

– Ó, igen, és szenvedjek, mikor látom, hogy meghalnak a dolgok...– ama dolgok, melyektől Armand intett.

– Hát persze. Az időn nem győzhetsz, nem is futhatsz előle. Szenvedni fogsz attól is, hogy hurcolnod kell szörny voltod titkát, és hogy ölnöd kell. Lelkiismereted nyugtatására talán még azzal is megpróbálsz, hogy a bűnösnek veszed véréte csupán. Vagy sikerül, vagy nem. Am ha magadba zárod a titkot, nagyon közel férközhatsz az élethez. Úgy teremtettek hogy közel légy hozzá, mint magad mondtad

– egyszer a régi

Akarom, párizsi bokornak.

igen, Az ember mása vagy.

akarom...

– Akkor tégy, ahogy tanácsolom. És jól érts meg még valamit. Az öröklét tulajdonképpen nem egyéb, mint egyik emberi élet a másik után. Természetesen vannak hosszas visszavonulások; van ideje a szendergésnek és van ideje a szemléződésnek. Ámde mindegyre belevetjük magunkat az áradatba, úszunk, ameddig bírunk, amíg le nem húz bennünket az idő vagy a tragédia, mint a halandókat.

– Te megteszed újból? Elhagyod ezt a menedéket, és beleveted magad az áradatba?

– Igen, feltétlenül. Mikor eljő a pillanat. Mikor újból olyan érdekes lesz a világ, hogy nem bírok ellenállni. Akkor kilépek a városok utcáira, nevem lesz, és mindenfélét fogok csinálni.

– Akkor gyere most velem! – Ó, fájdalmas visszhangja Armand-nak, és tíz évre rá Gabrielle hiábavaló könyörgésének!

– Hívásod sokkal csábítóbb mint gondolnád, de nagyon rossz szolgálatot tennék neked, ha veled tartanék. Akaratom ellenére is elzárnálak a világtól.

Megráztam a fejemet, és keserűen elfordítottam a tekintetemet.

– Akarod folytatni? – kérdezte. – Vagy azt akarod, hogy Gabrielle jóslatai váljanak valóra?

– Folytatni akarom.

– Akkor el kell menned. Száz év múlva, vagy talán még hamarabb, találkozni fogunk. Nem ezen a szigeten leszek. Elviszem máshová Azokat, Akiket Őrizni Kell. De bárhol legyenek és bárhol légy, meg foglak találni, és akkor én leszek az, aki majd nem akar elválni tőled. Én fogok neked könyörögni, hogy maradj. Szerelmes leszek a társaságodba, a beszédedbe, a látásodba, a szívósságodba, a vakmerőségbe, a tökéletes hitetlenségbe – mindabba, amit máris túlságosan szeretek.

Hallgattam őt, és úgy éreztem, mindjárt összeroppanok. Rimázkodni szerettem volna, hogy engedjen itt maradnom.

– Tényleg annyira lehetetlen? – kérdeztem. – Nem spórolhatnád meg nekem azt az emberöltőt, Marius?

– Lehetetlen. Mesélhetek én neked, míg a világ világ, de az nem pótolja az életet. Hidd el, próbáltam már megspórolni, de sohasem sikerült. Én nem taníthatom meg neked azt, amit az élet. Nem lett volna szabad elvennem Armand-t olyan fiatalon. Évszázados oktalanságaiért és gyötrelmeiért máig bűnösnek érzem magam. Nagy jót tettél vele, mikor belekényszerítetted Párizs életébe, de attól félek, neki már túl késő. Higgyél nekem, Lestat, ennek így kell lennie. Le kell élned azt az életet, mert azok, akik meg vannak fosztva

tőle, addig hányódnak kielégítetlenül, míg le nem élik valahol, vagy el nem pusztulnak.

– És Gabrielle?

– Gabrielle-nek megvolt a maga élete. A halála is majdnem megvolt. Elég erős, hogy akkor léphessen vissza a világba, mikor neki tetszik,

– vagy ott

Szerinted lappanghasson

vissza akármeddig a

fog kertek alatt.

jönni?

– Nem tudom. Gabrielle kifog az eszemen. Nem a tapasztalataimon – túlságosan is olyan, mint Pandora. De én Pandorát se értettem soha. Az az igazság, hogy a legtöbb asszony gyöngé, akár halandó, akár halhatatlan, de amelyik erős, az tökéletesen kiszámíthatatlan. A fejem csóváltam, és behunytam a szememet. Nem akartam Gabrielle-re gondolni. Gabrielle odavan, bármit mondjunk is róla. Még mindig nem bírtam felfogni, hogy el kell mennem, olyan édenkert volt ez, de már nem vitatkoztam. Láttam Mariuson az elszántságot, bár azt is tudtam, hogy nem kényszerítene. Szépen kívánná, hogy elkezdjek nyugtalankodni halandó apám miatt, és magam induljak hozzá, mondván, mennem kell. Pár éjszakám maradt még.

– Igen – felelte halkan. – És vannak még más dolgok is, amiket el kell mondanom neked.

Fölnyitottam a szemem. Türelmesen, szeretettel nézett rám. Úgy hasított belém a szerelem töre, mint valamikor Gabrielle-ért; éreztem a közeledő könnyeket, és mindent megtettem, hogy visszaszorítsam őket.

– Sokat tanultál Armand-tól – mondta szilárd hangon, mintha nekem akarna segíteni a kis néma küzdelemben –, és még többet magadtól.

– Ám így is van még, amire meg kell tanítanom téged.

Mondjad.

– Nos hát, neked rendkívüli hatalmad van, de arra ne számíts, hogy az elkövetkező ötven évben akár egyetlen olyan alkothatsz, ki fölértjen veled vagy Gabrielle-lal. Második gyermeked fele annyira se volt erős, mint Gabrielle, a későbbiek még gyengébbek lesznek. A vér, amit én adtam, segíthet valamit. És ha innál... ha úgy döntenél, hogy innál Akasából és Enkilből, az is segíthetne valamit. Egy vámpír sok gyermeket teremthet száz év alatt, és az nemzedék gyöngé. Ami nem feltétlenül baj. A régi bokroknak volt az a bölcs mondásuk, hogy idővel megjön az erő. Az is egy régi igazság, hogy senki se tudhatja, miért és hogyan lesz az egyikből titán, a másikkól félkegyelmű

Az fog történni, aminek történnie kell, te mindenesetre gondosan válogasd meg a társaidat. Azért válaszd őket, mert jólesik rájuk nézned, szereted a hangjukat, és mélységes titkokat rejtegetnek, melyeket szeretnél megismerni. Más szóval, olyat válassz, akit szeretsz, különben nem fogod sokáig bírni a társaságát.

– Értem – mondtam. – Szerellemmel csináljam őket.

– Pontosan. Szerellemmel csináld. És nézz utána, mielőtt megalkotnád őket, hogy eleget éltek-e. Sose csinálj olyan fiataalt, mint Armand. Az a legnagyobb bűn, amit valaha elkövettem a fajtám ellen, hogy egy kamaszból csináltam vámpírt.

– De hát nem tudhattad, hogy a Sötétség Gyermekai elszakítanak benneteket egymástól!

– Azt nem, de akkor is várhattam volna. A magány vett rá, meg Armand kiszolgáltatottsága, hogy olyannyira az én kezemben volt halandó élete. Jól vigyázz ezzel a hatalommal, meg azzal, amellyel a haldoklók fölött bírsz! Magányunk és hatalmunk tudata lehet olyan erős, mint a vérszomj. Ha nem lett volna Enkil, akkor talán nem lenne Akasa, és ha nem lett volna Akasa, akkor nem lenne Enkil.

– Igen... Amit mondtál, abból úgy tűnik, Enkil az, aki nem bír meglegni Akasa nélkül; mert Akasa egyszer-egyszer...

– Igen, így van. – Hirtelen nagyon elkomorodott, és olyan bizalmasan nézett rám, mintha egymással sugdolóznánk, és attól félnénk, hogy valaki meghallhatja. Hallgatott egy percig, mintha azon töprengene, mit mondjon. – Ki tudja – súgta –, mit tenne Akasa, ha Enkil nem tartaná vissza? De mit játszok itt, mintha bizony Enkil nem hallaná a gondolataimat is? Minek suttogok? Akkor pusztít el, mikor

– jólesik

Miért neki. Csakhogy

túrték, mi

hogy lesz velük,

megperzselje ha engem

őket eltesz

a láb alól?

nap?

– Fogalmam sincs. Talán tudták, hogy nem fog ártani nekik. Csak azokat bántják és büntetik ezzel, akik ezt tették velük. Talán e mostani állapotukban lassan fogják fel, mi történik kettejük világán kívül, így nincs idejük összeszedni az erejüket, felébredni álmaikból, és elmenekülni. Talán amit utána tettek – amit Akasa művelt a szemem láttára –, az is csak azért volt lehetséges, mert fölébresztette őket a nap. Most pedig ismét alszanak, nyitott szemmel, és újra álmodnak. Nem is isznak többé.

– Mit értettél azon, hogy... ha úgy döntenék, hogy iszom a vérükből? Hogyan dönthetnek másként?

– Ez olyasmi, amit mindkettőnknek meg kell fontolnunk. És mindig fennáll annak a lehetősége, hogy nem is adnak inni neked.

Kirázott a hideg, amint elképzeltem, hogy az egyik kar ütésétől négyőlehet repülök a kápolnában. Esetleg lyukat ütök a sziklapadlóba.

– Megmondtam neked a nevét, Lestat – emlékeztetett Marius. – Azt hiszem, meg fogja engedni, hogy igyál. De ha vérét veszed, akkor még a mostaninál is szívósabb leszel. Már néhány csepp is megerősít, de ha többet ad, egy teljes mércével, akkor alig lesz erő a földön,

– mely végezhetne

Miért veled. Fontold

ne meg, akarod-e!

akarnám?

– Akarsz hamuvá égni, és kinszenvedésben létezni tovább? Élni akarsz összekaszabolva, szitává löve is, rongyolt roncsként, ki még a lábán sem tud megállni? Higgy nekem, Lestat, szörnyű dolog lehet az! Kibírhatsz még a napot is, élhetsz tovább felismerhetetlenül összeéve, de akkor azt fogod kívánni, amit a régi istenek Egyiptomban: hogy bárcsak meghalhatnál!

– Nem fogok gyorsabban gyógyulni?

– Nem feltétlenül. Anélkül semmi esetre sem, hogy ne kapnál tőle újabb vérátömlesztést sérült állapotodban. Az idő, egyenletesen adagolt emberáldozatokkal, vagy az ősök vére: ezek a gyógyszerek. Lehet, hogy azt fogod kívánni, bárcsak meghaltál volna. Fontold meg ezt. Szánd rá az időt.

– Te mit tennél az én helyemben?

– Természetesen innék Azokból, Akiket Őrizni Kell! Innék, hogy még erősebb legyek, még közelebb kerüljek a halhatatlansághoz. Térden állva könyörögnék Akasához engedelemért, aztán sietnék ölelő karjaiba. Persze könnyű nekem ilyet mondani. Engem sose lökött vissza, sose tiltott el magától. Én pedig örökké akarok élni. Ha kell, elviselem még egyszer a tüzet. Eltűröm a napot, minden szenvedést, csak élhessek tovább. Te viszont nem lehetsz ennyire biztos abban, hogy az örökkévalóságot akarod.

– De azt akarom! Mondhatnám, hogy majd én megfontolom, játszhatnám az értelmeset, a bölcsset, a latolgatóst, de vigye el az ördög! Nem

Mosolygott. foglak én bolondítani téged. Egyébként is tudtad, mit mondanék.

– Hát akkor távozásod előtt lemegyünk a kápolnába, alázatosan kérni fogjuk őket, és majd meglátjuk, mit szól hozzá.

– És most kérdezhetek? Intett, hogy kezdjem.

– Én láttam kísérteteket. Láttam utálatos démonokat, kikről meséltél. Láttam, hogyan szálltak meg házakat és halandókat.
– Nem tudok többet mint te. A kísértetek zöme olyan jelenés, ami még azzal sincs tisztában, hogy látják. Én sose beszéltem kísértettel, és ők is szóltak hozzám. Ami az undok démonokat illeti, nincs mit hozzátennem Enkil ősrégi magyarázatához: azért garázdálkodnak, mert nincsen testük. Vannak más halhatatlanok, akik sokkal érdekesebbek náluk.

– Kik?

– Európában is van legalább kettő, akik nem isznak és sohasem ittak vért. Ugyanolyan biztosan mozognak napfényben, mint sötétségben; van testük, és nagyon erősek. Szakasztott olyanok, mint az emberek. Volt egy az ősi Egyiptomban is, Kárhozott Ramszesznek ismerte a fáraói udvar, bár véleményem szerint egyáltalán nem volt kárhozott. Mikor eltűnt, minden fejedelmi emlékműről levakarták a nevét. Ismered ezt az egyiptomi szokást: annak, akit meg akartak ölni, eltörölték a nevét. Nem tudom, mi történt vele. A régi tekercesek hallgatnak róla.

– Armand említette – szóltam közbe. – Azt mondta, a legenda szerint Ramszesz egy ösvámpír.

– Nem az. Bár én csak akkor hittem, amit róla olvastam, mikor a tulajdon szememmel láttam a többieket. Ismétlem, nem szóltam velük, csak láttam őket, ők pedig riadtan menekültek előlem. Én azért félek tőlük, mert a napon járnak. Erősek, vértelenek, ki tudja, mire lennének képesek? Ám te eléghetsz akár évszázadokig úgy, hogy egyszer sem találkozol velük.

– Milyen öregek? És milyen régen volt ez?

– Nagyon öregek, valószínűleg annyira, mint én. Meg nem mondhatom. Úgy élnek, mint dúsgazdag, hatalmas emberek. Lehetséges, hogy többen is vannak, van valamilyen módszerük a szaporodásra. Bár magam sem tudom. Pandora mondta egyszer, hogy volt közöttük egy asszony is. Egyébként Pandorával úgyszólván semmiben sem értettünk egyet a természetüket illetőleg. Szerinte ugyanolyanok voltak, mint mi, az ösök közé tartoztak, és akkor hagytak fel a vérivással, mikor az Anya és az Apa. Én viszont nem hiszem, hogy valaha is egyformák voltunk. Ez egy másik, vértelen fajta. Nem tükrözik a fényt, mint mi, hanem elnyelik. Árnyalatnyival sötétebbek csupán a halandóknál. Sűrűk és erősek. Talán sose találkozol velük, de azért szólok, hogy figyelmeztesselek. Sose áruld el nekik, merre nyugszol! Veszélyesebbek lehetnek mint az emberek.

– Miért, az emberek veszélyesek? Szerintem oly könnyű félrevezetni őket.

De mennyire hogy veszélyesek! Ha igazán ismernének, elpusztíthatnak bennünket. Ők nappal is vadászhathatnak ránk. Nehogy lebecsüld ezt egyszerű előnyt! Bizony, nem volt az olyan számság, a régi bokrok törvénye: soha, de soha ne beszélj rólunk halandóknak. Sose áruld el a rejtékhelyedet vagy a másik vámpírét. Badarság azt képzelned, hogy te irányíthatod a halandókat.

Bólintottam, bár igazán nehezemre esett volna halandóktól félnem. Sohasem félttem.

– Rólunk még a párizsi Vámpírszínház sem fecsegi ki az igazságot! – hívta föl rá a figyelmemet Marius. – Amit játszanak, az csak babona és ámtás. Bolondot csinálnak a közönségből.

Ez bizony így volt. A leveleiben Eleni is mindig burkolt szavakkal fonta körül mondanivalóját, és sohasem írta ki a nevünket.

Engem pedig mindig nyomasztott ez a titkolózás.

Törtem a fejem, próbáltam emlékezni, láttam-e valaha a vérteleneket... Lehet, hogy csavargó vámpíroknak néztem őket.

– Még valamit el kell mondanom a természetfölöttiekről – folytatta.
Mit?

– Magam sem vagyok bizonyos benne, de azért elmondom, mit gondolok. Az a gyanúm, hogy miután elégtünk, tehát maradéktalanul megsemmisültünk, visszatérhetünk más alakban. Most nem az emberről beszélek vagy a lélekvándorlásról. Nem tudom, mi az emberlélek sorsa. Mi azonban örökké élünk, és ezért vélem úgy, hogy visszajárunk.

– Miért mondd ezt? – Nem tudtam nem gondolni Nicolas-ra. – Ugyanazért, amiért a halandók szokták emlegetni a lélekvándorlást. Vannak, akik azt állítják, hogy emlékeznek korábbi életükre. Eljönnek hozzánk halandó korukban, erősködnek, hogy mindent tudnak rólunk, valamikor közénk tartoztak, és kérik, hogy nyújtsuk át nekik újra a Sötét Ajándokot. Pandora is így csinálta. Sok olyan dolgot tudott, amire nem volt magyarázat. Talán elképzelte, vagy öntudatlanul olvasta ki az én agyamból. Az is lehet, hogy halandók csupán, de oly hallással bírnak, mellyel felfoghatják csapongó gondolatainkat.

Bármim légyen, nincsenek sokan. Ha vámpírok voltak, úgy csak néhányan jöttek vissza pusztulásuk után. A többieknek talán nem volt erejük hozzá. Vagy nem akartak visszatérni. Ki tudja? Pandora meg volt győződve róla, hogy ő akkor halt meg, amikor az Anyát és az Apát kitették a napra.

– Marius Uramisten! Halandóként születnek újjá, és megint vámpírok akarnak lenni? mosolygott.

– Fiatal vagy, Lestat, és mennyire ellentmondasz önmagadnak! Hát mit képzelsz te, milyen lenne igazából halandóknak lenni újra? Gondold csak el ha majd ránézel halandó apádra.

Némán elismertem, hogy igaza van, mégse akartam elveszíteni azt, amivé képzeletem díszítette a halandóságot. Tovább akartam siratni elvesztett halandóságomat, és tudván tudtam, hogy azért szeretem a halandókat mert nem félek tőlük.

Marius újból elkalandozott. Egész lényével figyelt valamire, mielőtt visszatért volna hozzám.

– Lestat, aligha jut nekünk több két-három éjszakánál – mondta szomorúan.

– Marius! – suttogtam, de visszanyeltem a kikívánczoló folytatást. Csak az vigasztalt, amit az arcán láttam. Most úgy tűnt, ember volt mindig, a legnagyobb mértékben.

– Nem tudod, mennyire akarom, hogy maradj! Ám az élet ott kint van, nem itt. Még többet is fogok mondani, ha majd újra találkozunk. Egyelőre tudsz annyit, amennyire szükséged van. Louisianába kell menned, el kell kísérned apádat a sírig, és ebből kell megtanulnod, amit megtanulhatsz. Én halandók légioit láttam megöregedni és meghalni, te egyet se. De higgy nekem, ifjú barátom, kétségeesetten szeretném, hogy velem maradj, nem is tudod, mennyire! Megígérem, hogy megkereslek, ha eljön az idő.

– De miért nem térhetek vissza hozzád? Miért kell elmenned innét?

– Mert ideje. Túl rég uralkodom már e népek felett. Kezdenek gyanakodni, azonkívül az európaiak is ideszoktak ezekre a vizekre. Mielőtt idejöttem volna, Pompeji eltemetett városában rejtőztem a Vezúv alatt, de a halandók odadugták az orrukat, és addig áskáltak, míg el nem kergettek. Most megint ez történik. Más rejtékhelyet kell találnom, valami eldugottabbat, ami remélhetőleg olyan is marad.

– Őszintén szólva, ha maradni akartam volna, sose hozlak ide.

Miért?

– Te is tudod, hogy miért. Nem engedhetem, hogy akár te, akár más tudja, hol vannak Azok, Akiket Őrizni Kell. És ezzel el is

érkeztünk a lényeghez: valamit meg kell ígértetnem veled.

– Bármit! De mit ígérhetek én neked?

– Mindössze annyit, hogy sohasem mondom el másnak, amit tőlem hallottál. Sohasem beszélsz Azokról, Akiket Őrizni Kell. Sohasem mondom el senkinek, hogy láttál engem.

Komolyan bólintottam. Épp erre számítottam, de rögtön tudtam azt is, hogy nagyon nehéz lesz.

– Ha csak egy töredékét elmondod, az hozza magával a másikat, és minél többet árulsz el a titokból, annál nagyobb lesz a kockázata, hogy meg fogják találni Azokat, Akiket Őrizni Kell.

– Igen, de... a származásunk legendája... És a gyerekeim? Azoknak se...

– Nekik se. Először csak egy részét, aztán, mint mondtam, az egészet ki fogod találni. Egyébként, ha ivadékaid a keresztény isten gyermekei, ha Nicolas-hoz hasonlóan őket is megmérgezte az eredendő bűn és a bűntudat keresztény ötlete, akkor csak bőszerűltek és csalódtak lesznek a régi meséktől. Iszonyatnak fogják találni, melyet nem fogadhatnak el. A véletlenekben, pogány istenekben nem hisznek, a szokásokat nem érthetik. Bármily soványka legyen is e tudás, föl kell rá készülni. Jól figyelj oda kérdéseikre, és annyit mondj, amennyit kell, hogy beérjék vele. Ha pedig úgy látod, hogy nem tudsz hazudni nekik, akkor semmit se mondj egyáltalán. Próbáld olyan erősnek alkotni őket, amilyen erősek manapság az istentelen emberek. Ne feledd, a régi legendákból egy szót se! Azokat én, egyedül én mondhatom el.

– És mit fogsz csinálni velem, ha mégis elmondom? – tettem föl a kérdést.

Ettől majdnem egy teljes másodpercre kikökönt méltóságteljes önfegyelméből, aztán elnevette magát.

– Micsoda gazember vagy te, Lestat! – mormolta. – A helyzet az, hogy ha elmondod, azt teszek veled, ami nekem tetszik. Ezt te is tudod. Széttaposhatlak, mint Akasa a Vént. Felgújthatlak, csak kívánnom kell. Nem akarok fenyegetőzni. Azt akarom, hogy visszagyere hozzám. De nem tűröm, hogy ezeket a titkokat kifecsegyék. Nekem ide ne jöjjön még egyszer egy ilyen halhatatlan csűrhe, mint Velencében! Nem akarom, hogy a fajtám tudomást szerezzen rólam. És te sem szándékosan, sem véletlenül nem fogsz arra ösztökélni másokat, hogy kutassák fel Mariust vagy Azokat, Akiket Őrizni Kell. Sohasem mondom ki a nevemet idegenek előtt.

– Megértettem.

– Valóban? Vagy mégis fenyegetselek? Hívjam föl rá a figyelmedet, milyen szörnyű tud lenni az én bosszúm? Hogy nemcsak téged büntetlek meg, de azokat is, kiknek elárultad a titkot? Lestat, én már pusztítottam el magunkfajtaikat, akik utánam szimatoltak. El kellett pusztulniuk, mert ismerték a régi legendákat, tudták Marius nevét, és sosem adták volna fel a kutatást.

– Én nem bírom ezt – motyogtam. – Nem mondom el soha, senkinek, esküszöm rá. De félek, hogy mások olvashatnak a gondolataimban. Félek, hogy meglátják a képeket a fejemben. Armand képes rá. És ha...

– A képeket elrejtethed. Tudod, hogyan kell. Más képeket vetíthetsz oda, hogy összezavard őket. Elzárhatod elmédet. Ehhez már értesz. Most azonban lezárom a fenyegetőzést és a dorgatóriumot, mert szeretlek.

Egy darabig nem válaszoltam. Elmém mindenféle tilalmas lehetőségen csapongott. Aztán kitört belőlem fennszóval is:

– Marius, te sose szeretted volna elmondani? Úgy értem, kitálatni a magunkfajtaiknak, hogy így egyesítsd őket?

– Dehogyan, Lestat. Miért tettem volna, az istenért? – Őszintén zavartnak látszott.

– Hogy megismerhessük mítoszainkat, legalább törhessük a fejünket történetünk titkain, mint az emberek teszik. Hogy kicserélhessük tapasztalatainkat, megosszuk egymással hatalmunkat...

–

– És egyesítsük az ember

Nem... ellen, mint a

Nem Sötétség Gyermekei tették?

úgy.

– Lestat, az örökkévalóságban ritka jelenség a bokr. A vámpírok zöme bizalmatlan, magányos lény, és nem szereti a többieket. Időnként fogadnak csak maguk mellé egy-két gondosan kiválasztott társat, és ugyanolyan féltékenyen őrzik vadászterületüket és magánéletüket, mint én. Nem óhajtanának egymás keblére borulni, és ha sikerülne is legyőzniük az őket megosztó gyanakvást és rosszindulatot, a végén ugyanaz sülné ki a seregszemléből, ami sok ezer éve: szörnyű viszály és háborúság az elsőbbségért, ahogy Akasa mutatta nekem. Mi gonoszok vagyunk. Gyilkosok vagyunk. Bízunk az egyesülést a halandókra, hadd egyesüljenek ők a jó érdekében.

Ezt is tudomásul vettem. Restelltem, hogy annyira felvillanyozódtam, szégyelltem gyarlóságomat és lobbanékonyágomat, de már tüstént valami más fürta az oldalamat.

– És a halandók, Marius? Nekik sose akartad megmutatni magadat? Nem szeretted volna elmondani a történetet?

Ismét sikerült elképesztenem.

– Sose szeretted volna, hogy tudjon rólunk a világ? Nem lett volna kellemesebb, mint ez a titkolózó élet?

Lesütötte szemét egy időre, és öklére támasztotta állat. Most először vettem a képeit. Megéreztem, hogy azért engedi látnom őket, mert maga se tudja, mit feleljen. Oly átható erővel emlékezett, melyhez képest esendőnek tűnt az én hatalmam. A korai időket idézte, mikor még Róma volt a világ ura, és ő sem lépte túl az emberi élet határát.

– Arra gondolsz, hogy el akartad mondani nekik! – csaptam le rá. – Hogy ők is tudják a rettentő titkot!

– Talán. A kezdet kezdetén még élt bennem valami kétségbeesett gyónási vágy.

– Igen, a gyónás! – örültem meg a szónak és eszembe jutott az a regeségi éjszaka, mikor a színpadról ijesztettem halálra a párizsi közönséget.

– De az a kezdet homályába vész – tűnődött lassan, mintegy önmagának Szeme összeszűkül, zárkózott lett, mintha az elmúlt századokon tekintene végig. – Oktalanság lenne, örülség. Az emberek, ha igazán meg lesznek győzve, el akarnak majd pusztítani bennünket. Én nem akarom, hogy elpusztítsanak. Ennyire azért nem izgat a veszély és a felfordulás.

Nem feleltem.

– Te sem érzel vágyat a kitárulkozásra – mondta, majdnem csitítóan.

Dehogyan, gondoltam én. Megérintette a kezemet. Nem őt láttam, rövid múltamon tekintetem végig: a színházon, délibábos ábrándjaimon, és benuitá dermesztett a bánat.

– Amit te érzel, az csak a magány és a szörny volt. Te pedig lobbanékony vagy és dacos.

– Az vagyok.

– De mi értelme lenne elárulni? Nincs, aki megbocsásson. Nincs, aki feloldozzon. Gyerekes illúzió ezt képzelned. Jó, gyónj meg, elpusztítanak, és akkor mi van? A Sötétlő Erdő harsogó étvágygal és némán nyeli el maradványaidat. Hol itt az igazság vagy a megértés?

Bólintottam.

Megszorította a kezemet. Lassan fölemelkedett, én is felálltam: vonakodva, de engedelmesen.

– Későre jár – szólt szelíden, szemében simogató szájalommal. – Eleget beszélünk mára. Nekem le kell mennem a népemhez. Valami ribillió van a szomszéd faluban. Ettől tartottam. Rámegy minden időm, ami még van hajnalig, meg a holnapi estém is. Lehet, hogy
Megint éjfél
nem is
figyelt elmúlik,
rám. mire holnap

Lehajtott
a beszélni
fejét, tudunk
és egymással...
hallgatózott.

– Igen, mennem kell – mondta. Megöleltük egymást, meghitten, gyorsan. Szerettem volna elkísérni a faluba, hogy lássam, miként szokta intézni ügyeit, de ugyanannyira vágytam szobám után is, hogy elnézzem a tengert, és végre lefekhessek aludni.

– Éhes leszel, mikor fölébredsz – figyelmeztetett. – Hozok majd neked áldozatot. Várj türelmesen, míg megjövök.

– Hogyne, természetesen...

– És addig is érezd magad itthon a házban. A régi tekercsek ott vannak tokban a könyvtárban. Megnézheted őket. Bemehetsz minden szobába, csak a szentélyhez ne közelíts, Hozzákuk, Akiket Őrizni Kell. Nem szabad egyedül lemenned a lépcsőn. Bólintottam. Még valamit akartam kérdezni tőle. Ő mikor vadászik? Mikor iszik? Én két éjszakája élek a vérén, bár az is lehet, hogy régebben. Ő kinek a vérén élt? Korábban szedett áldozatot? Most fog vadászni? Mind erősebben gyanítottam, hogy neki már nincs annyira szüksége a vérre, mint nekem hogy ő is egyre kevesebbet iszik, akárcsak Azok, Akiket Őrizni Kell. Kétségbeesetten szerettem volna tudni, hogy igazam van-e.

Már mehetnékje volt, hívta a falu. Kisétált a teraszra, és eltűnt. Először azt hittem, félreállt jobbra vagy balra, aztán odamentem az ajtóhoz, és láttam, hogy a terasz üres. A korláthoz siettem, kihajoltam, és odalent a mélyben a sziklák között felfedeztem egy színes foltot, ami az ő kabátja volt.

Szóval ez vár reánk. Elleszünk talán még vér nélkül is, arcunk fokozatosan elveszíti emberi kifejezését, tárgyakat mozgatunk pusztá akarattal, mindent tudunk, csak repülni nem, és valamikor évezredek múlva mi is úgy ülünk majd némán, ahogy most ülnek Azok, Akiket Őrizni Kell. Hányszor kellett rájuk gondolnom Marius láttán ma éjszaka? Meddig szokott mozdulatlanul ülni Marius, mikor senki sincs mellette?

Mit jelent neki az a fél évszázad, amíg nekem halandó életet kell élnem, túl a messzi tengeren?

Megfordultam, és visszamentem a házban át a hálószobámba. Leültem, addig néztem a tengert és az eget, míg szürkülni nem kezdett. Friss virágokat leltem a szarkofág mellett, mikor benyitottam a kis rejtékhelyre. Föltettem a fejemmel összedolgozott arany álarcot, felhúztam a kesztyűt, és befeküdtem a koporsóba. Még akkor is éreztem a virágillatot, mikor behunytam a szemem.

Közeledett az öntudat elvesztésének félelmetes pillanata. Már az álom küszöbén álltam, amikor egy nő kacagását hallottam. Vidáman, hosszasan nevetett, mintha éppen csevegne, és nagyon örülne valaminek. Most hátravetette a fejét, és én, mielőtt alámerültem volna a sötétségbe, még láthattam fehér nyakát.

15

Kinyitottam a szemem, és támadt egy ötletem. Teljes fegyverzetben ugrott elő az agyamból, oly erőszakosan, hogy alig éreztem tőle a szomjúságot, ereim nyilallását.

– Hiúság! – motyogtam. De akkor is csábítóan szép volt.

Áh, felejtük el. Marius megmondta, hogy ne menjek a szentély közelébe, egyébként is visszajön éjfélre, akkor elmondhatom neki az ötletemet, ő pedig megteheti... mit? Szomorúan rázhatja a fejét.

Kijöttem a házból. Minden olyan volt, mint előző éjszaka: a gyertyák égtek, az ablakokat kitárták a szelíden halódó fénynek.

Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy nemsokára el kell mennem, sohase jöhetek már vissza, és hogy Marius is itt akarja hagyni ezt a csodálatos helyet.

Búsultam, nyomorúságosan éreztem magam. És akkor még itt volt az ötlet is.

Nem ölelte csinálok, hanem loppal, titokban, hogy ne érezzem olyan számárnak magam. Egyedül megyek.

Ne! Ne csinál! Úgy sincs értelme. Semmi se fog történni, hiába csinálod.

Akkor meg miért ne tegyem meg? Miért ne máris?

Megint elkezdtem kószálni, könyvtárban, folyosókon, a majmos-madaras szobákban, és másutt, ahol még nem jártam.

De az ötlet csak nem akart kimenni a fejemből. A szomjúság egyre piszkált, még lobbanékonyabb, még nyughatatlanabb lettem tőle, és ahogy telt az idő, egyre kevésbé voltam képes fontolóra venni Marius intésének igazi jelentését.

Marius nincs itthon. Ez biztos. Keresztül-kasul bejártam az egész házat. Hogy hol aludt, az az ő titka volt, mint ahogy az is, hol lehet ki-be járni a házból.

De a lépcsőre nyíló ajtót, melyen át le lehet jutni Azokhoz, Akiket Őrizni Kell, viszonylag könnyen megtaláltam. Nem volt bezárva.

Álltam a tapétás szalonban, a politúros bútorok között, és az órát néztem. Még csak este hét óra, Marius öt óra múlva lesz itt. Öt órán át fog perzselni a szomjúság. És az ötlet... Az ötlet.

Igazából nem is határozottam el. Én csak hátat fordítottam az órának, és elindultam vissza a szobámba. Tisztában voltam vele, hogy énelöttem százaknak lehetnek ilyen ötleteik. Milyen szemléletesen írta le Marius azt a büszkeséget, mely akkor töltötte el, mikor azt képzelte, hogy ő majd fel tudja ébreszteni, meg tudja mozdítani őket.

Nem, én csak meg szeretném csinálni, akkor is, ha semmi sem történik mint ahogy így is lesz. Egyszerűen csak le akarok menni, és meg akarom csinálni. Talán Nicki miatt is. Nem tudom. Nem tudom!

Bementem a szobámba, a tengerről visszaverődő, izzó fényben felnyitottam a hegedűtokot, és ránéztem a Stradivarira.

Hegedülni ugyan nem tudtam, de a vámpírok roppantul értik az utánzást. Marius is megmondta, hogy kiváló képességeink vannak, és kiválóan tudunk összpontosítani. Elégyszer láttam Nickit játszani.

Feszesebbre húztam a vonót, és meggyantáztam a lószőrt, ahogy Nicki-től láttam.

Két éjszakával ezelőtt még azt se tudtam volna elképzelni, hogy megérintsem ezt a tárgyat, hallani pedig végképp maga lett volna a

kínszenvedés.

Most kiemeltem tokjából, és úgy vittem végig a házon, mint mikor Ni-ckihez siettem vele a Vámpírszínház kulisszái mögött. Nem volt bennem semmi hiúság, mikor egyre szaporább léptekkel igyekeztem a titkos lépcső ajtajához.

Mintha ők vonzottak volna. Mintha nem is lett volna akaratom. Most nem számított Marius, csupán az egyre gyorsabb rohanás a keskeny, nyirkos kőlépcsőn, el a sós permittői fátyolos, kora esti fényben világító ablakok mellett.

Akkora erővel, olyan maradéktalanul lett úrrá rajtam a megszállottság, hogy egyszer csak megtorpantam, azon töprengve, belőlem

származik-e vajon? Szamárság, ki más ültethette volna a fejembe? Azok, Akiket Őrizni Kell? Hát ez aztán a hiúság. Egyébként is honnan tudnák, mi légyen ez az idegen, fából faragott, törekeny kis tárgy?

Zavart voltam, kissé kóválygott a fejem.

Hogyhogy ilyen mélyre jutottam, és közben egyszer se jutott eszembe, hogy az ajtó belülről van bezárva? Adjanak még ötszáz évet, akkor talán le tudom venni a keresztrudat, de most még nem.

Ám csak mentem lefelé, és a gondolatbuborékok ugyanolyan gyorsan pattantak szét, ahogy keletkeztek. Megint lázban égtem, amit még cudarabbá tett a szomjúság, noha a kettőnek semmi köze sem volt egymáshoz.

És az utolsó fordulóhoz érve láttam, hogy a kápolna ajtaja tárva-nyitva, és árad ki a lépcsőre a lámpafény. Bódító, fojtogató erővel rohant meg a virág- és tömjénillat.

Közelebb osontam és – magam se tudom, miért – két kézzel szorítottam magamhoz a hegedűt. És láttam, hogy a szentségház ajtaja is nyitva van, és ott ülnek ők.

Valaki virágot hozott nekik. Valaki tömjént tett az aranytányérokra. Beléptem a kápolnába, és megtorpantam a küszöbön. Megint úgy tűnt, mintha engem néznének.

Fehérek voltak, oly fehérek, hogy el sem tudtam képzelni őket bronzbarnának, és oly keményeknek látszottak, akár csak ékköveik.

Akasa felkarján aranykígyó, mellén többsoros nyakék. Enkil derekán parányi redőt vet a hús a patyolat szoknya széle felett.

Akasa arca keskenyebb volt, az orra cseppet hosszabb. Enkilnek a szeme volt valamivel hosszúkásabb, súlyosabb szemhéjak között. A hosszú, fekete sörény azonban egyformának látszott mindkettejükön.

Nehezen kapkodtam a levegőt. Hirtelen elgyöngültem, mélyen beszívtam a virág és a tömjén illatát.

A lámpafényben ezer apró aranyflitter táncolt a falakon. Lenéztem a hegedűre, úgy próbáltam visszaemlékezni az ötletemre.

Végigfuttattam ujjaimat a fán. Ok vajon milyennek látják a hangszert?

Fojtottan elmagyaráztam, mi ez, és hogy szeretném, ha ők is hallanák, hogy igazából nem értek hozzá, de azért megpróbálom. Olyan halkan motyogtam, hogy magam se értettem, ők azonban bizonyára hallották, ha odafigyeltek.

Vállamhoz illesztettem, állam alá szorítottam a hegedűt, és fölemeltem a vonót. Behunytam a szemem, zenére gondoltam, Nicki zenéjére, hajladozó testére, ujjaira, amint acélos erővel tolmácsolják lelkének üzenetét.

Belevágtam, a zene feljajdult, visszahullott táncoló ujjaim alatt. Dal volt, hiszen tudok én dalolni. Tisztán, tömören visszhangzóit a szűk szobában, úgy sirt könnyörögve, ahogyan egyedül a hegedű képes. Eszeveszetten játszottam, lengtem előre-hátra, elfelejtettem Nickit, elfelejtettem mindent, nem létezett semmi, csupán a hangszer az ujjaim alatt, és a felismerés, hogy sikerült, ezt én csinálom, ezt, ami lecsap és fölszárnyal, mind hangosabban áradva a szenvedélyesen suhogtatott vonó alól.

Együtt daloltam vele, először zümmögve, majd fennhangon, és elmosódott körülöttem az aranyozott kis kápolna. Hirtelen mintha erősebb lett volna a hangom, érthetetlenül erős, oly tiszta és magas, mely nem jöhetett az én torkomból, mégis hallatszott, szépséges volt, egyenletes, kitartó, egyre harsányabb, míg végül a fületem hasogatta. Hegedültem, mind lázasabban, mind szilajabban, hallottam zihálásomat, és hirtelen rádöbbsentem hogy nem én adom ki a furcsa magas hangot!

Ha nem hallgat el, a fületem fog dölni a vér. De nem én adtam ki! Továbbra is muzsikálva, dacolva a fejemet fűrészelő fájdalommal, előrenéztem, és megláttam Akasát fölállva, hatalmasra nyitott szemmel, tökéletes O betűvé kerekedett szájjal. Belőle jött a hang, ő adta ki magából. Kinyújtott karokkal közeledett felém a tabernákulum lépcsőin, hangja úgy hasogatta dobhártyámat, mint az acélpenge.

Sötét lett. A hegedű koppanva hullott a kőpadlóra. A fejemhez kaptam a két kezem. Sikoltottam és sikoltottam, ám a hang elnyelte a sikolyt.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – üvöltöttem. Akkor megint kigyúlt a fény, ő ott állt előttem, és felém nyújtotta kezét.

– Ó, Istenem, Marius! – Megfordultam, rohantam az ajtóhoz, amely becsapódott előttem, úgy megütve arcomat, hogy térdre estem. A hang

– mindegyre

Marius, sikított, és

Marius, én zokogtam.

Marius!

És ahogy hátrafordultam, mert tudni akartam, mi fog történni velem, láttam, amint a királyné rálép a hegedűre, mely szétpukkant, és szilánkokra hullott a sarka alatt. De a hang, melyet dalolt, elhalkult, majd szertefoszlott.

Én pedig ott maradtam siketen a csendben. Még azt se hallottam, hogy mindegyre Marius után jajgatok, amíg feltápáskodom.

Csengett, csillámlott a csend. Ő ott állt velem szemben, fehér homlokán vékony barázdá, fájdalmasan, kérdően nézett rám összevont fekete szemöldöke alól. Halvány rózsaszín ajka megnyílt, kilátszott hegyes szemfoga. Segíts, Marius, segíts, segíts, dadogtam, gondolatban hallva csupán a hangomat. Ekkor átkarolt, közelebb vont magához, megfogta a tarkómat, pontosan úgy, ahogy Marius mesélte, és gyengéden, nagyon gyengéden odahúzta a fejemet a nyakához.

Nem tévováztam. Nem gondoltam rá, hogy az ölelő karok szempillantás alatt kiszoríthatják belőlem a szuszt. Fogam áttörte bőrének vékony jégvártyáját, és párologva zúdult a számba a vér.

Ó, igen, igen... ó, igen. Átfogtam a bal vállát, hozzásimultam, az én élő szobromhoz, nem számított, hogy keményebb mint a márvány, olyannak kellett lennie, tökéletes volt, az én Anyám, szerelmesem, hatalmasom, a vér pedig tüzes kacsokkal hálózta be minden lüktető porcikámat. Szája megérintette a nyakamat, engem csókolt, az eret csókolta, amelyben az ő vére vágatott. Ajka megnyílt, és miközben én teljes erőmből szívtam magamba a vérét, megéreztem nyakamon a szemfogak félreismerhetetlen szúrását. Minden ereimből hirtelen feléje áradt a vérem, mint ahogy belőle énfelem.

Láttam és istenien éreztem a csillogó áramkört, és nem létezett más, mint egymás torkára forrott szánk és a vér fáradhatatlan lüktetése.

Nem voltak álmok, nem voltak látomások, ez volt csak, ez, fenségesen, fülsiketítően, tüzesen, és csak az volt a fontos, csak az, hogy sose legyen vége. Eltűnt az a világ, hol a dolgoknak van súlyuk, kiterjedésük és megszakítják a fényfolyót.

De most beletolakodott valami félelmetes, rút hang: szikla recsegése, kövön vonszolt kő csikorgása. Marius jön. Ne, Marius, ne gyere! Menj vissza, ne nyúlj hozzánk! Ne válassz el bennünket!

De nem Marius volt az ijesztő hang, nem ő tolakodott ide, hirtelen széttörve mindent, nem ő tépett le a hajamnál fogva Akasáról, hogy számból fröcskölt a vér, hanem Enkil. A két hatalmas kéz megragadta a halántékomat.

Államon patakzott a vér. Láttam Akasa megütött arcát, láttam, amint odakap Enkilhez. Szemében halandó harag lángolt, csillogó, fehér tagjai életre keltek, és belemarkolt a fejemet szorító kézbe. És hallottam a hangját, sikított, vijjogott, még hangosabban, mint ahogy énekelt. Szája sarkán kicsordult a vér.

Nem láttam, nem hallottam a hangjától. Millió helyre hullott a kavargó sötétség. Repedezett a koponyám.

Enkil térdre kényszerített, fölém hajolt, és én hirtelen megláttam az arcát. A szokott szenvtelenség ült rajta, csupán feszülő izmai éltek.

Akasa mindent elnyelő sikolyán túl is hallottam, amint mögöttem megnyikordult az ajtó. Marius dörömbölt rajta, majdnem olyan hangosan üvöltve, ahogy a királyné vijjogott.

Vérzett a fülem a rikoltásától. Valamit motyogtam.

Hirtelen elengedte halántékomat a sziklasatu. A padlóra zuhantam, elterültem. Éreztem mellkasomon lábának jeges nyomását. Még egy pillanat, és kitapossa a szívemet. Akasa még hangosabban, még fülsértőbben sikítva lógott a hátán, karjával húzta volna hátra a nyakát. Szemöldöke összefonódott, fekete haja lobogott.

De még a fehéren izzó hangon át is hallottam, mit mond Marius Enkilnek az ajtó előtt.

Úgy öld meg, Enkil, hogy örökre elveszem tőled Akasát, ő pedig segíteni fog nekem! Esküszöm!

Hirtelen csend lett megint, siketítő csend. Nyakam két oldalán melegen harmatozott a vér.

Akasa oldalt lépett, előrenézett. Az ajtószárnyak fölpattantak, nekicsapódtak a szűk vajat kövének. Hirtelen ott állt fölöttem Marius, és két kézzel nyomta Enkil vállát, aki mintha moccanni se bírt volna.

A láb végighorzsolta a gyomromat, aztán lesiklott rólam. Marius valamit mondott, amit csak gondolatban hallottam. Kifelé, Lestat! Fuss!

Kínkeservesen fölültem. Lassan vezette őket a szentségház felé, ők pedig most nem előre néztek, hanem Mariust bámulták. Akasa Enkil karját markolta, és újra szenvtelen volt az arcuk. Most vettem észre először a szenvtelenségben a fásultságot, csakhogy már nem a kíváncsiság lappangott álarca mögött, hanem a halál.

– Fuss, Lestat! – szolt még egyszer, hátra se nézve Marius, én pedig engedelmeskedtem.

16

A terasz legtávolabbi zugában álltam, mikor Marius végre belépett a kivilágított szalonba. Minden emberben perzselt a hőség, úgy lélegzett, mintha önálló életet élne. Elláttam a messzeségbe, túl a szigetek elmosódó sötét tömegén. Hallottam egy hajót a távoli part mentén. Csak arra bírtam gondolni, hogy ha Enkil ismét nekem támad, átugrom a korláton. Beleugrom a tengerbe, és úszom. Még mindig éreztem kezét a halántékomon, lábát a mellkasomon.

Diderégve támaszkodtam neki a kökorlátnak. Kezem még mindig véres volt arcom sebeitől, amelyek azóta teljesen begyógyultak.

– Sajnálom. Sajnálom, hogy megtettem – kezdtem rá, ahogy Marius kijött a szalonból. – Nem tudom, miért tettem. Nem kellett volna.

Sajnálom, úgy sajnálom, esküszöm, hogy sajnálom, Marius. Soha többé nem teszek semmit, amire azt mondod, hogy ne tegyem.

Állt összefont karokkal, és villámló szemmel nézett rám.

– Lestat, mit mondtam neked tegnap éjszaka? Micsoda gazember vagy te!

– Ne haragudj, Marius, kérlek, bocsáss meg! Azt hittem, nem fog történni semmi. Teljesen biztos voltam benne, hogy semmi sem fog történni...

Intett, hogy fogjam be a szám, és jöjjek utána, le a sziklákra, azzal már át is siklott a korláton, és én követtem. Volt bennem valami bizonytalan öröm, hogy ilyen könnyen megy, de még mindig túlságosan bódult voltam ahhoz, hogy ilyesmivel törődjek. Illatként járt át Akasa, pedig nem is volt illata, hacsak a tömjén- és virágszag nem itatta át merev fehér bőrét. Mily sajátosan törekeny volt keménysége ellenére is!

Addig csúszkáltunk a görgeteg sziklák között, míg oda nem értünk a fehér partra. Némán sétáltunk, néztük a tajtékot, mely szétporlott a sziklákon, vagy hősín ujjakkal nyúlt felénk a kemény fehér homokon. Fülemben minden mást elfojtva süvített a szél, én pedig most is iszonyúan magányos lettem tőle.

Fokozatosan lecsillapodtam, ugyanakkor egyre felajzottabb lettem. Nyomorúságosan éreztem magamat.

Marius átkarolt, ahogy Gabrielle szokott, engem pedig nem érdekelt hová megyünk. Meglepődtem, mikor odaértünk egy kis öbölhöz; egyetlen

Megálltunk, dereglye horgonyzott

és a part

én mentén, egyetlen

megint pár evezővel.

rákezdtem:

– Úgy bánom, hogy megtettem! Esküszöm, hogy bánom! Nem gondoltam...

– Azt ne mondd, hogy sajnálok! – szolt nyugodtan Marius. – Dehogyan bánod te, hogy megtörtént, és miattad történt, most, amikor biztonságban vagy, és nem tapostak szét a kápolna padlóján.

– De ez nem igaz! – ellenkeztem, és sírva fakadtam. Előhúztam zsebkendőmet, a tizennyolcadik századi úri viselet legelegánsabb kiegészítőjét, és felitattam arcomról a vért. Éreztem Akasa karját, Akasa vérét, Enkil kezét. Megint lejátszódott bennem minden. Ha Marius nem érkezik idejében...

– De mi történt, Marius? Te mit láttál?

– Szeretném, ha olyan messze mennénk, ahol nem hallja – felelte fáradtan. – Örültség olyat mondani vagy gondolni, ami még jobban felzaklathatja. Hagynom kell, hogy visszasüllyedjen.

Most őszintén haragosnak látszott, és hátat fordított nekem. De hogy tudnék nem gondolni rá? Bárcsak felnyithatnám a fejemet, és kitéphetném belőle a gondolatokat, melyek úgy száguldottak át rajtam, akár az ő vére. Benne még mindig élt az elme, az étvágy, a tüzes lélek, melynek heve folyékony villámként cikázott ereimben. Biztos, hogy Enkil tartja a tetszhalálban! Gyűlöltem Enkilt, szerettem volna elpusztítani. Agyam örült ötletekkel dobálózott; hogy Enkilt meg lehetne semmisíteni valahogy, nekünk nem esne bajunk, addig, míg megvan Akasa!

Ostobaság, hiszen elsőnek Enkilbe bújt belé az ördög. És ha mégse? – Hagyd ezt abba, fiam! – csattant föl Marius.

Megint elkezdtem sírni. Megtapogattam a nyakamat, ott, ahol ő érintette, lenyaltam ajkamról a vérét. Felnéztem a csillagokra. Még ezek az örökkévaló, szelíd lények is értelmetlennek, baljósnak tündek. Torkomban fenyegetően dagadt a sikoltás.

Gyengült Akasa vérének hatása. Elhomályosult az első tiszta látomás, testem az én testem lett ismét, talán egy kicsit acélosabb. Ám a varázslat már oszladozott, csak valami emléknél erősebb maradt meg bennem a kettőnköt összekötő vérkörről.

– Mi történt, Marius? – ordítottam túl a szelet. – Ne haragudj rám, ne fordulj el tőlem! Nem bírom...

– Csss, Lestat! – szolt reám. Visszajött, és karon fogott. – Ne emészd magad az én haragomon. Semmi az, és nem ellened irányul. Adj még egy kis időt, hogy összeszedhessem magam.

—

A De
tengert azt
nézte. láttad,
A hogy
víz mi
koromfekete történt
volt, közte
a és
tajték közöttem?
habféhér.

– Igen, láttam – felelte végül.
– Levittem a hegedűt, és játszani akartam nekik, azt képzeltem... – Igen, persze, tudom...
– ...hogya a zene majd hatni fog rájuk, főleg az ilyen zene, az ilyen különös, lidérces zene, tudod, milyen a hegedű...
– Igen...
–
–
– Marius,

Enkil ő adott

tartja nekem...

itt! ő...

Ő és el

tartja is vett...

Tudom.

rabságban!

– Lestat, könyörögve kérlek... – Fáradtan, szomorúan mosolygott. Vesd börtönbe, Marius, ahogy ők csinálták, és engedd szabadon Akasát!

– Álmodsz, gyermekem – mondta Marius. – Álmodsz. Megfordult, otthagyt, intve, hogy most ne zavarjam. Lement a vízig, ott járkált fel-alá a hullámok nyelvei között.

Igyekeztem lecsillapodni. Képtelen voltam elhinni, hogy valaha is éltem másutt, mint ezen a szigeten, hogy a közelben halandók léteznek, és e nedvesen fénylő szirteken túl senki sem sejtí, mily félelmesek és tragikusak Azok, Akiket Őrizni Kell.

Marius végre visszajött hozzám.

– Hallgass rám – szólt. – Innen egyenesen nyugatra van egy sziget, mely nem tartozik a védelmem alá; van ott az északi fokon egy régi görög város, ahol a matrózkocsmá egész éjszaka nyitva áll. Menj most oda a csónakon. Vadássz és feledd el, ami itt történt. Szedd össze új erődöt, mit tőle kaptál, ám próbálj meg nem gondolni rájuk. És mindenekelőtt ne hogy forralj valamit Enkil ellen! Hajnal előtt gyere vissza a házba. Nem lesz nehéz. Tucatnyi ablak és ajtó lesz nyitva. Most pedig tedd, amit mondtam, a kedvemért. Bólintottam. Ez volt az egyetlen, ami most elszórakoztathatott, elhessenthetett minden emelkedett vagy örjítő gondolatot: embervér, emberi vergődés, emberhalál.

Egyetlen tiltakozó szó nélkül odagázoltam a sekély vízben a csónakhoz.

Hajnal felé szemügyre vettem magamat a matrózkocsmá mocskos odújának falára szögezett tükörcserépben. Láttam magam brokátkabátban csipkésen, ölestől kitüzesedett arccal, és láttam a hátam mögötti asztalra rogyott hullát. Még mindig markolta a kést, mellyel torkomat akarta szegni. Ott volt a flaska is, benne a mákonnyal kevert bor, melyet addig utasítottam vissza dévajkodva, míg ő méregbe gurulván meg nem próbálkozott a végső eszközzel. Társa holtan hevert az ágyon.

– Csak nem Lestat vámpírhoz van szerencsém? – néztem rá a tükörben a szőke fiatal kéjencre.

De mikor lefeküdtem aludni, a világ minden vére sem tarthatta vissza a szörnyűségeket.

Állandóan ő járt az eszemben, azon emésztődtem, vajon az ő nevetését hallottam-e álomban tegnap éjszaka. Addig tépelődtem, miért nem üzent semmit a vérrel, amíg le nem csukódott a szemem, és ekkor hirtelen visszajöttek a képek, kuszan, gyönyörűen, varázslatosan. Együtt sétáltunk egy folyosón – nem itt, de mégis egy ismerős helyen. Azt hiszem, egy palotában volt, hol Haydn komponált, és Akasa könnyedén csevegett, ahogy szokott: Mesélj majd el mindent, miben hisznek az emberek, mi hajtja a kerekeket, mik ezek a csodálatos találmányok... Fehér tolldíszes, széles karimájú, divatos, fekete kalapot viselt, áll alatt megkötött fehér fátyszalaggal, és arca maga volt a kezdet, az ifjúság.

Kinyitottam a szemem. Tudtam, hogy Marius már vár reám. Előjöttem a kamrából. O az üres hegedűtok mellett állt, háttal a tengerre nyíló ablaknak.

– Most menned kell, fiam – mondta szomorúan. – Reménykedtem, hogy több idő jut nekünk, ám ez lehetetlen. Vár a hajó.

– Azért, amit tettem? – kezdtem siralmasan. Tehát kiteszitanak?

– Enkil szétverte a kápolnát – szólt Marius, de a hangja nyugalomra intett. Átkarolta vállamat, útításkámat a másik kezébe fogta, és elindultunk az ajtó felé. – Most menj el, mert ez az egyetlen, ami lecsillapíthatja, de azt szeretném, hogy ne dühére emlékezz, hanem arra,

– amit mondtam,

Te és hidd el,

félsz hogy egyszer

tőle, találkozunk mi még.

Marius?

– Ó, dehogy, Lestat. Ne vidd magaddal ezt az aggodalmat. Csinált már ilyesmit azelőtt is hébe-hóba. Meg vagyok győződve róla, hogy nem tudta hogy mit művel. Annyit tud csak, hogy valaki odaállt Akasa és öközé. Csak idő kell neki, hogy visszaszülljedjen. Megint az a szó. Visszaszülljedjen.

– Akasa pedig úgy ül, mintha sose mozgott volna, igaz? – kérdeztem.

– Menj most, hogy ne ingereld! – kérte Marius, majd kivezetett a házból szirt oldalába vágott lépcsőhöz, és eközben így folytatta:

– Noha képesek vagyunk tárgyakat mozgatni és felgyújtani pusztá akarattal, ez az ártó erőnk nem lépi túl tartózkodási helyünk közvetlen környezetének határait. Ezért szeretném, ha még ma éjszaka elhagynád a házat, és elindulnál Amerikába. Térj vissza minél előbb, mikor ő már lehiggadt és nem emlékszik többé, én azonban mindenre emlékezni fogok, és várok rád.

Odaértünk a szirthez, és én megláttam a mélyben a gályát. Lehetetlennek látszott leereszkedni a lépcsőn, de nem is ez volt az igazi képtelenség, hanem az, hogy nekem most, ebben a pillanatban el kell hagynom Mariust és a szigetet.

– Nem kell lekísérned! – vettem ki a kezéből a táskát, és iparkodtam, hogy ne legyen csüggedt és keserű a hangom. Végül is én csináltam a bajt. – Inkább nem sírnék idegenek előtt. Itt válunk el.

– Bárcsak lett volna még néhány közös éjszakánk, hogy nyugodtan megbeszéljük, mi történt! Szerettem azonban elkísér. Próbáld nem elfelejteni, amit mondtam. Ha majd ismét találkozunk, annyi mesélnivalónk lesz egymásnak...

Elhallgatott.

– Mi az, Marius?

– Mondd meg igaz lelkedre! Bánod, hogy elmentem hozzád Kairóba? Bánod, hogy idehoztalak?

– Hogy bánhatnám? Csak azt bánom, hogy el kell mennem. És mi lesz, ha nem találalak majd, vagy te nem találasz engem?

– Ha eljön az idő, meg foglak találni – nyugtatott meg Marius. – Sose feledd: van hozzá erőd, hogy hívj, ahogy már megtetted. Ha meghallom hívásodat, olyan távolságokat is át tudok hidalni válaszzal, amire egyedül nem lennék képes. Ha eljön az idő, válaszolni fogok. Ebben biztos lehetsz.

Bólintottam. Annyi mindent lehetett volna még mondani, ám én egy szót se szóltam.

Hosszan megöleltük egymást, aztán megfordultam, és lassan elkezdtem ereszkedni. Tudtam, hogy meg fogja érteni, ha nem nézek hátra.

Nem is tudtam, mennyire kívánom a „világot”, amíg hajóm be nem nem futott a posványos Bayou St. Jeanon Nouvelle-Orléans városába, és én meg nem láttam az ég fénylő háttere előtt a mocsár cakkos, fekete vonalát. Felvillanyozott, ugyanakkor mélységes alázattal töltött el, hogy fajtánkból én vagyok az első e határtalan földeken. Még föl se virradt az első reggel, mikor én már ugyanúgy beleszerettem a nyirkos síkvidékbe, mint annak idején a száraz és rekkenő Egyiptomba, idővel pedig jobban megszerettem minden más helynél. Itt olyan erősek voltak az illatok, hogy ugyanúgy lehetett érezni a haragoszöld lombok, mint a rózsaszín és sárga virágok szagát. A siralmas kis Place d'Armes és az aprócska székesegyház mellett hömpölygő barna folyamóriáshoz képest eltörpültek a hajdan látott híres folyók. Senkitől sem zavartatva, észrevétlenül földerítettem a rozzant kis kolóniát, a sáros utcákat, gyalogjáró pallókat, a dutyi mellett lebzselő szutykos spanyol katonákat. Kujtorogtam a vízparti veszedelmes putrikban, ahol hajósok verekedtek és kártyáztak sötét bőrű, bájos antillai nők társaságában, majd ismét odakint köszáltam, bámulva a villámot, hallgatva a mennydörgés tompa dübörgését, élvezve a nyári zápor selymes melegét. Csillogtak a holdsugárban az alacsony ereszü kis tanyák. Játszott a fény az előkelő spanyol házak vaskapuján, vibrált a frissen mosott üvegablakon lógó valódi csipkefüggöny mögött. Járkáltam a városfalakig húzódó kezdetleges házikók között, beleselkedtem az ablakokon a szobákba, az aranyfüstös bútorokra, a civilizáció zománcos törmelékeire, melyek fölbecsül-hetetlen értékűnek, kifinomultnak és elszomorítóan tűntek ezen a barbár helyen. Néha egy látomás jött a posványon át: valódi francia úriember, divatos kabátban, hószerű parókával, krinolinok feleséggel, mögöttük fekete rabszolga hozta, magasra tartva a folyós sár fölött, a két pár tiszta topánt. S Tudtam, hogy a Sötétlő Erdő legtávolabbi, legeldugottabb helyőrségében vagyok. Ez itt az én hazám, és addig maradok itt, amíg Nouvelle-Orléans áll. Ez a törvénytelen hely minden szenvedésemre balzsamot kínál, • t még nagyobb gyönyörűség lesz megkaparintani azt, amire vágytam. Mégis, voltak pillanatok azon az első éjszakán a bűzölgő kis paradicsomban, mikor minden sötét hatalmam ellenére azon imádkoztam, hadd lehessen csak egy kicsit olyan, mint a halandók. Lehet, hogy nem is voltam az az egzotikus számkivetett, kinek képzeltem magamat, csupán emberi lélek, elmosódó nagytájságban. Ősi igazságok, ómágia, forradalom és újítás, minden összeesküszik, hogy eltérítsen bennünket attól a szenvedélytől, mely előbb-utóbb valamennyiünket legyőz. És ennyi sokféleségtől fáradtan, arról a régmúlt időről álmodunk, amikor ott ültünk anyánk ölében, és a vágyak tökéletes beteljesülése volt minden csók. Mi mást tehetünk, mint kapkodunk az ölelésért, mely egyformán ígér mennyet és poklot és halált és halált.

EPILÓGUS

Interjú a vámpírral

1

Itt érnek véget az ifjú Lestat vámpír tanulóévei és kalandjai, ezzel végződik a mese, amelyet minden intelem és tilalom ellenére el akartam mondani az Óvilág mágiájáról és misztériumairól. Az én történetem azonban még nem fejeződött be, akármennyire viszolyogjak is a folytatástól. Pedig legalább röviden át kell tekintenem a fájdalmas eseményeket, amelyek eredményeként 1929-ben úgy döntöttem, hogy lefekszem aludni a földbe. Ez száznegyven évvel azután történt, hogy elhagytam a szigetet. Mariust nem láttam soha többé. Gabrielle-t is elveszítettem szem elől. Eltűnt azon a kairói éjszakán, sem halandó, se halhatatlan nem hozott többé hírt felőle. Egyedül voltam, fáradt voltam, testben-lélekben agyonsebzett voltam, amikor a huszadik században megástam síromat. Leéltem az „emberöltőt”, ahogyan Marius tanácsolta. Nem ő tehet róla, ha a magam módján éltem és rettentő hibákat követtem el. Élményeim minden más emberi tulajdonságnál hathatósabban formálta az akarat. Minden jövődőlés és jó tanács ellenére szokás szerint tragédia és romlás járt a nyomomban. Bár azt azért nem tagadhatom, hogy megkaptam a jutalmamat is. Volt majdnem hetven évig két vámpírfiókám, Louis és Claudia. A legpompásabb halhatatlank közé tartoztak, kik valaha jártak e földön, és olyanok lettek, amilyeneknek én akartam őket. Alighogy megérkeztem a kolóniára, halálosan beleszerettem Louis-ba, egy sötét hajú, szép szavú, finomkodó, polgári származású fiatal ültetvényesbe, aki cinizmusával és önpusztító hajlamaival szakasztott mása volt Nicolas-nak. Megvolt benne Nicki sötét szenvedélye, lázadása, torz tehetsége a hívó hitetlenségre és a kétségbeesésre. Ő azonban sokkal nagyobb hatalommal bírt fölöttem, mint Nicolas bármikor. Még a legkegyetlenebb pillanataiban is csak a gyöngédséget ébresztette föl bennem. Elbűvölőnek találtam bizonytalan tévováságát és azt a rajongást, amellyel minden szavamon és gesztusomon csüggött. Lenyűgözött az a naivsága, sajátos polgári hite is, hogy Isten még mindig Isten, akkor is, ha elfordult tőlünk, és e reménytelen kis világnak az üdvözülés és az elkárhozás szab határt. Louis szenvedő volt, aki még nálam is jobban szerette a halandókat. Néha eltűnődöm, nem azt vártam-e tőle, hogy büntessen meg azért, ami Nickivel történt, nem azért alkottam-e, hogy legyen lelkiismeretem, ki évről évre kiméri rám a megérdemelt büntetést. Én egyszerűen csak szerettem őt. És mert kétségbeesetten meg akartam tartani, még szorosabban magamhoz akartam kötni, a legbaljósabb pillanatban elkövettem a legönzőbb és leghebehurgyább tettet, amelyre valaha vetemedtem élőhalott létem során. Ez lett a vesztem, ez a bűn, amikor Louis-val és Louis-nak megteremttem Claudiát, a lélegzetelállítóan gyönyörű vámpírgyermeket. Még hat évet se élt a teste, amikor elvettem, és noha meghalt volna, ha nem teszem (mint ahogy Louis is meghal, ha nem veszem el őt is), ez olyan kihívás volt az istenek ellen, amelyért Claudiának és nekem egyaránt meg kellett fizetnünk. De Louis már elmesélte ezt a történetet az Interjúban, amelynek minden ellentmondása és rettenetes félreértése ellenére is sikerült megragadnia azt a légkört, amelyben Claudia, Louis és én találkoztunk, és együtt maradtunk hatvanöt éven át. Ez idő alatt senki se akadt, ki hozzánk lett volna fogható, a selyembe-bársonyba öltözött három öldöklő vadászhoz. Boldogan lubickoltunk a titokban és New Orleans rohamosan duzzadó városában, mely fényűzéssel és kifogyhatatlan friss prédával kényeztetett bennünket. Noha Louis nem tudta, amikor megírta a krónikáját, de hatvanöt év elképesztően hosszú kapcsolat a mi világunkban. Ami hazugságait és tévedéseit illeti, no jó, megbocsátom csapongó képzeletét, keserűségét és hiúságát, mely végső soron sohasem

volt olyan vészes. Felerészt se áruktam el neki, mennyire hatalmas vagyok, és jól is tettem, mert ő már akkor is összelappadt a büntudattól és az önutálattól, ha a tulajdon hatalmának csak felét merészelte is használni.

Rejtély volt neki még a tulajdon feltűnő szépsége és hervadhatatlan bája is. Ha azt olvassák a vallomásában, hogy azért csináltam belőle vámpírt, mert szemet vettem az udvarházára, akkor ezt, úgy hiszem, nyugodtan írhatják inkább a szerénység, mint a butaság számlájára.

Az meg érthető, ha bugrisnak tartott. Ő finnyás és gátlásos középosztálybeli volt, akinek a többi ültetvényeshez hasonlóan az volt a leghőbb vágya, hogy igazi arisztokratának nézzék, holott életében se látott mágnást, én viszont olyan feudális nagyurak hosszú sorától származtam, akik vacsora közben lenyalták az ujjukat, és a válluk fölött dobálták hátra a csontokat a kutyáknak.

Leírja, miként játszadoztam ártatlan idegenekkel; csak azért barátkoztam össze velük, hogy aztán megöljem őket. Miből tudhatta volna, hogy úgyszólván kizárólag hamisjátékosokra, tolvajokra és gyilkosokra vadászom, nem is remélt hívséggel ragaszkodva a gonosztevők öldöklésére tett kimondatlan fogadalmamhoz? (A fiatal Freniere például, az az ültetvényes, kit Louis oly reménytelenül romantikus színekben ábrázol, valójában kéjgyilkos volt, hamiskártyás, a legjobb úton afelé, hogy családja birtokát is elkótyavetyélje adósságai fejében, amikor lecsaptam. A szajhák pedig, kikből egyszer Louis bosszantására ott az orra előtt lakomáztam, megmaszlagoltak és kizsebeltek nem egy tengerészt, kiket senki sem látott élve többé.)

Mit számítanak ilyen semmiségek? Azt mesélte, amit hitt.

Louis igazán a gyarlóságok tükre volt, a legebüvölőbbben emberi ördög-fajzat, kit valaha ismertem. Még Marius sem bírt volna elképzelni ily kedves és figyelmes teremtményt, minden ízében úriembert, aki még arra is megtanította Claudiát, miként használja az ezüst evőeszközt, holott neki aztán, egyem azt a drága kis fekete szívét, igazán nem volt szüksége késre-villára.

Vaksága a mások indokaira vagy szenvedéseire éppúgy hozzátartozott Louis varázsához, mint kócos, puha, fekete haja vagy zöld szemében az az örökös dült pillantás.

És minek beszélnék azokról az időkről, mikor összetörtén, szorongva jött hozzám, úgy esdekelt, hogy ne hagyjam el soha, vagy mikor együtt sétáltunk és beszélgettünk, Shakespeare-t játszottunk Claudia mulattatására, kart karba öltve vadásztunk a folyóparti kocsákban,

Olvassák vagy sötét

ki bőrű szépségekkel

a valcerezünk a

sorok híres félvér bálokon?

közül.

Az a lényeg, hogy becsaptam, amikor megteremtettem őt. Mint ahogy becsaptam Claudiát is. Megbocsátom Louis-nak a számárságokat, amiket irt, mert abban igaza van, hogy nem volt jogunk arra a hátborzongatóan kielégült örömről, melyet mi hárman élveztünk a tizenkilencedik század hosszú évtizedeiben. Körülöttünk sorra hunytak ki az ancien régime pávatoll színei, Mozart és Haydn édes muzsikáját felváltotta a beethoveni bombaszt, amely időnként kínosan emlékeztetett az én képzelte pokolharangjaim bongására.

Megvolt, amit akartam, amit mindig akartam. Megvoltak ők. Akár el [s felejtettem volna Gabrielle-t meg Nickit, sőt Mariust is és Akasa üresen bámuló arcát, fagyos kezét, vérének forrását.

Csak hogy nekem mindig túl sok minden kellett. Mi értelme lett volna különben az életnek, amit Louis ír le az Interjúban? Hát miért élünk olyan soká?

A tizenkilencedik században az európai írók „felfedezték” a vámpírokat. Lord Ruthvent, dr. Polidori teremtményét az olcsó rémregények Sir Francis Varleyje követte, őutána jött a felségesen buja Carmilla Karnstein grófnő, végül a vámpírok vámpírja, Drakula gróf, a szörnök transzszilvá-niai, aki azt képzelte, hogy denevérré tud változni, vagy tetszése szerint tűnedezhet el, ennek ellenére, nyilván a vicc kedvéért, gyík módjára szaladgál kastélya falán – és még egy csomó hozzájuk hasonló, a „fantasztikus és rémmesékre” farkaséhes közönség jóllakatására.

Mi testesítettük meg a tizenkilencedik század eszményét arisztokratikus elzárkózásunkkal, makulátlan eleganciánkkal, hajthatatlan könyörtelenségünkkel, szoros összetartásunkkal e más vámpíroktól egyelőre még szűz földön, mely azonban már érett volt fajtánk számára.

Talán ráhibáztunk az egyetlen történelmi pillanatra, arra a tökéletes egyensúlyra a szörnyűséges és az emberi között, amikor a „vámpírrománc”, melyet én találtam ki színes brokátokban még a forradalom előtt, meglegelte leghatásosabb keretét a lobogó fekete palástban, fekete kürtőkalapban, a kislány ibolyalila szalaggal átkötött hajában, mely fénylő fűrtökben patakzott az áttetsző selyemruha puffos ujja.

Mit műveltem én Claudiával? Mikor kell megfizetnem érte? Mennyire tette boldoggá, hogy ő a Louis-t és engem összeforrasztó titok, holdfényes óráink múzsája, az egyetlen olyan báivány, kit mindketten imádunk?

Szükségszerű volt-e, hogy ő, ki sohasem ölthetett női alakot, ő sújtson le démon apjára, ki e porcelánbaba testre ítélte?

Hallgatnom kellett volna Marius intésére! Meg kellett volna állnom egy percre az óriási és mámorító kíséret előtt, mielőtt egy kisdoból vámpírt csinállok. Vennem kellett volna egy mély lélegzetet.

Hanem tudják, olyan volt ez, mint Akasának hegedülni. Meg akartam csinálni. Látni akartam, mi lesz egy ilyen csudaszép kislányból. Ó, Lestat, bizonyos megérdemelsz mindent, mi valaha is történt veled. Jó is, hogy nem halsz meg, mert csakugyan a pokolba kerülél.

Mért, hogy pusztá önzésből nem hallgattam a jó tanácsra? Miért nem tanultam se Gabrielle-től, se Armand-tól, se Mariustól? Bár sose hallgattam én senkire. Valahogy nem vagyok rá képes.

És még azt se mondhatom, hogy sajnálom Claudiát, hogy azt kívánom, bár sose láttam volna, sose vettem volna el, ne sugdostam volna fülébe titkokat, sose hallottam volna csengő kacagását a gázlánggal világított félhomályos szobákban, abban a túlságosan is emberi házban, hol úgy éltünk lakkozott bútorok, megsötétedett olajfestmények, réz virágtartók között, ahogy halandókhhoz illik.

Claudia volt az én sötét gyermekem, szerelmem, bűnömnek bűne. Claudia összetörte a szívemet.

És 1860 tavaszának egy füledten forró éjszakáján eljött egyenlíteni. Megigézett, csapdába csalt, és addig döfködté kését elkábított, megmérgezett testembe, míg úgyszólván az utolsó csepp vámpírvér is elfolyt belőlem ama néhány értékes másodperc alatt, amíg sebeim még begyógyulhattak volna.

Nem kárhoztatom. A helyében talán magam is ezt tettem volna.

Sohasem fogom elfelejteni ezeket a hagymázás pillanatokat, nem száműzöm őket elmém valamelyik felderítetlen tartományába.

Engem Claudia fortélyos esze és akarata terített le, ugyanolyan biztosan, mint a penge, mely torkomat szegte és kettéhasította

szívemet. Amíg élek, minden éjszakán emlékezni fogok ezekre a pillanatokra, az alattam megnyíló szakadékra, arra, hogy majdnem lezuhantam a halandó halálba. Ezt Claudia adta meg nekem.

De ahogy patakozott a vérem, és vitte magával erőmet a látásra, hallásra, végül már a mozgásra is, gondolataim mind visszább hátráltak az időben, túl e kárpitos-csipkefüggönyös édenben pusztulásra lett vámpírcsalád teremtésén, vissza a mítoszok elmosódó ködös ligetébe, hol újra és újra megtöretett a teste, kiontatott a vére a fák dionüszoszi ősiszténének.

Ha értelme nem is, legalább csillogása volt az egybeesésnek, a régi téma meghökkentő ismétlődésének.

Az isten meghal, az isten feltámad. Ezúttal azonban nincs megváltás.

Akasa vére, mondta Marius, átsegít olyan csapásokon, amelyekbe bármelyikünk belepusztulna.

Később, alávetve a sötét, bűdös mocsárba, éreztem, miként mozdul meg bennem a szomjúság, miként tátogat szájam a poshadt vízben, miként keresi szemfogam a melegvérű lényeket, hogy ráléphessek a hosszú visszaútra.

Három nappal később, amikor gyerekeim újból összeverték, majd egyszer s mindenkorra otthagytak házuk izzó gyehennájában, megint a régiek – Magnus, Marius, Akasa – vére adott erőt, hogy kimásszak a lángokból.

Gyógyító vér, friss átömlesztés híján az idő kényére-kedvére voltam bízva, hogy begyógyítsa sebeimet.

Louis azt nem írhatta meg, mi történt velem azután, hogyan vadásztam évekig, kívülről kerülgetve az embernyáját, mint ocsmány és nyomorék szörnyeteg, ki egyedül a zsenyákra és betegekre tud lesújtani. Állandóan rettegtem áldozataimtól, szöges ellentéte lettem a romantikus démonnak félelmet szítottam kéjmámor helyett. Leginkább az Aprószentek egykor; mocskos-toprongyos kísérteteire emlékeztettem.

Sebeim szellememet, gondolkodásomat is megviselték. Ha pedig tükörbe mertem nézni, még inkább elnyomorodtam lelkileg.

Mégse hívtam Mariust, egyszer sem próbáltam kinyúlni felé a mérföldeken át. Nem rimánkodhattam gyógyító véréért. Inkább száz év a purgatóriumban, mint Marius ítélete! Inkább elviselem a legcudarabb magányt, a legkomiszabb szenvedést, mint hogy arra kelljen rájönnöm, Marius minden tettemről tud, és rég hátat fordított nekem.

Ami Gabrielle-t illeti, ki mindent megbocsátott volna, és vére oly erős, hogy legalább meggyorsítsa gyógyulásomat, róla azt se tudtam, hol keressem.

Mikor annyira felépültem, hogy vállalkozhattam az Európába vivő hosszú útra, az egyetlenhez fordultam, kihez még fordulhattam: Armand-hoz. Armand-hoz, ki továbbra is ott élt a tölem kapott birtokon, ugyanabban a toronyban, ahol Magnus engem megteremtett, Armand-hoz, ki még mindig igazgatta a továbbra is az én tulajdonomat képező vámpírszínházban viruló bokrot. Armand-nak végül is nem tartoztam magyarázattal, ő viszont tartozott nekem valamivel.

Megrendültem, amikor kopogtatásomra kinyitotta az ajtót.

Mintha egy Dickens-regényből lépett volna elő, szolid, sima vonalú, fekete kabátjában. Reneszánsz fűrtjeit lenyírta. Örökifjú arcán egy Copperfield Dávid ártatlansága és egy Steerforth büszkesége álcázta lelke igaz természetét.

Rám nézett, és egy pillanatra mintha vakító fény lobbant volna benne. Majd lassan végigjártatta tekintetét vastagon forradásos kezemen-arcomon,

– és annyit

Gyere mondott lágyan,

be, majdnem részvétellel:

Lestat.

Kézen fogott, és együtt mentünk végig a házon, mit Magnus tornyának lábánál építtetett. A gyászosan sötét hely tökéletesen illett e különös kor byroni borzalmaihoz.

– Tudod-e, hogy azt pletykálják, meghaltál valahol Egyiptomban vagy a Távol-Keleten? – mondta sebesen, hétköznapi franciasággal, oly élénkséggel, amelyet még nem tapasztaltam nála. Gyakorlott ügyességgel játszotta az élőlényt. – Elmentél a régi századdal, és azóta senki sem hallott rólad.

– Gabrielle? – kérdeztem rögtön, azon csodálkozva, hogyhogya nem ezzel kezdtem már az ajtóban.

– Senki se látta, nem is hallott felőle, amióta itt hagyátok Párizst.

Ismét végigcirógatott a tekintete. Rosszul palástolt izgalom vibrált benne, valami láz, melyet ugyanúgy éreztem, mint egy közeli tűz melegét.

– Tudtam,

Mi hogy

történt a gondolataimban

veled?

– próbál olvasni.

kérdezte.

Nem tudta mire vélni a forradásaimat. Túl sok volt belőlük, túlságosan összefolytak. Olyan támadás okozta őket, amelybe bele kellett volna halnom. Hirtelen pánikba estem, hogy zavarodottságomban el talállok árulni valamit, olyasmit, amit Marius valamikor rég megtiltott elmondanom.

Ám csak Louis és Claudia története szakadt fel belőlem, hebegő félizgasságokban, kivéve azt az egyetlen sarkalatos pontot, hogy Claudia nem volt más, csupán egy kisgyerek.

Röviden beszámoltam neki a louisianai évekről, arról, hogyan támadtak végül ellenem gyermekeim, pontosan úgy, ahogyan ő, Armand, megjósolta. Minden hátsó gondolat vagy gőg nélkül elismertem, hogy igaza volt, és megmagyaráztam, hogy most a vérére van szükségem. Kitaláltam neki minden kínomat, hadd mérlegelje, hadd hallja, hogy neki volt igaza. Ez ugyan nem az egész történet, de általánosságban igazat kell adnom neki.

Bánat volt, amit utána az arcán láttam? Diadal bizonyosan nem lehetett. Diszkrétan leste kezemet, hogyan reszket, amikor gesztikulálok. Várt türelmesen, amíg el nem csuklott a hangom, és nem találtam többé a megfelelő szavakat.

Egy kis adag a véréből meggyorsítaná gyógyulásomat, motyogtam. Egy kis adagtól kitisztulna az elmém. Próbáltam minden erényes sértődöttség vagy fennhéjázás nélkül emlékeztetni, hogy ezt a tornyot én adtam neki, ezt a házat az én aranyaimból építtette, a vámpírszínház még mindig az enyém, igazán megtehetné most nekem ezt a semmit, ezt az intim szívességet. Visszataszító naivsággal beszéltem, de hát roncsa voltam verve, győnge voltam, szomjaztam és féltem. Nyugtalanított a tűz lobogása. Fényében képzelt arcok tűntek fel és merültek el a füledt szoba sötét faburkolatán.

– Nem akarok Párizsban maradni – mondtam. – Nem akarlak háborgatni sem téged, sem a színházi bokrot. Csak ezt az apróságot kérem.

Eltelt Kérem... – Kifogytam

egy a bátorságból

hosszú és a szavakból.

perc.

– Mondj még valamit erről a Louis-ról – szólt Armand.

Szégyenletes könnyek szöktek a szemembe. Mindenféle bolondos dolgot motyogtam Louis-ról, aki olyan tönkretehetetlenül emberi, aki ért olyasmit, amiről más halhatatlanoknak fogalmuk se lehet. A szívem suttogott, elővigyázatlanul. Nem Louis támadott ellenem, hanem az asszony Claudia...

Valami megmoccant Armand-ban. Arca enyhén kipirult.

– Látták itt őket Párizsban – szólt lágyan. – És az a teremtmény nem asszony, hanem vámpírgyermek.

Már nem tudom, mi következett azután. Talán a baklövést próbáltam mentegezni. Talán elismertem, hogy megbocsáthatatlan dolgot

műveltem Esetleg látogatásom céljára tértem vissza, arra, amire szükségem van, amit meg kell kapnom. De még emlékszem mérhetetlen megalázottságomra, mikor kivezetett a házból, beültetett a várakozó hintóba, és azt mondta, hogy most vele kell mennem a Vámpírok Színházába.

– Hát nem érted? – kérdeztem. – Én nem mehetek oda! Engem ne lássanak így a többiek! Állítsd meg a hintót! Azt kell tenned, amit mondok!

– Talán fordítva – szólt legédesebb hangján. Már a népes párizsi utcákon jártunk. Nem azt a várost láttam, amelyre emlékeztem. Kész lidércnyomás volt, bömbölő gőzmozdonyaival, óriási, aszfaltozott körútjaival. Az ipari kor füstje és mocska sehol se tűnt olyan förtelmesnek, mint a Fény Városában.

Rémlik, hogy Armand kikényszerít a hintóból, én végigbukdácsolok a kockaköveken, miközben ő a színház ajtaja felé taszigál. Mi ez a hely, ez az éktelen nagy ház? A Templom bulváron volnánk? Aztán az alászállás abba az iszonyú pincébe, a legvérengzőbb Goyák, Brueghelek és Boschok ronda reprodukciói között.

Végül pedig az éhezés egy cella téglapadlóján fekve, ahhoz is erőltlenül, hogy ordítva átkozzam Armand-t, az elhaladó omnibuszok és villanyosok vibrálásától sűrű sötétségben, amelybe időnként belehasított a vaskerekek távoli csikorgása.

Valamikor ráleltem a sötétben egy halandó áldozatra, de ez halott volt. Hideg vér, émelyítő vér. Ez a legpocsékabb módja az étkezésnek, egy izzadt hullán fekve szopni ki a maradékot.

Egyszer csak megjelent Armand. Mozdulatlanul állt az árnyékban, makulátlan fehér vászonban és fekete gyapjában. Louis-ról és Claudiáról sugdosott alig hallhatóan, meg valami perről. Térdre ereszkedett, majd odaült mellém a bűdös nyirokba, egy időre feledve az ifiúrhoz illő viselkedést.

– Ki fogod jelenteni a többiek előtt, hogy Claudia tette – mondta. A többiek meg, az újak, odajöttek az ajtóhoz, és egyenként kukucskáltak be, hogy lássanak.

– Hozzatok neki ruhát – utasította őket Armand, és a vállamra tette a kezét. – Szalonképesnek kell lennie a mi elveszett urunknak. Olyannak, amilyen lenni szokott.

Kikacagtak, amikor azon rimámkodtam, hadd beszéljek Elenivel vagy Félixszel vagy Laurent-nal. Nem ismerték ezeket a neveket. A Gabrielle sem jelentett nekik semmit.

Hol volt Marius? Hány ország, folyó, hegység feküdt közöttünk? Vajon hallja és látja ezt?

Magasan fent, a színházban, a halandó közönség karámba terelt birka-nyája dübörgött a deszkalépcsőn és a deszkapadlón.

Álmodtam róla, hogy kijutok innen, vissza Louisianába, és az időre bízom a munkát. Megint álmodtam a földről, melynek hűvös méhét oly rövid ideig ismertem Kairóban. Álmodtam Louis-ról és Claudiáról, és arról, hogy együtt vagyunk. Csodálatos módon Claudia gyönyörű nővé fejlődött, és nevetve mondta: „No, látod, Európába kellett utaznom, hogy rájöjjenek, miként megy ez!”

Féltem, hogy soha többé nem engednek ki, hogy eltemetnek, mint azokat az éhezőket az Aprószentek alatt, és hogy végzetes hibát követtem el. Hábogva-sírva próbáltam mondani valamit Armand-nak, aztán kaptam csak észbe, hogy nincs is itt. Ha itt járt, ugyancsak gyorsan elment. Hallucináltam.

És áldozat, meleg áldozat. – Add ide, könyörgök! –, mire ő így felel:

– Azt fogod mondani, amit mondtam, hogy mondjál.

Rémtörvényszék volt, hol fehér arcú démoncsűrhe vádaskodott ordítóva. Louis kétségbeesetten védekezett, Claudia némán meredt rám, én pedig azt hajtogattam, igen, ő tette, igen, aztán megátkoztam Armand-t, ki orcáján a szokásos ártatlan sugárzással lökdösött vissza a sötétbe.

– Hanem te jól csináltad, Lestat. Ezt jól csináltad.

Mit csináltam én? Tanúskodtam ellenük, hogy megszegték a régi törvényeket? Hogy felláztak a bokorgazda ellen? Mit tudtak ők a régi törvényekről? Louis után jajgattam, aztán vért ittam a sötétben, egy másik áldozat élő vérét, de nem gyógyító vér volt, csak vér. Ismét a hintóban ültünk. Esett. Hajtottunk a vidéken át, aztán mentünk föl, egyre följebb, az ódon torony tetejére. Kezemben Claudia véres sárga ruhája. Láttam egy vizes lyukban, ahol ráengedték a napot. – Szórjátok szét a hamut! – mondtam. Senki se mozdult. A cella padlóján ott hevert szakadt, véres, sárga ruha. Most én fogtam a kezemben. – Szét fogják szórni a hamvakat, ugye?

– Nem igazságot akartál? – kérdezte Armand. Fekete gyapjúköpenyét szorosan összehúzta a szél ellen, arca sötétlett az iménti ölestől. Mi köze ennek az igazsághoz? És mit szorongatom én ezt a ruhácskát?

Lenéztem Magnus tornyának ormáról, és láttam, hogy már idáig jött város. Hosszú karjait nyújtogatta, hogy átölelje a tornyot. Gyárkémények füstjétől büzlött a levegő.

Armand mozdulatlanul állt a kökörlátnál, és engem figyelt. Hirtelen ugyanolyan fiatalnak tűnt, mint Claudia. És nézz utána, mielőtt megalkotnád őket, hogy eleget éltek-e. Sose csinálj olyan fiatait, mint Armand! A kislány szótlánul halt meg. Úgy nézte a körülötte ágálókat,

Armand-nak mintha idegen
vörös nyelven
volt karattyoló
a óriások lennének.
szeme.

– Louis, hol van Louis? – kérdeztem. – Nem ölték meg. Láttam. Elment az esőben...

– Utána mentek – válaszolta. – Azóta vége. Angyalarccal hazudott.

– Állítsd meg őket, meg kell tenned! Ha még van idő... A fejét rázta.

– De miért nem? Miért csináltad a tárgyalást és a többit, miért fáj neked az, amit velem tetted?

– Annak már vége.

Visító vonatfűty a bömbölő szélben. Elveszett a gondolat fonala. Elveszett... Nem akar visszajönni. Louis, gyere vissza...

– Nem is akarsz segíteni, ugye? – Reménytelenség.

Előrehajolt, és megint úgy átváltozott az arca, mint akkor réges-rég; mintha belülről olvasztaná meg a düh.

– Te, aki elpusztítottál bennünket, aki elvetted mindenünket! Miből képzelted, hogy segíteni fogok neked? – Közelebb jött, arca eltorzult a méregtől. – Te, aki miatt odakerültünk a Templom bulvár borzalmas plakátjaira, te, aki rémregényt és szalonsmúzt csináltál belőlünk!

– Nem! Tudod, hogy én... Esküszöm... Nem én voltam!

– Te, aki reflektorfénybe állítottad titkainkat – a világfi, a fehér kesztyűs márki, a bársonypalástos démon!

– Örült vagy, ha mindenért engem hibáztatasz! Nincs hozzá jogod! – tiltakoztam, de annyira elcsuklott a hangom, hogy magam is alig

értettem a szavaimat.

Belőle úgy csapott ki a hang, mint a kígyó nyelve.

– Nekünk az a Paradicsom volt ott, a régi temető alatt! – sziszegte – hitünk és célunk! Te üztél ki bennünket lángpallossal. Mi maradt most nekünk? Erre válaszolj! Semmi, legfeljebb egymás szeretete, És mit jelent az a magunkfajtanak!?

– Nem, nem igaz, már azelőtt elkezdődött! Nem értesz te semmit! Sose is értettél.

Nem hallgatott rám, bár mit számított már, hallgat-e. Még közelebb osont, karja sötét villámként vágódott előre. Fejem hátranyaklott, szemem

Zuhantam. előtt fejtetőre állt Párizs és az ég.

Sorra suhantak el mellettem a torony ablakai, a kikövezett gyalogjárda felnyúlt, elkapott, és összetörte vékony vámpírbőrbe csomagolt minden csontomat.

2

Beletelt két évbe, míg annyira erőre kaptam, hogy felszállhassak egy Louisianába tartó hajóra, noha még akkor is csúnyán meg voltam nyomorodva, és sebhelyek csúfították a testemet. De akkor is el kellett jönnöm Európából, hol hírét se hallottam elveszett Gabrielle-emnek, sem a nagy és hatalmas Mariusnak, aki nyilván már kimondta fölöttem az ítéletet.

Haza kellett mennem. A haza pedig New Orleans volt, ahol soha nincs hideg, mindig virágzik a virág, ahol, hála soha ki nem fogyó „pengő piculáimnak”, még mindig volt egy tucat mállatag fehér oszlopos, korhadozó verandájú, üres, vén udvarházam, mi fedelet adjon.

A tizenkilencedik század utolsó éveit teljes elszigeteltségben töltöttem legszebb házamban, mely toronymagas tölgyek alatt szundikált az ódon kertvárosban, saroknyira a Lafayette temetőtől.

Gyertya vagy petróleumlámpa mellett elolvastam minden könyvet, amit be tudtam szerezni. Gabrielle lehetett ilyen, kastélybeli hálószozája vermében, csakhogy nálam nem voltak bútorok. Egyik szobát a másik után töltötték meg a mennyezetig nyúló könyvtornyok. Hébe-hóba összeszedtem annyi kurázsit, hogy betörjek egy könyvtárba vagy antikváriumba új kötetekért, ám egyre kevesebbet jártam ki. Postán rendeltem újságokat, és mint egy hörcsög, gyűjtöttem a gyertyát, kannaszámra az olajat.

Arra nem emlékszem, mikor értem át a huszadik századba, csak arra, hogy még rondább és sötétebb lett minden, és végképp hóbortszámba ment az a szépség, amit én a régi tizenkilencedik században ismertem. Polgárok igazgatták a világot sivar elvek szerint, gyanakodva minden érzekiségre és szertelenségre, amit az ancien régime annyira szeretett.

Látomásaimra és gondolataimra mind sötétebb felhő borult. Már nem vadásztam emberekre, pedig embervér, emberhalál nélkül elhervad a vámpír.

Abból éltem, hogy az ódon negyed háziállatait, a kényeztetett kutyáját és macskákat csalogattam magamhoz. És ha nehéznek bizonyult elkapni őket, nos, akkor ott voltak a kártevők, hosszú farkú, kövér, szürke patkányok, amelyeket úgy tudtam hívni, mint a hamelni patkányfogó.

Egy este rákényszerítettem magam, hogy megtegyem a hosszú utat a folyóparti nyomornegyed szomszédságában a Boldog Óra nevű lepusztult kis filmszínházig. Látni akartam az új néma mozgóképet. Bebugyoláltam magam egy nagykabátba, sál takarta nyüzött arcomat. Csontsovány kezemet kesztyűbe bújttattam. Még ezen a tökéletlen filmen is rémítő volt a nappali ég látványa, viszont a komor fekete-fehér tüköletesen illett a színtelen korhoz.

Nem gondoltam a többi halhatatlanra, mégis feltűntek néha: elárvult vámpírok, kik véletlenül tévedtek be odúmba, vándorok, kik a legendás Lestat-t keresték, titkokért, hatalomért rimánkodva. Borzalmasak voltak ezek a betolakodók.

Még a természetfölötti hangok elől is megszagattott idegekkel menekültem a legtávolabbi sarokba. De akármennyire fájt, mégis letapogattam minden új elmét, hátha megtudok valamit az én Gabrielle-emről, ám sose találtam semmit. Ezután mi mást tehettem, levegőnek néztem a szegény emberáldozatokat, kiket a démonok hoztak felépülésem hiú reményében.

Elég hamar túlestünk az ilyen találkozásokon. A rémült, elkeseredett betolakodó átkokat üvöltözve távozott, és otthagytott engem az áldott csöndben.

Apránként egyre jobban kicsúsztam a világból, és csak feküdtem ott a sötétségben.

Már nem is nagyon olvastam, és ha igen, akkor is csak a Fekete Maszkot, mindenféle sztorit a huszadik század pocsék nihilista embereiről, szürke ruhás szélhámosokról, bankrablókról, nyomozókról, és megpróbáltam emlékezni dolgokra. De olyan gyenge voltam. Olyan fáradt.

Aztán egy korai estén beállított Armand.

Először kápráztatnak hittem, olyan mozdulatlanul állt a lerobbant szalonban, és még a szokásosnál is fiatalabbnak tetszett huszadik századiasan rövidre nyírt rőt hajával, szűk kis sötét öltönyében.

Csakis érzéksalódás lehetett ez az alak, amely bejött a szalonba, és lenézett rám, aki ott feküdtem hanyatt a padlón, a betört franciaablak mellett és a holdfénynél olvastam Sam Spade kalandjait. Bár, ha akkor módomban állt felidézni egy képzeletbeli látogatót, az bizonyosan nem Armand lett volna.

Fölpillantottam rá, és valami bizonytalan szégyenkezés fogott el, amiért olyan rút vagyok, ahogy ott fekszem, mint egy guvadt szemű csontváz-aztán visszatértem a máltai sólyomhoz, és motyogva olvastam tovább Sam Spade kalandjait.

Ismét fölnéztem, és Armand még mindig ott állt. Lehet, hogy ez még ugyanez az éjszaka volt, lehetett a következő is. Felőlem.

Louis-ról beszélt már egy ideje.

Ekkor jöttem rá, hogy Párizsban hazudott Louis-ról. Louis övele volt mindezekben az években. És Louis kutatott utánam. Bement az óvárosba engem keresett a ház közelében, hol oly sokáig éltünk. Végül idevetődött és meglátott engem az ablak mögött.

Megpróbáltam elképzelni. Louis él. Louis itt van, ilyen közel, és én még csak nem is sejtettem.

Mintha kacarásztam volna. Képtelen voltam felfogni, hogy Louis nem égett el. De milyen csodálatos, hogy él! Csodálatos, hogy megmaradt az a szívfájdító szép arc, az a kissé esdekelő, gyöngéd hang. Az én gyönyörűm él, nem halt meg, nem ment el Claudia és Nicki után!

Bár lehet, hogy mégis meghalt. Minek hinnék Amand-nak? Tovább olvastam a holdvilágnál, és azon búsultam, mennyire elvadult a kert. Mondtam Armand-nak, igazán megtehetné, hiszen ő olyan erős. Az emeleti erkélyről már lecsorog a kerti folyondár meg a lila akác, és teljesen elfüggő-nyözi a holdfény útját. És ott voltak a vén fekete tölgyek is, amelyek már akkor is álltak, mikor nem volt itt más, mint mocsár. Szerintem nem is mondtam ilyet Armand-nak.

Úgy rémlik, arról mesélt valamit, hogy Louis elhagyta, ő pedig nem akarja tovább csinálni. Üres volt, kiszáradt, ámde még mindig magába gyűjtötte a holdfényt, és ugyanazzal a fájdalmas tisztasággal zengett a hangja.

Szegény Armand! És te még azt mondtad, hogy Louis meghalt. Menj, áss magadnak egy sírt a Lafayette temetőben. Itt van mindjárt az utcában. Nem szóltam, nem nevettem, magamban kuncogtam csak, titkon, élvezettel. Egy tiszta képet őrzök róla, ahogy ácsorog a mocsos, üres szoba közepén, és minden oldalról szemügyre veszi a könyvhegyeket. A tetőn beesett az eső, és papírmásé téglákká áztatta a köteteket. Tisztán láttam Armand-t, ahogy ott áll előttük. A ház minden szobájában ilyen falakká nőttek a könyvek. Eddig eszembe se jutott, csak most, amikor Armand mustrálgatni kezdte őket. Évek óta nem jártam a többi szobában. Úgy rémlik, ezután többször is visszajött.

Én nem láttam, de hallottam, amint odakint járkál a kertben, és elméje úgy kutat utánam, mint egy fényszóró.

Louis elment nyugatnak.

Egyszer, amikor a kavicson feküdtem a ház alatt, láttam, hogy Armand odajön és beleselkedik a rácson. Rám sziszegett, és patkányfogónak nevezett.

Neked elment az eszed! Neked, aki mindent tudtál, aki úgy kigúnyoltál fentiünket! Bolond vagy, és patkányt eszel. Tudod-e, hogy hívták a régi Franciaországban a magadfajta vidéki uraságokat? Nyuszifogónak, mert nyúlra vadásztatok, hogy fel ne forduljatok éhen. Mi vagy te ebben a házban? Egy rongyos kísértet, egy patkányfogó. Őrült vagy, mint az öregek, akik összevissza zagyválnak minden balgaságot, és vadászod a patkányt, mert erre születél.

Megint nevettem. Nevettem és nevettem. Eszembe jutottak a farkasok, és nevettem.

–Te mindig úgy megneveltetsz! – mondtam. – Kinevettelek volna ott a párizsi temető alatt is, ha nem lett volna olyan kíméletlenség. És az is olyan vicces volt, mikor megátkoztál, és engem hibáztattál mindenért. Akkor is éppen nevetni akartam, mikor ledobtál a toronyból. Te mindig megneveltetsz.

Kéjmámor volt, hogy mennyire gyűlöljük egymást! Én legalábbis így gondoltam. Szokatlanul izgalmasnak véltem, hogy van valaki, akit lehet gúnyolni és megvetni.

Hirtelen változni kezdett a szín. Már nem a kavicson feküdtem, hanem a házban járkáltam, és nem az évekig nyűtt, mocsos condra lógott rajtam, hanem elegáns, fekete frakkot és atlaszbélésű köpenyt viseltem. A ház csodaszép volt, és minden könyvet tisztességesen helyre tettek a polcon. A parkett ragyogott a csillárfényben, és hegedűk dús harmóniájában áradt mindenfelől a bécsi keringő.

Kettesével is tudtam volna venni a fokokat. Akár ki is tudtam volna repülni a sötétségbe, szárnyként lengetve fekete palástomat.

Majd fölfelé hágtam a sötétben, és akkor ott álltunk a magas tetőn Armand-nal, aki sugárzott régimódi estélyi ruhájában. Néztük a daloló sötét lombkoronákon túl a folyó távoli ezüst sarlóját és az alacsony égboltot, melynek gyöngyszürke fellegein átégtek a csillagok.

Már a látványtól, az arcomat legyező nyirkos szélről is elsírtam magam. Armand ott állt mellettem, átkarolt, megbocsátást emlegetett, bánatot, bölcsességet, dolgokat, melyekre a fájdalom tanít.

– Szeretlek, sötét testvérem! – súgta. Vérként áradtak el bennem a szavak.

– Én nem bosszút akartam! – suttogta dúlt arccal, tört szívvel. – De te gyógyulásért jöttél, és nem én kellettem neked! Száz évig vártam, de én nem kellettem neked!

Akkor már persze tudtam, mint ahogy végig tisztában voltam vele, hogy fölépülésem illúzió, és ugyanaz a rongyos csontváz vagyok, a ház pedig romhalmaz. De ennek a démonnak itt, aki engem ölelt, megvolt a hatalma hogy visszaadja nekem a szelet és az eget.

– Szeress engem, és tiéd a vér! – mondta. – Ez a vér, amelyet sohasem adtam másnak. – Ajka megérintette az arcomat.

– Nem tudlak becsapni – feleltem. – Nem tudlak szeretni. Mit szeressek rajtad? Hogy hulla vagy, ki mások hatalmára és szenvedélyére éhes? Maga a megtestesült szomszomság?

Azzal én ütöttem váratlan erővel, és én löktem le a tetőről. Nem volt semmi súlya, alakja szétolvadt a szürke éjszakában.

Kit is vertek meg? Ki hullott alá ismét a puha faágak között a földre ahová tartozott? Vissza a rongyokba, a mocsokba, a vén ház alatt? Ki feküdt el a kavicsban, arcát és tenyerét a hűvös földhöz nyomva?

Trükkös dolog az emlékezet. Talán képzeltem csak az utolsó hívást és utána a bánatot. A sírást. Azt tudom, hogy amint teltek a hónapok, ő megint odakint járt. Hallottam néha-néha, ahogy a Kertváros ódon utcáin suhan. Hívni akartam, meg akartam mondani, hogy hazudtam, mert én szeretem őt. Szerettem.

De elérkezett az idő, hogy megbékéljek minden dologgal. Ideje volt az éhezésnek, ideje, hogy végre lefeküdjek a földbe, és talán álmodjam az isten álmait. És mit mondhatnék én Armand-nak az isten álmairól?

Elfogyott a gyertya és a petróleum. Van valahol egy páncélszekrény, tele pénzzel, ékszerrel, ügyvédeknek és bankárjaimnak szóló levelekkel, akik a náluk hagyott summák ellenében tovább kezelik örökös tulajdonaimat.

Úgy hát miért ne dőlnék le a földbe? Itt az óvárosban, régi századok rogyadozó rekvizitumai között, úgyse fognak bolygatni. Itt mindig minden ugyanaz marad.

Olvastam még egy kicsit a csillagfényben Sam Spade-ről és a máltai sólyomról. Ránéztem a magazin dátumára, és láttam, hogy 1929-et írnak. Csak nem? Aztán jó sokat ittam a patkányokból, hogy legyen erőm igazán mélyre ásni.

A föld megtartott. Élőlények csuszamlottak elaszott húson a zsíros-nedves göröngyökön át. Arra gondoltam, hogy csak még egyszer kelhessek föl, még egyszer láthassak egy zsebkendőnyi csillagos eget, soha többé nem csinállok szörnyűségeket. Soha többé nem gyilkolok ártatlant. Még mikor gyengékre vadásztam, akkor is csak a reményvesztettekre és a haldoklókra sújtottam le, esküszöm! Soha többé nem üzöm a Sötét Fortélyt, nem leszek több mint... tudják, az a „folyamatos tudat”, amelynek nincsen semmi célja,

Szomszomság. semmiféle

Fehéren célja

izzó egyáltalán.

kín.

Láttam Mariust! Olyan tisztán láttam, hogy azt gondoltam, nem, ez nem lehet álom! Szívem túláradt a fájdalomtól. Milyen káprázatos volt! Modern szabású öltönyt viselt, de vörös bársonyból, rövidre vágott fehér haját pedig hátrafésülte. Igéző volt ez a modern Marius, és valami fürge frissesség pezsgett benne, amit a régi kosztüm eltakart.

És milyen rendkívüli dolgokat művelt! Három pipaszár lábón fekete kamera állt előtte, azt tekergette a jobb kezével, úgy készített mozgóképeket halandókról egy izzó fényben úszó műteremben. Hogy dagadt a szívem, amikor láttam, miként társalog a halandókkal! Ő mondta meg nekik, hogyan fogják egymást, miként táncoljanak, mozogjanak. Az igaz, hogy festett díszletek között. A műterem ablakain túl téglalapú épületek magasodtak, és autók berregtek az utcán.

Nem, ez nem álom, mondtam magamnak. Ez most történik. Marius van itt. Bárcsak láthatnám, mi az a város az ablakon túl, akkor tudnám, hol van. Ha nagyon akarnám, talán hallhatnám, milyen nyelven beszél a fiatal színészekkel. – Marius! – mondtam, de a föld

felfalta a hangot.

Változott a szín.

Tágas felvonókas vitte Mariust egy pincébe. Vasajtók csikorogtak-csattantak. Bement hatalmas szentélyébe Azoknak, Akiket Őrizni Kell, de milyen más volt minden! Nem volt egyiptomi festmény, virágillat, aranycsillogás.

A magas falakon impresszionista pasztellszínű mozaikjában vibrált a huszadik század világa. Repülőgépek szálltak napsütötte városok felett, tornyok emelkedtek acélhidak ívein túl, vashajók húztak át az ezüstitengeren. A falak felolvadtak a mozaikban, Akasa és Enkil pedig mozdulatlanul és változatlanul ült ennek a világnak a közepén.

Marius körbejárt a kápolnában, a fapasztamenseken álló kusza sötét szobrok, telefonok, írógépek között. Jókor, méltóságteljes fonográfot állított Azok Elé, Akiket Őrizni Kell, és óvatosan ráengedte a parányi tűt a forgó lemezre. Bécsi keringő áradt a fémtölcsérből, vékonyan, sercegőn.

Nevettem e kedves találmányon, mit úgy tett oda elébük, mint egy áldozatot. Netán a keringő pótolná a tömjénfüstöt?

Marius azonban még nem végzett. Fehér ernyőt göngyölt ki a falon, és az ülő isten és istennő mögötti magas dobogóról halandókat ábrázoló mozgóképeket vetített a fehér vászonra. Azok, Akiket Őrizni Kell, némán bámulták a villogó képeket. Olyanok voltak, akár a múzeumi szobrok, fehér bőrük vakított a villanyos fényben.

Ekkor a legcsodálatosabb dolog történt: a mozgóképen megszólaltak az ugribugri kis alakok! Átbeszéltek a fonográfból csikorgó valceren!

És míg figyeltem, bénán az izgalomtól, bénán az örömtől, hogy láthatom, hirtelen beszippantott valami nagy szomorúság, és letaglózott a fölismerés, hogy ez itt csak álom. Hiszen a mozgófilmen nem tudnak beszélni az incifinci alakok.

Összeomlott, elhalványodott a szoba és benne minden kis csoda.

Micsoda nyomorult gyarlóságra vall ez a hitvány kis csalás, amit itt összetákoltam létező foszlányokból és törmelékekből, a némafilmekből, melyeket magam láttam a Boldog Óra mozgóképszínházban, a fonográfokból, amelyek itt szólnak körülöttem a sötétbe borult házakból!

És ő, a bécsi keringő! Ez Armand bájolásából való. Nem is gondolok rá, mert megszakad a szívem.

Miért nem bolondítottam kissé okosabban magam? Miért nem képzeltem némának a filmet, amilyennek lennie kell, akkor talán elhihettem volna, hogy igazi jelenést látok.

És itt volt a végső bizonyíték, hogy én agyaltam ki az egész orcátlanul öntetszelgő ábrándot: Akasa, az én szerelmesem, beszélt hozzám!

Ott állt a kamra küszöbén, és kinézett a lifthez vezető hosszú, föld alatti folyosóra, amelyen Marius visszatért a felvilágba. Sűrű, fekete haja nehéz hullámokban omlott fehér vállára. Fölemelte hideg fehér kezét, és intett. Vöröslött a szája.

– Lestat! – súgta Akasa. – Gyere!

Hang nélkül patakzottak belőle szinte ugyanazok a gondolatok, amelyeket az öreg vámpír királynőtől hallottam valaha réges-régen az Aprószentek alatt:

Kópárnáimon gyakorta álmodtam álmokat a fenti halandó világról. Hallottam hangjait, új zenéjét, mely altatott síromban. Láttam révületben hihetetlen fölfedezéseit, megismertem bátorságát gondolataim időtlen szentélyében. Noha engem kirekeszt káprázataiból, vágyom valakire, ki léssen oly erős félelem nélkül barangolni a földön, a világ szívében járni az Ördög Útját.

– Lestat! – suttogta megint, szívfájdítóan eleven márványarccal. – Gyere!

– Ó, én édesem – szóltam, és keserű földet kóstolt ajkam –, hiszen ha tudnék.

Dionüszosz San Franciscoban

1985

1

Lestat de Lioncourt
feltámadásának évében

1984-ben

Egy héttel azelőtt, hogy az üzletekbe került volna az album, jelentkeztek ők, és akkor fenyegettek meg először bennünket telefonon.

A Lestat vámpír nevét viselő bandát övező hírzárlat sokba került, de majdnem áthatolhatatlan volt. Még a könyvkiadóim is maradéktalanul együttműködtek velünk. Egyiküket se láttam a felvételek és a filmforgatás hosszú hónapjai alatt, sőt nem is hallottam róluk.

Valahogy mégis megszerezték a titkos számot, és meghagyták üzenetrögzítőn intelmeiket és szidalmaikat.

–
– Kitagadott!

Mutasd Tudjuk,
magad, mit
hogy mívelsz!
látván Parancsoljuk,
lássunk! hogy
Hívunk, állj

hogy el
jöjj tőle!
elő!

A bandát eldugtam New Orleanstól északra egy aranyos öreg udvarházban. Ők szívták a füvet, én öntöttem nekik a Dom Pérignont. Kimerültünk a várakozástól meg a készülődéstől, és borzasztóan vártuk már a friscoi koncertet, az első igazi kortyot a sikerből.

Ügyvédnőm, Christine, megküldte az első üzeneteket – hátborzongató volt, hogy a gép milyen hüen visszaadja a természetfölötti hangot –, mire én az éjszaka közepén elfuvaroztam zenészeimet a reptérre, és elrepültünk nyugatnak.

Ettől kezdve nemhogy Christine nem sejtette, hol rejtőzünk, de még a zenekar se tudta biztosan. Carmel Valleyben, a fényűző

farmházban hallottuk először a zenénket a rádióban. Táncra perdültünk, amikor első klipjeinket országszerte bemutatta a tévé. Esténként egymagámban kimentem a partra, Montereybe, és átvettem Christine üzeneteit, aztán északnak fordultam vadászni. San Franciscóig hajtottam a fényes fekete Porschét, részegítő sebességgel véve a parti serpentin hajtókanyarait, és a nagyváros lepratelepeinek sárga ragyogásában valamivel kíméletlenebbül és komótosabban cserkésztem a gyilkosok után. Elviselhetlenné fokozódott a feszültség.

Még mindig nem láttam a többieket. Nem is hallottam őket. Csak a telefonüzenetek jöttek ismeretlen halhatatlanoktól:

– Figyelmeztettünk! Ne folytasd ez örültséget! Sokkal veszedelmesebb játékot űzöl, mint gondolnád! – Aztán suttogás következett, halandó fülnek nem hallható:

– Áruló! Kitagadott! Mutasd meg magad, Lestat!

Ha vadásztak is itt San Franciscóban, én nem találkoztam velük, de hát ez egy sűrűn lakott nagyváros, én pedig ravasz voltam és

csendes, mint mindig.

Végül zuhogni kezdtek a montereyi postafiókba a táviratok. Megcsináltuk! Albumunk eladási rekordot döntött itt és Európában! San Francisco után ott lépünk fel, ahol akarunk. Az én önéletrajzomat árulta két óceán között minden könyvesbolt. A Lestat, a vámpír vezette a bestsellerlistát.

Ha végeztem az éjszakai vadászattal, nekivágtam a hosszú Divisadero utcának. Romos viktoriánus házak mellett szaladt a Porsche fekete bogara, és én azon méláztam, melyikben adhatta Louis az Interjút a halandó fiúnak, ha ugyan egyáltalán itt történt. Állandóan Louis és Gabrielle járt az eszemben. És Armand. És Marius. Marius, akit elárultam, mikor elmondtam ezt a mesét.

Vajon elér-e hozzájuk elektronikus csápjajaival Lestat, a vámpír? Látták-e a videókat: Magnus örökségét, a Sötétség Gyermekét, Azokat, Akiket Őrizni Kell? A többi ösre gondoltam, akiknek felfedtem a nevét: Maelre, Pandorára, Ramszeszre, a Kárhozottra. Marius persze megtalálható, minden titkolózás vagy óvintézkedés ellenére. Az ő hatalma még Amerika irtatlan távolságait is képes áthidalni. Ha látta és hallotta...

Megint eszembe jutott az a régi álom. Marius a kamerát hajtja, képek ugrálnak a falon, szentélyében Azoknak, Akiket Őrizni Kell. Még az emlék is olyan vakítóan fénylett, hogy összeszorult a szívem.

Apránként rájöttem, hogy megváltozott az elképzelésem a magányosságról, más mértékkel mérem a csendet, mely a világ végéig elér. Nem volt más, ami megszakítsa, csupán e szalagra vett, fenyegető, testetlen és mind hangosabb szellemhangok:

– Ne merészelj kilépni San Franciscóban a deszkákra! Figyelmeztetünk! Kihívásod túl ordenáré, túl pöffeszkedő. Nyilvános skandalumtól se fogunk visszariadni, hogy lesújthassunk reád!

Nevettem, olyan suta volt a régies nyelvezetnek és a félreérthetetlen amerikai hangnak ez a kombinációja. Milyenek lehetnek ezek a modern vámpírok? Mímelnék-e jómodort és műveltséget egymás között? Magukra szedtek-e valamilyen stílust? Bokorban élnek-e, vagy nagy fekete motorbiciklin robognak, ahogy én szoktam?

Borzasztóan fel voltam ajzva, és hamisítatlan emberi lelkesedés öntött el, valahányszor egyedül hajtottam az éjszakában, és a mi zenénket bögte a rádió.

Ugyanúgy szerettem volna szerepelni végre, akár a halandóim, Alex és Larry és Balhész Bébi. A döglesztő felvételek és forgatások után velük együtt akartam kiereszteni hangomat a sivalkodó tömeg előtt. Néha kínzó élességgel merültek föl bennem azok a réges-régi éjszakák Renaud kis színházában. A legfurább részletek jutottak eszembe: az arcomra kent fehér festék tapintása, a rizspor szaga, az a pillanat, mielőtt kilépnék a rivalda elé.

Igen, összejött minden. És ha Marius haragja is jön vele – hát végül is megérdemeltem.

San Francisco elbűvölt, lenyűgözött. Nem volt nehéz ideképzelnem Louis-t. A szűk, fekete utcákon szorongó, méla, tarka házak egészen velenceiesek voltak, a fényszikrás hegyek-völgyek egyszerűen ellenállhatatlanok. A belváros harsányan villogó felhőkarcolói úgy nőttek ki a páratengerből, mint egy meseerdő.

Carmel Valleybe hazatérve, minden éjszaka elővettem a rajongók postáját, amelyet New Orleansból küldtek át Montereybe.

Vámpírleveleket kerestem, kissé nehézkesen, némileg ómódúan formált betűket, vagy a természetfölötti tehetség vakmerő fitogtatását, például nyomtatott gót betűknek tűnő kézírást, de nem találtam egyebet, mint a halandók lángoló rajongását.

Drága Lestat!

Sheryl, a barátnőm és én annyira szeretünk téged, de nem kaptunk jegyet a friscói koncertre, pedig hat órát álltunk sorba, Légyszi küldjél nekünk két jegyet, és akkor az áldozataid leszünk, és megihatod a vérünket.

Három óra a friscói koncert hajnalán.

Aludt Carmel Valley hűvös zöld édenében. Én a gigászi „dolgozósobában” szunyókáltam, a hegyekre néző üvegfal előtt. Állandóan Mariusról álmodtam, aki azt kérdezte:

–
– Miért hívtad

Mert ki bosszúmat? Én
elfordultál pedig azt feleltem:
tőlem.

– Nem azért – mondta ő –, hanem mert te mindig az ösztöneidre hallgatsz, fel akarod forgatni a világot.

– Azt akarom, hogy mozogjanak a dolgok, hogy történjék végre valami! – feleltem. Ordíthattam álomban, mert hirtelen ott találtam magam Carmel Valleyben, a házban. Álom volt, nyugtalan halandó álom csupán.

Ez meg mi?... egy váratlan „adás”, olyan, mint mikor a rádióban áthallik a másik frekvencia. Egy hang azt hajtogatja: Veszély.

Mindnyájan veszélyben vagyunk.

Felrémlő jég és hó egy töredék másodpercben. Üvöltő szél. Valami törmelék egy kőpadlón, üvegcserep. Lestat! Veszély!

Felébredtem.

Már nem a szőfán feküdtem, hanem álltam, és néztem az üvegajtó felé. Nem hallottam semmit, nem láttam egyebet a hegyek elmosódó vonalánál, és a betonégyzeten óriási légyként feketéllő helikopteren kívül.

A lelkemmel figyeltem. Annyira figyeltem, hogy beleizzadtam, de nem folytatódott az „adás”. Nem volt kép.

Fokozatosan tudatosodott bennem, hogy egy teremtmény van odakint a sötétben. Apró testi neszeket hallottam.

Valaki járt odakint a csendben. Valaki, akinek nem volt emberszaga.

Öközülük egy van odakint. Egy öközülük betört a rejtékhelyünkre, és most jön felém a távoli helikopter mögül, a nyílt mező magas fűvén át.

Ismét füleltem. Egyetlen vibrálás sem erősítette meg a vészjelzést. A lény elméje zárva volt előttem. Csak a térben közeledő tömeg szokásos jeleit fogtam.

Szunnyadt körülöttem az alacsony tetejű hatalmas ház, a kopár, fehér falú, titáni akvárium, hol az elnémult televízió vibrált kékes fénnel. Balhész Bébi és Alex összeölelkezve a szőnyegen az üres kandalló előtt. Larry a cellaszerű hálószobában rajongójával, a kidögleszthetetlen Szalamandrával, akit New Orleansban szedtek föl, mielőtt átjöttünk volna nyugatra. Testőrök aludtak a többi, korszerűen alacsony mennyezetű szobában és a barakkban, a kagyló alakú nagy kék úszómedencén túl.

Odakint pedig jött a teremtmény a fényes fekete ég alatt, gyalogszerrel közeledett az országút felől. Éreztem, hogy tökéletesen egyedül van. Démonszív lüktetése a híg sötétségben. Igen, rendkívül tisztán hallható. A messzeségben kísértetiesen ágaskodtak a hegyek, a sárga akácvirág fehérén ragyogott a csillagok sugaraiban.

Jött rettenthetetlenül, mereven elzárt gondolatokkal. Ettől valamelyik régi is lehetett volna, bokros tapasztalatokkal rendelkező öreg, csak hogy a tapasztaltaknak fű sem hajlik a talpuk alatt. Ez a valami csaknem úgy mozgott, mint egy ember. Ez a vámpír az én

„gyártmányom”.

Elállt a szívverésem. Ránéztem a sarokban a félig összehúzott függöny mögött megbújó riasztó apró fényeire. Üvölteni fog a sziréna, ha itt valaki, legyen halandó vagy halhatatlan, megpróbál belépni a házba.

Most bukkant fel a fehér beton peremén. Magas, karcsú alak. Rövid, sötét haj. Megtorpant, mintha látna engem a villamos kék ködben, az üveg fátyola mögött.

Igen, látott, és tovább közeledett felém, a fény felé.

Fürgén lépkedett, csak egy egészen kicsit túlzott könnyedséggel halandóhoz képest. Fekete haj, zöld szem, selymes folyékonysággal mozduló tagok a vedlett szerelés: a formátlanra nyútt, fekete, rongyos pulóver, a szűk fekete nadrág alatt.

Gombóc volt a torkomban. Reszkettem. Próbáltam nem elfelejteni, mennyire fontos még most is vigyáznom az éjszakában a többiekre. Óvatosnak kell lennem. Veszély! Kit érdekel? Behunytam a szemem egy pillanatra, de ettől se lett könnyebb.

Odanyúltam, és lekapcsoltam a riasztót. Kinyitottam az óriás üvegajtót. Friss hideg zúdult be a szobába.

Most jött el a helikopter mellett. Táncosán könnyed léptekkel kikerülte, és fölnézett rá, hátravetett fejjel, hüvelykujjait hanyagul beakasztva fekete farmere zsebébe. Majd megint felém fordult, és ekkor tisztán láttam az arcát. Mosolygott.

Íme az első példa, hogy még az emlékezet is cserbenhagyhatja a vámpírt! Jött vékonyán és vakítóan, mint egy lézersugár, és porrá omlottak a régi képek.

Visszakapcsoltam a riasztót, rácsuktam az ajtót halandóimra, és elfordítottam a kulcsot. Egy pillanatig úgy éreztem, hogy én ezt nem bírom ki. Holott ez még csak a kezdet. Ha ő itt van, pár lépésre tőlem, akkor biztosan jönnek a többiek is. Mind eljönnek.

Megfordultam, elindultam felé. Egy néma percig csak néztem az üvegen átszűrő kék fényben.

– Hol a fekete palást, az „úriszabónál” varratott fekete kabát, a selyem nyakraváló és a többi hülyeség? – kérdeztem feszült hangon. Tekintetünk összefort.

Én bírtam tovább a hallgatást. Ő némán elnevette magát, ámde közben elragadtatott arccal bámult rám, aminek titokban örültem.

Gyerekes vakmerőséggel kinyújtotta a kezét, és megsimogatta szürke bársonykabátom hajtókáját.

– Nem lehetünk mindig élő legenda – válaszolta suttogó hangon, amely nem volt suttogás, érezhető franciás kiejtéssel. A magamét sose vettem észre.

Nem, egyszerűen nem lehetett elviselni ezeknek a meghittén ismerős szótagoknak a csengését!

Elfelejtettem az összes rideg és goromba dolgot, amit mondani akartam neki, és magamhoz öleltem.

Úgy öleltük egymást, mint még soha, úgy kapaszkodtunk egymásba, ahogyan Gabrielle-lel szoktunk. Végigcírógattam arcát és haját, hogy igazán lássam, mintha énhozzám tartozna, ő pedig ugyanezt tette. Mintha beszélünk és mégse beszélünk volna, igazi benső hangon, amelyikhez nem kell szó, és bólogattunk is hozzá. Túláradt benne a boldogság és a lázas öröm, majdnem oly hevesen, mint énbenem.

Most

–

– hirtelen

Azt elcsöndesedett,

hittem, meghaltál

Hogy és

találtál

– kissé

szólt megnyúlt

meg

alig az arca.

hallhatóan.

itt?

– Te akartad – felelte ártatlan zavarral, és lassan vonogatta a vállát. Ugyanúgy megdelejezett, mint száz évvel ezelőtt. Olyan hosszú és finom ujjai voltak, és mégis olyan erős keze.

– Te engedted, hogy lássalak, és te engedted, hogy kövesselek. Fel-alá hajtottál a Divisadero utcán, engem keresve.

– Végig ott voltál?

– A legbiztonságosabb hely a világon. Sose hagytam el. Jöttek, keresgéltek, nem találtak, és elmentek. Most akkor megyek közéjük, amikor akarok, és nem ismernek meg. Sose tudták, igazából, hogy nézek ki.

– Ha tudták volna, megpróbálnak elpusztítani.

– Igen – helyeselt. – A vámpírszínház és az itteni dolgok óta próbálkoznak vele. Persze az Interjú a vámpírral új ürügyet is szolgáltatott nekik. Ürügyre van szükségük kisdéd játékaikhoz. Kell nekik a szenvedély, az izgalom. Úgy habzsolják, mint a vért – mondta kissé keresett hangon.

Mélyen beszívta a levegőt. Nehéz erről beszélni. Szerettem volna ismét átölelni, de nem tettem.

– Azt hiszem – folytatta –, pillanatnyilag inkább te vagy az, akit el akarnak pusztítani. És azt tudják, hogy te milyen vagy. – Kis mosoly. – Mindenki tudja, milyen vagy, Monsieur Rocksztár.

Szélesebb lett a mosolya, ám továbbra is olyan halkán és udvariasan beszélt, ahogy szokott, a régi, szenvedélytől fűtött arccal. Nem változott egy szemernyi se. Talán nem is fog soha.

Átöleltem a vállát, és együtt ballagtunk el a háztól, messzebb a fényektől. Elmaradt mögöttünk a nagy, szürke daráló, és mi mentünk a naptól

Szerintem szárazra

ennyi perzselt

boldogság mezőn

már

fáj. át a

Ekkora hegyek

öröm felé.

eléget.

- Végigcsinálod? – kérdezte. – Mármint a holnap esti koncertet? Mindnyájan veszélyben vagyunk. Figyelmeztetés volt vagy fenyegetés?
- Hát persze! Ki az ördög tarthatna vissza?
- Én szeretnék – felelte ő. – Hamarabb is jöttem volna, ha tudok. Már egy hete kiszúrtalak, de aztán szem elől tévesztettelek.
- És miért akarsz visszatartani?
- Te is tudod, miért. Beszélni akarok veled. – Oly egyszerű szavak, mégis annyira sokatmondók.
- Lesz még rá idő. „Holnap és holnap és holnap...” Semmi se fog történni. Majd meglátod. – Mindegyre őt néztem, és mindig elkaptam a tekintetem, mintha megsebezhetne zöld szemével. Olyan volt, akár egy lézer, hogy modern szóval éljek. Finom és fatális. Mindig szerették az áldozatai.
- És én is mindig szerettem, nem számít, mi történt. Milyen erős lehet a szerelem, ha az egész örökkévalóság táplálja, és e néhány perc elég, hogy újraszítsa hevét, lángját?
- Hogy lehetsz ebben ilyen biztos, Lestat? – kérdezte bizalmasan. Én még nem bírtam ugyanilyen természetesen kiejteni a nevét.
- Lassan, cél nélkül ténferegünk, lazán átkarolva egymást.
- Egy légió halandó őríz bennünket – kezdtem. – Testőrök fognak ülni a darálóban és a limuzinban is, a halandóimmal. Én egyedül megyek a reptérre a Porschével, hogy könnyebben tudjak védekezni, de igazi motoros kíséretünk lesz. Egyébként is mit árthat nekünk néhány huszadik századi zöldfülű? Ezek a gyagyasok telefonon fenyegetőznek.
- Többen vannak, mint gondolnád – figyelmeztetett Louis. – De mi van Mariusszal? Ellenségeid odakint azon vitatkoznak, igaz-e

Marius története, léteznek-e vagy sem Azok, Akiket Őrizni Kell...

– Természetesen igen. Téged meggyőztelek?

– Rögtön, ahogy elolvastam – mondta. Hallgattunk egy percig, miközben talán mind a ketten arra a réges-régi halhatatlanra gondoltunk, ki keresett-kutatott, és mindegyre azt firtatta: hogyan kezdődött?

De túlságosan fáj a múlt idézése. Olyan volt, mintha a padlásról hoznánk le képeket, leporolnánk őket, és látnánk, hogy még mindig ragyognak a színek. A képek pedig, amelyeknek holt őseket kellett volna ábrázolniuk, bennünket mutatnak.

Ideges kis halandó mozdulattal gereblyéztem hátra hajamat, hogy hűtse homlokomat a hűvös szellő.

– Honnan tudod olyan biztosan, hogy Marius nem intéz el rögtön, ahogy holnap este kiállsz a színpadra?

– Szerinted megtenné egy is a régiek közül? – kérdeztem vissza.

Erre hosszasan eltűnődött, olyan mélyen belesüppedve gondolataiba, ahogy szokott, oly mélyre, mintha rólam el is feledkezett volna. És mintha alakot öltött volna körülötte az a hajdani szoba: gázláng vibrált, az utcáról bejött egy régebbi kor hangja és szaga. Ültünk a New Orleans-i szalonban, szén égett a márványkandallóban, és minden öregedett, csak mi nem. Most pedig modern fiúként állt itt kinyúlt pulóverben, kopott farmerban, és bámulta a néptelen dombokat, rendetlenül, kócosán, belső tűztől villogó szemmel.

Összerezcent, mintha lassan ocsúdna.

– Nem. Szerintem, ha az öregek egyáltalán tudomást vesznek róla, túlságosan érdekelni fogja őket, semhogy ilyet tegyenek.

– Téged érdekel?

– Tudod, hogy igen – mondta.

Enyhén kipirult az arca, amitől még emberibbnek látszott. Az összes fajtámbeli ismerősöm között ő hasonlított legjobban egy halandó emberrel. – Eljöttem, nem? – kérdezte, én pedig éreztem benne a fájdalmat. Ugy ágazta be lényét, mint egy aranytelér, mely a legjegesebb mélységekbe is magával viszi a szenvedélyt.

Bólintottam. Mélyen beszívtam a levegőt, és elfordítottam a tekintetem. Bárcsak kimondhatnám, amit akarok. Azt, hogy szeretem. De nem bírtam. Túl erős volt az érzés.

– Bármilyen történet, megéri – szoltam. – Mármint ha te és én és Gabrielle és Armand... és Marius, mi együtt lehetünk, ha csak egy kis időre is, akkor már megérte. És ha Pandora is hajlandó lesz megmutatkozni? Meg Mael.

És Isten, tudja, hányan még! És ha az őseik is eljönnek? Meg fogja érni, Louis. A többi nem érdekel.

– Dehogyan érdekel! – mosolygott elbűvölten. – Épp csak abban bízol, hogy izgalmas lesz, és bármilyen csatát kelljen is vívni, te kerülsz ki belőle győztesen.

Bólintottam, elnevettem magam. Zsebre vágtam a kezem, úgy, ahogy mostanában szokták csinálni a halandók, és elindultam a fűben. Még a hűvös kaliforniai éjszakában is a nap illatát árasztotta a rét. Nem szoltam Louis-nak a dolog halandó részéről, a hiú szereplési vágyról, a lidérces lázról, mi akkor nyargalt át rajtam, ha láttam magam a televízió képernyőjén, és ha az én arcom nézett vissza rám a North Beach-i üzlet lemezborítókkal kitapétázott kirakataiból. Jött mellettem.

– Ha az őseik tényleg el akartak volna pusztítani, nem gondolod, hogy már megtették volna? – kérdeztem.

– Nem – mondta ő. – Én láttalak és követtelek, de azelőtt képtelen voltam megtalálni téged. Amint hallottam, hogy előjöttél, rögtön próbálkoztam.

– Hol hallottad?

– Minden nagyvárosban vannak helyek, ahol a vámpírok találkoznak. Nyilván te is tudod.

– Nem, nem tudom. Mesélj róluk.

– Vannak bárók, amiket mi úgy hívunk, hogy Vámpírkapcsolat – mondta kissé csúfondáros mosollyal. – Persze halandók járnak oda. Ismerjük a nevüket. Londonban van a dr. Polidori, Párizsban a Lamia, Los Angelesben a Lugosi Béla, New Yorkban a Carmilla és a Lord Ruthven. De talán itt San Franciscóban van a legszebb, a Drakula Lánya, egy kabaré a Castro utcában.

Kipukkadt

– És belőlem

hol a

maradnak nevetés.

az Láttam,

Interjú hogy

nevei?

– őt is

kérdeztem a kacagás

mímelt kerülgeti.

felháborodással.

– Verboten – vonta fel a szemöldökét. – Azok nem kitalált nevek, hanem igaziak. Viszont tudd meg, hogy a te klipjeidet játsszák a Castro utcában. A halandóknak az kell. Terád köszöntik a vodkás paradicsomlét és az utcára is kihallatszik az Aprószentek tánca.

Olyan nevetőgörcsöt kaptam, hogy alig bírtam lecsillapodni. A fejemet rázogattam.

– Hanem valósággal forradalmasítottad az argót is – folytatta ugyanazzal a gúnyolódó komolysággal, bár az arcát nem bírta tökéletesen fegyvelmezni.

– Mire gondolsz?

– Sötét Fortély, Sötét Ajándok, az Ördög Úja – nyakra-főre ezt fűjják a legéretlenebb tacsók is, akik még sose maszkírozták magukat vámpírnak. Rettenetesen elítélik a könyvet, mégis azt majmolvák. Megpakolják magukat egyiptomi ékszerrel, és ismét kötelező a fekete bársony.

– Hát ez túl szép. És ezek a helyek milyenek?

– Csupa vámpírcucc. A falakon vámpírfilmek plakátjai, és egyfolytában vetítik is ezeket a filmeket. Punkok járnak oda meg művészfélek, mind kiadusztálva fekete köpenyben, fehér műanyag szemfogakkal; hamisítatlan hangyások revüje. Ránk oda se hederítenek, gyakran még mi vagyunk hétköznapiak hozzájuk képest, minden egyiptomi ékszer meg bársony ellenére. Akár mintha ott se lennénk a félhomályban. Persze, senki se vadászik ilyen halandó vendégekre. Információért járunk a vámpírbárba. Egy halandónak a vámpírbár a legbiztonságosabb hely az egész földkerekségen. Vámpírbárban nem szabad ölni.

– Hogyhogy nem találták ki hamarabb?

–

– Kitalálták

Hát – mondta
persze Louis.

– – Párizsban
helyeseltem, ott

ő volt a
pedig Vámpírszínház.
folytatta:

– Egy hónapja röppent fel a Vámpírkapcsolatban, hogy visszajöttél, és már akkor se számított újnak a hír. Azt mondták rólad, hogy New Orleansban vadászol, aztán kiszivárgott, mit tervezel. Megszerezték az önéletrajzod olvasópéldányait. Örökösen a videókról beszéltek.

– Hogyhogy én nem találkoztam velük New Orleansban?

– Mert az ötven éve Armand területe. Senki se mer vadászni New Orleansban. Halandó forrásokból tudták meg, Los Angelesből és New Yorkból.

– Én nem láttam Armand-t New Orleansban – mondtam.

– Tudom – felelte Louis pillanatnyi félszeg zavarral. Valami beleszúrt a szívembe.

– Senki se tudja, hol van pontosan Armand – folytatta kissé kedveszegetten –, de amikor odament, megölte a fiatalokat, úgyhogy átengedték neki New Orleanst. Állítólag sok öreg csinál olyat, hogy leöli, a kezdőket. Rólam is ezt mondják, pedig nem igaz. Én csak kísértek itt San Franciscóban. Nem bántok én senkit, csakis boldogtalan halandó áldozataimat.

Nem csodálkoztam különösebben.

– Túl sokan vagyunk, mint mindig – folytatta –, és rengeteg a háborúskodás. A bokr, bárhol legyen, csupán eszköz, három vagy több hatalmas egyezsége, hogy tartózkodnak egymás elpusztításától, és felosztják a területet a szabályok szerint.

– A szabályok, mindig csak a szabályok – mondtam én.

– Most másfélék és szigorúbbak. Tilos bizonyítékot szolgáltatni az ölesre. Egyetlen hullát sem szabad otthagyni, nehogy a halandók nyomozhassanak.

– Természetesen.

– Nem készülhet rólunk fénykép- vagy videófelvétel; tilos bárminemű kockázat, aminek letartóztatás, szabadságvesztés és tudományos ellenőrzés lehet a következménye.

Bólogattam, szívem azonban hevesen vert. Mennyire szerettem számkivetett lenni, régi törvényszegő! Szóval ők utánozzák az én könyvemet? Úgy, hát elkezdődött! Mozog már a kerék!

– Lestat, te azt hiszed, hogy érted – érvelt türelmesen –, ám érted-e valóban? Ha egyszer megkaparintják és mikroszkóp alá teszik egyetlenegy morzsánkat, akkor fuccs a legendának és a babonának. Ott lesz a bizonyíték.

– Nem értek egyet veled, Louis. Ez nem ilyen egyszerű.

– Megvannak az eszközeik, hogy azonosítsanak és osztályozzanak bennünket, hogy ellenünk uszítsák az emberi fajt.

– Nem, Louis. Ennek a kornak a tudósai vajákosok, akik örökös hadban állnak egymással. Hajba kapnak a legalapvetőbb kérdéseken. Odaughatsz te a világ minden mikroszkópjába egy darab démonszoövetet, a nagyközönség akkor se fog elhinni egyetlen hangot se. Ezen eltűnődött egy ideig.

– Akkor elfognak valakit. Kézre kerítenek egy élő példányt.

– Az se sokat ér – vitatkoztam. – No és hogy tudnának becsukni például engem?

Pedig de jólesett elábrándozni rajta! Vadászat, bonyodalom, esetleges fogság és szökés! Imádtam!

Most olyan furcsán mosolygott: rosszallóan, ugyanakkor gyönyörködve.

– Te még örültebb vagy, mint hajdanán – szólt halkan. – Még annál is örültebb, mint mikor New Orleansban kujtorogtál, és szándékosan ijesztgetted a népet a régi szép időkben.

Nevettem és nevettem, de aztán elhallgattam. Nem volt már annyi időnk hajnalig. Este, Friscóba menet még végignevezhetem az egész utat.

– Louis, én fontolóra vettem ezt minden szemszögből. A halandókkal nehezebb lesz igaziból háborúzni, mint gondolnád.

– Te pedig el vagy szánva rá, hogy kirobbantsd a háborút, ugye? Azt akarod, hogy halandó, halhatatlan, mind téged kövessen.

– Miért ne? Vágjunk bele! Hadd próbálkozzanak elpusztításunkkal, ugyanúgy, ahogy elpusztították többi ördögeiket. Hadd próbáljanak eltörölni bennünket!

Azzal a régi megilletődéssel és hitetlenkedéssel bámult, amit ezerszer láttam az arcán, és amiért odáig voltam meg vissza, ahogy a folklór mondja.

De már fakult fejünk fölött az ég, és sorra hunytak ki a csillagok. Már csak néhány értékes percünk maradt, mielőtt felvirradna a kora tavaszi hajnal.

– Így hát komolyan akarod, hogy megtörténjék – szólt komolyan, még a korábbiánál is kedvesebb hangon.

– Louis, én azt akarom, hogy történjék valami. Gyökeres változást akarok! Mik vagyunk mi most? Egy csomó pióca, ocsmányak, bujkálók, minden létjogosultság nélkül. Ha a régi románcnak vége, akkor szerezzünk magunknak új értelmet. Egyformán szomjazom a világosságot és a vért. Isteni megmutatkozásra szomjazom. Háborúra.

– Az új gonoszra, hogy a te szavaiddal éljek. A huszadik századi gonoszra.

– Pontosán! – vágtam rá, noha ismét eszembe jutott a hamisítatlan halandó hajtóerő, a gyarló vágyakozás hírnévre, elismerésre, és enyhén elpirultam a szégyentől. Micsoda kéjmámor lesz!

– De miért, Lestat? – kérdezte kis gyanakvással. – Miért a veszély, a kockázat? Végül is megcsináltad már. Visszajöttél. Erősebb vagy, mint valaha. Úgy lobog benned a régi tűz, mintha sohasem aludt volna ki. Tudod, mennyire értékes. Miért kockáztatod rögtön? Elfelejtetted, milyen volt, mikor ott terült el körülöttünk a világ, amelyben senki sem árthatott nekünk önmagunkon kívül?

– Ez ajánlat, Louis? Visszajöttél hozzám, ahogy a szerelmesek mondják? Szeme elsötétedett, és elfordította a tekintetét.

– Nem gúnyolódom, Louis.

– Te jöttél vissza énhozzám, Lestat – mondta szárazon, ismét rám nézve. – Amikor először pletykáltak rólad a Drakula Lányában, éreztem valamit, amiről addig azt hittem, örökre vége... – Elharapta a szót.

Ám én tudtam, miről beszél, mert már kimondta. Évszázadokkal korábban megértettem, amikor átéltem Armand kétségbeesését a régi bokor széthullása után. Számunkra felbecsülhetetlenül értékes dolog a lelkesedés, az újrakezdés vágya. Egy okkal több a koncertre, a folytatásra, a háborúra.

– Lestat – kérte –, ne állj ki holnap este a színpadra! Bízd a könyvre és a filmekre, hogy elvégezzék, amit akarsz, de kíméld magad! Hadd fogjunk össze, hadd szóljunk egymással. Hadd találjunk már rá egymásra ebben a században úgy, ahogy még sose sikerült. És itt mindannyiunkra gondolok.

– Ez így nagyon kísértően hangzik, szépségem! Száz évvel ezelőtt voltak pillanatok, amikor úgyszólván mindent odaadtam volna e szavakért.

Össze fogunk jönni, szólni fogunk egymással, és rá fogunk találni egymásra. Felséges lesz, jobb lesz, mint valaha. De a színpadra ki fogok állni. Lelio leszek újra, olyan, amilyen Párizsban sohasem voltam. Leszek Lestat, a vámpír, hogy mindenki lássa: vagyok a jelkép, kitagadott, torzszülött, az imádott, az utált, és minden. Nem adhatom fel. Ezt nem hagyhatom ki. És megmondom őszintén, hogy egy cseppet se félek.

Erőt gyűjtöttem, hogy elviseljem a hidegségét vagy a bánatát. Hogy gyűlöltem mindig a közeledő napot! Louis háttal fordult neki, bántotta kicsit a fény, arca azonban ugyanolyan lelkes maradt.

– Hát jó – mondta. – Szeretnélek elkísérni San Franciscóba. Nagyon szeretném. Magaddal viszel?

Nem tudtam azonnal válaszolni. Szinte gyötrelmes ujjongás töltött el megint. Annyira szerettem, hogy az már megalázó volt.

– Hát persze, hogy viszlek – válaszoltam.

Néztük egymást egy feszült pillanatig. Most mennie kellett. A hajnal eljött érte.

– Még valami, Louis. – Mi?

– A ruhád. Borzalmas. Holnap estére, ahogy a huszadik században mondják, dobnod kell ezt a pulóvert és a gatyát.

Üres lett a hajnal, miután elment. Ácsorogtam még egy darabig, és az üzeneten rágódtam. Veszély. Letapogattam a távoli hegyeket, a végtelen mezőt. Mit jelent? Figyelmeztetést? Fenyegetést? A fiatalok telefonálnak. Az öregek természetfölötti hangon szólnak ide. Mi ebben olyan különös?

Most csak arra bírtam gondolni, hogy Louis itt van velem és hogy milyen lesz majd, ha eljönnek a többiek.

2

Már alig fértek be a tomboló halandók a friscói Cow Palace éktelen nagy parkolójába, amikor motoros kíséretünk átküzdötte magát a kapun. Elöl muzsikusaim a limuzinnal, mögöttük én a bőrkárpitos Porschében, oldalamon a zenekar fekete palástos jelmezét viselő, kicsutakolt Louis-val, aki egészen olyan volt, mintha a saját történetéből lépett volna elő, és kissé megszeppenve jártatta zöld szemét a sikoltózó fiatalokon, és a közöttük átnyomakodó motorkerékpáros testőrségen.

A csarnokba egy hónapja elkelt minden jegy: a csalódott rajongók azt követelték, hangosítsák ki a zenét, nehogy lemaradjanak valamiről. Sörösdobozok borították a betont. Tizenévesek ücsörögtek a kocsikon, a csomagtartók és a motorházak fedelén, a rádiókból a Lestat, a vámpír böggött ijesztő hangerővel.

Ablakom mellett menedzserünk loholt, úgy lihegte, hogy meglesznek a külső videokamerák és a hangszórók. A friscói rendőrség megadta rá az engedélyt, nehogy lázadás törjön ki.

Louis egyre jobban nyugtalankodott. Egy csomó fiatal áttörte a rendőrkordont, és rátapadt az ő oldalán a kocsi ablakára. A motoros kíséret leírt egy éles kanyart, és furakodni kezdett a rusnya, hosszú, cső alakú csarnok felé.

Engem a szó szoros értelmében elvarázsoltak a történetek, és egyre vakmerőbb hangulatba kerültem. Hiába söpörték vissza őket, a rajongók újra és újra körülrajzották a kocsit. Most kezdtem látni, minő siralmasan alábecsültem ezt a kíséretet.

A filmen látott előadások nem készítettek föl erre a belém nyilalló, nyers villamosságra, a fejemben felharsanó zenére. Már nem restelkedtem halandó hiúságomért.

Téboly volt bejutni a csarnokba. Testőrök törtek utat, amíg felrohantunk a többszörösen biztosított színpad háttérébe. Balhész Bébi rajtam csimpaszkodott, Alex Larryt lökdöste maga előtt.

A rajongók a hajunk, a palástunk után kapkodtak. Hátranyúltam, a szárnyam alá rántottam Louis-t, és átrepítettem az ajtón.

A befüggönyözött öltözőben hallottam először a tömeg vadállati üvöltését. Tizenötezer torok énekelt és rikoltozott egy tető alatt.

Nem, ennek nem fogok tudni parancsolni, ennek a tomboló vigalomnak, melytől egész testem lúdbőrözik. Mikor láttam ilyet, ehhez az ujjongáshoz foghatót?

Előretörttem, és kinéztem a kukucsán a csarnokra. A hosszú ovális csarnok mindkét oldala, fel a kakasülög, tele volt halandókkal, a középső arénában ezek táncoltak, fogdosták egymást, öklözték a füstködöt, versengve igyekeztek közelebb jutni a színpadhoz. Sör, hasis, embervér szagát kavarták a ventilátorok.

A technikusok ordítottak, hogy készen vannak. Fekete bársonyköpenyt lekefélgni, arcfestéket-nyakravalót igazítani! Nincs az az úristen, aki még egy percig merészelné várakoztatni ezt a tömeget!

Szóltak, hogy lámpát olts. Iszonyú, embertelen kiáltás dagadt a sötétségben, nyalt fel a falak mentén a magasba. A padlóban éreztem, a talpam alatt. Még annál is hangosabb lett, amikor elektronikus sercegés jelezte, hogy össze van kapcsolva a „szerkó”.

A vibrálás átfúrta a halántékomat, lehántotta róla a bőrt. Elkaptam Louis karját, váltottunk egy hosszú csókot, aztán elengedett.

Gázöngyújtók csettegtek a függönyön túl, míg végül apró lángok ezreitől vibrált a homály. Kirobbant-elhalt a ritmikus tapsolás, időnként egy-egy visítás hasította át a hömpölygő morajt. Zúgott a fejem.

Renaud régi színháza jutott eszembe. A szó szoros értelmében láttam magam előtt. De ez a hely olyan volt, mint a római Colosseum!

A felvételek, a forgatás, az olyan fegyelmezett volt, olyan hideg... nem is sejtette ezt.

A hangmérnök megadta a jelet, és mi kirontottunk a függöny mögül. A halandók esetlenek-botlottak, mert nem láttak, én játszva manővereztem a kábelek és vezetékek között.

A színpad peremére álltam, pontosan a csapoló, üvöltő sokaság feje fölé, Alex a dobokhoz, Larry a szintetizátor klaviatúrájának irdatlan sarlójához. Balhész Bébi felmarkolta a csillámló elektromos lapgitárt.

Körbehordoztam tekintetemet az óriási képernyőkön, amelyek majd fölnagyítják alakunkat, hogy mindenki jól láthasson minket, majd visszafordultam a visongó tinédzsertengerhez.

Hullámokban hömpölygőn felénk a sötétségből a láрма. Éreztem a tüzet és a vért.

Most bekapcsolták a hatalmas felső lámpasort. Erőszakos ezüst, kék, vörös pászmák metszéspontjában álltunk. Fülrepesztő sikítással szökött talpra a csarnok.

A fény végigkúszott fehér bőrömön, szétrobbant aranyhajamon. Körülnéztem: halandóim máris glóriás önkívületben csapoltak a végtelen zsinórok és ezüstállványzatok között.

Láttam az üdvözlésre emelt öklöket, és verejték gyöngyözött homlokomon. A csarnokban hemzsegték a mindenszenteki vámpírmaskarába bújt, művértől csillogó arcú gyerekek; voltak, akik vastagon kihúzták a szemüket feketével, amitől még rémesebbek és még ártatlanabbak lettek. Hujjogás, füttyögés, rekedt rikoltozás szökött fel az általános ricsajból.

Nem, ez nem olyan volt, mint a klipek forgatása! Itt nem parafával bélelt, légkondicionált stúdióban kellett énekelni! Ez emberi kaland volt, amit vámpírkalanddá varázsoltunk; vámpírzene szólt hozzá, és vérfagyasztó képek peregtek a videón.

Reszkettem a gyönyörűségtől. Arcomon vörös verejték harmatozott. Most a közönségen sepertek végig a reflektorok, mi ott maradtunk a higanyszín félhomályban. Akibe beledőfött a fénykard, az vonaglani kezdett, és kétszeres hangerővel ordított.

Mi ez a hang? Ez jelzi a pillanatot, amikor az ember átmegy csűrhébe; ez harsogott a nyaktiló körül, így süvöltöttek a régi rómaiak, keresztény vért követelve; és a gallok is, akik a ligetben összeverődve várták Mariust, az istent. Láttam magam előtt a ligetet, úgy, ahogy Marius mesélte. Félelmesebbek voltak-e a fáklyák ezeknél a színes pászmáknál? Voltak-e akkorák a rémítő, fonott óriások, mint e hangszóróktól roskadozó vaslétrák, honnan kétfelől dőlt ránk az izzó fény?

De itt nem volt erőszak, nem volt halál, csupán ifjú szájakból, ifjú testekből áradó, gyermekien szertelen energia, mely egyazon

természetességgel sűrűsödött össze és szabadult el.

Újabb hasisfelhő az első sorokból. Szegecses bőr karperecet, bőrruhát viselő, hosszú hajú motorosok csapkodták össze tenyerüket a fejük felett, barbár kelták loboncos kísértetei. A hosszú, füstös csarnok minden szögletéből gátlástalanul áradt valami, ami olyan volt, akár a szerelem.

A fények villogtak, darabokra törve a mozgást, hogy úgy tűnjék, mintha vitustáncot járna a tömeg.

Kórusban fújták, egyre harsányabban, mit is? LESTAT, LESTAT, LESTAT!

Ó, de hiszen ez isteni! Hol a halandó, ki ellenállhatna ily rajongásnak, ennyi imádatnak? Megragadtam fekete palástom csücskét, ez volt a jel. Megráztam a hajam, hadd lobogjon. Hatványozott hangerejű sikollyal válaszolt rá a csarnok.

A fények megültek a színpadon. Csapkodtam a köpennyel, hogy olyan legyen, mint a bőregér szárnya.

Tömör bömbölésbe olvadt a sikoly.

– LESTAT VAGYOK, A VÁMPÍR! – süvöltöttem torkom szakadtából. Szinte láttam a hangomat, ahogyan zengve átível a csarnokon, és a tömegmoraj harsogva ágaskodik feléje, mintha fel akarná falni.

– EZ AZ, HADD HALLJAM! TI SZERETTEK ENGEM! – csúszott ki belőlem ordítva, pedig nem is akartam. Ok toporzékoltak a betonon

–

KI és az
AKAR ülések
VÁMPÍR deszkáján.
LENNI?

A bögés átment mennydörgésbe. Többen megpróbálták felkapaszkodni a színpadra, a testőrök rángatták le őket. Az egyik nagy mélák, bozontos fekete motoros fel-alá szökdécselt, mindkét markában egy-egy sörösdobozzal.

Vakítóan, robbanásszerűen felizzott a fény, és a hangszórókból olyan tébolyító erővel zakatolt egy mozdony, mintha a szerelvény mindjárt berobogna a színpadra.

Magába hörpentette a csarnok összes zaját. Üvöltésétől elnémítva táncolt és bókolt előttem a tömeg. Egyszer csak csontig maróan, elnyújtottan felnyűszített az elektromos gitár. Indulót püföltek a dobok, csúcsra hágott a szintetizátor vonatcsattogása, majd az indulóval egy ritmusban hullott bele a hangok fortlyogó üstjébe. Itt az idő, hogy elkezdődjék az ének, moll hangnemben, infantilis rímekkel szökdécselve a zenekíséret fölött:

Lestat

A

Irgalom legyen veletek

nagy vagyok,

Sabbath a vámpír

elérkezett

Lekaptam a mikrofont az állványról, és lobogó köpönyeggel futkostam a színpad egyik végéből a másikba:

Éjszakában sötét

rémek

Nem

Akkor örülnek, ha féltek. szánják a szenvedéseket.

Csókokat dobálva nyúláltak a bokám után, a lányokat nyakukba kapták a srácaik, hogy megérinthessék a fejük fölött kavargó palástomat:

Szeretünk,

Tiszta de

lelked elveszejtünk

összetörjük

És

Nem

Hogy nem szóltunk ha meghalsz, feloldozunk

mondhatod

Balhés Bébi veszettül pönögve, szilajon orsózva táncolt mellettem, a zene sivító glissandróban kúszott a magasba, dob és cintányér csörömpölt, ismét tájtéket hányt a szintetizátor fortlyogó üstje.

Csontomig átjárt a zene. Még a régi római Sabbath sem kerített ennyire a hatalmába.

Táncra perdültem én is, ruganyosan riszáltam a csípőmet, előbb oldalra, aztán előre-hátra, így jártuk Balhés Bébivel a színpad peremén, Pulcinello, Arlecchino és a többi ősök felszabadultan hullámzó érzékiségével. Rögtönöztünk, mint ők, a hangszerek levetették magukról a sovány dallamot, hogy megint rátaláljanak, miközben mi egymást hergeltük a táncban. El sem próbáltuk, mégis tökéletesen ideillő volt és gyökeresen új.

A testőrök gorombán visszalökdösték a közönséget, amely egyre azon iparkodott, hogy csatlakozzék hozzánk, mi pedig, mintha övelük ingerkednénk, kitáncoltunk a színpad legszélére, körbelobogtattuk a hajunkat, és megperdültünk, hogy lássuk az óriás képernyőkön önmagunk hihetetlen káprázatát. Majd visszafordultam a tömeghez, és testemet átjárta a hang. Úgy járta át, mint az acélgolyó, hol csípőmben, hol vállaimban tépve üregeket, míg észre nem vettem, hogy lobogó fekete paláستtal ugrálok: lassan fölszárnyalok,

Eufória. némán visszahullok, és nyitott

Fülsiketítő szájamból elővillan hegyes szemfogam.

taps.

Mindenfelé halandó torkok fehérlettek: fiúk és lányok meztelenítették le nyakukat, szegték hátra a fejüket, és integettek, hogy jöjjenek és vegyem el őket. Hívogattak és könyörögtek. Sok lány sírt.

A levegőben állt a füst és a vérszag. Hús és hús és hús! És mégis mindenfelé az a nyugtalanító ártatlanság, az a rejtélyes bizakodás, hogy ez csak művészet, semmi más, mint művészet! Senkinek sem lesz semmi baja, teljesen ártalmatlan ez a mennyei hisztéria.

Amikor vijjogtam, azt hitték, a technikus keveri. Amikor szökdéltem, azt hitték, trükk. Miért is ne, mikor mágia süvöltött feljünk minden zugból és hús-vér mivoltukat nyugodtan odaadhatták a fejünk fölötti képernyőkön parázsló óriásokért?

Ezt látnád, Marius! Gabrielle, hol vagy?

Folyt a szöveg, most már kórusban énekelte az egész banda, Balhész Bébi szopránja kedvesen csapongott a mi hangunk fölött. Majd körözni kezdett a fejével, hajával végigsöpörte maga előtt a padlót, gitárja kéjesen vonaglott, mint egy óriás fallosz, az ezrek pedig egyszerre tapsoltak és dob-rokoltak.

– DE HA MONDOM, HOGY VÁMPÍR VAGYOK! – rikoltottam váratlanul.

Révület, elragadtatás.

– GONOSZ VAGYOK! GONOSZ!

– Igen, igen, igen, igen, IGEN, IGEN, IGEN! Szétcsaptam a karomat:

– A LELKETEKET AKAROM KIINNI!

A fekete bőrdzsekis, nagy szőrmók motoros visszahátrált, felborítva a mögötte állókat, és öklét a levegőbe lökve felpattant mellém a színpadra. A testőrök már ugrottak, hogy lefűleljék, én azonban elkaptam, magamhoz rántottam, fél karra a levegőbe emeltem, és

lecsaptam a nyakára, épp csak érintve, fogammal épp csak érintve a szökellni kész gejzír forrását!

De már eltépték tőlem, már dobták is vissza, mint tengerbe a halat. Balhész Bébi nyújtotta a kezét, hogy megtámogasson; fekete atlaszselyem nadrágja, lobogó palástja csillámlott a fényben.

Most tudtam meg, amit egy könyvben sem olvashattam a rockról, a primitívnek és a tudománynak erről az eszelős nászáról, erről a vallási örvöngésről. Igen, a ligetben voltunk! Egyek voltunk az istenekkel!

Már az első számmal kivágtuk a biztosítékot. Most átnyargaltunk a következőbe. A tömeg átvette a ritmust, velünk ordítva a lemezekről és klipekből ismert szöveget. Fújtuk Balhész Bébivel, és vertük a ritmust:

Sötétség

Jöjjetek a fényre

Embernek

Balhész van az éjbe fiai

fiai

Ők pedig ismét visongtak és bömböltek és jajgattak, rá se rántva a szövegre. Üvöltöttek ilyen kéjjel az ősi kelták a tömegmészárlás küszöbén valaha?

Csakhogy itt nem volt mézsárlás, és nem volt égő áldozat.

Nem a gonosz, hanem a gonosz képmása felé áradt az indulat. Nem a halált, hanem a halál képét ölelte magához a szenvedély. Ezt ugyanúgy éreztem, mint a tűzforró fényt minden pórusomban, minden szál hajam tövén. Balhész Bébi hangosított sikolya belevágott a következő strófába. Zug és rés nem maradt rejtve szemem előtt. Egyetlen hatalmas jajgató lélekké lett az aréna.

Szabadíts meg ettől, ne engedd, hogy ezt szeressem! Ne engedd, hogy elfeledjek minden mást, hogy ennek áldozzak fel minden célt, minden szándékot. Akarlak benneteket, kicsikéim! A véretek akarom, az ártatlan véreteket. Imádjatok, amikor belétek vágom a fogam! Igen, ez a kísértések kísértése!

A néma szégyenkezésnek abban a drága pillanatában, akkor láttam meg először őket, az igaziakat, odakint. Apró, fehér maszkokat hánytorgatott a szétfolyó emberarcok hulláma; olyan éles vonásúak voltak, mint Magnus azon a réges-régi körüti kis nézőtéren.

Tudtam, hogy Louis a függöny mögül ugyancsak észrevette őket. De én nem láttam, és nem éreztem bennük mást, mint csodálatot és rettegést.

– HÉ, TI IGAZI VÁMPÍROK ODAKINT! – ordítottam. – MUTASSÁTOK MAGATOKAT! – Meg se rezzentek, míg körülöttük tomboltak a kifestett, maskarás halandók.

Három kemény órán át táncoltunk és énekeltünk, vertük ki a lelket az acél hangszerekből. Járt a whisky ide-oda Alex, Larry és Balhész Bébi között, a tömeg mindegyre felhorgadt, míg végül megkettőzték a rendőrkordont, és fölerősítették a fényt. Ülődeszka recsegett a kakasulón, dobozok görögtek a betonpadlón. Az igaziak egy lépéssel se jöttek közelebb. Volt, aki el is tűnt.

Így történt.

Mintha tizenötezen rúgtak volna be a városban, olyan töretlen erővel csapott fel a sikítás a végső percben, amikor felzendült az utolsó klipről a ballada, az Ártatlanság Kora.

Megszelídült a zene: elpörgött a dob, elhalt a gitár; egy elektromos hárfa édes, áttetsző pendüléseinek légies aranyesője permetezett a szintetizátorból tékozló gazdagsággal.

Én ott álltam az egyetlen puha fényfoltban, panyókára vetett palástban, véres verejtéktől mocskos ruhában, vértől csatakos hajjal.

Lassan fölemeltem a hangomat, és minden mondatot gondosan hangsúlyozva beleénekeltem a részeg és révült figyelemmel ásító nagy szájba:

Ez

Az

Minden

Minden démon testet öltött.

A

A

A nevük Háború!

Nem a misztikus bűn az, mire vágysz:

Zavarj

És istent, kit nem imádsz.

Jól az

el

ördög

nevük

nevük

jegyezd Ártatlanság

vámpírt, Kora,
igazi,
előjött,

Fájdalom,
Éhezés,

ördögöt

meg:

A
Varázslat
Annak látsz.
Értsétek
Ha szemembe néztek.
Öljetek,
Háború hát:
Értsétek
Ha szemembe néztek. Vérszívó

meg,

meg,
az,

hadd palástban

mit

mit jár,
amit

kérek,

legyen

kérek,

Lehunyt szemmel élveztem a tapsvihart. Mit tapsoltak ezek tulajdonképpen? Mit ünnepeltek?
Nappali világosság lett az irdatlan arénában. Az igaziak eltűntek a tolongásban. Az egyenruhás rendőrök felugrottak a színpadra, hogy élő falat képezzenek előttünk. Alex megrángatta a jelmezemet, ahogy áttörtettünk a függönyön:
– Inkább szaladni kéne, apám. A limót körülvették, és te se fogsz odajutni a sajátodhoz.
Azt mondtam, nem. Menjenek csak, szálljanak be a limóba, és tűnjenek innen.
Balra egy igazi arca villant föl keményen és féhéren. A motorosok fekete bőrszerelésében könnyökölte át magát a tolongáson, kócos fekete üstöké selymesen csillogott.
A függönyöket letépték a rúdról, a közönség bezúdult a kulisszák mögé. Louis ott volt mellettem. Jobbra egy másik halhatatlan bukkant fel, kis fekete szemű, keszeg, vigyorgó hím.
Hideg szél és tülekedő, vergődő halandók ricsaja fogadott a parkolóban. A rendőrség ordítva próbált rendet tartani, Balhész Bébit,

Alexet és Larryt akkor lökték be a hajóként hintázó limuzinba. Az én Porschémat már túráztatta az egyik testőr, de a kölykök úgy püfölték a motorház fedelét és a tetőt, mint a dobot.

Újabb démon, ezúttal egy asszony merült föl a fekete üstökű him vámpír mögött. Megállíthatatlanul törtettek egyre közelebb. Mi a fenét forgatnak ezek a fejükben?

Mint az oroszlán, mordult rá a limuzin óriási motorja a srácokra, akik nem akartak tágulni az útból. A testőrök is berúgták a maguk kis járgányát, füsttel és lármával köpve be a tömeget.

A három vámpír hirtelen körülvette a Porschét. A veszett haragtól eltorzult arcú, természetes him hatalmas karjának egyetlen rándításával fölemelte az alacsony autót, noha a gyerekek még mindig kapaszkodtak rajta. A Porsche közel állt hozzá, hogy felboruljon. Egy kar átkapta a nyakamat. Louis megpördült, hallottam hátam mögül ökle csattanását a démoni bőrön és csonton, hallottam a fojtott átkozódást.

Mindenfelé halandók sikítottak. Egy rendőr hangosbeszélőn szólította fel őket, hogy oszoljanak.

Előrelódultam, félresöpörve utamból egy csomó gyereket, és visszarántottam a Porschét, pont mielőtt a hátára fordult volna, mint egy ganajtűró. Az ajtóval viaskodtam, amikor rám zúdult a tömeg. Ezek itt mindjárt megvadulnak és akkor kitör a pánik!

Fütyögés, sikoltozás, szirénák. Louis-t és engem egymáshoz sajtoltak a testek. A Porsche túloldalán kaszát suhogtatva emelkedett föl a bőrruhás vámpír: a hatalmas penge ezüstösen villogott a fényárban. Louis figyelmeztetően ordított. Egy másik kaszát is megpillantottam a szemem sarkából.

Ekkor alvilági rikácsolás hasított a hangzavarba, és a him vámpír vakító villanással lángra lobbant. Mellettem újabb tüzes robbanás. A kasza koppanva hullott a betonra. Néhány méterrel odébb pattogva gyulladt ki a harmadik.

A sokaság pánikba esve vágatott vissza az arénába, zúdult ki a parkolóból, futott, amerre látott a saját, testre szabott poklukban pörögve feketedő alakok elől, kiknek csontjairól leolvastotta a húst a hőség. Más halhatatlanokat is láttam, amint szemmel nem követhető gyorsasággal cikáztak át a halandók lomha tömegén.

Louis hüledezve fordult felém, de még annál is jobban megdöbbsz az én elképedésem láttán. Ezt nem mi idéztük elő! Egyikünknek sincs ekkora hatalma! Egyetlen halhatatlant ismerek, akinek van!

Hirtelen hátralökött a kivágódó kocsiajtó, és egy vékony kis fehér kéz nyúlt felém.

– Siessenek már! – szólt franciául egy női hang. – Netán arra várnak, hogy az egyház szentesítse a csodát? – Még magamhoz se tértem, amikor berántott bennünket a bőrülésre, előbb engem, aztán Louis-t, akinek rajtam keresztül kellett átevíckélnie a hátsó ülésre.

A Porsche meglódult, a halandók szétszpricceltek a fényszórók elől. Én csak bámultam magam mellett a vezetőülésben a nyúlánk alakot, szemébe húzott koszos filckalapja alól patakozó aranyhaját.

Szerettem volna átölelni, agyoncsókolni, szívét szívemre szorítani, és elfelejteni minden mást. Vigye el az ördög az összes taknyos vámpírt! A Porsche majdnem felborult megint, amikor a bejáratnál derékszögben vágunk ki a forgalmas utcára.

– Megállni, Gabrielle! – kaptam el ordítva a karját. – Ugye ezt nem maga csinálta, ezt az évetést...!

– Természetesen nem! – válaszolta még mindig pattogó franciasággal, alig nézve rám. Elragadó volt, ahogy két ujjal kormányozva fordította bele az autót egy újabb kilencvenfokos kanyarba. A gyorsforgalmi felé tartottunk.

– De így itt hagyjuk Mariust! Álljon meg!

– Előbb robbantsa föl mögöttünk azt a kisbuszt! – kiáltotta ő. – Aztán megállók. – Padlóig nyomta a gázpedált, szemét előreszögezte, és keményen markolta a bőrrel burkolt kormányt.

Hátranéztem. Monstrum járművet pillantottam meg Louis válla mögött, amint elképesztő sebességgel közeledett felénk. Leginkább egy túlméretezett katafalkra emlékeztetett; ormótlan volt és fekete, tömpe orra alatt rengeteg krómozott fogat villogtatott, és a színezett szélvédő mögül négy halhatatlan vigyorgott ránk.

– Ebben a forgalomban nem tudunk előzni, hogy lerázzuk őket! – mondtam. – Forduljon meg! Menjünk vissza a csarnokba! Forduljon meg, Gabrielle!

De ő csak robogott előre, ide-oda cikázva az autók között. Többen is rémülten húzódtak le előlünk az út szélére. A kisbusz közeledett.

– Ez egy ostromgép! – állapította meg Louis. – Acél lökhárítót szereltek rá, azzal próbálnak a földbe döngölni minket a kis szörnyetegek.

Itt bizony melléfogtam. Alábecsültem őket. A saját erőforrásaimat számba vettem ebben a modern világban, de az övéket nem.

És közben egyre gyorsabban távolodtunk az egyetlen halhatatlantól, aki képes átrobbantani üldözőinket a másvilágra. Bár én is a legnagyobb örömmel foglalkozom velük! Ízelítőnek szétverem a szélvédőjüket, aztán egyenként tépem le a fejüket. Leengedtem az ablakot, félgyam rajta, hajam lobogott a szélben, úgy néztem kihívóan őket, rút fehér arcukat a szélvédő mögött.

Felsuhantunk a gyorsforgalmi rámpáján, de akkor már majdnem rajtunk voltak. Remek. Még egy kicsit közelebb, és ugróm. Ekkor farolva – fékezett a Kapaszkodjanak, Porsche. Gabrielle jön! nem – tudott besorolni.

sikoltotta.

– Mint a hájderménkü! – ordítottam. Még egy pillanat, és már ugrom is nekik, mint a faltörő kos.

De nem kaptam meg azt a pillanatot. Teljes erőből belénk jöttek. Én felszálltam a levegőbe, és fejest ugrottam a gyorsforgalmiról; a Porsche előttem lőtt ki a levegőbe.

Láttam, amint Gabrielle kirobban az ajtón, mielőtt földet érne a kocs. Végiggurultunk a füves lejtőn. A Porsche fejre állt, és fűsiketítő dörrenéssel felrobbant.

– Louis! – üvöltöttem. Négykézláb inaltam a máglya felé és már mentem is volna utána a tűzbe, de most széttört a hátsó ajtó üvege, és ő kirepült rajta. Akkor puffant a töltésen, mikor odaértem hozzá. Köpenyemmel csépeltem füstölgő ruháit, Gabrielle letépte a dzsekijét, és fölsegítette.

Magasan fent a gyorsforgalmi korlátjánál megállt a kisbusz. A kreatúrák úgy szökdécseltek át a korláton, mint nagy, fehér bogarak, és leiramodtak

Készen a vártam lejtőn őket.

De ahogy az első a kaszát lengetve sikánkozott felénk, újra felharsant az a rémes alvilági sikoly, és vakítóan csapott fel a tűz.

Narancesszín lángok koszorújában öltött fekete maszkot a lény ábrázata; teste iszonyú táncban vonaglott.

A többiek megfordultak, és eliszkoltak a gyorsforgalmi alatt.

Rúgtattam volna utánuk, de Gabrielle átfogott, és nem akart engedni. Dühítően és félelmetesen erős volt.

– Hagyja őket, a patvarba! Segítsen már, Louis!

– Engedjen el! – dühöngtem. – Akarok egyet, csak egyet akarok! El tudom kapni a sereghajtót!

De ő nem akart elengedni, vele még csak nem dulakodhattam, és Louis szintén őt támogatta haragos és kétségbeesett kéréseiben.

– Ne menj utánuk, Lestat! – mondta, fogcsikorgatóan udvarias modorban. – Elég volt! Most már menjünk innen!

– Na jó – adtam meg magam sértődötten. Egyébként is késő volt már. Az égett kiszívott, füstben és sercegő lángokban, a többiek nyomtalanul eltűntek a néma sötéttségben.

Körülöttünk hirtelen kiüresedett az éjszaka, csak a fejünk fölött mennydörgőn a gyorsforgalmi. Mi hárman ott álltunk, és együtt bámultuk az égő kocsik rikító lángját.

Louis fáradtan törölgette arcáról a kormot. Keményített fehér ingmelle összemocskolódt, hosszú operai bársonyköpenye megpörkölődött és elszakadt.

És ott volt Gabrielle, vedlett szafaridzsekiben és -nadrágjában, hajszálra, mint az a régi tekergő, az a szakadt, poros fiú; édes fején csáléra állt a formájából kiment barna filckalap.

Közeledő szirénák vékony visítása vált ki a város ricsajából.

Mégse bírtunk mozdulni, csak álltunk ott, és egymásra pislogtunk. Tudtam, hogy Mariust keressük. Biztosan Marius volt. Ő kellett, hogy legyen! Velünk volt, nem ellenünk. Most már válaszolni fog nekünk!

Halkan kimondtam a nevét; méregettem a szemem a gyorsforgalmi alatti sötéttségbe és azon túl, a környező lejtőkön szorongó házikók hadán.

De csak a mind harsányabb szirénázást hallottam, és az emberhangok zsongását, amint a halandók felénk tartottak a kőrútról.

Gabrielle megrémült valamitől. Kinyújtottam a kezem, elindultam felé, noha akkor már teljes volt a felfordulás: a halandók közeledtek, fent a gyorsforgalmin lefékeztek a járművek.

Gabrielle hirtelen hevesen átölelt, de már noszogattam is, hogy siessek.

– Veszélyben vagyunk! Valamennyien! – suttogta. – Szörnyű veszélyben! Jöjjön!

Hajnali öt óra volt, és én egyedül álltam Carmel Valleyben a tanyaház üvegajtájánál. Gabrielle és Louis elmentek a dombok közé, hogy együtt térjenek nyugovóra. Északról telefonáltak, hogy halandó muzikusaim biztonságban vannak a sonomai új búvóhelyen, és veszettül orgiáznak a villamos kerítések és kapuk mögött. Ami a rendőrséget, a sajtót, és elkerülhetetlen kérdéseiket illeti, azzal majd később foglalkozunk.

Most pedig, mint mindig, egymagamban várok a szürkületi fényben, azon tépelődve, miért nem mutatkozott Marius? Azért mentett meg, hogy eltűnjön egy szó nélkül?

– És ha mégse Marius volt? – kérdezte korábban, nyugtalanul föl-alá járkálva Gabrielle. – Mondom, hogy valami rettentő veszedelmet éreztem! Egyformán fenyegette őket és minket. Már az aréna előtt éreztem, mikor elhajtottam. Akkor is, mikor ott álltunk az égő autónál. Meg vagyok győződve róla, hogy nem Marius volt.

– Valami csaknem barbár – vette át a szót Louis. – Szinte az, de mégse egészen...

– Igen, valami majdnem vad! – pillantott rá elismerően Gabrielle. – És ha Marius volt, nem gondolja, hogy csupán azért mentette meg, mert a maga módján kíván bosszút állni?

– Ah! – mondtam, és halkan elnevettem magam. – Marius nem liheg bosszúért. Rég megtette volna, ha bosszúálló lenne. Ennyire azért ismerem.

Lázba jöttem már attól is, hogy újra láthatom azt a régi járást, a régi mozdulatokat. És a vedlett szafáriszerelést! Kétszáz év után is a rettenetesen felfedező volt még mindig. Állat a magas támlán összekulcsolt kezén nyugtatva, úgy lovagolta meg a széket, mint egy cowboy.

Annyi mindent kellett elmondanunk, megbeszélünk, és én túlságosan boldog voltam, semhogy féljek.

Egyébként is olyan ízléstelen lett volna most ijedezni, miután beláttam, hogy még egy dologban csúnyán elszámítottam magamat. Akkor láttam be, amikor a Porsche felrobbant Louis-val. Ez az én kis háborúm minden szerettemet veszélybe sodorta. De nagy számár voltam, ha azt képzeltem, hogy egymagámra vonhatom a mérget!

Ezt majd még meg kell beszélni. Nagyon ravasznak kell lennünk, és nagyon kell vigyáznunk.

Egyelőre biztonságban vagyunk, csitítottam Gabrielle-t. Itt már nem érezték a fenyegetést; nem követett bennünket a völgybe. Én részemről egyáltalán nem éreztem. Háborodott és fiatal halhatatlan ellenségeink szétszóródtak, abban a hiszemben, hogy hatalmunkban áll hamuvá égetni őket.

– Tudja-e, hogy százszor, ezerszer elképzeltem, milyen lesz újból találkozni? – kérdezte Gabrielle. – De egyszer se hittem volna, hogy ilyen.

– Szerintem fényesen sikerült! – tiltakoztam. – És egy pillanatig se higgye, hogy én ne tudtam volna kihúzni magunkat a pácából! Már pont készültem, hogy megfojtsam azt a kaszást és bevágjam az arénába. A másikat meg kettőbe akartam törni. Csak az volt a baj, hogy nem jutott rá idő...

– Ön, uram, egy utolsó csibész! – közölte velem Gabrielle. – Lehetetlen fráter! Ön egy gazember, mint Marius maga mondta volt! A legteljesebb mértékben egyetérték vele.

Boldogan nevettem ennyi édes hízolgésen. És az a drága, ómódi franciaság!

A szokása szerint merengő Louis akarata ellenére is elragadtatottan figyelte őt az árnyékból. Megint makulátlan volt, mintha a ruháinak is tudna parancsolni, és most jöttünk volna ki a Traviata utolsó felvonásáról, hogy robogó, divatos hintónkból figyeljük a kávéházi márványasztaloknál pezsgőző halandókat.

Éreztem, hogyan hajt ágakat az új bokr. Fenséges lobot vetett bennem az energia, minden emberi valóság tagadása. Mi hárman, minden fajok, minden világok ellen! De hogy adjam át nekik ezt a mérhetetlen biztonságot, ezt a fékezhetetlen lendületet?

– Ne aggódjék, anyám – kértem végül, abban reménykedve, hogy lezárhatom a témát és megteremthetem a tiszta nyugalom pillanatát.

– Fölösleges. Az a teremtmény, ki hatalommal bír porrá égetni ellenségeit, akkor talál reánk, amikor akar, és tetszése szerint bánhat velünk.

– Ettől kellene megnyugodnom? – érdeklődött Gabrielle. Louis a fejét rázta.

– Én nem bírok az ön képességeivel – mondta szerényen –, ámde így is éreztem azt a dolgot. Állítom, hogy merőben idegen volt, teljesen civilizálatlan, híján mindennemű pallérozottságnak.

– Megint fején találta a szöveget! – kapott a szón Gabrielle. – Egészen szokatlan volt, mintha egy roppant távoli lénytől származott volna.

– A te Mariusod pedig túl civilizált – erősködött Louis. – Túlságosan lehúzza a filozófia. Ezért is mondtad, hogy nem bosszúszomjas.

– Idegen? Civilizálatlan? – néztem rájuk. – És én miért nem éreztem ezt a fenyegetést?

– Mon Dieu, végül is akármilyen lehetett – összegezte Gabrielle. – És a maga zenéje képes fölverni a holtat.

A tegnapi éjszaka rejtélyes üzenetén jártattam az eszem – Lestat! Veszély! –, de már túl közel volt a hajnal, semhogy sokat bajlódhattam volna vele. Egyébként se magyarázott meg semmit. Csupán újabb kövecse a kirakónak, meglehet, olyan, mely nem tartozik sehová.

Aztán ők elmentek együtt, én pedig itt álltam egyedül az üvegajtó előtt. Néztem, hogyan fényesedik a Santa Lucia-hegylánc fölött a parázs, és tépelődtem:

„Marius, hol vagy? Mi a pokolnak nem mutatod magad?” A szentségit, lehet, hogy Gabrielle-nek van igaza? „Most játszol?”

Az is a játékhoz tartozott, hogy nem tudtam igazán hívni? Nem tudtam úgy kiereszteni a titkos hangot, ahogyan ő tanította nekem kétszáz évvel ezelőtt?

Viaskodásaim közepette presztízskérdést csináltam belőle, hogy ne kiáltsak őhozzá, de mit számít most a büszkeség?

Talán épp azt várja, hogy hívjam. Talán akarja is. Elszállt belőlem minden keserű konokság. Miért ne próbálnám meg?

Lehunytam a szemem, és megtettem azt, amit nem tettem a tizenhétedik század óta, amikor éjente hangosan hívtam őt a római és a kairói utcákon. Némán szólítottam, és éreztem, hogyan kél bennem a hangtalan kiáltás, és húzódik tova a semmibe. Szinte tapinthatam, amint átszeli a látható világot, mindegyre gyöngül, majd elhal.

És egy töredék másodpercig újra láttam azt a távoli, ismeretlen helyet, mely tegnap éjszaka villant meg előttem. Hó, végeláthatatlan hó, valami kőépület, zúzmárás ablakok. Fura modern szerkesztésű egy magas fokon, nagy, szürke fémfém, mely úgy forog tengelyén, mintha a földi égbolton cikázó láthatatlan hullámokat akarná beinni.

Televíziós antenna! Onnan, a havas pusztaságból nyúlik fel a műholdhoz – igen, az! És az üvegcserep a padlón egy televízió képsőve.

Gyengülés.

MARIUS! Láttam. Köpad... törött képső. Zaj.

Veszély, Lestat. Mindnyájan veszélyben vagyunk. Ó... nem bírok... Jég. Jégbe temet... Üvegcserep villanása a köpadlón, a pad üres, Lestat, a vámpír lüktet csörömpölve-vibrálva a hangszóróból. Ó... Segíts, Lestat! Mindnyájan... veszélyben vagyunk. Ó...

Csend.

MARIUS! Az összeköttetés megszakadt.

Most

MARIUS! megint valami, de túl gyöngö. Akármilyen átható, mégis gyöngö!

Az üvegnek dőltem, egyenesen belebámultam az erősödő hajnali fénybe, szemem könnyezett, ujjbegyeimet majdnem perzselte a forró üveg.

Felelj, Akasa az? Azt akarod mondani, hogy Akasa, hogy ő az, ő volt?

De már kél a nap a hegyek fölött. A gyilkos sugarak lecsordulnak a völgybe.

Kirontottam a házból, vágattam a réten át a dombok felé, karommal takargatva szememet.

Percek alatt odaértem titkos kriptámhoz, feltéptem a követ, és leereszkedtem a földbe vajt, durva kis lépcsőn. Még egy forduló, még egy, és lent voltam a megnyugtató, földszagú hideg feketeségben. Reszkető tagokkal, dübörgő szívvel terültem el a kis kamra döngölt padlóján. Akasa! Ez a maga zenéje képes fölverni a holtat!

Tévé a szobában, hát persze, Marius levitte nekik, és egyenesen a műholdról kapták az adást. Látták a videókat! Tudtam, olyan biztosan tudtam, mintha a legapróbb részletig elmondta volna Marius! Levitte szentélyükbe a televíziót, ahogyan sok-sok esztendővel ezelőtt a filmeket.

És ő eszméletre tért és fölkel. Ez a maga zenéje képes fölverni a holtat!

O, bár nyitva tudnám tartani a szemem, bár tudnék gondolkodni, bárcsak ne kelne föl a nap!

Itt volt San Franciscóban, itt járt a közelünkben, elégette ellenségeinket! Igen, idegen, mérhetetlenül idegen.

De nem civilizálatlan, és nem vad. Ő nem az. Ő csak fölébredt, az én istennőm, kikélt bábójából, mint egy pompás pillangó. Milyennek látta vajon a világot? Miként jött el hozzánk? Milyen a kedve? Veszélyben vagyunk mindannyian! Nem, nem hiszem! Ellenségeinket vágta le. Értünk jött ide!

De nem bírtam tovább küzdeni az ólomnehéz álomossággal. Szétfoszlott minden csoda és izgalom. Ernyedten, tehetetlenül nyúltam el a földön.

És Hideg akkor volt, hirtelen akár a egy márvány, kéz és fogta majdnem meg a ugyanolyan kezem. kemény.

Szemem föl pattant a sötétségben. A kéz erősebben szorított. Selymes hajerdő söpört végig arcomon. Hideg kar kúszott át mellkasomon.

Ó, én édesem, szépségesem, kérlek, kérlek! – akartam mondani, de már zárult is le a szemem, és nem akart mozdulni az ajkam.

Elveszítettem az eszméletemet. Odakint felkelt a nap.

Jegyzetek:

1. Titkos Bíróság: a Franciaországban 1679-80-ban járványszerűen végigsöprő méregkeverési ügyekben illetékes, teljhatalommal felruházott törvényszék.
- 2.
3. A katolikus babona liturgiában szerint két az egyházi alvó ének férfit címe; nő a alakjában szó jelentése megkísértő áldott. ördög.
4. Krisztus ezeréves földi uralma, amely a Jelenések Könyve szerint Krisztus második eljövetele után, a világ vége előtt következik be.
5. Igazi neve Széth; Tüphón az ő lehelete, a Szahara felől fújó sirokkó.
6. Marseille
- 7.
8. Marseille-t a görögök alapították a Kr. e. VI. században. Nápoly.

